

Giới thiệu Độc Y Xấu Phi

Truyện Độc Y Xấu Phi của tác giả Chá Mễ Thố là truyện xuyên không có cái kết thật hạnh phúc và ấm áp.

Hạng Quân Văn mang danh xấu trên toàn thiên hạ, bởi vì nàng được vương gia chọn làm phi nhưng không được sủng ái.

Bị bỏ bê ở cung rồi nàng trở thành trò hề cho mọi người trong Thương Nguyệt quốc. Sau đó, nàng nhận được một lời cứu cánh, liệu nàng có vượt qua được thử thách này không?

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Điều kiện của Yến vương

Tháng hai, xuân hàn.

Vừa qua giao thừa, hương vị của năm mới còn chưa tan hết. Hoàng Đô Cẩm thành của Thương Nguyệt quốc, còn bị mùi vị nồng đậm của năm mới bao phủ, mọi người gạt bỏ sự lạnh lẽo, đón gió, từ trong nhà ra ngoài chúc tết với người thân, bằng hữu. Một năm mới, trong cái mùa rét lạnh này, bắt đầu. Dân gian, khắp nơi vui vẻ hòa thuận, trong hoàng cung Thương Nguyệt quốc, lại bị âm trầm bao phủ.

"Thế nào"

Người nói chuyện là hoàng thượng Công Tôn Nam của Thương Nguyệt quốc. Thương Nguyệt lấy chữ vi tôn, lúc này, một bộ hoa phục thêu Kim Long gắn ở trên người Công Tôn Nam, khiến cho vẻ mặt của hắn vừa ngưng trọng vừa âm trầm, trở nên càng thêm âm tình bất định. Từ trên người hắn phát ra từng đợt hàn khí, dọa cho Thái sử lệnh Đỗ Trạch bên cạnh lạnh từ trong ra ngoài, ông nhin không được rung mình một cái, chòm râu dài khẽ run, giống như vừa có gió quét qua chòm râu dưới cằm ông ta vậy.

"Bệ hạ, Thái Bạch Kim Tinh hiện rõ ban ngày, không kĩ lưỡng, thiên hạ tất loạn a...." Làm một Thái Sử lệnh hợp cách, Đỗ Trạch biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói. Vừa nghĩ tới giữa trưa xuất hiện Thái Bạch Kim Tinh lóa mắt trên bầu trời, Đỗ Trạch cảm thấy giữa cổ họng có ngọn lửa thiêu đốt, không biết là sợ hay là hưng phấn. Từ quốc binh phân thiên hạ, đến hôm nay, đại lục đã yên ổn được ba trăm năm. Có câu phân lâu tất hợp, Thái Bạch Kim Tinh này xuất hiện, chẳng lẽ là một dự đoán? Vừa nghĩ đến vị thiên tử đã tâm bưng bưng bên cạnh này, Đỗ Trạch đem hỏa khí trong cổ họng nuốt xuống, chỉ là cúi đầu, không dám nhìn đến hắn, lại càng không dám suy đoán lòng của hắn. Nhưng mà mặc dù không nhìn thấy vẻ mặt biến hóa thất thường của Công Tôn Nam, Đỗ Trạch từ khí tức phát ra trên người vị đế vương này vẫn có thể cảm nhận

được Công Tôn Nam đang kích động. Ông thậm chí có thể đoán được, trong đầu của Công Tôn Nam lúc này đang ảo tưởng cảnh đẹp của độc bá thiên hạ ra sao.

"Bói toán đi"

Chỉ một lát, Công Tôn Nam liền khôi phục lại tâm trạng. Thân là đế vương, hắn luôn không chế cảm xúc rất tốt, cho dù hiện tại trong lòng hắn giống như đại dương mênh mông, nhiệt huyết quay cuồng, nhưng trên mặt hắn chỉ là hàn ý hơi giảm, người bên ngoài cũng không thể nhìn ra tâm tư của hắn. Thái Bạch Kim Tinh hiện rõ ban ngày, từ xưa đến nay là thiên hạ đại loạn, điềm báo tân chúa sinh ra đời. Nhìn chung trong lịch sử, mỗi lần xuất hiện loại tình huống này, đều là lúc thiên hạ phân ra. Công Tôn Nam từng vô số lần ảo tưởng, chính mình có thể dẫn đầu thiết kỵ của Thương Nguyệt quốc xưa nay, đông chinh tây tiến, đem thiên hạ bao quát trong lòng mình, không nghĩ tới rốt cuộc đã đợi được cơ hội này. Hay là, hắn chính là tân chúa ứng với mệnh trời mà sinh ra? Khóe môi của Công Tôn Nam khẽ giương lên, chòm râu đen như mực trên môi khẽ rung hai cái, lại khôi phục bình tĩnh.

"Cốc cốc cốc đình"

Đồng tử trong mai rùa, va chạm vào mai rùa, thanh âm trầm thấp phá vỡ sự yên tĩnh của ngự thư phòng. Đỗ Trạch quỳ trên mặt đất, tay gầy còm già nua bao phủ mai rùa màu ô thanh. Ông cẩn thận mà lắc, kết quả này giống như quyết định vận mệnh của toàn bộ đại lục.

"Keng keng đình"

Đồng tử rơi xuống đất, mặc dù Công Tôn Nam muốn duy trì hình tượng của chính mình, lúc này cũng nhin không được từng bước tiến lên phía trước: "Thế nào"

Đỗ Trạch nhìn kết quả trước mắt, trong lòng "lộp bộp" một cái, có chút loạn. Sao lại có thể như thế này?

"Kết quả rốt cuộc như thế nào?"

Nhận thấy được sự khác thường của Đỗ Trạch, Công Tôn Nam lại từng bước tiến lên, đem cái đầu đang cúi xuống của Đỗ Trạch kiên quyết ép đến đối diện với mình.

"Bệ hạ, què tượng cho thấy, Thái Bạch hiện rõ, nữ chúa hưng vượng...."

Mọi thứ xảy ra trong cung, cũng không ảnh hưởng đến sự hiền hòa ngoài cung. Sự xuất hiện của Thái Bạch Kim Tinh, cũng không gây rối loạn lớn cho dân gian. Trong lòng bách tính dường như chờ mong sớm có thể có một trận rung chuyển lớn ảnh hưởng đến cả nước thậm chí toàn bộ đại lục, thay đổi tốt số mệnh ti tiện của bọn họ. Loạn thế, mặc dù tràn ngập đầm máu, nhưng cũng tràn ngập cơ hội. Dưới sự thống trị vừa đối vừa rét của quân vương, không bằng hợp lại. Dã tâm, không chỉ quân vương mới có, dã tâm lớn, tiềm tàng nhiều ở dân gian.

Phía đông Cẩm thành, hồ Bảo Hiên, Vương phủ của Yến vương Công Tôn Trường Khanh tôn quý đứng sau thái tử, tọa lạc tại đây.

"Theo thiếp thân thấy, hoàng thượng là thật sự yêu thương vương gia của chúng ta! Nếu không sao lại đem con hồ hoa ban của Đường Hỷ quốc tiến công ban cho vương gia, mà không phải thái tử chứ! Hiện tại con hồ sinh hạ một đôi hồ con, có thể nói chính là chuyện tốt, tỷ thiếp chúc mừng vương gia!"

Nói chuyện, là Tam phu nhân được sủng ái nhất vương phủ. Nàng lớn lên xinh đẹp, cười rất quyến rũ, trăm cài màu vàng trên tóc đen rũ xuống, lại khẽ quét qua hai má trắng mịn nõn nà của nàng, nhìn qua có một loại phong tình mị hoặc.

Nghe xong lời của Tam phu nhân, Công Tôn Trường Khanh cười to, buông xuống rượu ngon trong tay, tay lại đặt trên lưng của Tam phu nhân "Đừng nói lung tung, người phụ hoàng coi trọng nhất, tất nhiên là thái tử đại ca. Nếu để cho người ta nghe thấy lời của nàng, Bôn vương cũng không bảo hộ được nàng."

Công Tôn Trường Khanh lời tuy nói là thế, nhưng trong giọng nói lại tràn ngập khẳng định. Tam phu nhân giỏi về quan sát sắc mặt người khác, tự nhiên biết được ý nghĩ của vị vương gia này, người mềm nhũn, dựa vào trong lòng Công Tôn Trường Khanh: "Vương gia, người nữ sao?"

"Tất nhiên.....không nữ rồi". Nắm lấy tay nhu nhược không xương của mỹ nhân, Công Tôn Trường Khanh cười khẽ, ghé vào bên tai nàng nhỏ giọng nói một câu: "Buổi tối chờ Bôn vương".

Biết Công Tôn Trường Khanh buổi tối sẽ ở trong phòng mình, trên mặt Tam phu nhân khẽ vui mừng, các phu nhân bên cạnh nhìn thấy một màn này, trong lòng đem nữ nhân này hận đến nghiền răng nghiền lợi, ở mặt ngoài lại giả vờ hào phóng thỏa đáng.

"Vương gia, con hồ này thả nuôi ở phía sau an toàn sao? Vạn nhất nó bỏ nhào tới, khiến người bị thương thì làm sao?" Tứ phu nhân mới nạp là một nữ tử thanh tú, nàng lần đầu tiên nhìn thấy hồ, trong lòng có chút sợ hãi, sau khi nghe thấy tiếng hồ gầm, càng sợ đến mức lui về sau mấy bước, xem chút nữa ngã sấp xuống.

Đưa tay tiếp được mỹ nhân sấp ngã xuống đất, Công Tôn Trường Khanh cho nàng một cái ánh mắt "Có ta ở đây": "Đừng sợ, rào chắn cao như vậy, trừ phi con hồ mọc thêm cánh, nếu không một năm trước nó đã bay lên đây rồi".

"Đa tạ vương gia" Tứ phu nhân ngượng ngùng cười, thuận thế tựa vào trong lòng của Công Tôn Trường Khanh, đem Tam phu nhân chen ép ra ngoài.

"Hừ!" Tam phu nhân thấy thế, không dám có gì bất mãn, chỉ có thể hung hăng trừng mắt nhìn Tứ phu nhân. Nhưng đối phương như trước bá chủ vòng ôm của Công Tôn Trường Khanh, tựa hồ không xem hân khí trong mắt của Tam phu nhân.

Đại phu nhân đối với màn tranh giành tình nhân nhỏ nhoi làm như không thấy, nàng vào phủ, đã sớm quen xem nữ nhân tranh đấu. Ngược lại là Nhị phu nhân "Phốc xuy" cười một tiếng, thu hút tầm nhìn của mọi người, nàng ta tay hoa nhấc lên, chỉ về bóng dáng gầy gò phía xa, "Các người xem, khách quý đến rồi!"

Trong giọng nói của Nhị phu nhân lộ ra vui sướng khi người gặp họa, chờ người nàng nói xuất hiện, khuôn mặt tươi cười lúc đầu của Công Tôn Trường Khanh lập tức biến mất.

"Người không ở Hạnh Viên, chạy tới đây làm gì?"

Đứng ở trước mặt Công Tôn Trường Khanh, là nữ chủ nhân trên danh nghĩa của Yến vương phủ - Yến vương phi Hạng Quân Văn.

"Nô tỳ, nô tỳ....Đến chúc mừng vương gia tân xuân, tân xuân...." Chống lại cặp mắt lạnh như băng của Công Tôn Trường Khanh, lời chúc mừng vốn chuẩn bị tốt của Hạng Quân Văn toàn bộ quên sạch bách, ngay cả lời nói cũng trở thành nói cà lăm.

Nhìn nữ nhân trước mắt, khóe miệng của Công Tôn Trường Khanh hiện lên một nụ cười châm chọc. Hạng Quân Văn không đến còn tốt, một khi lộ diện, khiến cho tâm tình sáng sủa của hắn trở nên gió táp mưa sa. Sự xuất hiện của nàng, giống như nhắc nhở một màn sỉ nhục của ba năm về trước. Nàng giống như một thứ bén nhọt, đâm thật sâu vào trong lòng hắn, hận không thể trừ đi cho thống khoái.

"Vương gia, vương phi là muốn đến chúc mừng tân xuân của người". Lạc Tuyết đứng phía sau của Hạng Quân Văn, vội vàng vì tiểu thư nhà mình giải thích. Vương viú tân xuân, hắn cũng không làm khó Hạng Quân Văn cho lắm, chỉ liếc mắt quét nàng một cái rồi quay đi chỗ khác.

Thấy Công Tôn Trường Khanh không có đuổi mình đi, trái tim khẩn trương của Hạng Quân Văn mới thoáng bình ổn xuống, thậm chí còn có chút cao hứng. Ít nhất hắn lưu lại nàng, điều này đối với nàng quanh năm suốt tháng không thấy mặt phu quân, đã là ân điển cực lớn rồi.

Tam phu nhân chịu tức giận ở chỗ Tứ phu nhân, tiếc rằng Tứ phu nhân là người mới đang nổi trội, nàng không thể khiêu khích, cho nên sau khi nhìn thấy vương phi bị người bỏ quên này, mị nhân của Tam phu nhân vừa chuyển, nảy ra ý hay.

"Vương phi, người xem, đây là con hồ hoa ban năm trước bệ hạ ban cho vương gia".

"Ừ." Tam phu nhân đột nhiên đối tốt với mình, khiến Hạng Quân Văn thụ sủng nhược kinh. Trước kia Tam phu nhân ánh mắt là để trên trời, đối với nàng châm chọc khiêu khích không nói, còn trắng trợn mắng nàng độc chiếm vị trí vương phi. Hôm nay, tại sao lại biến thành vẻ mặt ôn hòa như vậy?

"Vương phi, lệnh tôn là tướng quân nổi danh lừng lẫy của Thương Nguyệt quốc ta, nghe nói lúc tướng quân còn trẻ từng chỉ dựa vào hai đấm đã đánh chết một con hồ hoa ban. Điều nói hồ phụ vô khuyến tử, vương phi nếu là nữ nhi của đại tướng quân, khẳng định cũng sẽ học được nửa chiêu thức của đại tướng quân. Có thể vì chúng ta mà tái hiện lại sự dũng mãnh của tướng quân năm đó hay không?"

Tam phu nhân nói một hơi dài như thế, đầu óc của Hạng Quân Văn còn chưa kịp chuyển, chỉ có thể ngây ngốc đứng ở đấy, tay chân luống cuống. "Ta, ta...."

Tam phu nhân muốn trút giận, Công Tôn Trường Khanh dĩ nhiên biết. Nữ nhân trong lúc tranh đấu hấn vẫn đều mở một mắt nhắm một mắt, Hiện tại mỹ nhân ý đồ gây khó dễ Hạng Quân Văn, làm Công Tôn Trường Khanh rất vừa lòng, lập tức mở miệng phụ họa, giúp đỡ một phen.

"Vương phi nếu có thể xông vào hang hổ, ôm được hổ con, Bẩm vương sẽ đáp ứng người một yêu cầu". Công Tôn Trường Khanh xoay hạt châu trong tay, giọng nói mỉa mai: "Ví dụ như.....Thị tâm!"

Công Tôn Trường Khanh vừa dứt lời, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn dĩ tái nhợt của Hạng Quân Văn khẽ phấp phồng.

Thị tâm?! Nói đến động phòng hoa chúc đêm đó hấn đã đem nàng vứt bỏ ở Hạnh Viên xa xôi, hai người vẫn chưa chính thức trở thành phu thê chân chính, nàng cũng bởi vì thế trở thành trò cười lớn nhất của Thương Nguyệt quốc. Hôm nay, có phải là một cơ hội?

"Vương phi, không nên....." Nhìn thấy hành động điên rồ của chủ tử nhà mình, Lạc Tuyết ở sau lưng nàng nhỏ giọng cầu xin: "Đừng đi...."

Chỉ là không đợi Lạc Tuyết nói xong, Hạng Quân Văn đã nhún người nhảy lên rơi xuống hang hổ.

"Ngao...." Nhìn thấy nữ nhân đột nhiên xâm nhập lãnh địa của mình, con hồ hoa ban đứng dậy.

"Ta, ta không có ý gì.....Cầu xin người, đem...đem hổ con cho ta mượn.....mượn một chút.....một chút liền trả lại cho người....."

Nhìn thấy con hồ đi tới, dừng khi nhảy xuống vừa rồi của Hạng Quân Văn đều mất hết, trong miệng nàng cắn một cái, muốn chạy nhưng hai chân lại cố định một chỗ, chỉ có thể toàn thân run lên: "Cầu...van cầu người...."

"Thật là ngu ngốc, cùng con hồ nói chuyện, nàng tưởng rằng hổ có thể nghe hiểu sao??" Biểu hiện của Hạng Quân Văn rơi vào trong mắt mọi người đưa đến một hồi cười nhạo, ngồi nghe những tiếng kêu của nàng.

"Vương phi, chạy mau a!" Lạc Tuyết lo lắng nhìn Hạng Quân Văn, tiếc là nàng lên tiếng quá chậm, con hồ đã bỏ nhào đến, móng vuốt sắc bén hướng về phía cô hòng mãnh khảm của Hạng Quân Văn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Khéo đoạt hổ con

"A....." Chỉ nghe Hạng Quân Văn hét thảm lên một tiếng, cái ót nặng nề đập thẳng lên núi giả, hôn mê ngất xỉu. Nhìn thấy máu đỏ sẫm ở trên núi giả, Tứ phu nhân sợ tới mức co rụt lại trong lòng của Công Tôn Trường Khanh: "Vương...vương gia, chẳng lẽ nàng chết rồi?"

Công Tôn Trường Khanh không có trả lời Tứ phu nhân, ngược lại ngừng thở, nhú mày, nhìn về phía Hạng Quân Văn đang nằm trên mặt tuyết.

Hắn tin chắc mình nhìn rất rõ, vuốt hổ vừa rồi cũng không làm bị thương Hạng Quân Văn, nàng hoàn toàn chính là sợ đến mức té xỉu, đập lên núi giả bị thương ở đâu. Giờ phút này, nhìn thấy Hạng Quân Văn sắc mặt tái nhợt nằm trên mặt đất, bộ dáng không hề có tiếng động, Công Tôn Trường Khanh bỗng nhiên có một loại ý nghĩ "Rốt cuộc cũng được giải thoát".

"Chết như vậy, ngược lại thật tốt! Thật là tiện nghi cho nàng ta rồi!" Tam phu nhân nhìn xuống phía dưới, cười lạnh, đem lời trong lòng của Công Tôn Trường Khanh nói ra. "Khó có được vương gia cho nàng ta cơ hội, thật không ngờ..... Thật là lãng phí một phen "khô tâm" của vương gia!"

Người bên ngoài đều thờ ơ xem cuộc vui, chỉ có Lạc Tuyết bên cạnh Hạng Quân Văn

lơ lửng không thôi: "Vương phi, vương phi người tỉnh lại đi! Vương phi!"

Hạng Quân Văn gặp chuyện không may, Lạc Tuyết tuy rằng sợ tức mức mặt trắng bệch, nhưng vẫn kiên trì nhảy vào hang hổ, một bên gọi Hạng Quân

Văn, một bên dùng thân hình nhỏ bé của chính mình ngăn trở trước mặt con hổ hoa ban, không để nó làm tổn hại Hạng Quân Văn: "Cút ra! Không được làm tổn hại vương phi nhà ta!"

"Chắc chắn, không nghĩ tới con ngốc kia, bên cạnh còn có người ngu si thật lòng bảo vệ chủ. Chủ ngốc xứng với nô tỳ ngốc, thật là tuyệt phối!". Nhị phu nhân cười lạnh, một bộ dáng muốn xem trò hay. Mà con hổ trong hang khi thấy lại có người xâm nhập vào, còn là một loài người bé nhỏ, lập tức ngửa mặt lên trời rống lớn, vuốt hồ hướng về phía Lạc Tuyết: "Ngao....."

"A...." Lạc Tuyết ôm đầu, ngay tại lúc nàng nghĩ mình khẳng định sẽ chết dưới nanh vuốt của con hổ, một bàn tay ôm lấy hông của Lạc Tuyết, đem nàng nhấc lên.

"Vương... vương phi?!" Không đợi Lạc Tuyết hiểu rõ, nàng đã bị người ném lên trên mặt đất.

"Vương phi, người không chết! Thật tốt quá!" Lạc Tuyết đi đến bên cạnh rào chắn, nhìn thấy Hạng Quân Văn đang một tay túm lấy xích sắt buộc dưới hang hổ, vịn lấy mỏm đá trên vách đá. Con hổ hoa ban kia, bởi vì con mồi biến mất, trở nên kích thích, dưới chân của Hạng Quân Văn vỗ mấy tiếng. Mỗi lần chỉ kem một chút liền có tể nhào tới Hạng Quân Văn, khiến cho vị vương của muôn thú càng thêm điên cuồng.

Một tay cầm lấy xích sắt, Đường Thanh đã thấy rõ tình cảnh trước mắt, trắng ngần như tuyết, hồ lớn hoa ban, còn có những thứ quần áo trang sức rườm rà trên người nàng, cộng thêm bên tai truyền đến một tiếng "vương phi" thút thít kia, khiến cho nàng nhận thức rõ tình cảnh hiện tại của mình.

Xuyên qua? Đường Thanh cười lạnh. Không nghĩ đến nàng là người đã chết, lại dựa vào phương thức như thế sống lại. Nàng đưa tay xoa xoa ấn đường, không có lỗ viên đạn, quả nhiên, nàng thật sự xuyên qua rồi!

Hạng Quân Văn "sống lại" làm cho mấy người vốn dĩ xem cuộc vui trong lòng nhúu lại, đặc biệt là mấy nữ nhân kia. Các nàng muốn nhìn thấy Hạng Quân Văn bỏ mạng tại hang hổ, không ngờ nàng thể nhưng không chết, thật sự mất hứng!

"Vương phi thật sự là phúc lớn mạng lớn a! Chẳng lẽ là đối với lời hứa hẹn của vương gia nhớ mãi không quên, thật sự muốn được vương gia sủng hạnh?" Giọng nói chanh chua của Nhị phu nhân từ chỗ ngồi truyền tới tai của Đường Thanh: "Nếu vương phi muốn thu được niềm vui của vương gia, còn không mau ôm hồ con lên đây, nói không chừng vương gia đại phát lòng tốt, thật sự sủng hạnh người thì sao?!"

"Nhị muội muội, lời này của người không đúng rồi".

Đại phu nhân vẫn trầm mặc một bên đột nhiên mở miệng nói chuyện: "Vương gia một lời nói đáng giá ngàn vàng, vương phi nếu thật sự đoạt được hồ con, dù cho vương phi nói gì, chỉ cần không thương hại thiên lý, không liên quan đến triều đình, vương gia nhất định sẽ đáp ứng, điều này liên quan đến hứa hẹn cùng danh dự".

"Ừ! Đúng! Bôn vương nói được thì làm được!"

Những lời nói lạnh nhạt ở bên trên truyền đến, khiến cho Đường Thanh nắm được không ít tin tức, xem ra người này cũng là một người số khổ. Vương gia? Nam nhân kia địa vị cũng thật lớn! Tuy vẫn chưa biết rõ quá khứ của người này, Đường Thanh lại biết mình đang muốn làm gì.

Sau ót truyền đến mùi máu tanh nồng đậm, Đường Thanh phát hiện đầu người này bị thương, lập tức xé tơ lụa quấn chặt vết thương, sau đó tìm kiếm nơi ở của hồ con.

Ở chỗ nào? Đường Thanh hít một hơi thật sâu.

Ngay tại lúc Công Tôn Trường Khanh muốn nhìn trò cười của Hạng Quân Văn, một luồng gió lạnh màu vàng xẹt qua, ngay sau đó, Hạng Quân Văn đã đến chỗ ở của hồ, bắt được một con hồ con.

"Ngao....." Con hổ hoa ban thấy có người đoạt lấy con mình, làm sao chịu bỏ qua, lập tức xoay người đánh về phía Đường Thanh, Nó nhanh, Đường Thanh càng nhanh hơn, không đợi con hổ làm mình bị thương, Đường Thanh đã bám vào mỏm đá lên trên mặt đất.

Một loạt động tác nhanh nhẹn như gió phong, sáng khoái như nước chảy, người xem chung quanh còn chưa hiểu rõ, mọi chuyện đã kết thúc.

"Vương phi, người sao rồi? Có bị thương không? Đầu của người có bị đau không?" Lạc Tuyết lo lắng đi đến bên người Hạng Quân Văn, lúc nhìn thấy hồ con ở trong lòng Hạng Quân Văn, trong mắt Lạc Tuyết từ lo lắng chuyển thành sùng bái: "Vương phi, người làm được rồi! Người thành công rồi! Vương gia, người xem, vương phi bắt được hồ con rồi!"

Lạc Tuyết nụ cười sáng lạn, cùng mặt đen lạnh lùng của Công Tôn Trường Khanh bắt đồng rất rõ. Sao lại thế này? Nữ nhân này thế nhưng đúng là nói được làm được!

Chẳng lẽ, hán thật sự phải đi sủng hạnh nàng? Nhìn vết bớt lớn như bàn tay trên má trái của Hạng Quân Văn, hán đã cảm thấy ghê tởm. Lại nghĩ đến nữ nhân này dùng thủ đoạn bỉ ổi để gả cho mình, Công Tôn Trường Khanh càng đối với Hạng Quân Văn hận đến nghiến răng nghiến lợi. Để cho hán đường đường Yến vương đi vui vẻ với kẻ quái dị này, đợi kiếp sau đi!

"Nói đi! Người muốn gì?"

Công Tôn Trường Khanh không chút nào che dấu chán ghét cùng khinh thường của mình với nàng, lại không biết rằng, nữ tử trước mắt đã không phải là Hạng Quân Văn, mà là truyền nhân đời thứ 31 của Đường Môn thế kỉ 21 xuyên qua - Đường Thanh.

Nam nhân trước mắt này một thân y phục màu tím, mày kiếm mắt sáng, cả người quý khí, đẹp đẽ từ trên xuống dưới đều là dùng tiền xây dựng nên, càng khỏi nói lông chồn tuyết trắng trên người hắn, nhìn chất lượng, nếu ở hiện đại cũng ngàn vàng khó cầu. Xem ra hắn chính là vương gia, nam nhân của người này.

Lại nhìn oanh oanh yến yến bên cạnh nam nhân này, hoan phi yến gầy, nói vậy những châm chọc khiêu khích vừa rồi, chính là từ trong miệng những hoa hồ điệp này nói ra đi! Đường Thanh cười lạnh, thật là một nam nhân dơ bẩn, ghê tởm! Người như vậy để trước mặt nàng, nàng cũng không thèm liếc mắt lấy một cái. Bẩn!

Hạng Quân Văn khỏe miệng châm chọc, cũng không tránh khỏi ánh mắt sắc bén của Công Tôn Trường Khanh.

Một phé vật, dựa vào cái gì cười nhạo hắn? Trong lòng của Công Tôn Trường Khanh sinh ra một cỗ tức giận, nàng chẳng lẽ thật sự muốn thị tẩm? (Ai thêm!) Tiện nhân này! Thật sự là được voi đòi tiên! Tại sao nàng ta không chết trong hang hổ đi?! Lại còn muốn trèo lên giường của hắn! (tên này tự ki ngạo)

"Vương gia không phải một lời nói đáng giá ngàn vàng sao? Thế nào? Hiện tại muốn đòi ý, muốn làm tiểu nhân lật lọng?"

Giọng nói lạnh lùng của Hạng Quân Văn truyền đến, Công Tôn Trường Khanh càng thêm tin tưởng, nữ nhân trước mắt muốn cái gì. Bình thường một bộ dáng ngu ngốc nhu nhược, lúc này may mắn có được hồ con, lại muốn mượn cơ hội bay lên làm phượng hoàng! Thật là đáng giận!

"Ai nói hoàng đệ lật lọng? Cô gia sao lại chưa nghe nói qua?" Đang lúc Công Tôn Trường Khanh muốn cho người đem Hạng Quân Văn về Hạnh Viên, đúng lúc này, một giọng nói uy nghiêm vừa trêu tức vừa không thất lễ truyền tới.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Đánh chính là người!

Vừa nghe thấy giọng nói, Công Tôn Trường Khanh vốn dĩ đang đen mặt liền trở nên thâm trầm, sao hắn lại đến đây? Chỉ là, về mặt âm u kia hơi lướt qua, chờ hắn xoay người lại, trên mặt đã thay bằng vẻ mặt xuân phong.

"Thái tử hoàng huynh, sao huynh lại rảnh rỗi đến chỗ này của đệ?"

"Đến chúc tết đệ nha.....Không ngờ thấy được trò hay".

Công Tôn Ký cười đi tới, đi theo phía sau hắn là một vị mỹ nhân áo tím. Lúc nhìn thấy mỹ nhân áo tím thì vết thương sau ót của Đường Thanh đau như rách ra, nàng cắn môi, không để cho mình lên tiếng. Vừa nhắm mắt lại, một cỗ trí nhớ như nước chảy tràn vào trong não của nàng.

Thì ra là như vậy.....Nhìn chung mười bảy năm ngắn ngủi của người này, Đường Thanh đưa ra một kết luận, người này chính là một nhân vật bị kịch. Nghĩ đến cuối cùng vì chức chương môn, chính mình bị chính em gái thương yêu suốt mười chín năm tính kế, một viên đạn lấy đi tính mạng của mình, Đường Thanh liền đối với chủ nhân của khối thân thể này sinh ra chút đồng tình.

Thì ra, người phản bội người luôn là người người quan tâm, thương yêu nhất a.....

Hạng Quân Văn, người yên nghỉ đi. Mối thù của người, ta sẽ giúp người báo! Về phần những người đã thương tổn người, ta sẽ làm họ sống không bằng chết, khiến bọn họ trả lại người gấp trăm lần! Hấp thu những trí nhớ này, lúc Đường Thanh chậm rãi mở to mắt, mới phát hiện tất cả mọi người đang nhìn nàng.

"Còn không mau thỉnh an thái tử hoàng huynh?" Công Tôn Trường Khanh liếc Hạng Quân Văn một cái, nữ nhân này từ lúc Công Tôn Ký đến đây nàng ta liền đứng đó ngăn người, mặt mặt chết đi được! Công Tôn Trường Khanh có chút hối hận chính mình vừa rồi nhân từ, nếu không làm sao có thể để cho Công Tôn Ký chế giễu.

"Không cần đâu! Cô gia thấy Yến vương phi dường như thân thể có chút không khỏe, có có phải đệ giận nàng hay không?? Nếu không vừa rồi tại sao nàng lại nói như vậy? Văn Văn, Tam đệ nếu khi dễ muội, trực tiếp nói với cô gia, đừng quên cô gia là tỷ phụ của muội! Nói ra rồi, tỷ phụ sẽ giúp muội trút giận!"

Công Tôn Ký nhìn nữ tử cung trang màu vàng trước mặt, trong mắt tràn ngập ý vị thương hại, giống như vì Hạng Quân Văn ra mặt vậy, còn lời thân phận tỷ phụ ra.

Mà sự nhắc nhở của Công Tôn Ký làm cho thân hình nữ tử áo tím bên cạnh hắn hơi cứng ngắc, còn Công Tôn Trường Khanh lại là sắc mặt khó coi.

Khốn kiếp! Công Tôn Trường Khanh nắm chặt quả đấm, nếu không phải ngại thân phận thái tử của Công Tôn Ký, quả đấm cứng rắn của hắn nhất định sẽ ăn cần hỏi thăm khuôn mặt đáng ghê tởm kia Công Tôn Ký. Lại nhìn Hạng Quân Văn sắc mặt tái nhợt, trong lòng của hắn đau như cắt.

Lúc này, hắn rất muốn đem nữ tử áo tím kia kéo vào trong ngực, dùng vòng ôm rắn chắc của hắn để sưởi ấm nàng a! Nếu không có Hạng Quân Văn chắn ngang một bước, vị trí Yến vương phi hẳn là của nàng, nàng sẽ là thê của hắn a.

Nghĩ đến đây, Công Tôn Trường Khanh lại càng thêm oán hận Hạng Quân Văn. Hết thầy, đều do kẻ quái dị này. Đều do ả ta!

Đường Thanh không phải kẻ ngốc, về mặt của những người đứng đây toàn bộ đều rơi vào trong mắt nàng, huống chi nàng còn có trí nhớ mười bảy năm của người này, tự nhiên biết hận ý trong mắt của Công Tôn Trường Khanh từ đâu mà đến, cũng nhận ra nữ tử áo tím kia, là tỷ tỷ của người này, suren phi của thái tử - Hạng Quân Mỹ.

"Thái tử điện hạ an!" Đường Thanh chậm rãi hành lễ, đứng lên đem sự việc nói lại một lần. Theo giọng nói ôn hòa của nàng chậm rãi thuật lại, sắc mặt của Công Tôn Trường Khanh càng khó coi, mà trên mặt của Công Tôn Ký lại là nụ cười tựa tiểu phi tiểu.

"Nếu Tam đệ đã hứa, dĩ nhiên sẽ thực hiện. Văn Văn, muội muốn cái gì?"

Một tiếng Văn Văn của Công Tôn Ký làm cho Đường Thanh nhũn mày. Hình như nàng cùng hắn cũng không thân thuộc, nam nhân này chỉ muốn mượn nàng đến để đả kích Công Tôn Trường Khanh, cần gì phải biểu hiện ra vẻ chính nghĩa làm gì chứ.

"Phốc xuy.... ....Ta thấy nàng ta là muốn thị tẩm."

Tam phu nhân che miệng cười khê. Không đợi nàng ta mở miệng lần nữa, Đường Thanh hừ lạnh một tiếng, một bạt tai mạnh mẽ quét qua, trực tiếp đánh vào khuôn mặt hoa dung thất sắc của Tam phu nhân, hai mắt ứa ra sao năm cánh.

"Ngươi....Ngươi dám đánh ta?!"

Cái tát của Hạng Quân Văn đánh cho xoang mũi của Tam phu nhân ứa máu, má trái trắng nõn lập tức sưng đỏ lên, hai hàng máu mũi nóng hổi nhanh chóng chảy xuống dưới. Mà bản thân Tam phu nhân, còn đang bị tập kích bất ngờ đánh cho ngu ngơ. Nàng ta đứng ngây ngốc ở đó, nhìn nữ tử mảnh khảnh trước mắt này, vẻ mặt không thể tin được.

Chờ Tam phu nhân rốt cuộc phục hồi tinh thần, lập tức giương nanh múa vuốt hướng về phía Hạng Quân Văn: "Hạng Quân Văn, ngươi lại đánh ta! Ta liều mạng với ngươi!"

Tam phu nhân còn chưa tới trước mặt Đường Thanh, nàng đã phi cước lên, một cái đá về phía sau, nặng nề đá lên má phải của Tam phu nhân, liền đem nàng đá bay ra ngoài. Một cước kia, sạch sẽ lưu loát, mà ngay cả Công Tôn Trường Khanh cũng chưa nhìn ra nàng xuất chiêu như thế nào, chỉ nhìn thấy một trận gió màu vàng. Tam phu nhân liền học máu nằm trên đất.

"Vô lễ! Bốn vương phi là Yến vương phi do hoàng thượng ban cho, ngươi ở trước mặt bốn vương phi không dùng kính ngữ, bốn vương phi giáo huấn ngươi, ngươi cư nhiên không biết hối cải, còn tập kích bốn vương phi, ngươi thật là to gan!"

Tam phu nhân vừa phun ra răng máu, sau khi nghe những lời này xém chút tức chết. Đây còn là Hạng Quân Văn khúm núm ở trong Hạnh Viên, mặc cho nàng tùy ý nắn tròn nắn dẹt sao? Nàng từ lúc nào nhanh mồm nhanh miệng, cả vú lấp miệng em như vậy?

Một loạt biến cố, làm cho toàn trường trong lúc nhất thời an tĩnh lại. Công Tôn Ký như nghĩ tới cái gì nhìn đến Hạng Quân Văn, ánh mắt hoang mang không thôi. Nếu không phải vì vết bớt đỏ sậm trên má trái nàng, hắn còn nghĩ rằng nữ nhân đứng trước mắt này là một người khác (Bingo)

So với sự kinh ngạc của Công Tôn Ký, Công Tôn Trường Khanh là giật mình kèm theo phần nộ. Giật mình là Hạng Quân Văn thể nhưng lại ra tay với sủng cơ của hắn, phần nộ chính là nàng lúc này thể nhưng lại lời phụ hoàng ra, là có ý gì? Muốn tìm núi dựa? Muốn nhắc nhở hắn, nàng mới là Yến vương phi cưới hồi đăng hoàng? Nữ nhân này thật sự là ghê tởm!

"Thái tử điện hạ, người nghĩ, ta nói đúng chứ?"

Đường Thanh trực tiếp bỏ qua ánh mắt giết người của Công Tôn Trường Khanh, chuyển hướng sang Công Tôn Ký.

Công Tôn Ký làm sao không biết nàng chính là muốn kéo mình xuống nước. Hắn vốn dĩ muốn tiếp tục xem cuộc vui, nhưng lúc nhìn thấy răng của Hạng Quân Văn cắn vào môi còn có bộ dáng nổi giận của Công Tôn Trường Khanh, tâm tình của hắn rất tốt: "Văn Văn nói đúng! Tiệp tỷ này đáng đánh! Tam đệ, trong phủ của đệ làm sao lại có người không hiểu quy củ như thế? Thế nhưng lại bất kính như vậy với Yến vương phi, đệ biết phụ hoàng chú trọng quy củ nhất, nếu chuyện này lọt vào tai của phụ hoàng....."

"Người đâu, đem tiệp tỷ này lôi xuống dùng trượng đánh chết!"

Công Tôn Trường Khanh sẽ không cho Công Tôn Ký có cơ hội bắt lấy bím tóc của chính mình, lập tức cho người đem Tam phu nhân kéo xuống.

"Vương gia! Cứu thiếp! Vương gia cứu mạng a! Vương gia....." Tam phu nhân làm thế nào cũng không nghĩ đến, đây là cái người nam nhân mới vừa rồi còn cùng nàng, nói buổi tối muốn nàng hầu hạ. Trở mặt như vậy, làm sao không khiến cho lòng người lạnh lẽo.

Tiếng kêu thảm thiết không ngừng từ xa truyền đến, Công Tôn Ký vẫn như cũ duy trì nụ cười, tay trong tay áo Công Tôn Trường Khanh nắm chặt thành quyền. Nhìn bộ dáng một thân vô sự của Hạng Quân Văn, hắn lại hận đến nghiến răng nghiến lợi. Nữ nhân chết tiệt!

Chương 4: Hòa ly thư biến thành hưu thư

Chẳng bao lâu, giọng nói của Tam phu nhân ngày càng nhỏ, cuối cùng âm thanh trượng đánh dừng lại, có người bước đến trước mặt của Công Tôn Trường Khanh: "Vương gia, Tam phu nhân đã tắt thở".

Vừa nghe ái cơ của mình cứ thế mà chết, mặt của Công Tôn Trường Khanh trở nên thâm trầm. Chỉ là chuyện này do Công Tôn Ký ra mặt, hẳn làm thế nào cũng không thể trách móc thái tử, đành phải nhịn đau phân phó xuống: "Đem nàng an táng".

Mới vừa rồi còn cười nói vui vẻ, lúc này đã hương tiêu ngọc vãn, trở thành thi thể lạnh băng, các nữ nhân ở đây bắt đầu dùng ánh mắt nhìn Hạng Quân Văn trở nên khác biệt.

"Nói đi, ngươi muốn cái gì?" Công Tôn Trường Khanh đối với Hạng Quân Văn đã không

còn kiên nhẫn. Hắn thâm nghĩ mau chóng đem Công Tôn Ký đuổi đi, sau đó, hẳn phải tra tấn thật tốt Hạng Quân Văn, vì Tam phu nhân báo thù.

Đường Thanh đối với Công Tôn Trường Khanh cũng không có hảo cảm, thấy hắn nói như vậy, nàng cũng trực tiếp làm rõ ý mình: "Nếu vương gia là nam tử hán đỉnh thiên lập địa, một lời nói đáng giá ngàn vàng, xin vương gia viết một phong hòa ly thư cho ta. Từ nay về sau nam hôn nữ giả, không ai can thiệp ai!"

"Cái gì?!"

Không chỉ Công Tôn Trường Khanh kinh ngạc, mà ngay cả Công Tôn Ký cũng có chút giật mình. Nàng cư nhiên lại muốn một tờ hòa ly thư? Công Tôn Ký hí hửng, đánh giá nữ tử áo vàng trước mắt. Hắn vốn tưởng rằng Hạng Quân Văn sẽ dùng lời hứa này muốn cái khác, không nghĩ đến nàng lại cho hắn một kinh hi thật lớn. Hòa ly? Nữ nhân này là gan ngược lại rất lớn!

"Hạng Quân Văn, ngươi có biết ngươi đang nói cái gì không?" Công Tôn Trường Khanh cho là lỗi tai mình nghe nhầm, đối phương không cần kim ngân châu báu, không cần sủng ái thị tẩm, ngược lại muốn cùng hắn hòa ly. Nữ nhân này thật là ăn gan hùm mật gấu! Còn nói cái gì nam hôn nữ giả? Chẳng lẽ nàng muốn rời khỏi Yến vương phủ đi tìm mùa xuân thứ hai? Nàng đem hắn xem là gì?

"Đúng, ta muốn chính là một phong hòa ly thư! Ba năm qua, vương gia đối với ta thế nào, trong lòng ngươi hiểu rõ. Nếu thể xác và tinh thần của vương gia đã không ở chỗ ta, không bằng thả tự do cho ta, ta cũng thành toàn hạnh phúc cho người!"

Đường Thanh khẳng định càng thêm chọc tức tự tôn nam nhân của Công Tôn Trường Khanh. Hắn đường đường là Yến vương, hôn nhân lại bị một xấu nữ nắm giữ! Lúc trước người mặt dày mày dạn đòi lên kiệu hoa giả cho hắn là Hạng Quân Văn, hôm nay người muốn hòa ly, đi tìm hạnh phúc mới cũng là nàng. Chẳng lẽ hắn dễ đùa bỡn như vậy, vị trí vương phi của hắn muốn cần thì cần, muốn vứt thì vứt sao?

"Vương phi là đang thâm oán bốn vương lạnh nhạt ngươi sao? Một khi đã như vậy, bốn vương liền thỏa mãn yêu cầu này của ngươi, để ngươi trở thành nữ nhân của bốn vương!"

Công Tôn Trường Khanh cắn răng, không đợi mọi người hiểu được, hắn đã tiến lên, hai tay bắt lấy eo của Hạng Quân Văn, đem nàng khiêng trên vai mình. "Hoàng huynh, bốn vương muốn thuận theo, chiếu cố không chu đáo, xin thứ lỗi!" Nói xong, hắn nhanh chóng rời khỏi tầm mắt của mọi người.

"Công Tôn Trường Khanh, ngươi muốn làm gì?" Đường Thanh đã đoán ra được ý nghĩ của Công Tôn Trường Khanh. Không ngờ nam nhân này lại ghê tởm như vậy. Nàng bắt quả chỉ muốn một phong hòa ly thư, hắn lại muốn làm chuyện bỉ ổi như thế. Muốn trước khi nàng rời đi phá thân thể nàng, hủy trong sạch của nàng. Công Tôn Trường Khanh thật sự là quá ghê tởm!

"Hạng Quân Văn cho dù ngươi muốn rời đi, cũng là một mụ đàn bà dâm dăng của bốn vương! Muốn sạch sẽ, trong trắng rời đi? Không có cửa đâu! Bốn vương sẽ không cho ngươi cơ hội như vậy!"

Xong vào trong phòng, Công Tôn Trường Khanh đem Hạng Quân Văn đặt trên giường, sau đó như hổ đói vô mồi, đem nàng đặt dưới thân.

"Công Tôn Trường Khanh, ngươi đúng là tiểu nhân bỉ ổi vô sỉ! Ngươi không phải nam nhân!"

"Hừ! Tất cả đều do ngươi bức ta! Hạng Quân Văn, ta cho ngươi biết, ngươi đã đoạt vị trí vương phi thuộc về Nhu nhi, liền có tâm lý chịu đựng lửa giận của bốn vương!"

Công Tôn Trường Khanh nhanh chóng trút bỏ quần áo, vừa định bá vương ngạnh thượng cung, đã bị một sức lực đập vào đầu làm một trận đau đớn, sau đó bịch một tiếng ngã xuống giường.

"Ghê tởm!" Đường Thanh một cước đem Công Tôn Trường Khanh đá bay.

Cũng may hôm nay Hạng Quân Văn đeo trâm cài tóc bằng ngọc trai nhọn như kim châm, nàng vừa rồi thuận tay gỡ xuống, lúc này mới có thể bảo đảm bình an. Nhìn Công Tôn Trường Khanh nằm sõng soài trên mặt đất, quần áo không chỉnh tề, nàng lấy trâm cài tóc chậm rãi đi tới.

Tiền nam nhân, lại muốn làm nhục bổn cô nương, bổn cô nương cho ngươi nếm thử mùi vị không thể sinh con (tỷ ác quá nhưng ta thích)

Đường Thanh cầm lấy trâm cài làm kim châm, ở trên người Công Tôn Trường Khanh mãnh liệt đâm vài châm, nhìn cái ấy gục xuống, Đường Thanh cười lạnh một tiếng. Đây là cái giá cho việc ngươi khi dễ ta!

Chờ đám người Công Tôn Ký tìm đến, chỉ nghe trong phòng truyền đến tiếng khóc đứt quãng.

"Vương gia....." Đại phu nhân đẩy cửa ra, liếc mắt liền nhìn thấy Hạng Quân Văn quần áo hỗn độn cùng Công Tôn Trường Khanh ánh mắt có chút mê mang.

Nhìn tình cảnh, mọi người đã có thể đoán chuyện gì đã xảy ra.

"Vương phi, người không sao chứ.... .."

Lạc Tuyết lão đạo đi đến bên người Hạng Quân Văn, nhìn thấy dấu máu đỏ trên giường thì nàng xém chút khóc thành tiếng. Hạng Quân Văn được sủng hạnh, vốn dĩ là chuyện vui, nhưng trong lòng của Lạc Tuyết lại cực kỳ đau đớn. Chuyện vừa xảy ra đối với vương phi mà nói, không phải sủng hạnh, quả thực chính là vũ nhục.

"Lạc Tuyết, ta không sao". Cảm nhận được tay Lạc Tuyết đang diu mình khẽ run, Đường Thanh nhẹ giọng an ủi nàng. Tiểu nha đầu này có lẽ là người duy nhất trong phủ thật lòng quan tâm nàng đi!

Lúc này, Công Tôn Trường Khanh có chút mù mịt. Hắn lại đi sủng hạnh cái kẻ quái dị này? Hắn khi nào thì trở nên đói bụng ăn quăng như vậy? Nếu không phải lạc hồng trên giường, hắn còn tưởng rằng hoan ái vừa rồi là một giấc mộng.

Chờ Công Tôn Trường Khanh thay xong quần áo đi ra, câu nói đầu tiên của Đường Thanh chính là muốn hòa ly thư: "Vương gia nếu đã chiếm được thứ người muốn, phiền ngươi cho ta một phong hòa ly thư".

Công Tôn Trường Khanh không nghĩ tới Hạng Quân Văn lại chấp nhất như vậy, cho dù bọn họ đã là phu thê thực sự, nàng vẫn một miệng hòa ly. Chẳng lẽ nàng thật sự không để ý?

Công Tôn Trường Khanh không đoán được tâm tư của Hạng Quân Văn, Hạng Quân Mỹ lại đứng ra, một mặt hoa lệ đài vũ mà lạy trước mặt hắn.

"Yến vương bớt giận, muội muội ta nói hòa ly nhất định là lời nói tức giận, xin người đừng để trong lòng. Nàng là Yến vương phi do hoàng thượng ngự ban cho, nếu hòa ly, hoàng thượng sẽ nghĩ như thế nào? Muội muội tuy ba năm không ra ngoài, nhưng lần này vạn nhất có thai, sau khi hòa ly há không phải để huyết mạch hoàng thất lưu lạc dân gian sao?"

Ở mặt ngoài, Hạng Quân Mỹ là vì muội muội cầu tình, nhưng cẩn thận suy nghĩ, lời nói của nàng ta cũng là trong bông có kim, từng câu mang theo âm thọt. Đường Thanh nhìn nữ tử áo tím trước mắt, khóe môi cười rét lạnh. Hạng Quân Mỹ này giúp nàng câu nào, quả thật chính là thêm dầu vào lửa.

Đường Thanh có thể nghe hiểu rõ ý ngoài trong câu, Công Tôn Trường Khanh làm sao không hiểu. Lại thấy Hạng Quân Mỹ rơi lệ, điềm đậm đáng yêu, nghĩ đến hắn cùng Hạng Quân Mỹ tách ra là vì Hạng Quân Văn chần ngang một bước, trong lòng Công Tôn Trường Khanh bởi vì cường bức Hạng Quân Văn mà dâng lên chút áy náy, toàn bộ biến mất hầu như không còn.

"Hạng thị ba năm không ra ngoài, phạm vào một trong bảy điều! Hôm nay bổn vương lưu ngươi! Người đâu, ban cho canh ngừa thai!"

Chờ người đem canh ngừa thai bưng lên, công Tôn Trường Khanh lạnh lùng nhìn về phía Hạng Quân Văn.

"Hạng Quân Văn, nếu lòng ngươi đã không ở đây, bổn vương cũng không lưu lại ngươi, chỉ là bổn vương sẽ không để cho huyết mạch hoàng thất lưu lạc, cho nên ngươi phải uống canh ngừa thai!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Công Tôn Trường Khanh, người thật hung ác!

Editor: Tuyết.Nhi

Canh tránh thai? Nhìn chất lỏng đen thui trước mắt, đáy mắt Đường Thanh hiện lên hàn khí.

Hay cho một Hạng Quân Mỹ, hay cho một tỷ tỷ nghĩa nặng tình thâm! Nói trắng ra, chỉ muốn làm cho Công Tôn Trường Khanh đem hòa ly thư biến thành hưu thư, muốn cho nàng trở thành khi phụ bị mọi người nhạo báng! Cái gì huyết mạch hoàng thất không thể lưu lạc dân gian, chẳng qua là lo lắng sau khi nàng mang thai sẽ mẫu bằng tử quý mà thôi, thật không ngờ rằng tâm kế nữ nhân cổ đại lại sâu như thế!

“Vương phi, thân thể của người không tốt, thuốc này tổn hại thân thể, không thể uống được...” Lạc Tuyết nhìn Hạng Quân Văn bụng lên canh tránh thai, vội vàng mở miệng ngăn cản, “Là thuốc ba phần độc, Vương phi, đừng uống!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của Lạc Tuyết dừng ở trong mắt Hạng Quân Văn, làm cho lòng lạnh như băng của nàng có chút ấm áp.

Cứ tưởng rằng chính mình đơn độc chiến đấu hăng hái, không nghĩ tới còn có một nha đầu tận tâm trung thành như vậy đi theo. Thân nhân ở bên cạnh thì bỏ đá xuống giếng, ngược lại tỷ nữ không có quan hệ huyết thống, quan tâm đối với mình là thật. Lạc Tuyết nhìn qua cực kỳ nhỏ nhắn gầy yếu, quần áo trên người cũng giặt đến mất đi màu sắc vốn có. Xem ra, nàng đi theo chủ nhân này, cũng chịu không ít cực khổ.

“Lạc Tuyết, ta không sao.” Đường Thanh mỉm cười, không phải là canh tránh thai sao! Nói mơ hồ như vậy, kỳ thật chính là thuốc tránh thai. Công Tôn Trường Khanh chỉ sợ vĩnh viễn cũng không nghĩ đến, giữa bọn họ cũng chưa xảy ra gì cả, nàng chính là động tay chân một chút, làm cho hắn mơ một giấc mộng đẹp mà thôi.

Nghĩ đến “lẽ vật” của mình tặng cho Công Tôn Trường Khanh, khóe môi Đường Thanh nở một nụ cười mỉa mai. Đường Môn gia huấn điều thứ nhất, chính là lúc nghịch cảnh phải chịu nhục. Khi sức mạnh địch ta chênh lệch quá lớn, nhất định phải ẩn giấu tài năng chính mình, nghỉ ngơi lấy sức, xem xét thời cơ để cho đối phương một kích trí mệnh.

Hiện tại, so với nước thuốc toát ra từng trận cay đắng, thoát khỏi vương phủ lấy được tự do đối với Đường Thanh mà nói càng quan trọng hơn. Về phần Công Tôn Trường Khanh cùng Hạng Quân Mỹ nợ nàng, ngày sau nàng nhất định sẽ trả lại đầy đủ!

Đường Thanh ngửa đầu đem thuốc đổ vào trong miệng, uống một hơi cạn sạch, “Bịch” bát sứ rớt trên mặt đất, vỡ thành từng mảnh nhỏ.

Nước thuốc đen thui từ khóe miệng của Đường Thanh chảy xuống, Đường Thanh đưa tay lau chùi một chút, giương mắt nhìn về phía Công Tôn Trường Khanh, “Hưu thư của ta muốn đâu?”

“Người! Người...” Theo Công Tôn Trường Khanh nhìn thấy, biểu hiện của Đường Thanh không thể nghi ngờ là một loại “Công khai cắt đứt”, Công Tôn Trường Khanh thậm chí từ trong mắt của nàng thấy được khinh thường cùng coi rẻ.

Khốn kiếp! Chẳng qua là một phế vật, còn là một kẻ quái dị, thế nhưng hôm nay đem hắn bức đến nông nỗi này, khiến Công Tôn Trường Khanh làm sao cam tâm. Chẳng biết tại sao, Công Tôn Trường Khanh cảm thấy Hạng Quân Văn trước mắt cùng nữ nhân trong trí nhớ có chút không giống, cả người nàng phát ra khí thế lãnh liệt, lại khiến cho lòng người có chút khiếp sợ.

“Hưu thư ở đây, cầm cho chắc!” Công Tôn Trường Khanh đem hưu thư đã viết xong ném cho Hạng Quân Văn.

Nàng làm cho hắn khó xử, hắn muốn cho nàng chết! Lúc ném hưu thư, Công Tôn Trường Khanh cố ý tăng thêm lực đạo, hưu thư kia liền như tên rơi khỏi dây cung, trực tiếp đi đến cổ họng của Hạng Quân Văn.

Cao thủ, dù cho vũ khí là trang giấy mỏng manh, cũng có thể đưa người vào chỗ chết! Nếu người đứng trước mặt bọn họ là Hạng Quân Văn trước kia, hôm nay nhất định sẽ chết ở chỗ này, nhưng nàng là Đường Thanh, mới không phải cừu con mặc người ta chém giết!

Từ lúc nhận thấy được sát khí của Công Tôn Trường Khanh thì Đường Thanh đã sinh lòng cảnh giác, đợi nhìn thấy tờ giấy bay đến, trong lòng Đường Thanh lại cười lạnh. Ngay lúc Công Tôn Trường Khanh nghĩ rằng đối phương không chết cũng sẽ trọng thương, nữ tử áo vàng đột nhiên ra tay, cách không kẹp lấy hưu thư.

Hạng Quân Văn lộ ra chiêu thức ấy, làm cho Thái tử Thương Nguyệt – Công Tôn Ký đang đứng bên cạnh xem cuộc vui nhũn mảy. Công Tôn Trường Khanh dùng bao nhiêu lực mạnh yếu, hắn thấy rất rõ ràng, hôm nay nữ nhân này chỉ dùng đầu ngón tay khẽ kẹp lấy, đã đem sát khí khéo léo hóa giải hết, đây rốt cuộc là một trùng hợp, hay là Hạng Quân Văn có điều gì giấu giếm?

So sánh thì, Công Tôn Ký càng nguyện ý tin tưởng suy đoán trước đó. Hạng Quân Văn tuy là chính nữ của phủ tướng quân, nhưng nàng rốt cuộc có bao nhiêu cân lượng, mọi người vẫn chưa biết được.

“Đa tạ Vương gia thành toàn!” Đường Thanh nhìn kỹ hưu thư một lần, thật cẩn thận đem hưu thư gấp kỹ, nhận rồi đứng lên. “Lạc Tuyết, đi đem hộp đồ cưới của ta cầm tới, chúng ta đi! Tin chắc Vương gia là một chính nhân quân tử, sẽ không thêm muốn đồ cưới của ta chứ!”

“Sẽ không...” Công Tôn Trường Khanh nghiêng răng nghiêng lợi một trận. “Hạng Quân Văn, người tốt lắm!”

“Chúc Vương gia may mắn, rời khỏi vương phủ, ta dĩ nhiên sẽ càng ngày càng tốt!”

Đường Thanh quay lại cho Công Tôn Trường Khanh một nụ cười sáng lạn, chỉ là nụ cười kia phối với vết bớt trên má trái nàng, nhìn thấy có chút kinh khủng, dọa sợ đến mức Công Tôn Trường Khanh buồn nôn một trận.

Nhớ tới vừa rồi hắn thể nhưng mơ hồ sủng hạnh nàng ta, Công Tôn Trường Khanh liền muốn nôn. Hắn nhất định là đầu óc nhúng nước, mới có thể “Bụng đói ăn quàng” muốn kẻ quái dị này! Lại nghĩ đến trên người mình sẽ có mùi vị của kẻ quái dị này, Công Tôn Trường Khanh liền muốn nhanh chóng chạy đi tắm rửa, nhất định phải tắm cho sạch sẽ mới được.

Lạc Tuyết một hồi chậm chạp trở lại, trong lòng nàng ôm thật chặt một cái hộp gỗ tử đàn, giống như cái hộp kia là thứ đồ quan trọng nhất đời nàng vậy.

Mở hộp ra, Đường Thanh cẩn thận kiểm tra đồ bên trong, ngoài trừ năm căn khế ước mua bán nhà, cửa hàng ở phố Lưu Vân phồn hoa nhất kinh thành ra, còn có một chút trang sức châu báu quý giá, vừa thấy chính là giá trị xa xỉ, chỉ riêng một viên trân châu to như trứng gà, đã là bảo bối hiếm có trên thế gian.

Trong trí nhớ, phụ thân của người này, đại tướng quân của Thương Nguyệt quốc Hạng Trị Chung đối với nữ nhi này vẫn hết mực yêu thương, từ cửa hồi môn năm căn cửa hàng cùng những bảo bối này liền có thể nhìn ra. Nếu Hạng Trị Chung đóng ở biên phòng biết được nữ nhi ruột thịt của mình đã hương tiêu ngọc vãn, không biết trong lòng ông ta sẽ có cảm tưởng như thế nào.

“Lạc Tuyết, chúng ta đi thôi!” Đường Thanh khóa hộp lại, kéo Lạc Tuyết xoay người rời đi, nàng một khắc cũng không muốn đứng ở nơi dơ bẩn này nữa. Bị vứt bỏ thì sao? Nàng đã không phải Hạng Quân Văn lúc đầu, lại càng không để ý những thứ thanh danh hư vô này nọ kia!

Không đợi Đường Thanh bước đi, Công Tôn Trường Khanh đột nhiên lạnh lùng mở miệng ngăn cản nàng, “Đợi chút!”

“Không biết Vương gia có gì chỉ giáo?” Nghe thấy thanh âm, Đường Thanh xoay người, Công Tôn Trường Khanh chắc không phải đổi ý chứ? Nam nhân này trở mặt còn nhanh hơn so với lật sách, lời nói không hề đáng tin cậy, nếu hắn dám ngăn cản, nàng dù cho liều mạng đến cả chết lưới rách cũng muốn làm cho hắn đẹp mặt!

“Trăm cái ngọc châu trên đầu, y phục trên người người đều là đồ của Yên vương phủ ta, nếu người đã bị hư, đã không phải là người của Yên vương phủ ta nữa. Người muốn đi cũng được, đem những thứ này để lại!”

Lời của Công Tôn Trường Khanh vừa nói ra, Đường Thanh rõ ràng cảm giác được tâm trạng của những nữ nhân đứng bên cạnh rất tốt. Đặc biệt là Hạng Quân Mỹ, vừa rồi nàng ta còn một bộ dạng hoa lệ đầm mưa, lúc này khoe mắt tự nhiên có ý cười.

Cởi trâm cài ngọc châu cùng y phục? Công Tôn Trường Khanh chẳng lẽ muốn nàng đầu xù lỏa thể đi ra ngoài? Đừng nói thời đại này bảo thủ ra sao, nữ tử quần áo không chỉnh tề đi ra ngoài sẽ bị nước miếng người đời dìm chết, chỉ riêng hiện tại tháng hai trời đông giá rét, tuyết trên mặt đất còn chưa tan ra hết, để nàng cứ như thế đi ra ngoài cho dù không bị lạnh chết, cũng sẽ bệnh nặng một trận.

Công Tôn Trường Khanh, người thật nham hiểm!

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Rời khỏi Yên vương phủ

Editor: Tuyết.Nhi

Đối với yêu cầu của Công Tôn Trường Khanh, Thái tử Công Tôn Ký thấy cực kỳ quá đáng, nhưng hắn cũng không tính ra mặt ngăn cản.

Hạng Quân Văn là chính nữ của đại tướng quân Hạng Trị Chung, lại là nữ nhi thương yêu nhất của ông ta, Công Tôn Trường Khanh náo loạn như vậy, chắc chắn sẽ làm tăng thêm khoảng cách giữa hắn và Hạng Trị Chung. Công Tôn Ký tuy là thái tử, nhưng trước khi chưa ngồi trên ngôi vị, sẽ xảy ra biến đổi gì ai cũng không biết được. Phụ hoàng của hắn Công Tôn Nam trước khi đăng cơ cũng không phải là Thái tử, sau đó không phải là lên làm Hoàng đế sao!

Nhìn thấy Công Tôn Trường Khanh nhục nhã Hạng Quân Văn như vậy, trong lòng Công Tôn Ký thậm chí có chút hy vọng mâu thuẫn giữa bọn họ có thể tăng thêm vô hạn, cuối cùng dẫn đến mâu thuẫn giữa Yên vương phủ và phủ Tướng quân.

Hạng Trị Chung tính cách ngay thẳng, xưa nay mặt lạnh vô tình, chỉ tình nguyện trung thành với Hoàng đế. Nếu Yên vương cùng Hạng Trị Chung náo loạn trở mặt, ngày sau cho dù Công Tôn Trường Khanh đối với ngôi vị hoàng đế có mưu đồ gì, quân đội đại biểu cho Hạng Trị Chung khẳng định sẽ không đáp ứng, đó cũng là kỳ vọng của Công Tôn Ký.

“Sao, không nữa? Có phải muốn bốn vương giúp người cời hay không?” Công Tôn Trường Khanh thấy Hạng Quân Văn không động đậy, trong lòng rất cuộc có một loại khoái cảm trả thù được. Theo hắn thấy, Hạng Quân Văn nhất định sẽ quỳ trước mặt hắn, cầu xin hắn đừng vô tình như vậy. Công Tôn Trường Khanh thậm chí ảo tưởng chính mình sẽ ngay tại lúc Hạng Quân Văn cầu xin mình sẽ một cước đem nàng đá văng đi, báo lại mối thù hôm nay nàng đã khiến hắn nhục nhã.

Bất quá, mộng tưởng luôn rất đẹp! Công Tôn Trường Khanh không biết, nữ tử trước mắt đã thay đổi linh hồn, không còn là nữ tử yếu đuối mặc hắn đến gây khó dễ nữa.

“Nghe nói Chu Liên quốc lòng muông dạ thú, vẫn thèm muốn sự giàu có của Thương Nguyệt ta, cho nên bệ hạ mới phái phụ thân ta đóng quân ở biên quan, vừa đi chính là năm năm, ngay cả đại hôn của ta cũng không thể kịp trở về. Phụ thân ta vì nước vì dân, cẩn thận, tận trung với cương vị công tác,

chỉ là. Nếu hần biết được ta hôm nay bị Vương gia nhục nhã như vậy, không biết trong lòng sẽ có cảm tưởng như thế nào.”

Giọng nói của Đường Thanh ngay tại mùa đông này đặc biệt lạnh lùng, nàng đưa tay cởi xuống áo ngoài, chậm rãi vút trên mặt đất, trên mặt mỉm cười giống như một chút cũng không để ý những thứ này vậy.

“Ta là chính nữ tôn quý của tướng quân, hôm nay lại ở Yên vương phủ bị đãi ngộ không công bằng như thế, không biết Vương gia rốt cuộc đối với ta có nhiều bất mãn, hay là đối với phụ thân ta có oán hận gì, hay hoặc là... Trong lòng Vương gia căn bản chính là ghi hận việc Thái Hậu nương nương chỉ hôn lúc trước, cho nên mới đem tất cả phần nô đều phát tiết ở trên đầu ta. Ngày sau Thái Hậu nương nương triệu ta tiến cung, vẫn xin thái tử điện hạ cùng sùan phi nương nương làm chứng cho si nhục ngày hôm nay của ta!”

Lời nói hơi hơi lạnh lùng này, lại làm cho Công Tôn Ký vốn dĩ một lòng muốn xem cuộc vui mãnh liệt nhũn lại.

Hay cho một nữ tử lợi hại! Những lời này chẳng những đem Công Tôn Trường Khanh kéo đến phía đối lập với phủ Tướng quân, mà còn đem Thái tử hần kéo xuống nước!

Hoàng thái hậu yêu thương Hạng Quân Văn là chuyện mọi người đều biết, nếu người lễ Phật trở về, biết Hạng Quân Văn hôm nay bị bắt nạt làm nhục như vậy, nhất định sẽ truy cứu trách nhiệm. Cho dù hần và Công Tôn Trường Khanh cuối cùng không bị làm sao, nhưng là danh tiếng khi dễ nữ tử nhu nhược cũng không dễ nghe cho lắm, huống chi phía sau Hạng Quân Văn còn có chỗ dựa là phủ Tướng quân. Hạng Trị Chung nếu biết hôm nay Thái tử hần đứng xem kịch vui, chưa hần nội tâm sẽ không có vương mặc.

Đầu óc Công Tôn Ký xoay chuyển nhanh chóng, không đợi hần mở miệng ngăn trở, trên người Hạng Quân Văn chỉ còn lại y phục đơn độc cuối cùng. Mà lời nói của Hạng Quân Văn lại làm cho Công Tôn Trường Khanh cực kỳ tức giận.

Ba năm này Hạng Quân Văn vẫn yên ổn sống ở Hạnh viên trong Yên vương phủ, cho dù Hoàng thái hậu triệu nàng tiến cung, nàng cũng là nói tốt cho hần. Nay Hạng Quân Văn cư nhiên đem Hạng Trị Chung cùng Hoàng thái hậu ra "hù dọa" hần, quả thực là ăn gan hùng mặt gấu, tạo phản rồi!

“Tốt! Hạng Quân Văn, ngươi lợi hại! Bỏn vương hôm nay mới biết được là ngươi nhanh nhẹn nhanh miệng như thế này! Như thế nào, ba năm nay đem ngươi nhốt tại Hạnh viên khiến cho ngươi bị ủy khuất, ngươi muốn ở trước mặt Hoàng tổ mẫu cáo trạng? Bỏn vương nói cho ngươi biết, lúc trước ngươi mặt dày mày dạn muốn gả cho bỏn vương, có lẽ nên dự đoán được hôm nay sẽ bị si nhục như thế! Ngươi muốn cáo trạng, bỏn vương không sợ!”

Công Tôn Trường Khanh không sợ, trong lòng Công Tôn Ký lại nóng nảy. Tuy rằng hần là thái tử, nhưng vô luận Hoàng thái hậu hay là Hoàng thượng, người thiên vị cũng là Công Tôn Trường Khanh. Cho dù chuyện này vạch trần ra ngoài, chỉ sợ hần thân là thái tử huynh trưởng này dạy đệ đệ không nghiêm, ngược lại phí sức không lấy lòng được lại là hần.

“Tam đệ, chuyện này cứ bỏ qua đi!” Công Tôn Ký chủ động tháo áo lông chồn của mình đưa cho Lạc Tuyết, “Mặc vào cho tiểu thư nhà ngươi! Trời rét đất lạnh, nếu nhiễm lạnh bị bệnh, ngược lại không tốt.”

Lạc Tuyết đã bị chuyện vừa rồi dọa cho ngu ngơ, lúc này thấy Công Tôn Ký đưa đến áo lông chồn, lập tức nhận lấy, cẩn thận choàng lên cho Hạng Quân Văn, “Tiểu thư, người có lạnh hay không?”

“Ta không sao, đa tạ thái tử!” Đường Thanh không có cự tuyệt ý tốt của Công Tôn Ký, dù cho biết được người này cũng không phải chim tốt, nhưng nàng sẽ không làm khổ thân thể của chính mình. Lại nhìn Công Tôn Trường Khanh xanh mặt, Đường Thanh mỉm cười, châm chọc giữa mặt hiện ra rõ ràng, “Yên vương hùng tâm tráng chí như vậy, tại sao không suất lĩnh tướng sĩ mở mang bờ cõi? Ở chỗ này so đo với một tiểu nữ tử như ta, thật không phải việc đại trượng phu nên làm! Lạc Tuyết, chúng ta đi...”

Không đợi Công Tôn Trường Khanh mở miệng, Đường Thanh đã xoay người, bóng dáng gầy yếu lập tức bị bao phủ ở trong gió tuyết.

Lúc này đây, Công Tôn Trường Khanh không có ngăn cản, hần không phải gốc từ, mặc dù trong lòng hần thấy ngứa mắt Hạng Quân Văn, nhưng lời nói khi này của nàng hần cũng nghe lọt được.

Hôn sự này không phải hần mong muốn, nhưng ba năm qua hần cũng chỉ đem nàng vút ở Hạnh Viên, không quan tâm, tùy ý để cơ thiếp của hần khi nhục nàng, chỉ cần không tổn hại đến tính mạng của nàng, hần cũng không hỏi đến. Để lại Hạng Quân Văn, không chỉ là vì phủ Tướng quân sau lưng nàng, mà cũng bởi vì hôn sự này là do Hoàng thái hậu ban cho, mặc kệ hần không muốn ra sao, cũng không thể làm quá mức.

Hôm nay viết xuống hưu thư, trong lòng Công Tôn Trường Khanh lại nhẹ nhàng thở ra. Hạng Quân Văn tự cầu xin, có Công Tôn Ký có thể làm chứng. Ngày sau cho dù Hạng Trị Chung cùng Hoàng thái hậu truy cứu, cũng không phải lỗi của hần. Chỉ là, hần vừa nãy xác thực là bị nữ nhân này chọc giận, cho nên mới mất đi chừng mực, xem tí làm cho Công Tôn Ký thừa dịp sẵn vào.

Hiện tại khôi phục lí trí, Công Tôn Trường Khanh hít một hơi thật sâu. Rốt cục thoát khỏi kẻ quái dị kia rồi! Rốt cục thoát khỏi nhục nhã trong ba năm nay!

Đường Thanh cùng Lạc Tuyết ra khỏi Yên vương phủ, lúc này sắc trời đã tối sầm xuống, người đi đường rất ít.

Lạc Tuyết thật cẩn thận đi theo phía sau Đường Thanh, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng bị đông lạnh đến đỏ bừng, trong mắt còn ẩn ẩn có nước mắt. Ở thời đại này, nữ tử bị hưu căn bản là không có đường sống để đi, cho dù Tướng quân sủng ái tiểu thư, nhưng là Tướng quân xa tận chân trời, tiểu thư lúc này nếu như trở về phủ Tướng quân, nhất định sẽ bị nhóm người phu nhân ăn hiếp!

“Tiểu thư, chúng ta hiện tại đi đâu?” Lạc Tuyết vì Hạng Quân Văn cảm thấy khổ sở, nên nàng không dám khóc ra tiếng, sợ Hạng Quân Văn nghe xong

sẽ thương tâm, đành phải kìm nén nước mắt, thừa dịp lúc nàng không chú ý quay lưng lau khôe mắt.

Đi đâu? Đường Thanh ngừng lại, trở về phủ Tướng quân không thể nghi ngờ là vừa rời hang hổ lại vào hang sói, nhóm di nương ở đó đã sớm đối với nàng hận thấu xương, nay nàng bị Công Tôn Trường Khanh vứt bỏ, các nàng nhất định là hận không được khua chiêng gõ trống chúc mừng.

Nhưng nếu không trở về phủ Tướng quân, nàng có thể đi đâu đây?

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Cuộc sống mới

"Lạc Tuyết, mang ta đến nhà La chương quý!" Vừa nghe lời của Hạng Quân Văn, Lạc Tuyết đầu tiên sững sốt, sau đó thì hiểu rõ ý của nàng.

Hạng Quân Văn lúc xuất giá, Hạng Trí Chung cho nàng của hồi môn là năm cửa tiệm. Bởi vì Hạng Quân Văn không am hiểu quản lý, Hạng Trí Chung để cho tâm phúc La Húc giúp nàng trông nom năm cửa tiệm, hàng năm chỉ đem tổng số báo cho Hạng Quân Văn, tiền lời cũng do La Húc thay nàng thu.

La Húc là người Hạng Trí Chung để lại cho con gái, chắc là đáng tin cậy. Nghĩ đến đây, Đường Thanh không có ý định về phủ tướng quân. Trở về cùng những nữ nhân ngu xuẩn kia đấu trí, không bằng trước hết hiểu rõ thế giới này một chút, nhanh chóng quen thuộc nơi này, quen thuộc thân phận của mình, mới có thể nắm giữ thật tốt vận mệnh khi xuyên qua của chính mình.

La Húc không nghĩ tới buổi tối mùa đông giá rét này, Hạng Quân Văn sẽ đến tìm mình.

"La chương quý, về sau phải làm phiền người rồi." Đường Thanh đơn giản đem những chuyện vừa xảy ra ở Yên vương phủ một chút. Sau khi nghe nói tiểu thư tự mình xin hưu thư, ánh mắt của La Húc mở to, vẻ mặt khó tin.

Lại nhìn, Hạng Quân Văn tuy rằng gương mặt trắng bệch không chút máu, nhưng khúm núm trong mắt đã bị quét sạch hết, cũng không bởi vì bị vứt bỏ mà khóc suốt suốt, ngược lại trên mặt mỉm cười, tựa hồ một chút cũng không để ý những thứ này. Tiểu thư này trong trí nhớ của La Húc có chút không giống, khiến cho trong lòng La Húc có chút giật mình. Hay là, tiểu thư thật sự đã nghĩ thông suốt?

"Tiểu thư, có muốn ta viết thư cho tướng quân hay không, nói cho ngài ấy biết đầu đuôi sự việc?"

"Cũng được. Vậy thì làm phiền người rồi!"

Thấy Hạng Quân Văn phía sau đầu có máu, La Húc vội vàng cho người mời đại phu đến xem bệnh cho nàng. Đại phu sau khi cẩn thận kiểm tra, nói sau gáy nàng bị thương, có thể có máu bầm, phải cẩn thận điều dưỡng. Chờ đến khi đại phu kê thuốc, La Húc thanh toán tiền, mới tự mình tiễn đại phu đi.

"Tiểu thư, Yên vương này thật là khinh người quá đáng! Nếu tướng quân ở kinh thành, hẳn tuyệt đối không dám đối với người như vậy!"

La Húc là người của Hạng Trí Chung, đương nhiên đối với Hạng Quân Văn hết sức bảo vệ. Tuy rằng nàng chỉ nhẹ nhàng băng quơ nói vài câu về chuyện trong Yên vương phủ,

nhưng nhìn thấy bộ dạng của Hạng Quân Văn, còn có ánh mắt sung đỏ của Lạc Tuyết, La Húc có thể đoán được tiểu thư ở Yên vương phủ phải chịu nhiều ủy khuất.

"La chương quý, đều là chuyện đã qua. Ta hiện tại cùng Yên vương phủ không còn bất cứ quan hệ nào, là một người tự do rồi."

Hai chữ tự do từ trong miệng Đường Thanh nói ra, lại khiến cho hắn nhìn với cặp mắt khác xưa.

"Tướng quân mấy năm nay vẫn hy vọng tiểu thư có thể thay đổi tính cách, không nghĩ tới tiểu thư hiện tại thật sự hiểu ra rồi. Tướng quân nếu biết được tiểu thư như vậy, nhất định sẽ vô cùng cao hứng. Tiểu thư cứ an tâm ở lại đây, trước hết dưỡng thương cho tốt, chờ thân thể người tốt hơn chút, ta liền mang bốn vị trưởng quỹ khác qua đây gặp người."

"Cám ơn người, La chương quý! Hành tung của ta nhớ giữ bí mật, trừ người cùng bốn vị trưởng quỹ, ta không muốn những kẻ khác biết được."

"Tiểu thư, người cứ yên tâm đi!"

Một mỗi một ngày, uống thuốc rồi ngâm người, Đường Thanh thoải mái nằm ở trên giường sạch sẽ ấm áp, vết thương sau đầu đã được băng bó kỹ lưỡng. May mắn hiện tại là mùa đông, miệng vết thương không dễ bị nhiễm trùng, nhưng vết thương trên đầu nhất định phải dưỡng tốt mới được.

Nhìn màn thêu hoa trên đỉnh đầu, Đường Thanh rốt cuộc nhận thức rõ, nàng thật sự xuyên qua rồi. Từ nay về sau, không còn là truyền nhân của Đường Môn, nàng muốn dùng thân phận "Hạng Quân Văn" này tiếp tục sống. Không biết, em gái có được nhận chức chương môn chưa.....

Đường Thanh cười khổ. Ba mẹ chết lúc chị em bọn họ vẫn còn nhỏ, cô năm tuổi, Đường Thuần hai tuổi. Là cô đem Đường Thuần nuôi lớn, mang về Đường Môn, cuối cùng thông qua đủ loại khảo nghiệm mới có được sự công nhận của trưởng bối Đường gia, khôi phục thân phận.

Cô từ nhỏ đã thương người em này, cái gì ăn ngon chơi vui đều để lại cho, sợ Đường Thuần phải chịu ủy khuất. Đường Thuần không thích luyện võ, không thích dùng độc. Vì để chị em bọn họ có chỗ đứng trong Đường Môn, có thể được gia gia tán thành, cô lựa chọn chức nghiệp của gia tộc, suốt ngày cùng độc vật làm bạn, trên người luôn là vết thương mới cũ, nhiều lần đến xem chết trong khi huấn luyện.

Ngay lúc trước khi Đường Thuần nổ súng với cô, cô còn đang nghĩ em gái mình thương yêu nhất chuẩn bị mở tiệc liên hoan mười chín tuổi. Cô vạn lần không nghĩ tới, Đường Thuần nói muốn cho cô một kinh hỉ, lại là một kích trí mạng.

Nếu là bình thường, Đường Thuần tuyệt đối không có khả năng tổn thương cô. Cũng bởi vì cô đối với em gái không có bất kỳ phòng vệ nào, mới có thể chết thảm dưới súng của em gái.

Hiện tại, cô xuyên qua đến đây, không biết Đường Thuần ở thế kỷ 21 có được như ý nguyện lên làm chương môn. Gia gia cùng các trưởng lão cũng không phải kẻ nguốc. Đường Môn có thể trải qua ngàn năm chuyển nhượng, chính là bởi vì bọn họ biết chọn người ưu tú nhất làm người thừa kế. Dù cho Đường Thuần giết chết cô, gia gia cũng sẽ không để cho cô ấy lên làm chương môn. Bởi vì, cô không đủ tư cách!

Vết thương sau gáy âm ỉ đau, Đường Thanh rút cuộc từ trong trầm tư hồi phục tinh thần lại.

Vừa rồi lúc tắm rửa Đường Thanh nhìn trong gương, thấy vết bớt đỏ sậm to cỡ bàn tay trên má trái mà khiếp sợ. Lúc này Đường Thanh mới hiểu được chán ghét trong mắt của Công Tôn Trường Khanh từ đâu mà đến. Cũng may, cô cùng Yến vương phủ không còn quan hệ gì nữa rồi! Kiếp trước, cô vì em gái, vì Đường Môn mà sống. Kiếp này, cô nhất định phải vì mình mà sống, càng phải sống tốt hơn!

"Từ nay trở đi, ta chính là Hạng Quân Văn!"

Chuyện Hạng Quân Văn bị Yến vương hưu ngày hôm sau liền truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ của Cẩm Thành. Ở phía dân chúng mà nói, xấu nữ bị hưu, chuyện thiên kinh địa nghĩa! Hạng Quân Văn tiếng xấu bên ngoài, còn có bộ dạng xấu như vậy, nếu không phải năng xuất thân tốt, là chính nữ của tướng quân, thêm nữa là thái hậu chi hôn, nếu không nàng nghĩ nàng có thể chiếm lấy vị trí Yến vương phi ba năm sao? Hiện tại Yến vương đem nàng hưu rồi, là dịp cho đám người nhân rồi cười nhiều một chút.

"Cái gì? Hạng Quân văn chưa trở về phủ tướng quân?"

Trong Yến vương phủ, Công Tôn Trường Khanh sắc mặt rất thối, nhìn qua tâm tình hết sức không tốt.

Đêm qua, hắn ước chừng tắm rửa bốn lần, mới đem mùi vị của kẻ quái dị kia rửa sạch. Sau đó, Công Tôn Trường Khanh ngủ tại trong phòng Tứ phu nhân, muốn từ trên người mỹ nhân tìm kiếm chút an ủi. Chỉ là, không biết duyên cớ gì, vô luận Tứ phu nhân khiêu khích ra sao, vô luận nội tâm của hắn khô nóng cỡ nào, cái kia của hắn chung quy vẫn cúi đầu, cả đêm đều là bộ dạng ủ rũ không phấn chấn.

Nam nhân chú ý nhất là hùng phong của mình. Mãi cho đến sáng, cái kia cũng không thể vùng dậy, khiến cho Công Tôn Trường Khanh rất là mất mặt. Hiện tại nghe nói Hạng Quân Văn chưa về phủ tướng quân, lửa giận trong lòng của hắn lại bốc lên. Tại sao khi nghe đến cái tên Hạng Quân Văn này hắn liền cảm thấy đau đầu chứ?

"Nàng đã là khí phụ bị bốn vương hưu, nàng thích đi đâu thì đi, bốn vương không xen vào. Nếu phủ tướng quân đến đòi người, cứ đem bọn họ đánh trở về!"

La chương quỹ không dám đem những tin đồn bên ngoài nói cho Hạng Quân Văn. Theo hắn thấy, tiểu thư tuy rằng tính tình thay đổi, không giống với trước kia, nhưng bị phu quân vứt bỏ đối với nữ nhân mà nói luôn là không tốt, huống chi tin đồn bên ngoài khó nghe như vậy, sẽ ảnh hưởng đến tâm tình của tiểu thư. Về phần hành tung của Hạng Quân Văn, La Húc lại giấu rất kỹ, không có tiết lộ cho bất kỳ kẻ nào.

Hạng Quân Văn vẫn thanh thản ổn định tu dưỡng. Chờ sau khi trên mặt khôi phục chút huyết sắc, La Húc mang theo bốn vị chương quỹ đi tới trước mặt Hạng Quân Văn

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Thu phục năm vị chương quỹ

Editor: Tuyết.Nhi

Hạng Trị Chung để lại cho Hạng Quân Văn năm cửa tiệm, có thư điểm, tiệm tơ lụa, tửu lâu, tiệm sơn phấn, còn có một gian thanh lâu quy mô không nhỏ. Nhìn đến tên “Bách Hoa Lâu”, Hạng Quân Văn đối với phụ thân hiện tại của mình là Hạng Trị Chung rất tò mò, đưa một gian thanh lâu cho nữ nhi làm của hồi môn, người phụ thân này thật sự là quá mọt rồi.

“Tiểu thư, ta là chương quỹ của ‘Hạnh Thông tử lâu’ Chu Thừa.”

“Ta là chương quỹ của ‘Yên Chi Cẩm’ Lý Dịch.”

“Ta là chương quỹ của ‘Kim Phấn Thế Gia’ Triệu Hằng.”

“Ta là chương quỹ của ‘Bách Hoa Lâu’ Hoa Ngũ Nương.”

“Ta là chương quỹ của ‘Kim Ngọc Mãn Đường’ La Húc.”

Năm người, theo thứ tự đứng ở trước mặt Hạng Quân Văn.

Chu Thừa giống một phật Di Lặc, mập mạp, cười híp mắt cả mặt đầy thịt. Lý Dịch tuy là chương quỹ của tiệm tơ lụa, lại có một bộ dáng trung thực. “Kim Phấn Thế Gia” mua bán chính là son phấn cao cấp, Triệu Hằng ngược lại giống một thương nhân gian trá.

Về phần thư điểm, đặt tên là “Kim Ngọc Mãn Đường”, đại khái là xuất phát từ “Trong sách đều có Hoàng Kim Ốc, trong sách đều có Nhan Như Ngọc”, La Húc một thân phong độ của người trí thức, không có mùi tiền chút nào, ngược lại quả thật thích hợp làm chương quỹ tiệm sách. Hoa Ngũ Nương của Bách Hoa Lâu, là một nữ tử nhìn qua hơn hai mươi tuổi, khuôn mặt tuấn tú, mắt phượng nhếch lên, cả người mặc đồ màu hồng chói mắt, cổ tay của làn váy thêu đầy tơ vàng hoa Phù Dung.

Nhìn thấy năm người, Hạng Quân Văn đối với bọn họ có đánh giá sơ lược. Không biết có phải nặng quá mức miễn cảm hay không, Hạng Quân Văn luôn cảm thấy năm vị chương quỹ này không đơn giản giống như bề ngoài của họ nhìn thấy qua như vậy. Ít nhất, tuy bọn họ trong miệng xưng năng là “Tiểu thư”, nhưng Hạng Quân Văn lại không cảm nhận được sự tôn kính của bọn họ đối với mình.

Cũng may mấy ngày nay, Hạng Quân Văn từ chỗ La Húc chương quỹ lấy được sổ sách ba năm nay, nghiên cứu thật kỹ một chút lợi nhuận của năm cửa tiệm, đối với ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của bọn họ, năng cũng không sợ.

“Các vị chương quỹ, đây là một ít kế hoạch ta cải tiến cho cửa tiệm, hôm nay mời các người lại đây, chính là vì cùng các người thương lượng một chút làm sao thay đổi mảnh khoe tiêu thụ, làm sao để đề cao lợi nhuận buôn bán.”

Hạng Quân Văn gật đầu, Lạc Tuyết đem kế hoạch tiểu thư viết hai ngày nay phân phát cho năm người ngồi ở phía dưới. Lúc đầu cầm lấy vài trang giấy mỏng manh trên tay, trên mặt năm người cũng không biến hóa lớn, chờ sau khi lật xem nội dung hai trang, Lạc Tuyết rõ ràng phát hiện ánh mắt của năm vị chương quỹ này nhìn tiểu thư khác với lúc trước, giống như bọn họ là sói đói, còn Hạng Quân Văn giống như dê con tươi ngon vậy.

“Tiểu thư, mặt nạ trắng da người nói, nếu làm ra nhất định sẽ mua may bán đắt đó!” Triệu Hằng ném hai tờ giấy kích động run rẩy đứng lên, “Còn có kem Như Ngọc sạch mặt, kem Mầu Đơn trừ tàn nhang, những thứ này nếu làm ra, quả thực chính là lợi nhuận cao!”

Triệu Hằng chưa nói xong, bị thân hình mập mạp của Chu Thừa đẩy sang một bên, “Tiểu thư tiểu thư, lẩu và thịt dê mà người nói làm như thế nào vậy? Mùa đông mà ăn lẩu nhất định rất sang khoái! Tiểu thư tốt của ta, làm phiền người trước hết đi giá Hạnh Thông tử lâu của chúng ta, trước tiên dạy cho đầu bếp của Hạnh Thông, thế nào?”

“Tam Bàn Tử, đi qua một bên!”

Nhìn Lý Dịch thành thực nhất đem Chu Thừa đẩy ra, khuôn mặt tươi cười ngênh tiếp Hạng Quân Văn, “Tiểu thư, theo hai mặt người nói là cái gì? Còn theo chữ thập lại là cái gì? Còn có, bộ váy mà người vẽ là chính ngài thiết kế sao? Thật xinh đẹp, nếu làm ra nhất định sẽ danh chấn kinh thành đó...”

“Đâu chỉ danh chấn kinh thành!” La Húc cầm bản thảo sách trong tay, hai mắt sáng lên, “Tiểu thư, Di Hồng Công Tử là ai? Người lúc nào thì quen một người tuyệt diệu như thế? ‘Hong Lâu Mộng’ này quả thực viết rất là khéo! Nếu in ra sách, nhất định sẽ nổi tiếng toàn bộ đại lục! Đúng rồi, sách tiểu nhân của người nói là cái gì? Tập san lại là cái gì?”

Bốn nam nhân ở trước mặt Hạng Quân Văn tranh thành một đoàn, cuối cùng Hoa Ngũ Nương hai tay chống nạnh, cả người thét chói tai, ghé đến mức lỗ tai mọi người run lên, bốn người mới ngừng lại được.

“Tiểu thư, đừng để ý đến họ!” Hoa Ngũ Nương cười quyến rũ, lắc lắc thân mình đi đến trước mặt Hạng Quân Văn, dịu dàng cầm lấy tay nàng, mắt phượng khẽ lướt, “Nếu không, người đi Bách Hoa Lâu của ta đi! Bọn họ đều là những xú nam nhân, theo chân bọn họ cùng một chỗ mới không thú vị, trong Bách Hoa Lâu của chúng ta khắp nơi đều là cô nương trẻ tuổi, lại rất náo nhiệt!”

Nghe Hoa Ngũ Nương nói như vậy, Chu Thừa mặc kệ, “Ngũ Nương, tiểu thư băng thanh ngọc khiết, sao có thể đi Bách Hoa Lâu được!”

“Chu Nhị, lời này của người nói không đúng rồi! Bách Hoa Lâu của ta làm sao? Người là khi dễ ta làm ăn da thịt, không đặt nổi tiền cọc có phải hay không? Bách Hoa Lâu của ta đây cũng kiếm được bạc chói lóa, so với Hạnh Thông của các người cũng không kém đâu! Tiểu thư là con nhà nữ nhi, mỗi ngày sống ở tử lâu, nếu bị nam nhân nhìn thấy, thì nói giống cái gì!”

Hoa Ngũ Nương là một nữ nhân lợi hại, nói chuyện quả thực là lí lẽ không tha người, có điểm giống nữ nhân mạnh mẽ ở hiện đại, Hạng Quân Văn ngược lại rất thích tính cách mạnh mẽ dám nghĩ dám làm của nàng ta.

“Ta nói, các người đừng âm ỉ nữa, hãy để cho tiểu thư tự mình quyết định đi!” Làm người đứng đầu trong năm người, La Húc càng có lí trí một chút, hẳn vừa mở miệng, bốn người đang cãi nhau ngừng lại, năm người đều nhìn về phía Hạng Quân Văn.

Trước khi đến đây, mấy người kia đối với Hạng Quân Văn vẫn không để ý cho lắm, bọn họ là nể mặt mũi của đại Tướng quân, đối với tiểu thư lớn lên đã xấu còn vô dụng này, cũng không ấn tượng sâu cho lắm, nên không có quá nhiều hảo cảm.

Nhưng là ngay tại lúc vừa rồi, sau khi thấy Lạc Tuyết đưa cho bọn họ kế hoạch, ấn tượng của năm người đối với Hạng Quân Văn hoàn toàn thay đổi. Đây vẫn là vị tiểu thư kia trong mắt bọn họ sao? Người có thể nghĩ ra điểm mấu chốt tài tình tuyệt diệu như vậy, sẽ là phế vật trong miệng mọi người sao? Mới vừa rồi năm vị trưởng quỹ còn ôm lòng khinh thường, lúc này đã thu hồi tâm tư lười nhác, cũng không dám xem thường Hạng Quân Văn nữa.

Nhìn vẻ mặt biến đổi thất thường trên mặt năm vị trưởng quỹ trước mắt, Hạng Quân Văn mỉm cười.

Hiệu quả nàng muốn đã đạt được! Năm ngày này, La Húc tuy rằng đối với yêu cầu của nàng ngoan ngoãn phục tùng, nhưng nàng không có từ trong mắt La Húc nhìn thấy tôn kính nên có. Chắc là chủ cũ quá mức yếu đuối, bọn họ chẳng qua là nhìn mặt mũi của Hạng Trị Chung cho nên mới gọi nàng một tiếng tiểu thư.

Nay, những người này rất cực đối với nàng vài phần kính trọng, bắt đầu coi trọng vị tiểu thư này, nhưng đây chỉ là bước đầu tiên phải làm của Hạng Quân Văn. Nàng muốn nếu không lên tiếng thì thôi, còn bỗng lên tiếng liền kinh người! Chủ cũ hèn nhát sống mười bảy năm, còn nghèo túng chết thảm như thế, hiện tại nàng xuyên qua đến đây, tự nhiên là muốn sống có thành tựu!

Năm người này tuy là Hạng Trị Chung để lại cho nàng, nhưng bọn họ chỉ là nể mặt mũi của Tướng quân, đều không phải là thành tâm thành ý quy thuận nguyện trung thành với nàng. Việc nàng phải làm lúc này là thu phục bọn họ, làm cho bọn họ chân chính trở thành người của mình, trở thành trợ lực ở cái thời đại xa lạ mà nàng đến này!

"La đại thúc, Lý nhị thúc, Chu tam thúc, Triệu tứ thúc, Hoa ngũ di, xin cho phép ta xưng hô các người như thế!" Hạng Quân Văn đứng lên, đối với năm người nhẹ nhàng cúi đầu, "Mấy năm nay đa tạ các người giúp ta chiếu cố cửa hàng, nếu như không có mồ hôi công sức của các người cũng sẽ không có thành tựu như hiện nay."

Tôn xưng trong miệng của Hạng Quân Văn cùng cái cúi đầu kia của nàng, khiến cho năm người lập tức lắc mình, dường như không nhận nổi, La Húc còn vội vã tiến lên phía trước nâng nàng đứng lên, "Không được, tiểu thư, người như thế chính là giết chết chúng ta"

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Kế hoạch của Hạng Quân Văn

Editor: CừuVĩHồ

Về mặt của La Húc không giống làm bộ, Hạng Quân Văn thoải mái đứng dậy, cũng không nói tiếp những lời khách sáo: "Lạc Tuyết, đem lễ vật ta chuẩn bị lấy ra đây!"

"Vâng, tiểu thư!" Lạc Tuyết lại cầm một xấp giấy phân phát cho năm người. Vấn đề vừa rồi của bọn họ, toàn bộ đều trả lời trên giấy. Một hồi im lặng, chỉ có âm thanh lật xem trang giấy trong tay của năm người, sau đó chính là tiếng than thở không dứt.

Chờ xem xong nội dung trong giấy, mấy người La Húc mới ngẩng đầu nhìn Hạng Quân Văn, trong mắt trừ bỏ kinh diễm, sùng bái, còn có một loại ý nghĩ "lý phải như thế". Giống như Hạng Quân Văn vốn dĩ thông minh xuất sắc như vậy, trước kia chỉ là mây đen che lấp, che mất tài hoa của nàng. Nay gió thổi mây tan, Hạng Quân Văn nên thể hiện ra phong hoa tuyệt đại của nàng.

"Tiểu thư....."

Năm người đồng thời quỳ xuống, quỳ ở trước mặt Hạng Quân Văn, Hạng Quân Văn thậm chí còn nghe được trong giọng nói của bọn họ lộ ra chút nghẹn ngào, điều này làm cho nàng có chút giật mình. Nếu nói thái độ của năm người này chuyển biến là vì biện pháp cải cách mình viết cho họ, điều này còn có thể lý giải, nhưng trong giọng nói của họ bao hàm kích động, nghẹn ngào, loại cảm xúc khác thường này từ đâu mà đến?

"La thúc thúc, mọi người hãy mau đứng lên! Các vị đều là lão nhân đi theo cha ta, là vai vế thúc di của ta, các người như thế chẳng phải muốn cho ta giám thọ?"

Hạng Quân Văn tiến lên đỡ, La Húc lại không chịu đứng lên. Hắn là đầu mục trong năm người, hắn không đứng dậy, bốn người kia cũng như vậy quỳ không chịu đứng dậy.

"Lúc trước chúng ta đối với tiểu thư mang lòng khinh thường. Hiện tại xem ra, tiểu thư chẳng những huệ chất lan tâm, hơn nữa tài hoa xuất chúng. Là chúng ta bị lời đồn đãi vô căn cứ kia mê hoặc, hiểu lầm tiểu thư, cho nên đối với tiểu thư có nhiều bất kính, chúng ta đáng lý phải bị phạt!"

Biểu hiện của La Húc cùng mấy người Lý Dịch, khiến cho Hạng Quân Văn nghĩ tới một loại người - quân nhân.

Từ cách quỹ tiêu chuẩn của bọn họ, hành động theo nhịp, lưng rất thẳng tắp, cùng với biểu tình nghiêm túc, đều có thể nhìn thấy bóng dáng quân nhân. Một người chỉ cần ở trong quần doanh thao luyện một phen, vô luận ngày sau làm chức nghiệp gì, cũng không thể che dấu khí tức trên người, ở mỗi thời khắc đều lộ ra bản tính. Giống như hiện tại, bọn họ thật sự đem năng trở thành người một nhà, mới có thể ở trước mặt nàng bộc lộ một mặt chân thực nhất của mình.

Nhìn ánh kiên định của năm người này, Hạng Quân vẫn có chút hoang mang, Hạng Trị Chung rốt cuộc để lại cho nàng một đám người như thế nào? Người phụ thân đóng ở biên giới, hiếm khi trở về, lại là một người như thế nào?

"Xin tiểu thư trách phạt!"

Ngay lúc Hạng Quân Văn trầm tư, năm người cùng lên tiếng yêu cầu nàng trách phạt. Bọn họ như thế, tựa hồ rất quyết tâm, nàng không xử phạt bọn họ, năm người sẽ quỹ không đứng dậy.

Nghĩ nghĩ, Hạng Quân Văn trở về chỗ ngồi, đoan chính ngồi xuống.

"Nếu năm vị tự nguyện nhận trừng phạt, chuyện này ta trước hết ghi nhớ. Ta cho các người thời gian một tháng, đem ý nghĩ trên sách kế hoạch của ta làm ra, hơn nữa mở rộng buôn bán. Nếu tháng này mức buôn bán gấp hai lần trước kia, việc trừng phạt sẽ bị hủy bỏ. Nếu như không đạt được, ta lại trách phạt nặng hơn! Các người thấy thế nào?"

Đám người La Húc vạn lần không nghĩ tới xử phạt của Hạng Quân Văn là cái này. Nếu dựa theo những trù tính trên sách kế hoạch đề tính, thật sự mở rộng ra, nhất định là đặc biệt kiếm lời tốt. Nói đi nói lại, Hạng Quân Văn vẫn là thả cho họ một con ngựa.

Đối với quyết định của Hạng Quân Văn, năm người không có dị nghị gì, sau đó đứng dậy. Vấn đề không hiểu, năm người sẽ hướng Hạng Quân Văn thỉnh giáo, chờ đến khi trời tối xuống, bọn họ vẫn còn chưa nghĩ xong.

"Cách nghĩ tài tình tuyệt diệu của tiểu thư thật sự là tuyệt diệu! Chủ tử nếu biết được tiểu thư tài năng như vậy, nhất định sẽ hết sức vui mừng!" Rời khỏi phòng của Hạng Quân Văn, Lý Dịch cảm thán một tiếng. Nghe xong lời của hắn, Chu Thừa gật gật đầu: "Đúng vậy a! Tiểu thư thật là ngoài dự đoán của mọi người! Ta thực thay chủ tử cao hứng!"

Nói đến đây, cái mũi mập mạp của Chu Thừa ửng đỏ, khóe mắt còn có nước mắt. Thấy vài người khác nhìn mình, Chu Thừa vội vàng nhìn về phía bầu trời, ống tay áo nhanh chóng lau lau khóe mắt, không để mọi người nhìn thấy bộ dạng túng quẫn của mình. Nhìn hắn như thế, Hoa Ngũ Nương phốc một tiếng, ngón tay dùng sức chọc Chu Thừa một chút: "Xem huynh cái người không có tiền đồ! Tiểu thư tính tình thay đổi, chúng ta hẳn nên cao hứng mới phải! Trước kia gãy xương chảy máu cũng không thấy huynh như thế, hôm nay ngược lại làm sao lại trở nên yếu ớt như vậy?"

"Ngũ nương, muội cũng đừng cười Tam ca!" Triệu Hằng đứng ở một bên chấp tay sau lưng mờ miệng nói: "Tam ca hẳn đây là cao hứng!"

"Đúng! Ta cao hứng đó!" Chu Thừa vội vã tiếp lời.

Bọn họ nói như vậy, ngược lại khiến cho Hoa Ngũ Nương trầm mặt xuống, qua một hồi lâu nàng mới chậm rãi mở miệng: "Ta vốn tưởng rằng, năm người huynh muội chúng ta kiếp này có thể yên ổn như thế.....Hôm nay thấy tiểu thư, ta bỗng nhiên có loại dự cảm, đi theo tiểu thư, cuộc sống sau này của chúng ta có lẽ sẽ đặc sắc vô cùng".

Nói đến đây, Hoa ngũ Nương mạnh mẽ thay đổi, nhìn về phía La Húc. Dưới ánh trăng, Hoa Ngũ Nương vốn dĩ ngũ quan quyền rũ trở nên hưng phấn dị thường, trong đôi mắt phượng nhếch lên kia, bốc lên ngọn lửa nóng lòng muốn thử: "Đại ca, xem ra cuộc sống tu tâm dưỡng tính của chúng ta sắp kết thúc rồi!"

Lời của Hoa Ngũ Nương đi vào trong lòng của bốn nam nhân. La Húc vuốt cằm râu, chậm rãi cười: "Dựa theo tiểu thư phân phó mà làm đi! Từ giờ trở đi, chúng ta là người của "Di Hồng công tử! Nhớ kỹ lời tiểu thư nói, năng đem cửa hàng bán cho Di Hồng công tử, sau này danh dự vinh quang này đều thuộc về Di Hồng công tử!"

Lời đồn nhảm không căn cứ của người dân thêm mắm thêm muối này nọ, tin tức Yến vương phi bị hưu truyền ra, toàn bộ người dân trong kinh thành đều nhìn chăm chăm vào Yến vương phủ cùng tướng quân phủ. Có người biết chuyện, thả ra tin tức, nói Hạng Quân Văn sau khi bị hưu cũng không về phủ tướng quân, phủ tướng quân đi Yến vương phủ muốn người, ngược lại bị người của Yến vương phủ xua đuổi trở về. Vì thế, tin tức trước đó lập tức bị xào rang đến cao trào.

Tất cả mọi người đang phỏng đoán Hạng Quân Văn đi nơi nào? Có người đoán rằng Hạng Quân Văn xấu hổ và giận dữ nên tự sát, có người lại đoán nàng đi biên giới, tìm Hạng Trị Chung cáo trạng. Cũng có người to gan phỏng đoán là Yến vương sau khi hưu Hạng Quân Văn, dưới cơn nóng giận giết chết nàng cho hả giận!

Không thể không nói, tiềm lực bát quái của dân chúng là vô cùng tận, đặc biệt là cái phỏng đoán cuối cùng kia, cực kì phù hợp tinh thần cầu huyết trong tưởng tượng của mọi người.

Trong lúc nhất thời, người kinh thành đều nghị luận. Ở dưới dư luận của người dân, Công Tôn Trường Khanh hiển nhiên đã trở thành hung thủ sát hại Hạng Quân Văn. Mọi người truyền tai nhau, giống như có người tận mắt nhìn thấy Công Tôn Trường Khanh là như thế nào đem chùy thủy sắc bén đâm vào thân thể đáng thương của Hạng Quân Văn vậy.

"Khốn kiếp! Nếu để cho bản vương điều tra ra rốt cuộc là kẻ nào bịa đặt, bản vương nhất định sẽ giết chết hắn!" Công Tôn Trường Khanh khí sắc rất kém, hai con mắt đen tròn hình bán nguyệt động dưới tròng mắt.

Mấy ngày nay bởi vì thân thể trực trặc, tính tình của của hắn trở nên tàn bạo dị thường, cộng thêm truyện của Hạng Quân Văn, không thể nghi ngờ là đồ thêm dầu vào lửa. Công Tôn trường Khanh tức giận đến phở cũng muốn nổ tung! "Kẻ quái dị kia rõ cuộc trốn ở nơi nào? Nữ nhân chết tiệt, đều là người hại ta như thế! Người đâu, Đi tìm Hạng Quân Văn cho bốn vương!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Ấn tượng mới gặp

Editor: Tuyết.Nhi.

Công Tôn Trường Khanh không biết, người hắn muốn tìm, lúc này đang một thân áo trắng, ăn mặc nam trang, xắn tay áo ở trong phòng bếp của Hanh Thông từ lâu điều chế nguyên liệu làm lẩu. Khi mùi thơm từ trong nồi sôi trào ra bốn phía, đầu bếp bên cạnh đã nhin không được cầm muối mức một miếng, không kịp thổi ngậy liền đưa vào miệng.

“Thế nào?” Hạng Quân Văn cầm lấy khăn sạch Lạc Tuyết đưa tới lau tay, mỉm cười nhìn về phía đầu bếp.

Đầu bếp không nói chuyện, ngược lại đem miếng thịt dê được bào mỏng bỏ vào trong canh quây một chút, sau khi cẩn thận nhai kỹ vài miếng, sắc mặt đại biến, “Mỹ vị! Thức ăn mỹ vị nhất nhân gian không gì sánh bằng được! Vừa bảo lưu lại mùi vị thức ăn ban đầu, lại có mùi thơm ngon của nước canh, lẩu này quả thực là quá tuyệt rồi!”

Nghe xong lời của đầu bếp, Chu Thừa cũng khẩn cấp xiên một miếng thịt hun khói.

“Ăn ngon! Thật sự là ăn ngon quá!” Chu Thừa nhiệt tình yêu thích thức ăn ngon, cho nên đáng người mới có thể nuốt mà như vậy, hắn định sau khi làm xong lẩu, sẽ mời Hạng Quân Văn lại đây điều chế canh gốc. Không nghĩ tới, lẩu này ngược lại thật sự là một thứ tốt!

Chu Thừa tự xưng là đi khắp đại giang nam bắc, ăn qua rất nhiều thức ăn ngon, lúc này cũng nhin không được giờ lên ngón tay cái.

“Công tử, lẩu này nếu để ra ngoài, nhất định sẽ làm cho thanh danh của Hanh Thông từ lâu chúng ta lên cao!”

Dù cho Chu Thừa “ăn hàng” như thế, vẫn đối với lẩu này khen không dứt miệng, điều này làm cho Hạng Quân Văn yên tâm. Nói như vậy món lẩu này, vẫn là lần đầu tiên xuất hiện ở thế giới này đi!

“Lẩu này chỉ có hai mấu chốt, thứ nhất, là nước canh, xương canh nhất định là phải dùng xương bò tươi hầm chế thành màu trắng sữa, đây là mấu chốt của hương vị ngon; thứ hai, chính là nguyên liệu nấu ăn tốt. Làm được hai điểm này, là đã thành công một nửa!”

Ra khỏi phòng bếp, La Húc đã chờ ở bên ngoài. Nhìn thấy Hạng Quân Văn, La Húc mỉm cười tiến lên, đem một quyển sổ mỏng trong tay đưa cho nàng.

“Công tử, dựa theo phân phó của người, chương một của “*Hồng Lâu Mộng*” đã in ấn thành sách. Chúng ta thử bán một ngàn quyển, chỉ trong thời gian hai ngày toàn bộ đã tiêu thụ hết, còn có rất nhiều người tới cửa đặt trước. Hiện tại các thư sinh trong kinh thành mở miệng ngậm miệng chính là “*Hồng Lâu Mộng*”, tất cả mọi người hết sức chờ mong chuyện xưa phía dưới! Mặt khác, họa sĩ cũng bắt đầu vẽ cho “*Hồng Lâu Mộng*” bức tranh tương ứng, chắc chắn không bao lâu nữa, bản in ấn nhân vật của “*Hồng Lâu Mộng*” sẽ được xuất bản.”

Tin tức La Húc mang đến, khiến cho tâm tình của Hạng Quân Văn rất tốt.

Bán sách, thời gian dài, tiền lời ít, nếu lấy hình thức tuần san tạp chí bán, lợi nhuận có được nhất định sẽ tăng mạnh. Chờ sau khi kết thúc, lại ra hết nguyên bộ, sách bìa cứng cùng bản đóng gói đơn giản đều cần, như thế có thể thỏa mãn nhu cầu khách trung học thấp kém, lợi nhuận cuối cùng ắt có thể nghĩ được.

“Đúng rồi công tử, Triệu Hằng để cho ta chuyển cáo với người, mặt nạ trắng da cùng kem Như Ngọc sạch mặt đã bắt đầu sản xuất, Triệu Hằng hỏi người định giá thế nào.”

“Giá, dĩ nhiên là ngàn vàng khó cầu rồi, càng quý càng tốt! Nơi này là kinh thành, cái không thiếu nhất chính là kẻ có tiền. Để cho Triệu Hằng mời vài vị khách hàng lớn như phu nhân tiểu thư đi làm người dùng thử, tin chắc các nàng sẽ trở thành người tuyên truyền tốt nhất cho chúng ta. Vật hiếm mới quý! Những thứ hương cao này là do Kim Phấn Thế Gia chúng ta độc quyền sáng tạo, dùng tốt, mọi người đều sẽ đến chỗ chúng ta mua!”

Ý nghĩ của Hạng Quân Văn khiến cho La Húc lão nhân này ở trên thương trường tìm tòi nghiên cứu hết mười mấy năm sùng bái không thôi, hắn lúc này mới phát hiện thì ra tiểu thư còn là một kỳ tài buôn bán! Tuy rằng hiện tại hết thầy cũng chỉ mới vừa bắt đầu, sơ sơ ban đầu, nhưng La Húc có dự cảm, vô luận là Kim Phấn Thế Gia, Kim Ngọc Mãn Đường, hay các cửa hàng khác, dưới sự chỉ dẫn của Hạng Quân Văn, cuối cùng sẽ trở thành đầu lĩnh trong lĩnh vực này.

“Công tử, Lý Dịch vẫn chờ người đi dạy tú nương thêu hai mặt cùng thêu chữ thập, còn có Ngũ Nương cũng gửi thư, nói những ca khúc người biên soạn

các cô nương trong lâu đều đã học xong, đang chờ người đi qua đó chỉ dạy cho các nàng!”

“Vậy trước hết đi Yên Chi Cầm!”

Lúc này Hạng Quân Văn đã dùng thuốc dán che đi vết bớt trên má trái, nhìn thấy chính là một thư sinh gầy gò tuấn dật lại vừa tao nhã. Lên xe ngựa, Lạc Tuyết sau khi buông rèm xe, về mặt sùng bái nhìn về phía Hạng Quân Văn, “Tiểu thư, người thật sự là quá lợi hại!”

Lạc Tuyết là một người thành thật, lúc trước Hạng Quân Văn nói cho nàng, chính mình tự mơ một giấc mộng, mơ thấy mình đi tới một thế giới khác, học được rất nhiều thứ, dùng cái cơ này để giải thích cho thay đổi của chính mình. Không nghĩ tới Hạng Quân Văn nói như vậy, Lạc Tuyết lại tin là thật, nàng còn kích động nói nhất định là Quan Âm Bồ Tát làm phép tiểu thư, đây là tạo hóa của tiểu thư.

Nhìn Lạc Tuyết trước mắt nữ giả nam trang giống mình, ăn mặc thành bộ dáng một gã sai vặt, Hạng Quân Văn đưa tay đem tro bụi không biết từ lúc nào quét trên mặt nàng lau đi, “Lạc Tuyết, em muốn trở nên mạnh mẽ không?”

“Trở nên mạnh mẽ?” Lạc Tuyết lúc đầu có chút không rõ, chờ sau khi chống lại con người thanh u của Hạng Quân Văn, Lạc Tuyết đột nhiên nhớ tới một màn ngày đó Hạng Quân Văn ở hang hổ, nàng thế nhưng không có cách nào bảo vệ tiểu thư nhà mình.

“Tiểu thư, em muốn trở nên mạnh mẽ!” Trở nên mạnh mẽ em có thể bảo vệ tiểu thư, cũng có thể đứng ở bên cạnh tiểu thư!

Câu nói kế tiếp, Lạc Tuyết chưa nói ra, chỉ là nói thầm ở trong lòng. Mấy ngày nay thấy được chuyển biến của Hạng Quân Văn, Lạc Tuyết vừa cao hứng lại vừa sợ hãi, nàng sợ chính mình không có tư cách bồi ở bên cạnh tiểu thư, cuối cùng bị tiểu thư ghét bỏ. Hiện tại Hạng Quân Văn nói như vậy, trong lòng Lạc Tuyết kích động không thôi, lập tức quỳ gối trước mặt nàng.

“Từ ngày tiểu thư cứu em trở về, mạng của em chính là của tiểu thư! Em muốn cả đời đều hầu hạ tiểu thư, em muốn trở nên mạnh mẽ!”

Hạng Quân Văn ở dưới đáy lòng thích một cô nương vừa đơn thuần lại vừa thành thật như Lạc Tuyết vậy, người ở bên cạnh nàng, ngoại trừ trung thành, còn phải có đầy đủ năng lực. Hiện tại Lạc Tuyết xác thực có hơi yếu, bất quá không sao cả, Hạng Quân Văn đã căn cứ theo đặc điểm của Lạc Tuyết vì nàng định ra một kế hoạch tập võ, còn chờ chính là câu nói này của Lạc Tuyết.

Một phen đỡ Lạc Tuyết dậy, Hạng Quân Văn đưa tay lau nước mắt giúp nàng, “Nhà đầu gối, tại sao lại khóc? Đến lúc luyện công cũng đừng có khóc nhè đó!”

“Tiểu thư, người đối với Lạc Tuyết thật tốt quá!” Nghe xong lời của Hạng Quân Văn, Lạc Tuyết vốn dĩ kìm lại nước mắt, lại ào ào rơi xuống, “Cha mẹ em chết sớm, nếu không có tiểu thư, em đã sớm bị bọn buôn người bán đến thanh lâu rồi, hầu hạ tiểu thư chính là phúc khí mà em tu luyện được ở kiếp trước...”

Lạc Tuyết còn chưa nói xong, chợt nghe một tiếng “ầm”, một vật nặng đập vào trên xe ngựa, trượt thoáng qua trần xe.

“Chạy, người chạy à? Ta xem người có thể chạy đến nơi đâu!”

Chỉ dùng tai, Hạng Quân Văn liền nghe ra xung quanh xe ngựa có nhiều thêm tám người.

“Tiểu tử, bị thương thành như thế, người còn chạy được như vậy, xem ra phải đánh gãy chân của người mới được!”

“Có giỏi các người liền giết chết ta đi! Nếu không, ta nhất định sẽ trở về báo thù! Nói cho Kim Nguyên biết, thù giết mẫu thân không đội trời chung, ta sẽ không bỏ qua cho hắn cùng con tiện nhân kia!” Kim Trạch nằm trên mặt đất, miệng ho ra máu, nhưng đau nhức trên người hắn so với cừu hận trong lòng mà nói, căn bản không tính là gì.

“Khốn kiếp, không muốn sống nữa hả!” Hắc Đại Hân tiến lên, một cước đá vào ngực Kim Trạch, “Con mẹ nó, người thật không biết xấu hổ! Đừng tưởng rằng người là con ruột của đại nhân chúng ta liền không dám làm gì người, nói cho người biết, quận chúa trước khi đến đã nói giết không tha!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Nam tử thần bí

Editor: CừuVĩhồ

Nghe thấy hai chữ quận chúa, trên mặt Kim Trạch lộ ra một loại hận ý tuyệt vọng. Hôm nay hắn sợ là phải chết ở chỗ này. Hắn chết không sao cả, chỉ là thù lớn của mẫu thân....

Kim Trạch thống khổ nhắm mắt lại, chờ đại đao của Hắc Đại Hân cắt lấy đầu mình, đến tuyên án cái chết của hắn. Ngay lúc Kim Trạch cho là mình hẳn phải chết không thể nghi ngờ, một tiếng kêu thê lương thảm thiết truyền vào tai hắn.

Một viên đá từ trong xe ngựa bắn ra, thẳng tắp bắn vào mắt trái của Hắc Đại Hán, Hắc Đại Hán ôm mắt, hai đầu gối quỳ trên mặt đất, máu đỏ từ trong kẽ hở khe tay của hắn chảy xuống. Chỉ chớp lát, một người mới vừa rồi vẫn còn sống sờ sờ liền cứng ngắc không cử động, trở thành người chết.

"Ai?" Sáu người khác nhìn thấy thảm trạng của Hắc Đại Hán bị dọa đến mức khiếp sợ, bọn họ đều nắm chặt vũ khí trong tay, ánh mắt nhìn chằm chằm xe ngựa phía trước.

Lúc này, đã gần tối, ngõ nhỏ lại yên tĩnh, không có ai đi qua, Hắc Đại Hán đột nhiên bị giết, nhất định cùng người trong xe ngựa có liên quan: "Ai? Đi ra!"

Hạng Quân Văn vén rèm xe lên, nhìn xuống mặt đất. Đứa trẻ kia bất quá mười bốn mười năm tuổi, tuy rằng ngũ quan tuấn mỹ, lại gầy đến không có hình người. Bỏ ý rộng thùng thình, trên người đầy vết máu loang lổ, cổ tay và gương mặt để lộ ra đầy vết roi đỏ tươi.

"Nếu ta cứu ngươi, ngươi lấy gì báo đáp ta?"

Bên tai Kim Trạch truyền đến một âm thanh lạnh lùng, khiến cho hắn ý thức được đây là một cây cỏ cứu mạng, chỉ cần bắt lấy, có lẽ còn có thể tiếp tục sống sót, có thể báo thù cho mẫu thân. Ngẩng đầu, Kim Trạch chống lại cặp mắt u lãnh sâu lắng, cặp mắt kia cực đẹp, so với mắt phượng mưu lược hơn, uy nghiêm mà không phần nộ, con ngươi đen như mực không có độ ẩm, càng không có bất kỳ mùi vị tình thân nào.

"Mạng của ta là của ngươi!"

Giọng nói của Kim Trạch hơi khô khan, bị tra tấn lâu như vậy, hắn đã không thể xưng là người. Chỉ cần có thể tiếp tục sống, mặc kệ người trước mắt này là ai, là thiện hay ác, mặc kệ muốn sống phải khuất phục thấp hèn ra sao, chỉ cần tiếp tục sống, hắn liền có thể vì mẫu thân chết oan báo thù!

"Rất tốt! Nhớ kỹ lời ngươi nói!"

Hạng Quân Văn không tin cái gì cứu một mạng người như xây bảy tháp phù đồ, nàng cũng không phải Quan Thế Âm phổ độ chúng sinh, cũng không có nhiều thời gian nhân hạ như vậy làm người tốt. Nàng muốn chỉ là những lời này của Kim Trạch.

Hạng Quân Văn đẩy màn xe ra, từ trên ngựa nhảy xuống dưới, đứng ở trước mặt Kim Trạch, đẩy hắn ra phía sau: "Người này ta muốn!"

Nhìn nam tử gầy gò trước mặt, sáu người còn lại nở nụ cười. Vừa rồi bọn họ không thấy rõ ràng đối phương làm thế nào giết chết Hắc Đại Hán, trong lòng còn đang có một tia khiếp sợ. Lúc này thấy đối phương bất quá chỉ là một thư sinh áo trắng gầy yếu, còn có khẩu khí lớn như vậy, khiến người ta làm sao không cười cho được.

"Tiểu tử, đầu óc ngươi ngập phân à? Người của Bạch Hồ Đường chúng ta cũng dám động?" Một người tiến lên, ngân quang của loan đao trong tay chớp nhoáng, "Ta thấy ngươi chính là chán sống rồi! Các huynh đệ, lên! Giết hắn!"

Sáu người như lang như hổ, mãnh liệt nhào tới. Trong lòng Kim Trạch run run, năng lực của những người này hắn đã lĩnh qua, bọn họ tráng kiện như vậy, mà người kia lại gầy yếu như thế, nếu thật sự đánh nhau, sợ là hắn sẽ chịu thiệt.

Kim Trạch không nghĩ tới người chấp nhận cứu mình lại là một thư sinh "tay trái gà không chặt" như thế, hắn không đành lòng để cho người vô tội bị cuốn vào nguy hiểm, muốn vì người kia can lấy phiền toái, lại bị người một cước đá văng.

"Vị công tử này, mặc kệ ta, ngươi đi trước....." Kim Trạch ho khan, xém chút đem lục phủ ngũ tạng đều cho ra hết.

"A...." Nhìn sáu người như hổ vồ mồi nhào tới, Hạng Quân Văn mắt đẹp u lãnh, khóe môi cười lạnh, không chờ bọn họ nhích gần mình, đã hóa thành một trận gió trắng, cuốn tới.

Kim Trạch chỉ thấy một đạo bóng trắng, sau đó lại thấy máu đỏ tươi bay khắp bầu trời. Những giọt máu đỏ tươi này, nóng hổi mà bay lượn, nguội lạnh trên bầu trời, sau đó nặng nề rơi vỡ trên mặt đất, trên mặt tuyết trắng xóa nở ra từng đóa hoa đỏ thắm diễm lệ.

Lại nhìn, Hạng Quân Văn đã quay trở lại xe ngựa, áo trắng như tuyết không một vết bẩn, chỉ có chùy thủ trong tay, một giọt máu xinh đẹp từ lưỡi dao sắc bén trượt xuống.

"Tách!" Giọt máu rơi trên mặt đất, ngưng kết thành một nụ hoa xinh xắn.

Đây là một cao thủ! Kim Trạch sợ ngây người.

"Đỡ hắn lên xe!" Hạng Quân Văn không có nhiều lời, ngược lại lên xe ngựa. Cho đến lúc này, Kim Trạch mới phục hồi tinh thần, dưới sự giúp đỡ của xa phu mà lên xe ngựa.

"Cám ơn chủ nhân cứu giúp!" Tuy rằng vết thương trên người còn đau xé rách, nhưng Kim Trạch cũng không có quên lời thề vừa rồi của mình. Bất chấp đau đớn trên người, lúc này Kim Trạch lại quỳ trước mặt Hạng Quân Văn, hành đại lễ bái thiên địa.

"Từ nay ngươi gọi là Kinh Hồn. Đi thôi!" Quét mắt nhìn Kim Trạch đang quỳ trên đất, Hạng Quân Văn nhắm hai mắt lại.

Xe ngựa đi chưa được bao lâu, lại có một chiếc xe ngựa vội vàng chạy lại đây. Một thiếu niên từ trên xe bước xuống, sau khi cẩn thận dò xét tình hình trên mặt đất, đi đến bên cạnh xe ngựa.

"Thiếu chủ, một người trúng độc, sáu người còn lại đều bị một chiêu làm mất mạng. Kim Trạch mất tích, ắt là do người cứu đi. Chúng ta chậm một bước!"

Hồi lâu, trong xe ngựa đều không có tiếng động nào, thiếu niên lại bước đến một bước, "Thiếu chủ, có cần để thuộc hạ đi tra tung tích của Kim Trạch? Còn có, những người này chế rất ly kỳ, thủ đoạn độc ác kia, thuộc hạ cho đến bây giờ còn chưa thấy qua. Về phần sáu người khác, đều là một nhát ngay cổ, lưu loát sạch sẽ, người ra tay nhất định là một cao thủ."

"Không cần!"

Thanh âm trong xe ngựa truyền đến, dịu dàng như ngọc, bình tĩnh như nước, nhẫn như tơ, quý như lụa. Chỉ riêng nghe thấy thanh âm, khiến cho người ta không nhìn được tìm tòi nghiên cứu, muốn biết người phát ra âm thanh này, phải là một vị công tử tuyệt sắc như thế nào. Nhưng mà, người nọ bị màn che khuất, không thấy được dung nhan người thật.

"Kim Nguyên vì lấy lòng Bình Dương quận chúa, ngay cả thê tử kết tóc và con trai ruột của mình cũng không tha. Người như vậy lại được Công Tôn Nam trọng dụng, phong làm Thừa tướng, quân dung, chính là mất nước tới gần. Chỉ là, Cẩm thành khi nào thì có thêm một vị cao thủ như vậy đến đây?"

"Thiếu chủ, hãy để thuộc hạ đi điều tra thêm! Nơi này là Thương Nguyệt quốc, không phải Bàn Long thành chúng ta, nếu người nọ là kẻ địch, không phải là...."

"Không cần. Trên đời này kẻ địch có thể đánh bại ta còn chưa có sinh ra đâu!"

Giọng nói nho nhã như ngọc, lời nói bá đạo cuồng vọng như vậy, vốn không hài hòa, nhưng từ trong miệng người này nói ra không chút nào không thỏa đáng, ngược lại khiến người ta cảm thấy đây là lẽ đương nhiên. Thanh nhã cùng cuồng vọng, vốn là mâu thuẫn cực hạn, nhưng đồng thời xuất hiện ở trên cùng một người lại lộ ra vẻ tự nhiên như thế.

Nghe xong lời của thiếu chủ, thiếu niên cười ngơ ngác. Xác thực là hấn quá mức miễn cảm.

"Kim Trạch kia phải làm sao?"

Sư phụ nói, đây là tạo hóa của hấn, cũng là tạo hóa của người cứu hấn. Đáng tiếc a. Chậm một bước, nhân vật như vậy cuối cùng không thể bị ta sở dụng.....

Cứu Kim Trạch, tựa như một khúc đệm nhỏ, cũng không ảnh hưởng đến cuộc sống của Hạng Quân Văn. Kim Trạch ở lại Kim Ngọc Mãn Đường chữa thương, Hạng Quân Văn vẫn nam trang mỗi ngày như trước, xuyên suốt trong năm cửa hàng.

Tú nương của Yên Chi Cẩm đều là thông minh tuyệt đỉnh, năng chỉ chỉ điểm một chút, các năng liền lĩnh ngộ bí quyết của thêu hai mặt cùng thêu chữ thập. Về phần Bách Hoa lâu, ngược lại là một cái cách hoàn toàn mới. Ngày đầu tiên khai trương, đã buôn bán lời kim ngân măn bát.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Gặp lại kẻ thù

Không đến thời gian một tháng, đề tài trong kinh thành đã chuyển từ Hạng Quân Văn sau khi bị hưu không rõ tung tích, chuyển rời sang chủ nhân sau lưng năm cửa hàng của phố Lưu Vân - Di Hồng công tử.

Nguyên nhân quan trọng nhất khiến cho Di Hồng công tử nhanh như vậy được biết đến, là đến từ "Hồng Lâu Mộng" trong tay các thư sinh.

Một tháng ngắn ngủi, Hồng Lâu Mộng phát hành bốn kỳ. Tuy rằng nội dung không nhiều lắm, nhưng bốn kỳ đã ra ở trong người đọc sách của Cẩm thành đã nhắc lên sóng to gió lớn, được tôn sùng là tác phẩm xuất sắc xưa nay chưa từng có.

Tranh vẽ phối với Hồng Lâu Mộng cũng được đăng liên tiếp, thông tục dễ hiểu, hình ảnh sinh động, rất được sự ưa thích của các hài tử. Về phần lâu, cảm y thêu hai mặt, kem Như Ngọc sạch mặt.....cũng được in ấn thành giấy quảng cáo, xen lẫn trong tập san, mở rộng ra ngoài.

Trong lúc nhất thời, Di Hồng công tử trở thành nhân vật nổi danh trong Cẩm thành, rất nhiều người suy đoán thân phận của Di Hồng công tử. Có người nói hấn là hậu duệ của ẩn tộc, có người nói hấn là hoàng tử của một nước, cũng có người nói hấn là thế ngoại cao nhân.....Về phần Hạng Quân Văn bán cửa hàng cho Di Hồng công tử lại bị nhười dân ném ra sau đầu. Chỉ là họ không biết được hai người này thật ra là cùng một người.

Hạng Quân Văn thoải mái làm mưa làm gió, Công Tôn Trường Khanh lại không quá thoải mái.

Từ khi hưu Hạng Quân Văn, chẳng biết tại sao, hùng phong nam tính của hấn không còn nữa. Mấy ngày nay hấn đã nghĩ hết biện pháp, dùng hết thủ đoạn cũng không thấy chuyển biến tốt.

Bất đắc dĩ, hắn phải mời thái y đến. Kết quả chuẩn đoán cuối cùng của thái y là hắn sau này không thể giao hợp được nữa, điều này làm cho hắn chịu đủ kích trầm trọng. Vốn dĩ hắn còn đối với ngôi vị hoàng đế có chút ý nghĩ không an phận, không thể giao hợp nữa, về sau không có con nối dòng, điều này đối với Công Tôn Trường Khanh đã tâm bưng bưng muốn làm nên sự nghiệp mà nói hoàn toàn là đã kích mang tính hủy diệt, trực tiếp đem mộng đế vương của hắn chặt đứt.

Cùng lúc đó, bên ngoài đồn đãi là hắn giết chết Hạng Quân Văn, điều này rõ ràng chính là khơi mào mâu thuẫn giữa phủ tướng quân cùng Yến vương phủ. Người của hắn một mực tìm ở kinh thành cũng không tìm được tin tức của Hạng Quân Văn, tin đồn lại lợi hại, ngay cả hoàng thượng trong cung cũng bị kinh động.

Công Tôn Trường Khanh bị Công Tôn Nam cho đòi tiến cung phê bình nghiêm khắc một trận, bắt hắn trong vòng ba ngày phải tìm được Hạng Quân Văn, đem nàng bình an trở về tướng quân phủ, nếu không chức vương gia này hắn cũng không cần làm nữa.

Công Tôn Trường Khanh sau khi bị mắng mặt xám mảy tro trở lại Yến vương phủ. Nghĩ tới diện mạo xấu xí của Hạng Quân Văn, cùng một đồng phiến toái nàng đem lại cho mình, hắn một cước đem ghế đá văng xuống đất.

"Tiện nhân, đừng để ta tìm được ngươi!"

Công Tôn Trường Khanh mơ hồ cảm thấy bệnh trên thân thể mình ắt hẳn có liên quan đến nàng. Hắn cẩn thận nhớ lại quá trình ngày đó sủng hạnh Hạng Quân Văn, trừ bỏ vui sướng dục tiên dục tử, tựa hồ cũng không có vấn đề gì, nhưng hắn quả thật là sau khi cùng Hạng Quân Văn liên không được nữa.

Hay là, cái kia của hắn bị dung mạo xấu xí của Hạng Quân Văn làm cho sợ, cho nên mới bãi công không chịu làm việc? Nhưng ngày đó hắn rõ ràng chính là vui sướng trước nay chưa từng có a....

"Vương gia!" Quân gia cười tiến vào, đem cái ghế bị Công Tôn Trường Khanh đá xuống đỡ đứng lên. Yến vương phủ gần đây có một số người hoảng sợ, vương gia tính khí tàn bạo, mọi người đều cẩn nhắc mà sống, chỉ có quân gia vẫn hể ra khuôn mặt tươi cười, đám cùng Công Tôn Trường Khanh nói chuyện.

"Chuyện gì?" Công Tôn Trường Khanh hung tợn ngẩng đầu, nếu không phải bởi vì quân gia đi theo hắn nhiều năm, là mẫu phi tự mình giúp hắn chọn lựa tâm phúc, hắn nhất định sẽ một cước đạp khuôn mặt tươi cười nịnh nọt ghế tẩm kia của quân gia. Không thấy hắn đang phiền sao!

"Vương gia, Bách Hoa lâu trong kinh thành gần đây có trò vui mới, vương gia có thể đi nhìn một cái!" Quân gia cẩn thận tiến lên, "Hôm nay hoa khôi lên đài, Bách Hoa lâu lại đem hoa khôi này giấu hơn nửa tháng, ngày hôm nay lần đầu tiên lên đài! Bọn công tử quý tộc trong kinh thành đều đi qua đó cổ vũ!"

"Hoa khôi?" Công Tôn Trường Khanh vuốt cằm, tin đồn gần đây trong kinh thành hắn cũng nghe không ít. Bách Hoa lâu trước kia chỉ có chút danh tiếng, nay đến trong tay Di Hồng công tử một tháng ngắn ngủi liền trở thành đệ nhất lâu ở phố hoa.

Hoa khôi của Bách Hoa lâu chắc hẳn là một mỹ nhân quốc sắc thiên hương đi! Hắn nhìn nữ nhân trong phủ không có bất kỳ kích thích gì, không biết nhìn thấy hoa khôi liệu có thể....

"Vương gia, Bách Hoa lâu trước kia là của hồi môn của Hạng Quân Văn, hiện tại đến trong tay Di Hồng công tử quả thực liền thay đổi bộ dáng. Người đi qua, nói không chừng có thể gặp được Di Hồng công tử, có lẽ có thể từ chỗ của hắn biết được hành tung của Hạng Quân Văn".

Công Tôn Trường Khanh vốn dĩ còn có chút do dự, sau khi nghe lời nói của quân gia lập tức vỗ đùi, "Được! Bỏn vương hôm nay phải đi Bách Hoa lâu!"

Mà trong Bách Hoa lâu, Lạc Tuyết vẻ mặt lo lắng nhìn Hạng Quân Văn, nàng không rõ tại sao tiểu thư nguyện ý đi làm hoa khôi. Nữ nhi đứng đắn nhà người ta sẽ không bao giờ xuất đầu lộ diện ở thanh lâu.

"Tiểu thư, người thật sự phải làm hoa khôi sao?" Nhìn vẻ mặt khuyên quốc khuyên thành, phấn hoa đào trước mắt này, Lạc Tuyết có chút ngây ngốc.

Tuy rằng từ lúc mười lăm tuổi, mỗi tháng buổi tối ngày mười lăm, vết bớt trên má trái của nàng sẽ biến mất, khôi phục dung mạo vốn có, Lạc Tuyết cũng thấy qua rất nhiều lần, nhưng khi nhìn thấy dung nhan tuyệt sắc của tiểu thư, Lạc Tuyết vẫn là nhìn không được tán thưởng trong lòng. Tiểu thư nhà mình chính là nhân vật giống như thiên tiên, không biết trên đời này có người nào có thể xứng với tiểu thư.

"Lạc Tuyết cô nương tựa hồ đối với chúng ta có thành kiến!" Hoa Ngũ Nương bên cạnh mắt phượng nhếch lên, cười đến quặn rũ.

"Không, không, ta không phải là ý này". Lạc Tuyết cắn môi, nàng chỉ là cảm thấy người sạch sẽ thuần khiết, xuất trần thoát tục như tiểu thư hẳn nên được che chở, giấu đi thật kỹ.

"Lạc Tuyết, ta không sao, ngươi yên tâm!"

Lúc Hạng Quân Văn nhìn thấy dung mạo của chính mình, thực sự bị hoảng sợ. Nàng lúc trước cũng là một mỹ nhân bại hoại, nhưng so với khuôn mặt hiện tại, vẫn là kém một chút, đẹp đến quá không chân thật!

"Tiểu thư, tối nay Yến vương sẽ đến". Hoa Ngũ Nương không hề trêu đùa Lạc Tuyết, ngược lại quay mặt về phía Hạng Quân Văn.

"Hắn?" Hạng Quân Văn đối với chồng trước vương gia này không có hảo cảm gì, biết được hắn gần đây sống không tốt, nàng rất là vui vẻ.

Mấy ngày nay, tư liệu có liên quan đến Công Tôn Trường Khanh liên tục không ngừng được đưa đến chỗ nàng, khiến cho hiểu biết của Hạng Quân Văn đối với mấy người La Húc càng sâu thêm một bước. Có thể đem vương gia một nước điều tra rõ ràng như thế, điều này sau lưng cần có bao nhiêu mạng lưới tình báo lớn mạnh! Năm người La Húc vốn không phải là hạng người tầm thường, nay lại làm cho nàng nhìn với cặp mắt khác xưa, cũng làm cho nàng đối với mục đích Hạng Trị Chung để năm người này ở bên cạnh mình càng thêm tò mò.

"Xem ra, chúng ta đêm nay gặp lại kẻ thù rồi!"

Bước vào Bách Hoa lâu, Công Tôn Trường Khanh đã bị trang trí nơi này hấp dẫn. Mới mẻ độc đáo, đẹp đẽ quý giá, thường thức tao nhã, đem một thanh lâu hoạt sắc sinh hương trang trí giống như tiên cảnh nhân gian vậy. Có thể thấy được Di Hồng công tử không phải dân chúng tầm thường, hơn nữa tài lực không giống bình thường.

Công Tôn Trường Khanh đi đến gian thanh nhã đặt sẵn ngồi xuống, lập tức có người đưa tới điểm tâm nước trà. Vẫn chưa ngồi được lâu lắm, chợt nghe tiếng sáo du dương, một cái bàn đu dây màu đen quấn quanh dây leo, từ trên không trung hạ xuống, bạch y nữ tử ngồi trên bàn đu dây đưa lưng về phía mọi người, tiếng sáo tuyệt vời đang từ sáo ngọc trong tay nàng truyền tới.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Yến vương gia giết người

Tiếng sáo rất đẹp, nhưng mà tiếng sáo đẹp rất nhiều, tiếng sáo này cũng không thể khiến cho người khác thừa nhận năng lực của bạch y nữ tử.

Công Tôn Trường Khanh uống một ngụm trà, phát hiện trà này vào miệng thơm ngát bốn phía, vị rất ngon, lại nhin không được uống nhiều thêm vài hớp, trên đài cao ở dưới lầu, bạch y nữ tử đã chậm rãi hát lên.

“Thiếp chỉ là một con hồ ly tu hành ngàn năm.

Ngàn năm tu hành ngàn năm cô độc.

Khi đêm dài người tĩnh lặng.

Có thể nghe thấy tiếng thiếp đang khóc.

Nơi ngọn đèn tàn lại lại có người thấy thiếp nhảy múa...”

Khác với sự thanh lệ uyển chuyển của những nữ tử khác, thanh âm của bạch y nữ tử hàm chứa tang thương, trong Bạch Hoa Lâu tĩnh lặng hiện ra vẻ đột nhiên khác lạ. Nghe một mình, thanh âm này cũng không tính cực đẹp, nhưng phối hợp với ca từ thâm lương bí ẩn như vậy, ngược lại thêm phần mênh mông, càng thêm nổi bật ý cảnh ca từ, lại có một phen phong vị khác.

Đội nữ tử xoay người qua đây, tâm của Công Tôn Trường Khanh mãnh liệt run lên một cái.

Nữ tử kia, không có vẻ đẹp tuyệt sắc khuynh quốc khuynh thành, cũng không có đoan trang quốc sắc thiên hương, có chính là mị hoặc động lòng người.

Bàn tay nàng khéo léo trên mặt có hai hàng mi lá liễu tinh tế, ba đường phấn bạc ngay mi tâm thanh điểm xinh đẹp, môi hồng nhạt, khéo léo tinh xảo, mắt hồ ly dài tròn, đuôi lông mày lấp lánh ánh bạc, xứng với con người đen ngập nước kia, làm cho người không nhận được muốn đem nàng che chở thật tốt.

Nữ tử toàn thân không có trang sức hoa lệ gì, một đầu ô ti quấn ở sau đầu, một cái đuôi hồ ly điểm xuyên, càng thêm hợp với tạo hình “Bạch hồ” này.

“Lúc thiếp yêu người người đang nghèo xơ xác gian khổ học tập.

Lúc rời khỏi người người đã đề tên bảng vàng động phòng hoa chúc.

Có thể vì người nhảy một điệu.

Thiếp là bạch hồ người đã phóng sinh ngàn năm trước.

Người nhìn tay áo phiêu phiêu, tay áo phiêu phiêu.

Thề non hẹn biển đều hóa thành hư vô.”

Chuyện tình yêu xa xưa đẹp đẽ thâm lương cỡ nào, chấp nhất tình yêu động lòng người cỡ nào, Công Tôn Trường Khanh chưa từng động tâm như thế bao giờ, té bèo trên cơ thể hần bắt đầu rục rịch, mà ngay cả nơi nào đó trên người hần, cũng bắt đầu động đậy.

Đúng! Chính là nàng! Nàng chính là nữ nhân chân chính của cuộc đời mình! Lúc này, mọi thứ liên quan đến Hạng Quân Mỹ hết thảy đều bị Công Tôn Trường Khanh để phía sau đầu. Sức sống phục hồi của thân thể cùng với va chạm tâm hồn đều kích thích thật sâu Công Tôn Trường Khanh. Mọi người ở đây đều chìm đắm trong tiếng ca của bạch y nữ tử, Công Tôn Trường Khanh đã chậm rãi xuống lầu, đi đến trước đài cao, về mặt lưu luyến si mê nhìn về phía bạch y nữ tử.

Nơi nào đó trên lầu hai, một cánh cửa sổ được mở phân nửa, đúng lúc có thể nhìn thấy về mặt si mê của Công Tôn Trường Khanh. Hạng Quân Văn uống trà, khoe môi nhếch lên tươi cười thần bí, hai mắt lại lạnh lùng nhìn về phía Công Tôn Trường Khanh, “Thì ra Yến vương gia thích loại hình này!”

Lạc Tuyết đứng ở phía sau Hạng Quân Văn, lúc biết được tiểu thư cũng không biểu diễn hoa khôi nữa, nàng hoàn toàn nhẹ nhàng thờ ra.

“Tiểu thư, người làm em thật sợ, em còn tưởng rằng người thật sự muốn đi làm hoa khôi chứ! Bất quá kỹ thuật hóa trang của người thật tốt, rõ ràng chỉ có sáu phần tư sắc, bị người trang điểm một chút, quả thực liền trở thành thiên tiên!”

“Lạc Tuyết!” Hạng Quân Văn nghiêng mặt, nhìn về phía nữ hài tử đơn thuần trước mắt này, thanh âm so với bình thường nghiêm khắc hơn một chút. “Nếu không phải bắt đắc dĩ, không có ai nguyện ý bán mình. Ai cũng có cha sinh mẹ dưỡng, ai cũng hy vọng được trải qua cuộc sống vui vẻ hạnh phúc, vận mệnh các nàng như thế, cũng không phải là do các nàng mong muốn. Ta không hy vọng người dùng ánh mắt kì thị đó đối đãi với những cô nương này!”

“Người đừng quên, lúc trước người thiếu chút nữa cũng rơi vào thanh lâu. Không phải mỗi người cũng may mắn giống như người, ngay thời khắc mấu chốt được người khác bảo vệ. Đối đãi người khác, đặc biệt là người có địa vị yếu thế, nên thêm một phần thương hại cùng bao dung, biết chưa?”

Hạng Quân Văn chưa từng nghiêm túc cùng mình nói chuyện như vậy, Lạc Tuyết vừa nghe liền biết tiểu thư đang tức giận, vội vàng quỳ xuống, “Tiểu thư, em không phải có ý này, là em không đúng, tiểu thư đừng nóng giận!”

Hạng Quân Văn cũng không để cho Lạc Tuyết đứng lên, lúc Lạc Tuyết nhìn những nữ tử thanh lâu này rõ ràng mang theo thành kiến, điểm này khiến cho Hạng Quân Văn rất không thích. Nhà hoàn cùng kỹ nữ đều là người sống trong tầng lớp xã hội cuối cùng, chưa nói tới cao quý cùng đề tiện, đều là người đáng thương bị nô dịch.

Mấy ngày này, Hạng Quân Văn đã cố gắng cải tạo Bách Hoa Lâu, khiến cho nó từ thanh lâu truyền thống, biến thành huren hội sở mới, mục đích đúng là hi vọng thay đổi vận mệnh của những cô nương trong Bách Hoa Lâu này, để cho các nàng không cần phải bán thân thể cùng tự tôn của chính mình.

Làm một người xuyên không từ thế kỷ 21, giáo dục mà Hạng Quân Văn tiếp thu được khiến nàng không thể chấp nhận loại hình thức kiếm tiền này, vì thế Hạng Quân Văn đã đem hết toàn lực đi thay đổi vận mệnh của những nữ tử này. Nếu thời cơ chín muồi, Hạng Quân Văn muốn trả cho các nàng khế ước bán mình, cho các nàng lựa chọn một cuộc sống mới.

Dưới đài, bài “Bạch hồ” động lòng người đã kết thúc, không đợi mọi người vỗ tay ủng hộ, Công Tôn Trường Khanh đã đi lên đài cao, khẩn cấp bắt được cổ tay mảnh khảnh của nữ tử.

“Nàng tên là gì?”

“Hồ Cơ.”

“Tên rất hay! Hồ Cơ, đi cùng bốn vương đi, bốn vương hứa cho nàng một đời một kiếp, hứa cho nàng vinh hoa phú quý, thế nào?”

“Người là ai? Thả ra! Cứu mạng...” Ngay lúc Công Tôn Trường Khanh cho là mình nhất định sẽ có được lòng giai nhân, bạch y nữ tử giãy dụa hết rầm lên, “Đăng đồ tử, buông tay!”

Tranh chấp của hai người khiến cho người bên ngoài chìm đắm trong tiếng ca của nàng tỉnh táo lại, các nam nhân mới vừa rồi còn thương tiếc bạch hồ si tình, vừa thấy bạch y nữ tử bị người ta bắt lấy khi nhục, lập tức đứng lên vì Hồ Cơ bênh vực kẻ yếu, cũng có người tiến lên vì mỹ nhân ra mặt, khiến cho Công Tôn Trường Khanh buông Hồ Cơ ra.

“Các người cút cho bốn vương!” Công Tôn Trường Khanh quay đầu, nói ra thân phận của mình.

“Là Yến vương điện hạ!” Có công tử quý tộc quen biết Công Tôn Trường Khanh, trải qua một màn huyền ảo của hắn, tất cả mọi người đã biết thân phận của hoa y công tử trước mắt, bước chân của những người muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân cũng chậm lại.

Nhìn thấy bộ dáng của những người này, Công Tôn Trường Khanh đắc ý nở nụ cười, “Hoa Ngũ Nương, ra đây, bốn vương muốn chuộc thân cho Hồ Cơ! Hoa Ngũ Nương...”

“Thì ra là Yến vương gia.” Hoa Ngũ Nương lắc lắc cái eo giống như cây liễu đi đến trước mặt Công Tôn Trường Khanh, “Vương gia, đã lâu không gặp.”

“Ít nói nhảm, bốn vương muốn chuộc thân cho Hồ Cơ, ra giá đi.”

“Ta không cần!” Không đợi Hoa Ngũ Nương nói chuyện, Hồ Cơ mở miệng phủ quyết, “Ta muốn chờ Sở Sinh trở về, ta sẽ không đi theo bất luận kẻ nào.”

Hồ Cơ vừa nói, người bên cạnh lại thỗn thức lên, hay cho một nữ tử si tình cuồng dại, thế nhưng đau khổ chờ người trong lòng, thật sự là làm cho người ta cảm động.

“Bốn vương coi trọng người là phúc khí của người, người đừng lên mặt không biết xấu hổ!” Công Tôn Trường Khanh đem Hồ Cơ bắt đến trước mặt, bàn tay to捏 người của nàng, “Đi theo thư sinh nghèo dầm dãi nước mưa, đi theo bốn vương ăn ngon mặc sướng, người đừng không biết tốt xấu!”

“Muốn ta đi theo người, trừ phi ta chết!” Hồ Cơ cắn răng, không chịu khuất phục, bộ dáng kia làm cho người ta thấy thực sự đau lòng, lại khiến cho người bên ngoài không khỏi vì nàng đổ mồ hôi.

“Được! Người muốn chết? Liền chết cho bốn vương nhìn thử xem!” Công Tôn Trường Khanh cạy miệng của Hồ Cơ ra, dứt một viên thuốc vào trong miệng nàng. “Đây là độc được bốn vương vừa mới lấy được, người không phải không sợ chết sao, vậy người ăn nó cho bốn vương xem..”

Lời của Công Tôn Trường Khanh còn chưa dứt, Hồ Cơ liền phun một ngụm máu lên mặt hắn.

Sau đó thân thể Hồ Cơ chậm rãi ngã xuống, Hoa Ngũ Nương bùm mặt hét rầm lên, “A! Giết người! Yến vương gia giết người!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Giết người đền mạng, chuyện thiên kinh địa nghĩa

Editor: Tuyết.Nhi.

Thanh âm thất kinh của Hoa Ngũ Nương khiến cho tất cả mọi người từ trong khiếp sợ tỉnh lại, Yến vương gia tiếng tăm lừng lẫy của Thương Nguyệt quốc lại ở trước mắt bao nhiêu người giết một nữ tử yếu đuối tay không tác sát, nguyên nhân là bởi vì nàng không chịu đi theo hắn?

“Không, không phải ta...” Công Tôn Trường Khanh nhìn Hồ Cơ ngã trên mặt đất, sắc mặt không có chút máu, khóe môi nhuộm đỏ, tay phải run nhè nhẹ.

Tại sao có thể như vậy? Hắn trước giờ không phải là người xúc động, tại sao vừa rồi lại vì sự cự tuyệt của Hồ Cơ mà không khống chế được? Đầu óc của Công Tôn Trường Khanh có chút mơ hồ, không tin vừa rồi viên thuốc kia là hắn nhét vào trong miệng Hồ Cơ. Lại nói, thuốc trên người hắn là đường sinh tráng dương hoàn do thái y kê, làm sao có thể là độc được chứ? Điều đó là không thể nào!

“Sẽ không. Nàng không chết.”

Công Tôn Trường Khanh cho là Hồ Cơ giả chết, nên nắm lấy tay nàng bắt mạch.

Không có nhịp đập. Không có tim đập. Máu tươi nơi khóe miệng Hồ Cơ đã biến thành màu đen, rõ ràng chính là trúng độc! Như vậy Hồ Cơ không có cơ hội sống sót, sắc mặt Công Tôn Trường Khanh trắng bệch, sẽ không phải như thế! Hắn không có giết người! Công Tôn Trường Khanh chưa từ bỏ ý định, đưa tay dò xét dưới mũi Hồ Cơ, không có hơi thở, hơn nữa thân thể của nàng dần dần rét lạnh, người này đã chết...

“Vương gia, cho dù Hồ Cơ không chịu theo người, không muốn cùng người quay về vương phủ, người cũng không thể ép buộc, càng không thể giết người được. Hiện tại, hiện tại làm sao mới tốt đây! Đây chính là mạng người quan thiên đó.”

Từ một tiếng “mạng người quan thiên” của Hoa Ngũ Nương, người bên cạnh cũng bắt đầu lên tiếng phê phán Công Tôn Trường Khanh.

Một nữ tử như hoa như ngọc cứ như vậy hương tiêu ngọc vẫn trước mặt bọn họ, khiến cho những nam tử ở bên cạnh ái mộ Hồ Cơ trừ bỏ đau lòng, càng nhiều hơn là phẫn nộ với Công Tôn Trường Khanh. Quả thật như Hoa Ngũ Nương nói, lòng yêu thích cái đẹp mọi người đều có, nữ tử xinh đẹp ai chả thích, nhưng người không thể bởi vì đối phương không thuận theo, liền giết người được.

“Cáo quan. Nhanh đi cáo quan!”

Có người kêu lên, Công Tôn Trường Khanh nghe xong lời này, quay đầu liếc mắt qua, phát hiện người kêu chính là một đám thư sinh bản hàn.

Công tử quý tộc lo lắng đến thân phận của Yến vương gia, cũng không đem chuyện này để ở trong lòng, dù sao người chết bất quá là một kỹ nữ, tuy rằng đáng tiếc, nhưng Công Tôn Trường Khanh là Vương gia, bên nặng bên nhẹ, bọn họ tự phân biệt rõ ràng. Chẳng lẽ còn muốn để cho Công Tôn Trường Khanh giết người thì đền mạng sao?

So sánh mà nói, bị chuyện này kích động đến nhiệt huyết sôi trào, vì Hồ Cơ bệnh vực kẻ yếu, ngược lại là một đám thư sinh nghèo.

Bách Hoa Lâu từ sau khi thay đổi hình thức kinh doanh, thường lấy văn kết bạn, chiêu đãi thư sinh bản hàn. Hơn nữa Bách Hoa Lâu là sản nghiệp của Di Hồng Công Tử, những thư sinh này bởi vì nhận thức “Hồng Lâu Mộng” của Di Hồng Công Tử, đều hâm mộ nên đi đến đây, nhưng chỉ là ngâm thơ đối

đáp, thảo luận học vấn, không có quan hệ nam nữ.

Hôm nay, vừa lúc bị những thư sinh này thấy được một màn giết người ngay tại chỗ của Công Tôn Trường Khanh, bọn họ tự nhiên là không thể buông tha việc ác như thế, đã có người vung chân ra chuẩn bị đi phủ nha Cẩm thành cáo trạng.

Hành vi của các thư sinh, khiến cho trong lòng Công Tôn Trường Khanh vốn dĩ còn tồn tại áy náy đã quét sạch hết, trở nên căm tức cực kỳ.

Giết người thì sao? Thân là hoàng tử, trong tay của hắn đã sớm lay nhiễm máu tươi, đừng nói giết một kỹ nữ, cho dù giết hết mọi người trong Bách Hoa Lâu này, thì sẽ thế nào? Chẳng lẽ những người này còn muốn nghịch thiên hay sao?

“Đứng lại.” Vứt tay Hồ Cơ ra, Công Tôn Trường Khanh đứng lên, hét lớn một tiếng. “Thế nào, ngươi còn muốn đi tố cáo bốn vương hay sao?”

“Vương tử phạm pháp đồng tội với thứ dân, Vương gia tuy là hoàng tử, nhưng lại không thể tùy tiện giết người! Ngươi như thế quả thực là lấy mạng người làm trò đùa, ngươi chính là một ác ma tay dính máu tươi! Chúng ta nên vì Hồ Cơ giải oan! Muốn đi cáo quan!” Một thư sinh đứng ra, lời nói chính nghĩa chỉ trích bạo ngược của Công Tôn Trường Khanh. Mười mấy thư sinh ở phía sau hắn cũng đỏ mặt lên, mở to hai mắt nhìn, giống như phải tóm lấy Công Tôn Trường Khanh vậy.

Thấy bọn họ như thế, Công Tôn Trường Khanh giống như nghe được chuyện cười hay nhất, “Trong thiên hạ, há chẳng phải đất vương; thuận theo bờ cõi, há không phải vương thần. Toàn bộ thiên hạ đều là nhà của ta, hưởng chi là một kỹ nữ ti tiện! Cũng bất quá là nô tài hạ lưu mà thôi, ngay cả con chó của bốn vương cũng không bằng!”

Công Tôn Trường Khanh dùng từ “kỹ nữ ti tiện” để hình dung Hồ Cơ đã chết, lại khiến cho những thư sinh này phần nộ không thôi.

Vừa rồi ca khúc “Bạch Hồ” uyển chuyển thê lương kia đã vào lòng người, hình tượng Hồ Cơ si tình đã làm cảm động lòng người. Nếu thật có mỹ nhân như thế, hồng tú thiên hương, giai nhân tài tử, dĩ nhiên là một giai thoại. Mới vừa rồi người còn sống rành rành, hiện tại biến thành một khối thi thể lạnh như băng, chẳng những không ai vì nàng giải oan, còn bị hung thủ giẫm lên tự tôn, nói năng ngay cả chỗ cũng không bằng, đây không phải là coi mạng người như cỏ rác còn gì!

“Cáo quan! Chúng ta đi cáo quan!”

“Giết người đền mạng!”

“Yến vương gia chính là kẻ giết người hung ác!”

Công Tôn Trường Khanh vạn lần không nghĩ tới, ở trong mắt của hắn nhìn bất quá là một đám thư sinh tay trái gà không chặt, lúc này lại cố chấp như thế. Muốn cáo quan? Bọn họ quá ngây thơ rồi! Xem ra, hắn phải giết gà dọa khỉ mới được!

Ngay lúc bảo kiếm của Công Tôn Trường Khanh sắp đâm đến trong ngực của tên thư sinh gần nhất, “Keng”, một thanh kiếm đã ngăn hắn lại. Lực tay cực lớn, mạnh đến mức khiến Công Tôn Trường Khanh lui lại mấy bước, trong lòng bàn tay còn ầm ầm run lên.

“Ài?” Công Tôn Trường Khanh chau mày, nhìn chằm chằm người ngăn cản hắn. Đối phương bất quá là một thiếu niên, tuổi tác không lớn, mày kiếm mắt sáng, anh khí mười phần.

“Ngươi dám trông nom chuyện của bốn vương?”

Chẳng qua giết chết Hồ Cơ, liền bị người hình dung thành đao phủ, hiện tại lại có người ra ngăn cản, Công Tôn Trường Khanh càng trở nên tức giận thở hỗn hển.

“Ngươi giết người dân của nước ngươi, không liên quan đến ta, chỉ là công tử nhà ta có chuyện muốn thỉnh giáo ngươi.” Thiếu niên không kiêu ngạo không siểm nịnh, cũng không vì Công Tôn Trường Khanh là một Vương gia một nước thì đối với hắn khúm núm.

“Vừa rồi ngươi nói thiên hạ này đều là nhà ngươi, theo ta được biết, trừ bỏ Thương Nguyệt quốc ra, còn có ba nước Đường Hỷ, Chu Liên, Dục Nhân. Nếu bốn phần thiên hạ, toàn bộ thiên hạ đều là của Công Tôn gia lời này là từ đâu mà có? Chẳng lẽ Thương Nguyệt quốc có ý tưởng nhất thống thiên hạ, cho nên ngươi mới có thể liêu lĩnh như thế? Trùng hợp, công tử nhà ta cùng hoàng thất nước hắn có vài phần giao tình, nếu Thương Nguyệt quốc quả thực có ý nghĩ như vậy, vậy công tử chúng ta phải viết thư cho bằng hữu, nhắc nhở bọn họ chú ý một chút, đề phòng Thương Nguyệt quốc!”

Thiếu niên vừa mở miệng, liền đột nhiên kinh người như vậy, khiến cho những người bên cạnh không khỏi suy đoán công tử sau lưng thiếu niên là ai, lại bắt lấy sơ hở trong lời nói của Công Tôn Trường Khanh, chụp cho Thương Nguyệt quốc cái mũ lớn như thế, thật sự là cao tay!

“Ngươi nói bừa cái gì!” Công Tôn Trường Khanh không nghĩ tới thiếu niên này can quấy như thế, thế nhưng nghĩ thông lời của hắn khơi mào bất hòa giữa các nước, thật sự là rất khôn khéo! Nghĩ đến mình hôm nay vốn dĩ muốn đến giải sầu, lại gặp phải chuyện như vậy, Công Tôn Trường Khanh cảm thấy hết sức mất hứng, lập tức đẩy thiếu niên ngăn cản mình ra liền rời khỏi.

“Công Tôn Trường Khanh, giết người của bản công tử xong, liền muốn một mạch đi như thế sao?”

Công Tôn Trường Khanh còn chưa bước đi, một thanh âm lạnh lùng truyền đến, sau đó, một bóng dáng màu trắng dừng ở trên đài cao. Nam tử kia vừa xuất hiện, liền hấp dẫn ánh mắt mọi người, ngay cả Công Tôn Trường Khanh chuẩn bị rời đi lúc nhìn thấy công tử áo trắng cũng ngưng ngước.

Chương 15: Lấy mạng đền mạng, người dám sao?

Editor: Cừuvĩhồ

"Công tử, Hồ Cơ nàng.....nàng đã chết...." Hoa Nữ Nương ôm thi thể của Hồ Cơ chảy nước mắt, một tiếng "công tử" từ miệng nàng kêu lên, khiến mọi người ở đây đều hiểu rõ, nam tử áo trắng trước mắt chính là Di Hồng công tử trong truyền thuyết, thật sự là kinh ngạc cả người!

Lúc đầu nghe đến tên tuổi của Di Hồng công tử, mọi người đều cho rằng hẳn nhất định cùng vị công tử quý tộc Cổ Bảo Ngọc mặt trát phấn hồng trong Hồng Lô Mộng giống nhau.

Hiện tại nhìn thấy một thân áo trắng, thanh tao như tuyết của Hạng Quân Văn, hình tượng xây dựng trong lòng mọi người hoàn toàn bị sụp đổ. Di Hồng công tử trước mặt rất gầy, vẻ mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, giống như tuyết trắng xóa trên đỉnh Thiên Sơn (núi tuyết), quanh thân tỏa ra hàn khí xa cách thần nhiên, khiến cho người chỉ có thể nhìn từ xa, không dám tới gần.

Mặt của hắn, trắng nõn như ngọc, cặp mi kia, giống như con chim nhỏ tung cánh bay lượn, không tráng kiện, không tinh tế, trung tính, không dương cương cũng không âm nhu.

Dưới mi, là một đôi mắt u lạnh, so với mắt phượng mưu lược, đôi mắt như mực, khóe miệng lại nhếch lên, tăng thêm một phần lạnh lùng mỉa mai. Mũi hồng như ngọc gọt giữa, cao vút thẳng tắp, những ngời ngời bên cạnh thậm chí thấy được độ cong hoàn mỹ bên nửa mặt của hắn.

Dưới mũi kiêu ngạo kia, là hai phiến môi đỏ như máu, máu đỏ xinh đẹp điểm lệ có lẽ chính là màu sắc ấm áp duy nhất trên người Di Hồng công tử. Nóng rực phóng đãng, khóe môi cong lên giống như đang đùa cợt người trước mắt, lại giống như coi rě toàn bộ thiên hạ.

Công Tôn Trường Khanh chưa từng thấy qua người nào thần thái phong lưu tự nhiên, tuấn đạt như thế. E rằng hai người Bắc Nam Giao Phong nổi tiếng đại lục cũng không bằng.

Mà thiếu niên vừa rồi ngăn cản Công Tôn Trường Khanh sau khi nhìn thấy Hạng Quân Văn trong lòng lại sợ hãi than lên. Thiếu chủ nhà mình đã tuyệt thế vô song, không nghĩ tới lần này đến Cẩm thành, còn có thể gặp được người ngang tài ngang sức với thiếu chủ nhà mình. Nghe người chung quanh gọi hắn là Di Hồng công tử, chẳng lẽ, sau hai vị công tử trên đời này lại có thêm một phong hoa tuyệt đại đến? Đại lục này há không phải náo nhiệt rồi!

"Bốn vương giết người của ngươi, ngươi nói, phải làm sao? Đòi tiền, hay là muốn cái gì? Điều kiện tùy ngươi ra, bốn vương đều đáp ứng! Bốn vương muốn làm bằng hữu với ngươi!"

So với thái độ đối đãi với những người vừa rồi, Công Tôn Trường Khanh lại xoay 180 độ, tin đồn Công Tôn Trường Khanh nghe trong kinh thành mấy ngày nay nghe, đều có liên quan đến công tử áo trắng trước mắt. Có thể ở Cẩm thành, bằng sức một mình, khiến cho năm cửa hàng trong khoảng thời gian ngắn thanh danh mãnh liệt, đây là loại năng lực nào!

Hiện tại tận mắt thấy Di Hồng công tử, ấn tượng của Công Tôn Trường Khanh đối với hắn lại càng tốt. Tuyệt thế mà độc lập, thanh quý cao thượng như thế, nhất định không giống phẩm nhân. Nếu có thể đem Di Hồng công tử kéo về phe của mình, chỗ có lợi trong phương diện này tự nhiên càng lớn rộng!

Công Tôn Trường Khanh thay đổi sắc mặt cũng không lấy được hảo cảm của Hạng Quân Văn, ngược lại làm cho nàng hừ lạnh một tiếng. Người nam nhân này trong lòng nghĩ cái gì, nàng há lại không biết. Hắn không biết, nàng muốn chính là mạng của hắn!

"Nếu ta muốn ngươi lấy mạng đền mạng, ngươi dám sao?"

Mới vừa rồi còn đối với Di Hồng công tử ôm ảo tưởng, hy vọng hắn có thể gia nhập phe mình, giúp mình một phen, nhưng sau khi nghe lời nói lạnh lẽo vô tình phát ra từ Hạng Quân Văn, sắc mặt hắn đại biến. Hắn chưa bao giờ bị người cự tuyệt vô tình như thế! Lấy mạng đền mạng? Để cho hắn một vương gia cao quý vì một kỹ nữ thanh lâu ti tiện đền mạng? Đáng giá sao? Đúng là một chuyện nực cười!

"Ngươi muốn vàng bạc mỹ nữ, bốn vương có thể cho ngươi! Lấy mạng đền mạng? Há không phải là nói giỡn?"

"Ha ha...." Lời nói của Công Tôn Trường Khanh vừa dứt khiến Hạng Quân Văn cười khê lên.

Mỹ nhân như ngọc, có lẽ chính là hình dung người trước mắt này. Một nụ cười một cái nhăn mày, phong hoa tuyệt đại, khiến lòng người cứng bái, không dám sinh ra bất cứ ý tưởng do bản gi, sợ làm bản phận cao thượng này.

"Ngươi đã không chịu tự sát tạ tội, vậy bốn công tử chỉ có thể cáo ngự trạng, mời thánh thượng lựa chọn! Tin chắc hoàng thượng sẽ cho chúng ta một cái phán quyết công bằng!"

"Nực cười! Để cho bốn vương đền mạng cho nàng ta? Quả thực chính là nằm mơ! Luật pháp của bốn quốc trước nay chưa từng có điều này, cho dù

có, cũng không quản được bốn vương!" Công Tôn Trường Khanh có chút thẹn quá hóa giận, hấn lời hay ý đẹp muốn cùng Di Hồng công tử làm bằng hữu, không nghĩ tới đối phương không biết tốt xấu như vậy, thật sự là không biết điều.

Nhìn cái mặt không ai bì nổi của Công Tôn Trường Khanh, Hạng Quân Văn trong lòng thay cái nữ nhân đã chết kia thấy không đáng giá. Vì một người như vậy, nàng cư nhiên si ngốc chờ ba năm, thật sự là bị chim mổ vào mắt, mới có thể không thấy rõ lòng người.

"Yến vương nói như thế, ngược lại khiến ta có chút hồ đồ. Ta không hiểu luật pháp của Thương Nguyệt quốc, chỉ có thể thỉnh giáo một vị cao nhân". Hạng Quân Văn khẽ ngẩng đầu, nhìn về phía cửa sổ che một nửa của một phòng bên trái lầu hai.

"Thái tử điện hạ, người cũng đồng ý với lời của Yến vương sao? Con cháu hoàng tộc không phải nên bảo vệ quốc gia, bảo vệ con cháu mình sao? Vì sao Yến vương gia có thể trước mặt bao người giết người bữa bãi, lấy mạng làm trò đùa, chẳng những không có chút áy náy nào, còn coi như hợp tình hợp lý như vậy, giẫm đạp lòng người? Chẳng lẽ đây chính là quốc gia chúng ta tận trung, hoàng tộc tận trung ban ơn cho chúng ta?"

Giọng nói của Hạng Quân Văn càng lúc càng lớn, ngữ điệu ngày càng dồn dập, lời nói cũng ngày càng bén nhọn, khiến cho Công Tôn Ký vốn dĩ còn muốn giả bộ không có ở đây không thể không lộ diện.

"Là thái tử điện hạ?" Nhìn thấy Công Tôn Ký có người kêu lên, sau khi hô thiên tuế, ập tức đem mũi nhọn chỉ về phía Công Tôn Trường Khanh, mời Công Tôn Ký vì Hồ Cơ làm chủ.

"Thái tử điện hạ, xin người giải oan cho Hồ Cơ!"

"Thái tử điện hạ, không thể buông tha cho hung thủ giết người!"

Công Tôn Ký chưa từng gặp phải tình huống xấu hổ như này, hấn chẳng qua là nghe danh tiếng của Bách Hoa lâu, nghĩ lại đây xem thử, không nghĩ tới gặp phải loại chuyện này. Vừa rồi hấn còn nghĩ làm thế nào rời khỏi hiện trường, giả vờ không có ở đây, không nghĩ tới còn chưa có chạy, đã bị Di Hồng công tử chụp được.

Nhưng sau khi nhìn thấy những ánh mắt nóng bỏng vì Hồ Cơ xin giải oan của đám thư sinh, hấn lại có cảm giác tự hào và sứ mệnh hoàn toàn ngược lại. Hấn là thái tử, hoàng đế tương lai, những người này sẽ là con dân tương lai của hấn, bọn họ tín nhiệm hấn như thế, khiến hấn có loại cảm giác lên nắm quyền.

Lúc này, trong lòng của Công Tôn Ký đang tính toán ưu khuyết của chuyện này, Công Tôn Trường Khanh rút dài, được lợi dĩ nhiên là hấn. Nếu muốn nổi tiếng, phải nên giải quyết việc chung, có tiếng tăm tốt đẹp, mới có được lòng dân. Có được lòng dân, dù cho Công Tôn Trường Khanh trở mình thế nào, cũng không có khả năng uy hiếp địa vị của hấn.

Nhưng nếu thật sự dựa theo yêu cầu của Di Hồng công tử nói, lấy mạng đền mạng, thì không có khả năng. Phụ hoàng sẽ không đáp ứng, hoàng tử mẫu cũng sẽ không đáp ứng. Nếu hấn nhận lời, ngày sau không thể thực hiện, chẳng phải là để mọi người thất vọng, đồng thời mất đi lòng dân sao?

Điều này, nên làm thế nào mới tốt đây?

Công Tôn Ký xuất hiện khiến cho trong lòng Công Tôn Trường Khanh phát lạnh. Hấn cùng Công Tôn Ký bằng mặt không bằng lòng là chuyện mọi người đều biết, nếu hấn nhân lúc này cháy nhà hôi của, chịu thiệt chính là mình.

Hai huynh đệ âm thầm phân cao thấp, một thanh âm mật mỗi xen vào, đem mọi chuyện đẩy lên.

"Nếu thái tử điện hạ cảm thấy khó xử, bản công tử nguyện ý vì điện hạ làm chứng. Yến vương giết người, bản công tử tận mắt nhìn thấy, thái tử niệm tình cốt nhục tình thân, sợ làm mất hòa khí huynh đệ, bản công tử nguyện ý mang cái danh ác này, làm người làm chứng!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Bách Lý Giao

"Ai?" Công Tôn Trường Khanh theo âm thanh tìm kiếm, không thấy ai cả, điều này khiến cho lòng hấn càng thêm xúc động.

"Cạch cạch..."

Một tràng tiếng bước chân truyền đến, đầu cầu thang có nhiều thêm một vị công tử áo lam. Đập vào mắt người đầu tiên chính là vạt áo màu lam sáng rực, tơ tằm màu tím, sóng nước tầng tầng lớp lớp bao lấy, chỉ bạc viền quanh, khiến cho sóng nước kia càng thêm mãnh liệt, trông rất sống động, sóng cuộn cuộn phía trên, một đầu bạc trắng, mắt vàng xéch lên, môi được gọt đẽo, đang giương nanh múa vuốt, khí phách thập phần.

"Cạch cạch..."

Nam tử giẫm vào cầu thang bằng gỗ chậm rãi đi xuống, mọi người tìm kiếm nơi âm thanh phát ra, thấy được hai quả hạch đào màu đỏ sẫm đang chuyển động trong tay trái hắn, vậy âm thanh “cách cách” kia chính là trong lúc ma sát quả hạch đào phát ra. Người có mắt nhìn, liền có thể nhìn ra hai quả hạch đào kia giá trị xa xỉ. Mà trong tứ quốc, chỉ có Chu Liên quốc mới đem quả hạch đào ra chơi đùa như thế, lẽ nào, người này là người của Chu Liên quốc?

Chờ nhìn thấy dung nhan của công tử áo lam, Công Tôn Ký trong lòng cả kinh, không suy nghĩ liền nói ra tên của hắn, “Bách Lý Giao.”

“Thái tử điện hạ, đã lâu không gặp.”

Bách Lý Giao gật đầu, xem như chào hỏi với Công Tôn Ký.

Khi tên Bách Lý Giao truyền đến tai mọi người, lại khiến cho những người có mặt ở đây đều kinh hãi không thôi.

“Bác giao Nam phượng”, nói đúng hơn là Quận vương Bách Lý Giao của Chu Liên quốc, cùng thiếu chủ Phượng Cửu của Bàn Long thành Dục Nhân quốc, đều là nhân trung chi long. Phần đông công tử trong thiên hạ, hoàng tử danh môn, bọn họ đều có năng lực áp đảo quần hùng, trở thành công tử đứng đầu đại lục, đương nhiên là có năng lực và bản lĩnh của họ. Nay thấy, chỉ riêng dung mạo kia, khí chất kia, liền trực tiếp đem Thái tử cùng Yên vương gia của Thương Nguyệt quốc so sánh rồi.

Bách Lý Giao xuất hiện ở Cẩm thành, khiến cho Công Tôn Ký cảm thấy hết sức ngoài ý muốn. Hắn là Quận vương của Chu Liên quốc, danh tiếng ở Chu Liên quốc thậm chí còn hơn cả hoàng tử, hơn nữa còn được quốc vương của Chu Liên quốc Bách Lý Ảnh tin tưởng mù quáng. Có tin đồn, nói Bách Lý Giao kỳ thật là con riêng của Bách Lý Ảnh và vợ em trai mình, vì thế mới được sủng ái như thế... Chỉ là, Bách Lý Giao đến Cẩm Thành làm cái gì?

Về mặt Công Tôn Ký biến đổi thất thường, không tránh được ánh mắt của Bách Lý Giao, hắn cười nhẹ, xem ra Công Tôn Nam đối với nhi tử của mình cũng giữ bí mật, về mặt của Công Tôn Ký cùng Công Tôn Trường Khanh cho thấy, bọn họ tựa hồ cũng không biết gần đây đã xảy ra chuyện gì. Không nghĩ tới lão già Công Tôn Nam này còn để phòng người khác rất nhiều.

Bách Lý Giao ngược lại nhìn về phía Hạng Quân Văn, vừa rồi có chút khoảng cách, nhìn thấy không rõ ràng. Lúc này nhìn gần như thế, trong mắt Bách Lý Giao hiện lên một chút kinh diễm.

Nếu người này là nữ tử, nhất định sẽ họa thủy, khuynh quốc khuynh thành, bất quá... Bách Lý Giao lắc lắc đầu, mặc dù là nam tử, Di Hồng Công Tử vẫn đoạt ánh mắt người khác như cũ, khiến cho tầm mắt người khác không thể dời đi. Không biết Cẩm thành khi nào thì xuất hiện nhân vật số một như thế?

“Người vì sao phải giúp hắn?” Thấy Bách Lý Giao nhìn chằm chằm Hạng Quân Văn không chớp mắt, trong lòng Công Tôn Trường Khanh có loại khó chịu nói không nên lời. “Đây là chuyện của Thương Nguyệt quốc chúng ta.”

Đối với Công Tôn Trường Khanh mang theo nghi ngờ “mãnh liệt”, Bách Lý Giao cảm thấy rất buồn cười. Vương gia mười tuổi này dường như cũng không ý thức được thân phận của mình, lúc này lại hoàn toàn giống như một thiếu niên bướng bỉnh quần là áo lụa, thật sự là buồn cười.

“Ta vui. Người làm gì ta? Ta thấy hắn thuận mắt, nhìn người không vừa mắt, chính là đơn giản như thế!” Đối với nam nhân ấu trĩ như vậy, Bách Lý Giao không có nhiều kiên nhẫn mà đi giải thích. Theo hắn thấy, Công Tôn Trường Khanh bất quá là một “đứa trẻ” bị người khác nuông chiều, đội vòng sáng hoàng thất, chưa được tôi luyện qua nên mới non nớt như thế.

“Người... khôn kiếp.” Công Tôn Trường Khanh giờ nắm đấm, vừa định đánh vào khuôn mặt “ra vẻ ta đây” của Bách Lý Giao, thì Công Tôn Ký nắm chặt nắm tay của hắn lại. “Tam đệ, dừng tay.”

Chỉ là một tiếng, Công Tôn Trường Khanh cũng không thu hồi nắm tay, cho đến khi Công Tôn Ký hét lớn một tiếng, “Đủ rồi! Dừng tay.” Công Tôn Trường Khanh mới mãnh liệt phục hồi lại tinh thần.

Hơn nữa nhìn chung quanh, Công Tôn Trường Khanh cảm thấy đầu óc nóng lên, hắn đây là làm sao vậy? Bình thường hắn cũng không phải như thế, vì sao hôm nay dễ dàng bị chọc giận như vậy? Công Tôn Trường Khanh cảm thấy đầu rất đau, giống như có cây búa đập vào đầu vậy, chuyện vừa nói vừa làm khi nãy như chiếu ngược lại trong đầu hắn, khiến cho Công Tôn Trường Khanh quả thực không tin người nọ chính là mình.

“Di Hồng công tử, chuyện hôm nay, bốn điện hạ nhất định sẽ nói chi tiết với phụ hoàng! Phụ hoàng nhất định sẽ cho Hồ Cơ cô nương một công đạo.”

“Tin chắc điện hạ nhất định sẽ nói được làm được, giữ chữ tín!” Hạng Quân Văn không có ép sát, chỉ là đến đây rồi ngừng.

“Yên tâm” Công Tôn Ký kéo Công Tôn Trường Khanh về mặt có chút đại ra nhanh chóng rời khỏi Bách Hoa Lâu. Nhìn bọn họ vội vàng rời đi, Hạng Quân Văn trong lòng hừ lạnh một tiếng. Cho rằng Công Tôn Ký không dám nuốt lời, hôm nay hắn ở trước mặt nhiều người như vậy hứa hẹn, chuyện này chính là quan hệ đến danh dự của thái tử, Công Tôn Ký sẽ không dám lấy tương lai của mình ra đánh cược.

Nhân vật then chốt đã đi, kịch này cũng không cần phải diễn nữa rồi.

Hạng Quân Văn tiến đến bế Hồ Cơ lên, chuẩn bị rời khỏi đây, lại bị Bách Lý Giao gọi lại.

“Tại hạ hiểu sơ y thuật, không biết có thể để ta xem thử vị cô nương này hay không. Có lẽ, còn có thể cứu được.”

Về mặt Bách Lý Giao cực kỳ thành khẩn, trước mặt những người này, Hạng Quân Văn tự nhiên là sẽ không cự tuyệt, chỉ là ở trong lòng đem người

trước mắt này liệt vào nhóm “Nhân vật nguy hiểm”.

Hay là, hắn đã nhìn thấu thủ đoạn của mình?

Hạng Quân Văn vừa nghĩ tới đây, sau đó lập tức phủ định ý nghĩ này. Không có khả năng! Độc thuật Đường Môn thiên hạ vô song, nàng là đệ tử ưu tú nhất của Đường Môn, ngay cả tổ phụ cũng đối với nàng khen không dứt miệng, nói nàng là thiên tài trăm năm khó gặp... Cho dù Bách Lý Giao biết y thuật, cũng không thể phát hiện bí mật của nàng được.

Hạng Quân Văn dịch chuyển vị trí, Bách Lý Giao liền tiến lên, đưa tay phủ lên mạch đập của Hồ Cơ. Không có nhịp đập, tim đã ngừng đập. Bách Lý Giao lại đưa tay, chạm vào vết máu đen bên khóe miệng Hồ Cơ rồi đưa lên mũi ngửi.

“Tuyệt hồn!” Bách Lý Giao kinh hãi.

Tuyệt hồn, độc chi thánh phẩm, khó giải. Dùng tuyệt hồn, chỉ cần hít vào một hơi sẽ bị mất mạng.

Vốn dĩ Bách Lý Giao còn đang hoài nghi Hồ Cơ đã sớm ăn vào độc dược, để hãm hại Công Tôn Trường Khanh, nhưng hiện tại xem ra giả thiết này căn bản là không được thành lập. Tuyệt hồn vào miệng liền tan ra, không có khả năng giấu ở trong răng nanh, xem ra đúng là Công Tôn Trường Khanh giết chết Hồ Cơ.

“Quận Vương chắc không phải hoài nghi người của bản công tử hãm hại Công Tôn Trường Khanh chứ?”

Hạng Quân Văn hít mắt, đánh giá nam tử trước mắt. Tuy rằng hắn thấy chung lộ ra bộ mặt phong lưu tùy ý, nhưng trực giác của Hạng Quân Văn cho biết người trước mắt cực kỳ nguy hiểm, không thể khinh thường. Nhiều người như vậy, chỉ có Bách Lý Giao có thể hoài nghi Hồ Cơ là giả chết, cho dù vừa rồi hắn giúp nàng, nhưng hiện tại lại làm như thế, mục đích sau lưng rốt cuộc là gì còn chưa biết được.

Tóm lại, người này không phải là bằng hữu.

“Di Hồng công tử quả thực thẳng thắn! Không sai, ta vừa rồi xác thực có điều hoài nghi. Dù sao ông chủ trước đây của Bách Hoa Lâu là Yến vương phi bị huỷ, mặc dù hiện tại nơi này là sản nghiệp của công tử, nhưng khó đảm bảo sẽ không có người trung thành vì Hạng Quân Văn ra mặt. Hiện tại xem ra, là ta sai rồi.”

Bách Lý Giao ngược lại thẳng thắn vô tư, hướng Hạng Quân Văn tiêu sái cúi đầu, người này phong lưu cực hạn, dù là giải thích, thì trong lúc đưa tay đó cũng là tao nhã muôn vàn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Thiếu chủ, Di Hồng công tử rất xinh đẹp!

Biết co biết dẫn, Bách Lý Giao quả nhiên không giống người thường, nhận thức của Hạng Quân Văn đối với người trước mắt này càng sâu thêm một bậc, phòng bị cũng nhiều hơn một tầng.

"Nếu Bách Lý công tử đã tự kiểm tra cũng xác định được kết quả, ngày sau nếu hoàng thượng có hỏi đến, còn phải phiên người ăn ngay nói thật trước mặt hoàng thượng. Đường mỗ cảm kích vô cùng!"

Hạng Quân Văn không dùng quận vương để xưng hô với Bách Lý Giao. Vừa rồi hắn tự xưng bản công tử rồi hành sự không theo lễ thường, đương nhiên cũng không quan tâm những chi tiết này.

Đối với xưng hô của Hạng Quân Văn, Bách Lý Giao rất vừa lòng, cười ha hả, mặt mày hớn hở, lộ ra hàm răng trắng như trân châu, "Thì ra Di Hồng công tử họ Đường, không biết xưng hô thế nào?"

"Đường Thanh, Thanh của thanh minh thì tiết vũ phân phân".

"Thanh minh thì tiết vũ phân phân? Có vẻ như là một bài thơ?"

Bách Lý Giao thông minh như thế, khiến phòng bị trong lòng Hạng Quân Văn giảm ra. Hy vọng này sau bọn họ sẽ không trở thành kẻ địch, nếu không, có một kẻ địch vừa thông minh mà bối cảnh lại lớn mạnh thế, để đối phó e là phải tốn nhiều công sức.

"Thanh minh thì tiết vũ phân phân"

Lộ thượng hành nhân dục đoạn hồn

Tả vấn tửu gia hà xử hữu

Mục đồng điều chỉ hạnh hoa thôn.

Giọng nói của Hạng Quân Văn trong trẻo nhưng lạnh lùng, trầm thấp mang theo thanh lệ, đứng gần nàng, Bách Lý Giao tựa hồ ngửi được mùi hương đặc thù từ trên người nàng. Trên đại lục, bất luận nam nữ đều yêu thích tạt hương, tay nghề chế tạo các nhà khác nhau, hương trên người cũng thế.

Mùi trên người Hạng Quân Văn không giống với hương truyền thống, mang theo hơi thở trái cây cùng hương hoa, nhẹ nhàng khoan khoái độc đáo, ngược lại hợp với phong thái xuất trần thoát tục của nàng.

"Thơ hay! Thơ hay! Đường công tử quả nhiên là tài hoa xuất chúng!" Bách Lý Giao ngừng chuyển động hạch đào trong tay, hai mắt mỉm cười, giống như một cây hoa đào đang nở rộ.

"Chỉ là không biết Hạnh Hoa thôn ở nơi nào?"

Bách Lý Giao tựa hồ luôn có thể từ trong giọng nói của người khác tìm ra tin tức, không buông tha bất kỳ dấu vết nào, rất thích hợp làm trinh thám viên, trong lòng Hạng Quân Văn nghĩ. Nàng hình như cũng không đặc biệt thích Bách Lý Giao, hẳn lại có thể nhắm vào nàng, người này, thật là đáng ghét!

"Ồ quê hương của ta".

Giọng nói của Hạng Quân Văn so với khi nãy càng thêm trong trẻo lạnh lùng, nàng ôm lấy Hồ Cơ, "Bách Lý công tử, ta còn có việc, đi trước!"

Hạng Quân Văn xoay người rời đi, bóng dáng màu trắng ở dưới ánh đèn rực rỡ càng phát ra vẻ gầy yếu tịch mịch, giống như khoảng cách xa lạ trên người nàng, đều có loại trạng thái chống cự người ngoài, lại làm cho người ta nhìn không được tìm tòi nghiên cứu.

Đối với bóng lưng của Hạng Quân Văn, Bách Lý Giao nhìn đến xuất thần. Người này, thú vị! Bách Lý Giao lại chuyển động hạch đào trong tay, tay kia áp lấy khóe miệng, làm ra dáng máy khuếch đại âm thanh: "Đường Thanh, người yên tâm, ngày mai ta sẽ vào cung tìm Công Tôn Nam, nhất định không để Hồ Cơ chết oan!"

Nghe xong lời nói của Bách Lý Giao, Hạng Quân Văn đi đến hành lang bên kia mém giẫm lên không. Người này, thật đúng là không kiêng nể gì, không kiêng kị chút gì. Công Tôn Nam không phải đương kim hoàng thượng sao, hẳn sao lại nói năng tùy tiện như thế? Là thật vô tâm, hay là cố ý?

Bất kể như thế nào, Hạng Quân Văn đã quyết định ngày sau nhất định phải tránh xa Bách Lý Giao, người này, không thể trêu vào.

Chờ Hạng Quân Văn đi xa rồi, Hoa Ngũ Nương nước mắt đầm đìa, hướng mọi người nhẹ nhàng cúi đầu: "Thực xin lỗi, hôm nay thật sự là có lỗi với các vị! Hồ Cơ chịu khổ bất đắc, trong lòng công tử chúng ta rất buồn, Ngũ Nương không thể tiếp tục chiều đãi các vị nữa! Tiệc rượu nước hôm nay của các vị, Bách Hoa lâu miễn toàn bộ, xin hãy trở về! Ba ngày nay Bách Hoa lâu sẽ không mở cửa, chúng ta phải vì Hồ Cơ chuẩn bị hậu sự".

Hoa Ngũ Nương một bên nghẹn ngào, một bên cúi đầu rơi lệ. Chuyện đã như thế này, vốn mọi người đến Bách Hoa lâu để vui vẻ cũng không còn hứng thú, đều rời khỏi Bách Hoa lâu. Đi cuối cùng, là một đám thư sinh vì Hồ Cơ xin giải oan, chỉ là trong khoảng thời gian ngắn, những người này đã viết xong chuyện đã xảy ra, đều ký tên ấn dấu tay, đem cáo trạng đưa cho Bách Lý Giao.

"Chúng ta là thứ thấp kém, không thể gặp mặt thánh thượng, vẫn xin Quận vương nhớ kỹ hứa hẹn vừa rồi, vì Hồ Cơ giải oan! Không thể buông tha cho kẻ giết người!" Người cầm đầu đem giấy trần ngập chữ cung kính đưa cho Bách Lý Giao, "Đa tạ Quận vương!"

Nhìn những thư sinh chấp nhất này, Bách Lý Giao không nhận được lại bội phục Di Hồng công tử một phen. Bọn họ nhất định là bị khúc ca của Hồ Cơ làm cho cảm động, nên mới có thể bảo vệ thiếu nữ yếu đuối chết thảm kia như thế. Ca từ như vậy, nhất định Di Hồng công tử viết. Chỉ riêng một khúc khiến những người này bán mạng như thế, nếu dùng ở chỗ khác, chẳng phải là một sự đoàn kết rất mạnh?

"Mọi người yên tâm, ta nhất định nói được làm được!"

Bách Hoa lâu vốn dĩ vô cùng náo nhiệt, bởi vì án mạng mà trở nên vắng vẻ. Dưới màn đêm, một chiếc xe ngựa màu đỏ sẫm, chậm rãi rời khỏi Bách Hoa lâu. Một thiếu niên tuổi măng điều khiển xe ngựa, nhìn phía trước, roi trong tay giơ lên, trong đầu nghĩ lại chuyện vừa rồi.

"Hiếm khi hôm nay thiếu chủ tâm tình tốt, muốn đi dạo một chút, không nghĩ tới gặp được chuyện này. Thiếu chủ, người nói Công Tôn Nam sẽ xử phạt Công Tôn Trường Khanh như thế nào? Thật sự sẽ lấy mạng đền mạng sao?"

"Vì một người không liên quan gì giết chết đứa con mình yêu thương, hơn nữa đứa con này có thể là người thừa kế ngôi vị hoàng đế, đổi lại là người, người sẽ sao?" Người trong xe ngựa không trực tiếp trả lời câu hỏi của thiếu niên, ngược lại hỏi một câu.

Thiếu niên vừa nghe, cười gầy gò hai tiếng, gãi gãi đầu: "Ta khẳng định sẽ không! Nhưng mà, Bách Lý Giao không phải sẽ giúp Di Hồng công tử sao? Có hẳn ra mặt, tuy rằng không cần đền mạng, nhưng ít ra trách phạt là không thể tránh khỏi đi!"

"Ừ, để cho mọi người thấy, đây là đương nhiên".

Nghe thiếu chủ nói như vậy, tâm tình thiếu niên đã khá hơn nhiều. Hắn nhìn Công Tôn Trường Khanh rất chú ý, người họ cùng chủ từ nhà mình hoàn toàn không cùng một cấp bậc. Hồ Cơ người đẹp như thế, ca động lòng người như vậy, cứ như thế mà chết, thật sự rất là đáng thương! Hy vọng Công Tôn Nam có thể nghiêm trị Công Tôn Trường Khanh, có nhĩ tử như thế, quả thực chính là bại hoại của hoàng thất.

Xe ngựa chậm rãi đi, ngã tư đường chung quanh im ắng, chỉ nghe tiếng xe chuyển động trên đường đá, nghĩ tới bóng dáng màu trắng lạnh lùng kia, đột nhiên nhếch miệng cười.

"Thiếu chủ, Di Hồng công tử rất xinh đẹp!"

"Ừ".

"Thiếu chủ, Bách Lý Giao cũng rất tuấn!"

"Ừ".

"Thiếu chủ, nếu lúc ấy người đi ra ngoài, nhất định có thể đem so với Bách Lý Giao. Bất quá.... .."

"Bất quá?" Thanh âm trong xe ngựa dừng một chút.

"Hắc hắc" Thiếu niên cười ngây ngô, quay đầu nhìn nam tử phía sau màn: "Người cùng Di Hồng công tử, ngược lại bất phân thắng bại, không phân biệt được cao thấp. Thuộc hạ cũng không biết, giữa hai người ai xuất sắc hơn!"

"Nha!" Nam tử cười khê, ánh trắng màu bạc lướt qua bức rèm trên xe ngựa, chiếu xuống người hắn một mảnh loang lổ, "Bất phân như nhau?" Nam tử không dự đoán được người theo mình nhiều năm như thế, lại đánh giá cao Di Hồng công tử như thế, có chút ngạc nhiên.

"Vâng!" Trong đầu hiện ra bộ dáng của Hạng Quân Văn. "Di Hồng công tử tựa như tuyết trắng xóa, cao thượng thanh tao, mà thiếu chủ người, lại giống hàn mai thảng chạp, xinh đẹp cao ngạo, lại nói tiếp, chỉ có trong mùa đông mới có tuyết có mai, các người ngược lại rất tương xứng".

Lời nói của thiếu niên có chút không đầu không đuôi, lại dường như rất hợp lý. Nam tử tiếp tục trầm mặc, nhìn ánh trắng ngoài cửa sổ, mười lăm, lại là một cái mười lăm...

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Lưu đày Mạn Bắc

Editor: Tuyết.Nhi.

Công Tôn Nam gần đây có chút sứt đầu mẻ trán, từ khi Đỗ Trạch bói ra quẻ “Thái Bạch xuất hiện, nữ chúa hưng vượng”, hàng đêm hắn đều không thể nghỉ ngơi. Tuy rằng Đỗ Trạch già rồi có chút hồ đồ, nhưng quẻ bói của hắn trước giờ chưa từng sai.

Lúc Công Tôn Nam vẫn còn là hoàng tử, ngay khi Thái tử Công Tôn Bách đi Chu Liên quốc cưới Bách Lý Thái Vi, trước khi đi, có mời Đỗ Trạch bói một quẻ, kết quả là đại hung. Nhưng Công Tôn Bách vẫn kiên trì muốn đích thân đi cưới người trong lòng, cuối cùng táng thân trên sông, ngay cả thi thể cũng không vớt lên được. Sau khi Công Tôn Bách chết, chứng hoàng tử tranh đoạt đế vị, Đỗ Trạch bói toán rằng Công Tôn Nam sẽ trở thành tân đế quốc, quả nhiên hắn đột phá trùng trùng điệp điệp trở ngại, trở thành hoàng đế Thương Nguyệt quốc.

Nay Đỗ Trạch bói ra kết quả như thế, “Nữ chúa hưng vượng”... Rốt cuộc là có ý gì?

Chẳng lẽ nói, trên đại lục sẽ xuất hiện một nữ nhân đến nhất thống tứ quốc sao? Điều này nghe qua quả thực là hết sức hoang đường. Nữ nhân bất quá chỉ là công cụ âm mưu cùng nói dối tông đường mà thôi, làm sao có thể lên mặt đài, làm sao kết thúc cục diện tách rời mấy trăm năm nay? Nhưng, quẻ bói của Đỗ Trạch chưa từng xảy ra sai sót, dù cho kết quả này thoát nhìn hoang đường không đáng tin, nhưng Công Tôn Nam vẫn tin tám phần.

Mấy ngày nay, có một số người lần lượt đến kinh thành, ba nước khác tựa hồ đối với Thái Bạch xuất hiện ban ngày cảm thấy rất hứng thú, ba nước đều có người bói toán cao siêu, chỉ sợ cũng bói ra kết quả giống nhau, bọn họ đến đây, nhất định vì tìm kiếm nữ chúa trên quẻ. Sao Thái Bạch vào lúc giữa trưa xuất hiện ở trên không Cẩm Thành, chẳng lẽ biểu thị “Nữ chúa” ở trong Cẩm thành sao?

Chỉ là, nữ chúa này rốt cuộc sẽ là ai đây?

Vừa nghĩ tới sẽ có một nữ nhân như thế tồn tại, hơn nữa uy hiếp đến địa vị của mình, đáy lòng Công Tôn Nam cảm thấy lạnh lẽo. Bên cạnh giường mình, nghe kẻ khác ngủ gật (ta bỏ tay, hông dịch được câu này). Vô luận nàng là ai, hắn nhất định phải tìm được nữ nhân này rồi giết chết nàng, đập tan lời tiên đoán trong quẻ tượng! Giang sơn của Công Tôn Nam hắn, tuyệt đối không thể hủy ở trong tay một nữ nhân.

Công Tôn Nam bởi vì “Nữ chúa hưng vượng” sầu lo đến tóc cũng sắp bạc, vừa đúng lúc con trai bảo bối của hắn Công Tôn Trường Khanh ngay thời khắc then chốt này rước lấy đại họa. Nhìn Công Tôn Trường Khanh quỳ trên mặt đất, còn có Bách Lý Giao bên cạnh đích thân đến cáo trạng, Công Tôn Nam cực kỳ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Giết người cũng nên tìm một nơi âm u không có mà ai giết. Công Tôn Trường Khanh thế nhưng ở thanh lâu náo nhiệt giết người, còn nói ra lời nói khôn kiếp như thế, vừa vặn bị Bách Lý Giao bắt gặp, hôm nay chạy đến trong cung để cáo ngự trạng, còn có “đơn kiện” phong phú, viết đầy chữ kia, khiến cho Công Tôn Nam hận không thể một cước đá bay Công Tôn Trường Khanh. Chẳng lẽ hắn không biết chú ý hình tượng, không biết hai chữ “Thu liễm” viết thế nào sao?

Người của ba nước đều lần lượt đến Cẩm thành, bọn họ đang lo bắt không được bím tóc của Thương Nguyệt quốc, Công Tôn Trường Khanh còn ngay thời điểm này nói cái gì mà “Toàn bộ thiên hạ đều là nhà của ta”. Chẳng lẽ hắn muốn cho ba nước khác hiểu lầm, làm cho bọn họ nghĩ rằng Thương Nguyệt quốc giấu diếm nữ chúa trong quẻ tượng muốn mưu đồ thiên hạ, hắn muốn khiến cho Thương Nguyệt quốc trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích sao?

“Phụ hoàng, nhi thần sai rồi.” Công Tôn Trường Khanh từ sau khi ra khỏi Bách Hoa Lâu, đầu óc liền hoàn toàn thanh tỉnh, hắn không rõ chính mình tại sao lại ở Bách Hoa Lâu luống cuống như thế, chẳng lẽ có người đối với hắn động tay động chân?

Hắn ở Bách Hoa Lâu chỉ uống mấy ngụm trà, điểm tâm căn bản là không có chạm vào. Thân là hoàng tử, sinh trưởng ở hoàng cung, từ nhỏ đến lớn gặp phải vô số lần hăm hại, Công Tôn Trường Khanh đã sớm luyện được một phen bản lĩnh, nếu nước trà có vấn đề hắn nhất định sẽ phát hiện. Nhưng trà kia rõ ràng không có vấn đề, vậy rốt cuộc là chỗ nào xảy ra sai sót chứ?

“Sai rồi? Một câu biết sai thì xong sao. Hiện tại ngươi dẫn đến sự phẫn nộ của dân chúng, sự phẫn nộ của dân chúng ngươi có hiểu hay không!” Công Tôn Nam đem “đơn kiện” cầm trong tay vút trên mặt đất, “Ngươi nhìn chuyện tốt mà ngươi làm đi.”

Bách Lý Giao không nói lời nào, cười híp mắt ngồi ở bên cạnh uống trà xem cuộc vui, một bộ dáng rất say mê. Còn Công Tôn Ký quỳ bên cạnh Công Tôn Trường Khanh, vì Tam đệ cầu xin tha thứ.

Nếu bình thường, Công Tôn Nam nhất định sẽ chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không. Lần này Công Tôn Trường Khanh chắc chắn là chạm phải nòng súng, bộ dáng Bách Lý Giao tựa hồ là không nghiêm trị Công Tôn Trường Khanh liền thế không bỏ qua khiến cho Công Tôn Nam đau lòng, nên không thể không xử phạt con yêu.

Cân nhắc lợi hại, Công Tôn Nam cắn chặt răng, “Yến vương gia ngang bướng không chịu nổi, dạy mãi không sửa, nay phạm phải sai lầm lớn, mặc dù không phải cố tình, lại khó thoát khỏi tội danh này. Hiện tại đem Yến vương gia lưu đầy Mạc Bắc ba năm, ở đấy hối cải! Tức khắc rời khỏi kinh thành, không được có sai sót.”

Mạc Bắc lạnh khủng khiếp, từ xưa đến nay đều là nơi lưu đầy tội nhân, nay Công Tôn Nam đem Công Tôn Trường Khanh sung quân tới đó, đối với Công Tôn Trường Khanh sinh trưởng ở kinh thành, cảm y ngọc thực mà nói chắc chắn là một loại hình phạt rất nặng.

“Phụ hoàng bớt giận, phụ hoàng, xin người niệm tình Tam đệ tuổi nhỏ, tha thứ cho Tam đệ...” Công Tôn Ký không nghĩ tới Công Tôn Trường Khanh sẽ bị lưu đầy Mạc Bắc, nơi đó khí hậu cực kỳ ác liệt, điều kiện cũng hết sức kém, xem ra lần này Công Tôn Nam quả thật rất tức giận.

“Ý trăm đã quyết. Ai cũng không được cầu xin tha thứ.”

“Tốt! Tốt! Bệ hạ như vậy, đáng để mọi người kính nể.”

Thấy đã đạt được thứ mình muốn, Bách Lý Giao liền đứng lên hướng Công Tôn Nam hành đại lễ, “Bản Quận vương thay Hồ Cơ cô nương cảm tạ bệ hạ.”

Tin tức Công Tôn Trường Khanh bị lưu đầy Mạc Bắc truyền tới, trong Bách Hoa Lâu đang vì Hồ Cơ tổ chức lễ tang. Thoáng chốc, liền có công sai mang theo ngự y cùng nhau tiến đến, yêu cầu mở quan tài khám nghiệm tử thi.

“Mở quan tài khám nghiệm tử thi?” Hạng Quân Văn cười lạnh, Công Tôn Nam quả nhiên khôn khéo, bắt quả nang cũng không sợ.

“Mở quan tài ra.” Quan tài tối như mực bị mở ra, Hồ Cơ một thân tuyết trắng, làn da phiếm đen, lẳng lẳng nằm ở trong quan tài.

Một đám người tiến lên, bận bịu một hồi lâu, cuối cùng ngự y xoa mồ hôi trên trán, đứng lên nói, “Quả thật là trúng độc, độc trúng phải là Tuyệt Hôn, không có thuốc nào chữa được.”

“Hừ!” Hoa Ngũ Nương hừ lạnh, cho người đóng quan tài lại, “Đại nhân, hiện tại có thể để chúng ta đem Hồ Cơ hạ táng chưa, để cho người chết xuống mồ vì an chứ?”

“Có thể, có thể...”

Ngự y chạy về hoàng cung, đem kết quả kiểm tra nói cho Công Tôn Nam, vừa nghe là Tuyệt Hôn, hơn nữa loại độc này vào miệng lập tức tan ra, căn bản không có khả năng giấu ở trong răng, Công Tôn Nam đã loại bỏ ý niệm Hồ Cơ ngậm độc tự sát, nhằm hăm hại Công Tôn Trường Khanh trong đầu.

“Bệ hạ, ngài thật độc ác! Một chuyến đi này của Khanh Nhi, ba năm mới có thể trở về, người để cho nô tì sống thế nào đây. Mạc Bắc lạnh khủng khiếp, bao nhiêu người chết ở cái nơi ăn thịt không nhà xương kia. Khanh Nhi chưa chịu khổ bao giờ, để hắn đi tới đó, quả thực là khiến cho Khanh Nhi mất mạng mà!”

Hiền phi khóc đến run rẩy cả người, nếu bình thường, Công Tôn Nam nhất định sẽ trấn an, nhưng bây giờ là thời kỳ then chốt, tiếng khóc nỉ non của nữ nhân ở trong lỗ tai của Công Tôn Nam rất om sòm

“Người đâu, đem Hiền phi dẫn đi! Nếu còn có người vì Yến vương gia cầu tình, giết ngay tại chỗ.”

“Bệ hạ, bệ hạ thứ tội, nô tì cầu xin bệ hạ niệm tình tình cảm vợ chồng mà cứu Khanh Nhi...” Nữ nhân vốn dĩ xinh đẹp như hoa, lúc này vì nhi tử, hèn mọn quỳ trên mặt đất cầu xin Công Tôn Nam có thể niệm tình tình cảm vợ chồng cùng cốt nhục thân tình, đặc xá cho Công Tôn Trường Khanh. Nàng đã quên, người trước mắt này là quân vương, so với thân tình con cái, hẳn càng để ý quyền thống trị của mình có được vững chắc hay không hơn.

“Đem Hiền phi dẫn đi! Nếu còn cầu tình, thì chém cho trảm!” Công Tôn Nam hét lớn một tiếng, vừa định cho người kéo Hiền phi đi, một giọng nói cứng cáp vừa không mất đi uy nghiêm truyền tới, “Thế nào, ngay cả ai gia cũng muốn giết sao?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Tiểu thư nổi giận rồi

Editor: Cừuvihồ

Nghe giọng nói này, Hiền phi vốn dĩ khuôn mặt đang tái nhợt lập tức khôi phục nhan sắc, "Thần thiếp thỉnh an mẫu hậu! Mẫu hậu, người hãy cứu Khanh nhi đi!"

"Mẫu hậu, người trở về sao không thông báo một tiếng, nhi tử sẽ phái người đi đón người a!" Công Tôn Nam vừa thấy người đến, lập tức bỏ dáng vẻ kiêu ngạo đi đích thân tiếp đón: "Mẫu hậu, người chậm chút!" Công Tôn Nam thật cẩn thận đỡ Triệu Mạn.

"Chậm chút? Lại chậm chút không phải người đem Khanh nhi ném đi mạn Bắc sao?" Triệu Mạn hừ một tiếng, đá quý châu sai xinh đẹp trên đầu chói mắt dưới ánh mặt trời.

"Mẫu hậu, người nói đi đâu rồi!"

Hầu hạ Triệu Mạn ngồi xuống, Công Tôn Nam đem ngọn ngành sự việc kể lại cho Triệu Mạn. Biết được nguyên nhân của sự việc, Triệu Mạn cũng không còn mở miệng vì Công Tôn Trường Khanh cầu tình, ngược lại khuyên giải Hiền phi, "Hoàng thượng làm rất đúng! Ngọc không mài, không ra hòn! Người khóc suốt suốt như thế, chẳng phải là khiến cho hoàng thượng thất tín thiên hạ! Khanh nhi từ nhỏ hiếu thảo, tích cách xác thực phải mài dũa một chút. Ai gia ủng hộ hoàng thượng, người lui xuống đi!"

"Mẫu hậu, Khanh nhi chưa từng rời khỏi người thần thiếp, để cho Khanh nhi đi mạn Bắc, không bằng đem thần thiếp cùng đi, thần thiếp muốn bồi Khanh nhi!"

Hiền phi vẫn còn chưa hết hy vọng, quyền trượng trong tay Triệu Mạn dậm một cái trên mặt đất: "Hiền phi, ai gia còn ở đây, người nói những lời này, chẳng lẽ là muốn áp chế hoàng thượng, áp chế ai gia? An ôn ở trong Hương Lan điện của người đi! Ai gia sẽ giữ Khanh nhi vài ngày, chờ qua sinh nhật ai gia rồi, để nó đi mạn Bắc!"

Uy nghiêm của Triệu Mạn khiến cho Hiền phi khiếp đảm.

Vị Hoàng thái hậu này xưa nay chính trực. Tuy rằng Triệu Mạn không phải mẹ đẻ của Công Tôn Nam, nhưng bà đích thân nuôi lớn hần tử trong tâ lốt, đối xử như con ruột, lúc lựa chọn người thừa kế hoàng vị đã cố định đứng về phía Công Tôn Nam, hần mới có thể chiến thắng các hoàng tử khác ngồi trên long ý. Công Tôn Nam vừa đăng cơ, liền tôn Triệu Mạn làm Nhân Đức hoàng thái hậu, đối với bà hết sức kính trọng. Dù Triệu Mạn đã lớn tuổi không can dự vào chuyện hậu cung, nhưng uy nghiêm như trước vẫn còn.

Biết được chuyện này không thể thay đổi được, Hiền phi đành phải rưng rưng lui ra.

Công Tôn Nam cùng Triệu Mạn, hai mẹ con hàn huyên trong chốc lát, đề tài của Triệu Mạn đột nhiên thay đổi: "Hoàng thượng, nghe nói Khanh nhi hưu Văn nhi rồi?"

Đề tài Triệu Mạn rồi đi quá nhanh, khiến cho Công Tôn Nam sững sốt, sau đó chỉ có thể cười khò: "Mẫu hậu, người cũng biết rồi?"

"Hừ!" Một cỗ tức giận từ trên người Triệu Mạn tản ra: "Mạng của ai gia là Nguyệt Như cứu, Nguyệt Như lúc sắp chết, ai gia đã đáp ứng nàng nhất định sẽ chiếu cố tốt Văn nhi. Hiện tại Văn nhi chẳng những bị Khanh nhi vứt bỏ, còn hành tung không rõ, không biết tung tích. Hoàng thượng, người là muốn vui ai gia vào hạng bất nhân bất nghĩa sao?"

"Mẫu hậu thứ tội, là nhi tử bất hiếu!"

Triệu Mạn tức giận, Công Tôn Nam nhanh chóng quỳ xuống, dù cho hần bây giờ là hoàng thượng cừu ngừ chí tôn, ở trước mặt Triệu Mạn thì vẫn là con trai bà. "Nhi tử đã phái người đi tìm Văn nhi, mẫu hậu yên tâm, nhi tử sẽ không để cho Văn nhi chịu khổ".

"Không dễ dàng chịu khổ? Nữ nhi nhà người ta bị vứt bỏ, cả đời đều là chê cười, cái này còn không phải chịu khổ? Hoàng thượng, ai gia rồi cung ba năm, người chính là như vậy giúp ai gia chiếu cố Văn nhi?"

"Mẫu hậu, người đừng nóng giận, nhi tử lập tức cho ngự lâm quân đi tìm Văn nhi, sẽ đi ngay bây giờ".

Ngự lâm quân ở trong kinh thành tìm người, công Hạng Quân Văn lúc này đang đứng trước cử phủ Đại tướng quân, hít mắt nhìn ba chữ lớn "Tướng quân phủ" bằng vàng rực rỡ trên cửa.

"Cốc cốc cốc...." Lạc Tuyết tiến lên, nắm tay nắm cửa hình sư tử gỗ.

Chờ một hồi lâu, mới nghe được âm thanh lưỡi biếng truyền đến, cửa chậm rì rì mở ra một khe nhỏ, hiện ra khuôn mặt buồn ngủ mệt mỏi, "Ai a? Người tìm ai?"

"Nhanh đi thông báo! Nói là Nhị tiểu thư đã trở lại!"

"Nhị tiểu thư? Nhị tiểu thư nào?" Thủ vệ gác cửa chưa phục hồi tinh thần, khi hấn ngừng đầu, nhìn thấy Hạng Quân Văn thì mắt tròn lên, hét lên một tiếng "Quý a!" Sau đó lách cách một tiếng đóng cửa lại, đem Hạng Quân Văn cùng Lạc Tuyết nhốt ngoài cửa.

Ngoài dự liệu của Lạc Tuyết, Hạng Quân Văn cũng không có nhiều biến hóa, không có thương tâm muốn chết, cũng không có khóc, mà chỉ nhàn nhạt ra lệnh, "Lạc Tuyết, tiếp tục gõ cửa".

"Vâng".

Vô luận Lạc Tuyết gõ cửa thế nào, gã sai vặt vừa rồi cũng không chịu mở cửa, chủ tớ hai người trực tiếp bị gạt ở ngoài cửa phủ tướng quân, không có người quan tâm.

"Tiểu thư, phải làm sao?" Lạc Tuyết nắm tay lại, tay nhỏ bé run nhè nhẹ. Hạng Quân Văn là chính nữ của phủ tướng quân, nay về nhà lại bị nhốt ngoài cửa, đây là đạo lý gì?

Không đợi Hạng Quân Văn mở miệng nói chuyện, một chuỗi âm thanh như tiếng chuông truyền đến, một chiếc xe ngựa hoa lệ xa xa chạy đến, cách từ xa đã nghe thấy âm thanh huyền ảo chơi đùa của vài nữ nhân: "Tứ muội muội, muội mặc la quần (quần áo) của Yên Chi Cẩm thật xinh đẹp! Thêu hai mặt này quả thực là cực kỳ đẹp, muội xem, hồ điệp phía trên giống như thật vậy! Chỉ là, quá mắc!"

"Tam tỷ tỷ, mắc cũng đáng a! Nay trong kinh thành thân phận tiểu thư giống chúng ta, người nào không muốn có một la quần của Yên Chi Cẩm? Hôm nay nếu không phải chúng ta để lộ thân phận tiểu thư của phủ tướng quân, phỏng chừng phải chờ tới tháng sau!" Hạng Quân Nhu vuốt la quần trong tay, càng xem càng thích, hận không thể lập tức trở về phòng thay.

Nhìn bộ dáng của Hạng Quân Nhu, Hạng Quân Yến không ngừng hâm mộ. Đầu là tiểu thư của phủ tướng quân, nàng lại kém xa so với Hạng Quân Nhu. Cùng là thứ xuất, mẫu thân của Hạng Quân Nhu - Ngọc phu nhân chương quản toàn bộ nội vụ của phủ tướng quân, tỷ tỷ Hạng Quân Mỹ lại là Thái tử trắc phi, Hạng Quân Nhu ở phủ tướng quân quả thực hưởng thụ đãi ngộ của chính nữ.

La quần như bướm bay hôm nay, Hạng Quân Yến yêu thích cực kỳ, tiếc rằng giá cả quá cao, nàng không có nhiều ngân lượng như vậy, chỉ có thể trở mắt nhìn la quần mình yêu thích rơi vào tay Hạng Quân Nhu. Hiện tại nhìn Hạng Quân Nhu cầm la quần trên người khoa tay múa chân, Hạng Quân Yến ngoài mặt tươi cười, trong lòng lại hận không thể đem váy này đoạt lại.

Hạng Quân Yến ghen tị Hạng Quân Nhu, Ngũ tiểu thư Hạng Quân Văn cùng Lục tiểu thư Hạng Quân Lam bên cạnh lại về mặt hâm mộ nhìn váy thái điệp trong tay Hạng Quân Nhu.

"Tứ tỷ tỷ vốn là người đẹp, chờ thay váy thái điệp, danh hiệu đệ nhất mỹ nhân chắc phải tới trên người Tứ tỷ tỷ rồi". Hạng Quân Văn nói lời ngon tiếng ngọt khiến Hạng Quân Nhu yêu thích không thôi, vừa định mở miệng khen ngợi Hạng Quân Văn một chút, xe ngựa đột nhiên dừng lại.

"Sao lại thế này?"

Hạng Quân Yến vén rèm cửa sổ, hỏi phu xe ngựa.

"Bẩm các vị tiểu thư, ngoài cửa phủ tướng quân có hai kẻ lên lút, lại lịch bất minh".

Hạng Quân Văn nhíu mày rất tốt, vừa nghe mình và Lạc Tuyết bị người hình dung thành lên lút, lại lịch bất minh, biểu tình trên mặt nàng nháy mắt lạnh xuống. Lạc Tuyết đứng phía sau Hạng Quân Văn cảm nhận được trên người tiểu thư phát ra hàn ý, từng mình một cái. Tiểu thư nổi giận rồi!

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Giáo huấn kẻ ngốc

Nghe xa phu nói như vậy, Hạng Quân Yến liền nhìn qua, vừa nhìn, thế nhưng lại khiến cho nàng sùng sờ ngay ở đó.

“Tam tỷ, là ai vậy?” Hạng Quân Nhu lay động cánh tay Hạng Quân Yến, nhìn thấy vẻ mặt nàng có chút đại ra, Hạng Quân Nhu liền trực tiếp vén màn xe lên. Sau khi nhìn thấy Hạng Quân Văn cùng Lạc Tuyết, Hạng Quân Nhu cũng giống như Hạng Quân Yến, trực tiếp ngây người mười giây, một lúc lâu mới khôi phục lại.

“A, ta nói là ai chứ! Nguyên lai thì ra là người.” Nhìn tới nữ tử áo trắng trước mặt, Hạng Quân Nhu cắn răng, hàm răng khéo léo nuốt chút nữa đem mọi cắn nát.

Hạng Quân Nhu đã từ chỗ Đại tỷ Hạng Quân Mỹ biết được tình hình lúc Hạng Quân Văn bị hưu, suy nghĩ tới người chiếm vị trí chính nữ, lại là nữ nhân đại đột giống như heo cuối cùng có kết cục bị thảm như vậy, Hạng Quân Nhu vui vẻ thật nhiều ngày.

Nay, thấy Hạng Quân Văn còn có mặt mũi trở về phủ Tướng quân, Hạng Quân Nhu khoe miệng kéo ra một chút tươi cười trào phúng. Thật sự là người thậm chí đề tiện là vô địch! Trở thành người nổi tiếng bị chồng ruồng bỏ toàn quốc đều biết, còn không biết xấu hổ trở về phủ Tướng quân! Chẳng lẽ nàng muốn khiến cho phủ Tướng quân cũng bị tiếng xấu giống như nàng sao?

Hạng Quân Nhu cực kỳ không thích Hạng Quân Văn, mẫu thân nàng Ngọc phu nhân là thứ muội của Hoàng hậu, ban đầu có thể làm phu nhân Tướng quân, chỉ là năm đó Hạng Trị Chung kiên trì không chịu cưới vợ, Triệu Nguyệt Như là một nữ tử hương dã thô bỉ lại có tài năng trở thành phu nhân Tướng quân, mà Hạng Quân Văn người quái dị này cũng đường đường chính chính đứng ở vị trí chính nữ phủ Tướng quân. Cái vị trí này thật ra nên thuộc về nàng cùng Đại tỷ!

Ba năm này, biết Hạng Quân Văn ở Yến vương phủ không được tốt, Hạng Quân Nhu thật cao hứng, nghe nói nàng bị Công Tôn Trường Khanh trước bị làm nhục sau đó li hôn, Hạng Quân Nhu mừng rỡ vỗ tay trăm trổ khen ngợi. Hiện tại, nữ nhân đề tiện này cư nhiên trở lại phủ Tướng quân? Nàng muốn làm cái gì? Nàng cho rằng chính mình vẫn là tiểu thư chưa lấy chồng của phủ Tướng quân sao!

“Ta sắp xuống xe!” Hạng Quân Nhu mở miệng, xa phu lập tức thả băng ghế xuống, Hạng Quân Nhu giẫm bước chân chậm rãi xuống khỏi xe ngựa. Thật ra nàng vốn cũng là một mỹ nhân nũng nịu, chỉ là ánh mắt đầy hận ý cùng trào phúng đã phá hủy nét đẹp của nàng.

Đi đến cửa, Hạng Quân Nhu vòng quanh Hạng Quân Văn dạo quanh một vòng, miệng còn liên tục phát ra hai tiếng “Chậc chậc”.

“Ta còn nghĩ rằng người đã chết rồi chứ! Như thế nào, hiện tại còn có mặt mũi quay trở lại? Người không phải đi tìm chết sao! Chắc không phải ngay cả Diêm Vương cũng chê người xấu, nên không thu nhận người chứ...!”

Nghe xong lời nói ác độc của Hạng Quân Nhu, ba người theo sát phía sau đồng thời bật cười, Hạng Quân Lam nhỏ tuổi nhất lại cười “Khanh khách” đến cong lưng thắt lưng. Thấy các tỷ muội phối hợp với mình như vậy, Hạng Quân Nhu rất là đắc ý, nàng cao ngạo ngẩng cao chiếc cằm nhỏ lên, khiêu khích nhìn Hạng Quân Văn.

Đây là lần đầu tiên Hạng Quân Văn cùng “Thân nhân” của nàng gặp mặt, tuy rằng trước đó thông qua trí nhớ chủ nhân cũ, nàng biết chủ nhân cũ ở trong nhà không được quan tâm, thường thường bị nhóm tỷ muội bắt nạt khi nhục, mặc dù sáng sớm Hạng Quân Văn đã làm tốt chuẩn bị rồi, thế nhưng sắc mặt giống Hạng Quân Nhu như vậy, nàng thật đúng là lần đầu tiên thấy. Điều này làm cho Hạng Quân Văn nhớ đến chính mình kiếp trước, những ngày nàng cùng Đường Thuần vừa quay về Đường môn, huynh muội Đường môn ở đó cũng khinh thường các nàng như vậy...

Hạng Quân Văn xuất hiện, làm cho các tiểu thư Hạng gia khác có chút vui sướng khi người gặp họa. Các nàng ở trong phủ so sánh không được với Hạng Quân Nhu “Tôn quý”, nhưng được cái có Hạng Quân Văn lót đường. Ngày thường Hạng Quân Nhu luôn khiến cho các nàng khó chịu, nhưng quay người lại, các nàng có thể tìm Hạng Quân Văn phát tiết. Ngược đãi Hạng Quân Văn chính là hoạt động giải trí vui vẻ mà các nàng thích nhất.

Từ khi Hạng Quân Văn xuất giá, ba năm này Hạng Quân Văn cùng Hạng Quân Lam thật là nhớ đến vị Nhị tỷ này thường bị các nàng ức hiếp. Không có nàng cuộc sống thiếu nhiều thú vui lắm, trong lòng bức bối cũng không có chỗ phát tiết, các nàng đều sắp nghẹn đến nội thương rồi đây!

Hiện tại Hạng Quân Văn trở về, cao hứng nhất không ai bằng được Hạng Quân Văn cùng Hạng Quân Lam.

“Nhị tỷ, người trở về là được rồi! Ta thật lo lắng cho người!” Hạng Quân Yến rất cuộc vẫn lớn tuổi hơn một ít, mặc dù nàng nội tâm cũng không thích nhìn thấy Hạng Quân Văn, nhưng không có như Hạng Quân Nhu vậy vô lo vô nghĩ.

Trước kia nàng cũng từng ăn hiếp Hạng Quân Văn, nhưng hiện tại Hạng Quân Yến đã trưởng thành, nữ hài tử phải gả cho người gia thế tốt, trừ bỏ gia thế tốt, trọng yếu hơn là phải có thanh danh tốt. Nàng không có đi là Hoàng hậu vì nàng chỉ hôn, mẹ của nàng cũng chỉ là thị thiếp bình thường trong phủ Tướng quân, cho nên ba năm này, Hạng Quân Yến cực kỳ chú ý hình tượng chính mình.

“Tam tỷ, đối với hạng người như vậy, làm gì cần cùng nàng khách khí!” Hạng Quân Văn một đôi mắt hạnh miệt thị quét mắt nhìn Hạng Quân Văn sau đó vội vàng rời khỏi, giống như liếc nhìn nàng nhiều một chút sẽ làm bẩn chính mình vậy.

“Thanh danh xấu như vậy, còn có mặt mũi quay về phủ Tướng quân, cuối cùng không phải là muốn liên lụy chúng ta sao?”

Hạng Quân Văn trong lời nói ý tứ rất rõ ràng, Hạng Quân Văn bị Yến vương gia li hôn ruồng bỏ, quả thực làm bại hoại thanh danh phủ Tướng quân. Phủ Tướng quân còn có bốn vị tiểu thư chưa gả, Hạng Quân Văn như vậy, liên lụy các nàng đều bị giới quý tộc chê cười, đi ra ngoài chơi đùa cũng sẽ bị các

tiểu thư khác cười nhạo, si nhục này đều là do Hạng Quân Văn mang lại cho các nàng!

Nghe xong lời nói của Hạng Quân Văn, Hạng Quân Lam nhỏ tuổi nhất lập tức lui về phía sau một bước, tránh ở sau lưng Hạng Quân Nhu, “Tứ tỷ, cách xa nàng một chút, đừng để nhiễm xui xẻo.”

“Các ngươi, các ngươi...” Lạc Tuyết run rẩy cắn môi, sắc mặt trắng bệch, tức giận đến cả người phát run, “Các ngươi thật quá đáng! Tiểu thư của ta đã bị như vậy, các ngươi còn bỏ đá xuống giếng, rốt cuộc các ngươi có còn tính người hay không?”

Lạc Tuyết xuất hiện, làm cho bốn người đem lực chú ý chuyển dời đến trên người nàng, năm đó lúc các nàng ăn hiếp Hạng Quân Văn, cũng không thiếu ăn hiếp Lạc Tuyết. Lúc này Lạc Tuyết thể nhưng vì Hạng Quân Văn bênh vực kẻ yếu, lá gan thật ra so với trước kia lớn hơn một chút.

“A... Đi theo chủ tử vô dụng, cũng chỉ là thứ nô tỳ vô dụng. Các chủ tử nói chuyện, đâu có chỗ cho ngươi xen mồm vào!”

Hạng Quân Nhu cho Hạng Quân Văn một cái ánh mắt, nàng gạt đầu, Hạng Quân Văn lập tức tiến lên đánh ở trên mặt Lạc Tuyết một bạt tai, khiến cho mũi Lạc Tuyết chảy máu. “Vô liêm sỉ! Đây là Hạng Quân Văn dạy ngươi quy củ sao?”

Hạng Quân Văn còn không có thu hồi tay lại, liền bị một bàn tay gầy yếu bắt được. Vừa thấy người cầm lấy tay của chính mình là Hạng Quân Văn, Hạng Quân Văn liền hừ một tiếng, “Làm sao, chắc không phải là ngươi muốn che chở cho nô tài này chứ! Buông tay...”

“Nàng có sai, cũng không đến lượt ngươi dạy. Giảng quy củ? Ta là chính nữ phủ Tướng quân, các ngươi bắt quá chỉ là thứ nữ nhỏ bé, đối với ta không xưng hô tôn kính, còn nói ra những lời châm chọc, là ta nên dạy các ngươi quy củ như thế nào?”

Hạng Quân Văn nhắc chân đá vào đầu gối Hạng Quân Văn.

“Bịch...” một tiếng, Hạng Quân Văn bị đau, liền trực tiếp quỳ gối trước mặt Hạng Quân Văn, ngay cả Hạng Quân Lam ở gần nàng cũng không nhìn rõ ràng nàng ra tay như thế nào, chỉ nhìn thấy một trận gió trắng, sau đó chính là tiếng kêu thê lương thảm thiết của Hạng Quân Văn.

“Hạng Quân Văn! Ngươi, ngươi là đồ tiện nhân! Ngươi dám đá ta! Ta muốn giết...” Hạng Quân Văn chửi ầm lên, nhưng còn chưa nói xong, cầm dưới đã bị Hạng Quân Văn nắm, chỉ vận nhẹ, cầm dưới Hạng Quân Văn liền há ra, miệng mở ra, nước miếng từ khóe miệng chảy xuống, rất có cảm giác chảy xuống thẳng ba ngàn thước.

“Ngươi, ngươi thật to gan...”

Hạng Quân Nhu chỉ tay vào Hạng Quân Văn, cho tới bây giờ, nàng mới chính mắt nhìn Hạng Quân Văn. Đây vừa xem, Hạng Quân Nhu phát hiện hình như bộ dạng Hạng Quân Văn cùng trước kia không giống như vậy? Tuy rằng vẫn xấu như vậy, nhưng mặt mũi tràn đầy khí thế, trên người phát ra khí tức, đều cùng trước kia khác nhau rất lớn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 21: Ai đùa bốn ai

Nghe xong lời nói của Hạng Quân Nhu, môi hồng của Hạng Quân Văn giương lên, càng tăng thêm vô hạn trào phúng. Nếu không phải Hạng Trị Chung gửi thư, nói đạo này kinh thành không an toàn, nhiều người có thân phận và bối cảnh đến đây, bảo nàng hồi tưởng quân phủ cho an toàn, cộng thêm nàng đối với người phụ thân chưa từng gặp mặt này có chút hảo cảm, nếu không nàng tuyệt đối sẽ không hồi tưởng quân phủ.

"Quyền lợi! Thân là tỷ tỷ giáo huấn muội muội không có hiểu biết là trách nhiệm của ta. Ta là dòng chính nữ, giáo huấn thứ nữ muội muội là trách nhiệm của ta. Thế nào, ngươi có gì dị nghị?"

Nguyên bản Hạng Quân Nhu còn có rất nhiều lời châm chọc nói móc định nói ra, sau khi nghe xong lời nói của Hạng Quân Văn cũng bắt đầu choáng váng. Đây là cái tỷ tỷ vẫn mặc nàng tùy ý khi dễ, bắt nạt Hạng Quân Văn sao? Như thế nào lại giống như thay đổi thành người khác? Một mặt sắc bén này, cùng trước kia vâng vâng dạ dạ hoàn toàn tương phản. Chẳng lẽ nàng ăn gan hùm mật báo?

Chỉ là trong giây lát, Hạng Quân Nhu từ trong khiếp sợ vừa rồi hồi phục tinh thần lại. Nàng im lặng đánh giá Hạng Quân Văn từ đầu đến chân, bất quá, nàng trước kia có thể đem Hạng Quân Văn tùy ý khi nhục, hiện tại nàng cũng có thể đem Hạng Quân Văn dẫm nát dưới chân. Nàng sẽ làm cho nàng ta cùng mẫu thân ti tiện của mình giống nhau, mãi mãi không có cơ hội xoay người.

Ngoài cửa xảy ra tranh chấp, làm cho cửa lớn lại được mở ra. Lần này đi ra là một đám người, cầm đầu là Ngọc phu nhân.

"Nương!" Hạng Quân Nhu vừa rồi còn đang sầu lo, không biết làm thế nào để trừng trị Hạng Quân Văn, lúc này giúp đỡ đã tới rồi. Nhìn thấy Ngọc phu nhân, Hạng Quân Nhu lập tức nhỏ nhẹ bước đến bên người nàng ta, khoác lên cánh tay nàng ta mà làm nũng: "Nương, người xem, nàng đem Ngũ muội biến thành ra như vậy a! Nương mau chóng phạt nàng, đem nàng đuổi đi a!"

Ngọc phu nhân vừa nghe nói Hạng Quân Văn trở về, nguyên bản muốn ra xem bộ dáng chật vật của nàng, vốn định trào phúng một phen, không ngờ rằng khi ra lại nhìn thấy Hạng Quân Văn quý trên mặt đất, nước mắt nước miếng chảy đầm đề.

"Đây, đây là làm sao?" Ngọc phu nhân cả kinh, bước lên phía trước quan sát Hạng Quân Văn đang quỳ trên đất, Ngọc phu nhân kinh ngạc không thôi, "Nhu nhi, là ai làm? Ai lại lớn mặt như vậy, dám đối với tiểu thư phủ tướng quân làm ra loại chuyện này?"

Ngọc phu nhân một thân hồng sắc hoa phục, tuy rằng qua tuổi ba mươi, nhưng do bảo dưỡng tốt, không thấy chút dấu hiệu nào của tuổi già, trên đầu đeo dây kẹp tóc trâm châu cùng vòng tay, nhẫn đầy tay thể hiện địa vị chủ mẫu của nàng trong phủ tướng quân.

Ngọc phu nhân tựa hồ trực tiếp xem nhẹ Hạng Quân Văn, giống như không có thấy lời nói của Hạng Quân Văn, chỉ là về mặt thân thiết nhìn Hạng Quân Văn, trong mắt đều là thương tiếc và đau lòng, chỉ chờ Hạng Quân Văn chỉ tay về phía Hạng Quân Văn, Ngọc phu nhân mới quay đầu, một bộ dáng bình tĩnh đại ngộ, nguyên lai là nàng.

"Văn nhi, là người làm sao? Người như thế nào có thể đối xử với muội muội của mình như vậy? Nàng thân là muội muội của người, cho dù Văn Văn có cái gì không đúng, người làm tỷ tỷ thì phải dạy bảo nàng. Người làm cho nàng phải quỳ ở trong này, lại còn đem nàng biến thành bộ dạng như vậy, người thật sự rất tàn nhẫn!"

Ngọc phu nhân biểu tình giả dối, Hạng Quân Văn nuốt chút nữa cười phá lên. Chưa bao giờ gặp nữ tử biết diễn như vậy, Ngọc phu nhân không đi hát hí khúc quả là đáng tiếc. Nàng ta còn cố ý nâng cao giọng, giống như sợ người khác không nghe thấy, làm như vậy đơn giản là vì muốn cấp cho nàng thêm tiếng xấu, muốn cho nàng bị hắt nước bẩn.

"Di nương đây là nói đi đâu vậy? Muội muội bất quá là cao hứng khi nhìn thấy ta, cho nên mới đối với ta hành đại lễ. Ngũ muội, mau đứng lên! Đại lễ này của người ta nhận không nổi!" Hạng Quân Văn đi đến trước mặt Hạng Quân Văn đem nàng đứng lên, cùng lúc đó, tay Hạng Quân Văn xoa hàm dưới của Hạng Quân Văn một cái, chỉ nghe ken két một tiếng, hàm dưới của nàng ta lại trở về vị trí cũ.

Biểu hiện của Hạng Quân Văn nằm ngoài dự liệu của Ngọc phu nhân. Nàng không phải là nên khóc suốt mướt giải thích sao? Dựa theo kinh nghiệm lúc trước của nàng, lúc này Hạng Quân Văn hẳn là quỳ xuống dập đầu xin tha à? Vì sao còn thoải mái như vậy, giống như một chút cũng không để ý mọi chuyện vậy?

Mà Hạng Quân Văn lúc trước ánh mắt còn mang theo khinh miệt, nhưng trải qua chuyện vừa rồi đã biến thành sợ hãi. Hạng Quân Văn vừa rồi đối với nàng làm cái gì nàng rất rõ ràng. Cảm giác đau đến sống không bằng chết này nàng không muốn nghĩ sẽ thử lại lần hai! Còn có, ánh mắt của nàng rất dọa người, rất đáng sợ.

"Hạng Quân Văn, người dám che dấu sự thật! Rõ ràng là người đánh Ngũ muội, chúng ta đều nhìn thấy!" Nhìn thấy người xung quanh vây lại càng ngày càng nhiều, Hạng Quân Văn càng thêm đắc ý, nàng muốn cho mọi người thấy bộ mặt thật của Hạng Quân Văn, muốn nàng không có chỗ dung thân trong phủ tướng quân.

"Người bị Yến vương vứt bỏ, tướng quân phủ đồng ý thu nhận người, người còn muốn thế nào? Ngũ muội tuổi nhỏ, người lại đối với nàng động thủ, người rốt cuộc có phải là người không à?"

Hạng Quân Văn âm thanh bén nhọn, làm cho mọi người hướng tướng quân phủ xem náo nhiệt ngày càng nhiều. Khi mọi người nhìn đến một thân áo trắng gầy đơn độc của Hạng Quân Văn, xung quanh bắt đầu nổi lên những tiếng nghị luận.

"Nguyên lai nàng chính là Yến vương phi bị vứt bỏ Hạng Quân Văn à!"

"Bộ dạng xấu như vậy à!"

"Nàng tuy rằng có chút xấu, có thể hay không làm chuyện như vậy à?"

"Nói cũng đúng! Nàng gầy như vậy, như thế nào ăn hiếp người?"

"Đúng à! Tiểu thư tướng quân phủ đều châu tròn ngọc sáng, nàng là gầy nhất à, thật là rất đáng thương!"

Mọi lời nói xung quanh đều rơi vào tai Hạng Quân Văn, có chút ngoài dự kiến của nàng. Không ngờ nhờ thân hình gầy yếu này của mình, còn cho nàng nhận được đồng tình của mọi người. Nguyên bản còn muốn hảo hảo trừng phạt những "thân nhân" này, nhân châu chuyển động, nàng nghĩ ra biện pháp khác.

"Từ muội muội, người hiểu lầm ý ta, là do ta muốn trở về lấy di vật của mẫu thân. Ta biết, người lo lắng thanh danh ta không tốt, ảnh hưởng đến tiền đồ của các người. Bất quá người yên tâm, ta sẽ không ở lại tướng quân phủ, càng sẽ không liên lụy đến các người. Các người thân là muội muội của ta, tuy rằng cười gả không thuộc về mình, nhưng ta hy vọng các người có mỗi lương duyên tốt hơn ta. Ta không có ý tứ khác...."

Hạng Quân Văn che mặt, vai gầy yếu nhẹ nhàng run rẩy, phối hợp với lời nói của nàng, làm cho người ta càng thêm đồng tình với nàng.

Có người miễn cưỡng lập tức đem sự đáng thương bất lực của Hạng Quân Văn trước mặt cùng với hành động giết Hồ Cơ của Công Tôn Trường Khanh tại Bách Hoa Lâu liên hệ, cộng thêm đơn cáo trạng của nhóm thư sinh lên hoàng thượng, làm cho tất cả người dân trong kinh thành đều biết. Một người là vị hoàng tử đầy cuồng ngạo, một người là khí phụ nhu nhược đáng thương, hai cái so sánh với nhau, mọi người dễ dàng đứng về phía Hạng Quân Văn.

Hiện tại nhìn đến Hạng Quân Văn cùng nha đầu của nàng chỉ mang theo một cái bọc nhỏ, đối mặt với một đám người chỉ trích, trên mặt nha đầu dấu tay

sung đồ rõ ràng là bị thương, người sáng suốt vừa nhìn là biết những người của tướng quân phủ muốn gây khó dễ Hạng Quân Văn. Lập tức long đồng tình của mọi người bộc phát đi ra, thanh âm nói giúp Hạng Quân Văn không ngừng truyền đến.

"Thật là vô tình! Cư nhiên dám đối xử với Nhị tiểu thư như vậy, dù gì người ta cũng là dòng chính nữ của phủ tướng quân!"

"Đúng vậy! Nữ nhi người ta bị vút bỏ, về nhà lại bị gây khó dễ như vậy, thật sự là quá phận!"

"Không có tình người! Thật sự là lãnh huyết!"

Sự tình chuyển biến nghiêng về một phía, tất cả người dân xung quanh đều đứng về phía Hạng Quân Văn, công khai lên án lãnh mạc vô tình của phủ tướng quân.

"Nàng nói dối! Các người đều bị nàng lừa! Nàng là tên lừa đảo!" Hạng Quân Nhu vốn muốn nhìn thấy Hạng Quân Văn vì xấu hổ, giận dữ mà chết, không ngờ kết quả lại biến thành như vậy. Những người đó rốt cuộc là bị làm sao? Bọn hắn vì sao phải nói giúp Hạng Quân Văn?

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Thắng lợi.

Editor: Tuyết.Nhi.

Hạng Quân Nhu tức giận thờ hồn hèn và Hạng Quân Văn điềm đạm đáng yêu hình thành rõ ràng hai phía đối lập, ai điều ngoa, ai nhu nhược, vừa xem liền hiểu ngay, quần chúng có đôi mắt sáng như tuyết!

Thấy dân chúng vây xem đối với chính mình chỉ chỉ chỏ chỏ, căn bản là không tin lời của nàng, Hạng Quân Nhu một phen lòi Hạng Quân Văn ra, “Ngũ muội, nói cho bọn họ biết tiện nhân này đã đánh người như thế nào!”

“Ta, ta...” Hạng Quân Văn bắt đầu trở nên lắp bắp, một bên là Ngọc phu nhân và Hạng Quân Nhu, nàng đắc tội không nổi, nhưng mặt khác Hạng Quân Văn đứng ở một bên càng làm cho nàng sợ hãi. Hạng Quân Văn trộm liếc mắt nhìn Hạng Quân Văn, nàng chính về mặt bị thương thâm thiết, nhưng trong mắt lại lóe ra tinh quang, vừa lúc chống lại ánh mắt Hạng Quân Văn. Ánh mắt sắc bén khiến cho Hạng Quân Văn rùng mình.

“Không phải, ta, ta là nhìn thấy Nhị tỷ cao hứng, ta cũng cao hứng...”

Lời nói của Hạng Quân Văn không thể nghi ngờ là đánh vào mặt Hạng Quân Nhu, nàng vạn vạn không ngờ rằng Hạng Quân Văn sẽ nói đỡ cho Hạng Quân Văn.

“Ngũ muội, người đừng sợ! Rõ ràng chính là nàng đánh người, người như thế nào còn giúp nàng nói chuyện? Chúng ta đều thấy mà! Sẽ không phải là người sợ nàng chứ? Sẽ không phải vừa rồi nàng đánh người làm sợ người hả?”

“Tứ tỷ, tỷ đừng ép ta...” Hạng Quân Văn lắc lắc đầu, sau đó lùi về phía sau, muốn tránh khỏi Hạng Quân Nhu bức bách.

Biểu hiện của Hạng Quân Văn ở trong mắt mọi người, không thể nghi ngờ biến thành một loại hàm nghĩa khác. Những dân chúng ở đây nhận thấy, Hạng Quân Nhu chẳng những vu oan hãm hại tỷ tỷ của mình, còn "Khí thế bức nhân", bắt buộc muội muội giả bộ làm chứng. Hạng Quân Nhu ngày thường ngang ngược lợi hại, dân chúng đối với những ngôn hành cử chỉ của vị Tứ tiểu thư này có nghe thấy một chút, hiện tại nhìn đến nàng như vậy, liền càng thêm xác thực ác danh của Hạng Quân Nhu.

Hạng Quân Văn cắn môi, như thế nào cũng không chịu đắc tội Hạng Quân Văn, nàng đã bị đau đớn vừa rồi dọa cho sợ hãi, không muốn trải qua tra tấn như vậy nữa.

Thấy không có cách gì từ chỗ Hạng Quân Văn đột phá, Hạng Quân Nhu liền chuyển hướng sang Hạng Quân Yến và Hạng Quân Lam, “Tam tỷ, Lục muội, các người vừa rồi cũng thấy! Các người nói với bọn họ, để cho bọn họ nhận thức bộ mặt chân thật của nữ nhân này!”

Hạng Quân Yến lớn tuổi, vừa rồi nàng đã từ trong ánh mắt mọi người nhìn thấy bình luận đối với chuyện này, rất rõ ràng, những người có mặt đều đứng ở bên Hạng Quân Văn, nhìn Hạng Quân Nhu bằng ánh mắt rất là không tốt. Nếu nàng hiện tại giúp Hạng Quân Nhu làm chứng, ở trong ánh mắt mọi người không phải trở thành "Vẽ đường cho hươu chạy" sao?

Bất quá, Hạng Quân Yến cũng không thể giống Hạng Quân Văn như vậy, không để ý đến sĩ diện của Hạng Quân Nhu, đành phải nói một lời giải thích hàm hồ. “Tứ muội, ta vừa rồi bị cát bay vào trong mắt, rất khó chịu, cái gì cũng không thấy được.”

“Người...” Hạng Quân Nhu chỉ vào Hạng Quân Yến, đầu ngón tay hơi run rẩy. Cái gì tỷ muội tình thân, đến thời khắc mấu chốt đều bỏ mặc như vậy, thật không biết các nàng hôm nay làm sao vậy? Đây rõ ràng chính là thời rất cơ tốt, có thể chen ép thật tốt Hạng Quân Văn! Vì sao các nàng lại không thể cùng nàng một lòng, không thể cùng nàng liên thủ chứ?

Hạng Quân Yến từ chối, khiến cho Hạng Quân Nhu đem cơ hội cuối cùng đặt ở trên người Hạng Quân Lam nhỏ tuổi nhất, “Lục muội, người nói đi!”

Hạng Quân Lam tuổi nhỏ nhất, nhưng nàng cùng Hạng Quân Văn quan hệ tốt nhất. Ngày thường Hạng Quân Nhu luôn là một bộ dạng cao cao tại thượng ăn hiếp các nàng, không thiếu cho các nàng nhìn sắc mặt của nàng. Hôm nay Hạng Quân Nhu kinh ngạc, Hạng Quân Lam tự nhiên cao hứng. Hơn nữa vừa rồi nàng đón được ánh mắt Hạng Quân Văn, nàng nhất định là sẽ đứng ở bên Hạng Quân Văn.

“Từ tỷ, ta thấy Nhị tỷ nên cũng cao hứng...”

Lời nói của Hạng Quân Lam đã trực tiếp phá hủy ký thác cuối cùng của Hạng Quân Nhu. “Phế vật! Một đám phế vật!” Hạng Quân Nhu thẹn quá hóa giận, ban đầu muốn mượn cơ hội này để trừng trị Hạng Quân Văn thật tốt, làm cho nàng không thể trở về phủ Tướng quân, thế nhưng các tỷ muội ngày thường thân cận đều giống như đã ước định thật tốt, đều đứng ở bên phía của Hạng Quân Văn kia, này rốt cuộc là có ý gì?

Hạng Quân Nhu đối với tỷ muội nhà mình như vậy, trước mặt tất cả mọi người dùng từ "Phế vật" gọi các nàng, làm cho người ta đủ để tưởng tượng ra bình thường ở trong phủ, Tứ tiểu thư của phủ Tướng quân này điều vô dương oai ăn hiếp người như thế nào. Nhất thời, hình tượng Hạng Quân Nhu đại ngã, trực tiếp vì linh.

Ngay tại lúc Hạng Quân Nhu hùng hùng hổ hổ còn muốn nói thêm gì nữa, Ngọc phu nhân liền liếc mắt, nha hoàn bên người nàng lập tức tiến lên đỡ ở bên cạnh Hạng Quân Nhu, “Nhu Nhi chắc không phải đi ra ngoài trúng gió, bệnh hồ đồ chứ? Người tới, còn không đỡ tiểu thư đi xuống, mau mời Thái y! Nhất định là ở bên ngoài bị nhiễm phong hàn đến phát sốt, mới có thể mê sảng nói ra những lời như vậy!”

Nhìn Ngọc phu nhân kiệt lực muốn cứu lại danh dự cho Hạng Quân Nhu, Hạng Quân Văn cúi đầu, cười nhợt nhạt. Hại người hại luôn mình! Nếu không phải các nàng có ý lớn tiếng ồn ào, dẫn mọi người tới đây, cũng sẽ không có cục diện hiện tại.

“Mẹ, người rốt cuộc làm sao vậy? Như thế nào ngay cả người cũng bao che cho tiện nhân này! Mẹ, ta không bị bệnh...”

Trước sự gãy dựa của Hạng Quân Nhu, khí lực của hai nha hoàn cộng lại so với khí lực của một tiểu thư yêu kiều lớn hơn nhiều, chỉ trong chớp lát giọng nói của Hạng Quân Nhu liền không nghe thấy nữa, ngược lại Ngọc phu nhân về mặt xấu hổ. Nàng căn bản suy nghĩ muốn giúp Hạng Quân Nhu che lấp, không ngờ rằng đứa nhỏ này lại chính là miệng nói ra. Nhìn thấy trong đám người vây xem có người "Chế nhạo giễu cợt" cười, trong lòng Ngọc phu nhân liền hận Hạng Quân Văn thêm một phần.

Bất quá, vô luận trong lòng Ngọc phu nhân đối với Hạng Quân Văn thái độ thế nào, việc lấy lại sĩ diện vẫn phải tiếp tục. Hạng Quân Văn hiện tại là đối tượng được mọi người đồng tình, theo mọi người nhận thấy, nữ tử như nàng gặp rủi ro như vậy mới là điều đáng được đồng tình. Nếu lúc này Ngọc phu nhân đem Hạng Quân Văn đuổi đi, không thể nghi ngờ là bôi đen phủ Tướng quân. Vừa rồi biểu hiện của Hạng Quân Nhu đã làm cho dân chúng đối với phủ Tướng quân sinh ra bất mãn, hiện tại nàng phải tận lực挽回 lại hình tượng lại cho Hạng Quân Nhu.

Ngọc phu nhân tiến lên nắm tay Hạng Quân Văn, đánh giá bóng dáng gầy yếu của nàng, trong mắt, giọng nói, đều lộ ra nồng đậm thân thiết, “Đứa nhỏ đáng thương! Từ nhỏ đã không có mẹ, hiện tại lại gặp phải chuyện như vậy... Văn Nhi, người liền vào trong nhà đi! Di nương đã sớm sai người đem Phi Thúy cư của người dọn dẹp thật tốt rồi, vẫn giống như trước kia, người sẽ thích, đang chờ người trở về!”

Đối mặt với Ngọc phu nhân "Thân thiết", mặt Hạng Quân Văn hiện ra biểu tình sợ hãi, “Di nương, ta, ta...”

Giọng nói Hạng Quân Văn nghẹn ngào, trong mắt đỏ hoe, làm cho cảnh giác của Ngọc phu nhân với nàng vừa dâng lên lại biến mất. Đúng vậy! Đây mới là Hạng Quân Văn! Vừa rồi nhất định đều là ảo giác...

Không thể không nói, có khi dân chúng vẫn rất dễ lừa gạt. Giống như bọn họ đơn thuần chỉ tin tưởng vào đôi mắt của mình nhìn thấy, thông qua đôi mắt để phán đoán chân tướng sự việc. Vừa rồi dân chúng còn cho rằng Hạng Quân Nhu ích kỷ xấu xa nhưng bị Ngọc phu nhân nói vài câu thỏa đáng dễ trấn an, cộng thêm Ngọc phu nhân bình thường cũng thường xuyên làm một ít việc tốt, lương thiện, tự nhiên liền đem tiếng ác của con gái triệt tiêu một ít. Hạng Quân Văn ở trong sự chờ đợi của mọi người đã vào phủ Tướng quân, có chỗ "Sống yên phận".

“Đau không?” Trong Phi Thúy cư, Hạng Quân Văn cẩn thận xoa thuốc cho Lạc Tuyết.

“Không đau.” Lạc Tuyết kìm nén nước mắt, dùng sức lắc đầu. “Tiểu thư, chúng ta vì sao phải trở về? Người làm Di Hồng công tử không tốt sao? Tại sao phải trở về để bị các nàng ăn hiếp?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Bảy cánh hoa tuyết

Editor: CừuVĩHò

Lạc Tuyết dù sao cũng không lớn, mới chỉ mười lăm tuổi, tính tình đơn thuần, cộng thêm trước kia đi theo Hạng Quân Văn chịu khổ, thường xuyên bị ức

hiếp, cũng đã thành thói quen, bất quá vừa rồi nàng đứng ra bảo hộ Hạng Quân Văn hoàn toàn là thật lòng. Đây cũng là lý do vì sao Lạc Tuyết có nhu nhược một chút, Hạng Quân Văn vẫn lưu lại nàng ở bên người.

Nghe Lạc Tuyết nói như vậy, Hạng Quân Văn hơi hơi cười. Mười lăm tuổi, nếu ở hiện đại thì sẽ là học sinh trung học, Lạc Tuyết cũng đã làm nô tỳ theo hầu nàng được bảy năm.

Lạc Tuyết nói như vậy cũng là xuất phát từ lòng quan tâm đến nàng, lo lắng nàng ở trong phủ tướng quân này, nàng bị người ta ăn hiếp. Đối với lòng trung thành do chính mình khảo nghiệm đã thông qua, Hạng Quân Văn cũng không giấu diếm nàng, đem mọi chuyện phát sinh gần đây phân tích một lần.

Lạc Tuyết tuy rằng đơn thuần, nhưng cũng là người thông minh, chủ khối thân thể này quá mức yếu đuối, mới khiến cho tính cách của Lạc Tuyết bị áp chế, tin tưởng chỉ cần qua chính mình dạy dỗ, không lâu nữa, Lạc Tuyết sẽ trở thành trợ thủ đắc lực của nàng.

Hạng Quân Văn hỏi tướng quân phủ. Một là đạo này có người hỏi thăm tin tức của nàng, hơn nữa còn là người có thể lực, hai là nàng muốn tìm một nơi an toàn để ẩn thông kinh mạch.

Ngày đó ở chung, nàng phát hiện năm vị chưởng quầy cũng không đơn giản như vậy. Hạng Trị Chung đem năm người đó lưu lại cho nàng, rốt cuộc là thật lòng quan tâm nàng, hay là dụng tâm kín đáo, đó vẫn chưa thể kiểm chứng.

Nếu Hạng Trị Chung thật lòng trân trọng nữ nhi này, vì sao năm đó lại để mặc những người trong phủ tùy ý ăn hiếp nàng? Chỗ này rốt cuộc có bí mật gì? Nàng không biết, cho nên cảnh giác trong lòng vẫn không giảm.

Hiện tại việc cấp bách là phải khôi phục võ công, đem Lạc Tuyết bồi dưỡng thành người có thể trợ giúp nàng. Đến lúc đó, cho dù có âm mưu gì, cũng có năng lực tự bảo vệ mình. Vừa lúc Hạng Trị Chung viết thư, nói kinh thành không yên ổn, muốn nàng hỏi phủ tướng quân, nàng liền biết thời điểm trở lại. Nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất, nàng chẳng những muốn khôi phục thân phận thật sự, mà còn muốn tra xem rốt cuộc trong hồ lô của Hạng Trị Chung muốn làm cái gì.

Đối với những sự tình trên, Hạng Quân Văn chỉ nói một vài điều trọng điểm, tránh lòng hoài nghi Hạng Trị Chung qua một bên, để tránh Lạc Tuyết nghi ngờ.

"Tiểu thư, người nói có thể lực đang tìm kiếm thân phận của Di Hồng công tử? Nói như vậy, phủ tướng quân vẫn là an toàn hơn! Nhưng mà tiểu thư, năm vị chưởng quầy không phải là Tướng quân để lại cho người sao? Vì sao phải đề phòng bọn hắn?"

"Lạc Tuyết, hại nhân chi tâm không thể có, phòng người chi tâm không thể không. Bọn họ đối với ta cung kính là vì phụ thân, nếu một ngày không có bọn hắn, ta chẳng phải lại trở về như trước kia? Chúng ta không thể mọi chuyện đều nhờ vào người khác, chỉ có chính mình trở nên mạnh mẽ, mới thật là cường đại!"

Lời nói của Hạng Quân Văn làm cho Lạc Tuyết bội phục không thôi. Vì sao trước đây không biết tiểu thư lại hiểu nhiều đạo lý như vậy? Nghĩ vậy, Lạc Tuyết dùng sức gật đầu: "Tiểu thư, người yên tâm! Ta sẽ nhất định sẽ hảo hảo luyện võ, về sau bảo vệ tiểu thư, không để cho người ta ăn hiếp tiểu thư!"

Lạc Tuyết trình trọng hứa hẹn, làm cho trong lòng Hạng Quân Văn mềm nhũn.

Nguyên bản bị thân muội muội phản bội, để lại trong lòng Hạng Quân Văn không thể xóa nhòa đau xót, hoàn hảo bên người còn có Lạc Tuyết đơn thuần vô lo vô nghĩ làm bạn cùng. Nhìn đầu tay súng đỏ trên mặt Lạc Tuyết, Hạng Quân Văn khẽ cười, "Người vẫn là trước bảo vệ bản thân cho tốt. Nhớ kỹ, lần sau ai đánh ngươi, ngươi đánh lại cho ta! Xảy ra đại sự gì, đã có tiểu thư ta chống đỡ! Ta là hậu thuẫn của ngươi, xem ai còn dám động đến người của ta!"

Lúc nói những lời này, trên mặt Hạng Quân Văn hiện lên sát khí, làm cho Lạc Tuyết hoảng sợ nhưng trong lòng cũng cảm thấy ấm áp. Tiểu thư che chở nàng như vậy, thật là đối với nàng quá tốt!

Vào ban đêm, Hạng Quân Văn đem nội công tâm pháp giao cho Lạc Tuyết. Lúc trước nàng đã hạ khẩu quyết trước, không ngờ rằng Lạc Tuyết có trí nhớ rất tốt, chỉ hai ba lần đã thông thuộc tất cả. Nàng ở tuổi này tập võ, đã qua thời điểm tốt nhất, bất quá Lạc Tuyết là người có thể chịu khổ, cộng thêm đầu óc thông minh, nhưng thật ra là một hạt giống tốt.

Trải qua náo loạn trước cửa tướng quân phủ ngày hôm nay, trong cung đã có người biết chuyện nàng quay về phủ tướng quân.

Xuất phát từ lòng áy náy đối với Hạng Quân Văn nên Công Tôn Nam và Triệu Mạn ban cho liên tiếp không ngừng đưa đến phủ tướng quân, khiến cho các vị phu nhân và tiểu thư ở phủ tướng quân đỏ con mắt. Chỉ là ngại Thái hậu cùng Hoàng thượng sủng ái Hạng Quân Văn, hơn nữa Triệu Mạn còn phải ma ma bên người đến giáo huấn Ngọc phu nhân một phen, các nàng tạm thời không dám tìm Hạng Quân Văn gây phiền toái, vừa lúc cho Hạng Quân Văn có thời gian khôi phục võ công.

Đường môn, từ xưa đến nay đều lấy dụng độc, luyện đan, ám khí, cơ quan nổi danh giang hồ, thế nhân nghe đến Đường môn đều thấy biến sắc, mà người trong giang hồ càng muốn tránh Đường môn không kịp.

Độc, cấp Đường môn thần bí bịt kín khăn che mặt, võ lâm môn phái cũng không dám đi tìm Đường môn gây phiền toái. Đệ tử Đường môn mấy trăm năm cố gắng, tạo ra rất nhiều võ công bí tịch tàng thất. Nàng ở Đường môn mười lăm năm, đọc vô số bí tịch, cộng thêm trí nhớ đã gặp qua là không thể quên được, nên bí tịch trong đầu không có một trăm thì cũng có chín mươi,

Bởi vì Lạc Tuyết tâm tư đơn thuần, Hạng Quân Văn chọn bí tịch "Ngọc Nữ kiếm pháp"

cho nàng. Về phần muốn bồi dưỡng Kinh Hồn, Hạng Quân Văn đã phân phó xuống dưới làm cho La chương quỳ đưa hấn vào tướng quân phủ. Kinh Hồn dung mạo xuất chúng, có một cỗ phong lưu ý vị, tiếp qua vài năm, nhất định là một thanh niên nhanh nhẹn. Hạng Quân Văn vì hấn tuyền, còn lại là Tiêu Dao Thiên Sơn Chiết Mai Thủ cùng Bắc Minh thần công.

Lạc Tuyết cùng Kinh Hồn đi theo Hạng Quân Văn tập võ. Bọn họ tuổi tác tương đương, tự nhiên là sẽ so tài lẫn nhau về sức mạnh, cộng thêm Hạng Quân Văn duy trì tốt cạnh tranh, lại dựa theo thể chất của hai người mà chỉ điểm, bọn họ người truy ta đuổi một thời gian thể nhưng đều tiến bộ thần tốc.

Phi Thúy cư ở trong góc hẻo lánh nhất của tướng quân phủ, cô linh linh một cái trong cái sân nhỏ, chỉ có chủ tớ ba người bọn họ, cũng giúp Hạng Quân Văn bọn họ có thêm thời gian luyện võ. Tuy rằng những phu nhân tiểu thư kia tạm thời sẽ không đến tìm mình gây phiền toái, nhưng không có nghĩa là được phép lơ là.

Buổi sáng, Hạng Quân Văn chỉ điểm cùng khảo sát Lạc Tuyết và Kinh Hồn, buổi chiều đến, là thời gian Hạng Quân Văn bế quan. Làm truyền nhân Đường môn, bốn môn công phu là Hạng Quân Văn am hiểu nhất cũng vui vẻ nhất.

Thương Nguyệt quốc khai quốc Hoàng đế vì tự thân an toàn, cùng với hoàng triều có thể đứng vững, đem kinh thành Cẩm thành đặt trên núi. Sân sau của tướng quân phủ cách trăm thước sau vách núi, nơi này cũng trở thành nơi Hạng Quân Văn tập võ.

Buổi sáng, Hạng Quân Văn mang Lạc Tuyết cùng Kinh Hồn đến chỗ này thao luyện, buổi tối, còn lại là một mình nàng ở chỗ này luyện công.

"Hô!" Đem khí trong lòng phun ra, Hạng Quân Văn chậm rãi thu tay lại, đứng dậy. Đại khái là di truyền từ Hạng Trị Chung, thân thể này quả thật rất có tố chất đề tập võ. Ngày đó, nàng đã muốn khôi phục lại công lực lúc trước đến sáu phần, có thể trong thời gian ngắn đạt tới hiệu quả này, đã muốn phi thường không sai.

Dựa vào vách núi đen, Hạng Quân Văn hướng phía trên leo lên, đi chưa được hai bước, liền thấy bên kia, một vật ngân màu trắng tản ra nhu hòa quang mang.

"Bảy cánh hoa tuyết?" Nhìn đến vật ấy, Hạng Quân Văn chấn động. Bảy cánh hoa tuyết là giải độc thánh phẩm, bởi vì giống như bông tuyết, hơn nữa có bảy cánh hoa nên được gọi như vậy. Trước kia nàng chỉ ở trong sách cổ thấy qua. Hoa này sinh trưởng trên vách núi đen, trăm năm mới nảy mầm, trăm năm sinh trưởng, trăm năm nở hoa. Hoa nở vào đêm khuya, bất quá thời gian nở rất ngắn. Phải trong thời gian nở hái xuống, nếu không đến lúc hoa tàn lại như hoa cỏ bình thường, không có tác dụng gì.

Nếu đụng đến loài hoa khó gặp quý hiếm như vậy, Hạng Quân Văn làm sao có thể buông tay.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Mới gặp: ra tay quá nặng

Editor: Tuyết.Nhi.

Sờ soạn đến bên cạnh bảy cánh hoa tuyết, Hạng Quân Văn phát hiện Hoa Nhi này còn chưa có hoàn toàn nở rộ. Trong sách cổ nói, lúc bảy cánh hoa tuyết đã hoàn toàn nở rộ mà hái, mới có được lực tốt nhất, có thể giải bách độc, cho nên Hạng Quân Văn chờ ở bên cạnh, nhìn bảy cánh hoa tuyết nở.

Bảy cánh hoa tuyết này vừa lúc sinh trưởng ở trên tảng đá bên nhon lại mọc ra nguyên vẹn, đóa hoa màu trắng bạc ở trong gió hơi hơi run rẩy, tản ra mùi hương âm u thoang thoảng.

Thật đẹp! Hạng Quân Văn ngây ngốc nhìn bảy cánh hoa tuyết, không ngờ rằng đi đến thế giới này, còn có thể nhìn thấy bảy cánh hoa tuyết biến mất đã lâu.

Ngay trong lúc Hạng Quân Văn đang kiên nhẫn chờ đợi, đột nhiên nghe được một tràng âm thanh rất nhỏ, có vẻ là tiếng bước chân. Hay là, còn có người muốn bảy cánh hoa tuyết? Hạng Quân Văn vừa mới chuẩn bị quay đầu, một cái ngân câu phi tới chỗ bảy cánh hoa tuyết, muốn chặt đứt nó.

Vừa thấy có người cùng mình cướp bảy cánh hoa tuyết, Hạng Quân Văn làm sao đồng ý, phi thân qua, một tay đem bảy cánh hoa tuyết hái xuống, quay đầu, có hai người đứng ở một bên nhàm thạch khác. Một nam tử hồng y (y phục màu đỏ) xinh đẹp, một thiếu niên anh tuấn rắn rỏi.

"Thiếu chủ, bảy cánh hoa tuyết bị đoạt mất rồi..." Phi Sương như thế nào cũng không ngờ rằng, bọn hấn thủ hộ bảy cánh hoa tuyết nhiều ngày như vậy lại bị người khác đoạt mất, nhìn bảy cánh hoa tuyết trong tay nữ tử áo trắng, Phi Sương vươn tay, "Cô nương, bảy cánh hoa tuyết này là Thiếu chủ của ta để ý trước, đưa nó cho ta..."

"Các người để ý, tức là của các người sao? Vậy bản cô nương để ý giang sơn xã tắc, hay là thiên hạ này liền là của ta sao?" Hạng Quân Văn cầm bảy cánh hoa tuyết, dường như nghe được một câu chuyện buồn cười nhất trên đời.

Bị Hạng Quân Văn hỏi một câu như vậy, Phi Sương ghen hờn. Như thế nào lại có người không giảng đạo lý như vậy? Bọn hán tử sau khi tìm được bảy cánh hoa tuyết mỗi đêm đều có người đến nơi này chờ hoa nở. Hôm nay đến đây, đã bị nữ tử xa lạ cướp mất, đôi phương còn ngụy biện như vậy, thật sự là nhanh mồm nhanh miệng.

Hạng Quân Văn ở trong mắt hồng y nam tử nhìn thấy rất có ý tứ. Giang sơn xã tắc? Thiên hạ? Nữ tử này thế nhưng đã tâm thật lớn! Chỉ sợ chỉ có nữ tử trước mặt này, mới dùng "Thiên hạ" đến ví dụ. Thật không biết là cô nương nhà ai, khẩu khí lớn như vậy!

“Vị cô nương này, ta có nhu cầu cấp bách cần bảy cánh hoa tuyết để cứu người, nếu được, ngươi có thể đem bảy cánh hoa tuyết bán cho ta không? Mặc kệ là giá cả gì!”

Giọng nói hồng y nam tử giống như trăng thanh gió mát, dần dần động lòng người, Hạng Quân Văn nghe xong cảm thấy thoải mái, vừa mới muốn đáp ứng, sau khi quan sát đến mắt phương mím cười của nam tử, Hạng Quân Văn rung mình một cái. Vô công thật là lợi hại! Thế nhưng trong giọng nói cất giấu mỉa mai hoặc âm! Nếu không phải năng định lực tốt khẳng định liền rơi vào trong giọng nói của nam tử này.

Hạng Quân Văn có thể từ trong ma ám của mình thoát ra được, làm cho Phượng Cửu đối với nàng hứng thú hẳn lên. Nửa đêm xuất hiện ở vách đá trên vách núi đen, nhận biết bảy cánh hoa tuyết, còn có thể trong thời gian ngắn như vậy tránh thoát được ma ám của hán, nữ tử này đến tột cùng là ai?

Bởi vì Hạng Quân Văn mang khăn che mặt màu trắng, cho nên Phượng Cửu không thể nhìn thấy được dung mạo của nàng, chỉ là cặp mắt đen chói mắt kia của nàng, ở dưới đêm trăng phá lệ mê người. Có một đôi mắt linh động như vậy, người này nhất định thông minh tuyệt đỉnh. Huống chi, vừa rồi hán dùng năm thành ma ám, đôi phương chỉ cần thời gian một lần hô hấp liền phá được ma ám của hán, đúng là có chút ý vị sâu xa.

Phượng Cửu cũng không có bởi vì vậy mà sinh ra cảm giác thất bại, ngược lại đối với Hạng Quân Văn có hứng thú đặc biệt hơn. Vách núi đen này trừ phi có khinh công cực giỏi, nếu không tự leo lên núi, nhất định sẽ rơi xuống đấy. Hiện tại Hạng Quân Văn đứng ở đỉnh nham thạch, cũng không có chút khiếp đảm hay sợ hãi, ngược lại giống như mặt trăng dưới cảnh đẹp, cùng chung quanh hòa hợp một thể, nhìn thấy lập tức cảnh đẹp ý vui (đoạn này ta chém ^^). Chỉ là, trên giang hồ từ khi nào thì có thêm một nữ tử như vậy?

“Công tử, ngươi muốn cứu người, cùng ta có quan hệ gì chứ!”

Hồng y nam tử đối với chính mình dùng mỉa mai hoặc âm làm cho Hạng Quân Văn có chút phần nộ.

Nếu hán thật sự cần bảy cánh hoa tuyết, thương lượng thật tốt, nàng cũng không phải muốn giữ riêng bảy cánh hoa tuyết. Dù sao cứu một mạng người bằng xây bảy tòa tháp, cho hán là được mà. Nhưng là, hán sai ở chỗ không nên dùng thủ đoạn đối với mình. Nếu không phải Đường môn thu nhận sử dụng rất nhiều bàng môn tà đạo, mà nàng đối với phương diện này cũng có kiến thức sâu đậm, thì nàng đã sớm bị vây hãm ở trong ma ám, không thể tự kiểm chế.

Nghĩ vậy, ấn tượng của Hạng Quân Văn đối với hồng y nam tử lập tức suy giảm lớn. Nam nhân, xinh đẹp yêu nghiệt không có gì sai, nhưng yêu nghiệt đi ra ngoài hại người chính là sai lầm!

Giọng nói Hạng Quân Văn bắt đầu trở nên lạnh lùng, hơn nữa nàng tuyệt đối sẽ không đem bảy cánh hoa tuyết đưa cho bọn hán, làm cho Phi Sương có chút sốt ruột.

“Cô nương, bảy cánh hoa tuyết này Thiếu chủ chúng ta đã tìm kiếm năm năm mới tìm được, lại ở chỗ này chờ đợi gần nửa tháng. Thiếu chủ chúng ta muốn lấy nó để đi cứu người, không may hôm nay bị cô nương hái mất, cô nương, hay là ngươi đưa bảy cánh hoa tuyết cho chúng ta đi! Ta không muốn vì vậy mà cùng cô nương tổn thương hòa khí.”

Vừa rồi ấn tượng của Hạng Quân Văn đối với hồng y nam tử đã muốn giảm phân nửa, lúc này nghe Phi Sương nói thế, càng làm kích phát sự phản nghịch vừa rồi ở trong lòng nàng.

“Tôn thương hòa khí? Cuối cùng không phải hai đại nam nhân các ngươi muốn ý mạnh cướp của ta?”

Chủ tử bên cạnh không nói chuyện, làm Phi Sương đoán không ra Phượng Cửu suy nghĩ gì. Bất quá bảy cánh hoa tuyết này xác thực không thể đưa cho nữ tử áo trắng được, đây chính là quan hệ đến hạnh phúc về sau của Thiếu chủ đó!

Nghĩ vậy Phi Sương cắn chặt răng, “Cô nương, không nên ép ta!”

“Ít nói nhảm! Rút vũ khí đi!”

Hạng Quân Văn lười cùng Phi Sương dong dài, rõ ràng là bọn hán khí thế bức người, ngược lại đảo loạn đúng sai, sai trái đều ở trên người nàng, đây là cái logic gì.

“Thiếu chủ...”

Phi Sương không ngờ rằng Hạng Quân Văn không bị mê hoặc, nếu như là nữ tử bình thường, sau khi quan sát được dung mạo Thiếu chủ không phải đều yêu thương nhưng nhớ, rất háo sắc sao?

Chỉ cần Thiếu chủ mở miệng, các nàng nguyện ý moi tìm mình dâng lên, chứ đừng nói đến bảy cánh hoa tuyết này. Nhưng là, vì sao vị cô nương này đối với Thiếu chủ hoàn toàn coi như không thấy? Chẳng lẽ Thiếu chủ sức quyến rũ giảm xuống?

Phi Suong nhìn không được quay đầu nhìn thoáng qua Phụng Cửu.

Nhìn phía sau, Phi Suong lắc đầu. Không có mà! Thiếu chủ vẫn mỉa mai hoặc yêu nghiệt như trước, hồng y như máu, đứng ở chỗ này, giống như trên vách núi đen nở rộ một đóa hồng mai. Liền ngay cả hắn là người theo Thiếu chủ mười năm, mỗi lần nhìn Thiếu chủ đều nhìn không được mặt đỏ tim đập, vì sao nữ tử áo trắng này không động tâm?

Ngó thấy mê hoặc trong mắt Phi Suong, trong mắt phụng hẹp dài của Phụng Cửu chợt lóe ý cười. Điều Phi Suong nghĩ, cũng là nghi hoặc trong nội tâm hắn. Thiên hạ này người không bị dung nhan của mình động tâm, chỉ có nữ tử trước mặt này.

“Cô nương, đắc tội!”

Phi Suong còn chưa lấy lại tinh thần, Phụng Cửu đã động thủ đánh úp về phía nham thạch bên chỗ Hạng Quân Văn. Không đợi Phụng Cửu tới gần, Hạng Quân Văn đã nhảy xuống, nhảy vào vách núi đen. Không ngờ rằng nàng làm như vậy, Phụng Cửu cũng nhảy xuống theo, làm Phi Suong sợ tới mức kinh hãi. “Thiếu chủ...”

Gió ở bên tai Hạng Quân Văn gào thét, nhìn Phụng Cửu cùng chính mình đang rơi xuống ngay ở bên người, nội tâm Hạng Quân Văn có chút giật mình. Trên cổ chân nàng vòng quanh Thanh Đằng, cho nên có thể cho là một lần nhảy ra cực xa, nam nhân này vì sao nhảy xuống? Thật sự là không chết tâm sao!

Nhìn trước mặt dần dần phóng đại gương mặt yêu nghiệt, Hạng Quân Văn cười, đem bảy cánh hoa tuyết nhét vào miệng. Đôi mắt khiêu khích nhìn Phụng Cửu, giống như đang nói “Người làm gì được ta?”

Đối phương hành động tinh tình trẻ con, khiến cho Phụng Cửu muốn cười. Lúc nhảy xuống, hắn đã nhìn thấy được Thanh Đằng trên cổ chân nàng. Nữ tử này từ khi nào đem Thanh Đằng quấn quanh trên chân, hắn làm sao không biết?

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Thiếu chủ phu nhân tương lai

Editor: CừuVihồ

Đối với việc Phụng Cửu “theo đuổi không bỏ”, Hạng Quân Văn có chút ảo não. Như thế nào? Đều đem nàng bức đến như này, hắn vẫn tính còn tiếp tục?

Nàng không phải là sợ Phụng Cửu, mà là nam nhân này có chút thần bí, mặc dù võ công nàng đã khôi phục ít nhiều, nhưng so với năng lực của nàng kiếp trước, vẫn còn kém xa.

Nếu Phụng Cửu bởi vì nàng ăn bảy cánh hoa tuyết, muốn bắt nàng, dùng máu của nàng làm thuốc, nàng nên làm gì bây giờ? Dựa theo tình huống hiện tại, nàng tuyệt đối đầu không lại với nam nhân yêu nghiệt này. Nghĩ vậy, nàng lấy ra ba chi trúc đỉnh. Cẩm tử triển nát đánh? Trước ném thử “Bách hoa say” tư vị. (ta k biết dịch đoạn này ntn, nàng nào biết chỉ ta với)

Phụng Cửu nhìn ra nữ tử áo trắng muốn ra tay, lại không đoán được tốc độ của nàng. Thời điểm cảm giác được đau đớn trên vai, Hạng Quân Văn đã xoay người, ôm lấy Thanh Đằng, đứng giữa không trung không hề rơi xuống. Ngược lại Phụng Cửu bị ăn đau, có xu thế tiếp tục ngã xuống.

Không thể ngã xuống! Phụng Cửu cơ thể chuyển động, bắt được chân trái của Hạng Quân Văn.

“Uy, buông tay!” Hạng Quân Văn không đoán được Phụng Cửu sẽ làm ra hành động như vậy. Người này thật sự là không chết tâm, đã trúng phải bách hoa say còn kiên trì như vậy. Chẳng lẽ đối tượng hắn muốn cứu rất quan trọng? Phải chăng là người yêu của hắn?

Phụng Cửu không biết được suy nghĩ của Hạng Quân Văn, trên vai đau nhức khiến cho hắn nhe răng trợn mắt. Nữ tử này thật là nhẫn tâm! Chẳng những đối với hắn dùng độc, còn lấy chân dùng sức đạp hắn. Hắn từ nhỏ đến lớn đã quen xung quanh là những kẻ a dua nịnh hót, chưa bao giờ gặp một nữ tử “buru hân” như vậy!

“Ba!” Phụng Cửu thân thủ, bắt lấy chân còn lại của Hạng Quân Văn, làm cho nàng không thể nhúc nhích.

Hai người cứ như vậy giằng co trên sườn núi, Hạng Quân Văn lắc lắc chân, Phụng Cửu như thế nào cũng không chịu buông tay, đến lúc gầy của nàng bị bầu roi, hắn trực tiếp chộp vào cổ chân của nàng.

Vừa rồi Phụng Cửu cố gắng dùng mọi biện pháp cũng không thấy được dung mạo của Hạng Quân Văn. Hắn nguyên cho rằng khi nàng rơi xuống, cái khăn che mặt cũng sẽ hạ xuống, không ngờ rằng cái khăn che mặt lại liền một thể với bộ quần áo của nàng, nên thời điểm nàng ăn cánh hoa, hắn cũng chưa nhìn thấy bộ dạng của nàng.

Hiện tại nắm chân đối phương, hắn mới phát hiện chân của nàng hết sức yếu đuối nhỏ nhắn.

Chân của nàng ước chừng chỉ to bằng bàn tay của hắn, hơn nữa mỗi đầu ngón chân đều tròn vo đáng yêu, trơn mềm trắng nõn, tựa như huỳnh quang của trân châu. Trên đầu móng tay, đều là nhu thuận như vậy, phần hồng đáng yêu cùng non mềm bạch bạch, hình thành đối lập rõ ràng, trông rất đẹp mắt.

"Hỗn đản, buông ta ra!"

Hai chân đều bị Phụng Cửu nắm, Hạng Quân Văn tức đến mức nghiêng răng nghiêng lợi. Nam nhân này thật là quá vô sỉ! Không lẽ hắn muốn kéo nàng đồng quy vu tận? Bách hoa say vì sao không có hiệu quả với hắn? Hắn không phải sớm cả người đều tê dại sao?

Thanh âm phẫn nộ của Hạng Quân Văn rơi vào trong tai của Phụng Cửu, làm cho hắn ngẩng đầu lên, vừa lúc chống lại cặp mắt của Hạng Quân Văn. Trong mắt nàng hiện lên hai đốm lửa nhỏ, giống như muốn đốt hắn thành tro cho hả giận. Thật là một cô nương nóng tính! Phụng Cửu cười khẽ.

Trên vai đau đớn không ngừng truyền đến, nửa người trên của hắn bắt đầu run lên. Hắn biết nữ tử áo trắng trước mắt cũng không muốn mạng của hắn, độc này chỉ làm cho hắn không thể nào nhúc nhích. Bất quá, nếu hắn muốn buông tay, theo người này ngã xuống, kết quả cuối cùng nhất định là ngã chết.

Nhưng là, hắn thật lòng không nghĩ muốn buông tay. Nữ tử này là người đầu tiên khiến cho hắn động tâm, hắn còn chưa có hồi danh tính của nàng, nếu bỏ qua, ngày sau nên tìm nàng thế nào?

Nghĩ vậy, Phụng Cửu lấy từ trong ngực ra một vật, bao quanh cổ chân của Hạng Quân Văn.

"Người làm gì?" Trên chân lạnh lẽo làm cho Hạng Quân Văn cảm thấy giật mình.

"Ta gọi là Phụng Cửu, nhớ kỹ tên của ta!"

Nói xong, Phụng Cửu buông tay, song chương mở ra, rồi nhanh đi xuống. Gió thổi áo đỏ hắn "vù vù" rung động, giống như mặt ngọc yên tĩnh của hắn, Hạng Quân Văn rõ ràng nhìn trong mắt hắn nụ cười ôn nhu, còn có ánh mắt của hắn, làm cho nàng rung mình một cái.

"Mạc danh kỳ diệu....."

Hạng Quân Văn sờ sờ da gà trên người, còi xuống dây Thanh Đằng trên chân, dọc theo vách núi đen leo lên. Về phần Phụng Cửu, nàng căn bản không lo lắng hắn sẽ bị ngã chết. Nam nhân này võ công sâu không lường được, chính là bách hoa say cũng không làm khó được hắn đó sao?

Nhìn bóng dáng màu trắng biến mất trên vách núi, đôi tay Phụng Cửu đột nhiên dang ra, bắt được nhánh cỏ trên phiến đá. Đá vụn rầm rầm ngã xuống, hắn nương theo nhánh cỏ, cố thăng bằng thân mình.

"Thật là một cô nương nhẫn tâm!" Khi Phụng Cửu lấy vật thể trên vai xuống, mới phát hiện là ba cây đinh Trúc Tử, mỏng như thiên cánh, bé như ngân châm. Không ngờ đinh trúc nhỏ bé này lực sát thương cư nhiên lớn như vậy.

Phụng Cửu đem trúc đinh đưa lên mũi người, một cỗ mùi hương hoa thanh nhã truyền đến. Độc này quả nhiên kỳ diệu!

"Thiếu chủ, thiếu chủ ngài không có việc gì chứ?" Thời điểm Phi Sương tìm đến, nhìn thấy chủ tử nhà mình cầm trúc đinh bộ dáng bí hiểm. Thiếu chủ không phải bị ngu chứ? Phi Sương trong lòng thầm nghĩ.

"Đi theo không?" Phụng Cửu không chớp mắt, nhìn về phía Phi Sương.

"Đi theo....." Phi Sương còn chưa nói xong, chợt nghe đến một trận âm thanh, một con hồ ly trắng xuất hiện trước mặt Phụng Cửu.

"Trò lại?"

Phụng Cửu thân thủ, ngân hồ bay nhanh đến trong ngực Phụng Cửu, nó ngẩng đầu, hai con mắt đáng yêu trong veo như nước đáng thương nhìn Phụng Cửu, móng vuốt nhỏ bám trên quần áo Phụng Cửu, giống như muốn đem quần áo bầu rách ra, miệng còn không ngừng phát ra âm thanh chít chít.

"Cũng bị mất dấu? Bị phát hiện?" Tay Phụng Cửu vuốt ve ngân hồ, nghe hắn nói như vậy, tiểu hồ ly lập tức chán nản ừ ừ hạ đầu, trong ngực Phụng Cửu vo tròn cái thân, cho hắn xem lưng của mình.

Chỉ thấy trên lưng ngân hồ trắng như tuyết, có dòng chữ to đỏ thẫm trên lưng nó, "Đi theo ta nữa liền thiên người!"

Nhìn đến dòng chữ này, Phụng Cửu không nhịn được cười ha ha.

Nhìn Phụng Cửu không cấp sớ diện như vậy, ngân hồ có chút ảo não, làm cho nó đi theo Hạng Quân Văn, không ngờ rằng đi còn chưa đến mười thước, đã bị nàng phát hiện, còn đem thân thể nó ra kiểm tra. Khi phát hiện nó là con đực, Hạng Quân Văn không chút khách khí viết trên lưng nó dòng chữ, còn đối với nó đe dọa sẽ thiên nó. Nữ nhân đó thật là đáng sợ!

"Chít chít....." Ngân hồ ngồi trong ngực Phụng Cửu, một bộ dáng tỏ cáo Hạng Quân Văn, chỉ trong chớp lát, Phụng Cửu đã biết sự tình đã diễn ra. Quả nhiên hắn lựa chọn đúng!

"Thiếu chủ, nữ tử đó là ai?"

Phi Sương vốn tưởng rằng Phụng Cửu nhất định sẽ không tiếc hết thảy để đoạt lại bảy cánh hoa tuyết, không ngờ rằng kết quả lại như vậy, thật sự có chút ngoài ý muốn. Thiếu chủ chẳng những thả nài, còn để cho ngân hồ đi theo, lúc này cũng không có tức giận, ngược lại cười lớn, thật sự là thái độ khác thường, có điều khả nghi!

"Nàng là thiếu chủ phu nhân tương lai!" Nghĩ đến đôi mắt linh động của Hạng Quân Văn, Phụng Cửu bắt ngân hồ để trên vai.

"Thiếu...thiếu chủ phu nhân?!" Phi Sương suýt chút nữa hôn mê. Đây đây là gì a? Thiếu chủ phu nhân? Chẳng lẽ trong thời gian vừa rồi, bọn họ đã tự định chung thân cả đời?

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Hạng Quân Nhu khiêu khích.

Nhìn Thiếu chủ trên mặt toàn là "Xuân Ý đào đạt", đầu óc Phi Sương xoay chuyển nhanh chóng. Đây là cái tình huống gì? Thiếu chủ đối với nữ tử áo trắng nhất kiến chung tình? Trời ạ! Hắn tuy rằng trước kia ngày đêm đều hy vọng có một vị phu nhân đến "Quản lý" Thiếu chủ nhà mình, nhưng khi thật sự đối mặt với ngày này, trái tim Phi Sương có chút không tiếp thu được.

"Thiếu chủ, phu nhân nàng là khuê nữ nhà ai?" Phi Sương mở miệng nhỏ giọng hỏi.

Phụng Cửu cười lắc đầu. Không phải khuê nữ? Phi Sương cả kinh, vậy chẳng lẽ là nha hoàn? Kỳ thật nha hoàn cũng được... Tuy rằng nha hoàn không có huyết thống cao quý, so sánh cùng Thiếu chủ có chút không tương xứng, nhưng chỉ cần Thiếu chủ thích, Phi Sương hẳn chẳng những hai tay, mà hai chân cũng tán thành luôn!

"Thiếu chủ, phía bên nhà phu nhân làm sao? Ngài khi nào thì đi cầu hôn?"

Phụng Cửu lại cười lắc đầu, Phi Sương thế này mới nhận thấy khác thường, thì ra từ này giờ Thiếu chủ đang chìm đắm ở trong thế giới say mê của chính mình, hẳn chưa từng gặp qua Thiếu chủ "Háo sắc" như vậy.

Xem ra phu nhân rất có sức quyến rũ! Nhiều nữ tử như vậy đều muốn được Thiếu chủ ưu ái, nhưng Thiếu chủ đối với các nàng tránh còn không kịp, không ngờ rằng phu nhân chỉ trong thời gian ngắn ngủi liền bắt được tim Thiếu chủ, thật không thể tin nổi! Trong lòng Phi Sương đánh giá đối với Hạng Quân Văn lập tức tăng lên nhanh chóng.

Nhìn Phụng Cửu bày ra nụ cười ngây thơ như mới tình đầu, đáy lòng Phi Sương vì chủ tử của mình cảm thấy cao hứng. Nhưng sau đó, vừa nghĩ đến Bản Long thành, Phi Sương tâm tình lại chìm vào vực sâu.

"Thiếu chủ, lão thái quân sẽ thích phu nhân chứ? Không có bảy cánh hoa tuyết, bệnh của Văn Tranh quận chúa..."

Nhìn Phụng Cửu yêu nghiệt liền từ tháng ba mùa xuân trực tiếp biến thành tháng sáu tuyết bay, Phi Sương nhanh chóng ngậm miệng, ngay cả Ngân hồ trên vai Phụng Cửu cũng cúi đầu chôn ở trong ngực, giống như biết đây là chỗ đau của Phụng Cửu.

Câu nói của Phi Sương, đem Phụng Cửu đang đắm chìm ở trong thế giới tốt đẹp trực tiếp kéo về sự thật, nhìn thấy Phi Sương không dám lên tiếng, một bộ dáng "Ngượng ngùng", Phụng Cửu mắt phượng hẹp dài hơi nhếch lên, gió thổi qua đám tóc rũ trên trán hắn, lộ ra vầng trán trơn bóng như ngọc, "Nữ nhân của ta, chỉ cần ta thích là được!"

Phụng Cửu nghe được câu nói cực kỳ bá đạo này, liền đối với Thiếu chủ của mình sùng bái không thôi. Nam nhân mà, tự nhiên là muốn che chở âu yếm cho nữ nhân của mình! Cho dù Lão thái quân thích Văn Tranh quận chúa, vậy thì thế nào? Là Phụng Cửu cưới vợ, nàng thích Văn Tranh, thì nàng tự đi mà cưới!

Hạng Quân Văn mò mẫm vào phủ Tướng quân, Phi Thúy cư cùng dĩ vãng giống nhau, lãnh thanh, không có hơi người.

Trở lại phòng, châm đèn, Hạng Quân Văn đem vài thô bao ở trên chân tháo xuống, nội tâm đối với Phụng Cửu thống hận không thôi. Tên khốn kiếp này! Tháo giày của nàng, hại nàng chỉ có thể xé vải trên váy xuống bao vào chân để đi về. Lần sau nàng nhất định khiến cho hắn đẹp mặt!

Quan sát chân, Hạng Quân Văn mới nhìn rõ ràng vật lạnh lẽo trên chân trái là thứ gì.

Thì ra là một cái vòng chân bằng hoàng kim chạm khắc hình rồng. Nói là vòng chân (lắc chân, ta định dịch là lắc chân), kỳ thật nhìn giống như là vòng tay hơn, bất quá mất cả chân của nàng tính tế, cho nên mang vào vừa vặn.

Vòng chân này dùng hoàng kim tạo thành, thủ công cực tốt. Lân rồng dùng những miếng vàng lớn nhỏ nối nhau mà thành, ngay đến râu rồng cũng từng sợi từng sợi rõ ràng. Mắt rồng dùng từ Huyết Kê thạch tạo ra, ở trong miệng rồng còn có một viên Nguyệt Quang thạch.

Hạng Quân Văn muốn đem vòng chân lấy xuống, nhưng không ngờ rằng vật này tựa như sinh ra ở trên chân nàng, dán sát da thịt, làm sao cũng không gỡ xuống được.

Phượng Cửu khốn kiếp! Hạng Quân Văn đối với hồng y nam tử ấn tượng càng thêm sâu đậm. Trên chân mang theo vòng, tựa như xiềng xích. Làm sao, hắn còn muốn giam nàng một đời?

Cả đêm, Hạng Quân Văn đều nghiên cứu cách đem vòng chân lấy xuống, vẫn làm cho đến khi trời hơi sáng, nàng mới buông tha ý niệm này trong đầu. Quên đi, vẫn là để khi nào thấy Phượng Cửu, bắt hắn lấy ra. Hạng Quân Văn dựa vào gối ngủ, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Không biết qua bao lâu, Hạng Quân Văn bị một tràng âm thanh ồn ào đánh thức, nàng chậm rãi mở mắt ra, bên tai truyền đến vài giọng nói nữ nhân.

“Hạng Quân Văn, ngươi rút ra đây cho ta! Trốn ở trong Phi Thúy cư thì tính là bản lĩnh gì! Đừng nghĩ rằng ngươi ngày đó thực hiện được ý đồ, ta nói cho ngươi biết! Đây là ở phủ Tướng quân! Nơi này ta là lớn nhất!”

Vừa nghe được giọng nói, Hạng Quân Văn liền biết người nào tê liệt này nhất định là Hạng Quân Nhu bị nuông chiều đến hư hỏng, chỉ có nàng ở phủ Tướng quân mới có thể vô lo vô nghĩ như vậy.

“Lạc Tuyết...” Lười đứng lên, Hạng Quân Văn gọi Lạc Tuyết. “Hoa mai trận mở ra chưa?”

“Mở rồi ạ!”

“Ừ, ta tiếp tục ngủ, các ngươi luyện công đi.”

Hạng Quân Nhu dẫn mấy người tỷ muội đứng ở cửa Phi Thúy cư, ngày đó thua ở trong tay Hạng Quân Văn, khiến cho Hạng Quân Nhu rất là khó chịu. Nàng ở phủ Tướng quân thói quen hành tẩu, cư nhiên bị một cái phế vật đem ra trêu đùa, điều này khiến cho Hạng Quân Nhu làm sao có thể chịu nổi. Nếu không phải Ngọc phu nhân ngăn chặn, không cho nàng đi tìm Hạng Quân Văn gây phiền toái, nàng đã sớm lập tức đến đây đánh đập Hạng Quân Văn cho hết giận.

“Hạng Quân Văn, mặt trời cũng mọc lên tới đỉnh, ngươi còn không mở cửa, hay là ngươi đêm qua đi vụng trộm?” Hạng Quân Nhu thanh âm bén nhọn, cùng hình tượng tiểu thư yêu kiều của nàng có vẻ khác xa, thật sự là đại sát phong cảnh. Trong phòng, Hạng Quân Văn lấy bông nhét lỗ tai, nghiêng người lại ngủ tiếp.

“Tiểu thư, nàng không phải đi vụng trộm chứ, chỉ sợ là buổi tối đi vụng trộm với người ta!”

Nha đầu Lục Liễu của Hạng Quân Nhu đi theo phía sau, đón ý nói đùa theo lời nói của nàng. Chủ tớ hai người giọng nói thật lớn, kẻ xướng người hoạ kéo tới một đám người. Ngay cả ba người Hạng Quân Yến đi theo phía sau Hạng Quân Nhu, sau khi nghe lời này cũng che miệng cười khẽ.

“Lục Liễu, ngươi làm sao thông minh như vậy chứ! Ta xem a, nàng chính là đi vụng trộm với người ta đi! Trở thành người bị chồng ruồng bỏ, còn có mặt mũi quay về phủ Tướng quân, nói không chừng là vì nàng vụng trộm với đàn ông nên mới bị Yến vương gia hừ...”

“Xi...” Hạng Quân Văn không nhịn được, trực tiếp cười ra tiếng.

“Két...” Đúng lúc này cửa lớn Phi Thúy cư mở ra, ở cửa không có một bóng người, nhìn qua dị thường thần bí.

Nhìn thấy cửa lớn mở ra, Hạng Quân Nhu lắc mông rồi đi vào, những người khác cũng theo sát sau đó, muốn đi vào xem náo nhiệt. Dù sao, trước kia Hạng Quân Văn chính là "Quả hồng mềm" trong phủ Tướng quân, mọi người đều có thể xem trò cười của nàng, đều có thể khinh thường nàng. Nay, Tứ tiểu thư qua đây muốn nhục nhã Nhị tiểu thư, mặc kệ là các tiểu thư, hay là bọn hạ nhân, cũng không muốn buông tha cơ hội ngàn năm có một này, muốn nhìn một chút náo nhiệt.

Phi Thúy cư bị Lạc Tuyết cùng Kinh Hồn thu thập làm sạch sẽ thanh tịnh, thoải mái dễ chịu. Trong sân nhỏ rất im lặng, nhìn không thấy người. Hạng Quân Nhu lại kêu hai tiếng, không có người trả lời, ánh mắt trực tiếp ra hiệu cho Lục Liễu.

“Lục Liễu, ngươi nói thật là đúng! Nói không chừng đó! Gian phu đang ở trong phòng! Chúng ta hôm nay vừa vặn tới! Các ngươi vài người đi bắt kẻ thông dâm đi!”

Bắt kẻ thông dâm, là một vở kịch có nội dung thối nát, nhưng những người đó vừa nghe đến từ "Bắt kẻ thông dâm" này, đều hưng phấn hẳn lên. Ở dưới sự sai bảo của Hạng Quân Nhu, đi ra ba cái nha hoàn, đi thẳng đến phòng Hạng Quân Văn.

Hạng Quân Nhu khoanh tay đứng ở một bên, chờ xem trò cười của Hạng Quân Văn. Hôm nay nàng đến là muốn báo thù! Ngày ấy Hạng Quân Văn khiến cho nàng mất hết mặt mũi, hôm nay, nàng muốn Hạng Quân Văn trở thành trò cười trong phủ Tướng quân, còn muốn khiến cho những người này đem chuyện "Bắt kẻ thông dâm" lan truyền ra ngoài, khiến cho Hạng Quân Văn không còn mặt mũi làm người!

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 27: Phượng Cửu điên cuồng

Editor: Cừuvĩhồ

Hạng Quân Nhu tại tướng quân phủ làm mưa làm gió đã quen, tự nhiên không biết Phi Thúy cư đã sớm bị Hạng Quân Văn bày hoa mai trận. Hoa mai trận là Thái Cực trận pháp hung hiểm nhất trong bát đại trận pháp chi nhất, tự nhiên là Hạng Quân Văn không tính đối với người bước vào nơi này hạ thủ lưu tình.

Ba người dẫm trên đường đá nhỏ đi vào, chỉ là mới đi được năm bước, trong chỗ tối Kinh Hồn vận nhẹ trận pháp trong đá, hoa mai trận trước mặt lập tức thay đổi cảnh sắc làm cho nhóm nha hoàn đi trước sắc mặt đại biến.

Người thì thấy đang ở hoang mạc ngàn dặm, người thì lại như rơi vào hồ băng nghìn năm, người khác thì như rơi vào động sâu xung quanh là hàng nghìn con rắn.

"Cứu mạng a! Cứu mạng! A.....!"

Tiếng kêu thảm thiết không ngừng truyền đến, làm cho những người vây xem xung quanh sợ tới mức kinh hồn táng đảm. Tại trong mắt mọi người, ba người trước mặt tựa như lên cơn điên, nằm trên mặt đất thét chói tai, rồi xé rách đầu tóc cùng quần áo của chính mình, hồn toàn là bộ dáng bị trúng tà.

"Các nàng.....các nàng bị sao vậy?" Hạng Quân Yển sắc mặt trắng bệch, nàng chưa từng gặp qua sự tình quỷ dị như vậy, trong lòng bàn tay tràn đầy lạnh lẽo.

"Không.....không biết!" Răng của Hạng Quân Văn cũng đánh vào nhau, một màn trước mắt làm cho nàng nhớ lại ngày đó trước cửa tướng quân phủ thập Hạng Quân Văn, ngày đó tình cảnh cũng rất quỷ dị. Hay là nơi này có quỷ?

Nghĩ vậy, Hạng Quân Văn rung mình một cái, trên thân nổi lên một tầng da gà. Nhìn lại Phi Thúy cư này, lãnh lãnh thanh thanh, quả thật có chút làm người ta sợ hãi.

Bên cạnh những người đến xem trò vui đều bị dọa sợ ngây người, không biết nói cái gì cho phải, thời điểm Hạng Quân Lam nhỏ tuổi nhất quan sát thấy một nha hoàn trước mặt mất mát của chính mình ra, trực tiếp sùi bọt mép hôn mê.

"Tiểu thư, không lẽ nơi này có ma quỷ a? Như thế nào gió lạnh từng trận...." Lục Liễu bình thường là gan không nhỏ, bây giờ cũng nom nớp lo sợ.

Bỗng một tiếng hét thảm thiết truyền đến. Trốn ở một nơi bí mật gần đó, Lạc Tuyết nhìn thấy tình cảnh của ba người kia, lấy tay bịt kín miệng, sợ chính mình nhìn thấy cảnh tượng ghê tởm kia thét ra tiếng. Ngược lại là Kinh Hồn rất bình tĩnh. Nhìn lên thời gian không sai biệt lắm, Kinh Hồn đem tảng đá vận ngược lại, hết thấy lại khôi phục nguyên dạng.

"Có quỷ.....có quỷ a!" Ba người không để ý đến chủ tử đang ở trước mặt, cũng không để ý đến đau đớn trên người, nhanh chân bỏ chạy khỏi Phi Thúy cư.

Nguyên bản mọi người trong lòng cũng đang hoảng sợ, hiện tại nhìn thấy các nàng đều đã chạy đi, cũng ồ ào ly khai khỏi Phi Thúy cư.

"Tứ muội, chúng ta trước rời khỏi nơi này đi!" Hạng Quân Yển dắt Hạng Quân Nhu, để cho người nâng Hạng Quân Lam dậy, cùng Hạng Quân Văn rời khỏi Phi Thúy cư. Vừa bước ra khỏi cửa, đại môn "kết" một tiếng khép lại, đem những người bên ngoài càng thêm thấy thập phần quỷ dị.

"Tứ tỷ tỷ, Nhị tỷ không phải bị quỷ ám đi...." Hạng Quân Văn hàm răng cao thấp đánh nhau, nàng càng ngày càng thấy lạnh, càng ngày càng thấy sợ hãi, "Chúng ta đừng tìm Nhị tỷ gây phiền toái, rất dọa người!"

Lời nói của Hạng Quân Văn giống như đang nhắc nhở Hạng Quân Nhu, đúng vậy! Hạng Quân Văn sau khi trở về dường như có chút không thích hợp, chẳng lẽ đúng là bị quỷ ám? Nếu thật là như thế nàng phải tìm người đến tướng quân phủ "bắt quỷ", thuận tiện giết chết Hạng Quân Văn, nói rằng nàng bị quỷ ám. Dù sao sự việc diễn ra hôm nay cũng có hạ nhân trong phủ trông thấy, cho dù nàng có chết, Hoàng thượng và Thái hậu có muốn truy cứu trách nhiệm, cũng không tìm ra nguyên nhân. Nghĩ vậy, Hạng Quân Nhu liền đi về phía hương ngọc viện của Ngọc phu nhân.

Ngược lại Hạng Quân Văn thoải mái ngủ thẳng đến buổi chiều mới dậy, sau khi rửa mặt ăn cơm xong, Lạc Tuyết đem những lời nói của Hạng Quân Nhu tại hương ngọc viện cùng Ngọc phu nhân nhất nhũ nhất thập cho tiểu thư.

"Bắt quỷ? Ha ha....."

Tại Đường môn, Hạng Quân Văn cũng đã gặp qua tranh đấu trong gia tộc như vậy, nhưng là chuyện như này vẫn là lần đầu tiên. Không ngờ rằng Hạng Quân Nhu chán ghét mình như vậy, muốn mượn cơ hội thần không biết quỷ không hay giết nàng, thuận tiện nói rằng nàng bị quỷ ám, thần thể bị trúng tà để lừa dối mọi người, bọn họ là gan ngược lại rất lớn!

Thoáng qua suy nghĩ, Hạng Quân Văn gọi Lạc Tuyết cùng Kinh Hồn lại gần, tại bên tai bọn họ thấp giọng dặn dò vài tiếng, hai người liên tục gật đầu.

Sau mấy ngày, Hạng Quân Văn vẫn như trước mỗi ngày luyện võ ngoài sân. Cùng Phượng Cửu gặp mặt bất ngờ khiến nàng khắc sâu nhận thức chính

mình cùng cường giả trong lúc đó có bao nhiêu chênh lệch. Nàng tuy rằng là nữ tử, không muốn là hảo hán đỉnh thiên lập địa, nhưng cũng không thể tùy ý người bắt nạt. Vạn nhất lần sau gặp lại Phụng Cửu, cũng không thể tùy tiện đã bị cời giày, thật sự rất không có sĩ diện. Còn có độc của nàng, cũng cần gia tăng liều lượng.

Hạng Quân Văn hoàn toàn đem Phụng Cửu quăng ra sau đầu, lại không biết yêu nghiệt này đang làm một chuyện cực kỳ điên cuồng.

"Thiếu chủ, ngài đây là?" Nhìn trên bàn một đôi kim khâu ngọc hài, hai mắt Phi Sương tròn thật lớn suýt chút nữa rơi ra.

Ngày đó khi nghe Thiếu chủ định ra Thiếu chủ phu nhân, liền sai người theo chân núi tìm đến đôi giày kia của Hạng Quân Văn, hơn nữa cho người ta dùng vàng ròng dựa theo kích thước, làm ra một đôi y hệt, Thiếu chủ đây là có ý gì? Làm cho Phi Sương đầu óc cũng mơ hồ. Tuy rằng nhìn quen hẳn luôn không theo lẽ thường tình, nhưng có thể làm ra một đôi kim khâu như này, vẫn là lần đầu tiên.

"Ngày mai cho người ta công bố, nói bản Thiếu chủ muốn kết hôn, bản Thiếu chủ đối với phu nhân yêu cầu duy nhất là có thể đi vừa đôi kim khâu này".

Nghe xong lời của Phụng Cửu, Phi Sương suýt chút nữa phun máu. Nguyên lai ngày đó Thiếu chủ trong phòng buồn phiền là vì chuyện này? Hắn muốn dùng phương thức này để tìm ra Thiếu chủ phu nhân? Đây, điều này có thể sao? Cô nương nhà ai mà không đem chân ngọc cất giấu trong giày, chẳng lẽ thật sự phải cời ra thử giày? Phi Sương cảm thấy nữ tử áo trắng kích thích Thiếu chủ rất lớn, làm cho Phụng Cửu trở nên không bình thường.

"Thiếu chủ, ngài như vậy, vậy Vân Tranh quận chúa....."

"Nàng nếu có thể đi vào, ta sẽ cưới nàng! Chỉ sợ nàng không thể!"

Nghe vậy, Phi Sương xem như đã rõ ràng. Vân Tranh quận chúa một đôi thiên túc, đây là điều mọi người đều biết.

Thiếu chủ giờ lại nói như vậy, rõ ràng rất bài xích Vân Tranh quận chúa. Chỉ là, tính tình quận chúa như vậy, sợ là sẽ không từ bỏ ý đồ! Nàng đã sớm nói rằng, vị trí Thiếu chủ phu nhân của Bàn Long thành là của nàng, ai cũng đừng mong mơ tưởng, hơn nữa còn lấy thủ đoạn tàn nhẫn đem những thiếu nữ tương loại bỏ.

Tuy rằng như vậy giúp Phụng Cửu giải quyết không ít phiền toái, nhưng là làm cho Thiếu chủ độc thân đến bây giờ, đã trở thành một thanh niên, còn chưa qua tay nữ tử nào. Hy vọng nữ tử mà Thiếu chủ coi trọng có năng lực, có thể chống lại Vân Tranh quận chúa cùng Lão thái quân.

Tin Thiếu chủ Bàn Long thành tìm bạn trăm năm, không bao lâu liền truyền khắp nơi. Nhìn cặp kim khâu kia trước mắt mọi người đều như sáng lên, nhưng xem đôi giày chỉ lớn nhỏ tầm bàn tay nam nhân, có người đặt điều lại nói thầm, Phụng Cửu kia không phải là luyện đồng đi! Đôi giày kia rõ ràng chỉ to bằng chân hài tử, lấy một đôi giày như vậy ra tìm bạn trăm năm, không phải là lừa dối sao!

"Gia, Phụng Cửu này cũng thật thú vị! Ngài nói, hẳn làm chuyện này thực ra là có ý gì a?" Người đứng sau Bách Lý Giao, nhìn bốn người nâng đôi kim khâu kia, Phụng Cửu để người ta tuần hành khắp phố, triển lãm cặp kim khâu, làm người dân đối với cặp giày kia ấn tượng khắc sâu.

"Cạch cạch...." Hai quả hạch đào trong tay Bách Lý Giao nhẹ nhàng chuyển động, một thân lam bào, càng phụ trợ cho khuôn mặt anh tuấn rắn rỏi của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Phong ba kim khâu tuyển vợ

Editor: Tuyết.Nhi.

Thấy Bách Lý Giao không nói lời nào, Ngô Minh tiến lên một bước, "Gia, việc này chắc không phải là thủ thuật che mắt của Phụng Cửu chứ! Tất cả mọi người đều trông mong chạy tới Cẩm thành để tìm nữ chúa, hẳn ở phía sau làm ra chuyện tình hoang đường như thế, chẳng lẽ là có cái gì mờ ám, muốn dấu không cho mọi người biết?"

Nghe xong lời nói của Ngô Minh, Bách Lý Giao lười biếng tựa vào một bên, hắc xì một cái, "Không có khả năng. Hẳn nếu thật sự đã tìm được, chắc chắn che chở thật tốt, sẽ không phô trương như vậy. Người đừng quên, Hoàng hậu Dục Nhân quốc là công chúa của Chu Liên quốc chúng ta, thủ đoạn của nàng thế nào, người cũng hiểu rõ. Lúc trước, nàng đem Phụng Cửu đuổi ra ngoài Hoàng thành, trục xuất khỏi hoàng tộc, Cô Cô sẽ không tính để cho hắn còn sống trở về..."

Nghe Bách Lý Giao nói như thế, Ngô Minh liền nở nụ cười. Hẳn làm sao lại quên Hoàng hậu Dục Nhân quốc Bách Lý Thái Vi chứ!

Vị công chúa kia trước khi xuất giá được mệnh danh là đệ nhất mỹ nhân toàn đại lục, vốn dĩ cũng là nữ tử đơn thuần nũng nịu như hoa, nhưng sau khi tiến vào hậu cung Dục Nhân quốc, lại bị tôi luyện thành tâm ngoan thủ lạt. Chưa đầy hai năm, Bách Lý Thái Vi liền từ một quý nhân vô danh không chút tiếng tăm vượt lên trở thành Hoàng hậu, độc sủng lục cung. Cái bụng của nàng cũng không chịu thua kém, vừa mới sinh hạ được Nguyên Khuê, liền được sắc phong làm Thái tử.

Có Bách Lý Thái Vi áp chế, Phụng Cửu làm cách nào cũng không trở mình được, cho dù lúc trước Nguyên Tung vì đề phòng Nguyên Khuê, tính toán để lại một đường lui cho cả nhà già trẻ, đem Bàn Long thành đưa cho Phụng Cửu, làm căn cứ của hắn, nhưng như thế thì sao chứ! Lão thái quân Bàn Long thành chưa chắc đã toàn tâm toàn ý với hắn, Phụng Cửu muốn trở mình, cũng thật khó khăn, huống chi còn có lời đồn như vậy...

Sự kiện kim hải của Phụng Cửu ở Cẩm thành tạo ra oanh động không nhỏ, thậm chí kinh động tới cả Công Tôn Nam trong cung.

“Ai có thể mang vừa kim hải, thì người đó có thể làm thiếu phu nhân Bàn Long thành sao?”

Công Tôn Nam nghe được chuyện này, cảm thấy Phụng Cửu rất đáng ngờ. Nhưng chỉ đáng ngờ như vậy, ngược lại làm cho lòng người nghi hoặc. Người này có ý gì? Hắn tuyên truyền từ phía lớn như vậy mục đích là để làm gì? Chẳng lẽ mục tiêu của hắn không phải là nữ chúa trong lời tiên đoán? Công Tôn Nam đa nghi, một sự tình đơn giản ở trong đầu hắn cũng bị xoay chuyển đến vài vòng, huống chi chuyện này còn liên quan đến Bàn Long thành.

Bàn Long thành ở phía bắc Dự Nhân quốc, nói là thành, trên thực tế cũng được coi là một tiểu vương quốc ở phía bắc của Dự Nhân quốc. Nơi đó non xanh nước biếc, sản vật phong phú, dư thừa quặng sắt. Bàn Long thành giàu có đông đúc, mọi người đều biết, trên đại lục cơ hồ tám mươi phần trăm quặng sắt đều tập trung ở Bàn Long thành. Sắt, là nguyên liệu để rèn vũ khí, Bàn Long thành cũng bởi vì vậy mà trở nên giàu có.

Bởi vì đây là nơi sản sinh ra sắt, nên quân đội cường đại nhất đại lục cũng là của Bàn Long thành, đó cũng là lý do vì sao Bàn Long thành trở thành miếng thịt béo khiến cho các quốc gia khác thèm nhỏ dãi nhưng cũng không có cách nào chiếm về tay. Cũng chính bởi vì là nơi sản sinh ra sắt, nên tứ quốc đối với Bàn Long thành đều cung kính có thêm, sợ không cẩn thận đắc tội Phụng Cửu, không có quặng sắt chế tạo vũ khí, đến lúc đó chỉ có thể biến thành thịt bò, mặc người chém giết.

Nói trắng ra là nắm giữ quặng sắt, cũng là nắm giữ cán cân quyền lực của đại lục. Nếu chọc giận Phụng Cửu, hắn tùy tiện có thể đến giúp đỡ một quốc gia khác trở nên hùng mạnh, trở thành bá chủ trong tứ quốc, đến lúc đó đại lục sẽ không còn yên ổn nữa. Cũng may Phụng Cửu cũng không có ý tưởng này, từ khi hắn cầm quyền lúc mười tám tuổi đến bây giờ, đã mười năm, thái độ Bàn Long thành đối với tứ quốc coi như công bằng, đó cũng là nguyên nhân khiến cho đại lục còn duy trì được đến bây giờ.

Phụng Cửu đến Cẩm thành, điều này Công Tôn Nam đã sớm biết được, mấy ngày nay người của ba nước đều đến Cẩm thành, danh nghĩa đều nói là vì đại thọ của Thái hậu, trên thực tế đều là vì lời tiên đoán về nữ chúa mà đến. Nhắc tới nữ chúa, Công Tôn Nam lại cảm thấy đau đầu. Đến bây giờ, chuyện này một chút tin tức đều không có, nữ nhân đảo điên thiên hạ kia đang trốn ở chỗ nào, hắn căn bản là không biết.

Vừa nghĩ tới giang sơn xã tắc của mình có khả năng rơi vào trong tay người khác, trong lòng Công Tôn Nam có chút sợ hãi, hiện tại Phụng Cửu làm ra hành động như vậy, hắn rốt cuộc là có ý gì? Khiến cho Công Tôn Nam không thể không hoài nghi “dụng tâm” của Phụng Cửu.

Công Tôn Nam tâm sự trùng trùng điệp điệp, nhưng những nữ nhân ở hậu cung còn đang trong trạng thái bùng nổ. Khỏi phải nói nhóm phi tần bọn họ sau khi nghe việc “kim hải tuyền vợ” của Phụng Cửu đã hưng phấn cùng xuân tâm nhộn nhạo cỡ nào, thậm chí ở thời điểm mộng xuân còn thậm gọi “Cửu lang”, chỉ riêng mấy vị công chúa sau khi nghe thấy tin tức này, tiểu tâm tư giống như chim nhỏ liền bay lên, nhảy nhót vui mừng.

Phụng Cửu, đó là mỹ nam tử được cả thiên hạ công nhận, Bàn Long thành, cũng là địa phương giàu có nhất được cả thiên hạ công nhận. Có thể trở thành phu nhân Bàn Long thành, bên người còn có phu quân như Phụng Cửu làm bạn, đặc biệt là Phụng Cửu không có cơ thiếp, nếu có thể đoạt lấy tình yêu của hắn, có được trái tim của hắn, tự nhiên là ngày sau sẽ êm đềm mãi mãi, hạnh phúc kéo dài cả đời. Bàn Long thành đối với nữ tử mà nói, hoàn toàn chính là hào môn lớn nhất thiên hạ.

“Công chúa, người chậm một chút!” Tỷ nữ Đông Trùng của Công Tôn Lan Tịch nặng nề chạy phía sau nàng, thở hồng hộc. Vừa biết được tin Phụng Cửu muốn chọn vợ, công chúa nhà mình ngay lập tức nâng váy chạy đến Ngự thư phòng, nhưng mà khiến cho Đông Trùng mặt sắp chết rồi. “Công chúa, công chúa...”

Công Tôn Lan Tịch nâng làn váy, ném hết đoạn trang hiện thực ngày xưa, chạy như bay về phía trước. Rốt cuộc, là công chúa hoàng gia, kim chi ngọc điệp nên thiếu rèn luyện. Chưa được bao lâu, trên khuôn mặt phấn hồng của Công Tôn Lan Tịch rịn ra một tầng mồ hôi mỏng.

“Công chúa, người, người nghỉ ngơi một chút...” Đông Trùng đi theo sau Công Tôn Lan Tịch, đến bên cạnh nàng, thấy chủ tử như vậy, vội vàng cầm khăn nhỏ lau mồ hôi giùm nàng. “Công chúa, người nghỉ ngơi một chút đi! Sắp đến Ngự thư phòng rồi!”

“Không được! Các nàng cũng đi...” Thời điểm Công Tôn Lan Tịch đang nói, đã thấy được ba cái bóng dáng xinh đẹp nhắm phía Ngự thư phòng đi tới.

Nếu nàng đoán không sai, mấy vị tỷ muội của nàng cũng là vì chuyện Phụng Cửu, toàn bộ các nàng đều đi, nàng không ra mặt thì có vẻ rất không hòa hợp. Hơn nữa, hiếm khi có trò hay để xem, nàng làm sao không vô giúp vui!

Trong Ngự thư phòng, nhìn bốn nữ nhi quý gối trước mặt, Công Tôn Nam xém chút nữa thì tức chết.

“Một đám không có tiền đồ!” Chòm râu Công Tôn Nam run nhè nhẹ, rõ ràng bị tức quá mức. Bốn nữ nhi đồng loạt lại đây, thế nhưng đều là vì Phụng Cửu. Chẳng lẽ Công chúa Thương Nguyệt quốc lại thấp hèn như vậy? Thấy trên mặt các nàng đều là một vẻ si mê Phụng Cửu, còn có bộ dáng không biết hối cải, Công Tôn Nam hận không thể cho các nàng mấy đại bản.

Chúng ta không có tiền đồ, kia người là cái gì? Lão già không có tiền đồ sao? Công Tôn Lan Tịch nghĩ thầm, nhìn lại thấy Công Tôn Nam liếc mắt một cái lại lập tức cúi đầu.

“Phụ hoàng, chúng ta thế nào không có tiền đồ? Nếu nữ nhi có thể trở thành phụ nhân Bàn Long thành, nhất định sẽ khiến cho Phụng Cửu đem toàn bộ quỹ sát cho Thương Nguyệt quốc chúng ta. Phụ hoàng, người không phải muốn trở thành bá chủ, không muốn nhất thống thiên hạ sao? Nữ nhi như thế cũng là vì người mà!” Đại công chúa Công Tôn Triều Tịch lớn tuổi nhất, lời nói ra cũng cẩn thận, đoán ý nói hùa theo đã tâm xưng bá của Công Tôn Nam.

“Đúng đúng! Đại tỷ nói rất đúng! Phụ hoàng, nữ nhi kỳ thật không có tâm tư riêng, ở trong nội tâm của nữ nhi, lợi ích của Thương Nguyệt quốc lớn hơn hết thảy! Nữ nhi làm như vậy đều là vì Thương Nguyệt quốc!” Nghe Công Tôn Triều Tịch nói như thế, nhị công chúa Công Tôn Cẩm Tịch lập tức phối hợp dùng sức gạt đầu, mà ngay cả Công Tôn Hạc Hịch ngày thường kiêu lời cũng nhỏ giọng đoán ý nói hùa một tiếng.

Mới vừa rồi còn cảm thấy nữ nhi làm mất thể diện của hắn, nhưng sau khi Công Tôn Nam nghe qua mấy lời này, chớp mắt, vượt chòm râu, ở trên người bốn nữ nhi đánh giá một phen, cuối cùng mới gạt đầu, để cho các nàng đứng lên.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Công chúa hoàng gia khác người

Công Tôn Nam lại tỉ mỉ đánh giá bốn nữ nhi, mỗi người mỗi vẻ, nếu là có thể có được ưu ái của Phụng Cửu, nói không chừng cũng là cái chuyện tốt. “Các ngươi đi về trước đi! Cứ cố gắng chờ ở trong cung cho Trẫm!”

“Phụ hoàng ——”

Công Tôn Triều Tịch có chút sốt ruột, đi một bước về phía trước. Vừa rồi Công Tôn Nam tựa hồ đã nghe ra ý tứ của bọn họ, nhưng mà lúc này lại như thế, là có ý gì?

“Chờ đến ngày sinh của Hoàng tử mẫu các ngươi, hắn nhất định trở về, đến lúc đó có thể hay không, thì phải xem tạo hóa.....”

Nghe Công Tôn Nam như vậy nói, mấy vị công chúa đều là mừng rỡ, sau đó lui xuống.

Chờ Công Tôn Lan Tịch đi ra, Đông Trùng bước nhỏ theo sau nàng, “Công chúa, người đối với Phụng Cửu có hứng thú?” Đông Trùng có chút không minh bạch, Phụng Cửu cũng tốt, nhưng mà công chúa nhà mình không phải vẫn khoe khoang là phải gả cho một hiệp khách, ngày sau hành hiệp trượng nghĩa, hành tẩu giang hồ sao? Vì sao lần này lại đề bụng chuyện của Phụng Cửu?

“Chơi vui! Đã lâu chưa có chuyện nào chơi vui như thế, huống chi các tỷ tỷ đều đi, ta đương nhiên muốn đi theo xem náo nhiệt a!” Công Tôn Lan Tịch nhìn theo thân ảnh của các tỷ tỷ đã đi xa, lại chơi đùa các ngón tay của mình. “Còn tưởng rằng phụ hoàng cho phép chúng ta xuất cung, đến lúc đó ta nhân cơ hội đào tẩu, liền có thể bước chân vào giang hồ, đáng tiếc a.....”

Càng nói về sau, thanh âm của Công Tôn Lan Tịch thanh càng nhỏ, bất quá Đông Trùng nghe thấy mấy chữ “bước chân vào giang hồ” này, vội vàng bắt lấy ống tay áo Công Tôn Lan Tịch, “Công chúa, phải đi cũng phải mang theo nô tỳ, nô tỳ muốn hầu hạ người!”

Nhìn tiểu nha đầu một bộ dáng người không mang theo ta, ta sẽ khóc cho người xem, Công Tôn Lan Tịch cười sờ sờ đầu Đông Trùng. “Yên tâm, ta đi chỗ nào đều sẽ mang theo người! Tuy rằng người có hơi vụng về!”

“Công chúa ——” Tuy rằng không phải lần đầu tiên bị Công Tôn Lan Tịch nói vụng về, nhưng Đông Trùng vẫn rất bất mãn với cách xưng hô này.

Bộ dáng của Đông Trùng, khiến cho Công Tôn Lan Tịch nở nụ cười. Mẫu phi mất, trong cung này cũng chỉ có Đông Trùng thực tâm đối tốt với nàng, mà nàng, đã sớm mất đi hứng thú với cái hoàng cung lạnh như băng này, nếu có thể, nàng nhất định sẽ tìm cơ hội rời đi!

Phụng Cửu đã đem kim hài trưng ra một khoảng thời gian, hắn tìm riêng một chỗ ngồi ôm cây đợi thỏ, chờ tân nương của hắn mắc câu, mấy ngày nay, cửa nơi này đều bị đập phá ra không còn hình dạng.

Vừa nghe tới Phụng Cửu tuyên thệ, bà lão tám mươi đến hai mươi cũng đều chen chúc lao tới đây. Cũng may Phụng Cửu đã sớm dự đoán được điều này, trực tiếp thiếp ra bố cáo, tuyên thệ tuổi từ 15 – 20, loãng cái đã đánh rớt rất nhiều người, nhưng người đến đây hưởng ứng lệnh triệu tập là rất nhiều, vô cùng nhiều.

“Thiếu chủ, phụ nhân thật sự sẽ tới sao?” Phi Sương nhìn cảnh này nắm đầm vụn vụn, chen chúc không biết bao nhiêu nữ tử má phấn tạo thành một thế trận hùng tráng, có chút nhức đầu.

Liên tục mười ngày, nữ nhân tới cửa cũng thật quá nhiều! Tiểu thư khuê các đều đeo cái khăn che mặt, vẫn duy trì hình tượng rụt rè, nhưng một đám đều ngấm ngấm so công phu cao thấp, về phần các tiểu cô nương, chưa chú ý nhiều như vậy, càng ra sức lộ ra khuôn mặt thanh tú, hy vọng được Phụng Cửu coi trọng.

“Nàng sẽ không đến.” Phụng Cửu vượt Ngăn Hồ trong lòng, trong thanh âm để lộ ra thần nhiên mất mát, “Phi Sương, có phải hay không mị lực của ta giảm xuống?”

Bị Phụng Cửu hỏi như vậy, Phi Sương kinh hãi, lại nhìn thiếu chủ nhà mình, biểu tình có chút chán nản, đây vẫn là thiếu chủ yêu nghiệt kiêu ngạo nhà mình sao? Thiếu chủ như vậy đúng là hiếm thấy. Chẳng lẽ bị thiếu phu nhân ngó lơ, cho nên tâm thiếu chủ bị dả kích?

Nghĩ như vậy, Phi Sương lại cảm thấy thiếu chủ đáng thương. Lớn như vậy, thật vất vả gặp được một nữ tử xứng tâm như ý, người ta lại không thêm đề ý, đây đối với thiếu chủ mà nói, là rất dả kích a!

“Thiếu chủ, nói không chừng phu nhân gia giáo nghiêm, không thể đến!” Phi Sương vắt hết óc, muốn tìm biện pháp an ủi Phụng Cửu.

“Có lẽ đi ——”

Phụng Cửu nhìn xa xa, ánh mắt mê ly.

Nữ tử kia nhìn hẩn tựa như xem một người bình thường, không bị dung mạo của hẩn dả động, sau khi nghe hẩn tự giới thiệu, cũng không có vui sướng cùng dính lấy hẩn để lấy lòng, ngược lại thờ ơ nhìn hẩn rơi xuống vách núi đen, thật sự là một nữ nhân nhẫn tâm! Đôi mắt kia lại cứ động lòng người như thường, để hẩn rơi vào vực sâu không thể tự kiềm chế, nói năng tâm ngoan, nhưng năng lại thủ hạ lưu tình, lại không phải là người vô tình.....

Ai, thật sự là một nữ nhân nhẫn tâm a —— Sau khi ưu sầu, Phụng Cửu trong lòng cho ra một cái kết luận như vậy.

Đêm đó sau khi nàng biến mất, giống như hoàn toàn rời đi, không bao giờ xuất hiện nữa. Mấy ngày này, hẩn ngày đêm ngồi thủ bên huyền nhai (vách núi đen), đã nghĩ muốn tóm tiểu nữ nhân kia, không nghĩ tới nàng ngược lại như biết ý định của hẩn, trốn đi, dường như bọn họ chưa từng gặp qua nhau, thực vô tình! Bất kể như thế nào, hẩn đều phải đem nữ nhân giả hoạt giống như hồ ly này lôi về nhà, biến nàng thành tân nương của mình! Chỉ có nữ nhân như thế mới xứng cùng Phụng Cửu hẩn sánh vai!

Nghĩ như vậy, Phụng Cửu đứng lên, đem linh hồ quăng lên vai. “Phi Sương, đi thăm dò! Phía trên huyền nhai có nhà nào, trong nhà có hay không nữ tử đến tuổi kết hôn, còn bình thường nữ tử yêu thích cái gì, nói chung, tất cả tất cả, ta đều phải biết được.”

Thấy Phụng Cửu phát giận, Phi Sương có chút không nói gì, “Thiếu chủ, chúng ta lần này tới đây, không phải bởi vì lời tiên đoán của Bất Liễu đại sư, đến để tìm kiếm Phụng nữ sao? Người hiện tại tập trung nhiều tinh lực như vậy để tìm phu nhân, có phải hay không có chút ——”

“Người muốn nói ta chủ thứ bất phân?” (không phân biệt được chủ yếu và thứ yếu)

“Không không không, ta không phải ý tứ này.” Phi Sương lắc đầu, trên mặt lại là khẳng định.

“Ba ——” Phụng Cửu một tát vỗ vào trên đầu Phi Sương, “Rốt cuộc là cưới vợ quan trọng, hay là được thiên hạ quan trọng a! Thiên hạ này, chỉ cần ta muốn, nhất định có thể đoạt được, không cần mượn dùng năng lực của nữ nhân. Nhưng để cho nương tử của ta chạy mất, hạnh phúc về sau của ta liền mất sạch! Còn không mau đi!”

“Vâng vâng vâng!” Phi Sương trề miệng gãi đầu, trốn nhanh như gió. Xem ra thiếu chủ nhà mình là muốn nương tử đến điên rồi! Chờ gặp phu nhân, hẩn nhất định phải thử nhìn xem, rốt cuộc là nữ tử như thế nào mới có thể đem thiếu chủ nhà mình mê hoặc đến thần hồn điên đảo!

Đối với chuyện Phụng Cửu lấy kim hải tuyền thê, Hạng Quân Văn là hai tay tán thành. Đơn giản là lúc này, lượng tiêu thụ lãng la tơ lụa cẩm y của Yên Chi Cẩm cùng son phấn của Kim Phấn Thế Gia tăng lên vài lần, từng nữ nhân hưởng ứng lệnh triệu tập này đều muốn mình trở nên xinh đẹp hơn, cái gọi là “nhân yếu y trang*” chính là đạo lý này.

*Người chú trọng đến ăn mặc.

Mà thu nhập của ba cửa hàng khác cũng vững bước tăng lên, đặc biệt là Kim Ngọc Mãn Đường, từ sau khi xuất bản “Hồng Lâu Mộng”, mỗi lần tân tập san đưa ra thị trường đều ngay lập tức hết hàng, tiểu thư quý tộc tại Kinh thành ai cũng cầm một quyển, hận không thể mình chính trở thành Lâm muội muội, có thể tìm được một ca ca bảo bối tri âm tri kỷ.

Hà bao căng phồng, Lạc Tuyết cùng Kinh Hồn bên người cũng tiến bộ rất lớn, những ngày này của Hạng Quân Văn có thể nói là quá tiêu điều tự tại. Nhưng nàng thoải mái, lại thành cái đinh trong mắt cái gai trong thịt người khác, ở phủ tướng quân, một hồi tước quý khôi hài đang trình diễn.

Mấy ngày này, các tìm đồn ở phủ tướng quân ngày càng nhiều, đều liên quan đến chuyện ma quái, lời đồn đãi giống như tuyết rơi tuyết rơi, bay ra ngoài, mà ngay dân chúng trong Cẩm thành cũng biết từ sau khi Nhị tiểu thư phủ tướng quân trở về thì chuyện ma quái bắt đầu, hơn nữa còn chết hết vài người.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 30: Hỏa thiêu Phỉ Thúy Cừ

Trước hết tung tin đồn, sau đó mới hành động, đây là sách lược của Ngọc phu nhân.

Suy cho cùng, làm chủ đương gia nội viện của phủ tướng quân, Ngọc phu nhân sử lý sự tình không giống như Hạng Quân Nhu chỉ biết lỗ mãng động tay động chân. Khi chuyện ma quái ở phủ tướng quân truyền khắp kinh thành, Ngọc phu nhân cho người dẫn Vu sư bắt quỷ nghênh ngang vào phủ tướng quân từ cửa chính.

“Tiểu thư, bọn họ đến đây ——”

Lạc Tuyết vội vã chạy tới bên Hạng Quân Văn, thanh âm có chút cấp bách, lại có chút hưng phấn. Nàng thao luyện đã lâu, ngoại trừ cùng Kinh Hồn đối chiến, chưa từng có gặp qua đối thủ khác, hôm nay tiểu thư thế nhưng nói, muốn bọn họ ra tay giáo huấn lũ khôn kiếp này, Lạc Tuyết đã sớm nóng lòng muốn thử, đợi không nổi nữa.

“Ừ.....” Hạng Quân Văn tiếp tục chuyên chú luyện được hoàn. Những được liệu của La Húc đã bị nàng dùng đến bảy tám phần, nhìn độc được quen thuộc từ kiếp trước đang dần hình thành trong tay mình, Hạng Quân Văn đặc biệt có cảm giác thành tựu. Chờ có thời gian đi bắt một độc sùng* về nuôi, đến đây mới thật hoàn mỹ!

*Trùng độc, hoặc một sùng vật có độc dùng nuôi để thử thuốc.

Ngọc phu nhân mời đạo sĩ bắt quỷ, đưa tới một đám người vây xem. Mọi người đều biết đại phu nhân làm cho lớn chuyện như vậy đều là nhằm vào Hạng Quân Văn, bọn hạ nhân rồi việc đều lùi lượt theo sau Vu sư, muốn đi Phi Thúy Cư xem náo nhiệt. Ở trong lòng mọi người, chỉ có Ngọc phu nhân mới là chủ tử chân chính của phủ tướng quân. Về phần Hạng Quân Văn, tuy là chính nữ, nhưng mười mấy năm qua nàng giống như người tàng hình, ai còn nhớ rõ nàng là con vợ cả phủ tướng quân chứ!

“Phu nhân, trong phủ có yêu quái ——”

Ngọc phu nhân mời đến là một vị lão đạo sĩ chừng năm mươi, chòm râu hoa râm, mặc trường bào đỏ tía, trước ngực sau lưng đều có một cái khiên sắt Thái cực đồ lớn nhỏ, trong tay một cây phát trần thật dài, một đầu tóc bạc, dùng một cây mộc sai cố định.

“Yêu quái? Làm sao có thể.....” Ngọc phu nhân che miệng, làm ra bộ dáng kinh hoàng.

Rõ ràng là làm ra vẻ, nhưng nhất cử nhất động đều biểu hiện trôi chảy như vậy, trong mắt người xem, dường như Ngọc Phu nhân thực sự bị điều này dọa! Đây vốn dĩ là cái bẫy mà Ngọc phu nhân thiếu kế trước mặt mọi người, nhưng sau khi nhìn thấy đạo sĩ một thân già cốt tiên phong, trực tiếp ở trong đầu đem điều dối trá này biến thành sự thật, có người bắt đầu tin chắc Hạng Quân Văn thực sự bị yêu ma ám ảnh.

“Đạo công, phủ tướng quân của chúng ta làm sao có thể có yêu chứ? Người không nhìn lầm?” Ngọc phu nhân môi đỏ mọng khẽ run, bộ dáng thật là đáng thương.

“Phu nhân, lão đạo sẽ không nói dối, trong phủ xác thực có yêu quái! Hơn nữa pháp lực rất lớn a!”

Lão đạo về mặt chính khí, khiến cho khác phu nhân cùng các tiểu thư đều lui về sau từng bước, Hạng Quân Nhu lại sợ hãi “run rẩy” trốn vào trong lòng Ngọc phu nhân, “Nương, phải làm sao? Nữ nhi sợ! Khó trách gần đây mỗi đêm ta đều ngủ không ngon giấc, hàng đêm mộng yểm, chắc chắn chính là yêu ma ở đây tác quái! Nương, phải làm sao?”

“Đạo công, người giúp chúng ta diệt trừ con yêu quái này đi!” Hoàn phu nhân một bên mở miệng, một bên kéo Hạng Quân Yên của nàng cũng đang liên tục gật đầu, “Đừng vậy a, đạo công, người nếu có thể diệt được con yêu quái kia, chính là đại ân nhân của phủ chúng ta, chờ phụ thân ta trở về, nhất định sẽ hậu tạ người!”

Mấy người kẻ xướng người hoạ, phối hợp thiên y vô phòng. Lão đạo vuốt vuốt chòm râu, híp mắt, bấm đốt tay tính toán, biểu tình kinh hãi, “Ai nha! Con yêu này yêu pháp cực kỳ lợi hại, lão đạo ta có chút bất không được a!”

Không thể không nói người Ngọc phu nhân mời đến cực kỳ có thiên phú diễn trò, cộng thêm bộ dạng ra vẻ đạo mạo, mang một bộ chính nhân quân tử, qua một câu hù dọa của hắn, vốn dĩ mọi người trong lòng còn chút hoài nghi cùng do dự, thế nhưng tất cả đều bắt đầu tin lời của hắn.

“Đạo công, cứu mạng a!” Trong đám người, có người quỳ xuống, lập tức, ngay tiếp theo một đám người đều quỳ xuống dập đầu, “Đạo công, nhất định phải giúp chúng ta đem yêu quái kia trừ bỏ, nếu không tất cả mọi người không thể sống!”

Nhìn một mảnh người chen chúc quỳ dưới đất, khóe miệng Ngọc phu nhân cong lên, thanh âm lại bắt đầu run rẩy, “Đạo công, mời người vô luận như thế nào đều phải cứu toàn gia chúng ta! Mặc kệ người nói điều kiện gì, bản phu nhân đều đáp ứng, nếu như cần bản phu nhân về sau ăn chay kính Phật, ta đều nguyện ý a! Chỉ mời đạo công rủ lòng từ bi, thu thập yêu quái kia, trả lại cho chúng ta một mảnh thanh tịnh!”

Thấy Ngọc phu nhân năn nỉ lão đạo như vậy, bọn hạ nhân đều cảm thấy Ngọc phu nhân là người vô cùng tốt, vì toàn gia lo lắng như vậy, thật sự hiếm có. Trong lúc nhất thời, vang lên một tràng thanh âm cầu xin.

“Này.....” Lão đạo nhìn về phía Ngọc phu nhân, làm ra bộ dáng khó xử. “Không phải ta không giúp các ngươi, thật sự là yêu quái kia pháp thuật cao cường, đã biến thành hình người, hơn nữa.....”

Lão đạo vẫn còn do dự dự, làm cho lòng người cảm thấy sợ hãi.

“Hơn nữa cái gì?” Hạng Quân Nhu đứng ra, vội vàng hỏi, “Người có chuyện xin mời nói thẳng!”

“Này ——” lão đạo nói lấp nửa ngày, thở dài, “Yêu ở góc phía Tây Bắc! Xin hỏi, góc phía Tây Bắc là ai ở?”

“Góc Tây Bắc?” Hạng Quân Lam nhỏ tuổi nhất nhăn châu chuyễn động, lập tức mở miệng nói, “Góc Tây Bắc là Phi Thúy Cự, nhị tỷ Hạng Quân Văn ở!”

“Hạng Quân Văn? Chính là nhị tiểu thư?” Lão đạo nhướng mày, lại bấm độn một vòng đầu ngón tay, “Không đúng! Nhị tiểu thư đã sớm đầu thai chuyễn thế, kẻ này không phải nhị tiểu thư, mà là yêu nghiệt biến thành nhị tiểu thư!”

Lão đạo vừa nói, mọi người kinh hô. Không chờ bọn họ hiểu được, lão đạo hét lớn một tiếng, “Không tốt! Yêu quái đã phát hiện lão đạo, muốn phá rồi, mau theo lão đạo đi thu nạng vì dân trừ hại!” Nói xong, lão đạo sĩ vội vã chạy tới Phi Thúy Cự, một đám người đều chen chúc theo sau lão đạo sĩ, muốn tận mắt xem đạo sĩ làm sao thu phục yêu quái.

Nghĩ đến hết thảy đều tiến triển theo tưởng tượng của mình, Ngọc phu nhân cười đến rục rờ. Triệu Nguyệt Như, trước kia nguoi đoạt đi vị trí thuộc về ta, khiến cho nữ nhi của ta trở thành thứ nữ, hôm nay, ta muốn hủy đi tâm can bảo bối trong lòng nguoi!

Kinh Hồn đã đem những chuyện vừa xảy ra báo lại tường tận cho Hạng Quân Văn, nghe tiếng bước chân dồn dập truyền đến, Hạng Quân Văn gật gật đầu, Kinh Hồn cùng Lạc Tuyết lui xuống.

Thời điểm đạo sĩ cùng mọi người đuổi tới, chỉ nhìn thấy đại môn Phi Thúy Cự mở rộng, trong viện không có một bóng người.

Cùng tình huống ngày đó giống nhau! Vừa nghĩ tới hình dạng ba nha đầu lúc trước, Hạng Quân Văn thối lui về phía sau. Sự hèn nhát của nàng, khiến cho Hạng Quân Nhu cười lạnh một tiếng. Thật sự là vô dụng! Mới như thế đã bị dọa!

“Thiên linh linh địa linh linh, Thái Thượng Lão Quân mau mau hiển linh!” Đạo sĩ tay trái cầm kim phù, tay phải cầm bảo kiếm, trên không trung khoa tay múa chân.

“Ba ——” một tiếng, bảo kiếm trong tay đạo sĩ bỗng dung gãy đôi, kim phù mới được dóc chưa được vài giây liền tắt ngúm. “Thiên linh linh địa linh linh, Thái Thượng Lão Quân mau mau hiển linh!” Lão đạo xuất ra bảo kiếm cùng kim phù mới, một lần nữa làm lại, kết quả đều giống như vừa rồi.

“Làm sao vậy?” Ngọc phu nhân hỏi.

“Phu nhân, pháp lực của yêu quái rất cao cường! Lão đạo hàng không được! Nay chỉ có một cái biện pháp! Yêu quái trên thế gian đều sợ hỏa! Đối phó với lão yêu quái ngàn năm này, nhất định phải dùng Tam Muội chân hỏa* đến đốt cháy mới được!”

*Một trong 12 thứ lửa của Thái Thượng lão quân dùng để luyện đan, đứng thứ ba.

“Tại sao có thể như vậy.....” Ngọc phu nhân xem chút té xiu, khi nàng tỉnh lại, bắt đầu đi nhìn thoáng qua Phi Thúy Cự, cắn chặt răng, “Đạo công, hết thảy đều nghe nguoi an bài!”

Lão đạo sĩ ra hiệu một tiếng, lập tức có năm người tay ôm dầu vừng tiến tới Phi Thúy Cự, đem dầu vừng đội quanh chân tường bao một vòng.

“Người đâu, đốt lửa!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Đại hỏa phủ tướng quân

“Đùng ——” Ngọn lửa liếm lên dầu vừng, lại có người đưa đến củ khô cùng bó củi, chất thành từng đống lớn bao quanh Phi Thúy Cự, thoáng chốc, toàn bộ Phi Thúy Cự đều bị khói đặc bao phủ, tản mát ra mùi khét nồng nặc.

Nhìn đại hỏa hùng hực trước mắt, Hạng Quân Nhu đứng ở bên người Ngọc phu nhân, khóe miệng hai mẹ con đều lộ ra tươi cười lãnh khốc.

Cái đỉnh trong mắt cái gai trong thịt này các nàng nhăn nhai đã rất lâu! Lần này nhất định phải đem nàng thiêu chết! Không có chương ngại Hạng Quân Văn này, Ngọc phu nhân nhất định sẽ trở thành đại phu nhân của phủ tướng quân, như vậy giá trị con người của Hạng Quân Nhu cũng sẽ nước đầy thuyền lên, ai không muốn cưới chính nữ của phủ tướng quân chứ!

Ngoại trừ Ngọc phu nhân cùng Hạng Quân Nhu, những phu nhân cùng tiểu thư khác đều là một bộ dáng xem cuộc vui. Một xấu nữ vô năng, chiếm cứ thân phận chính nữ phủ tướng quân nhiều năm, các nàng làm sao mà cam tâm cho được? Huống chi, Hạng Quân Văn là loại người thế nào ai mà không biết chứ!

Năm đó Triệu Nguyệt Như ôm Hạng Quân Văn gả đại môn phủ tướng quân, tuy rằng Hạng Trị Chung thừa nhận Triệu Nguyệt Như là nương tử của

hắn, cũng thừa nhận Hạng Quân Văn là nữ nhi của hắn, cũng cho mẹ con các nàng thân phận, nhưng mọi người ai cũng biết một bí mật đó là Hạng Quân Văn là đã chủng do Triệu Nguyệt Như cùng nam nhân khác sinh ra. Bằng không những tiểu thư khác của quý phủ đều như hoa như ngọc, thế nào lại sinh ra một kẻ quái dị như Hạng Quân Văn cơ chứ!

Đại hỏa hùng hực khiến cho Phi Thúy Cừ “lách tách” nứt vỡ, Hạng Quân Văn cùng Lạc Tuyết, Kinh Hồn đã sớm mang theo chai lọ rời Phi Thúy Cừ, đến địa phương an toàn. Từng khuôn mặt đáng ghê tởm của những kẻ đó đều rơi hết vào trong mắt Hạng Quân Văn, không sót một ai, không nghĩ tới cái gia đình này không dung nổi nàng!

“Tiểu thư, đều chuẩn bị tốt!” Kinh Hồn phi thân vài cái đã tới bên người Hạng Quân Văn.

“Đốt lửa ——”

Được lệnh, Kinh Hồn ném mỗi lửa vào đồng cỏ khô chất ở đại sảnh Hương Ngọc Viên, lửa bén cỏ khô cùng dầu vừng, ngay lập tức bùng lên thiêu đốt.

“Đốt đi! Đốt đi! Tốt nhất đem toàn bộ phủ tướng quân đều thiêu cháy!”

Ông trời tựa hồ nghe được tâm nguyện của Hạng Quân Văn, một trận gió vừa vãn thổi tới, đem đám lửa thổi đến nội viện, chờ tới khi Ngọc phu nhân đang ở tận Phi Thúy Cừ biết được Hương Ngọc Viên cháy, Hương Ngọc Viên đã toàn bộ bị bao trùm trong biển lửa, còn có xu thế lan ra xung quanh.

“Mau! Nhanh đi cứu hoà!” Lúc này, Ngọc phu nhân rút cuộc bắt chấp ý định muốn tận mắt nhìn thấy Hạng Quân Văn chết, vội vã chạy về dập lửa.

Tiếc rằng, Hương Ngọc Viên cách Phi Thúy Cừ quá xa, cộng thêm bọn hạ nhân trong phủ đều kéo nhau đến Phi Thúy Cừ xem náo nhiệt, lúc này cho dù chấp thêm cánh cũng không thể bay trở về Hương Ngọc Viên, chờ một đám người vọt tới Hương Ngọc Viên thì chẳng những Hương Ngọc Viên của Ngọc phu nhân, mà ngay cả sân viện của mấy vị phu nhân cùng tiểu thư khác cũng bị cháy theo, hơn nữa thể lửa càng ngày càng lớn.

“Người đâu a! Mau cứu hoà a! Trang sức của ta, kim ngân châu báu của ta đều ở bên trong a!”

Ngọc phu nhân hận không thể chính mình vọt vào đám cháy, bà chường quần nội vụ phủ tướng quân mấy năm nay, chiếm được không ít điểm tốt. Nhìn bảo bối mình đau khổ tích góp từng tí một nhiều năm đều bị đại hỏa đốt thành tro, Ngọc phu nhân liền trực tiếp hôn mê.

“Mau cứu hoà! Các người mau cứu hoà!” Các phu nhân tiểu thư khác đều cuống đến hồng mắt, đặc biệt là Hạng Quân Nhu, cái váy hồ điệp nàng mua ở Yên Chi Cầm, vẫn chờ đến sinh thân Thái Hậu để mặc vào, khiến cho người người kinh ngạc. Nếu váy hồ điệp bị thiêu, nàng nhất định đau lòng muốn chết.

Toàn bộ hạ nhân phủ tướng quân quỳnh lên bắt đầu dập lửa, nhưng lửa này thế nhưng lại cháy đến vui vẻ, đâu dễ dàng bị dập tắt.

“Ha ha ha ——” Nhìn đại hỏa hùng hực cách đó không xa, Lạc Tuyết cười ra nước mắt, “Tiểu thư, như thế rất tốt! Bọn họ đốt Phi Thúy Cừ của tiểu thư, chúng ta thiêu phủ tướng quân, coi như là báo thù!”

Đang nói, Kinh Hồn đã bắt được lão đạo sĩ đưa tới trước mặt Hạng Quân Văn, “Quý xuống!” Kinh Hồn một cước đá vào cái móng lão, lão đạo sĩ run rẩy một cái, hai chân như nhũn ra, quỳ gối, hướng về phía Hạng Quân Văn liên tục dập đầu, “Đại hiệp tha mạng! Đại hiệp tha mạng a!”

“Tiểu thư, lão đạo sĩ này vừa rồi tính nhân cơ hội chạy trốn, bị ta tóm trở lại!”

“Tiểu, tiểu thư?” Nghe đến cái xưng hô, lão đạo sĩ cân cân dục dục ngẩng đầu, sau khi nhìn thấy cái bốt to bằng bàn tay trên má trái Hạng Quân Văn, lão đạo nuốt nước miếng. Thật sự là chưa thấy qua người xấu như vậy a? Lại nghĩ một cái, Nhị tiểu thư phủ tướng quân cực xấu, hay là.....

“A, ta chính là lão yêu quái ngàn năm mà người nói!” Hạng Quân Văn tươi cười, khiến cho vết bốt bên má trái trở nên càng thêm dữ tợn, dọa đến mức lão đạo sĩ run lên bần bật. “Nhị tiểu thư tha mạng a! Điều là Ngọc phu nhân sai ta làm như vậy! Nàng nói chỉ cần giết chết người, thì cho ta một cái nông trang, để cho ta tuổi già áo cơm không lo, Nhị tiểu thư tha mạng a!”

“Những lời này người giữ lại đợi lát nữa nói!” Hạng Quân Văn đưa mắt nhìn trời, “Hắn..... Hắn là sẽ đến đi!”

Hạng Quân Văn nói hắn, là chủ nhân phủ tướng quân Hạng Trị Chung. Ngay từ trước, Hạng Quân Văn đã biết tin tức phụ thân mình đã hồi kinh cách đây không lâu, tính thời điểm, hôm nay vừa lúc về đến kinh thành, nàng nhìn lâu như vậy, cũng chính là chờ xem trò hay này. Hy vọng phụ thân này sẽ không để cho nàng thất vọng a!

Hạng Trị Chung là do Công Tôn Nam đích thân triệu hồi trở về, gần đây trong Cẩm thành xuất hiện nhiều người của ba nước khác, Công Tôn Nam sợ chính mình trấn giữ không được. Tốt xấu gì thì Hạng Trị Chung võ tướng danh chấn thiên hạ, Công Tôn Nam triệu Hạng Trị Chung trở về, chính là để hắn trấn thủ lúc sinh thân của Thái hậu!

Bất quá, nhĩ tử khốn kiếp của mình đã hưu nữ nhi của Hạng Trị Chung, Công Tôn Nam đối với ái tướng này vẫn là có chút áy náy, đặc biệt tại Ngự thư phòng bắt nhĩ tử hướng Hạng Trị Chung giải thích một phen, lại ban thưởng ngợi khen, cuối cùng phái Công Tôn Trường Khanh bồi cha vợ cũ về phủ tướng quân.

Đọc theo đường đi, khuôn mặt Hạng Trị Chung tối sầm, nếu không phải Công Tôn Nam dung thân phận quân vương xin lỗi, Hạng Trị Chung hận không thể đem xú tiểu tử trước mắt này một cước đá bay đến sông Hộ Thành. Công Tôn Trường Khanh tự biết đuối lý, cũng không dám chủ động bắt chuyện cùng Hạng Trị Chung, tay cầm thánh chỉ, hai người tiến về phủ tướng quân.

“Đây là có chuyện gì?” Vào phủ tướng quân, nhìn chường khí mù mịt trước mắt, nơi nơi gà bay chó sủa, Hạng Trĩ Chung chấn động.

“Phu quân ——” Thấy Hạng Trĩ Chung, Ngọc phu nhân ngay lập tức nước mắt lăn chã chạy tới. E ngại Công Tôn Trường Khanh ở bên cạnh, Hạng Trĩ Chung không có đem Ngọc phu nhân đây ra, mà là vòng tay ôm lấy nàng, sau đó dịch chuyển đến một bên.

“Rốt cuộc là sao lại thế này? Trong nhà làm sao lại bị cháy?”

“Phu quân, không biết là ai ở phủ tướng quân phóng hỏa, phu quân, người nhất định phải làm chủ cho chúng ta a!”

Ngọc phu nhân không nghĩ tới Hạng Trĩ Chung sẽ trở về, vội vàng ném cho các phu nhân cùng tiểu thu một ánh mắt, một đám người “phu quân”, “phụ thân” lập tức xông tới, đem Hạng Trĩ Chung vây vào giữa. Suy nghĩ của Ngọc phu nhân rất đơn giản, muốn cầm chân Hạng Trĩ Chung, lúc này Phi Thúy Cự hẳn là đã cháy sạch, chắc hẳn Hạng Quân Văn đã chết cháy.

Nhìn một vòng, không tìm được Hạng Quân Văn, Hạng Trĩ Chung trong lòng cả kinh, túm lấy Ngọc phu nhân đưa tới trước mặt mình, “Văn Nhi đâu? Văn Nhi ở đâu?!”

“Phu quân, Phi Thúy Cự cũng bị tặc nhân phóng hỏa, Văn Nhi. ....”

Ngọc phu nhân chưa nói xong, Hạng Trĩ Chung bỏ lại nàng, chạy thẳng một mạch đến Phi Thúy Cự. Văn Nhi, kiên trì! Chờ ta tới cứu người!

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Hưu độc phụ

Thời điểm chạy tới Phi Thúy Cự, nơi này đã cháy sạch chỉ còn lại vách nát tường xiêu, khắp nơi đều đầu gỗ cháy đen, còn có khói đặc gay mũi.

“Văn Nhi! Văn Nhi!” Hạng Trĩ Chung kinh hãi, bất chấp nguy hiểm, vọt vào Phi Thúy Cự khắp nơi tìm kiếm Hạng Quân Văn.

“Phu quân, phu quân ——” Ngọc phu nhân mang theo đám người vội vã theo tới, lại nhìn thấy Hạng Trĩ Chung thế nhưng không để ý an nguy bản thân, lao vào trong Phi Thúy viên chưa cháy hết, sắc mặt Ngọc phu nhân trầm xuống.

Xem tình hình này, Hạng Quân Văn tựa hồ là dữ nhiều lành ít! Ngọc phu nhân một chút cũng không hối hận vì sự lựa chọn của mình, bộ dáng lo lắng của Hạng Trĩ Chung đã cho thấy địa vị của Hạng Quân Văn không giống bình thường, nàng không chết, sẽ không có ngày mình và Quân Nhu trở mình, cho nên Hạng Quân Văn phải chết.

Công Tôn Trường Khanh theo tới nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, giật mình đứng ở nơi đó. Cái nữ tử khúm núm kia thế nhưng chết rồi? Tuy rằng cười Hạng Quân Văn không phải là điều hắn mong muốn, nhưng nàng tốt xấu gì cũng là Vương phi trên danh nghĩa của hắn ba năm. Hiện tại nàng chết như vậy, táng trong một mảnh đổ nát, trong lòng Công Tôn Trường Khanh bỗng có một loại tư vị không nói nên lời.

“Phu quân, Văn Nhi đã gặp bất trắc, người nên bi thương ——” Điều chỉnh tâm tình, Ngọc phu nhân đi vào Phi Thúy viên đổ nát.

“Thúi lắm!”

Hạng Trĩ Chung quay đầu, óc tên trăn có chút hỗn độn, hai mắt dưới cặp mày rậm lại nòng đậm băng sương, “Người nói, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Vì sao lại đột nhiên phát hỏa? Rốt cuộc là ai hại Văn Nhi?”

Đối với khí tức cường đạo của Hạng Trĩ Chung, chân Ngọc phu nhân bỗng mềm nhũn, ngã ngồi dưới đất.

“Phu quân nói như vậy là hoài nghi ta sao? Phu quân cho rằng là ta hại Văn Nhi sao? Phu quân, người vừa đi năm năm, trong nhà mọi chuyện lớn nhỏ đều là ta xử lý, một cái phủ lớn như vậy từ trên xuống dưới đều là ta xử lý, không có công lao cũng có khổ lao. Phu quân trở về đối với ta chẳng quan tâm, lại một mực chắc chắn là ta hại Văn Nhi, phu quân, người đây là muốn bức tử ta sao?!”

Ngọc phu nhân vừa nói như vậy, Hạng Quân Nhu lập tức tiến lên quỳ gối trước mặt Hạng Trĩ Chung, “Phụ thân, nương không có hại tỷ tỷ! Phụ thân. ....”

Chẳng những Hạng Quân Nhu, các vị phu nhân cùng tiểu thư khác cũng lần lượt quỳ xuống trước mặt Hạng Trĩ Chung. Sự tình hôm nay, các nàng đều có phần, nếu chuyện này bị điều tra ra, các nàng cũng không có quả ngon để ăn. Hiện nay chỉ có thể khẳng định kêu oan cho Ngọc Phu nhân, chỉ có như thế mới có thể bảo vệ được bản thân.

Một đám phu nhân quý khốc sụt sướt trước mặt, làm cho da đầu Hạng Trĩ Chung run lên. Hắn không phải kẻ ngốc, sẽ không để vài cái tiểu xảo này của các nàng qua mắt.

Hiện tại Hạng Trĩ Chung chỉ muốn biết một điều duy nhất đó là hành tung của Hạng Quân Văn, vừa rồi Hạng Trĩ Chung tìm khắp Phi Thúy Cư cũng không phát hiện thi thể nào, suy ra Hạng Quân Văn cũng không có bất trắc gì. Hắn sờ đi nói như vậy, bắt quả là muốn tìm ra chân tướng, không nghĩ tới Ngọc phu nhân thật đúng là nghĩ rằng Hạng Quân Văn đã chết, còn nói thêm vào. Xem ra Ngọc phu nhân chính là đầu sỏ của vụ phóng hỏa này, như vậy những người khác nhất định là đồng lõa!

Một đám người đang khóc sụt sùi ở trước mặt Hạng Trĩ Chung, đột nhiên truyền tới một cái thanh âm thanh lệ. “Di, hôm nay có chuyện gì, náo nhiệt như thế, như thế nào đều kéo tới Phi Thúy Cư của ta?”

Nghe giọng nói này, sắc mặt Ngọc phu nhân trở nên trắng bệch. Không đúng! Hạng Quân Văn không phải là bị chết cháy rồi sao? Đến khi nàng quay đầu lại, nhìn thấy Hạng Quân Văn một thân bạch y, Ngọc phu nhân kêu một tiếng “Quý a”, sau đó hôn mê bất tỉnh.

“Văn Nhi ——” Nhìn thấy Hạng Quân Văn, Hạng Trĩ Chung bước đến trước mặt nữ nhi, đem nàng kiểm tra đầu đuôi một phen. Thấy Hạng Quân Văn không có việc gì, Hạng Trĩ Chung mới thở phào nhẹ nhõm. “Người không có việc gì là tốt rồi! Không có việc gì là tốt rồi!”

Thời điểm Hạng Trĩ Chung nói chuyện, Hạng Quân Văn cũng đang lặng lẽ đánh giá người cha này của mình. Nàng cứ tưởng rằng đại tướng quân của một quốc hãn là cường tráng khôi ngô, là một lão nhân ngoài năm mươi, không nghĩ tới Hạng Trĩ Chung nhiều lắm chỉ tầm ba bảy ba tám, làn da màu đồng cổ, lông mày dày rậm, cằm lún phún râu, vóc dáng cao gầy, tuy rằng gầy, nhưng cũng rất rắn chắc.

“Cha, người đã trở lại ——”

“Thực xin lỗi, ta về trễ, khiến cho người chịu khổ!” Hạng Trĩ Chung bàn tay to sờ sờ đầu Hạng Quân Văn, ánh mắt kia giống như đang nói: hết thấy có ta, khuê nữ, người có cái gì ủy khuất hãy nói cho cha, cha làm chỗ dựa cho người!

Nghe Hạng Trĩ Chung quả quyết, Hạng Quân Văn vỗ vỗ tay, Kinh Hồn đem lão đạo sĩ ném tới trước mặt Hạng Trĩ Chung.

“Phụ thân, ta vừa mới trở về, không biết trong phủ xảy ra chuyện gì. Chỉ là bắt được lão đầu này ở cửa, trông hẩn lén la lén lút, rất khả nghi, ta liền đem hắn bắt tới.”

Hạng Quân Văn nói như vậy Hạng Trĩ Chung lập tức hiểu rõ ý tứ bên trong, giờ chân đá vào ngực lão đạo sĩ, chỉ nghe “Răng rắc” một tiếng, lão đạo sĩ đã bị gãy một chiếc xương sườn, giống như chó quỳ trên mặt đất. “Đại nhân tha mạng a! Ta khai, ta khai hết!”

Không đợi Hạng Trĩ Chung đe dọa, lão đạo sĩ đã đem việc Ngọc phu nhân làm sao tìm được hắn, nói những gì với hắn, còn có chuyện hỏa thiêu Phi Thúy Cư vừa rồi đều một năm một mười nói ra.

Ngọc phu nhân vừa tỉnh lại thì nghe thấy những lời này, lại xém chút ngất xỉu đi. “Phu quân, ta chưa bao giờ nhận thức người này! Ta là bị oan uổng!”

Nhìn Ngọc phu nhân kia lệ hoa đái vũ, Hạng Trĩ Chung hừ lạnh một tiếng. “Có oan uổng hay không, ta đều có chừng mực.”

Hạng Trĩ Chung đưa hạ nhân của phủ tướng quân tới, sau một trận đe dọa, tất cả mọi người đều đứng ra làm chứng Ngọc phu nhân mời lão đạo sĩ tới bắt quỷ, mưu đồ giết chết Hạng Quân Văn. Ngọc phu nhân càng nghe càng hoảng, “Các người thật to gan, dám nói xấu bản phu nhân, các người không muốn sống nữa?”

Ngọc phu nhân uy hiếp, khiến cho những nô bộc nhất gan rung mình một cái, khế ước bán mình của bọn họ đều nằm trong tay Ngọc phu nhân, nếu đắc tội với Ngọc phu nhân, ngày sau chỉ sợ không có quả ngon để ăn. Nhìn thấy Ngọc phu nhân còn không biết hối cải, Hạng Trĩ Chung quét mắt về phía đám nữ nhân đang quỳ, Hoàn phu nhân lập tức đứng dậy, “Tướng quân, thiếp có thể làm chứng, lời mọi người nói là thật, là Ngọc phu nhân mưu hại Nhị tiểu thư.”

Hoàn phu nhân phản bội đều nằm ngoài dự đoán của Ngọc phu nhân, “Người tiện nhân này, thế nhưng bỏ đá xuống giếng?”

“Ngọc phu nhân, không phải ta bỏ đá xuống giếng, mà là lẽ phải tại nhân tâm!” Hoàn phu nhân làm sao không hiểu ánh mắt cửa rồi của Hạng Trĩ Chung. Ngọc phu nhân xác thực không thể đắc tội, nhưng mà chủ nhân của phủ tướng quân là Hạng Trĩ Chung, người mà bà phò thác cả đời cũng là Hạng Trĩ Chung, không phải Ngọc phu nhân.

“Tiện nhân, đừng cho là ta không biết người đang suy nghĩ gì, người bắt quả là ghen tị ta chương quản nội vụ, muốn phân quyền, cho nên mới hãm hại ta như tét. Phu quân, nàng hãm hại ta, là hãm hại ta a!”

Đối với Ngọc phu nhân lên cơn điên, Hạng Trĩ Chung cũng không mềm lòng. Hạng Trĩ Chung cho người viết đơn kiện, khiến cho những người đó đều ký tên đồng thời đè dấu tay, đứng dậy đi đến trước mặt Công Tôn Trường Khanh.

“Hôm nay vẫn xin Yến vương làm nhân chứng, ta muốn hưu kẻ độc phụ này!”

Vừa nghe Hạng Trĩ Chung nói muốn hưu chính mình, Ngọc phu nhân trực tiếp nhảy dựng lên, “Phu quân, người sao có thể hưu ta? Tỷ tỷ ta là Hoàng hậu, người sao có thể hưu ta?”

“Người là người phụ nữ ác độc như thế, ta không hưu người quả thực là thiên lý khó dung! Chẳng lẽ ta còn lưu người lại để hại Văn Nhi của ta sao?!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 33: Phụ thân này cũng không tệ lắm

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Hạng Trị Chung mỗi câu một tiếng “độc phụ”, đem Ngọc phụ nhân tức giận đến thất khiếu bốc hỏa. Bà là độc phụ, hẳn vì sao còn muốn cưới bà? Đem bà lợi dụng triệt để rồi lại hưu bà, không có cửa đâu!

“Phu quân, trong mắt người chỉ có Văn Nhi, chẳng lẽ Nhu Nhi không phải là nữ nhi của người sao? Nhu Nhi so không bằng con tiện chủng này?”

“Người nói cái gì? Người nói lại lần nữa xem?!” Nghe thấy Ngọc phụ nhân nói về Hạng Quân Văn như vậy, Hạng Trị Chung tức giận vô cùng, hận không thể xông tới một tát đem Ngọc phụ nhân đánh văng, “Văn Nhi là nữ nhi của ta, người đừng có ở chỗ này hồ ngôn loạn ngữ!”

“Ta hồ ngôn loạn ngữ? Thời điểm Triệu Nguyệt Như mang nàng đến nàng đã năm tuổi, ai biết nàng có phải nữ nhi thân sinh của người hay không? Triệu Nguyệt Như cái loại tiện nhân đó, đoạt vị trí của ta, nàng ta là cái tiện chủng, là dã loại của Triệu Nguyệt Như cùng kẻ khác!”

“Đủ rồi!”

Hạng Trị Chung rít một tiếng, chấn động đến mức lỗ tai mọi người đều run lên, Ngọc phụ nhân giãy khỏi tay Hạng Quân Nhu, vọt tới trước mặt Hạng Trị Chung, “Không đủ! Mãi mãi không đủ! Nếu không phải ta cùng tỷ tỷ vất vả giúp đỡ, người sẽ là đại tướng quân sao? Hạng Trị Chung, người chó quên người có hôm nay, là ai đưa cho người ——”

Lời này của Ngọc phụ nhân, hoàn toàn chọc giận Hạng Trị Chung, bàn tay to của hắn xuất ra, tóm lấy cổ Ngọc phụ nhân, đem nàng nhấc lên cao, “Độc phụ, người cảm miệng cho ta! Hôm nay ta nhất định hưu người!”

“Khụ khụ ——” Hai chân Ngọc phụ nhân trên không trung dùng sức giãy dụa, mặt cũng càng ngày càng hồng, “Hạng Trị Chung, người nói ta là độc phụ, lòng của người làm sao lại không độc giống như rắn rết? Người..... Người phản bội Bách Thái tử, người cho là chuyện này không có người biết ư? Hạng Trị Chung, người nếu hưu ta, ta..... Ta sẽ cho mọi người biết chuyện năm đó, khiến cho tất cả mọi người đều biết việc tốt của người!”

Ngọc phụ nhân nhắc đến “Bách Thái tử”, khiến cho Công Tôn Trường Khanh khiếp hãi giật mình.

Ngôi vị hoàng đế này nguyên bản là không tới phiên phụ thân Công Tôn Nam, ngay lúc đó Thái tử Công Tôn Bách tuần tú lịch sự, văn võ song toàn, là Thái tử hiền đức nổi tiếng thiên hạ. Nếu Công Tôn Bách không có gặp chuyện không may, hoàng đế Thương Nguyệt quốc hiện nay hẳn là Công Tôn Bách, mà không phải Công Tôn Nam. Nhìn khuôn mặt Ngọc phụ nhân đỏ lên cùng vẻ mặt thống khổ, trong lòng Công Tôn Trường Khanh đột nhiên nảy ra một giả thiết, có khi nào cái chết của Công Tôn Bách không phải đơn giản như vậy, mà là cùng Hạng Trị Chung có liên quan?

Quả nhiên, Hạng Trị Chung sau khi nghe đến “Bách Thái tử”, ánh mắt chợt lóe. Hắn túm theo Ngọc phụ nhân hét lớn một tiếng, đem nàng vứt trên mặt đất.

“Người đâu, đem Ngọc phụ nhân giam vào Phật đường, chưa có mệnh lệnh của ta, ai cũng không được thả nàng ra!”

Ngọc phụ nhân bị ngã thất điên bát đảo, lại nghe thấy lời của Hạng Trị Chung, nàng nhìn sang Hạng Quân Nhu, “Nhu Nhi, đi tìm Hoàng hậu nương nương! Nhanh đi tìm Hoàng hậu nương nương tới cứu ta!”

“Ai cũng không cho phép đi ra ngoài!”

Hạng Trị Chung cho người mang Ngọc phụ nhân đi, sau đó nhìn về phía Hạng Quân Nhu.

“Cha, phụ thân, mẫu thân không ý xúc phạm người ——” Hạng Quân Nhu chưa từng có thấy qua phụ thân hung hãn như vậy, tuy rằng Hạng Trị Chung cũng không yêu thương nàng, nhưng đối nàng coi như không tệ, hôm nay hắn nhất định là đã bị chọc tức, Hạng Quân Nhu thậm chí thấy được sát khí nồng đậm trong mắt Hạng Trị Chung.

“Phụ thân.....”

“Các người đều đi xuống đi ——” Hạng Trị Chung phát phát tay, “Tới đây! Chuyện tình trong phủ giao cho Hoàn phụ nhân, đều đi xuống đi!”

Hoàn phụ nhân không nghĩ tới Hạng Trị Chung sẽ đem nội vụ giao cho mình, trong lòng đương nhiên cao hứng, mang theo Hạng Quân Yến hành lễ với Hạng Trị Chung xong liền lui về. Về phần những người khác, cũng nhìn thấu tâm tình tướng quân không tốt, sợ cơn tức của hắn lan đến trên người mình, cũng nhanh chân rời khỏi Phi Thúy Cư.

Đám người vừa đi, Công Tôn Trường Khanh mới nhớ tới thánh chỉ trong tay, vội vàng mở ra tuyên đọc. Công Tôn Nam thường cho phủ tướng quân một ít kim ngân châu báu, lại cho Hạng Quân Văn một cái danh hiệu Thái Bình quận chúa.

Nghe thấy phong hào “Thái Bình quận chúa”, Hạng Quân Văn mỉm cười. Thái Bình? Chẳng lẽ là hy vọng dùng loại thủ đoạn này đến trấn an, khiến cho người trong phủ tướng quân, coi một màn vứt bỏ của Yến vương như một trò khôi hài, từ nay về sau hai tướng Thái Bình sao?

“Chúc mừng Thái Bình quận chúa!” Công Tôn Trường Khanh đi đến trước mặt Hạng Quân Văn. Chuyện mới vừa rồi hẳn thấy rất rõ ràng, Công Tôn Trường Khanh hiện tại mới biết được Hạng Quân Văn ở phủ tướng quân đã trải qua những ngày tháng như thế nào.

Nhìn bạch y nữ tử trước mắt, Công Tôn Trường Khanh có chút áy náy. Nguyên nhân vì hẳn hừ nằng, nằng trở lại phủ tướng quân mới có thể bị người giẫm lên như vậy, lại nói tiếp hay là hẳn xin lỗi nằng. Dù loại bất mãn cùng oán hận với Hạng Quân Văn trong lòng Công Tôn Trường Khanh, qua sự việc vừa rồi liền biến mất hoàn toàn.

“Nếu Thái Bình quận chúa có gì cần, có thể trực tiếp đến Yến vương phủ tìm ta.” Công Tôn Trường Khanh muốn cho Hạng Quân Văn một ít bồi thường, như thế trong lòng hẳn sẽ cảm thấy dễ chịu một chút.

“Vậy thì mời người nhanh nhanh biến khỏi mắt ta! Phủ tướng quân của chúng ta không chào đón người!”

Hạng Quân Văn cầm thánh chỉ, xoay người không hề thèm để mắt tới Công Tôn Trường Khanh. Nàng không nể mặt như vậy, khiến cho Công Tôn Trường Khanh rất lúng túng. Lại thấy Hạng Trị Chung cũng là một bộ dáng rất không thích mình, Công Tôn Trường Khanh ngượng ngùng cười, nói lời cáo từ, rồi khỏi phủ tướng quân.

Một nơi lớn như vậy chỉ còn lại bốn người, “Văn Nhi, nào, để cho phụ thân nhìn người!” Hạng Trị Chung vẫy vẫy tay với Hạng Quân Văn, chờ nàng đi qua, về mặt Hạng Trị Chung mang nụ cười hiền lành, cùng vừa rồi hoàn toàn bất đồng.

“Văn Nhi trưởng thành, phụ thân thật cao hứng!”

Trong mắt Hạng Trị Chung hiện lên vẻ phức tạp, Hạng Quân Văn thấy không rõ lắm. Hắn tựa hồ rất vui mừng, quan tâm an ủi rất nhiều lại dường như rất lo lắng. Bất quá bất kể như thế nào, phụ thân này đã thông qua khảo nghiệm của nàng, biểu hiện của hắn hôm nay đủ điều kiện để làm phụ thân của nàng.

“Phụ thân, người lần này trở về sẽ ở lại bao lâu?”

“Sau sinh thân của Thái hậu ta sẽ phải đi.....”

“Phụ thân lần sau đi ra ngoài mang theo ta đi! Ta còn chưa thấy qua cảnh sắc đẹp đẽ bên ngoài, ta muốn đi ra ngoài nhìn một chút!” Hạng Quân Văn thật sự là không muốn ở lại phủ tướng quân lục đục cùng những nữ nhân này, như vậy quả thực là lãng phí nhân sinh.

Những lời này của nàng khiến cho Hạng Trị Chung cảm thấy ngoài ý muốn, rất vừa ý lại càng thêm vui sướng. “Văn Nhi lớn rồi, có tư tưởng của mình! Được! Phụ thân đáp ứng người, đến lúc đó mang người đi khắp Thương Nguyệt quốc!”

Náo nhiệt trong phủ tướng quân được Phi Sương nghe ngóng, báo lại cho Phượng Cửu.

“Thiếu chủ, Hạng Trị Chung xuất thân nghèo hèn, bởi vì có can đảm có tri thức, được Bách Thái tử thưởng thức, đem hắn giữ ở bên người. Bách Thái tử cưới Bách Lý Thái Vi, Hạng Trị Chung chính là đội trưởng thị vệ. Người nói, Bách Thái tử từ từ có phải hay không cùng Hạng Trị Chung có liên quan a?”

Phi Sương bùm bùm nói rất nhiều, Phượng Cửu lại cúi đầu vỗ về chơi đùa Ngân Hồ trong lòng, “Phi Sương, ta để người hỏi thăm tung tích phụ nhân, không phải để người Bát Quái gia sự nhà người ta.”

“Thiếu chủ, người không hiểu kỳ sao?”

“Không hiểu kỳ. Mặc kệ Công Tôn Bách vì sao mà chết, đều là người thắng làm vua, người thua làm giặc. Ta làm sao vì một người chết lãng phí thời gian? Đúng không, Tiểu Ngân!” Ngân Hồ trong lòng Phượng Cửu nghe thấy chủ nhân kêu tên của mình, vội vàng ngẩng đầu, ánh mắt trong veo như nước nhìn Phượng Cửu, móng vuốt nhỏ cào nhẹ lên tay hắn, đầu dụi dụi.

“Người xem, Tiểu Ngân còn biết đạo lý này, Phi Sương a, người ngay cả Tiểu Ngân cũng không bằng ——”

“Thiếu chủ, lời của ta không phải còn chưa nói xong sao!” Phi Sương uống hết chén trà, nhuận nhuận cổ họng, “Thiếu chủ, chủ nhân sau lưng Phi Thụ Cừ bị đốt ở phủ tướng quân chính là phụ nhân mà ngài gặp tại huyện nhai.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Dưỡng hồ ngàn ngày dùng hồ một lúc

*Nuôi dưỡng hồ ly ngàn ngày, sử dụng trong chốc lát

“Nha ——” Phụng Cửu kéo dài âm điệu, nhân lấy tư liệu Phi Sương tìm được nghiên cứu một phen. Phế vật, dã chủng, kẻ quái dị, Vương phi bị vứt bỏ..... Danh hiệu của Hạng Quân Văn cũng thật nhiều! Người như vậy sẽ là nữ tử xuất hiện ở huyền nhai đêm đó sao?

Phụng Cửu rất trầm mặc, Phi Sương thẳng tắp mà đứng, không dám gây tiếng ồn. Qua hồi lâu, Phụng Cửu mới đem tư liệu buông xuống, đem Tiểu Ngân nhắc lên, “Tiểu Ngân, ngươi đi thăm dò nàng giúp ta!”

Ngân Hồ tuy là động vật, nhưng rất có linh tính. Nghe Phụng Cửu nói như vậy, Ngân Hồ lập tức nhớ tới bộ dáng hung thần ác sát của nữ tử kia. “Chít chít ——” Ngân Hồ cúi đầu, gối lên đầu gối Phụng Cửu, hai tiểu móng vuốt mềm mại che lấy mắt, móng nhỏ uốn éo, thế nào cũng không chịu đi phủ tướng quân.

“Dưỡng hồ ngàn ngày dùng hồ một lúc, đem ngươi nuôi đến tròn quay thì thế nào? Ngươi cũng không chịu làm chút chuyện này cho ta?” Biết được tiểu gia hỏa này bị bạch y nữ tử dọa, Phụng Cửu xoa lỗ tai xù lông của Ngân Hồ, thấp giọng nói.

“Chít chít ——” Ngân Hồ đáng thương ngẩng đầu, tiểu móng vuốt trên không trung khoa tay múa chân, cuối cùng lại lắc lắc móng nhỏ phì phì chia lưng cho Phụng Cửu xem, giống như đang nói: ngươi xem, lông trên lưng ta còn chưa rửa sạch vẫn lưu lại màu hồng nhạt, ta đây nếu đi nói không chừng chính là “Phong tiêu tiêu hề”*.

*Bản hán:

Phong tiêu tiêu hề, Dịch thủy hàn,

Tráng sĩ nhất khứ hề, bất phục hoàn

Dịch:

Gió hiu hắt chừ, Dịch thủy lạnh ghê

Tráng sĩ ra đi chừ, không bao giờ về.

Hai câu này Kinh Kha hát khi từ biệt Cao Tiêm Ly lên đường hành thích vua Tần là Doanh Chính. Cuộc chia tay diễn ra bên bờ sông Dịch. (Dịch Thủy ca)

Phụng Cửu làm sao không hiểu ý tứ của Ngân Hồ, bất quá, khứu giác của Ngân Hồ Thiên Hạ Vô Song, chỉ có nó mới có thể phân biệt được Hạng Quân Văn có phải người hần muốn tìm hay không.

“Tiểu Ngân, ta chỉ là cho ngươi đi do thám, xem nàng có phải hay không, nói không chừng nàng không phải đâu!” Phụng Cửu thanh âm trầm thấp, sử dụng sự dụ dỗ để tấn công. Ngân Hồ nhìn nhìn Phụng Cửu, lại cúi đầu nghĩ nghĩ chuyện đêm hôm đó, rung mình một cái thật mạnh, nhào vào trong lòng Phụng Cửu, thế nào cũng không chịu đi phủ tướng quân.

“Một con gà trên châu!” Phụng Cửu vờn một ngón tay quơ quơ. Ngân Hồ ngẩng đầu, liếm liếm môi, lại gục đầu xuống.

“Hai con!”

Ngân Hồ xoay xoay móng, không được! Hai con không đủ! Muốn thêm một cân mới được!

“Năm con gà trên châu cộng thêm một giò Hắc đề (nhỏ đen)!?”

Khi Phụng Cửu tung ra mồi nhử này thật hậu, Ngân Hồ lập tức đứng thẳng lên, hai con mắt lớn như hai quả son trà khát khao nhìn chăm chăm không mặt yêu nghiệt của Phụng Cửu, móng vuốt nhỏ khoanh lại trước ngực, “Chít chít ——”

“Ta khi nào đã lừa gạt ngươi?”

Phụng Cửu cười híp mắt xoa đầu Ngân Hồ, Phi Sương đứng ở bên cạnh thì bắt đầu bị ai thay tiểu hồ ly. Cái tên Ngân Hồ này hoàn toàn là tên ham ăn! Thiếu chủ năm bắt chuẩn xác sở thích của nó, mỗi lần đều có thể dùng mỹ thực dụ dỗ nó làm việc cho mình, nhìn thiếu chủ cười thành một bộ “âm mưu được thực hiện”, Phi Sương ở trong lòng thờ dài. Tiểu Ngân, ngươi tự cầu nhiều phúc đi!

“Chít chít ——” Ngân Hồ đem hai móng vuốt khoát lên tay Phụng Cửu, “Chít chít ——”

“Mười con gà trên châu?” Phụng Cửu không nghĩ tới Ngân Hồ lại bắt đầu cùng mình đàm phán điều kiện, tiểu gia hỏa này thật sự là càng ngày càng thú vị! “Nếu chuyện làm ổn thỏa, mười con cũng không thành vấn đề. Vạn nhất chưa hoàn thành, một con gà trên châu cũng không có! Phi Sương, đem Tiểu Ngân đưa đến phủ tướng quân đi ——”

Đối với mệnh lệnh của thiếu chủ, Phi Sương không thể cãi lời, đành phải ôm Ngân Hồ rời đi.

“Chít chít ——” Ngân Hồ lúc đi còn không ngừng hướng Phụng Cửu kêu la, dường như đang nói không thành vấn đề, chờ ta trở lại!

Đến khi tới được phủ tướng quân, Phi Sương mới đem Ngân Hồ buông ra. “Tiểu Ngân, người bảo trọng đi!” Phi Sương muốn xoa đầu Ngân Hồ, lại bị nó trốn tránh.

Thấy Ngân Hồ nhất quyết không để cho mình sờ đầu của nó, Phi Sương có chút mất mát. Tốt xấu hẳn cũng nuôi nó sáu năm, nhưng cái tên này chưa bao giờ để cho ai ngoài Phụng Cửu sờ đầu của nó, thật sự là một tiểu gia hỏa khó chiều!

“Nhóc con vô lương tâm! Ta là lo lắng cho người đấy!”

Hai cái tai nhỏ của Ngân Hồ run rẩy, không thèm để ý Phi Sương, thả người lên cây một cái, theo đại thụ treo vào trong phủ tướng quân.

Đại hỏa đem phủ tướng quân thiêu một nửa, cũng may năng lực quân gia của Hoàn phu nhân không tệ, an bài chỗ ở cho các phu nhân cùng tiểu thư khác. Hoàn phu nhân biết được Hạng Quân Văn thích thanh tĩnh, mà nàng lại là tâm can bảo bối của Hạng Trị Chung, lúc này sẽ đem viện tốt nhất phân cho Hạng Quân Văn.

“Tiểu thư, tiểu thư người xem ——” Lạc Tuyết từ bên ngoài trở về, trong lòng ôm một cục lông xù nhỏ. “Tiểu thư, ta bắt được một con hồ ly ở tiền viện, không biết của ai, bộ dạng thật đáng yêu!”

Chỉ liếc mắt một cái, Hạng Quân Văn nhận ra đây chính là tiểu tử hồ ly theo dõi mình đêm nọ, mà Ngân Hồ cũng ngửi được mùi hương trên người Hạng Quân Văn, đúng vậy, chính là nàng! Tuy rằng nữ nhân này tướng mạo có chút kinh khủng, nhưng trên người nàng có một mùi hoa quả thơm ngọt tự nhiên chắc chắn là không lầm người!

Vừa nghĩ tới mười con gà trên châu cùng một giỏ hắc đề, Ngân Hồ xem chút nữa thì chảy cả nước miếng. Không đợi Lạc Tuyết đem nó giao cho Hạng Quân Văn, Ngân Hồ nhảy xuống, nhanh chân chạy ra ngoài, muốn đem tin tốt này báo lại cho Phụng Cửu.

Nó còn chưa chạy được hai bước, “Vèo vèo vèo ——” Một trận lãnh phong đánh úp lại, mười miếng trúc đỉnh chặn lại lối thoát của Ngân Hồ. Trúc đỉnh này ngay sát lông chân trước của nó, nếu tiến thêm một phân, sẽ găm lên móng vuốt của nó.

Mẹ nó! Nữ nhân này thật khủng khiếp! Ngân Hồ rung mình một cái, xoay người đổi hướng, mười miếng trúc đỉnh lại ngăn phía trước mặt nó. Ngân Hồ không cam lòng, lại chạy, lúc này đây ba mươi miếng trúc đỉnh, đem tứ chi của nó hoàn toàn cố định lại. Lần này Ngân Hồ hoàn toàn bị dọa sợ, quỳ rạp trên mặt đất run rẩy.

“Nếu người lại chạy, có tin hay không ta lột da của người ra, bắt người làm thịt canh?” Hạng Quân Văn chậm rãi đi qua, đem Ngân Hồ bọ trúc đỉnh vây khốn nhắc lên. “Thế nào không chạy? Người không về đưa tin cho chủ tử?”

“Chít chít ——” Ngân Hồ biết được nữ nhân trước mắt là không thể đắc tội, quyết định giờ đáng thương kẻ. Nó ngẩng đầu, ánh mắt long lanh ngập nước nhìn Hạng Quân Văn, giống như đang nói ta biết sai rồi, đừng giết ta.

Ngân Hồ giờ trò cũng không thể khiến cho Hạng Quân Văn lo là cảnh giác, nó có thể tìm thấy nàng, có phải hay chứng minh rằng Phụng Cửu đã hoài nghi thân phận nàng? Đối với cái tên yêu nghiệt bá đạo kia, Hạng Quân Văn thật sự là không có cảm tình gì. Vòng Kim Long trên chân nàng đến bây giờ còn chưa gỡ xuống được, mỗi lần nhìn đến vòng Kim Long là Hạng Quân Văn lại cảm thấy đặc biệt khó chịu, cái vật kia giống như xích lấy cổ chân nàng, giống như hẳn muốn đem nàng nhốt lại.

“Hắn phái người tới?” Hạng Quân Văn nhéo nhéo cái mũi nhỏ ướt sũng của Ngân Hồ, nó nhin không được hắt hơi một cái.

“Chít chít ——” Dù cho Ngân Hồ biết không có thể bán đứng Phụng Cửu, nhưng mà nó cảm thấy, Hạng Quân Văn mới càng đáng sợ. Nữ nhân này thật sự sẽ đem nó biến thành canh thịt hồ, cho nên nó hết sức thức thời dùng sức gặt đầu, lấy lòng Hạng Quân Văn.

Ngân Hồ linh tính, khiến cho Hạng Quân Văn có chút kinh ngạc, lại nghĩ, sủng vật bên người thiếu chủ Bàn Long thành đương nhiên không giống bình thường, nếu đã đưa tiểu hồ ly này đến cửa, nàng sẽ không thả nó trở về.

Nghĩ như vậy, Hạng Quân Văn lấy ra một hạt châu màu xanh biếc, đặt ở trong lòng bàn tay.

Viên đan xanh mon mồn tỏa ra một mùi hương ngọt ngào, Ngân Hồ vừa ngửi, chỉ biết viên đan này là thứ tốt, vừa vươn đầu lưỡi hồng nhạt hồng đem viên đan cuốn vào miệng, Hạng Quân Văn ra tay so với nó còn nhanh hơn.

“Ba ——” Viên đan tạo thành một hình vòng cung, bị Hạng Quân Văn ném vào trong ao nước, những con cá bên trong ngửi thấy mùi vị, tranh nhau bơi ra thưởng thức.

Của ta, là của ta! Ngân Hồ trong lòng Hạng Quân Văn gãy giữa vùng móng vuốt. “Chít chít ——”

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 35: Bị ám sát

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

“Muốn ăn?” Hạng Quân Nhu xoa cái đầu xù lông của hồ ly.

“Chít chít ——” Ngân Hồ lập tức lấy lòng nhìn nữ nhân đang ôm mình. Viên đan dược vừa rồi thế nhưng bên trong lại chứa rất nhiều thảo dược quý báu, dùng ngôn ngữ loài người mà nói, ăn vào chẳng những cường thân kiện thể, còn có thể kéo dài tuổi thọ.

Ngân Hồ hiện tại đã sớm đem lời dặn dò của Phượng Cửu ném lên chín tầng mây, ở trong mắt nó, viên đan dược trong tay Hạng Quân Văn nếu đem so với mười con gà trâu châu dương nhiên phải có mị lực hơn rồi. “Chít chít ——” Ngân Hồ lắc lắc thân thể tròn vo của mình, tay nhỏ bé ghé vào cánh tay của Hạng Quân Văn, đầu lưỡi hồng nhật trong miệng thè ra, không ngừng đối với Hạng Quân Văn nịnh nọt.

Tiểu gia hỏa này cũng thật thông minh! Hạng Quân Văn lại xoa xoa đầu Ngân Hồ, “Người tham ăn như vậy, không bằng đổi tên thành Bao Tử đi!”

Bao Tử? Hai lỗ tai hồ ly dựng thẳng, mắt nhỏ lóe lóe hai cái. Bao Tử thì Bao Tử đi! Hồ lấy ăn làm trời! Viên đan hoàn kia là đồ cực kỳ cực kỳ tốt a! Vì đan hoàn, nó bất cứ giá nào!

“Thực ngoan!” Hạng Quân Văn lấy ra đan hoàn nhét vào miệng Ngân Hồ, “Bao Tử, chỉ cần người ngoan ngoãn nghe lời, sẽ không thiếu đồ ngon cho người!”

Phượng Cửu nằm mộng cũng không nghĩ đến Ngân Hồ hần nuôi lâu như vậy chỉ trong một lát đã bị Hạng Quân Văn thu mua, trực tiếp chủ bán cầu vịnh. Hạng Quân Văn đem đan hoàn đi mê hoặc Ngân Hồ, bắt nó quên sạch sẽ nhiệm vụ được giao, ngoan ngoãn làm sủng vật của nàng, hơn nữa, nó yêu hết sức cái mùi vị trên người chủ nhân mới này, thơm thơm ngọt ngọt, giống như đang ăn hoa quả vậy. Thật thích a!

“Thiếu chủ, Tiểu Ngân đã ba ngày rồi chưa trở lại, có thể hay không đã xảy ra chuyện gì?” Phi Sương hết sức không bình tĩnh nhìn Phượng Cửu bình tĩnh luyện chữ trong thư phòng. Mí mắt hần hai ngày nay đều nảy dòn đập, chẳng lẽ Tiểu Ngân gặp bất trắc?

So với Phi Sương, Phượng Cửu này ngược lại có vẻ dị thường bình tĩnh. “Cái đồ tham ăn kia không chừng gặp được cái gì ăn ngon, quên đường về nhà!”

Nghe Phượng Cửu nói như vậy, Phi Sương mới thoáng thoải mái một ít. Trước kia cũng đã xảy ra chuyện tương tự, tiểu tử kia gặp phải mỹ thực liền quên đường về nhà.

Buông xuống chuyện Ngân Hồ, Phi Sương đi đến bên cạnh Phượng Cửu, “Thiếu chủ, Thái tử đã đến kinh thành, hần đặc biệt tới đây chúc thọ Thương Nguyệt Thái hậu. Về phần Hoàng hậu, bà ta cũng phái người lại đây, còn có ý tránh mặt Thái tử, tựa hồ có chuyện tình mờ ám. Thiếu chủ, Bách Lý Thái Vi chẳng lẽ là còn không hết hy vọng, muốn ở Cẩm thành tập kích người? Bà ta cũng quá mau quên! Người không muốn cùng Thái tử tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, bà ta cần gì phải ra công bức bách chứ!”

“Bách Lý Thái Vi?” Phượng Cửu để cây viết trong tay xuống, đứng lên, “Mấy năm nay bà ta hao tổn không ít người ở trong tay ta, khẳng định là không cam lòng! Người cho người lưu ý chặt chẽ hướng đi của những người đó, nếu bọn họ không có tự mình hiểu lấy, thì trực tiếp đưa bọn họ ra đi. “Giọng nói của Phượng Cửu vẫn đậm phong khinh, nhẹ nhàng băng quơ tuyên án tử hình đám người đó.

Chủ tớ cùng nhau hần huyền đôi câu, một cái bỏ câu đưa tin bay tới, dùng trên cánh tay Phi Sương. Phi Sương lấy ra một tờ giấy trong ống trúc, vừa nhìn, sắc mặt đại biến. “Thiếu chủ, Hạng Trị Chung bị người ám sát, hung thủ. .... là người của Hoàng hậu!”

Phủ tướng quân, mấy nữ nhân khóc thành một đoàn. Thái y băng bó vết thương cho Hạng Trị Chung, liền lui ra.

“Thế nào?” Công Tôn Nam chờ ở bên ngoài có chút khản trương, hần vừa nghe tin Hạng Trị Chung bị ám sát liền ngay lập tức chạy tới, ngay thời khắc then chốt này, Hạng Trị Chung xảy ra chuyện như vậy, khiến cho Công Tôn Nam làm sao không lo lắng.

“Hồi bệ hạ, chủ thủ của thích khách thoạ độc dược, hơn nữa đâm trúng ngực Hạng tướng quân. May mà tướng quân thể lực hơn người, hơn nữa ý chí sống sót rất mạnh, cùng với cự thần đã đem độc áp chế. Bất quá, độc này mạnh vô cùng, phải tìm được giải dược mới được, nếu trong bảy ngày lấy không được giải dược, chỉ sợ tánh mạng tướng quân khó bảo toàn. “

Lời của Thái y nói đối với Công Tôn Nam không khác gì sét đánh ban ngày, Hạng Trị Chung ngã xuống ngay thời khắc máu chốt này, người của tam quốc kia chỉ sợ vui vẻ không kịp. Thương Nguyệt quốc không thể không có Hạng Trị Chung, Hạng Trị Chung tuyệt đối không thể chết được!

“Người đâu, truyền ý chỉ của Trẫm, toàn thành lòng bắt thích khách!”

Bởi vì Hạng Trị Chung gặp chuyện, Cẩm thành giới nghiêm, kinh vệ môn ra sức lùng bắt thích khách khả nghi. Công Tôn Nam lo lắng thích khách lẫn vào phủ tướng quân, cho người đem phủ tướng quân địa thanh tẩy một lần, không nghĩ tới thật đúng là bắt được vài người, bất quá bọn hần vừa thấy tình hình không đúng, lập tức uống thuốc độc tự sát, toàn bộ phủ tướng quân bởi vì Hạng Trị Chung gặp chuyện, mà bao phủ một tầng bóng ma.

“Phụ thân, uống thuốc!” Hạng Quân Văn lên vào trong phòng Hạng Trị Chung, đem giải dược chính mình phối chế dứt cho Hạng Trị Chung. Liên tục vài ngày, nàng mỗi đêm đều đem giải dược tới cho Hạng Trị Chung. Hạng Quân Văn luôn cảm thấy lần này ám sát rất kỳ quái, so với những kẻ khác, nàng

là lo lắng thực sự.

“Ta, ta không sao. “

Hạng Trĩ Chung sau khi ăn khá nhiều giải được, chỉ là Hạng Quân Văn nói thích khách còn chưa bắt được, nguy hiểm chưa được bài trừ, bắt Hạng Trĩ Chung tiếp tục giả bộ bệnh, khiến địch nhân lơ là cảnh giác.

“Phụ thân, rốt cuộc là ai muốn giết ngươi?” Hạng Quân Văn thật sự nghĩ không ra thích khách là ai phải tới. Độc kia, độc tính rất mạnh, nếu không phải bởi vì nàng xuất thân Độc môn, đối với độc hiểu biết thấu triệt, Hạng Trĩ Chung lần này đã sớm đi gặp Diêm Vương.

“Ta cũng không biết. Văn Nhi, mấy ngày này vất vả ngươi! Ngươi sớm đi nghỉ ngơi, phụ thân không có việc gì! Ngươi yên tâm!”

Lời nói của Hạng Trĩ Chung biểu thị sự quan tâm tới Hạng Quân Văn, nhưng nàng lại cảm thấy hắn đang cố giấu diếm điều gì đó. Tựa hồ, Hạng Trĩ Chung biết được kẻ hạ độc thủ sau lưng là ai, hắn vì sao không nói ra chứ? Chẳng lẽ trong chuyện này còn có ẩn tình gì khác?

Nhìn ra thần sắc mệt mỏi trên mặt Hạng Trĩ Chung, Hạng Quân Văn không có hỏi tới, việc này đành tạm hoãn, nàng theo đường cũ trở về viện của mình.

Rốt cuộc là ai muốn giết Hạng Trĩ Chung? Ai có thâm cừu đại hận với hắn? Hạng Quân Văn nghĩ mãi mà không rõ, tính ngày hôm sau đi tìm La Húc, tin tưởng mạng lưới tình báo của bọn hắn sẽ cung cấp được ít nhiều manh mối.

“Ai?!” Hạng Quân Văn trở lại trong phòng vừa tính đột đèn, đột nhiên nhận ra một tia khác thường.

“Ba ——” Đèn thấp sáng, chiếu lên hồng y nam tử yêu nghiệt đang đứng trước bàn, tay phải cầm nến, hai mắt mê ly nhìn Hạng Quân Văn. “Nương tử, nàng đã trở lại?”

Phượng Cửu?! Nhìn thấy người đến, Hạng Quân Văn chấn động. Công Tôn Nam phái người báo hộ Hạng Trĩ Chung, phủ tướng quân toàn bộ đều có người gác, Phượng Cửu là vào bằng cách nào?

“Ai là nương tử của ngươi!” Hạng Quân Văn nhú mày, lại vừa thấy, Ngân Hồ ghé vào vai Phượng Cửu, một bộ dáng lấy lòng hướng cái đuôi phe phẩy về phía nàng. Nàng quả nhiên đoán đúng, Ngân Hồ này là sủng vật của Phượng Cửu!

“Nương tử nhận vật đính ước của ta, còn cẩn thận chiếu cố sủng vật của ta, nàng không phải là nương tử của ta thì ai a?” Phượng Cửu vuốt đầu Ngân Hồ, xoa xoa lỗ tai nó, “Tiểu Ngân, nương tử không chịu nhận thức ta, ngươi nói cho ta biết, nàng có phải nương tử ta hay không?”

“Thì ra Bao Tử là ngươi nuôi ư? Ta thấy nó chơi vui, thì tóm về nuôi vài ngày. Nếu Bao Tử là của ngươi, vậy ngươi mang về đi!” Hạng Quân Văn dịch một bước, mở cửa, “Đi thông thả, không tiễn ——”

Thấy nữ tử trước mắt đối với mình đều là tránh không kịp, Phượng Cửu nhẹ giọng cười, đem Tiểu Ngân đặt lên bàn. “Tiểu Ngân, nàng là người ta muốn tìm sao?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Gặp lại

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Đối với Ngân Hồ mà nói, đây là một lựa chọn gian nan. Nó nhìn nhìn Phượng Cửu, lại nhìn nhìn Hạng Quân Văn, có chút do dự, không biết nên nói thật hay là giúp Hạng Quân Văn giấu diếm. Phượng Cửu là chủ nhân, đối với nó không tệ, đây là điều không thể nghi ngờ. Nhưng mà nó cũng vô cùng yêu đan hoàn của Hạng Quân Văn, cùng hương vị trên người nàng.

Tuy rằng nữ nhân này có đôi khi rất hung hãn, nhưng mấy ngày nay ở chung, nó phát hiện lúc trước nàng chỉ là hù dọa nó, kỳ thật Hạng Quân Văn là người rất tốt, nó thích nàng.

Nhìn thấy tiểu sủng vật mình nuôi dưỡng bày ra một bộ dáng “Ta rất khó xử”, Phượng Cửu liền biết được mấy ngày nay tiểu gia hỏa này đã bị Hạng Quân Văn mua chuộc. Mắt thấy vợ ở ngay trước mắt, Phượng Cửu trực tiếp tung ra dụ hoặc kinh người, “Một trăm con gà trên châu.”

Nếu là trước kia, Ngân Hồ nhất định sẽ ngay lập tức nhảy dựng lên, nhưng hôm nay Ngân Hồ vẫn không nhúc nhích, ngồi chồm hồm ở giữa Phượng Cửu cùng Hạng Quân Văn.

Gà trên châu? Hạng Quân Văn thiệt tình muốn cười. Ngân Hồ là cái đồ tham ăn nàng đã sớm biết, thì ra cái tật xấu này của nó là do Phượng Cửu nuôi

thành. Gà trâu châu mỹ vị, giá cả đắt đỏ. Phụng Cửu dùng gà trâu châu đến thu mua Ngân Hồ, thật là một biện pháp tốt. Bất quá, hẳn có biện pháp, nàng cũng sẽ không thua.

Thời điểm Ngân Hồ đang giãy giụa lựa chọn giữa muốn hay không muốn gà trâu châu, bỗng nhiên ngửi được một mùi hương thanh u. “Chít chít ——” Ngân Hồ dựng thẳng lỗ tai chạy đến trước mặt Hạng Quân Văn, toàn bộ thân mình đứng thẳng lên, hai con mắt hung phấn long lanh nhìn Hạng Quân Văn. Có đồ ăn ngon! Hơn nữa mùi vị này càng thêm thuần khiết! Ngân Hồ nhìn không được liếm liếm môi, nhìn Hạng Quân Văn như muốn lấy lòng.

“Lại ăn, đem người làm thành bánh bao thịt!” Hạng Quân Văn dùng sức xoa đầu Ngân Hồ, đem đan hoàn nhét vào miệng nó.

Mỹ vị a.....Ngân Hồ hí hóp mắt, vẻ mặt hạnh phúc, khiến cho Phụng Cửu có chút giật mình. Tính tình của Tiểu Ngân hẳn biết, mấy năm nay, ngoại trừ Phụng Cửu, Ngân Hồ chưa bao giờ để cho bất luận kẻ nào đụng vào đầu của nó, mặc dù là Phi Sương nuôi dưỡng nó nhiều năm, Tiểu Ngân cũng sẽ không đồng ý điều này. Thế nhưng, chưa được vài ngày, nó lại hoàn toàn phản bội, lao vào vòng tay Hạng Quân Văn? Thật sự là không có khí tiết!

“Tiểu Ngân ——” Thanh âm của Phụng Cửu nhiều ra một phần áp bách. Nghe thấy Phụng Cửu gọi mình, Ngân Hồ nhanh chóng đem đan hoàn nuốt vào, lại chạy đến trước mặt Phụng Cửu, “Chít chít” kêu vài tiếng, tiểu móng vuốt trên không trung khoa tay múa chân thật lâu, cuối cùng kiên định nhìn Phụng Cửu.

“Người nói, nàng không phải người ta muốn tìm?” Phụng Cửu vuốt vuốt tai Ngân Hồ, trong mắt nhiều hơn một tia nghiền ngẫm, “Người chắc không phải bị nàng mua chuộc, cho nên không nói sự thật đi!”

“Chít chít ——” Ngân Hồ dùng sức lắc đầu, tội nghiệp nhìn Phụng Cửu, dường như đang nói ta làm sao có thể làm ra chuyện như vậy chứ, người nhất định phải tin tưởng ta a!

Ngân Hồ biểu tình rất thật rất vô tội, nhưng trong lòng Phụng Cửu vẫn có chút hoài nghi. Chỉ là, thời điểm nhìn đến khuôn mặt kia của Hạng Quân Văn, hoài nghi của Phụng Cửu biến thành nghi hoặc.

Đêm đó hẳn không có thấy rõ dung mạo của bạch y nữ tử, chỉ là ánh mắt của nàng sạch sẽ, tron bóng Như Ngọc, cũng không có vết bớt. Thân hình Hạng Quân Văn cùng nữ tử kia có chút tương tự, duy nhất không giống chính là vết bớt bên má trái của nàng, từ đuôi lông mày tản ra xung quanh, đỏ sậm như máu.

Nàng, thật là người hẳn muốn tìm sao? Nếu như đúng, vết bớt này là như thế nào?

“Phụng Cửu công tử nếu không có chuyện gì khác, phiền người hãy rời đi. Ta là nữ nhân, công tử hơn nửa đêm tới chỗ này của ta, thật sự là không hợp quy củ. Công tử danh khí tôn quý, không thêm đề ý những điều này, ta bất quá là một tiểu nữ tử, vẫn còn cần giữ danh dự đạo đức.”

Hạng Quân Văn không biết Phụng Cửu vì sao nhất quyết phải tìm được mình, mặc kệ mục đích của hẳn làm sao, nàng đều không muốn cùng hẳn phát sinh quan hệ. Nàng khó khăn mới trọng sinh một lần, nhất định phải sống cho tự do tự tại, Phụng Cửu làm người quá mức bá đạo, làm cho trong lòng nàng có chút bài xích.

Phụng Cửu tinh tường cảm nhận được Hạng Quân Văn đang bài xích hẳn, nàng không thích mình, điểm ấy ngược lại rất giống bạch y nữ tử. Ở trong mắt Phụng Cửu, Hạng Quân Văn càng không thích mình, lại càng cho thấy nàng đang chột dạ. Nàng sốt ruột đuổi hẳn đi như vậy, chẳng lẽ là sợ hẳn vạch trần nàng?

Tuy rằng chưa làm rõ được trên mặt Hạng Quân Văn tại sao lại có vết bớt lớn như vậy, nhưng trực giác của Phụng Cửu nói cho hẳn biết, nữ tử trước mặt này có nhiều điều giấu giếm hẳn. Để nghiệm chứng xem nàng có phải nữ tử đêm hôm đó không chỉ có vòng Kim Long là biện pháp duy nhất, chỉ cần kiểm tra chân trái của nàng có vòng Kim Long không, hẳn thấy sẽ bất công tự phá.

“Cô nương, chân trái nương tử của ta có một cái vòng Kim Long. Không biết cô nương có tiện cho ta nhìn chân trái của nàng không ——”

“Chít chít ——”

Nghe Phụng Cửu nói như vậy, Ngân Hồ có chút lo lắng nhìn Hạng Quân Văn. Nó xác định khẳng định Hạng Quân Văn chính là người xuất hiện trên huyền nhai tối hôm đó, hơn nữa thời điểm Hạng Quân Văn rửa chân cũng không tránh mặt Ngân Hồ, nó đã sớm thấy được vòng Kim Long trên cổ chân nàng, đó là đồ của Phụng Cửu, Ngân Hồ biết rõ.

Hồng y nam tử chấp nhất như thế, khiến cho Hạng Quân Văn càng cảm thấy chán ghét hẳn, “Hơn nửa đêm, công tử chạy tới nội viện của ta, còn muốn xem chân ta, đây là đạo lý gì? Chẳng lẽ người không biết chân nữ tử chỉ có thể cho trượng phu mình xem sao?”

“Cô nương là sợ hãi, hay là chột dạ? Hay hoặc là, nàng chính là người ta muốn tìm, cho nên mới tránh né ta?”

Phụng Cửu đi về phía trước từng bước, nhìn chằm chằm vào mắt Hạng Quân Văn.

“Phụng Cửu, người đừng khinh người quá đáng!”

Nhìn thấy trong mắt Hạng Quân Văn dấy lên ngọn lửa nhỏ, Phụng Cửu “Phốc xuy” cười, tránh sang một bên, nhấc Ngân Hồ đặt lên vai mình. “Hạng cô nương, vừa rồi ta bất quá là trêu đùa nàng thôi, xin bỏ qua cho. Ta hôm nay tới đây là muốn nói cho nàng biết, ta đã bắt thích khách ám sát đại tướng quân, muốn bán một cái nhân tình, đem thích khách giao cho nàng.”

Phượng Cửu đột ngột chuyển hướng, khiến cho Hạng Quân Văn có chút đoán không ra tính tình của hắn. Nam nhân này thay đổi thất thường, hay là người ở địa vị cao đều hay thay đổi như vậy?

Thấy Hạng Quân Văn cũng không vì lời nói của mình mà buồn lòng đề phòng, Phượng Cửu đối với nữ tử trước mắt càng thêm một phần thương thức. Nếu nàng là người hắn muốn tìm, hắn cho dù đánh chết hắn cũng muốn đem một nương tử thông minh như vậy về nhà!

“Nếu là bán một cái nhân tình, ngươi muốn từ chỗ này của ta có được cái gì? Hoặc là, ngươi muốn phù tướng quân giúp ngươi làm cái gì?”

Hạng Quân Văn tỉnh táo, lại khiến cho Phượng Cửu ở trong lòng gợn ngón tay cái. Chỉ là nữ tử này không có ấn tượng tốt với hắn, hơn nữa phòng bị hắn như vậy, xem ra hắn vừa đã mạo phạm đến điểm mấu chốt của nàng. Sớm biết thế nàng hẳn cảm như thế, hắn nên tiến hành từng bước một, vạn nhất đem nương tử dọa chạy, chẳng phải là muốn ân hận cả đời sao!

Nghĩ như vậy, Phượng Cửu vỗ vào móng Ngân Hồ một cái.

Chỉ là một ánh mắt, Ngân Hồ liền biết ý định của chủ tử. Hắn có lỗi với Hạng Quân Văn, lúc này phải nó đến lấy lòng Hạng Quân Văn, Phượng Cửu đánh một cái chủ ý thực sự là quá tốt! Bất quá Ngân Hồ tự biết đuối lý, nó che giấu thân phận giúp Hạng Quân Văn, lại nói tiếp về chuyện này nó cũng có lỗi. Cho nên, Ngân Hồ rất nghe lời đi tới bên người Hạng Quân Văn, thân mình tròn vo cọ cọ lên bàn tay bé nhỏ của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Bí mật phía sau ám sát

Edit: KangKang

Beta: Tuyệt Ảnh Nhi

Lưng Ngân Hồ mềm mại cọ cọ vào tay Hạng Quân Văn, làm cho tâm tình của nàng dần dần bình phục lại. “Chít chít ——” Tiểu móng vuốt của Ngân Hồ đặt vào tay Hạng Quân Văn, mắt nhỏ sáng ngời nhìn chăm chăm vào mắt của nàng, giống như đang nói, Thiếu chủ nhà ta không phải người xấu.

Tư liệu về Phượng Cửu, Hạng Quân Văn đã sớm xem qua.

Tiên hoàng Nguyên Tung của Dực Nhân quốc trong lúc tuổi già sủng ái Phượng Quý Phi, sáu mươi tuổi sinh được Phượng Cửu, Nguyên Tung đem ấu tử bảo bọc ở trong tay, coi như trân bảo. Tiếc rằng, Thái tử Nguyên Khuê đã bốn mươi, ở trong triều đã sớm thành lập phạm vi thế lực của mình.

Nguyên Tung lo lắng Thái tử sẽ làm hại Phượng Cửu, đành phải đem ấu tử biếm thành thần, ban thưởng cho hắn theo họ của mẫu thân, đổi tên thành Phượng Cửu, cũng đem Phượng Cửu đưa đến nhà mẹ đẻ của Phượng Quý Phi, lại ban Bân Long thành làm đất phong cho Phượng Cửu, lấy điều này để bảo hộ Phượng Cửu.

Nguyên Tung sau khi chết chưa bao lâu, Nguyên Khuê đăng cơ. Phượng quý phi bị vu tội là hồ yêu, Phượng Cửu càng bị nói là con của hồ yêu. Nếu không có Nguyên Tung sớm dự đoán được Nguyên Khuê không thể dung được ấu đệ, vì Phượng Cửu an bài đường lui, chỉ sợ Phượng Cửu sớm đã chết ở trong tay Nguyên Khuê.....

Lại nói tiếp, Phượng Cửu cũng là người đáng thương, cùng nàng giống nhau, bị thân nhân coi là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt. Nghĩ như vậy, Hạng Quân Văn nhẹ nhàng thở ra, “Được rồi! Nể mặt Bao Tử, ta sẽ không cùng ngươi so đo.”

Hạng Quân Văn nhượng bộ, khiến cho Phượng Cửu mừng rỡ như điên. Tuy rằng không biết Hạng Quân Văn tại sao lại thoái nhượng một bước, nhưng ở trong mắt Phượng Cửu, đây là một mở đầu rất tốt!

“Vậy, chúng ta hiện tại.....” Phượng Cửu bỗng dừng cả lăm, hắn rõ ràng cảm giác được tim mình đập thật nhanh, không biết nên nói cái gì được. Phượng Cửu bày ra một bộ ngu ngốc, khiến cho Ngân Hồ có chút không biết nói gì. Bình thường chủ nhân đều khi dễ nó, thế nào, hiện tại nhìn thấy Hạng Quân Văn, thế nhưng đầu óc nó hoa rồi?

“Mang ta đi gặp thích khách!”

“Được!”

Hai người nương bóng đêm rồi đi phủ tướng quân, Phượng Cửu mang theo Hạng Quân Văn đến trạch viện của mình ở Cẩm thành. Khi Phi Sương nhìn thấy Hạng Quân Văn đi theo sau Phượng Cửu thì chấn động. Đây là căn cứ bí mật của thiếu chủ, hắn thế nhưng đem Hạng Quân Văn mang đến, chẳng lẽ Phượng Cửu đã xác định nàng chính bạch y nữ tử ở huyền nhai?

Tuy rằng Phi Sương đã sớm biết được trên mặt Hạng Quân Văn có vết bớt lớn bằng bàn tay, nhưng đến thời điểm thực sự nhìn thấy, hắn vẫn là bị kinh hách một chút. Khuôn mặt đang xinh đẹp, bị một vết bớt lớn như vậy trùm lên, đem dung mạo của cô gái này hoàn toàn phá hủy.

Biểu tình của Phi Sương hoàn toàn bị Hạng Quân Văn thu vào trong mắt, kỳ thật lúc nàng soi gương, cũng sẽ bị khuôn mặt này dọa sợ. Lại nói người duy nhất không mang thành kiến với nàng bởi khuôn mặt này cũng chỉ có Phụng Cửu, vừa rồi ở phủ tướng quân, Phụng Cửu cũng chỉ là rất bình thân nhìn lướt qua má trái của nàng, không có biểu tình gì, dường như cái bột kia không hề tồn tại. Thật sự là một kỳ nhân!

“Thích khách ở trong lao, nàng chậm chút.”

Phụng Cửu lo lắng Hạng Quân Văn thấy không rõ địa hình trong địa lao, đặc biệt lấy một viên Dạ Minh Châu lớn bằng nắm tay đưa cho Hạng Quân Văn, lại nâng đèn lồng lên chiếu sáng phía trước cho Hạng Quân Văn. Phi Sương theo ở phía sau, nhìn thấy cảnh tượng này, trông mắt xém chút liền rơi xuống.

Đây vẫn là thiếu chủ nhà mình sao? Dịu dàng như vậy, sẵn sàng như vậy, hẳn chẳng lẽ là bị hoa mắt? Sau khi xác định chính là Phụng Cửu đang tự tay soi đèn cho Hạng Quân Văn, trái tim Phi Sương có chút không chịu nổi. Phu nhân còn chưa có qua cửa, thiếu chủ lại bày ra một bộ dạng thế nô, nếu vào cửa rồi, thiếu chủ chẳng phải là không có phu quyền?

Phi Sương trong lòng lo lắng Phụng Cửu sau khi thành hôn có thể chiếm được ưu thế hay không, Phụng Cửu lại hết sức hưởng thụ “Vi nương tử phục vụ”.

Tuy rằng Ngân Hồ đến chết cũng không thừa nhận Hạng Quân Văn là nữ tử bên huyền nhai nhưng hẳn làm sao có thể bị mảnh khóc nhỏ của Ngân Hồ lừa gạt chứ! Cái đồ tham ăn kia, nhất định từ Hạng Quân Văn kiếm được đồ tốt, cho nên mới giúp đỡ nàng như thế. Nhưng không ngờ Ngân Hồ làm như vậy, càng thêm lộ rõ sự đặc biệt Hạng Quân Văn. Sủng vật của Phụng Cửu hẳn không phải là tùy tiện người nào cũng có thể thu mua!

Bất quá, dù cho trong lòng Phụng Cửu khẳng định Hạng Quân Văn chính là bạch y nữ tử đêm đó, nàng không thừa nhận, hẳn cũng không có cách khó dễ nàng. Huống chi vừa rồi hẳn thử đựng vào điểm mấu chốt của nàng, Hạng Quân Văn xém chút thì cùng hẳn trở mặt, khiến cho Phụng Cửu càng thêm rõ ràng tính tình nương tử nhà mình.

Vô luận như thế nào, hẳn đều phải dùng tất cả vốn liếng đem nàng lừa lên kiệu hoa mới được! Tiểu nương tử nhà mình phòng bị quá nặng, tiền đồ của hẳn tuy rằng quang minh, nhưng con đường cưới vợ lại hết sức quanh co.

Trong địa lao, một hắc y nhân bị trói chặt trên giá gỗ hình chữ thập, miệng đều bị một miếng gỗ, phòng ngừa hẳn cắn lưỡi tự sát.

“Tổng cộng mười người, cuối cùng chỉ bắt được một kẻ còn sống, những người khác đều uống thuốc độc tự vẫn. Chỉ là, hẳn cái gì cũng không chịu nói. Nếu không phải người của ta trông coi nghiêm khắc, hẳn đã sớm tự đoạn kinh mạch tự sát.”

Phụng Cửu nói như vậy, Hạng Quân Văn mới phát hiện tính nghiêm trọng của tình huống. Uống thuốc độc tự sát? Chỉ có tử sĩ mới có thể như thế! Hạng Quân Văn cũng đã thấy qua độc trên người Hạng Trị Chung, cực kỳ hung hiểm, rốt cuộc là ai muốn đưa hẳn vào chỗ chết chứ?

“Không chịu nói?” Hạng Quân Văn cười lạnh, chậm rãi đi đến trước mặt tử sĩ, đánh giá hẳn.”Ta có biện pháp để hẳn khai ra!”

“Ca ca ca ——” Thanh âm liên tiếp vang lên, các khớp ngón tay của hắc y nhân đều bị Hạng Quân Văn tháo rời, đau đến y toàn thân đổ mồ hôi.

Phu nhân thật là khủng khiếp! Phi Sương nhìn không được sờ sờ ngón tay của mình. Rốt cuộc phải đối với nhân thể có bao nhiêu hiểu biết, mới có thể nhaoáng một cái đã tháo hết các khớp ngón tay xuống chứ? Phu nhân này, không thể đắc tội!

“Mười phút sau, cảm giác đau đớn trên người ngươi sẽ đạt tới mức không thể chịu đựng nổi. Nếu sợ đau, thì thành thành thật thật trả lời lời của ta, nếu không, ta sẽ đem các đốt ngón tay của ngươi khắp lại, cứ cách nửa canh giờ lại đem ra tháo dỡ một lần, cho ngươi sống không bằng chết.”

“Chít chít ——” Ngân Hồ ở trên vai Phụng Cửu rung mình một cái, nữ nhân này quá kinh khủng! Hoàn hảo nó thức thời, chưa đắc tội nàng!

Phụng Cửu đối với Hạng Quân Văn quyết đoán rất là thương thức, đối đãi địch nhân, nên vô tình giống gió thu quét lá vàng như vậy. Hoàn hảo lúc trước hẳn còn chưa có tra hỏi, nếu không thì bỏ qua trò hay này.

Mười phút sau, hắc y nhân đau đến toàn thân phát run, các khớp ngón tay lỏng lẻo run rẩy trong không trung, phát ra thanh âm “lách cách”. Tuy rằng hẳn kiệt lực muốn nhẫn nại, nhưng loại đau đớn này đã hoàn toàn vượt qua cực hạn huấn luyện tử sĩ của hẳn.

“Ta nói ——”

Phi Sương lấy miếng gỗ trong miệng hắc y nhân ra, hắc y nhân vừa định cắn lưỡi, Hạng Quân Văn tiến lên tháo cầm hẳn xuống. “Xem ra ngươi chưa học thật tốt” Hạng Quân Văn đã ném một viên đan hoàn vào trong miệng hắc y nhân, chờ hẳn nuốt vào, nàng thối lui đến một bên. Cũng không lâu lắm, hắc y nhân tựa hồ đã quên đau đớn, biểu tình trở nên chết lặng.

“Ngươi là người ở nơi nào?”

“Dực, Dực Nhân quốc.”

“Vì sao đến Cẩm thành đến?”

“Hoàng hậu, lệnh chúng ta ám sát Hạng Trị Chung. ....”

Người đứng sau lưng tử sĩ là Hoàng hậu Bách Lý Thái Vi của Dực Nhân quốc? Hạng Quân Văn nhướn mày, tiếp tục hỏi. “Bách Lý Thái Vi tại sao phải giết Hạng Trị Chung?”

“Vi, vì báo thù cho Bách Thái tử.....”

Bách Thái tử? Đây là lần thứ hai Hạng Quân Văn nghe đến cái tên này. Lần đầu tiên là ở phủ tướng quân, Ngọc phu nhân trước mặt mọi người nói rằng Hạng Trị Chung phản bội Bách Thái tử. Lúc này đây, Bách Lý Thái Vi vì Bách Thái tử lại ám sát Hạng Trị Chung. Đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Tiến cung, cẩn thận

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

“Trước đây Thái tử Công Tôn Bách của Thương Nguyệt quốc cùng công chúa Bách Lý Thái Vi của Chu Liên quốc từng là đôi Kim Đồng Ngọc Nữ người người hâm mộ, Bách Thái tử cưới Bách Lý Thái Vi trên đường gặp nạn, Bách Lý Thái Vi bị hoàng huynh Bách Lý Ảnh gả cho hoàng đế Nguyên Khuê của Dực Nhân quốc đã năm mươi tuổi. Bách Thái tử rốt cuộc là chết như thế nào, không ai biết được.....”

Phượng Cửu mới chỉ nói một nửa, còn chưa nói hết toàn bộ, hần tin chắc lấy trí thông minh của Hạng Quân Văn, sẽ tự tìm ra được đáp án.

Bất quá, Phượng Cửu thật sự là quá mức tự tin, đánh giá thấp nữ tử trước mắt, hần đã quên, Hạng Quân Văn không phải nữ tử tầm thường, lại càng không phải tùy ý có thể đùa giỡn.

“Phốc ——” Không đợi Phượng Cửu tiếp tục mở miệng, trên ngực hắc y nhân bỗng nhiên ra một thanh chủy thủ. Hạng Quân Nhu đột nhiên ra tay, khiến cho Phượng Cửu có chút trở tay không kịp.

“Ngươi ——”

“Chuyện này dừng ở đây. Mặc kệ là ai, tổn thương cha ta thì phải chết!”

Hạng Quân Văn đối với chuyện năm xưa không có hứng thú, dù cho Hạng Trị Chung phản bội Công Tôn Bách, điều này cùng nàng có quan hệ gì đâu. Hạng Trị Chung đối tốt với nàng, đây là sự thật, chính nghĩa trong lòng nàng, là bảo hộ người thân bảo hộ bằng hữu. Vô luận Hạng Trị Chung đã làm cái gì, nàng đã đem hần xem làm thân nhân, cho nên mặc kệ xảy ra sự tình gì, nàng đều sẽ che chở hần.

Tiến Hạng Quân Văn đi, Phượng Cửu ngồi ở trên ghế, có chút trầm mặc. Tính cách Hạng Quân Văn thật sự là ngoài dự liệu của hần ra, hần cứ tưởng Hạng Quân Văn nhất định sẽ tìm hiểu nguồn gốc, đi thăm dò người đứng sau lưng chỉ huy chuyện năm đó, không nghĩ tới nàng lại cho một đáp án như vậy.

“Thiếu chủ, phu nhân rất cá tính.” Phi Sương hiện tại đối với Hạng Quân Văn ngoại trừ bội phục, còn có một loại sợ hãi. Một đao kia, sạch sẽ lưu loát, chính xác cắt đứt động mạch chủ ở tim hắc y nhân, một đao tử mệnh, thực sự khủng bố.

“Thật là cá tính.....” Phượng Cửu lắc lắc đầu, muốn đem người vợ cá tính như thế lừa về nhà, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Hạng Quân Văn trở lại phủ tướng quân, một đêm ngủ ngon. Đã biết ai là người ra tay động thủ với Hạng Trị Chung, khiến cho tâm trạng bất an của Hạng Quân Văn bình tĩnh lại. Ý tứ trong lời nói của Phượng Cửu, nàng làm sao không biết. Chỉ là, mặc kệ Hạng Trị Chung là người tốt hay xấu, hần là một phụ thân không tệ, đối với nàng mà nói, cái này vậy là đủ rồi! Nàng không phải sứ giả chính nghĩa, không cần vì Công Tôn Bách giải oan, nắm chắc hạnh phúc hiện tại mới là tốt nhất!

Ngày hôm sau, Hạng Quân Văn vừa kiểm tra thân thể cho Hạng Trị Chung, cảm thuốc mới sắc tới cho hần, lại có cung nhân tới đưa tin, nói Hoàng thái hậu Triệu Mạn tưởng niệm Hạng Quân Văn, đặc biệt gọi riêng nàng tiến cung vài ngày.

Nghe tin, sắc mặt Hạng Trị Chung đại biến, cầm chặt lấy tay Hạng Quân Văn không chịu buông ra, “Văn Nhi, nhất định phải cẩn thận! Mọi thứ ăn uống đều phải chú ý!”

Hạng Trị Chung nói như vậy, khiến cho Hạng Quân Văn có chút kinh ngạc. Hoàng thái hậu không phải rất thích Hạng Quân Văn sao, vì sao Hạng Trị Chung lại dặn dò nàng như vậy.

Nhìn ra nghi hoặc của Hạng Quân Văn, Hạng Trị Chung chỉ có thể nói ngắn gọn, “Thái hậu là mẹ đẻ của Bách Thái tử, lần này cho đòi ngươi tiến cung nhất định là có tin đồn gì lọt vào trong cung..... Tóm lại, ngươi nghe lời cha, hết sức cẩn thận! Hai ngày nữa ta sẽ đón ngươi!”

Trên đường, Hạng Quân Văn suy nghĩ lại lời nói của Hạng Trị Chung, chẳng lẽ Bách Thái tử chết thật sự có liên quan đến Hạng Trị Chung? Nếu thật sự là như thế, Hoàng thái hậu khẳng định hận thù tận xương tủy với kẻ đã giết hại con mình, nhất định sẽ không dễ dàng buông tha Hạng Trị Chung, cũng sẽ không bỏ qua cho nàng. Nghĩ như vậy, Hạng Quân Văn nhanh chóng viết mấy câu lên giấy, giao cho Kinh Hồn, để hắn đi tìm La Húc, mà chính nàng, bên người chỉ dẫn theo Lạc Tuyết tiến cung.

“Văn Nhi, ngươi đã đến rồi! Mau mau, lại đây để cho ai gia nhìn xem ——” Vừa bước vào trong cung Triệu Mạn, Triệu Mạn liền cười híp mắt nắm lấy tay nàng, “Thật sự là nữ đại thập bát biến* a! Lúc Ai gia đi, Văn Nhi vừa mới cùng Khanh Nhi thành thân, nay đã ba năm qua đi, Văn Nhi đã trở thành đại cô nương.”

*Nữ đại thập bát biến : Con gái tuổi 18 thay đổi rất lớn.

“Thỉnh an Thái hậu nương nương!”

Không đợi Hạng Quân Văn hành lễ, Triệu Mạn lập tức kéo nàng ngồi xuống bên cạnh mình. Nếu không phải Hạng Trị Chung nhắc nhở, Hạng Quân Văn vô luận như thế nào đều không thể đề phòng lão nhân từ ái trước mắt này.

Đến khi cung nữ đem trà hoa tán ra một mùi hương thơm ngát đặt ở trước mặt Hạng Quân Văn, thời điểm ngửi ra bên trong có điều khác thường, Hạng Quân Văn mới thật sự tin lời của Hạng Trị Chung. Lão thái thái này thật sự là hận chết bọn hắn!

“Đây là Phù Dung trà ngươi thích nhất, nào, nếm thử.”

“Tạ Thái hậu!”

Tuy biết có độc, Hạng Quân Văn vẫn là nâng trà lên uống. Nếu nàng không uống, chắc chắn sẽ bị Triệu Mạn nhìn ra sơ hở, vạn nhất Thái hậu lấy cớ trừng trị Hạng Quân Văn, không chừng còn có thể liên lụy Hạng Trị Chung. Quân quyền khổng lồ thế này, tất cả mọi người đều không có tự do. Hạng Quân Văn bắt đầu nảy sinh ý niệm rời đi Cẩm thành trong đầu.

Nhìn Hạng Quân Văn uống xong Phù Dung trà, Triệu Mạn cười đến càng thêm hòa ái. Nhưng chỉ có chính bà biết được, lòng của bà đang nhỏ máu. Mấy ngày hôm trước nghe được mật báo, Triệu Mạn cho là mình nghe lầm. Thì ra Công Tôn Bách chết không phải ngoài ý muốn, rất có thể là bị người hại, hung thủ chính là Hạng Trị Chung! Điều này bảo Triệu Mạn làm sao không kinh ngạc!

Đã mười tám năm, mỗi khi nhớ tới Công Tôn Bách, Triệu Mạn đều nhịn không được lệ rơi đầy mặt. Bà dưới gối chỉ có duy nhất Công Tôn Bách, vốn dĩ còn ngóng nhìn hắn cưới vợ sinh con, không nghĩ tới cuối cùng lại là người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh.

Năm đó Công Tôn Bách đề bạt Hạng Trị Chung, đem hắn xem làm tâm phúc, nếu không Hạng Trị Chung căn bản không có vị trí ngày hôm nay. Hiện tại đã có người làm chứng, là Hạng Trị Chung hại Công Tôn Bách. Nếu không phải lo lắng đến đương kim hoàng đế Công Tôn Nam không phải là con thân sinh của mình, hơn nữa trong tay Hạng Trị Chung nắm quân quyền, Triệu Mạn đã sớm vọt tới phủ tướng quân đâm chết kẻ thù!

Hiện tại tam quốc đều vì lời tiên đoán đồ xô tới Thương Nguyệt quốc, tình thế không rõ, tạm thời không thể động Hạng Trị Chung, cho nên Triệu Mạn tính lấy Hạng Quân Văn ra khai đao.

“Ai gia trở về lâu như vậy, đã sớm muốn cho ngươi tiến cung bồi Ai gia trò chuyện. Ngươi ở lại trong cung đi! Chờ ngày sinh của Ai gia qua lại trở về. Đúng dịp, Ai gia giúp ngươi tìm một hôn sự tốt. Trước đây là Khanh Nhi có lỗi với ngươi, Ai gia lần này nhất định chọn cho ngươi một chỗ tốt.”

“Thái hậu ——” Hạng Quân Văn làm ra tư thái tiểu nữ nhi, chọc cho Triệu Mạn cười ha ha.

Sau khi nghe tin Triệu Mạn “mời” Hạng Quân Văn vào cung, Phụng Cửu lắc mình bay ra khỏi thư phòng, thời điểm hắn tới hoàng cung, chính là giữa trưa, tìm được tẩm cung của Thái hậu, Phụng Cửu rốt cục gặp được Hạng Quân Văn.

“Đi theo ta!” Phụng Cửu một phát bắt được tay Hạng Quân Văn, muốn dẫn nàng xuất cung.

Phụng Cửu xuất hiện khiến cho Hạng Quân Văn chấn động, “Ngươi buông tay! Ngươi vào bằng cách nào? Không muốn sống nữa sao?”

Bị Hạng Quân Văn vừa nói như vậy, Phụng Cửu bỗng nhiên nở nụ cười, “Văn Văn chẳng lẽ là quan tâm ta?”

Một tiếng “Văn Văn”, khiến cho Hạng Quân Văn toàn thân đều nổi da gà. “Đừng tự mình đa tình! Nơi này là hoàng cung, không phải phủ tướng quân. Cho dù ngươi là thiếu chủ Bàn Long thành, đến Thương Nguyệt quốc, vẫn là thu liễm một chút mới được!”

Đối với lời của Hạng Quân Văn, Phụng Cửu không giận mà còn trở nên vui mừng, “Nàng đã biết được nơi này là hoàng cung, không thể so với phủ tướng quân, vì sao còn tiến vào? Nàng thông minh như vậy, ta không tin nàng không có đoán được ý tứ của Thái hậu.”

“Đoán được thì sao? Chẳng lẽ nguy hiểm đến, có thể trốn được sao?”

Phụng Cửu yên lặng nhìn Hạng Quân Văn, bỏ qua không nói đến vết bớt bên má trái của nàng, ngũ quan bên má phải của nàng cũng hết sức bình thường. Trong cái bình thường ấy, lại mang theo cứng cỏi, mang theo chấp nhất, mang theo thông tuệ, khiến cho người nhìn đến, quyền uy quên lối về.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 39: Lời đồn đãi bay đầy trời

“Vậy nàng định làm như thế nào? Có cái gì cần ta hỗ trợ không?”

Phượng Cửu chủ động mở miệng, Hạng Quân Văn thật đúng là nghĩ đến một việc, vội vàng ghé vào lỗ tai hắn nhỏ giọng nói thầm vài câu. Nghe xong, Phượng Cửu sắc mặt khẽ biến vài lần, trong ánh mắt lộ ra vẻ nghiến ngấm, “Nàng xác định? Thật sự như thế?”

“Không đem tất cả mọi người lôi vào, trò chơi này chơi như thế nào chứ!”

Hạng Quân Văn cười ngọt ngào, lông mi thật dài ở trước mắt cong thành một cái bóng hình bán nguyệt, nhìn đáng yêu cực kỳ. Phượng Cửu nhìn xuống xúc động muốn ôm lấy Hạng Quân Văn, đem Ngân Hồ quăng cho Hạng Quân Văn, “Có chuyện gì thì cho Bao Tử truyền tin cho ta! Gặp được nguy hiểm đừng thể hiện, hoàng cung thâm sâu, không dễ ỏi!”

Thấy Phượng Cửu thật đúng là đem tên Ngân Hồ đổi thành “Bao Tử”, Hạng Quân Văn lại cười, lộ ra hàm răng nhỏ sáng như trăng châu, “Đã biết, người dùng để người ta tra ra là do người làm. Tốt nhất làm cho dư luận xôn xao mới tốt! Làm tốt, ta thiếu người một cái nhân tình, ngày sau nhất định trả lại người!”

“Văn Văn, ta và nàng là quan hệ như thế nào, còn phải xa lạ như vậy sao! Yên tâm, ta nhất định làm cho náo loạn!”

Hiệu suất làm việc của Phượng Cửu vô cùng tốt, xé chiều hôm đó, trong kinh thành liền xuất hiện một lời đồn đãi, nói Bách Thái tử chết kỳ thật không phải ngoài ý muốn, mà là bởi vì, phía sau màn độc thủ chính là đương kim hoàng thượng Công Tôn Nam. Công Tôn Bách đã sớm đối với ngôi vị hoàng đế mưu đồ đã lâu, cho nên mới nắm chắc lấy cơ hội Công Tôn Bách cưới Bách Lý Thái Vi, mua chuộc người thân cận Công Tôn Bách là Hạng Trị Chung, cuối cùng mưu chiếm thước sào, mưu đồ lấy tánh mạng Bách Thái tử, còn chiếm lấy ngôi vị hoàng đế vốn dĩ thuộc về Công Tôn Bách.

Lời đồn đãi, giống như tuyết cầu, càng lăn càng lớn, cuối cùng kinh động đến cả Công Tôn Nam trong cung.

“Rốt cuộc sao lại thế này?” Công Tôn Nam ghen ghét triệu hỏi thủ vệ kinh thành, “Vì sao lại xuất hiện lời đồn đãi nhảm nhí như thế?”

“Bệ hạ tha lỗi, hạ quan không biết a!”

“Khốn kiếp, cút đi! Ai dám đưa lời đồn đãi, thì bắt lại cho trảm, hết thấy bắt lại!”

Chờ thủ vệ đi rồi, Công Tôn Nam tê liệt ngã xuống ghế. Hạng Quân Văn vô luận như thế nào cũng sẽ không nghĩ đến, lời đồn đãi mà mình nhờ Phượng Cửu thả ra, vốn dĩ chính là chân tướng thực sự. Công Tôn Nam ần ần huyết Thái Dương, đầu đầu lợi hại. Chuyện năm đó làm đến thiên y vô phòng*, vì sao qua nhiều năm như vậy, lại có lời đồn đãi như thế truyền tới? Rốt cuộc là ai làm?

*Làm đến không chê vào đâu được.

Hạng Trị Chung? Người Công Tôn Nam loại trừ đầu tiên chính là Hạng Trị Chung, hắn cùng mình đều là châu châu buộc trên một cành, huống chi Hạng Trị Chung đã có được quân quyền, mấy năm nay cũng trung thành và tận tâm, hắn căn bản là sẽ không ở phía sau mà cản ngược lại mình một ngăm.

Hay là, là Thái hậu? Thái hậu tra được cái gì?

Công Tôn Nam đột nhiên nhớ tới Hoàng thái hậu Triệu Mạn đem Hạng Quân Văn mời vào trong hoàng cung, nếu lời đồn đãi này thật sự là do Thái hậu thả ra, Thái hậu nhất định đối với hắn nổi lên lòng nghi ngờ, nhất định sẽ không bỏ qua Hạng Quân Văn. Nếu thật sự là như thế, Hạng Quân Văn sẽ gặp nguy hiểm! Hạng Trị Chung quan tâm nhất chính là nữ nhi này, vạn nhất Hạng Quân Văn có cái gì không hay xảy ra, Hạng Trị Chung khẳng định sẽ mất hết chừng mực.

Vừa nghĩ tới “Hắc Bạch Sát” trong tay Thái hậu, Công Tôn Nam lại hận đến răng nanh nghiến “khanh khách”. Rõ ràng mình mới là hoàng đế, vì sao phụ hoàng lại đem ảnh vệ hoàng cung “Hắc Bạch Sát” giao cho Thái hậu? Nếu không phải kiêng kỵ Hắc Bạch Sát, hắn sẽ không dễ dàng tha thứ cho một nữ nhân không phải mẫu phi mình chiếm vị trí đó nhiều năm như vậy!

Triệu Mạn cũng nghe tiếng gió bên ngoài, tin đồn này làm cho lòng nàng cả kinh. Chẳng lẽ đây chính là chân tướng? Chuyện năm đó thật sự như thế? Vừa nghĩ tới Hoàng đế chính mình một tay bồi dưỡng lại là mộ Bạch nhãn lang, Triệu Mạn xem chút hôn mê bất tỉnh.

“Thanh Đằng, mau tới ấn đầu cho Ai gia!”

Thanh Đằng là ma ma già trong cung, cũng là tâm phúc của Triệu Mạn. Triệu Mạn hơi xích người ra ngoài để Thanh Đằng mát xa đỉnh đầu cho mình.

“Thanh Đằng a, người nói, lời đồn đãi bên ngoài rốt cuộc là thật hay giả? Nếu là thật, ai gia thế nào cũng không nghĩ đến Công Tôn Nam là người như vậy!”

Thời điểm Triệu Mạn nói chuyện, ngực phập phồng lợi hại, hiển nhiên tức giận vô cùng. Thanh Đằng vội vàng xoa ngực cho Triệu Mạn. “Thái Hậu, ta xem, chuyện này là không thể nào. Hiện tại ba nước đều vì lời tiên đoán xô đến Cẩm thành, phương diện này có cái gì bí ẩn thì chúng ta lại không rõ ràng. Hoàng thượng mấy năm nay đối với người hiếu kính, tất cả mọi người đều thấy. Vạn nhất đó là một hiểu lầm, là những quốc gia khác châm ngòi ly gián, cố ý ly gián cảm tình giữa người cùng Hoàng thượng thì làm sao bây giờ?”

Lời của Thanh Đằng, Triệu Mạn cũng đã nghĩ qua, xác thực có khả năng này. Nếu thật sự là ba nước châm ngòi, bà chẳng phải đã hiểu lầm Hạng Trị Chung, còn hại Hạng Quân Văn?

“Thanh Đằng, buổi tối không cần hạ dược. Ai gia không muốn thương tổn người vô tội! Chuyện này, ai gia sẽ sai Hắc Bạch Sát điều tra. Ai gia sẽ không ngộ thương người tốt, cũng sẽ không bỏ qua cho kẻ xấu!”

Bữa tối, Hạng Quân Văn rõ ràng cảm giác được Hoàng thái hậu đối với mình chân thành tươi cười, hơn nữa trong thức ăn cũng không có “gia vị” đặc biệt.

Xem ra lời đồn này cũng có tác dụng. Kỳ thật tâm địa Triệu Mạn không tính là lãnh huyết, bà hạ độc Hạng Quân Văn, bắt quá là trò trẻ con. Ngẫm lại những gì Triệu Mạn đã trải qua, Hạng Quân Văn vẫn là rất đồng tình Hoàng thái hậu này. Nếu có thể, nàng không muốn cùng lão nhân đáng thương này đối địch.

Ban đêm, Phượng Cửu đi tới phòng Hạng Quân Văn. Nhìn thấy Phượng Cửu hành động trắng trợn, giống như Hoàng cung cùng hậu viện của hán chă khác là bao, nhận thức của Hạng Quân Văn đối với nam nhân này mỗi lúc càng sâu.

“Chuyện hôm nay đa tạ ngài!”

“Nhắc tay chỉ lao, không đáng kể công!” Đối với lời cảm tạ của Hạng Quân Văn, Phượng Cửu diêm dúa lẳng lơ cười, “Văn Văn nếu thiệt tình cảm tạ ta, không bằng lấy thân báo đáp, thế nào?”

“Đi đi, đem Bao Tử gả cho ngài!” Hạng Quân Văn đem Ngân Hồ quăng cho Phượng Cửu, “Cho ngài ba phần nhan sắc, ngài còn mở phường nhuộm!”

Thời điểm Hạng Quân Văn tức giận thập phần kiêu thái nữ nhi, khiến cho Phượng Cửu tuy ăn mừng nhưng trong lòng vui rạo rực. “Văn Văn, kế tiếp nàng định làm như thế nào?”

“Chờ xuất cung. Sự tình hôm nay Công Tôn Nam cùng Thái hậu cũng biết, nhất định sẽ tạo ra ảnh hưởng không nhỏ trong lòng bọn họ. Cho dù Công Tôn Nam không đến giải cứu ta, Triệu Mạn cũng sẽ thả ta ra.”

Hạng Quân Văn dường như tính tới chuyện sẽ phát sinh sau này, khiến cho Phượng Cửu lại nhìn nàng với cặp mắt khác xưa. “Văn Văn, nàng có nghĩ tới hay không, có lẽ lời đồn đãi cũng không phải lời đồn đãi, mà là chân tướng?”

Phượng Cửu nói như vậy, Hạng Quân Văn hơi sững sốt, tựa hồ trong lời của Phượng Cửu có chuyện gì đó, hần nói như vậy, rốt cuộc là có ý gì?

Trầm mặc một hồi lâu, Hạng Quân Văn lại mở miệng, “Nếu thật sự là như thế, oan có đầu, nợ có chủ, Triệu Mạn tìm phụ thân ta báo thù không có gì đáng trách, nhưng ta làm nữ nhi bảo vệ phụ thân cũng là hợp tình lý. Đến lúc đó, hươu chết về tay ai, còn chưa biết được.”

Hạng Quân Văn đoán không có sai, ở trong cung ngày người ba ngày, Triệu Mạn cho người đưa nàng trở về đại tướng quân phủ, Hạng Trị Chung tự mình ở cửa chờ nàng, vừa thấy được Hạng Quân Văn, Hạng Trị Chung lập tức chạy nhanh tới, “Văn Nhi, ngài đã trở lại ——”

Ngại Thanh Đằng còn ở đây, Hạng Trị Chung cũng không biểu hiện ra quá nhiều cảm xúc, Thanh Đằng nhìn cảnh tượng cha và con gái, nở nụ cười. “Đại tướng quân, Nhị tiểu thư bình an trở về, ngài yên tâm rồi chứ!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Ta ghét nhất cái từ “phế vật” này

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Thanh Đằng hồi cung, Hạng Trị Chung mang theo Hạng Quân Văn vào thư phòng, cẩn thận đánh giá Hạng Quân Văn, xác định nàng không có việc gì, Hạng Trị Chung mới nhẹ nhàng thở ra.

“Cha, gần đây ta nghe thấy một ít đồn đãi. .... Chuyện năm đó, ngài có tham dự sao?”

Hạng Quân Văn đột ngột hỏi, khiến cho Hạng Trị Chung sững sốt, chống lại ánh mắt trong suốt của Hạng Quân Văn, Hạng Trị Chung thở dài. “Văn Nhi, nếu ta nói, ta không làm điều gì có lỗi với Bách Thái tử, người tin sao?”

“Tin —— phụ thân nói, thì ta tin.”

Nghe xong lời của Hạng Quân Văn, cái mũi Hạng Trị Chung có chút lên men, vội vàng quay mặt qua một bên, nhìn tranh chữ trên tường. Nhìn ra Hạng Trị Chung xúc động, Hạng Quân Văn đứng dậy cáo lui, rời khỏi thư phòng. Hạng Trị Chung biểu tình không giống như đang làm bộ, chẳng lẽ chuyện năm đó có ẩn tình khác?

Hạng Quân Văn đang đi, đột nhiên phát hiện trước mặt một cái bóng, ngẩng đầu nhìn, lại là Hạng Quân Nhu đang hùng hùng hổ hổ. Nhìn biểu tình của đối phương cho thấy là tới gây chuyện, Hạng Quân Văn lười quan tâm năng, nghiêng người tính từ bên cạnh đi qua, không nghĩ tới Hạng Quân Nhu vươn cánh tay ra, trực tiếp đem Hạng Quân Văn ngăn lại. “Đứng lại!”

Theo sau Hạng Quân Nhu, có Hạng Quân Yến, Hạng Quân Văn cùng Hạng Quân Lam, ba người rõ ràng là tới xem náo nhiệt. Quét mắt sang phần y nữ từ bên cạnh, Hạng Quân Văn lại nghiêng người, đi vào đường nhỏ bên cạnh.

“Ta bảo người đứng lại, kẻ quái dị!”

Hành âm của Hạng Quân Nhu vào giữa trưa tĩnh lặng có vẻ phá lệ chói tai. Hạng Quân Văn nhướng mày, ngừng lại.

Thấy Hạng Quân Văn dừng lại, Hạng Quân Nhu nghênh ngang đi tới trước mặt nàng, vòng quanh Hạng Quân Văn một vòng, còn đưa tay kéo kéo váy của nàng, miệng không ngừng phát ra thanh âm “chặc chặt”. “Chi bằng người cũng xứng mặc quần áo màu trắng sao? Chiếc váy đẹp như vậy lại mặc trên người của người, thật sự là phung phí của trời!”

Hạng Quân Nhu nói vậy, chính là Ngọc Lan Cẩm mà Yên Chi Cẩm mới ra, trắng như ngọc lan, còn tản ra mùi hương thơm ngát tự nhiên, vừa ra thị trường, thì đã được các thiếu nữ quý tộc tại Kinh thành săn lùng.

Váy trên người Hạng Quân Văn chính là dùng Ngọc Lan Cẩm may thành, hơn nữa là kiểu dáng mới ra của Yên Chi Cẩm. Tơ lụa tuyết trắng, phủ một tầng sa màu vàng nhạt, bao vây lấy dáng người mảnh khảnh của Hạng Quân Văn, nhìn vào có loại cảm giác phiêu phiêu dục tiên, cũng đưa tới thù oán của mấy nữ nhân này.

“Đúng là phí của trời!”

Hạng Quân Lam ở bên cạnh ứng thanh, đôi mắt tham lam nhìn chăm chăm váy của Hạng Quân Văn. Y phục của Yên Chi Cẩm thực xinh đẹp! Chỉ là màu trắng đơn giản, có thể tạo thành hiệu quả xuất trần thoát tục đến như vậy, chi cần là nữ nhân, đều sẽ thích chiếc váy Hạng Quân Văn mặc trên người. Chỉ là, y phục tốt như vậy lại mặc trên người kẻ quái dị, quả thực là si nhục!

Lời của Hạng Quân Nhu làm sao lại không phải là lời trong lòng Hạng Quân Yến cùng Hạng Quân Văn, chỉ là Hạng Quân Yến nay đã đến tuổi kết hôn, để ý tới thanh danh nữ nhi, cho nên muốn làm ra bộ dáng đoan trang hiền thực, mà Hạng Quân Văn đã ăn qua thiệt thòi trong tay Hạng Quân Văn, cho nên dù cho trong lòng có nghĩ như vậy, trên mặt cũng không dám lộ ra tí ti bất kính.

“Nói xong chưa? Nói xong phiền tới người tránh ra!” Công kích của Hạng Quân Nhu hoàn toàn bị Hạng Quân Văn bỏ qua, lại lấy khăn lụa lau tay, trực tiếp đem khăn lụa vứt trên mặt đất, một bộ ghét bỏ nàng ta bản, “Chớ khôn không cần đường!”

“Hạng Quân Văn, người nói cái gì? Người dám nói ta là chó!”

Tuy rằng Ngọc phu nhân bị giam ở Phật đường, nhưng mà Hạng Quân Nhu tốt xấu cũng có đi làm Hoàng Hậu cùng tỷ tỷ ruột làm Trắc phi của Thái tử, cho nên vẫn hoành hành ngang ngược trong phủ như trước.

Hạng Quân Nhu đã sớm muốn đến tìm Hạng Quân Văn báo thù, không nghĩ tới mấy ngày nay Hạng Quân Văn bị Thái hậu đón vào cung, Hạng Quân Nhu nhẫn nại đợi vài ngày, hôm nay rốt cục kiếm chế không được, ngăn nàng lại, không nghĩ tới Hạng Quân Văn vừa mở miệng thì răng nanh lại bén nhọn như vậy, đem Hạng Quân Nhu tức giận đến nổi trận lôi đình.

“Kẻ quái dị, người thật to gan! Thế nhưng còn mắng ta!” Đến giờ phút này, Hạng Quân Nhu sớm đem lời dẫn dò của Ngọc phu nhân ném ra sau ót, cái gì Hạng Quân Văn là tâm can của tướng quân, đừng tìm nàng phiền toái, đừng chọc giận Hạng Quân Văn, Ngọc phu nhân nói những điều đều là nâng uy phong của người khác lại diệt uy phong của chính mình, tại sao lại không trực tiếp giết chết Hạng Quân Văn chứ!

Hạng Quân Nhu giơ tay, đánh mạnh về phía Hạng Quân Văn, nàng nhất định phải làm cho tiện nữ nhân này biết được sự lợi hại của nàng! Đều do tiện nữ nhân này, nẫu thân mới có thể bị phụ thân nhốt vào Phật đường, không thể ra ngoài. Hết thấy đều là lỗi của nàng ta!

Ngay lúc mọi người nghĩ rằng Hạng Quân Văn chắc chắn bị thương, muốn nhìn trò hay “A ——” hét thảm một tiếng, không ai nhìn thấy Hạng Quân Nhu làm sao lại té ngã, lúc này, tay nàng đang bị Hạng Quân Văn dẫm nát dưới chân, tay đứt ruột xót, Hạng Quân Nhu đau đến kêu cha gọi mẹ, miệng vẫn không sạch sẽ như trước, mắng rất lợi hại.

“Kẻ quái dị, người mau thả ta ra! Người đem tay của ta dẫm đứt! Khốn kiếp, nhắc chân! Bằng không ta nói cho di Hoàng hậu trị tội người!”

Ba người Hạng Quân Yến đứng ở bên cạnh đều bị hành động của Hạng Quân Văn dọa đến mức bàng hoàng, đặc biệt là Hạng Quân Văn, lại phát run,

không dám nhìn sang Hạng Quân Văn.

Hạng Quân Văn đem biểu tình của các nàng thu hết vào mắt, mấy cô nương đều nghe lệnh Hạng Quân Nhu làm chủ, sai đầu đánh đó, xem ra hẳn là nên cho các nàng một ít giáo huấn, làm cho các nàng biết có những người cũng không phải tùy tiện đều có thể chọc vào.

“Thử kêu một tiếng kẻ quái dị xem? Có tin ta móc mắt của người đem ngâm rượu hay không?” Hạng Quân Văn đột nhiên xuất thủ, ngón tay đánh úp về phía hai mắt Hạng Quân Nhu.

“A ——” Hạng Quân Văn nghe xong lời này, xem chút hôn mê bất tỉnh, hai người khác cũng là ôm lấy mắt, không dám nhìn hình dạng Hạng Quân Nhu bị móc mắt, mà ngay cả chính Hạng Quân Nhu, cũng hét chói tai, bị dọa đến sững sờ, mở to hai mắt quên giãy dụa.

“Phi, đồ nhát gan!” Ngón tay Hạng Quân Văn cách mắt Hạng Quân Nhu chỉ còn khoảng một phần liền dừng lại, thấy các nàng đều bị dọa thành cái bộ dáng này, Hạng Quân Văn cười lạnh một tiếng. “Xem ra, các người bắt quá cũng chỉ được như thế thôi!”

Nghe thấy Hạng Quân Văn cười nhạo, Hạng Quân Nhu mới tỉnh táo lại. Minh cư nhiên bị cái phế vật này cười nhạo? Minh thế nhưng lại bị Hạng Quân Văn khi dễ? Mặt trời quả thực đang mọc ở phía Tây a!

“Hạng Quân Văn, phế vật người cũng dám hù dọa ta? Ta phải để cho cha mẹ đuổi người ra ngoài! Người cái thứ con gái riêng do tiện nhân sinh ra, khó trách Yên vương hù dọa người. ....”

“Răng rắc ——” Tiếng nứt vỡ của Hạng Quân Nhu còn chưa dứt, chợt nghe thanh âm của xương cốt bị nghiền nát, mũi chân của Hạng Quân Văn nghiền nhẹ, trực tiếp đem xương tay của phần y thiếu nữ dẫm gãy. Hạng Quân Nhu vẫn được nuông chiều từ bé đến bây giờ, chưa bao giờ bị chịu qua đau khổ như thế, lập tức lâm vào hôn mê, nằm trên mặt đất không rên một tiếng.

“Phế vật? Ta ghét nhất từ này!” Hạng Quân Văn lạnh lùng cười, dưới ánh mặt trời, bạch y nữ tử chói lọi, một đôi mắt xinh đẹp lãnh diễm ngạo nghễ, nào có bộ dáng nửa điểm phế vật.

Nhìn thấy Hạng Quân Văn dẫm gãy tay Hạng Quân Nhu, răng nanh của Hạng Quân Yên bắt đầu ma sát vào nhau, nàng hối hận, hối hận không nên đi theo giúp vui cho Hạng Quân Nhu, vốn đang muốn nhìn Hạng Quân Nhu trừng trị Hạng Quân Văn như thế nào, không nghĩ tới lại thấy được một bộ mặt khác của Hạng Quân Văn, “Nhị, nhị tỷ, có chuyện, từ từ nói. .... Phàm, việc gì cũng đều phải thương lượng tốt. .... Là Tứ muội muội bức chúng ta đến đây, thật sự, cùng ta, chúng ta không quan hệ. ....”

Mà ngay cả vẫn Hạng Quân Lam vẫn khinh thường Hạng Quân Văn, lúc này cũng thật sự bị dọa, nàng dùng sức cắn môi, không dám hé răng, sợ chính mình nói cái gì không đúng liền bị Hạng Quân Văn thu thập.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Thấy một lần, đánh một lần!

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Ngay thời điểm Hạng Quân Văn chuẩn bị thu hồi chân, một cái thanh âm nghiêm khắc bỗng dung truyền tới, “Người đang làm cái gì?”

Vừa nghe thanh âm, mày Hạng Quân Văn nhíu lại. Công Tôn Trường Khanh sao lại đến phủ tướng quân? Nghĩ đến nam nhân cạnh bà kia, Hạng Quân Văn liền cảm thấy ghê tởm, tính không để ý tới hẳn trực tiếp rời đi, lại bị Công Tôn Trường Khanh gọi lại.

“Hạng Quân Văn, người đã thương nàng?”

Vừa rời từ xa, Công Tôn Trường Khanh đã nghe thấy tiếng kêu thảm thiết, cũng không nhìn thấy Hạng Quân Văn là làm sao đã thương Hạng Quân Nhu. Lúc này nhìn thấy Hạng Quân Nhu nằm trên mặt đất, hấp hối, tay nhỏ bé một mảnh xanh tím, còn có máu thấm ra từ làn da mỏng manh, chỉ cần ngấm lại một chút, liền biết Hạng Quân Nhu vừa rồi đã trải qua cái gì.

“Thế nào, Yên vương gia có lòng trông nom mấy việc vặt vãnh trong nhà ta?”

Nhìn thấy Hạng Quân Văn một bộ thái độ không sao cả, Công Tôn Trường Khanh mới vừa rồi còn có chút không tin chuyện này là do Hạng Quân Văn làm, lúc này thì xác định nhất định là nàng. Bởi vì trong ánh mắt vẻ mặt của nàng, giống như lúc trước rời khỏi vương phủ. Cái loại ánh mắt coi rẻ thiên hạ này, khiến cho trong lòng Công Tôn Trường Khanh rất không thoải mái, thật giống như hẳn nằm ngoài phạm vi tầm mắt của nàng, nàng khinh thường phải nhìn hẳn.

“Người sao có thể như thế? Nàng là muội muội người, người làm sao có thể đối với muội muội ruột ruột nhẫn tâm như vậy?”

Công Tôn Trường Khanh nâng Hạng Quân Nhu dậy, sau khi nhìn kỹ tay của nàng, Công Tôn Trường Khanh lại giật mình. Đây rõ ràng là bị người dùng chân đạp, hơn nữa đạp rất có trình độ. Cũng không làm bị thương gân cốt, thời điểm đâm xuống, làm các khớp ngón tay rời ra, nói cách khác, từ tay đến các đốt ngón tay của Hạng Quân Nhu toàn bộ đều bị trật khỏi vị trí, cánh tay này nếu không nhanh tay trị liệu, sẽ hoàn toàn phế bỏ.

“Công Tôn Trường Khanh, ngươi nên rõ một chuyện, nơi này là phủ tướng quân, không phải Yên vương phủ. Ngươi ở Yên vương phủ hô to gọi nhỏ, đó là địa bàn của ngươi, nhưng nơi này là nhà của ta, ngươi bớt khoa tay múa chân với ta đi. Một, ta không phải là Vương phi của ngươi, hai, không phải thân dân của ngươi, ngươi muốn chỉ trích ta, hay là chờ ngươi lên làm hoàng thượng rồi nói sau!”

Hạng Quân Văn nói chuyện cực kỳ có thứ tự, hơn nữa phối hợp với ánh mắt khinh miệt của nàng, đem sự coi rẻ trong lời nói thể hiện càng nhuần nhuyễn, khiến cho ba vị tiểu thư Hạng gia đứng bên cạnh nhìn xem đều sửng sốt, Công Tôn Trường Khanh lại mím chặt môi, biểu tình hết sức khó coi.

Lời này, rõ ràng chính là đánh lên mặt của hắn a! Hắn sinh ra đã ngâm thìa vàng trong miệng, bên người đều là những kẻ a dua xu nịnh, khi nào thì chịu qua si nhục như thế!

“Ta biết, ngươi là bôi vì chuyện bị ta hù mà ghi hận. Chuyện này ta cũng có sai, nếu có thể, ta nghĩ cùng ngươi một lần nữa bắt đầu.” Thời điểm Công Tôn Trường Khanh nói lời này, chính hắn cũng thấy đầu óc mình có chút hồ đồ.

Kỳ thật hỏa hoạn ở Phi Thúy Cư lần trước nhìn thấy Hạng Quân Văn một thân áo trắng, bộ dáng thanh cao cao ngạo, Công Tôn Trường Khanh còn có chút hối hận. Cảm thấy chính mình hẳn là quan tâm Hạng Quân Văn nhiều hơn một chút, hiểu thêm về hoàn cảnh sống của nàng, nếu lúc trước không bài xích nàng, dùng nhiều công phu hơn một chút, có lẽ vợ chồng bọn họ sẽ không phải đi đến bước này, Hạng Quân Văn cũng sẽ không tui hủ trở lại phủ tướng quân, bị người khi dễ.

Hiện tại, Công Tôn Trường Khanh đột nhiên nói ra lời này, không chỉ những người bên cạnh, mà ngay cả chính hắn đều có chút giật mình.

Đây là làm sao? Vì sao lại nói những điều này ra với Hạng Quân Văn? Công Tôn Trường Khanh có chút không rõ lòng mình, nhưng lời ra khỏi miệng, không có khả năng thay đổi, coi như là cùng nàng nói chuyện đi! Kỳ thật nàng hiện tại biến thành như vậy, cũng là sai lầm của mình. Trong lòng Công Tôn Trường Khanh nghĩ vậy, sau đó yên lặng nhìn Hạng Quân Văn, muốn từ miệng nàng biết được đáp án.

“A, hôm nay thức dậy sớm, ta cũng không biết mặt trời là mọc ở đằng Tây a? Yên vương chẳng lẽ là đêm qua cảm lạnh nhiễm phong hàn, cho nên phát sốt rồi nói năng hồ đồ đi!” Hạng Quân Văn lạnh lùng cười, mắt đen xinh đẹp tản ra hàn ý sâu kín. “Yên vương nếu bị bệnh, làm phiền ngươi nhanh chóng trở về vương phủ tuyên Thái y chữa bệnh, đừng đến lúc bị cảm lạnh, lây cho người khác, vậy thì không tốt ——”

Hạng Quân Văn xoay người rời đi, Công Tôn Trường Khanh ngay lập tức đem Hạng Quân Nhu giao cho Hạng Quân Yên, chính mình tiến lên một phát bắt được tay Hạng Quân Văn, “Ta và ngươi đầu gì cũng từng là vợ chồng, thế nào lại phải biến thành cả đời không qua lại với nhau mới được sao?”

Hạng Quân Văn muốn rút tay về, không nghĩ tới bàn tay to của Công Tôn Trường Khanh giống như ung trảo, nắm thật chặt, gãy không được. Nam nhân cận bã này, thật sự là đáng ghét! Lúc trước bức tử Hạng Quân Văn thật, lúc này lại bày ra mặt mũi đáng ghê tởm như vậy, rốt cuộc là muốn diễn trò cho ai xem!

“Công Tôn Trường Khanh, ngươi nói rất đúng! Cả đời không qua lại với nhau, đây là kết quả tốt nhất. Làm phiền ngươi tôn trọng chút, đừng động tay động chân, ngươi không biết xấu hổ, ta còn biết đấy!”

Hạng Quân Văn nói chuyện “ác độc”, Công Tôn Trường Khanh nói chuyện cũng không khách khí.

“Nhấn nhó cái gì? Trên người của ngươi có chỗ nào bốn vương chưa thấy qua, chưa chạm qua? Đều là người của bốn vương, lúc này giả bộ thanh thuần cái gì?”

“Khốn kiếp ——”

Không đợi Hạng Quân Văn phản bác, một cái nắm đấm rắn chắc trực tiếp gào thét mà đến, đâm vào mặt Công Tôn Trường Khanh, đem hắn đánh bay. Hạng Quân Văn vừa thấy, Hạng Trị Chung không biết khi nào đến đây, hiển nhiên là nghe thấy được lời nói vừa rồi, mới cho Công Tôn Trường Khanh một cú nặng tay. Nhìn thấy phụ thân ra sức như thế, Hạng Quân Văn trong lòng đối với Hạng Trị Chung lại càng thêm thân cận một phần.

Bất quá, sau chuyện xảy ra sau đó tựa hồ có chút nằm ngoài dự kiến của nàng, Hạng Trị Chung cũng không dùng tay, mà lại lao qua, trực tiếp ngồi ở trên người Công Tôn Trường Khanh, để hắn không thể động dậy.

“Khốn kiếp, ngươi mới vừa nói cái gì? Ngươi lặp lại lần nữa?” Hạng Trị Chung hai mắt sung huyết, hung tợn nhìn Công Tôn Trường Khanh. Vừa rồi hắn nghe thấy được cái gì? Cái gì gọi là “Đã là người của bốn vương?” Chẳng lẽ Công Tôn Trường Khanh cùng Hạng Quân Văn? Trời ——

“Ta, ta, ...” Công Tôn Trường Khanh bị đánh choáng váng, đầu tóa kim hoa, trong ánh mắt xuất hiện bộ dáng Hạng Trị Chung, không phải một cái, ngược lại là bốn năm cái. Hạng Trị Chung vì sao đánh hắn? Khiến cho Công Tôn Trường Khanh không rõ, hắn nhất thời chưa kịp phản ứng, nắm tay thứ hai của Hạng Trị Chung lại bay tới.

“Khụ khụ ——” Công Tôn Trường Khanh là Vương gia, chưa từng gặp qua chuyện như vậy. Huống chi nắm tay Hạng Trị Chung tương đối rắn chắc, mỗi một quyền giáng xuống đều làm cho hắn ăn đủ khổ.

Hạng Quân Văn Cứ tưởng rằng Hạng Trị Chung chỉ là giáo huấn một chút Công Tôn Trường Khanh, nhưng sau lại phát hiện không thích hợp, nắm đấm

này của cha lại vững chắc vô cùng, mặt mũi Công Tôn Trường Khanh đã hoàn toàn thay đổi, còn tiếp tục như vậy, Hạng Trị Chung sẽ đem hấn đánh chết, phủ tướng quân sẽ đeo trên lưng tội danh mưu sát hoàng thân! Hạng Quân Văn nhanh chóng đi lên, bắt lấy tay Hạng Trị Chung.

“Phụ thân, đủ rồi ——”

Nghe thấy thanh âm của Hạng Quân Văn, Hạng Trị Chung mới dần dần tỉnh táo lại. Nhìn Công Tôn Trường Khanh mũi cùng khoang miệng đều là máu, Hạng Trị Chung nhìn xuống lửa giận trong lòng.

“Yến vương diện hạ, hôn sự của ngươi cùng Văn Nhi đã xóa bỏ, mời ngươi về sau đừng tới đây đưa Văn Nhi. Tướng quân phủ của chúng ta cũng không hoan nghênh khách nhân như ngươi, về sau không có chuyện gì, hy vọng ngươi không cần xuất hiện ở phủ tướng quân. Nếu không ——” Hạng Trị Chung cắn chặt răng, “Ta thấy ngươi một lần, đánh ngươi một lần! Cút!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Phượng Cửu u oán

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Công Tôn Trường Khanh nghiêng ngả lão đảo đứng lên, đầu vẫn còn đang mê muội, nhưng mà một tiếng “Cút” phẫn nộ kia của Hạng Trị Chung, hấn nghe thấy rành mạch, thật sự rõ ràng.

“Người đâu, đưa Yến vương hồi phủ!”

Hạng Trị Chung giận dữ đánh đuổi Công Tôn Trường Khanh khỏi phủ, tuy rằng đại tướng quân hết sức được Công Tôn Nam tín nhiệm, nhưng người cũng không thể đem nhĩ tử người ta đánh thành cái bánh bao thịt a?

Công Tôn Trường Khanh vốn dĩ tuần tú lịch sự, anh tuấn tiêu sái, nhưng đều là chuyện trước kia. Hiện tại Công Tôn Trường Khanh, mặt đầy máu loang trên mặt tất cả đều là xanh xanh tím tím, mặt mày cùng khoe miệng bị phù thũng, chính là hoàn toàn thay đổi, vô cùng thê thảm. Nếu không có ngọc bội bên hông chứng minh thân phận của hấn, quãng trên đường, cũng không có ai biết được đây là Yên vương địa danh đình đình.

Sau khi đám người nâng Công Tôn Trường Khanh rời khỏi, Hạng Trị Chung nhìn về phía thân nữ nhi của mình, chân mày cau lại, “Còn không mang Tứ tiểu thư về mời đại phu?”

Lúc này, mọi người rốt cục hiểu được Hạng Quân Văn chiếm vị trí nào trong lòng Hạng Trị Chung. Thì ra vị tiểu thư này mới là bảo bối chân chính trong lòng tướng quân! Hạng Trị Chung chẳng những vì Hạng Quân Văn đánh Yến vương, mà ngay cả Hạng Quân Văn phế bản tay của Hạng Quân Nhu, hấn cũng làm như không thấy. Hiện tại, mọi người đều nhìn Hạng Quân Văn bằng con mắt khác.

Yến vương chạy đến phủ tướng quân “chọc ghẹo” vợ trước, bị đại tướng quân hung hăng giáo huấn một trận, bị kẻ có tâm truyền ra ngoài, cuộc sống bình thân đến nhạt nhẽo của dân chúng lại có cái để lấy làm chuyện vui. Cũng có người thêm mắm thêm muối, đem cảnh tượng lúc đó miêu tả sinh động như thật, mà ngay cả những lời của Công Tôn Trường Khanh, cũng bị truyền ra ngoài.

Nhất thời, chuyện Yến vương quay lại theo đuổi vợ trước trở nên ồn ào huyền ảo. Phượng Cửu cảm lấy kết quả điều tra của Phi Sương, tức giận đến răng nanh đều ngứa, hận không thể ăn thịt Công Tôn Trường Khanh. Dám chạm vào nữ nhân của hấn? Công Tôn Trường Khanh chán sống rồi!

“Văn Văn ——” Buổi tối, Phượng Cửu lại mò vào khuê phòng của Hạng Quân Văn, vừa vào cửa liền bày ra một bộ u oán trạng nhìn Hạng Quân Văn, dường như nàng đã làm ra chuyện gì rất rất có lỗi với hấn. “Văn Văn, nàng nói, ta đem Yến vương phế đi có được không?”

“Không nhọc ngươi lo lắng, hấn đã là một phế nhân.”

Mấy ngày nay, Hạng Quân Văn đã quen với Phượng Cửu xuất quỷ nhập thần, nàng một bên vuốt đầu Ngân Hồ, một bên điều chế được hoàn dưới ánh đèn.

“Thật sao?” Phượng Cửu vừa nghe, ỳm khuất lẩn tức giận trong lòng liền một mạch tiêu tan một nửa. Hấn tiến đến ngồi xuống bên cạnh Hạng Quân Văn, nhìn chăm chăm tay ngọc tinh tế thon dài của Hạng Quân Văn. Nữ nhân này, từ lúc hấn vào cửa cũng không có ngẩng đầu nhìn một cái, hoàn toàn đem hấn xem như không tồn tại. Chẳng lẽ ở trong mắt nàng, mấy cái được hoàn so với hấn còn đáng yêu, còn muốn đẹp trai mê người sao?

“Cái nam nhân cận bã kia muốn cường bạo ta, bị ta phế rồi. Trừ phi hấn tìm được cao nhân, nếu không kiếp này chỉ có thể là thái giám.”

Hạng Quân Văn lời nói nhẹ nhàng băng quơ trả lời Phượng Cửu, tay phải đem được hoàn điều chế xong nhét vô miệng Bao Tử.

Nghe thấy Công Tôn Trường Khanh muốn cưỡng bạo Hạng Quân Văn, Phụng Cửu tức giận đến muốn moi tim hắn. Nhưng mà nửa câu sau, lại khiến cho tâm Phụng Cửu tung tăng vui sướng trở lại. Nữ nhân này, quả nhiên nhẫn tâm, thế nhưng khiến cho đường đường Yến vương biến thành thái giám, chuyện này nếu truyền ra, có phải hay không tạo thành một tin tức oanh tạc?

“Văn Văn, nói như vậy, cái nam nhân căn bã kia chưa chiếm tiện nghi của nàng?”

Phụng Cửu thật cẩn thận nhìn Hạng Quân Văn, hoàn toàn xem nhẹ nàng lấy sủng vật của mình đến thử được, khiến cho Ngân Hồ đứng bên cạnh trong lòng thâm mắng chủ nhân vô lương tâm.

Hoàn hảo Hạng Quân Văn tay nghề rất được, tâm địa cũng không xấu, cho nó ăn toàn những thứ thuốc đối với thân thể vô cùng tốt, Bao Tử uốn éo mỏng nhỏ phi phi, nhảy vào trong lòng Hạng Quân Văn, thẳng đến khi nhận được ánh mắt như hâm mộ lại ghen tị thêm hận hận gì đó của Phụng Cửu, Ngân Hồ ách xì một cái, rốt cục có một tia trả thù khoái hoạt!

“Dựa vào hắn?” Hạng Quân Văn khề hừ một tiếng, “Ta ghét nhất loại lợn giống tự cho là đúng, bản ——”

Lời của Hạng Quân Văn, trực tiếp biểu lộ lập trường trong tình yêu của nàng. Phụng Cửu vội vàng thu hồi lòng tranh giành tình nhân cùng Ngân Hồ, trước sau cẩn thận cân nhắc nửa ngày, cuối cùng nhẹ nhàng thở ra. Chính mình tuy là đại nam nhân, nhưng dầu gì cũng là thanh bạch sạch sẽ. Hoàn hảo hắn định lực tốt, tính tình kiêu ngạo, cho nên độc thân cho tới hôm nay, nếu không thật sự sẽ vượt mắt Hạng Quân Văn.

“Văn Văn, ta cam đoan với nàng, ta là một xử nam trong sạch, tuyệt đối trong sạch, đảm bảo chưa khai bao, hoan nghênh nàng tùy thời kiểm hàng!”

Phụng Cửu “thô lộ”, khiến cho Hạng Quân Văn sững sờ. Nàng đối với nam nhân thỉnh thoảng cuồng vọng bá khí, thỉnh thoảng lại cột nhà cột nhà, thỉnh thoảng lại ngốc nghếch đáng yêu này miễn cho ý kiến. Nam nhân này muốn làm sao? Cô đại nam nhân đều lớn tiếng nói toạc ra, không che dấu chút nào “sắc tâm” của mình sao?

Hạng Quân Văn trầm mặc không nói lời nào, bầu không khí trong lúc nhất thời trở nên có chút cổ quái. Phụng Cửu lần đầu thô lộ thì gặp sự ngại ngùng, làm tâm tình của hắn có chút chịu không nổi. Mà ngay cả Phi Sương đi theo đứng bên ngoài, thiếu chút nữa ngã xuống mái hiên.

Thiếu chủ a! Có người thô lộ cùng phu nhân như thế sao? Người một bộ dáng đối bụng, hận không thể lập tức cởi áo tháo thắt lưng để cho phu nhân nghiệm thân chứng minh, người nói có nữ tử nào trên đời này dám nhận a! Huống chi phu nhân trước đó còn chịu đã kích vì bị vứt bỏ, người cũng phải từ từ chậm chậm, đừng như gấp gáp như vậy a!

Phi Sương càng thêm khẳng định, thiếu chủ nhà mình mấy năm nay nhất định là bị ghen lợi hại, cho nên dục hòa công nào, tổn hại chỉ số thông minh, mới có thể nói ra lời không có trình độ như vậy. Lại nhìn phu nhân, bình tĩnh vẫn là bình tĩnh, phong phạm đại gia tuyệt đối! Xem ra con đường truy thê của thiếu chủ sẽ dài đằng đằng a.

“Phụng Cửu, nếu không còn chuyện gì khác, ta muốn nghỉ ngơi.”

Hạng Quân Văn mở miệng đuổi người, Phụng Cửu cho dù mặt dày chầy lì vô lại, sau khi bị đá kích nặng nề như vừa rồi, tâm tình có chút tổn thương, muốn trở về liếm láp miệng vết thương một chút.

Nhìn Hạng Quân Văn ôm Ngân Hồ đi tới bên giường, Phụng Cửu trong lòng lại ghen khuất. Sớm biết thế sẽ không đem cái tên bán chủ cầu vinh này đưa cho Hạng Quân Văn! Bây giờ, chiếm được ôm ấp của nàng là Ngân Hồ, ngủ cùng giường với nàng cũng là Ngân Hồ, thời gian Ngân Hồ ở cùng nàng so với mình cũng nhiều hơn, bảo chủ nhân Phụng Cửu này làm sao chịu nổi a!

Mang theo tâm tình kìm nén, Phụng Cửu rời khỏi phủ tướng quân, ra khỏi tường viện, Phụng Cửu dừng lại. “Phi Sương, đem bí mật của Yến vương công bố ra bên ngoài! Dám khi dễ nữ nhân của ta, ta để hắn về sau không thể ngẩng đầu làm người!”

Quả nhiên, sau một đêm, chuyện Yến vương “đùa giỡn” vợ trước có bước biến chuyển mới. Cái gì Hạng Quân Văn ba năm vô sinh nên bị hư? Thì ra căn bản chính là Yến Vương không phải nam nhân bình thường, căn bản không thể giao hợp!

Lời đồn không tốt về Hạng Quân Văn lúc trước lập tức bị đảo ngược lại, tất cả mọi người bắt đầu đồng tình với vị Yến Vương phi bị vứt bỏ này. Rõ ràng là Công Tôn Trường Khanh có vấn đề, hắn lại chụp cái mũ này cho Hạng Quân Văn, làm cho nàng trở thành trò cười ở Thương Nguyệt quốc, kỳ thật, trò cười chân chính lại chính là Công Tôn Trường Khanh a!

Tin tức này truyền vào trong phủ Yến vương, oanh tạc một trận. Các phu nhân lúc này rốt cuộc cũng hiểu tại sao dạo gần đây tính tình vương gia trở nên nóng nảy, hơn nữa cũng không lâm hạnh các nàng. Công Tôn Trường Khanh không thể giao hợp? Trời, các nàng không phải sẽ phải thù tiết đến già sao?!

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Chẩn bệnh giá trên trời

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Trong chốc lát, Yến vương Công Tôn Trường Khanh trở thành nhân vật phong vân nhất Cẩm thành, còn có người tốt lời ra chuyện Công Tôn Trường Khanh ở Bách Hoa Lâu giết Hồ Cơ, chuyện giết người bừa bãi, đem thánh chỉ Công Tôn Nam lúc ấy ban bố mang ra, thẳng thừng vạch trần Hoàng thượng lật lọng, bao che Yến vương. Lẽ ra Công Tôn Trường Khanh phải lưu đầy Mạn Bắc, kết quả hẳn chẳng những ở Cẩm thành sống tốt, còn chạy đến phủ tướng quân quấy rầy vợ trước, hoàn toàn chính là “Thiên lý khó dung”.

Một trận náo loạn này, khiến cho Công Tôn Nam xém chút học máu. Tuy rằng Hạng Trị Chung sau khi đánh Công Tôn Trường Khanh hôm đó liền tiến cung thỉnh tội, Công Tôn Nam đã sớm biết chuyện xảy ra, cố tình để ý chuẩn bị, không nghĩ tới chuyện này cuối cùng âm ỉ đến khó có thể thu thập.

Đặc biệt là sau khi biết được “chuyện khó nói” của Công Tôn Trường Khanh, Công Tôn Nam phái vô số Thái y đi Yến vương phủ hội chẩn, kết luận là Công Tôn Trường Khanh cả đời này cũng sẽ không có con nối dòng, Công Tôn Nam trực tiếp ngắt đi.

Đối với đứa con trai này, Công Tôn Nam là thật tâm yêu thương. Mặc dù ở lễ kế thừa ngôi vị Hoàng đế, hẳn vâng theo nguyên tắc lập trường lập con dòng chính, đã sớm đưa Công Tôn Ký lên vị trí Thái tử, nhưng mà trong lòng Công Tôn Nam vẫn rất thiên vị người con thứ ba này.

Nay Công Tôn Trường Khanh thành phế nhân, bên ngoài truyền ồn ào huyền ảo, về sau hẳn làm sao gặp người chứ! Càng miễn bàn tên thư sinh chỉ sợ thiên hạ không loạn này, vẫn bắt lấy chuyện tình hẳn không để Công Tôn Trường Khanh lưu đầy Mạn Bắc không tha, mà ngay cả những kẻ bảo thủ trong triều, nay cũng nói những lời chính nghĩa khiến cho Công Tôn Nam không phản bác nổi, thật sự là khiến cho Công Tôn Nam đau đầu.

Về phía áp lực từ dân chúng, Công Tôn Nam đành phải ban bố thánh chỉ, nói “Yến vương thân thể ư bệnh, chờ hẳn khỏi hẳn, định đưa hẳn lưu đầy Mạn Bắc”, sau thánh chỉ, Công Tôn Nam ở trên phạm vi cả nước chiêu mộ thầy thuốc chữa bệnh cho Công Tôn Nam, cũng tuyên bố nếu có thể chữa khỏi cho Yến vương, thưởng ngàn lượng hoàng kim.

Sau khi biết chuyện, Hạng Quân Văn bắt đầu nảy ra ý nghĩ. Ngàn lượng hoàng kim, số lượng không nhỏ, sao không kiếm chút tiền tiêu vật chứ!

“Tiểu thư, người thật muốn giả trang thân y đi chữa bệnh cho tên hỗn đản kia? Tiểu thư, người đã quên hẳn đã đối xử với người thế nào sao?” Sau khi Lạc Tuyết biết được, ngay lập tức phản đối Hạng Quân Văn, nàng không thích Công Tôn Trường Khanh. Nếu không phải Hạng Quân Văn đã ra tay, lấy trình độ hiện tại của nàng, lấy thủ cấp của Công Tôn Trường Khanh cũng không phải việc khó.

Lạc Tuyết vì tỏ ra bất bình, khiến cho Hạng Quân Văn rất cảm động. Tiểu cô nương này, tuy rằng thiên chân đơn thuần, lại trung thành thiện lương, thủy chung bảo vệ nàng. Bất quá, món tiền này của Công Tôn Trường Khanh không chiếm thì rất tiếc.

“Ta không giúp hẳn chữa bệnh, hẳn khi nào mới có thể bị lưu đầy Mạn Bắc chứ! Nghe nói Mạn Bắc lạnh khủng khiếp, không biết Yến vương được nuông chiều từ bé đến nơi đó, có thể tiếp tục sống sót hay không a.”

Hạng Quân Văn nói như vậy, Lạc Tuyết lập tức hiểu rõ. Tiểu thư nghĩ như vậy, tựa hồ cũng không sai. Lạc Tuyết nào biết được, Hạng Quân Văn còn giấu một ý niệm khác trong đầu.

Thương Nguyệt quốc này, tuy rằng Công Tôn Ký là Thái tử, nhưng hoàng thượng rõ ràng thiên vị Công Tôn Trường Khanh. Công Tôn Trường Khanh thành phế nhân, về sau không có con nối dòng, như vậy hoàn toàn không có khả năng kế vị, Công Tôn Ký không phải lo lắng gì. Chữa khỏi cho Công Tôn Trường Khanh, cũng tương đương với việc lưu lại một đối thủ mạnh cho Công Tôn Ký, tương lai, Hoàng đế Thương Nguyệt quốc là ai còn chưa nói chắc được.

Chỉ cần Thương Nguyệt quốc còn tai họa ngầm, vô luận là hoàng thượng Công Tôn Nam hay là người tranh giành ngôi vị Hoàng đế, cũng không dám dễ dàng động tới đại tướng quân Hạng Trị Chung này. Chỉ có ở thời điểm hòa bình, mới có chuyện thô khon chết, chó săn hãm. Thương Nguyệt quốc không ổn định, Hạng Trị Chung mới có thể bình an, đó cũng điều duy nhất mà nữ nhi này có thể làm để giúp đỡ Hạng Trị Chung.

Kết thúc chuyện này, Lạc Tuyết đưa thư tín của Kinh Hồn cho Hạng Quân Văn, “Tiểu thư, Kinh Hồn đã thành lập ‘Liệt Diễm’, dựa theo chương trình huấn luyện của tiểu thư bắt đầu huấn luyện những cô nhi kia, Kinh Hồn hỏi tiểu thư có cái gì phân phó.”

Nhìn thư tín, Hạng Quân Văn trả lời vài câu, giao cho Lạc Tuyết. “Để hẳn tùy ý phát huy, ta không can thiệp, thiếu tiền trực tiếp đem tín vật của ta đi ngân trang lấy. Yêu cầu duy nhất của ta đối với hẳn là tiếp tục sống tốt, mạng của hẳn là của ta, nên đừng dễ dàng đưa cho người khác.”

Vừa nghe lời này, Lạc Tuyết “phốc xuy” cười, vui vẻ đi ra ngoài truyền tin.

Hạng Quân Văn cũng không vội vã đi chữa bệnh cho Công Tôn Trường Khanh, nàng muốn chờ đến thời điểm tất cả mọi người trị không khỏi mới xuất hiện, như vậy mới có thể làm “nhất minh kinh nhân”*.

*Nhất minh kinh nhân: vừa ra tay đã kinh động toàn trường.

Quả nhiên, sau một tháng, rất nhiều người đến hưởng ứng lệnh triệu tập, chữa bệnh Công Tôn Trường Khanh, ba nước kia cũng phái danh y tới đây, đều đối với bệnh của Công Tôn Trường Khanh thúc thủ vô sách. Được tin tức này, Hạng Quân Văn cẩn thận dịch dung, đến bảng treo thưởng, xé yếm bảng, lập tức đã bị người vây quanh dẫn vào hoàng cung.

Trải qua trong khoảng thời gian giãy vò này, Công Tôn Nam đã sớm buông tha cho việc chữa bệnh này, nhiều người như vậy đều trị không khỏi bệnh

của Công Tôn Trường Khanh, kiếp này hẳn nhất định là một phế nhân. Cho nên sau khi nghe nói lại có người yết bái, Công Tôn Nam cũng không vui sướng như lúc trước, ngược lại hết sức bình thần phát phát tay, “Đẫn hắn đi Yến vương phủ ——”

Vận một thân nam trang màu trắng, thời điểm Hạng Quân Văn phiêu nhiên như trích tiên xuất hiện ở Yến vương phủ, một đám phu nhân cùng nha hoàn suýt chút nữa thì thét chói tai. Có nam tử tuấn dật như thế sao? Thiên hạ có người giống như thần tiên thế sao? Tiêu sai tự nhiên như vậy, chỗ nào giống đại phu, rõ ràng chính là tiên trên trời a!

Hạng Quân Văn bị quần gia dẫn tới thư phòng của Yến vương, ngoại trừ Công Tôn Trường Khanh, nơi này còn có một người mà Hạng Quân Văn không nghĩ tới—— Bách Lý Giao.

Bách Lý Giao dẫn theo đại phu ưu tú nhất Chu Liên quốc vội tới khám chữa cho Công Tôn Trường Khanh, kết quả lại là bệnh bất trị, khiến cho Công Tôn Trường Khanh rất suy sụp, Bách Lý Giao thuận thế ở tại chỗ này an ủi Công Tôn Trường Khanh. Lúc Hạng Quân Văn tiến vào, Bách Lý Giao còn đang khuyên giải an ủi Yến vương.

Nhìn thấy hai nam nhân trò chuyện ở cự ly gần như vậy, Hạng Quân Văn nhũn mảy, đây không phải là công khai gian tình sao!

“Ngươi là đại phu?” Công Tôn Trường Khanh tâm tình rất không tốt, gần đây tâm tình của hắn tệ hết biết rồi, tự tôn lớn nhất của nam nhân bị mọi người dẫm lên không một chút lưu tình, khiến cho Công Tôn Trường Khanh chỉ có thể tránh ở trong phủ Yến vương không dám xuất môn.

Nhìn nam tử tuấn dật trước mắt, Công Tôn Trường Khanh có chút không tin hắn là đại phu. Đã trải qua nhiều thất bại như vậy, hắn đã mất đi ý chí chiến đấu, có chút chán ngán thất vọng, thái độ đối với Hạng Quân Văn cũng hết sức ác liệt, tràn ngập địch ý, giống mỗi người xuất hiện trước mặt hắn đều là để chê cười.

“Ngươi là bệnh nhân?” Hạng Quân Văn hỏi lại một câu, xuất ra hòm thuốc bỏ túi của mình, bất quá là cái hộp gỗ tử đàn nhỏ bằng bàn tay, nhìn rất bình thường, cũng không có gì kỳ lạ.

“Trước hết nói rõ, ta hôm nay sẽ cho ngươi một châm, nếu có hiệu quả, làm phiền đem tiền thanh toán, sau đó ta sẽ trị tận gốc cho ngươi. Hôn nữa, giá khám bệnh của ta rất cao, một ngàn hoàng kim quá ít, ta đến khám bệnh tại nhà nên giá là một vạn hoàng kim, mỗi một châm, thì thêm một ngàn hoàng kim”

“Một vạn?!” Công Tôn Trường Khanh nhảy dựng lên, “Ngươi làm thịt người? Có ai lừa bịp như ngươi sao? Không bằng ngươi đổi nghề chém giết tốt lắm! Rao giá trên trời, nhất định là lang băm! Ngươi cút! Bỏn vương không cần ngươi trị bệnh!”

“Không trị? Ngươi xác định? Ngươi hy vọng chim nhỏ của ngươi cứ ù rũ như vậy, ngươi không muốn tới một ngày nó sẽ lại vượn cánh bay cao?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Quân lệnh trạng

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Lời này, khiến cho Bách Lý Giao tức thì cười ra tiếng. Hắn cho tới bây giờ cũng không biết, cái kia thế nhưng còn có thể được hình dung như vậy. Thiếu niên áo trắng gầy gò lớn lên giống thế ngoại tiên nhân này, tại sao lời nói ra khỏi miệng lại “thông tục dễ hiểu” như vậy ——

Lại thấy, mặt Công Tôn Trường Khanh đã biến thành màu gan heo, các loại lúng túng cùng xấu hổ và giận dữ luân chuyển trong con ngươi tràn ngập lửa giận của hắn. Hạng Quân Văn lớn tiếng nói lên sự thật, cùng với lâu như vậy, hắn đều thanh tâm quả dục, tựa như con hổ ăn thịt tươi mỗi ngày nay bắt hắn ăn cải trắng, nghẹn lợi hại. Là nam nhân, ai không muốn hùng phong đại chấn, ai không muốn xuống giường là rồng, lên giường, cũng là rồng.

Lời của Hạng Quân Văn thật sâu kích thích lòng tự trọng của Công Tôn Trường Khanh, thiếu niên này về mặt phong khí vẫn đậm, không có biểu tình gì, khiến cho người ta nhìn vào chỉ hận không thể một quyền đánh bay hắn, nhưng mà lời của hắn lại trực tiếp đâm trúng hồng tâm như vậy, khiến cho Công Tôn Trường Khanh động tâm, muốn thử một lần.

“Quyết định chưa? Một châm hôm nay hoàn toàn miễn phí, không thu tiền của ngươi! Nếu có chút hiệu quả, ta mới lấy tiền. Yến vương chẳng lẽ dừng khi thử một lần cũng không có sao? Cũng đến lúc này rồi, dù sao ngựa chết chữa thành ngựa sống thôi mà! Nói không chừng có sẽ có kỳ tích xảy ra đấy?”

Bách Lý Giao thực sự nhìn không được, tuy rằng hắn biết được lúc này không thể tùy ý cười cợt Công Tôn Trường Khanh, muốn chữa lại mặt mũi cho Công Tôn Trường Khanh, nhưng mà lời của Hạng Quân Văn quả thật là rất khôi hài. Cái gì gọi là “ngựa chết chữa thành ngựa sống”? Đây không phải là trực tiếp châm biếm Công Tôn Trường Khanh sao?

Mà Công Tôn Trường Khanh lúc này sắc mặt càng thêm âm trầm, “Hay cho một kẻ cuồng vọng! Cũng không biết ngươi có hay không cái bản lĩnh đó!

Cho người chữa, có thể, không thành vấn đề! Nhưng mà Bồn vương muốn người lập quân lệnh trạng! Nếu người chữa được cho Bồn vương, tiền của người Bồn vương sẽ không thiếu một phân nếu người chữa không được, Bồn vương muốn người ngủ mê phanh thây!”

Ngủ mê phanh thây? Tựa hồ có chút tàn nhẫn. Hạng Quân Văn khước miệng khe khẽ rướn lên, xem ra Yến vương này rốt cục nổi giận rồi, bắt quá mọi chuyện vẫn theo sự sắp đặt của nàng mà phát triển, hẳn muốn lập quân lệnh trạng, đây quả thực là trợ lực thật lớn cho mình! Lúc này đây, nàng nhất định phải giấu lên vai tên chồng trước này, vượt lên làm đệ nhất thần y đại lục!

Hạng Quân Văn quả quyết kêu Công Tôn Trường Khanh chuẩn bị giấy bút để viết quân lệnh trạng, lục khoản chỉ đề một chữ “Nam”.

Công Tôn Trường Khanh ký tên phía sau, Bách Lý Giao cũng hạ xuống tên của mình làm nhân chứng. Công Tôn Trường Khanh tựa hồ sợ Hạng Quân Văn dỗi ý, lập tức đem quân lệnh trạng cho người dân tại đại môn Yến vương phủ, không lâu sau, ván cá cược của Hạng Quân Văn cùng Công Tôn Trường Khanh liền truyền khắp kinh thành.

“Vương gia, đã chuẩn bị tốt?” Hạng Quân Văn lấy ra một cây Thủy tinh châm, khiến cho Bách Lý Giao bên cạnh nhìn sững sờ. Hắn thấy qua kim ngân châm, chính là chưa thấy qua chiếc châm nào trong suốt như thế, này áo trắng thiếu niên này thật sự có bản lĩnh?

Bách Lý Giao một bộ dáng xem cuộc vui đứng ở bên cạnh, Hạng Quân Văn nhướn mi, tay dừng lại trong không trung.

“Hi Quận vương chẳng lẽ là muốn học trộm?”

Lời vừa ra, Bách Lý Giao ngẹn họng. Học trộm? Hắn cũng không có ý như vậy, “Ta lập tức đi ra ngoài. Đúng rồi, còn không có thỉnh giáo Nam công tử bái sư nơi nào?”

“Ta là đệ tử bề môn của sư phụ, Hi Quận vương muốn học y, sợ là chỉ có thể bái môn hạ của ta. Chỉ là, nhìn thiên phú của người, còn phải xem duyên số……”

Hạng Quân Văn nói đến đây liền ngừng đầu, Bách Lý Giao đứng dịp chống lại ánh mắt long lanh như tinh tú của nàng, “Ta đối với Hi Quận vương không có duyên số, cho nên người muốn học y, chỉ có thể bái người khác.”

Vừa rồi là chế ngạo Công Tôn Trường Khanh, lúc này lại đem Bách Lý Giao ra chế ngạo một lần. Bất quá Bách Lý Giao cũng không tức giận, ngược lại cảm thấy Hạng Quân Văn hết sức thú vị. Bình thường người thanh cao cao ngạo, đều có thực học. Nam công tử này có thể đáp ứng đánh cược cùng Công Tôn Trường Khanh, nhất định thật sự có bản lĩnh!

Bách Lý Giao cười lui ra ngoài, vừa đóng cửa lại, chợt nghe đến Công Tôn Trường Khanh kêu thăm thiết.”A ——”

“Vương gia!” Thủ vệ ở phía ngoài nghe thấy thanh âm, lập tức phá cửa mà vào, Bách Lý Giao trong lòng tò mò, cũng theo sát phía sau, lại nhìn thấy Công Tôn Trường Khanh ôm hạ thể, trên tay máu tươi đầm đìa. Lại nhìn, Hạng Quân Văn một thân sạch sẽ, thật cẩn thận chà lau Thủy tinh châm dính máu trong tay, một bộ dáng không coi ai ra gì, hai người tạo thành tương phản rất lớn.

“Khốn kiếp, người muốn phé Bồn vương sao?” Công Tôn Trường Khanh thế nào cũng chưa nghĩ đến Hạng Quân Văn vừa tiến lên liền lập tức lấy châm đâm hắn, người này nhất định là kẻ lừa đảo, nhất định là kẻ lừa đảo! “Đem hắn ra ngoài chém cho Bồn vương! Hắn đến để mưu sát Bồn vương!”

Công Tôn Trường Khanh mặt đỏ lên, rống giận. Lập tức có bốn năm người đi lên đem Hạng Quân Văn vây quanh.

“Chắc chắn, nghe người ta nói, Yến vương là hoàng tử xuất chúng nhất Thương Nguyệt quốc, hôm nay vừa thấy, cũng bắt quá như thế thôi!” Hạng Quân Văn chà lau sạch sẽ Thủy tinh châm, đem Thủy tinh châm thu lại, vừa cẩn thận lau tay, mới đem trắng khăn tay quăng đi.

“Khốn kiếp, người nói cái gì?” Công Tôn Trường Khanh vô cùng đau đớn, một châm kia quả thực muốn mạng già của hắn.

“Không phá thì không xây được, chẳng lẽ Yến vương không biết? Ha ha, Công Tôn Trường Khanh, người hiện tại có cảm giác chưa?”

Hạng Quân Văn không nói, Công Tôn Trường Khanh còn không có cảm giác, nàng vừa nhắc nhở như vậy, Công Tôn Trường Khanh thế nhưng nhận ra có một dòng nước ấm đang lưu chuyển dưới bụng, điều này tới giờ chưa có xảy ra, hơn nữa, chim nhỏ của hắn lại có xúc động muốn bay, không hề ừ ừ giống trước kia. Có khi nào, người nọ là thần y?

Trong lúc nhất thời, không khí có chút xấu hổ. Công Tôn Trường Khanh xoay qua chỗ khác chỉnh lại đai quần, đen mặt bình tĩnh quay lại. “Ngày mai người tới chữa bệnh cho Bồn vương.”

“Vương gia không biết dùng cái chữ ‘mời’ này sao? Vừa rồi Vương gia lại còn muốn giết ta cơ đấy! Người xem, dọa đến mức tay của ta đều phát run, ta cũng không xác định ngày mai ta có thể khôi phục lại, vạn nhất ta bị hôm nay kinh hách, không thể thi châm, phải làm sao?”

Đối phương công nhiên khiêu khích chính mình, hơn nữa không chỉ một lần, khiến cho Công Tôn Trường Khanh sắc mặt càng ngày càng âm trầm, “Trị không hết, Bồn vương tiền lấy mạng của người! Người đừng quên người đã lập quân lệnh trạng!”

“Ai nha, bản công tử sợ a!” Hạng Quân Văn vỗ vỗ ngực, “Mới vừa rồi còn có xu thế chuyển biến tốt đẹp, hiện tại bị người dọa một câu như vậy, ngay cả làm sao thi châm ta đều quên. Yến vương chẳng lẽ là đã quên, quân lệnh trạng lên cũng không có thời gian hạn chế. Ở trước khi người chết ta chữa khỏi cho người, cũng coi như ta thắng. Làm Vương gia, cũng phải có văn hóa à!”

Bách Lý Giao hiện tại đối với Hạng Quân Văn khâm phục sát đất, chưa thấy qua một nam tử thần tiên nào vô lại như vậy, cư nhiên đem Công Tôn Trường Khanh làm cho không còn lời nào để nói, người này, cực phẩm! Đáng kết giao bằng hữu! Trong chốc lát, Bách Lý Giao đã hạ quyết tâm, nhất định phải cùng Nam công tử này kết giao bằng hữu.

“Người ——” Công Tôn Trường Khanh không nghĩ tới sai lầm vừa rồi, thật sự là quá mức lơ là. “Người rốt cuộc muốn làm gì?”

“Vừa rồi bị kinh hách, ta trở về uống một chén canh an thần lại ngủ một giấc sẽ không sao. Chỉ là canh an thần này rất quý, trong túi bản công tử, nói ra thật ngại, thật sự là không có tiền mua thuốc, vẫn xin Vương gia cho ta một ít tiền bồi thường, để cho ta có thể đứng hạn vì người chữa bệnh.”

Tiền tiền tiền, lại là tiền! Người này dường như bị tiền roi trúng mắt đi? Công Tôn Trường Khanh càng không hiểu nổi, rõ ràng chính là một công tử văn nhã xuất trần thoát tục, vì sao mở miệng ngậm miệng đều là tiền, nếu không phải hấn một thân bạch y, che dấu vô cùng tốt, quả thực không khác gì một thương nhân hơi tiền đầy người.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Thái tử cũng không phải kẻ tốt lành gì

“Người muốn bao nhiêu?” Công Tôn Trường Khanh cắn chặt răng.

“Một ngàn lượng bạc là được ——” Hạng Quân Văn cầm lấy hộp thuốc, vỗ vỗ tro bụi không hề tồn tại trên người “Làm phiền cho ta ngân phiếu, tiện mang theo.”

Một ngàn lượng bạc? Người này thật sự là có công phu sư tử ngoạm. Một trăm lượng bạc trắng có thể cho một gia đình năm người ăn uống khá giả một năm, mà Hạng Quân Văn tùy tiện nấu một chén canh an thần liền gỗ của Công Tôn Trường Khanh một ngàn, thật sự là đem hấn thanh heo mập để làm thịt. Tuy rằng Công Tôn Trường Khanh rất muốn đánh cho cái tên Hạng Quân Văn không biết mình là ai kia hai quyền, nhưng thân thể hấn thật sự có biến đổi lại rõ ràng nói cho hấn biết, tiểu tử này y thuật thực sự tốt!

Sau khi khẳng định tên này là một kẻ tiểu nhân tham tài, Công Tôn Trường Khanh lạnh lùng cười, “Quân gia, mang Nam công tử xuống, cho hấn năm ngàn lượng bạc. Bốn vương vẫn chờ sau khi Nam công tử an thần lại vì Bốn vương phục vụ!”

“Đa tạ!”

Hạng Quân Văn thoải mái chấp tay thi lễ, xoay người rời khỏi thư phòng của Công Tôn Trường Khanh. Năm ngàn lượng bạc? Haiz —— thật sự là rượu thịt thú của nhà quyền quý, đường có đầy xương cốt lạnh lẽo. Chỉ sợ vị Yên vương này từ nhỏ đến lớn đều không có kiểm qua một lượng bạc bằng chính bản lĩnh của mình đi.....

Hạng Quân Văn đi rồi, Bách Lý Giao cũng đứng dậy cáo từ, hấn đối với vị Nam công tử này rất tò mò, tính đi theo đi xem là cái tình huống gì.

Cầm bạc, Hạng Quân Văn ra khỏi vương phủ, đi không bao xa thì phát hiện có người theo dõi mình. Một là Bách Lý Giao, đối phương không hề che dấu, trực tiếp theo ở phía sau, hai kẻ khác, tựa hồ không rõ thân phận.

Ngay lúc Hạng Quân Văn rẽ bước, một người đột nhiên xuất hiện ở trước mặt nàng. “Nam công tử, chủ tử nhà ta cho mời ——”

Đối với cao thủ, Hạng Quân Văn có thể cảm giác được khí tràng trên người hấn. Đấu tay đôi, nàng có thể thắng được, nhưng Hạng Quân Văn đối với người đứng phía sau màn cảm thấy rất hứng thú, ngoan ngoan gật gật đầu, đi theo sau đối phương phía.

Hai người ở trong ngõ hẻm vòng vòng, vòng vo mấy vòng, đã đem cái đuôi kia bỏ lại phía sau, người nọ dẫn Hạng Quân Văn vào Hanh Thông tửu lâu, lên lầu hai.

“Cốc cốc cốc ——” Sau ba tiếng gõ, cửa mở ra, người phía trước đối với Hạng Quân Văn làm một cái tư thế mời, chính mình thối lui đến một bên.

Hạng Quân Văn thế nào cũng chưa nghĩ đến người hẹn mình sẽ là Thái tử Công Tôn Ký, đối phương còn hẹn nàng ngay tại địa bàn của mình, xem ra Thái tử này định lực không đủ, có chút kiêu căng không được.

Công Tôn Ký lúc này đang đánh giá Hạng Quân Văn, chuyện xảy ra ở Yên vương phủ hấn đã sớm biết, chỉ là không nghĩ tới Nam công tử này lại trẻ tuổi như vậy.

“Thái tử điện hạ chắc không phải mời ta đến uống trà đi!” Hạng Quân Văn cười ngồi xuống, tự rót trà thơm cho mình. Lúc trước ở Yên vương phủ nói nhiều lời như vậy, thực có chút khô miệng. “Điện hạ có chuyện nói thẳng, chớ quanh co lòng vòng.”

Đối phương trực tiếp nói ra thân phận của mình, khiến cho Công Tôn Ký kinh ngạc thật nhiều lại có chút vui sướng. Đối phương là một kẻ thức thời, chuyện này thật tốt! Nhìn bạch y công tử trước mắt thoải mái tự nhiên, rất tự tại, tính tế thương thức trà thơm, Công Tôn Ký lại cảm thấy hấn đã biết ý

định của mình. “Bồn cung muốn mời Nam công tử giúp một việc.”

“Thái tử là không hy vọng Yến vương có con nối dòng đi?”

Hỗ trợ? Hạng Quân Văn trong lòng cười lạnh. Bình thường nhìn Thái tử này tao nhã, cũng không biểu thị mặt sau của hắn có cái gì tốt. Kẻ này tâm địa gian xảo, Hạng Quân Văn nhất thanh nhị sở. Công Tôn Trường Khanh kia cũng thật sự là kẻ đáng thương! Ở trong hoàng thất bộc lộ tài năng, thật sự là nhận hết ghen ghét của mọi người về phía mình.

Thấy Hạng Quân Văn trực tiếp vạch trần ý nghĩ của chính mình, Công Tôn Ký ngẩn ra, sau đó gật gật đầu. Hắn thích cùng người thông minh giao tiếp!

“Nam công tử nếu nói như vậy, nhất định biết được dụng ý của Bồn cung. Bồn cung biết được nam công tử thích sưu tập những thứ hiếm lạ, đặc biệt mang tới một bảo bối làm lễ gặp mặt. Sau khi chuyện thành công, Bồn cung còn có hậu tạ!”

Bảo bối mà Công Tôn Ký nói đến, là một viên Đông châu lớn bằng nắm tay, thật là một kiện bảo bối, bất quá Đông châu này ở trong mắt Hạng Quân Văn, căn bản không tính là gì.

“Điện hạ chẳng lẽ là coi khinh ta? Cho rằng ta chưa từng thấy qua thứ này?” Hạng Quân Văn chỉ nhìn lướt qua đông châu liền thu hồi ánh mắt, miệng nàng bất giác lộ ra nhọt nhạt trào phúng, tay phải cầm chén trà tạm đặt xuống. “Yến vương vô hậu, giang sơn của Thái tử điện hạ sẽ càng củng cố. So với tiền lời của điện hạ, chỉ đem một viên hạt châu nho nhỏ đến sai khiến ta, không biết là điện hạ keo kiệt, hay là ta nhìn trông rất ngu xuẩn, rất dễ bị lừa chứ?”

“Làm càn ——” Hộ vệ bên cạnh Công Tôn Ký hét lớn một tiếng, nổi giận dưng dưng rút bảo đao bên hông ra chỉ thẳng Hạng Quân Văn. “Điện hạ xem trọng người, là phúc khí của người! Mẹ nó, người đừng có không biết xấu hổ!”

“Ba ——” Chén trà trong tay Hạng Quân Văn bay lên, trực tiếp đem bụi tóc trên đầu tên hộ vệ cắt đứt, buộc tóc bằng da trâu nhất thời rơi tung rơi xuống, mà tên hộ vệ đó bị cắt mất không chỉ là dây buộc da trâu, mà còn có tóc đen. Hộ vệ kia vừa thấy Hạng Quân Văn cắt tóc của mình, tức giận vô cùng, vừa muốn giơ đao chém xuống Hạng Quân Văn, một cái chùy thủy đã chính xác kẻ vào động mạch chủ tại cổ hắn.

“Ta ghét nhất người khác lấy đao áp chế ta! Thái tử điện hạ, thủ hạ của người không ngoan, ta sẽ cố mà giúp người dạy dỗ một chút ——”

Hạng Quân Văn vừa dứt lời, chùy thủ xẹt qua gáy tên hộ vệ. Chỉ thấy bạch y chột lóc, tên hộ vệ trừng lớn hai mắt, máu đỏ thẩm phun ra, Công Tôn Ký trốn không kịp khiến trên người lưu lại một đóa huyết hoa sán lạn.

Công Tôn Ký có đàn độn, người này thế nhưng trước mặt hắn giết người của hắn, thật sự là cả gan làm loạn.

“Điện hạ sẽ không trách ta đi!” Nhìn gã hộ vệ đã ngã xuống, Hạng Quân Văn đem chén để trà uống cạn.

“Sẽ không, sẽ không.” Công Tôn Ký xoa xoa máu trên mặt, trong lòng có một loại cuồng nhiệt bắt đầu bành trướng lên. Theo hắn thấy, Nam công tử chính là người điên, nhưng kẻ điên lại là những kẻ tốt nhất để lợi dụng, chỉ cần thỏa mãn điều kiện của Nam công tử, tin tưởng hắn sẽ làm theo yêu cầu của mình.

“Người của Bồn cung không hiểu quy củ, khiến cho công tử thấy khó chịu. Viên Đông châu này là để an ủi công tử, về phần giúp Bồn cung làm việc, công tử muốn cái gì, phạm là là Bồn cung có thể cho, Bồn cung nhất định thỏa mãn.”

“Hạt châu ta nhận, về phần chuyện sau đó, phải xem tâm tình. Làm phiền điện hạ lần sau hẹn ta đừng sai mấy cái đồ ngốc đến đáng thương như vậy đi mời, nếu hắn không có não loạn như vậy, nói không chừng hôm nay ta đã cùng điện hạ hợp tác xong rồi.”

Hạng Quân Văn nhận Đông châu, quăng cho Công Tôn Ký một cái bóng lưng mảnh khảnh, nghênh ngang ra khỏi Hành Thông tửu lâu.

“Điện hạ, muốn phái người đi theo sao?”

“Không cần. Đêm này phế vật này tha ra ngoài cho chó ăn!” Công Tôn Ký hai mắt âm trầm, tay phải nắm chặt. Lời của Hạng Quân Văn nói còn có hy vọng hợp tác, vô luận như thế nào, vì củng cố vị trí của hắn, con tức này phải nuốt vào.

Hạng Quân Văn rời đi không xa, Bách Lý Giao “âm hồn không tan” xuất hiện ở trước mặt nàng, tựa tiểu phi tiểu. “Nam công tử thật bản lãnh! Mới từ Yến vương phủ đi ra, lại cùng Thái tử gặp mặt, hay là Nam công tử là người của Thái tử?”

“Thúi lắm! Công Tôn Ký là cái gì, thế nào xứng với Nam Nhi nhà ta?” Không đợi Hạng Quân Văn mở miệng, một cánh tay rắn chắc hữu lực đem nàng ôm lấy, Phụng Cửu một thân lửa đỏ, yêu nghiệt đứng ở ven đường, nắm trọn vòng eo mảnh khảnh của Hạng Quân Văn, một bộ gian tình tràn đầy.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Bất ngờ bị ám sát

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Phượng Cửu xuất hiện rất đột xuất, khiến cho Hạng Quân Văn nhất thời chưa kịp phản ứng, bị cánh tay của hắn vòng qua thắt lưng, quên cả giãy dụa. Mà tư thế “mò ám” của hai người rơi vào trong mắt Bách Lý Giao, ngoại trừ kinh ngạc, còn có một ít chói mắt, đặc biệt là vòng eo của Hạng Quân Văn, thể nhưng lại tinh tế như vậy, hai bàn tay liền có thể siết chặt, giống như của nữ nhân——

Nghĩ như vậy, một ý nghĩ chợt lóe trong đầu Bách Lý Giao. Nữ nhân? Nam công tử chẳng lẽ là nữ nhân? Lại nhìn Hạng Quân Văn môi hồng răng trắng làn da vô cùng mịn màng, quả thật có khả năng nữ phần nam trang, chỉ là hầu kết của hắn nổi lên không giống đồ giả, đại khái đây là cái gọi là nam nhân nữ tướng đi!

Vừa rồi Bách Lý Giao còn hoài nghi Hạng Quân Văn là nữ nhân, sau khi nhìn thấy hầu kết của Hạng Quân Văn, trực tiếp bỏ qua ý nghĩ này.

“Phượng Cửu, đã lâu không gặp.” Bách Lý Giao nghiêng mình làm một cái thủ lễ, mỉm cười, “Thế nào, người quen biết Nam công tử?”

“Đâu chỉ quen biết, hắn vốn chính người nhà ta. Bách Lý Giao, người tốt nhất cách Nam Nhi của ta xa ra một chút——” Phượng Cửu nói chuyện úp úp mở mở, khiến người ta suy nghĩ liên miên. Bách Lý Giao lại sùng sốt, hắn thế nào không có nghe nói Phượng Cửu có sở thích như thế? Xem Nam công tử tuổi tác cũng không lớn, chẳng lẽ là nam sùng của Phượng Cửu?

Biểu tình của Bách Lý Giao trực tiếp bán đứng nội tâm của hắn, Hạng Quân Văn đang nghe Phượng Cửu “hồ ngôn loạn ngữ” rốt cuộc định thần lại, vung cùi chỏ tấn công xương sườn Phượng Cửu, khiến cho hắn đau đến kinh hô, buông lỏng tay ra.

“Nam Nhi, nàng đây là mưu sát trượng phu a!” Phượng Cửu nửa ngồi, ôm ngực. Cô nàng này, xuống tay thật ác độc! Nàng chẳng lẽ sẽ không biết hắn cũng là nhục thân, không phải làm bằng sắt?

Thấy Phượng Cửu nói chuyện càng lúc càng điên khùng, Hạng Quân Văn tiến đến trước mặt Phượng Cửu, tay phải làm thành hình cái kéo, “Phượng Cửu, người lại phá hư thanh danh của ta, ta liền răng rắc—— cho người không được làm cha!”

Hai người cận kề, nhìn cực kỳ “mò ám”, Bách Lý Giao không nghĩ tới Hạng Quân Văn còn nhận thức Phượng Cửu, thân phận vị công tử kia càng ngày càng trở nên thần bí. Bệnh của Công Tôn Trường Khanh ngay cả Thánh y của Chu Liên quốc đều trị không khỏi, Nam công tử nếu thật có thể cứu Công Tôn Trường Khanh, nhất định là cao nhân có bản sự phi phàm, Thương Nguyệt Quốc này tương lai chỉ sợ không thể lường trước được!

Ba cực phẩm nam nhân xuất hiện ở đầu đường, rước lấy bách tính vây xem. Bách Lý Giao lăm y, như gió biển nhẹ thổi, tươi cười thân cận sang sảng lại ở lúc ánh mắt chuyển động mang theo ngập tràn sát phạt. Phượng Cửu hồng y, hồng rực rỡ như mặt trời, khiến người chỉ dám chiêm ngưỡng từ xa, không dám tới gần. Về phần Hạng Quân Văn bạch y, lại là tươi mát như núi giản u huyền, chỉ là khi cảm giác mát lạnh ấy thâm nhập vào đáy lòng, lại gây lát lướt qua, cho người ta hụt hẫng.

“Nam Nhi lúc trước không phải gọi ta Cửu Lang sao? Hôm nay thế nào lại xa lạ như vậy?” Phượng Cửu bắt lấy lay phải của Hạng Quân Văn, đem tay nàng bao bọc ở trong lòng bàn tay. Nữ nhân vô lương tâm này! Hắn ngàn dặm xa xôi cấp tốc trở về, trọng lòng nhớ nhung đều là nàng, nàng cư nhiên công khai đi gặp chồng trước. Hay là, nàng còn muốn gương vỡ lại lành? Cho dù nàng muốn quay lại, hắn cũng nhất định phải phá cho bằng được!

“Người nói bừa cái gì chứ!”

Từ trong lòng bàn tay truyền đến độ ấm khiến cho hai má Hạng Quân Văn đỏ ửng, không biết Phượng Cửu hôm nay rốt cuộc mất cân bằng nội tiết hay gì, ôn nhu không giống mọi khi.

Đang lúc Hạng Quân Văn muốn rút tay ra, một tiếng “cẩn thận”, Phượng Cửu ôm nàng bay lên, ba miếng Mai hoa tiêu dừng ở chỗ Hạng Quân Văn vừa đứng. Mai hoa tiêu màu bạc ánh lên một tia màu đen, tiêu này có độc!

Dân chúng vây xem vừa thấy tình huống này, lập tức chạy tứ tán, đường lớn đột nhiên nhiều ra thêm mười hắc y nhân che mặt, mục tiêu chính là Hạng Quân Văn trong lòng Phượng Cửu.

Vốn dĩ chuyện này cùng Bách Lý Giao không quan hệ, nhưng mà nhìn thấy mục tiêu của hắc y nhân là Hạng Quân Văn, Bách Lý Giao không có ý định khoanh tay đứng nhìn, lưu loát phi thân lên, đứng ở phía sau Phượng Cửu, cùng hắn đương đầu.

Mười người này, võ công không tầm thường, dù cho Phượng Cửu cùng Bách Lý Giao là tuyệt thế cao thủ, đấu với bọn họ cũng chỉ là miễn cưỡng thắng được. Mười người thần diệu ở chỗ đồng tâm hiệp lực, đi tới trước lui về sau, cư nhiên thiên y vô phòng, mười người như một. Cộng thêm nơi này là đường lớn Cẩm thành, Phượng Cửu cùng Bách Lý Giao e sợ tổn thương tới người dân vô tội, cũng bị bó tay bó chân, trong lúc nhất thời, song phương lại là ngang bằng.

“Ai phái các người tới?” Phượng Cửu sắc mặt âm trầm, con ngươi diễm dứa lẳng lơ toát ra tia sáng khác thường. Chiêu thức của những người này hắn đã nhìn ra một ít manh mối, hắn không nghĩ tới, người nọ lại có lá gan lớn như vậy, cư nhiên lại phái người đến Thương Nguyệt quốc đối phó Hạng Quân Văn! Ngay dưới mắt của hắn!

“Phượng Cửu, người đừng giả bộ hồ đồ có được không! Những người này nhất định của Vân Tranh kia phải tới! Hành động của nàng chẳng hề nguoi lại không biết?” Lời nói của Bách Lý Giao với Phượng Cửu có chút châm biếm.

Mọi người đều biết thiếu chủ Bàn Long thành có một hồng nhan bị bệnh—— Vân Tranh quận chúa, nàng này là nữ nhi của Thượng Thư Dục Nhân quốc, phụ thân Vân Tranh hộ giá bỏ mình, hoàng thượng Nguyên Khuê đem nàng làm con nuôi nuôi ở trong cung, tự tay nuôi nấng, hưởng thụ đãi ngộ của công chúa, bởi vì thân thể của nàng ốm yếu, Nguyên Khuê cùng Bách Lý Thái Vi đối với nàng phá lệ nuông chiều, cũng dưỡng thành tính cách ngang ngạnh kiêu căng của nàng.

Nếu nói là trên đời này người mà Vân Tranh quận chúa yêu nhất, chẳng ai khác ngoài Phượng Cửu. Lúc nàng mười tuổi đã uyên bác, thiên hạ trừ ta có thể làm thiếu chủ phu nhân của Bàn Long thành, những người khác đều không có tư cách. Phàm những ai cố ý cùng Bàn Long thành thông gia, cuối cùng đều đã bị Vân Tranh quận chúa cản trở.

Đối với hành vi vô lý của nàng, Nguyên Khuê cùng Bách Lý Thái Vi tự nhiên là mặc kệ, còn trợ giúp ở thời khắc mấu chốt, giúp nàng một phen. Tất cả nữ nhân cùng Phượng Cửu có quan hệ cuối cùng cũng không được chết già, cũng tạo thành Phượng Cửu độc thân nhiều năm, đến giờ vẫn còn chưa kết hôn.

“Nguoi cầm miệng cho ta!”

Chuyện tình về Vân Tranh, Phượng Cửu còn chưa có nói cho Hạng Quân Văn, vốn dĩ tính tới nay sẽ thẳng thắn, không nghĩ tới lại xảy ra việc này, hơn nữa Bách Lý Giao ở bên cạnh châm ngòi thổi gió, một bộ xem diễn muốn chia rẽ hẳn cùng Hạng Quân Văn, con tức giận kìm nén trong lòng Phượng Cửu rốt cuộc bộc phát.

“Bá bá bá ——”

Phượng Cửu hồng y lay động, thân ảnh tiêu thất, liên tiếp truyền đến những tiếng kêu thảm thiết, ghê rợn đến mức khiến màng tai phát đau.

Thật nhanh! Nhìn thấy Phượng Cửu ra tay, Bách Lý Giao trong lòng thầm sinh bội phục, nếu không dùng Vân Tranh đến kích thích Phượng Cửu, hẳn sợ là còn có thể cất giấu tài năng, dấu điểm công phu chân chính đi! Chỉ tay không cũng đủ đối phó với tứ sĩ mà cô cô bồi dưỡng ra, Phượng Cửu quả thực xứng đáng được xưng “Bắc Giao Nam Phượng”! Đáng tiếc mười từ sĩ này, được cô cô bồi dưỡng tỉ mỉ lâu như vậy, mới xuất thủ liền chọc phải tên Diêm La này, thật sự là tới rất không đúng dịp, thiệt tình muốn chết a!

Thế nhân đều nói thiếu chủ Bàn Long thành công phu sâu không lường được, Bách Lý Giao lần này xem như nhìn thấy một góc của băng sơn. Hắn ở trong lòng âm thầm so sánh một chút, nếu đối đầu với Phượng Cửu, xuất toàn lực đại khái chỉ có thể đánh ngang tay, xem ra người này khó đối phó! Chỉ là không biết Nam công tử rốt cuộc cùng Phượng Cửu là quan hệ như thế nào, Vân Tranh ghen lại ghen đến trên đầu nam nhân, ngược lại có chút không thể tưởng tượng.

Thời điểm Bách Lý Giao còn đang tự hỏi mấy vấn đề này, cảm giác được một trận sát khí ngênh diện mà đến. Xuất phát từ phản ứng của thân thể, hắn đem Hạng Quân Văn hộ ở sau người, quả hạch đào trong tay, trực tiếp đánh vào trong mắt của thích khách.

“Đa tạ ——” Hạng Quân Văn mày hơi nhăn, vừa rời tay của Bách Lý Giao đụng phải cổ họng của nàng, tựa hồ là thử dò xét hậu kết là thật hay giả. Người này, đang hoài nghi nàng?

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 47: Đại dì mụ hổ cha * (Dì cả mẹ hổ ta)

*Ý câu trên ý nói kinh nguyệt tập tới bất ngờ như bị lột hổ, mà hổ ta ở đây là nói nữ 9 bị hổ =]]

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Trên lầu hai cách đó không xa, một nữ tử đứng đó, mang sa che mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt hạnh hung tợn, gắt gao nhìn chăm chăm Hạng Quân Văn. “Phế vật, đều là phế vật! Chuyện nhỏ như vậy cũng làm không xong! Quả thực là nuôi không bọn họ!”

“Quận chúa, người xin bớt giận.” Một lục y thiếu nữ đang muốn tiến lên, bị từ y nữ tử quát dừng lại. “A Nô, phái Hắc Ưng đi! Ta muốn hắn chết, muốn hắn chết! Mặc kệ là nam nhân hay là nữ nhân, chỉ cần nhớ thương Phượng Cửu, đều đáng chết!”

Thời điểm nói lời này, trên người từ y nữ tử phát ra hơi thở âm trầm, khiến cho A Nô rung mình một cái. “Quận chúa, Hắc Ưng cũng không phải là đối thủ của Thiếu thành chủ a! Huống chi Hi Quận Vương cũng ở đó, bọn họ, tựa hồ đều một mực bảo vệ bạch y công tử.”

Lời của A Nô, khiến cho Vân Tranh hết sức bất mãn, dương tay, tát lên mặt của A Nô một cái. “A Nô, nguoi thật to gan, ngay cả lời của bản quận chúa

cũng không nghe sao? Kêu Hắc Ưng đi! Ta muốn hấn chết! Muốn hấn chết!”

Vân Tranh nhìn như nhu nhược, lực tay lại rất lớn. Má trái A Nô lập tức thì sưng phồng lên, để lại năm dấu tay đỏ tươi. “Vâng, quận chúa, nô tỳ đi tìm Hắc Ưng.”

Hạng Quân Văn không nghĩ tới những người áo đen này là hướng về phía chính mình mà đến, lời vừa rồi của Bách Lý Giao nàng nghe rất rõ ràng, phiền toái này tựa hồ là do Phụng Cửu đưa tới, nam nhân này thật sự là một họa thù a!

Cũng may biểu hiện của Phụng Cửu khiến cho Hạng Quân Văn hết sức vừa lòng, phiền toái là hấn mang đến, hấn ra tay cũng là sạch sẽ lưu loát. Phụng Cửu giết người, ở trong mắt Hạng Quân Văn giống như là một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ, nàng lần đầu tiên biết được, còn có người lúc giết người đều duyên dáng như vậy, rõ ràng tràn ngập huyết tính cùng tàn nhẫn, nhìn qua lại tràn ngập hơi thở nghệ thuật, mà ngay cả huyết hoa trong không trung, đều tỏa ra vẻ đẹp sinh mệnh tươi đẹp, quả thực là hoàn mỹ.

Bất quá, thời gian cũng không cho phép Hạng Quân Văn thương thức Phụng Cửu giết người, vừa rồi mười người kia chỉ là mở đầu, nhóm sát thủ thứ hai lại tới nữa. Mà ngay cả Bách Lý Giao sau khi nhìn thấy thích khách chen chúc nhau mà đến, đều có chút ghen hờn nhìn trần trời, đối với Vân Tranh cũng càng hiểu thêm một bước. Kẻ điên, quả thực chính là một bà điên! Nữ nhân như thế chẳng ai có gan lấy về nhà! Bách Lý Giao bắt đầu có chút đồng tình với Phụng Cửu ——

“Nam công tử, người cẩn thận.”

Bách Lý Giao không biết Hạng Quân Văn biết võ, Phụng Cửu giết người, nhiệm vụ của hấn chính là bảo hộ Hạng Quân Văn. Chỉ là lúc này người có chút nhiều, khiến cho Bách Lý Giao không thể phân thân tới chiếu cố Hạng Quân Văn, đành phải ngăn cản hết thảy công kích, đem năng hộ ở sau người, luôn miệng nhắc nhở nàng chú ý an toàn.

“Phải cẩn thận là người ấy!”

Ngay lúc Bách Lý Giao nhắc nhở Hạng Quân Văn, một người từ bên cạnh xông tới, bảo kiếm trong tay đã giết qua hàng trăm người lao tới, Bách Lý Giao vừa định ra tay, người nọ nhưng lại ở trước mặt hấn thẳng tấp ngã xuống, trong miệng mũi chảy ra máu đen, xem bộ dáng là trúng độc.

“Là người?” Bách Lý Giao nhìn Hạng Quân Văn vẻ mặt không sao cả, không khỏi nở nụ cười. Đúng rồi, hấn thế nào đã quên, thầy thuốc, đối với độc cũng nhất định có nghiên cứu, hướng chỉ là Hạng Quân Văn là người có y thuật cao minh như vậy!

Có Phụng Cửu cùng Bách Lý Giao hai công tử danh chấn thiên hạ ở đây, Hạng Quân Văn chưa tính ra tay, có người mà không dùng, chẳng phải là lãng phí? Cho nên nàng yên tâm thoải mái tránh ở trong vòng bảo hộ của Bách Lý Giao cùng Phụng Cửu, nhìn bọn họ giết người.

Không thể không nói, hai người này có bản lĩnh đáng giá cho bọn họ kiêu ngạo, bỏ qua chuyện xuất thân không cần nói, chỉ riêng cử chỉ giờ tay nhắc chân đều là cao quý cùng với lấy tánh mạng người ta cũng tạo ra khí độ như đang nói chuyện, đều là người bình thường không có được.

Thương thức Phụng Cửu cùng Bách Lý Giao giết người, Hạng Quân Văn bỗng nhiên phát hiện một tia khác thường, vội vàng đưa tay sờ phía sau, vừa thấy, trên ngón tay có huyết, sắc mặt Hạng Quân Văn trắng bệch. Thăm thăm, đại di mụ sớm không tới trễ không tới, cổ tình tới lúc này, tới thật không đúng thời điểm!

Nghĩ tới đại di mụ, bụng Hạng Quân Văn bắt đầu đau âm ỉ. Thân thể này có chút tật xấu đau bụng kinh, hơn nữa kinh kì hỗn loạn. Nàng đã kê thuốc điều kinh, không nghĩ tới đại di mụ hôm nay sẽ đến. Không được! Nhanh đi về!

Hạng Quân Văn vừa muốn chạy, lại bị đột nhiên xuất hiện Đào Ba Nam ngăn cản đường đi. Người này không nói hai lời, ngay lập tức chiêu chiêu trí mạng, Hạng Quân Văn vội vàng né tránh, bụng lại càng phát ra đau đớn, trực tiếp làm cho nàng hành động chậm dần, mắt thấy đại đao sẽ rơi xuống đầu nàng, một thanh kiếm trực tiếp từ sau lưng xuyên thấu ngực Đào Ba Nam.

“Người không sao chứ! Nam công tử, người làm sao vậy?” Bách Lý Giao rút bảo kiếm ra, nhìn thấy sắc mặt Hạng Quân Văn trắng bệch, trong lòng hấn cả kinh, muốn tiến lên đỡ lấy nàng sắp ngã xuống, còn chưa có ra tay Hạng Quân Văn liền rơi vào trong lòng Phụng Cửu.

“Phụng Cửu, mang ta trở về, mau ——” Hạng Quân Văn cầm lấy y phục trước ngực Phụng Cửu, trên trán đầy mồ hôi lạnh, môi trở nên trắng bệch, thân mình cũng khẽ run lên. Phụng Cửu là lần đầu tiên nhìn thấy một mặt yếu ớt như vậy của Hạng Quân Văn, thấy nàng như thế, Phụng Cửu phát hoảng. “Nàng làm sao thế? Có phải hay không bị thương? Chỗ nào không thoải mái? Được được được, ta mang nàng trở về!”

Phụng Cửu ôm lấy Hạng Quân Văn, vừa muốn chạy, Hắc Ưng lại ở phía sau đuổi tới. Nhìn đứng ở phía trước, một thân nhuyển giáp màu đen, Hắc Ưng vẻ mặt ngậy ngậy, Phụng Cửu nở nụ cười lạnh. “Hắc Ưng, tránh ra, gia hôm nay không có hứng thú cùng người đùa giỡn!”

“Quận chúa nói đem hấn để lại.” Chủ nhân của Hắc Ưng là Vân Tranh, đương nhiên sẽ không nghe lời của Phụng Cửu. Ánh sáng màu đen tràn ngập trên bảo đao trong tay hấn, hai con mắt nhìn chăm chăm Hạng Quân Văn trong lòng Phụng Cửu, một bộ dáng chết cũng không cho đi.

“Muốn chết ——”

Phụng Cửu nói lời này, Bách Lý Giao nghĩ rằng hấn sẽ ra tay, không nghĩ tới người này trực tiếp nhảy lên, lui về phía sau đến mười thước.

“Bách Lý Giao, người này thì làm phiền người rồi! Ta đi trước một bước!”

Chờ hồng y của Phụng Cửu biến mất, Bách Lý Giao mới biết được hắn bị Phụng Cửu giải. “Phụng Cửu cái tên hỗn đản nhà ngươi!” Bách Lý Giao ngửa mặt lên trời thét dài, hắn muốn buông tay mặc kệ, dù sao chuyện này cũng hắn không quan hệ nhiều lắm, nhưng mà đối phương nói rõ muốn mạng Hạng Quân Văn, hắn đối với Nam công tử rất có hảo cảm, sao có thể khoanh tay đứng nhìn.

“Xoạt xoạt ——” Từ trong tay áo Bách Lý Giao một cổ lĩnh phong phóng quét về phía Hắc Ứng, “Bá bá bá ——” Mười miếng lưỡi đao đâm về hướng Hắc Ứng, hắn trốn tránh không kịp, trên người trúng bốn đao.

“Trở về nói cho Vân Tranh, Nam công tử được Bản Quận vương bảo hộ! Nếu nàng ý vào yêu thương của cô cô mà đối phó Nam công tử, đừng trách Nản Quận vương không cho cô cô mặt mũi!”

Lúc này Bách Lý Giao, cùng vừa rồi hoàn toàn bất đồng, cả người tản ra khí thế lãnh liệt, khóe miệng lại hàm chứa thần nhiên châm chọc, hai mắt quét về lâu hai cách đó không xa, trong thanh âm đã tràn ngập khinh miệt.

Hắc Ứng đứng trơ, tuy rằng miệng vết thương rất đau, nhưng hắn biết được Bách Lý Giao đã thủ hạ lưu tình. Có Bách Lý Giao ngăn chặn, hắn muốn đuổi theo Phụng Cửu cũng không thể, chỉ có thể để lần sau.

Bên này, Phụng Cửu ôm Hạng Quân Văn một đường chạy như điên, thiên hạ trong lòng đã đau đến không thể kêu ra tiếng, tâm Phụng Cửu cũng vặn xoắn. Lách vào phủ đại tướng quân, Phụng Cửu trực tiếp đi tới phòng Hạng Quân Văn, vừa vào cửa đã đem nàng đặt ở trên giường, muốn xốc quần áo chữa thương cho nàng. Ngay lúc Phụng Cửu tính cởi quần Hạng Quân Văn để kiểm tra xem chỗ nào bị thương, Hạng Quân Văn mở mắt, “Ngươi, ngươi đi ra ngoài cho ta……”

Hạng Quân Văn vừa thẹn vừa giận, cái nam nhân này, hắn biết mình đang làm cái gì không vậy!

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Phụng Cửu ngưng ngừng

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Gò má tái nhợt của Hạng Quân Văn nổi lên một vệt đỏ bừng, khiến cho Phụng Cửu nhìn xem xem chút ngưng thờ. Trên đời lại có dịch dung thuật tốt như vậy, có thể làm cho biểu tình trở nên sinh động như vậy, sắc mặt còn tự nhiên như vậy. Phụng Cửu đưa tay sờ một chút mặt Hạng Quân Văn, muốn nhìn một chút rốt cuộc là mặt nạ da người hay là gi, lại ở thời điểm chạm đến đến mảnh nhăn mịn kia, nội tâm bỗng dừng trở nên nhộn nhạo.

Đây là làn da thật sự, vết bớt trên mặt nàng là thật? Trong lòng Phụng Cửu nghi hoặc, còn lại muốn xoa bóp hai má xúc cảm tốt như thế, lại bị Hạng Quân Văn tát một cái đem tay của hắn đẩy ra.

“Đi ra ngoài ——” Hạng Quân Văn cắn môi, răng nanh nhỏ trắng tỏa ra ánh sáng như trần châu. Biểu tình xấu hổ như vậy lại mang theo tức giận, giống như mặt trời sáng sớm mọc ở dưới Phụng Hoàng hoa xinh đẹp động lòng người như thế, tìm Phụng Cửu “bang bang” đập dồn dập, trong mắt lại bay lên một chút ngưng ngừng, âm một tiếng, Phụng Cửu xoay người đi ra ngoài, cũng không cần thận định ngã ghé dựa, xem chút ngã.

Bộ dáng chật vật của Phụng Cửu dừng ở trong mắt Hạng Quân Văn, nàng muốn cười, lại đưa tới một trận đau đến run rẩy ở bụng. Phụng Cửu đi ra ngoài chưa bao lâu, Lạc Tuyết liền tiến vào, vừa thấy Hạng Quân Văn là tới đại di mộ, vội vàng nấu nước ấm, hầu hạ Hạng Quân Văn. Chờ đến khi Hạng Quân Văn đổi một thân y phục sạch sẽ, lại trùm bao ấm áp ở trên bụng, Lạc Tuyết mới cười ra tiếng.

“Tiểu thư, Phụng công tử thật sự là chơi vui, người cũng không thấy, thời điểm hắn đi ra ngoài mặt đỏ giống như mặt đào, ta cho tới bây giờ chưa thấy qua một người nam nhân nào có thể xấu hổ thành như vậy. Hi hi!”

Giúp đỡ Hạng Quân Văn nằm xuống, Lạc Tuyết đem chuyện của Phụng Cửu nói ra, mấy ngày này Lạc Tuyết đã quen với việc Phụng Cửu có chuyện hay không có chuyện đều chui vào khuê phòng của tiểu thư, Phụng Cửu đối với Hạng Quân Văn như thế nào Lạc Tuyết đều thấy ở trong mắt, cho nên nàng đối với Phụng Cửu ấn tượng không tệ.

Vừa nghĩ tới Phụng Cửu cuối cùng giống như “chạy chó chết”, Hạng Quân Văn mỉm cười. “Ngươi bảo hắn trở về đi! Ta muốn nghỉ ngơi……”

Thời điểm Lạc Tuyết đi ra ngoài, Phụng Cửu đã khôi phục trạng thái yêu nghiệt bình thường, vừa thấy Lạc Tuyết hắn thì ngênh đón, “Lạc Tuyết, Văn Văn bị thương làm gì rồi? Băng bó chưa? Chỗ này của ta có một bình Ngọc Phu Sinh Cơ cao, bôi xong sẽ không để lại vết sẹo, ngươi đem cho nàng”

Lời của Phụng Cửu khiến Tuyết nghe thấy có chút là lạ, “Tiểu thư cũng không bị thương a!”

“Không bị thương làm sao có nhiều máu như vậy? Lạc Tuyết, Văn Văn có phải hay không bị thương rất nặng? Ta xem sắc mặt vừa rồi của nàng khó coi như vậy, nhất định bị thương rất nặng, có phải hay không nàng không cho ngươi nói cho ta biết? Ngươi để cho ta vào xem nàng!”

Lạc Tuyết sững sốt, hiện tại rốt cục hiểu được Phụng Cửu nói “máu” là có ý gì, lập tức cười gập thắt lưng. Ôi mẹ ta nha! Vị gia này trong đầu chứa cái gì? Cái loại chuyện này, chỗ kia, muốn băng bó làm sao đây!

Lạc Tuyết rốt cục hiểu được Hạng Quân Văn bình thường nói câu “rất ngu rất ngây thơ” kia là có ý gì, Phụng Cửu chính là người như vậy a!

Bất quá, điều này cũng thuyết minh Phụng Cửu bình thường tiếp xúc nữ nhân không nhiều lắm, cho nên đối với những thứ này cũng không hiểu biết. Lạc Tuyết hiện tại đối với Phụng Cửu càng thêm vừa lòng, nam nhân sạch sẽ mới xứng đôi cùng Hạng Quân Văn, người nam nhân này không tệ!

Thấy Lạc Tuyết không lo lắng ngược lại còn cười, may Phụng Cửu vắn vắn. Nha đầu này bị Hạng Quân Văn coi như bảo bối, nàng sao có thể đối với chủ tử như thế?

Nhìn ra Phụng Cửu bất mãn với mình, tiếng cười của Lạc Tuyết rốt cục ngừng lại. “Phụng công tử, tiểu thư nhà ta không bị thương, chỉ là.....”

“Chỉ là cái gì?” Phụng Cửu tiến lên một bước.

“Quý thủy của tiểu thư đến.” Tthanh âm của Lạc Tuyết tuy nhỏ, lại bị Phụng Cửu nghe rõ ràng rành mạch.

Nhất thời, khuôn mặt trắng nõn của Phụng Cửu biến thành màu hồng, lại cấp tốc chuyển sang ráng đỏ, cuối cùng biến thành trứng tôm nấu chín, thanh âm cũng trở nên lắp bắp, “Quý, quý thủy.....”

“Đúng vậy a! Tiểu thư không thoải mái, mời công tử trở về, nàng muốn nghỉ ngơi.” Lạc Tuyết xoay người tính vào nhà, dường như làm bầm lều bầu bỏ một câu, “Tiểu thư mỗi lần quý thủy đều sẽ đau đến ngất xỉu đi, ai..... Mấy ngày nay tiểu thư lại phải chịu khổ. Tiểu thư đáng thương!”

Lời này, khiến cho Phụng Cửu mới vừa rồi còn đang ngượng ngùng lập tức sinh ra ý muốn bảo hộ mãnh liệt. Hạng Quân Văn ở bên trong chịu khổ, hẳn sao có thể phát tay áo chạy lấy người.

Hạng Quân Văn tính nằm xuống, lại phát hiện trước mắt tối sầm lại, mở mắt ra nhìn thấy Phụng Cửu, nàng có chút giật mình. “Không phải cho người trở về sao! Ta đây hai ngày không thoải mái ——”

“Ta biết.” Phụng Cửu cúi xuống, bàn tay to nhẹ nhàng đặt ở trên đầu Hạng Quân Văn, “Ta ở cùng nàng, chờ nàng ngủ ta lại đi.”

Hạng Quân Văn muốn cự tuyệt, nhưng mà từ trong lòng bàn tay Phụng Cửu truyền đến độ ấm làm cho nàng cảm thấy hết sức ấm áp, hôm nay giằng co nửa ngày, lúc này Hạng Quân Văn thật sự mệt mỏi, trực tiếp nhắm mắt lại, thoáng chốc thì nặng nề đi vào giấc ngủ.

“Chít chít ——” Ngân Hồ nằm ở trong nôi, con mắt long lanh tròn trĩnh, nhìn Phụng Cửu xốc lên chần nằm ở bên người Hạng Quân Văn, Ngân Hồ xém chút cắn đầu lưỡi. Chủ nhân đây là muốn làm sao? Nhân lúc cháy nhà mà đi hỏi của, muốn ăn đậu hủ Hạng Quân Văn sao? Không cần! Chủ nhân, người khi nào lại hạ lưu như vậy?

“Câm miệng!” Phụng nhân của Phụng Cửu bắn qua, trừng mắt liếc Ngân Hồ một cái, Bao Tử lập tức ngoan ngoãn ghé vào bên cạnh, vẫn không nhúc nhích nhìn Phụng Cửu. Được rồi! Nó thừa nhận mình và Phụng Cửu lực lượng chênh lệch quá lớn, chỉ có thể “thấy chết mà không cứu” ——

Hạng Quân Văn đã ngủ say, Phụng Cửu đưa tay dịch chuyển đến trên bụng của nàng, đem nội lực hóa thành dòng nước ấm, chậm rãi ấm áp xoa bụng của nàng. Những thứ này là Lạc Tuyết vừa nói cho hắn biết, Lạc Tuyết hướng về mình, khiến cho trong lòng Phụng Cửu lại hy vọng tràn đầy. Chỉ là tiểu nhân nhi này, khi nào mới có thể thông suốt, mới có thể rộng mở lòng tiếp nhận hắn chứ?

Người mùi hương thơm ngát trên người Hạng Quân Văn, Phụng Cửu thật cẩn thận đem nàng ôm vào lòng. Trước kia chỉ là nhìn Hạng Quân Văn gầy, thật sự đem nàng ôm vào trong ngực, Phụng Cửu mới phát hiện nữ nhân này trên người cũng chưa được mấy lượng thịt. Xem ra này tiểu nhân nhi rất không biết chiều chuộng chính mình! Hắn nhất định phải đem nàng dưỡng béo!

Hạng Quân Văn đã ngủ say, Phụng Cửu vẫn tròn tròn mắt tham lam nhìn nữ nhân trong lòng, chờ đến khi Phi Sương xuất hiện ở bên người, Phụng Cửu mới thu hồi biểu tình vừa rồi.

“Đã điều tra xong?”

“Hồi thiếu chủ, Vân Tranh quận chúa ngày hôm qua đến Cẩm thành, lần này ám sát là quận chúa phái tới.” Nhìn thấy Phụng Cửu cùng Hạng Quân Văn cùng giường, con mắt Phi Sương xém chút rơi xuống, thiếu chủ không phải ghét nhất nữ nhân đụng vào sao? Vì sao, vì sao..... Tâm tình của Phi Sương đã không thể dùng kinh đảo hải lăng đồ hình dung.

*Kinh đảo hải lăng: sóng to gió lớn.

“Đi, tìm được chỗ ở của Vân Tranh, đem sát thủ ả mang đến điều xử lý. Nữ nhân đó rất nanh nọc, lúc này, đánh gãy nanh vuốt của ả, xem ả làm sao liều lĩnh!” Mắt phượng hẹp dài của Phụng Cửu mang hàn ý liên liên, Vân Tranh thế nhưng muốn động đến Hạng Quân Văn? Chẳng lẽ nghĩ hắn tính tình tốt, dễ khi dễ? Hắn lớn như vậy, rốt cục cũng để ý một nữ nhân, Vân Tranh nếu còn không thức thời, ả nên chuẩn bị tốt mà nhận lấy lửa giận của hắn!

“Vâng!” Biết thiếu chủ tức giận, Phi Sương trong lòng hết sức vui vẻ tiếp nhận việc này. Hắn sớm đã xem Vân Tranh không vừa mắt, lần này nhất định phải làm cho nàng đẹp mặt!

Chương 49: Bắt lấy dạ dày nữ nhân

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Hạng Quân Văn đang mộng đẹp, là bị một trận mỹ vị nồng đậm làm tỉnh lại. Chờ nàng mơ mơ màng màng mở mắt ra, mới phát hiện trời đã tối rồi, nàng thật lâu đều không có ngủ an ổn như vậy, cảm giác giấc ngủ này thật thư thái.

Lại thấy, Phụng Cừ ở trước bàn bận bịu, Ngân Hồ ngồi xồm trên ghế, hai trông mắt long lanh tỏa sáng, đầu lưỡi hồng nhợt nho nhỏ thè ở bên miệng, nước miếng một giọt một giọt rơi trên trên mặt đất.

“Chít chít ——” Chân trước của Bao Tử ghé vào trên bàn, thần thái sáng láng nhìn mỹ thực trong tay Phụng Cừ, hai mắt đã tràn ngập khát cầu.

“Hừ ——” Phụng Cừ làm một cái thế tay chớ có lên tiếng, đưa tay chụp lấy móng vuốt của Bao Tử, “Đây là ta làm cho Văn Văn, không cho ngươi ăn vụng.”

“Chít chít.....”

Nghe Phụng Cừ nói như vậy, Ngân Hồ xém chút khóc. Đây rõ ràng chính là bắt công a! Phụng Cừ mỗi lần đều sai Phi Sương đến làm thức ăn cho nó, thế nào gặp được tiểu mỹ nhân, thì tự mình ra trận chứ? Sớm biết Phụng Cừ nấu cơm ăn ngon như vậy, đánh chết nó cũng sẽ không chạm vào những thứ Phi Sương làm kia, đó là đồ ăn cho người sao? (Mổ hồ trực tiếp đã quên chính mình căn bản là không phải người.)

Biểu hiện của một chủ một tớ này dừng ở trong mắt Hạng Quân Văn, thậm chí có loại hương vị âm áp.

“Ngươi tỉnh?”

Thời điểm Phụng Cừ quay đầu, đứng díp chống lại ánh mắt Hạng Quân Văn, nàng mặc một kiện áo dài màu trắng rộng thùng thình, cổ tay mảnh khảnh chống sau tai, nồng đậm tóc đen phủ ở trước ngực, lưỡi biếng tựa vào gối đầu, bộ dáng kia, tựa như cảnh tiên tử trong mơ, khiến cho người đui mù.

“Đói bụng rồi chứ! Không biết nàng thích ăn cái gì, ta làm món sở trường của ta, nàng nếm thử?”

Phụng Cừ tiến lên nâng Hạng Quân Văn dậy, phủ thêm áo khoác cho nàng. Đang nghe nói toàn bộ một bàn món ngon sắc hương mỹ vị này là Phụng Cừ tự mình làm, Hạng Quân Văn hết sức kinh ngạc, “Phụng Cừ, ngươi biết nấu ăn?”

“Thế nào, có phải rất ngạc nhiên hay không? Bản nhân lên được phòng khách, xuống được phòng bếp, là điều kiện tốt nhất để tuyển chọn vị hôn phu nha!”

Phụng Cừ “mèo khen mèo dài đuôi” như vậy, khiến cho Hạng Quân Văn bất đắc dĩ lắc lắc đầu, “Có ăn được không, ăn mới biết được chứ!”

Hạng Quân Văn không biết một bàn này, đem khẩu vị của nàng khơi lên, vừa ăn vừa hưởng Phụng Cừ vờn ngón tay cái. Hắn làm đồ ăn cực hợp khẩu vị của nàng, Hạng Quân Văn đã lâu chưa ăn qua đồ ăn ngon như thế.

“Phụng Cừ, ngươi so với đầu bếp Hanh Thông từ lâu còn lợi hại hơn!”

Thấy Hạng Quân Văn ăn mãi ý, hơn nữa bôi thêm một chén cơm, phụng nhãn diêm dưa lắng lợ của Phụng Cừ cười đến híp lại thành một đường thẳng. Giống như mỹ vị này cuối cùng đều từng chút từng chút biến thành dinh dưỡng, bị Hạng Quân Văn hấp thu, biến thành thịt, sinh trưởng ở trên người Hạng Quân Văn, đến lúc đó ôm Hạng Quân Văn liền sẽ không lỏng tay.

Đều nói bắt lấy lòng của nữ nhân, trước hết phải bắt được dạ dày của nữ nhân, trong lòng Hạng Quân Văn phòng bị quá nặng, hắn nhất định phải chậm rãi xâm nhập vào cuộc sống của nàng, dùng mỹ thực buộc chặt dạ dày của nàng, từng chút một ăn mòn lòng của nàng, khiến cho Hạng Quân Văn cuối cùng không rời được mình, không thể không dựa vào trong lòng ngực của hắn, làm nương tử của hắn sinh con đẻ cái cho hắn!

Những tâm tư nho nhỏ này của Phụng Cừ, Hạng Quân Văn không hề biết. Nàng một bên hưởng thụ mỹ thực, một bên đem đồ ăn ngon chia cho Bao Tử, một người một hồ, ăn đến cực kỳ vui vẻ, chỉ chờ nàng thả bát, mới nhớ tới Phụng Cừ. “Phụng Cừ, ngươi ăn chưa?”

Thấy Hạng Quân Văn rốt cục chú ý tới mình, Phụng Cừ xém chút khóc ra. Nữ nhân này, vì sao đối với hồ ly tốt hơn đối với hắn? Chẳng lẽ hắn một mỹ nam rõ ràng ở nơi này, lực hấp dẫn vẫn còn so sánh không hơn Bao Tử núc nịch thịt tham ăn sao?

“Ta chưa ăn ——” Phụng Cừ nhắc Ngân Hồ lên vớt xuống đất, ngồi ở bên cạnh Hạng Quân Văn, cầm bát cơm của nàng, trực tiếp dung nước canh

còn lại ăn hai chén com. Nhìn thấy Phụng Cửu chỉ ăn chút canh thịt, Hạng Quân Văn trong lòng có chút áy náy, nàng cùng Bao Tử đem thức ăn đều ăn, thật đúng là đã quên Phụng Cửu.

“Thực xin lỗi! Những thứ này quá ngon, ta đã quên mất nguội.....”

Hạng Quân Văn xin lỗi đây là lần đầu tiên, điều này Phụng Cửu xem ra, là quan hệ giữa hai người bắt đầu chuyển biến tốt đẹp, cho thấy trong lòng nàng bắt đầu tiếp nhận mình, đây chính là dấu hiệu tốt.

Kiểm chế nội tâm sung sướng, Phụng Cửu ho khan một tiếng, “Không có việc gì, ta lần sau làm nhiều một ít. Nàng thích ăn, ta mỗi ngày đều làm cho nàng ăn!”

“Được!” Hạng Quân Văn cười ngọt ngào, sợi tóc trên trán nhẹ nhàng đảo qua đuôi lông mày, khiến cho tim Phụng Cửu đập thình thịch.

Trên giường lúc trước Hạng Quân Văn bỏ đi mạn sa che mặt, lộ ra vết bớt bên má trái, bắt quá ở trong mắt Phụng Cửu, cái bớt này không thể hư hao địa vị Hạng Quân Văn ở trong lòng hắn. Ngay lúc Hạng Quân Văn ngủ say, hắn lén lút kiểm tra cổ chân của nàng. Nữ nhân này, hắn muốn!

Hiện tại nhất mấu chốt là, chặt đứt hết thảy cớ đại bên người Hạng Quân Văn, đem tất cả tình địch đều bóp chết ở trong tã lót. Nghĩ như vậy, Phụng Cửu liền chuyển đề tài, “Văn Văn, không thể phải cứ chữa bệnh cho Công Tôn Trường Khanh sao? Người nhiều như vậy, không phải nàng không thể sao?”

Đối với chồng trước của Hạng Quân Văn, Phụng Cửu trong lòng có một điểm rối rắm nhỏ nhỏ như vậy. Vô luận Công Tôn Trường Khanh trong lòng Hạng Quân Văn là người như thế nào, thủy chung chiếm cứ nàng ba năm thời gian, nếu nói là không có tí xíu cảm tình, đó là không có khả năng, huống chi năm đó Hạng Quân Văn là chủ động yêu cầu gã cho Công Tôn Trường Khanh, như vậy nàng hiện tại chữa bệnh cho Công Tôn Trường Khanh, có phải hay không muốn cùng hắn một lần nữa bắt đầu?

Mỗi lần nghĩ như vậy, suy nghĩ của Phụng Cửu đều dừng lại, hắn sợ tiếp tục đoán, kết quả sẽ là một cái mà hắn không thể chấp nhận. Hắn yêu nữ nhân này, cũng không nguyện ý dùng phương thức nàng không thích để có được nàng. Nếu nàng thật tình thích Công Tôn Trường Khanh, hắn nên như thế nào? Giết chết Công Tôn Trường Khanh? Hay là xóa trí nhớ của nàng, làm cho nàng ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh mình?

“Chữa cho hắn, Công Tôn Nam sẽ thấy cũng không có cơ để lưu Công Tôn Trường Khanh ở lại Cẩm thành. Ta muốn nhìn thấy bộ dáng đường đường Yến vương ở Mạc Bắc cắn bánh ngô nguội uống nước lạnh.”

Một câu của Hạng Quân Văn, trực tiếp khiến cho linh tính trong đầu Phụng Cửu hoàn toàn biến mất. Thì ra là nguyên nhân này! Lời của Hạng Quân Văn khiến cho Phụng Cửu như ăn thuốc an thần, lần này, hắn triệt triệt để để nhẹ nhàng thờ ra! Đây, không có chuyện gì đoán mò nhiều như vậy làm gì? Nữ nhân hắn nhìn trúng, tự nhiên là bất đồng.

“Văn Văn, nhìn ta làm cho nàng bữa tối thịnh soạn như vậy, nàng có thể hay không đáp ứng ta, thời điểm chữa bệnh cho Công Tôn Trường Khanh mang theo ta?”

Phụng Cửu lo lắng không phải dư thừa, Văn Tranh là một bà điên, hôm nay náo loạn như vậy, nàng nhất định có thể tra ra chuyện tình Nam công tử chữa bệnh cho Công Tôn Trường Khanh. Nếu Hạng Quân Văn một mình đi Yến vương phủ, hắn sợ nàng gặp sẽ Văn Tranh. Nữ nhân này điên sự tình gì cũng có thể làm ra, hắn tuyệt đối sẽ không cho phép Văn Tranh động một cây tóc gáy Hạng Quân Văn.

Phụng Cửu lo lắng, Hạng Quân Văn biết, phiền toái này là Phụng Cửu mang đến, hắn ra mặt giải quyết đương nhiên tốt nhất.

“Phụng Cửu, Văn Tranh kia, chắc không phải lão yêu thân mến của ngươi! Thế nhưng lại ăn dấm chua của một người nam nhân, nữ nhân này cũng thật đủ điên cuồng!”

“Nàng cùng ta không quan hệ!” Nghe Hạng Quân Văn trêu chọc, trong thanh âm của Phụng Cửu có vệt vàng phản bác cùng một loại phần nộ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Thua thì hôn ta

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Vừa dứt lời, Phụng Cửu có chút thô lỗ đem Hạng Quân Văn ôm vào trong lòng, nhìn chăm chăm ánh mắt của nàng.

“Trên thế giới này chỉ có hai nữ nhân cùng ta có quan hệ, người thứ nhất, là mẫu thân của ta. Người thứ hai, là thê tử của ta. Nếu sau khi thành thân ta may mắn có được nữ nhi, như vậy nàng sẽ là nữ nhân thứ ba cùng ta có quan hệ. Về phần Văn Tranh, vô luận ả nhất sương tình nguyện làm sao, ở trong

mất ta, nàng có là núi phân, cũng cùng ta không quan hệ!”

Hai người sáp lại thật gần, Hạng Quân Văn tỉnh tường nghe được nhịp tim của Phụng Cửu còn có hơi thở nam tính dương cương trên người hắt phát ra. Trong khoảng thời gian này Phụng Cửu luôn là thuận theo nàng, cho tới bây giờ chưa nói quá một câu cứng rắn, hôm nay, Hạng Quân Văn từ thanh âm của Phụng Cửu nghe được mấy phần tức giận, hẳn không thích nàng trêu chọc hẳn cùng Vân Tranh như thế. Hạng Quân Văn nghe ra ý tứ của Phụng Cửu.

“Vân Vân ——” Thấy Hạng Quân Văn không nói lời nào, Phụng Cửu đưa tay chạm đến đôi môi mềm mại xinh đẹp như đóa hoa của nàng, “Vân Vân, đừng đem nữ nhân khác cùng ta gộp chung cùng một chỗ, bản. .... Vô luận người khác đàm luận ta thế nào, nàng không thể hoài nghi ta. Nhất định phải tin tưởng ta, biết chưa?”

Ma xui quỷ khiến, Hạng Quân Văn thế nhưng gật gật đầu. Cái gật đầu này, khiến cho tâm Phụng Cửu đều tan chảy. Hạng Quân Văn tin tưởng hẳn, đây là lễ vật lớn nhất hôm nay Phụng Cửu thu hoạch được.

Bởi vì đại di mục của Hạng Quân Văn đã đến, Phụng Cửu bắt nàng ở lại trong phòng, không cho nàng đi Yến vương phủ. Bởi vậy làm ra một loạt hậu quả, ngay sau khi tiền đặt cược của Nam công tử cùng Yến vương thoát một cái trở thành đề tài nóng bỏng, Nam công tử đột nhiên biến mất, rất nhiều người bắt đầu phỏng đoán hành tung của Nam công tử, càng nhiều người cho rằng Nam công tử không thể chữa khỏi bệnh cho Yến vương, rõ ràng đưa giỡn xong mất tích.

Có kẻ lại thấy trận hỗn chiến sáng khoái trên đường ngày đó, Phụng Cửu cùng Bách Lý Giao hai vị công tử danh chấn thiên hạ đều kiệt lực bảo vệ Nam công tử, cộng thêm Vân Tranh cái bà điên thích ăn dấm chua xuất hiện, đem chuyện này đẩy thành cao trào.

Mọi người đều nghị luận, Phụng Cửu công tử bị bình dấm chua Vân Tranh này làm cho phải tìm nam nhân, khiến cho bao nhiêu nữ nhân trong thiên hạ làm sao chịu nổi! Huống chi chuyện này còn có một tiểu tam —— Hi Quận Vương Bách Lý Giao, hay là, Phụng Cửu cùng Bách Lý Giao đồng thời yêu Nam công tử?

Một câu cuối cùng của Bách Lý Giao kia “Phụng Cửu người cái tên hỗn đản” lại bị người khác nghe được rành mạch rõ ràng, Bắc Giao Nam Phụng nổi tiếng thiên hạ thế nhưng thích nam tử, hơn nữa vì một mỹ thiếu niên tranh giành tình nhân, sự tình gì có thể so sánh trình độ được với tin tức kinh bạo này?!

Dân chúng là mảnh đất tốt để bồi dưỡng bát quái, so với Nam công tử chữa bệnh cho Công Tôn Trường Khanh, tin tức phía lại có tính chất bạo tạc hơn. Nam Nam? Đa giác luyện? NP? Thương thiên, đại địa, nam nhân tốt đều muốn yêu nhau, các nữ nhân phải làm sao?

Nam công tử ở trong các loại YY vô hạn của mọi người, bị đập nặn thành một nam sinh nữ tướng, nhu tình như nước, khuynh quốc khuynh thành, lại công tử thân bí y thuật cao minh, rất nhiều người phỏng đoán Nam công tử là ốc chủ thân bí của Bách Hoa cốc, lại có người cho rằng Nam công tử nam sinh nữ tướng như thế, mang theo nữ tính âm nhu người hẳn là đến từ Di La quốc ở hải ngoại nữ tôn nam ti.

Tóm lại, chỉ là thời gian năm ngày, Nam công tử trở thành nhân vật phong vân ở Cẩm thành. Hạng Quân Văn tránh ở phủ tướng quân điều dưỡng thân mình, nghe không được những lời đồn đãi chuyện nhảm, nhưng mà nhân vật trung tâm của những đề tài kia, Vân Tranh quận chúa lại rất không thoải mái.

“Đã chết? Điều chết hết?” Vân Tranh nhìn A Nô trước mặt, vẻ mặt khó tin. Những người đó đều là Bách Lý Thái Vi để lại cho nàng, thế nhưng ở trong một đêm toàn bộ đều chết, điều này sao có thể?!” A Nô, là ai giết chết từ sĩ của ta?”

“Quận chúa, nô tỳ không có điều tra ra. Võ công đối phương quá mức cao thâm, thời điểm chờ nô tỳ cùng Hắc Ưng tới, tất cả mọi người đều chết hết.” Nghĩ tới tình cảnh ba mươi cái tử sĩ bị một kiếm phong hầu, A Nô thế nào cũng không tin vào hai mắt của mình. Năng lực của những người đó nàng đều minh bạch, tại sao lại bị chết thảm thiết như vậy, vô lực phản kháng? Rốt cuộc là ai làm chứ?

“Ai? Là ai giết chết người của ta, là ai?” Vân Tranh tức giận đến một phen xé xuống cái khăn che mặt trên mặt, vút trên mặt đất hung hăng giẫm, “Hắc Ưng, đi thăm dò, đem người điều tra ra! Ta muốn nhìn xem, rốt cuộc là ai muốn cùng Vân Tranh ta đối nghịch! Nhanh đi ——”

Hắc Ưng không nhúc nhích, biểu tình đờ đẫn như trước, phân tích lại mọi chuyện, lại làm cho tâm tình nóng nảy của Vân Tranh thoáng bình phục một chút. “Quận chúa, lúc này đây chuyện tình rõ ràng chính là nhằm vào người! Hiện tại người bên người chỉ còn lại có ta cùng A Nô, Cẩm thành cũng không phải địa bàn của chúng ta, nay dịch ở trong tối ta ở ngoài sáng, nếu ta rời đi tra tìm hung thủ, sợ là kẻ phía sau màn độc thủ biết sẽ đối với người bất lợi.”

Hắc Ưng nói những lời này rất có lý, cũng nói rất chính xác, A Nô vội vàng phụ họa hẳn. “Quận chúa, Thái tử điện hạ đã ở Cẩm thành, người sao không đi tìm Thái tử, có hẳn ở đây, tin chắc hung thủ phía sau màn cũng sẽ có sự kiêng kỵ?”

Nghe xong lời nói của hai người, Vân Tranh gật gật đầu, “Xem ra chỉ có thể như thế! Bất quá, mặc kệ là ai, giết người của ta, ta nhất định phải làm cho hắn trả giá đại giới! Đúng rồi, hành tung của Nam công tử các người đã tra ra chưa? Phụng Cửu nữa? Hẳn ở đâu, các người tìm được rồi sao?”

Vừa nghe lời này, Hắc Ưng cùng A Nô đồng thời quỳ xuống, “Quận chúa tha lỗi, chúng ta không có tìm được thiếu thành chủ, cũng không tìm được Nam công tử.”

“Phế vật! Phế vật! Một đám phế vật!” Vân Tranh giận ném cái bàn đi, trà nóng trong tay lại trực tiếp vút ở trên đầu Hắc Ưng.

Nước nóng, theo mũi Hắc Ưng nhỏ xuống, lưu lại một vệt đỏ. “Quận chúa, thiếu thành chủ tựa hồ cố ý giấu diếm hành tung của Nam công tử, thuộc hạ vô năng!”

Lời của Hắc Ưng, chắc chắn là đổ dầu vào lửa. Vừa nghĩ tới hình ảnh Phượng Cửu ôm Nam công tử không quay đầu lại, tìm Vân Tranh ngay lập tức nhỏ máu. Nàng ngàn phòng vạn phòng, phòng tất cả nữ nhân, không nghĩ tới Phượng Cửu thích lại là nam nhân! Điều này làm cho nàng làm sao phòng? Khó trách Phượng Cửu nhìn thấy nữ nhân thì buồn nôn, đối với nữ nhân đều nhường bộ lui binh, thì ra, hắc lại là người như vậy, điều này là sao?!

Cần tiều răng ngọc, Vân Tranh vò nát khăn lụa trong tay, ánh mắt phá lệ hung hãn, hoàn toàn phá hủy mỹ cảm trên mặt nàng.

“Nam công tử không phải chữa bệnh cho Yến vương sao, các người nhờ Yến vương phủ coi chừng dùm! Tóm lại, Nam công tử nhất định phải chết! Sống phải thấy người, chết phải thấy xác!”

Chờ đến khi đại di mộ hoàn toàn rồi đi, Phượng Cửu mới cho Hạng Quân Văn xuống giường. Hạng Quân Văn thế mới biết lúc Phượng Cửu bỏ đi lớp da mặt vui cười kia, khi uy nghiêm lại giống như thiên thần. Nam nhân này thật sự đáng giận, vì ngăn cản nàng đi Yến vương phủ, ngày đêm canh giữ ở khuê phòng của nàng. Hơn nữa tuyên bố, nàng muốn đi gặp chồng trước cũng được, trừ phi đã bại ta.

Lời nói Phượng của Cửu, quả thật khơi mào hứng thú của Hạng Quân Văn. Nàng đến nơi đây, còn chưa có cùng cao thủ thế giới này giao thủ qua. Cao thủ, Phượng Cửu hẳn được xem như phải, cho nên năm ngày này Hạng Quân Văn mỗi ngày ở trong phòng cùng Phượng Cửu đánh nhau.

Phượng Cửu kiêu ngạo nói, ta chấp nàng một tay, nàng hai tay! Lời này thật sâu kích thích Hạng Quân Văn, nàng hành động bất tiện, chỉ dựa vào hai tay chống lại Phượng Cửu. Không nghĩ tới, Phượng Cửu tên gia hỏa này thật là cái biến thái! Cho dù nàng dùng hết chiêu thức, cuối cùng đều bị tay trái của Phượng Cửu tứ lạng bạt thiên cân, thoải mái hóa giải. Hơn nữa tên kia cuối cùng còn đưa ra điều kiện vô sỉ, nếu Hạng Quân Văn mỗi ngày đều thua dưới tay hắn, cuối cùng phải bồi thường hắn một cái hôn.

“Vân Vân, nàng thua, hôn của ta đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Hôn môi và nhào tới

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Nhìn gương mặt mỹ hoặc chúng sinh càng ngày càng gần kia, tim Hạng Quân Văn đột nhiên đập dồn dập, cùng với tim đập gia tốc là hai má nóng bừng như phát sốt, cùng với yết hầu khô nóng.

Tuy rằng phía trước chỉ là một lời nói đùa hiếu thắng, nhưng mà Hạng Quân Văn không ngờ rằng Phượng Cửu cư nhiên sử dụng tất cả vốn liếng để chặn lại chiêu thức của nàng, giống như đối với nàng mưu đồ đã lâu, đã sớm thiết lập một cái bẫy chờ nàng nhảy vào.

Trong lỗ mũi tất cả đều là hơi thở nam tính trên người Phượng Cửu, khiến cho đầu óc Hạng Quân Văn đình trệ tạm thời, quên cả trốn tránh, chờ đến khi Phượng Cửu đến trước mặt nàng, thời điểm hô hấp âm áp nhẹ nhàng lay động chớp mũi của nàng, Hạng Quân Văn rốt cục thanh tỉnh lại.

“Đừng. ....”

Lời còn chưa nói xong, lời phía sau đều bị Phượng Cửu nuốt vào miệng. Không để Hạng Quân Văn lui về phía sau, bàn tay to của Phượng Cửu giữ lấy đầu nàng, cái lưỡi linh hoạt nâng mở cánh môi của nàng, dò xét đi vào, dò xét triệt để.

Lúc này, Hạng Quân Văn ngốc lảng, Phượng Cửu vẫn luôn tạo ra nhũ, dù cho vui cười hay tức giận mắng chửi người, cũng là đối với nàng che chở cực kỳ, hôm nay lại có chút vội vàng, vội vàng như một tên tiểu tử tóc còn để chòm, ở trong miệng của nàng một đường thẳng tắp. Thậm chí nhiều lần lưỡi của hắn đụng phải răng nanh của nàng, cọ lưỡi hắn đau đến run rẩy, hắn vẫn là không chịu bỏ qua, tích cực thăm dò hương thơm thuộc về nàng như trước.

“Chít chít ——” Bao Tử ở một bên hoàn toàn ngây người, lệch hàm, đầu lưỡi hồng nhợt thè ra, hai con mắt lấp lánh nhìn hai người. Chủ tử thật vô sỉ! Bao Tử càng ngày càng cảm thấy Phượng Cửu chính là một cảm thú che dấu vô cùng tốt, thẳng đến khi gặp được Hạng Quân Văn thú tính mới nổi lên, thường làm ra chuyện không bình thường, hay là Hạng Quân Văn chính là cái chìa khóa mở ra thú tính kia của Phượng Cửu?

Phượng Cửu lúc này, không nghĩ được nhiều như vậy, môi của nàng, ngây ngô giống như hắn tưởng tượng như vậy, còn có hương hoa quả, khiến cho hắn vốn dĩ chỉ tính lướt qua liền quên mất dự tính ban đầu, một mặt đòi hỏi, thẳng đến khi hơi thở của Hạng Quân Văn nặng nề, hai má đỏ lên, Phượng Cửu mới thở dài một tiếng, lưu luyến không rời khỏi.

Nhìn cặp môi của Hạng Quân Văn bị mình hôn đến sưng đỏ kia, Phượng Cửu có đau lòng, có áy náy. Chuyện này hẳn cũng là lần đầu tiên, đã vậy còn quá lỗ mãng, làm cho môi nàng sưng lên như đoá hoa hồng buổi sáng, tựa hồ có thể nhìn thấy tơ máu ở trên môi.

“Thực xin lỗi!” Phượng Cửu có chút ảo não, vẫn tự xưng là không gì làm không được hẳn rốt cục hất bại, “Ta cam đoan lần sau sẽ làm tốt hơn. ....”

Lời nói của Phụng Cửu trong khiến cho mặt Hạng Quân Văn nóng bỏng giống như có thể nung chảy thép, người nam nhân này làm sao có thể..... mặt dày vô sỉ như lẽ đương nhiên như thế!

Thấy Hạng Quân Văn nửa ngày không nói lời nào, Phụng Cửu có chút sốt ruột, hắn thừa nhận chính mình rất tự tin có được nàng, đem người vợ này đem về nhà, cho nên mới dùng biện pháp như thế, trước hết bắt đầu từ hôn, từng chút từng chút một ăn mòn nàng. Nhưng Hạng Quân Văn trầm mặc cùng với đôi mắt rũ xuống của nàng, khiến trong lòng hắn sinh ra một cổ hoảng sợ, hay là, hắn quá “ép buộc” làm cho nàng xấu hổ và giận dữ, hoặc là nàng xem hắn là người tùy tiện?

Vừa nghĩ tới Hạng Quân Văn khả năng sẽ lạnh nhạt thờ ơ mình, trong lòng Phụng Cửu liền đau lẫn run rẩy, hắn một phen nắm bả vai gầy yếu của Hạng Quân Văn, bức nàng nhìn thẳng vào mình, “Văn Văn, nàng hãy nghe ta nói, ta là thiệt tình thích nàng, ta sẽ phụ trách với nàng! Vừa rồi, ta, ta là lần đầu tiên thân mật với một cô nương, ta.....”

Phụng Cửu nóng lòng biện giải cùng vừa rồi bá đạo liễu lĩnh hoàn toàn không giống, trong mắt của hắn có ảo não có lo lắng, các loại cảm xúc phức tạp quay cuồng dao động ở trong phụng mầu hẹp dài của hắn. Nghe Phụng Cửu nói thích chính mình, Hạng Quân Văn nhất thời cảm thấy kinh ngạc. Vì sao, lại là nàng?

Trên đời này chỉ có hai nam nhân sau khi nhìn thấy vết bớt xấu xí bên má trái của nàng không có tỏ ra chán ghét cùng sợ hãi, một, là phụ thân của nàng Hạng Trị Chung, ở trong mắt của hắn, Hạng Quân Văn thủy chung là tốt nhất; một người khác, là Phụng Cửu, từ đêm hắn xâm nhập đó bắt đầu, hắn nhìn nàng ánh mắt thủy chung là im lặng thuần khiết, không có một tia trần tục nào ở bên trong.

Hiện tại, nghe thấy Phụng Cửu nói thích chính mình, Hạng Quân Văn có chút bối rối.

Cảm giác được đối phương thiện ý hòa hảo, cùng việc đâm thủng tờ giấy này là hai việc khác nhau. Nếu hắn không vạch trần, hai người còn có thể bình an vô sự, nhưng hôm nay Phụng Cửu chính mồm nói thích nàng, vậy nàng nên làm thế nào? Hai kiếp làm người, tuy rằng kiếp trước chưa oanh oanh liệt liệt yêu một lần, nhưng chưa ăn qua heo chạy, chỉ là người nam nhân này..... Hạng Quân Văn cũng nói không rõ ràng cảm giác trong lòng mình đối với Phụng Cửu là gì.

Phụng Cửu không nghĩ tới chính mình giải thích lại “càng bôi càng đen”, biến thành Hạng Quân Văn trực tiếp cắn môi, một bộ ủy khuất cực kỳ, trong lòng nhất thời bối rối lợi hại, đưa tay đem Hạng Quân Văn ôm vào lòng, “Thực xin lỗi! Là ta quá nóng nảy! Ta cam đoan với nàng tuyệt đối sẽ không có tiếp theo, ta nhất định hoàn toàn tôn trọng nàng, trừ phi nàng nguyện ý, có được không? Văn Văn, nàng đừng buồn không nói lời nào, nàng không nói lời nào trong lòng ta rất ——”

“Phụng Cửu, người đem ta ôm hông rồi.” Hạng Quân Văn vui đầu ở trong ngực Phụng Cửu, ngực hắn thế nào lại cứng rắn như tường đồng vách sắt, cái mũi nàng bị đâm đến đau xót.

Hạng Quân Văn rốt cục mở miệng, dây cung đang buộc chặt trong lòng Phụng Cửu rốt cục lơi lỏng xuống, buông Hạng Quân Văn ra, thanh âm của hắn có chút thật cẩn thận. “Văn Văn, nàng đừng ghét ta, ta đối với nàng ——”

“Thực sự kém cỏi.”

Bốn chữ của Hạng Quân Văn, xối cho Phụng Cửu một cái thấu tâm lạnh. Thiếu chủ Bàn Long thành không ai bì nổi ở trước mặt Hạng Quân Văn cuối cùng có cảm giác thất bại, rốt cuộc là hắn nói không rõ ý, hay là Hạng Quân Văn trong lòng thật không có hắn, vì sao nụ hôn này trong cảm nhận của Hạng Quân Văn, lại là như thế? Chỉ là một màn làm nền thất bại?

Nhận thấy được thân thể Phụng Cửu cứng ngắc, Hạng Quân Văn có chút muốn cười. Bị người cường hôn, làm phụ nữ thế kỷ 21, nàng có phải hay không nên nhào tới phản công đây?

Ngay lúc tâm Phụng Cửu đang thật lạnh, thanh âm thanh lệ của Hạng Quân Văn mang theo một tia trêu tức, “Không nghĩ tới Phụng Cửu thiếu thành chủ lại là một con chim non. Xem ra, nên học một chút!” Hạng Quân Văn cố tình xả giận, ngay lúc Phụng Cửu nâng mắt kinh ngạc lên, Hạng Quân Văn tiếp cận hắn, một tay áp chế lấy Phụng Cửu, môi đỏ mọng đưa tới.

Một nụ hôn này, khiến cho Phụng Cửu xém chút hít thở không thông.

Đây quả thực chính là một loại trừng phạt ngọt ngào! Phụng Cửu đã quên vừa rồi lòng tự trọng bị dả kích, đã quên hắn là làm sao tính kế nữ nhân này, chỉ là không biết môi của nàng vì sao ngọt ngào như thế, vì sao mê người như thế. Hạng Quân Văn chủ động, khiến cho tâm của Phụng Cửu nở rộ, nụ hôn của nàng so với hắn không khá hơn bao nhiêu, nhưng mà nàng nhiệt tình lớn mật như thế, thậm chí mang tính chất trả thù vô vấp, có phải hay không chứng tỏ mọi chuyện đang bắt đầu?

Ngay lúc Phụng Cửu say mê trong đó không thể tự thoát ra được, một cổ lực lượng đem hắn đẩy ra, Hạng Quân Văn đã tựa vào một bên, há mồm thở dốc. Hôn môi cũng là cái việc tốn sức! Khó trách khoa học gia nghiên cứu hôn môi có thể giảm béo chứ! Hạng Quân Văn đang nhìn đến ánh mắt lưu luyến của Phụng Cửu kia, có chút hối hận chính mình lỗ mãng. Sách nói nam nhân không chống cự nổi khiêu khích, quả thế ——

“Được rồi, đi Yến vương phủ đi!” Né tránh ánh mắt nóng rực của Phụng Cửu, Hạng Quân Văn bước xuống giường. “Người đi hay không đi?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 52: Lần thứ hai tiến vào Yến vương phủ

Khi Nam công tử biến mất năm ngày, rốt cục xuất hiện ở đại môn Yến vương phủ, Công Tôn Trường Khanh cùng Bách Lý Giao cùng nhau ra đón tiếp.

Nhìn thấy Phụng Cửu, Bách Lý Giao rất kinh ngạc, thời điểm nhìn đến Phụng Cửu vẻ mặt xuân sắc, ẩn tình đưa tình nhìn về phía Hạng Quân Văn, trong lòng Bách Lý Giao bắt đầu phiên giăng đảo hải. Hay là, Phụng Cửu thật sự thích nam nhân? Tuy rằng Nam công tử quả thật là không tệ, nhưng thiếu chủ Bàn Long thành là một kẻ đoạn tay áo, tin tức này cũng thật sự là quá mức kinh người.

Bách Lý Giao xuất hiện, cũng làm cho Hạng Quân Văn có chút giật mình. Công Tôn Trường Khanh sợ đi bị lưu đầy Mạn Bắc, không tánh được có thêm công lao của Bách Lý Giao, theo lý thuyết hai người hẳn là vừa thấy mặt liền giương cung bạt kiếm, đánh đến người chết ta sống, không nghĩ tới bọn họ thế nhưng tường an vô sự, còn một bộ dáng hữu nghị tình thâm. Rốt cuộc là hữu tình, hay là có chuyện khác? Trong lòng Hạng Quân Văn có chút tà ác nghĩ.

“Người chịu đến đây?” Công Tôn Trường Khanh đang nhìn đến Phụng Cửu bên người Hạng Quân Văn, chỉ là kinh ngạc một lát, ánh mắt liền dừng lại ở trên mặt Nam công tử, “Ta còn tưởng rằng người sợ trị không hết bệnh của ta, cho nên không dám tới.”

“Công Tôn Trường Khanh, miệng thối không nên mở miệng bậy, ô nhiễm không khí. Ta bắt quả là sợ người chỉ không nổi tiền, cho người thời gian chuẩn bị hoàng kim, thế nào, tiền chuẩn bị tốt? Nếu chuẩn bị tốt, bắt đầu chữa bệnh đi! Trừ phi, người hiện tại đối với nữ nhân không có hứng thú, thích hoa cúc tàn ——”

Thời điểm nói lời này, mắt Hạng Quân Văn không có hảo ý quét qua Công Tôn Trường Khanh cùng Bách Lý Giao khiến cho mọi người có thể hiểu được ý tứ của nàng.

“Phốc xuy ——” Phụng Cửu tà ác cười ngay tại chỗ, chỉ có Công Tôn Trường Khanh đen mặt, cùng Bách Lý Giao vẻ mặt nghiền ngẫm. “Ồ trong mắt Nam công tử, ta cùng Yến vương là quan hệ nam nam bất chính kia?”

Bách Lý Giao cũng là kẻ không đem người bức tử không dùng, lời này vừa ra, Hạng Quân Văn vui vẻ, “Ta nhưng cái gì cũng chưa nói, Hi Quận vương nghĩ nhiều!”

So với lời nói ác độc, Công Tôn Trường Khanh không phải đối thủ của Hạng Quân Văn, chỉ là vài hiệp, liền bại trận. Công Tôn Trường Khanh không ngừng mà tự an ủi mình, hiện tại Nam công tử còn có tác dụng, còn cần hắn chữa bệnh cho mình, đại trượng phu có được dân được.....

Đến thư phòng, Công Tôn Trường Khanh nhìn thấy Phụng Cửu cùng Bách Lý Giao đi theo vào, trong lòng có chút không thoải mái. Làm nam nhân, đều có loại tâm lý ganh đua so sánh, chuyện tình ** như vậy, hắn không muốn cho nam nhân khác thấy. Vạn nhất chính mình không sánh bằng bọn họ, chẳng phải là bị người chê cười?

“Phiền toái các người đi ra ngoài ——” Công Tôn Trường Khanh nhướn mi, hắn chỉ có ở trước mặt nữ nhân của mình, mới có thể coi sạch không ngừng ngừng, ở trước mặt nam nhân, tựa hồ có chút quái dị.

“Không được!” Phụng Cửu khoanh hai tay, dựa vào cửa, “Ta muốn bồi Nam Nhi.” Phụng Cửu một bộ dáng chết cũng không đi, hắn không ưa Công Tôn Trường Khanh, càng không yên lòng để bọn họ một mình cùng một chỗ. Sau khi cùng Hạng Quân Văn hôn môi, Phụng Cửu xác định khẳng định nữ nhân này chính là nương tử của mình. Hiện tại nương tử nhà mình cùng với nam nhân khác có nam quả nữ một chỗ một phòng, hơn nữa là chữa bệnh chỗ kia cho Công Tôn Trường Khanh, Phụng Cửu vô luận như thế nào đều không yên lòng.

Một tiếng “Nam Nhi” của Phụng Cửu, khiến cho lỗ chân lông toàn thân Hạng Quân Văn đều ra sức mở ra. Sau hai cái hôn môi nồng nhiệt lúc trước, quan hệ của bọn họ tựa hồ kéo gần lại rất nhiều, đến nỗi với Phụng Cửu ở trong xe ngựa luôn một bộ dáng thương, về mặt nàng hôn ta sẽ phải phụ trách ta, làm cho nàng dờ khóc dờ cười.

Hiện tại Phụng Cửu cố ý lưu lại, Bách Lý Giao cũng là một bộ dáng không muốn tránh đi, khiến cho Hạng Quân Văn có chút nhức đầu. “Phụng Cửu, người đi ra ngoài đi, thời điểm ta chữa bệnh không thích có người bên cạnh.”

“Nam Nhi ——” Phụng Cửu tiến đến bên tai Hạng Quân Văn, đè thấp tiếng nói, “Nhìn thứ không nên nhìn, sẽ đau mắt hột. Nếu không, tiền khám bệnh này chúng ta không cần. Chính là mấy vạn hoàng kim ta đều có..... Hay là, nàng nếu thật muốn xem, trở về ta coi ra cho nàng xem đủ? Như thế nào.....”

Tuy rằng thanh âm của Phụng Cửu không lớn, nhưng Bách Lý Giao cùng Công Tôn Trường Khanh là nhân vật nào, hai người thính lực vô cùng tốt, làm sao có thể bỏ quá lời nói của Phụng Cửu. Nhìn một đại danh công tử yếu nghiệt dị thường trước mặt nói những lời như vậy, Bách Lý Giao trực tiếp ghen hờn nhìn trân trối, biểu tình của Công Tôn Trường Khanh lại cứng ngắc. Nếu không phải thân thể có tật, chẳng lẽ hắn nguyện ý như thế sao? Phụng Cửu là có ý gì? Hắn cũng không phải biến thái!

“Ta là đại phu, chẳng lẽ để cho ta dùng lựa trắng bịt mắt?”

Hạng Quân Văn đối với đám chua của Phụng Cửu có chút không biết nói gì, chẳng lẽ hắn còn muốn đem Công Tôn Trường Khanh phế đi hay sao.

“Không được! Ngươi có thể ở bên cạnh chỉ điểm, để cho những người khác thi châm.”

Ở chuyện này, Phụng Cửu đặc biệt cố chấp. Lúc trước hắn không có ở đây quan sát Hạng Quân Văn chữa bệnh cho Công Tôn Trường Khanh, để cho bọn họ có cơ hội “thân mật tiếp xúc”, hiện tại hắn sống sờ sờ đứng ở chỗ này, nhất định sẽ không để cho bọn họ có bất cứ cơ hội nào. Đặc biệt là địa phương bị thương kia của Công Tôn Trường Khanh, chẳng lẽ để cho Hạng Quân Văn xem chim nhỏ của nam nhân khác? Là một nam nhân bình thường cũng sẽ không chịu được!

Phụng Cửu bướng bỉnh, cùng Hạng Quân Văn giằng co, sự cố chấp của nam nhân ở chuyện này được phát huy vô cùng nhuần nhuyễn. Kiên trì đến cùng, Phụng Cửu trực tiếp tung đòn sát thủ “Nam Nhi, ngươi nếu không đáp ứng, ta liền hôn ngươi ——”

Lời nói trực tiếp đem ánh mắt Công Tôn Trường Khanh cùng Bách Lý Giao hấp dẫn đến môi đỏ mọng của Hạng Quân Văn, đỏ sẫm như đỏ quyền nở rộ, còn có chút sưng, người sáng suốt vừa thấy liền biết đây là có chuyện gì. Không nghĩ tới Phụng Cửu thế nhưng thật sự là đoạn tay áo, tin tức này, thật sự là quá mức rung động!

Bách Lý Giao trầm mặc đánh giá Hạng Quân Văn, từ lần gặp ám sát tên phổ, hắn phái ra người một nhà tìm kiếm hành tung Nam công tử, nhưng người này tựa như bốc hơi, hơn nữa không có ai biết lai lịch Nam công tử, hắn quả thực liền là một ẩn số.

Bởi vì lời tiên đoán Nữ chúa thiên hạ, đủ loại mọi loại người đi tới Cẩm thành, còn có rất nhiều người mặc danh kỳ diệu cũng một đêm thành danh, tỷ như thần long kiến thủ bất kiến vĩ Di Hồng công tử, tỷ như vị Nam công tử y thuật cao minh này. Bọn họ đến Cẩm thành mục đích là cái gì chứ? Cũng là vì nữ nhân trong lời tiên đoán kia sao? Nghĩ như vậy, Bách Lý Giao lại nhin không được nhìn Hạng Quân Văn thêm vài lần.

Lúc này, Hạng Quân Văn có chút hối hận, chính mình vừa hôn “trả thù” hoàn toàn khiến cho Phụng Cửu có cảm giác được thăng chức, hắn bá đạo giống như hắn đã là nam nhân của nàng, tuyên bố quyền sở hữu của hắn, mà chết người chính là, loại cảm giác này cũng không tệ.

Công Tôn Trường Khanh nhìn thấy hai nam nhân ở trước mặt mình “mất đi mây lại”, có loại cảm giác ghê tởm muốn phun. Phụng Cửu cùng Hạng Quân Văn hoàn toàn xem nhẹ hắn, đem hắn tham khảo giống như thương phẩm, khiến cho Công Tôn Trường Khanh rất là khó chịu.

“Các ngươi là đang kéo dài thời gian, hay là không có bản lĩnh chữa khỏi cho ta?”

“Câm miệng ——” Hạng Quân Văn đối với kẻ đột nhiên ngắt lời rất là phản cảm, dương tay, mười miếng thủy tinh châm cách quần áo của Công Tôn Trường Khanh chui vào thân thể hắn.

“Ngươi!” Trên người phát đau khiến cho mặt Công Tôn Trường Khanh có chút biến dạng, theo hắn thấy hành vi của Hạng Quân Văn hoàn toàn chính là trả thù! Đây là chữa bệnh cho hắn sao? Hoàn toàn đem hắn coi là bia tập bắn a!

“Thời điểm ta thi châm ngươi tốt nhất im lặng, nếu ngươi lại tiếp tục ầm ỹ, ta không ngại cùng Thái tử hợp tác, cho ngươi cả đời đều không được làm nam nhân.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Nữ nhân mặt dày

Edit: KangKang

Beta: Tuyệt Ảnh Nhi

Chuyện Công Tôn Ký tìm gặp Hạng Quân Văn Công Tôn Trường Khanh đã sớm tra được, chỉ là không nghĩ tới đối phương sẽ hào phóng như thế mà nói ra. Hắn đây là ý gì? Đứng về phía mình, hay là.....

Không để Công Tôn Trường Khanh suy nghĩ nhiều, hạ thế ngủ say của hắn đã có phản ứng, Hạng Quân Văn mím chặt môi, hai tay như gió, ở trên người hắn thi châm, để cho Phụng Cửu cùng Bách Lý Giao vây xem.

“Thấy qua cách không điểm huyết, ta vẫn là lần đầu tiên thấy cách quần áo chữa bệnh.” Bách Lý Giao không phải kẻ ngốc, Hạng Quân Văn ra tay, hắn cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy qua.

Khỏe miệng Phụng Cửu cong thành một độ cong xinh đẹp, nữ nhân hắn nhìn trúng làm sao có thể bình thường chứ! Xem thủ pháp của Hạng Quân Văn hết sức thuần thực, Phụng Cửu trong lòng có chút buồn bực. Theo tư liệu Phi Suồng lấy đến, mười bốn năm trước Hạng Quân Văn ở phủ tướng quân, sau ba năm ở Yên vương phủ, chưa từng cùng ai học qua y thuật. Như vậy, hiện tại y thuật của nàng thuần thực như vậy là học của ai chứ? Xem ra, tiểu nương tử của hắn còn có rất nhiều bí mật chờ hắn đến đào móc a ——

Công Tôn Trường Khanh đối với Hạng Quân Văn vốn dĩ còn có phòng bị, theo thân thể hắn dần dần sống lại mà đánh mất, hắn im lặng đứng, tùy ý

Hạng Quân Văn ở trên người hắn ghim kim. Cảm giác kim đâm vào thịt tuy rằng đau, sau sự đau đớn ấy lại khiến hắn thoải mái dị thường.

“Tại sao phải giúp ta?” Công Tôn Trường Khanh không rõ, Hạng Quân Văn đối đầu cùng Công Tôn Ký, hắn không lộ diện, chính mình căn bản tìm không thấy hắn, đánh cuộc kia cũng không có gì hiệu quả, cùng lắm bồi trước thanh danh thôi. “Tại sao?”

“Dong dài.” Hạng Quân Văn lười sắc vai.

Ngoại trừ chữa bệnh, Hạng Quân Văn cũng không muốn cùng tên chồng trước này có gì liên quan, dù sao, hắn là hung thủ sát hại chủ nhân của tấm thân này, nằng đối với hắn không có hảo cảm gì.

Chờ đến chạng vạng, Hạng Quân Văn mới rút ra cây thủy tinh châm cuối cùng, nhẹ nhàng thở ra. Nhìn thấy bộ dáng mệt mỏi trên mặt Hạng Quân Văn, Công Tôn Trường Khanh có chút động dung, tốt xấu người ta trị bệnh mình, hắn nên cảm tạ.

Ngay lúc Công Tôn Trường Khanh tính nói tiếng “cảm ơn”, một câu cụt hứng bay tới lỗ tai hắn. “Vương gia, tiền chuẩn bị tốt chưa?” Nhất thời, mặt Công Tôn Trường Khanh trầm xuống, “Người muốn bao nhiêu?”

“Đến khám bệnh tại nhà một vạn hoàng kim, cứ tính một châm một ngàn hoàng kim, vừa rồi tổng cộng là chín mươi một châm, cũng chính là chín mươi một ngàn, thêm phí khám bệnh tại nhà, bốn bỏ năm lên, ta cho tính người mười vạn hoàng kim đi!”

Hạng Quân Văn đem thủy tinh châm bỏ vào hòm, thật cẩn thận mà lau bao tay mới nghiền ra ở trên tay, cười híp mắt nhìn Công Tôn Trường Khanh.

“Mười vạn hoàng kim?” Thiên hạ này chỉ sợ không có tiền chữa bệnh nào đắt hơn!

“Làm phiền đem tiền đưa đến Khang Đức ngân trang, cảm ơn! Chờ xác định người thanh toán đủ chuẩn kim, ta sẽ kê đơn cho ngài. Uống thuốc cùng thoa ngoài da, mười ngày sau, cam đoan người so với trước kia càng sinh long hoạt hổ.”

Lời của Hạng Quân Văn, ở trong tai Công Tôn Trường Khanh lại thành hết sức châm chọc, Phụng Cửu nghe lại không được tự nhiên. Cái gì gọi là so với trước kia sinh long hoạt hổ? Phụng Cửu nhìn không được hung hăng quét mắt về phía Công Tôn Trường Khanh, đưa tay nắm lấy eo Hạng Quân Văn, “Chúng ta đi! Công Tôn Trường Khanh, nhớ rõ, Khang Đức ngân trang!”

Thời điểm hai người chuẩn bị nghênh ngang rời đi, quản gia đi đến, “Vương gia, Vân Tranh quận chúa của Thương Nguyệt quốc cầu kiến.” Nói xong, quản gia không tự giác nhìn mắt Phụng Cửu, quả nhiên, vừa nghe đến tên Vân Tranh, phụng nhãn của Phụng Cửu híp lại, bàn tay đặt ở trên lưng Hạng Quân Văn vô thức siết chặt.

Vân Tranh đến, không thể nghi ngờ khiến cho tâm tình Công Tôn Trường Khanh khá hơn. Bị đối nam nữ, sai rồi, cậu nam nam lừa mười vạn hoàng kim, khiến cho trong lòng Công Tôn Trường Khanh rất là khó chịu. Vụ ám sát trên đường mấy ngày hôm trước hắn đã nghe nói qua, Vân Tranh đối với Phụng Cửu có dự định độc chiếm nổi tiếng tứ quốc, hiện tại Vân Tranh tới đây, xem Phụng Cửu cùng Nam công tử phải làm sao!

“Mau mau mời Vân Tranh quận chúa tiến vào! Bốn vương thay đổi quần áo sẽ tới!” Nói xong, Công Tôn Trường Khanh đi thay quần áo, để lại ba người.

Công Tôn Trường Khanh cố ý thiết kế mâu thuẫn cho Nam công tử cùng Vân Tranh, Bách Lý Giao cũng muốn nhìn một chút thái độ của Phụng Cửu đối với chuyện này, không biết khi Vân Tranh quận chúa đối đầu với Nam công tử rốt cuộc Phụng Cửu sẽ đứng về phía ai.

Lúc này, xấu hổ nhất phải kể tới Phụng Cửu. Hắn vạn lần không nghĩ tới Vân Tranh sẽ đuổi tới Yên vương phủ, nữ nhân này da mặt dày đến như vậy, cũng là một loại cảnh giới. Vân Văn —— ánh mắt Phụng Cửu dừng ở trên mặt Hạng Quân Văn, muốn biết nàng có thể hay không vì vậy đối với mình thất vọng, không nghĩ tới Hạng Quân Văn lười biếng nhu nhu huyết Thái Dương, nhọt nhạt ách xì một cái.

“Hôm nay thức dậy sớm, lại có chút mệt nhọc.”

Vừa nghe lời này, Phụng Cửu vui vẻ. Hạng Quân Văn hiển nhiên không hy vọng ở chỗ này bị người chế giễu, lập tức Phụng Cửu nắm lấy Hạng Quân Văn, hướng Bách Lý Giao cười đến diêm dúa lẳng lơ, “Bách Lý Giao, phiền toái giao cho người, ta mang Nam Nhi đi ngủ.”

Cùng lần trước giống nhau, không đợi Bách Lý Giao hiểu được chuyện gì đang xảy ra, Phụng Cửu đã mang theo Hạng Quân Văn bay xa hơn mười thước.

Khốn kiếp! Phụng Cửu người tên hồn đản! Bách Lý Giao cắn răng, bắt buộc đi nhìn hai người đi xa. Lần trước Phụng Cửu đem cục diện rồi rầm quăng cho hắn, lúc này lại như thế. Giống như hai lần té xuống cùng mộ cái hố, Bách Lý Giao cảm thấy hết sức bất mãn, vừa định né tránh, Vân Tranh đã từ xa đi đến.

“Giao ca ca.....” Nghe thấy thanh âm mềm nhũn, Bách Lý Giao trên người khó chịu giống như có kiến bò, chỉ là tâm tư Vân Tranh đều đặt ở trên người Phụng Cửu, không có chú ý tới những thứ khác.

“Giao ca ca, người có nhìn thấy Phụng Cửu hay không? Quản gia nói hắn ở chỗ này.” Vân Tranh vẫn mặc chiếc váy màu tím nhạt như trước, một bộ dáng chim nhỏ xấu hổ nép vào người, ánh mắt lại không ngừng ở chung quanh tìm kiếm thân ảnh Phụng Cửu. Đang lúc Vân Tranh kinh ngạc vì sao Phụng Cửu không ở đây, Bách Lý Giao mỉm cười, quăng cho nàng một trái bom, “Phụng Cửu? Phụng Cửu sớm đi rồi.”

“Cái gì?!” Nhậm Vân Tranh lại quên mất phải giả vờ yếu ớt, lúc này lại khôi phục tướng mạo sẵn có, “Giao ca ca, người nói là thật sự? Phụng Cửu đi

rồi?”

“Đúng vậy, hần mang theo Nam công tử đi rồi. Nam công tử nói ngủ không ngon, bọn họ tựa hồ trở về ngủ đi. ....” Bị Phụng Cửu lừa hai lần, Bách Lý Giao quyết định thêm mắm thêm muối thêm chút gia vị cho Phụng Cửu cùng Vân Tranh, cái này gọi là nhất báo hoàn nhất báo.

Ngủ?! Vân Tranh cắn môi, ngón tay đâm vào trong lòng bàn tay. Phụng Cửu chết tiệt, biết rõ nàng đến đây, còn mang theo Nam công tử đi mất, chẳng lẽ bọn họ đã đi đến một bước kia rồi sao? Hoàn hảo nàng còn lưu hậu thủ, sai Hắc Ung canh giữ ở bên ngoài. Phụng Cửu, ngươi muốn bảo hộ Nam công tử, ta không cho ngươi như ý!

Rồi khỏi chưa được bao lâu Phụng Cửu liền cảm giác được sát khí, “Đi ra!” Phụng Cửu dừng bước lại, tóc trên trán bị gió thổi bay lên.

“Thiếu thành chủ, đừng làm khó dễ ta. Quận chúa sai ta mang Nam công tử đi, mời người tránh ra. ....” Khuôn mặt Hắc Ung vô cảm như trước, chắn trước Phụng Cửu cùng Hạng Quân Văn. Hần biết mình đánh không lại Phụng Cửu, nhưng Vân Tranh hạ tư lệnh, hy vọng Phụng Cửu xem mặt mũi lão thái quân sẽ không làm khó hần.

Khi hàn khí xuyên thấu đến từng mạch máu nhỏ ở gáy Hắc Ung, hần rút cục hiểu được lần này hần tính toán sai lầm rồi, Phụng Cửu chân chính đem Nam công tử đặt ở trong lòng.

“Nam Nhi, muốn xử hần thế nào?” Phụng Cửu cúi đầu, khoe môi kè sát vành tai Hạng Quân Văn, thanh âm mỉa mai, lại tràn ngập từ tính.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 54: Lỗ nam treo tại Hướng Dương môn

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

“Tùy ta xử trí sao?” Hạng Quân Văn cười híp mắt nhìn Hắc Ung, trong ánh mắt kia mang theo hàn ý, khiến cho Hắc Ung nhịn không được rung mình một cái. Vị Nam công tử này kiểu diễm ướt át, nếu như mặc nữ trang, nhất định sẽ là một vị giai nhân.

Hạng Quân Văn muốn chơi đùa, Phụng Cửu đương nhiên là hai tay tán thành. Mua vui cho giai nhân, là một trong những biện pháp ôm mỹ nhân về. “Tùy nàng. ....”

“Đem hần lột sạch treo ở chợ phía đông Hướng Dương môn, ta muốn khiến cho toàn bộ mọi người trong kinh thành đến thưởng thức thân thể hần ——”

Lời này vừa ra, Hắc Ung hoàn toàn muốn chết. Phụng Cửu ở đâu tìm được cái tên cực phẩm như vậy trở về, thế nhưng dùng phương pháp như thế đến tra tấn hần! “Giết ta đi! Thiếu chủ, giết chết ta!”

“Giết ngươi, chẳng phải là tiện nghi cho ngươi? Ngươi lần này tiếp tục khiếu khích điểm mấu chốt của ta, ngươi cho rằng ta không còn cách nào khác để trị ngươi sao?” Hạng Quân Văn mở môi, đối với Hắc Ung xuy một tiếng. Chỉ nghe một trận mùi hoa Sơn Chi thần nhiên, Hắc Ung thẳng tắp té trên mặt đất, tuy rằng ánh mắt mở thật to, nhưng miệng lại không phát được ra thanh âm nào.

Hạng Quân Văn lộ chiêu thức ấy, khiến cho Phụng Cửu đại khai nhãn giới. Nếu lúc trước Hạng Quân Văn cũng dùng những thứ này, cái hôn kia hần là không chiếm được.

“Phi Sương.” Phụng Cửu ra hiệu, Phi Sương xuất hiện ở trước mặt bọn họ, đem Hắc Ung khiêng ở trên lưng. Vừa rồi hết thấy Phi Sương cũng nhìn thấy rõ ràng, hần đồng tình nhìn Hắc Ung. Người dùng thấy Hạng Quân Văn ngọt ngào ân cần, lại xem nhẹ tà khí ngẫu nhiên hiện lên trong mắt nàng chứ. ....

Hắc Ung xuất hiện, tựa như một cái bọt nước, thoáng chốc đã bị Hạng Quân Văn ném qua phía sau. Bất quá trải nghiệm lần này đối với Hắc Ung mà nói, lại là si nhục lớn nhất từ trước tới nay.

Ngày hôm sau trời còn chưa sáng, sáng sớm mọi người liền thấy được một nam nhân bị treo dưới Hướng Dương môn. Chờ đến lúc mặt trời lên, chuyện Hắc Ung đã truyền khắp kinh thành. Hướng Dương môn bình thường vốn nào nhiệt lại bởi vì Hắc Ung xuất hiện mà trở nên chật chội không chịu nổi.

Các nam nhân hưng trí bưng bưng nhìn Hắc Ung, so sánh dáng người mình và hần, nhóm tẩu tử đã kết hôn thoải mái ngấm thân thể hần, một bên nhỏ giọng nghị luận, ngẫu nhiên còn truyền đến một trận tiếng cười. Chỉ có nhóm đại cô nương tránh ở sau đám người, mang theo tâm tình ngượng ngùng cùng tò mò, vụng trộm khẽ liếc mắt một cái, sau đó lại vui đùa xuống.

“Ta là gian phu.” Có người lớn tiếng đem những chữ được viết bằng mực đen trên lưng Hắc Ung đọc lên, dẫn tới người bên ngoài cười vang.

“Thì ra là gian phụ! Không biết dâm phụ là ai?”

“Ha ha, đúng vậy, bắt kẻ thông dâm phải bắt cả đôi, bắt một người làm gì chứ?”

“Chắc chắn, chỗ kia cũng không lớn, thế nào có người nguyện ý cùng hấn thông dâm a ——”

Đù loại thanh âm của roi vào trong lỗ tai Hắc Ưng, hấn hận không thể cắn lưỡi tự sát, nhưng mà được hiệu của Hạng Quân Văn còn chưa có mắt, hấn vẫn duy trì tư thế thẳng tắp như ngày hôm qua, những bộ phận trên người cũng đều như bị đông lạnh, không thể hoạt động.

Nam công tử chết tiệt! Hắc Ưng tức đỏ mắt. Nếu nói là trước đây giết Hạng Quân Văn là do Vân Tranh tạo áp lực, hiện tại hấn là thiệt tình muốn giết Hạng Quân Văn. khiến hấn mất mặt đến tình trạng như thế, hấn nhất định phải giết chết Nam công tử báo thù!

Chờ Vân Tranh biết được Hắc Ưng gặp chuyện, đã là giữa trưa.

“Quận chúa, phải làm sao?” A Nô chỉ là nhìn thoáng qua Hắc Ưng bị treo ngược, mặt liền xấu hổ đến đỏ bừng, vội vàng gục đầu xuống, nhìn Vân Tranh.

“Tìm người đem hấn khiêng xuống!”

Vân Tranh tức giận đến nghiêng răng ngựa lợi, không phải sai Hắc Ưng đi giết Nam công tử sao? Tại sao hấn lại biến thành bộ dáng như vậy?

Sát thủ Vân Tranh mang đến đều bị Phượng Cửu giết sạch sẽ, bên người chỉ để lại A Nô cùng Hắc Ưng, hiện tại Hắc Ưng bị treo tại Hường Dương môn, A Nô là nữ nhi tự nhiên là không thể tiến đến cứu giúp, đành phải bỏ tiền tìm vài người vây xem bên cạnh đến cứu Hắc Ưng.

“Mau nhìn mau nhìn, nhân tình của hấn tới cứu hấn!” Trong đám người, một người nam nhân hô to một tiếng, sau đó, trăm ngàn con mắt đều quét về phía Vân Tranh cùng A Nô. Có người mắt sắc, nhận ra Vân Tranh, lập tức kêu la lên, “Đây không phải là Vân Tranh quận chúa sao? Thì ra nam nhân này là đã nam nhân của nàng!”

Nhất thạch kích khởi ngàn tầng lãng*, những lời này không thể nghi ngờ khiến cho ấn tượng của dân chúng kinh thành đối với Vân Tranh quận chúa thay đổi rất nhiều.

* Nhất thạch kích khởi ngàn tầng lãng: một hòn đá ném xuống tạo ra nhiều lớp sóng.

“Ai, ai nói! Đứng ra đây cho bản quận chúa!” Vân Tranh lần đầu tiên trải qua chuyện như vậy, bình thường quen thói ương ngạnh, hôm nay bị người đùa cợt như vậy, làm sao nuốt trôi khẩu khí này! “Ai nói!”

Không có người trả lời, biểu hiện của Vân Tranh, đã cho mọi người đối với nàng sinh ra hiểu lầm lớn hơn nữa, tất cả mọi người nhỏ giọng nghị luận, biểu hiện của bọn họ, không thể nghi ngờ càng khiến cho Vân Tranh quận chúa lại phát điên.

“Tiểu thư, một chiêu này của người thực diệu!” Cách đó không xa trong đám người, Lạc Tuyết đối với Hạng Quân Văn vờn ngón tay cái. Nữ nhân kia còn muốn giết tiểu thư nhà mình, cũng không nghĩ kĩ chính mình có bao nhiêu phân lượng! “Bất quá người như thế, lại khiến cho đối phương hận chết. Tiểu thư, ta sợ bọn họ biết được lại đối với người bất lợi.”

“Lạc Tuyết, lấy năng lực hiện tại của ngươi, còn bảo hộ không được ta sao?”

Hạng Quân Văn tháo xuống cái khăn che mặt, xoay người rời đi, Lạc Tuyết nhanh chóng đi theo phía sau. “Ta đương nhiên có thể bảo hộ tiểu thư! Ta sẽ không để cho bất luận kẻ nào thương tổn tới người!”

“Còn không phải như vậy sao.”

Sau khi cùng Phượng Cửu giao thủ, Hạng Quân Văn nhận thức đầy đủ được định nghĩa cao thủ của thế giới này. Dừng đột, Phượng Cửu không phải đối thủ của nàng, nhưng mà thật sự so bản lĩnh, nàng còn kém xa lắm. Thân thể này không có nội lực, khiến cho Hạng Quân Văn ở thời điểm đối địch rất chịu thiệt, mười bảy tuổi mới bắt đầu tập võ, thật là có chút chậm, đặc biệt là ở thế giới cao thủ nội lực hội họp.....

“Đúng rồi, tiểu thư, Liệt Diễm đã bước đầu thành hình, Kinh Hồn đã tham gia giải đấu võ lâm năm nay, đến lúc đó thừa lúc đoạt giải nhất, Liệt Diễm sẽ chính thức xuất hiện ở trước mắt mọi người.”

“Không tệ! Đem mười vạn hoàng kim của Công Tôn Trường Khanh cho Kinh Hồn đi! Đừng tiếc tiền, thế giới này, không có tiền nữa bước khó đi.” Kinh Hồn biểu hiện tốt ngoài dự kiến, khiến cho Hạng Quân Văn rất vui mừng. Hấn cùng Lạc Tuyết đều là thiên tài tập võ, có bọn họ ở bên, Hạng Quân Văn cũng không sợ có cái gì bất trắc.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Người cũng có ngày hôm nay!!!

Edit: KangKang

Beta: Tuyệt Ảnh Nhi

“Nương, tay của ta không bao giờ có thể đánh đàn nữa, nương, người nhất định phải báo thù cho ta! Không thể buông tha con tiện nhân kia, ta muốn làm cho nàng thân bại danh liệt, thân bại danh liệt!” Hạng Quân Nhu gương mặt dữ tợn, tuy rằng bàn tay bị thương đã được chữa khỏi bảy tám phần, nhưng mà tay nàng lại không có biện pháp khôi phục linh hoạt như trước kia, đây là điều khiến Hạng Quân Nhu hận Hạng Quân Văn nhất.

Nhìn bộ dáng Hạng Quân Nhu, Ngọc phu nhân nhẹ nhàng vuốt ve lưng của nàng, “Nhu Nhi, con yên tâm, nương nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng! Nàng cùng với con tiện nhân mẫu thân kia của nàng đều giống nhau, chết không có chỗ chôn!”

Ngọc phu nhân tiến đến Hạng Quân Nhu bên tai nhỏ giọng nói thầm vài câu, khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạng Quân Nhu lập tức từ âm trầm trở thành sáng sủa. Thọ yến Thái hậu? Hạng Quân Nhu rúc ở trong lòng Ngọc phu nhân âm hiểm cười. Hạng Quân Văn, người đi chết đi!

Công Tôn Trường Khanh cùng Nam công tử đánh cuộc, cuối cùng lấy việc Nam công tử chữa khỏi “bệnh nan y” cho Công Tôn Trường Khanh mà chấm dứt, Hạng Quân Văn thu hoạch không chỉ có mười vạn hoàng kim, còn có danh tiếng kinh người.

Thời điểm đại phu khắp tứ quốc đối với Công Tôn Trường Khanh thúc thủ vô sách, Nam công tử xuất hiện, không thể nghi ngờ đã cho mọi người thấy được một ngôi sao sáng của ngành y, Hạng Quân Văn cũng bởi vậy được một cái danh “Thần y” hàng đầu. Nhân mã các quốc gia đều tìm kiếm hành tung của Nam công tử, chỉ là vị Nam công tử thần bí này sau khi tự mình chữa bệnh cho Công Tôn Trường Khanh, thì biến mất vô ảnh vô tung, không ai biết được hắn đã đi nơi nào, ngoại trừ Phượng Cửu cùng hắn có “gian tình”.

Chỉ là, hành tung của Phượng Cửu cũng không ai biết được, cuối cùng việc tìm kiếm Nam công tử chỉ có thể kết thúc trong bế tắc, ánh mắt của mọi người đều bị một việc khác hấp dẫn. Công Tôn Trường Khanh, cuối cùng cũng bị lưu đầy Mạn Bắc ——

Trước kia, Công Tôn Nam lấy lý do Công Tôn Trường Khanh thân thể không khỏe, để hắn lưu tại Cẩm thành, chỉ là hiện tại Công Tôn Trường Khanh đã được Nam công tử chữa khỏi, không còn có lý do ở lại kinh thành. Dù cho Công Tôn Nam luyến tiếc nhi tử, hiện tại cũng không thể không thực hiện hứa hẹn của mình.

Ngoài cổng thành, Công Tôn Trường Khanh ngồi ở trong một chiếc xe ngựa cực kỳ mộc mạc, tuy rằng hắn muốn âm thầm rời khỏi Cẩm thành, nhưng là có người nghe thấy tiếng gió. Ngoại trừ thành viên hoàng thất đến tiễn đưa, Công Tôn Trường Khanh còn gặp được một người khiến hắn hết sức kinh ngạc —— Hạng Quân Văn.

Yến vương phi trước đây xuất hiện, ở trong đám người tạo ra oanh động không nhỏ, tất cả mọi người nhìn chăm chú vào Hạng Quân Văn, muốn nhìn một chút nàng rốt cuộc muốn làm cái gì.

Hạng Quân Văn đến đưa tiễn mình, Công Tôn Trường Khanh vén rèm nhìn ra, nàng tới làm cái gì? Đến chê cười mình sao? Nghĩ đến lúc ở phủ tướng quân Hạng Quân Văn bộ dáng kiêu ngạo, sắc mặt Công Tôn Trường Khanh âm trầm xuống.

“Chúc mừng Vương gia!” Hạng Quân Văn đối với Công Tôn Trường Khanh nhợt nhạt cúi đầu, như trước là tổ khiết áo trắng, trên mặt che mạn sa, bất quá linh hồn bên trong sớm đã đổi mới, không bao giờ khúm núm như trước nữa.

“Người tới làm cái gì?” Công Tôn Trường Khanh cắn răng, thanh âm trầm thấp. Ở phủ tướng quân bị Hạng Quân Văn nhục nhã một màn còn rõ mồn một trước mắt, Công Tôn Trường Khanh không tin Hạng Quân Văn sẽ hảo tâm vội tới đưa tiễn mình.

Nhìn thấy Công Tôn Trường Khanh đối địch với mình như vậy, Hạng Quân Văn nhẹ nhàng cười, “Ta là tới là tiễn đưa Vương gia! Lần này đi ngàn dặm, mong rằng Vương gia bảo trọng thân mình, hy vọng người có thể bình an trở về……”

Hạng Quân Văn cách nói năng hào phóng, vẻ mặt không có chút hối hận nào, một chút cũng không giống cái oán phụ, khiến cho mọi người vốn dĩ tính chế giễu nàng nhìn không được đối với Hạng Quân Văn nhìn với cặp mắt khác xưa.

“Cám…… Cám ơn……”

Nghe xong lời này, Công Tôn Trường Khanh đối với lòng dạ hẹp hòi của mình vừa rồi có chút hối hận, đối phương chỉ là tiễn đưa tiễn, hắn lại một bộ dáng đề phòng, thật là mất hết khí khái đại nam tử.

Đang lúc Công Tôn Trường Khanh còn muốn nói điều gì, một câu nói mềm nhẹ bay tới lỗ tai hắn, “Kỳ thật tiễn đưa, chỉ là hình thức, ta lần này đến, càng nhiều là muốn xem mọi người chê cười Vương gia. Thật sự là ông trời mở mắt a, Công Tôn Trường Khanh, người cũng có hôm nay!”

“Hạng Quân Văn, người khôn kiếp!” Công Tôn Trường Khanh chỉ ngón tay vào Hạng Quân Văn, đúng dịp chống lại ánh mắt cười nhạo của Hạng Quân Văn, cái loại này khinh thường khinh miệt, là hắn hận nhất.

“Cung tiễn Vương gia!”

Hạng Quân Văn thối lui đến một bên, lại là một bộ dáng dụ ngoan, ngược lại biểu tình của Công Tôn Trường Khanh, bị mọi người nhìn đến rành mạch.

Hạng Quân Văn bất kể hiềm khích lúc trước đến tiền đưa chồng trước, Công Tôn Trường Khanh lại có thái độ như thế, thật sự rất kỳ cục!

Bộ dáng ngang ngược của Yến vương, khiến cho ấn tượng của mọi người đối với hắn lại giảm đi một phần, trước mặt mọi người hắn lại hung hãn với Hạng Quân Văn như vậy, còn không biết trước kia ở vương phủ, vị tiểu thư phủ tướng quân này ăn bao nhiêu khổ.

Hành động của Hạng Quân Văn cùng Công Tôn Trường Khanh, dừng ở trong mắt Công Tôn Ký, khiến cho tâm tình của hắn tốt lên. Công Tôn Ký không nghĩ tới Nam công tử biết phá hư kế hoạch của hắn mà đi chữa trị cho Công Tôn Trường Khanh, cũng may Công Tôn Nam đem Công Tôn Trường Khanh đưa đi Mạn Bắc. Chỉ cần Công Tôn Trường Khanh bị nhốt ở Mạn Bắc, hắn có thể ngồi vững vàng ở ngôi vị Thái tử, về phần Công Tôn Trường Khanh có thể hay không tiếp tục sống trở về, cái này khó nói. ....

Một hồi đưa tiễn dụng tâm kín đáo, theo xe ngựa Công Tôn Trường Khanh chậm rãi rời đi mà hạ màn, Hạng Quân Văn bước chân nhẹ nhàng tản bộ trong kinh thành. Phụng Cữu biến mất mấy ngày, không ai dính chính mình, cộng thêm Công Tôn Trường Khanh bị lưu đây, Hạng Quân Văn có thể nói là tâm tình tốt, liền đem cửa hàng trong tay mình xem qua một lần.

“Hong Lâu Mộng” đã sắp kết thúc, hiệu quả phi thường tốt, La Húc cả ngày đều mừng rỡ cười toe toét, các loại tập san tập tranh cùng Hong Lâu có liên quan toàn bộ mở rộng đưa ra thị trường. Nay, tiến vào mùa hạ, Hanh Thông từ lâu bỏ đi lâu, thay bằng các loại kem tươi đồ ngọt cùng với hoa quả salad, cộng thêm trên đại lục này chưa bao giờ xuất hiện quán điểm tâm, khiến cho Hanh Thông từ lâu trở thành địa phương náo nhiệt nhất của kinh thành, Hạng Quân Văn đề nghị, Chu Thừa mở rộng thẻ vàng, thẻ bạc, khiến cho việc làm ăn của từ lâu nâng cao một bước.

Bởi vì thọ yến Hoàng Thái hậu đang tới, sứ giả tam quốc đều đi đến Thương Nguyệt quốc, bọn họ tới càng đẩy mạnh tiêu thụ của Kim Phấn Thế Gia cùng Yên Chi Cẩm.

Thọ yến Thái hậu đối với những nữ tử dõng giả này mà nói, là một cơ hội vô cùng tốt, quan gia tiểu thư đều hy vọng có thể ở thọ yến nhất mình kinh nhân, được gả nhập hoàng thất, bay lên đầu cảnh làm Phụng Hoàng, cho nên các loại quần áo lòe loẹt, các dạng sơn bột nước xinh đẹp, thành đề tài các nàng đàm luận nhiều nhất, cũng làm cho Kim Phấn Thế Gia cùng Yên Chi Cẩm thu vào gấp vài lần.

Bất quá, khiến cho Hạng Quân Văn cao hứng nhất là Hoa Ngũ Nương đã đem khế ước bán mình của các cô nương Bách Hoa Lâu trả lại cho các nàng, đối với những nữ tử nguyện ý lưu lại, La Húc căn cứ năng lực của các nàng đem các nàng an bài ở các cửa hàng khác nhau, những người khác đều cho ngân lượng, để cho các nàng khác tìm kế khác mưu sinh. Nay Bách Hoa Lâu, đã trở thành nơi tụ họp lúc nhàn rỗi của các nữ tử, chuyên môn chuỗi phục vụ thẩm mỹ SPA, làm ăn tốt vô cùng.

Đang lúc Hạng Quân Văn chìm đắm trong đế quốc buôn bán chính mình xây dựng thì bỗng nhiên nhận thấy được một tia khác thường. Vừa mới chuẩn bị xoay người, một trận âm phong đánh úp lại, nặng nề giã lên lưng của nàng. “Lạc. ....” Không kịp phát ra tiếng, Hạng Quân Văn trước mắt tối sầm, ngã xuống.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 56: Tâm tư của Ngọc phu nhân

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Chờ Hạng Quân Văn chậm rãi tỉnh lại, đập vào mắt là một ngọn đèn âm đạm. Đây là một nhà tù rộng không đến 10 thước vuông, ba mặt tường đá, mặt khác là một cái cửa sắt tối như mực. Hiên nhiên, nàng bị bắt cóc. Cửa khóa trái, phía dưới có một cửa sổ nhỏ, đại khái là nơi đưa thức ăn.

Nhu cầu cần cở cứng ngắc, Hạng Quân Văn đi vòng quanh nhà tù một vòng, cẩn thận gõ mặt tường, cuối cùng hoàn toàn bỏ qua ý tưởng chạy trốn. Tường đá này, làm từ một tảng đá, hết sức vững chắc, đường ra duy nhất chỉ có cửa sắt tối đen này.

Rốt cuộc là ai? Là ai bắt cóc nàng?

Hạng Quân Văn đem hành trình của mình xem lại một lượt, trong toàn bộ quá trình nàng không có lộ ra chút dấu vết, không có khả năng bị người phát hiện thân phận của Di Hồng công tử, vậy thì bài trừ trả thù thương nghiệp. Về phần Văn Tranh, nàng chỉ biết là Nam công tử, ngoại trừ Phụng Cữu, không có người nào biết được Nam công tử chính là Hạng Quân Văn, người bắt cóc nàng cũng không thể là Văn Tranh.

Hạng Quân Văn ngồi xếp bằng, ngồi trên thảm cỏ khô trải dưới đất, kiểm tra một chút đồ vật trên người. Hoàn hảo, độc dược bình thường nàng mang theo vẫn còn, chưa bị người lấy đi. Như vậy, kẻ phía sau một màn này là ai? Hắn có mục đích gì chứ?

Hạng Quân Văn vắt hết óc nghĩ kết quả, ở một bên khác của địa lao, Ngọc phu nhân sợ hãi quỳ trên mặt đất, hai tay bị trói quặt sau lưng, trên làn da non mịn để lại vết hằn đỏ tươi, khiến cho bà quen sống an nhàn sung sướng đau đến lạnh run.

“Các ngươi là người nào? Tại sao lại bắt ta lại đây? Ta là đại tướng quân phu nhân, các ngươi mau thả ta!” Ngọc phu nhân không rõ, bà đang ngủ trưa

tại sao lại tới cái địa phương quý quái này. Nhìn hắc y nhân, trước mặt Ngọc phu nhân biết là mình bị bắt cóc, vừa nghĩ tới bọn cướp đơn giản là muốn tiền, Ngọc phu nhân thẳng thần lạng. “Các người cần tiền, không việc gì! Chỉ cần thả ta về phủ tướng quân, ta sẽ đem tiền đưa tới cho các người!”

Nghe Ngọc phu nhân nói như vậy, hắc y nhân lạnh lùng cười, “Chúng ta mời phu nhân lại đây, không phải vì tài, chỉ là muốn xác nhận một việc.”

“Việc gì?” Đối phương không cần tiền, Ngọc phu nhân nhẹ nhàng thở ra. Kim ngân châu báu của nàng đã tổn thất hơn phân nửa trong trận đại hỏa, nếu bọn họ thật sự đòi tiền, nàng còn có chút luyến tiếc. “Các người muốn biết cái gì?”

Hắc y nhân che cái khăn đen, đi lên phía trước từng bước, ngồi xổm trước mặt Ngọc phu nhân, hắc cả người phát ra hàn khí lãnh liệt, Ngọc phu nhân nhìn không được lui về phía sau. Ánh mắt người này rất đáng sợ, giống như muốn ăn thịt người, Ngọc phu nhân im lặng rung mình một cái!

“Người, người muốn. .... Làm sao!” Thanh âm của Ngọc phu nhân trở nên run rẩy.

“Ta hỏi người, Công Tôn Bách là chết như thế nào? Hạng Trĩ Chung đã làm cái gì?”

Lời của hắc y nhân chắc chắn là tình thiên phích lịch, khiến cho Ngọc phu nhân nhất thời mộng. “Người, người là ai?” Ngọc phu nhân cả người run run, nằng cần môi, ánh mắt lóe ra khiếp ý.

“Ta là ai không quan trọng, quan trọng là người biết cái bí mật kia rốt cuộc là cái gì, ta cảm thấy rất hứng thú.” Hắc y nhân lấy ra một thanh chùy thủ, dán tại trên mặt Ngọc phu nhân, dọc theo đường cong khuôn mặt nàng chậm rãi hạ xuống, đi đến ngực của nàng. Cái loại hơi thở từ vong lạnh lẽo này, khiến cho Ngọc phu nhân tạm thời quên hô hấp.

“Ta không hiểu người nói cái gì, không hiểu những lời này của người!”

Ngọc phu nhân vừa dứt lời, lọn tóc đen trên trán bị hắc y nhân chém đứt, nhìn sợi tóc bay xuống, Ngọc phu nhân nghẹn họng.

“Chuyện cho tới bây giờ, người vẫn là không chịu nói, còn muốn vì Hạng Trĩ Chung bảo vệ bí mật sao? Chẳng lẽ, người không sợ chết? Các nữ nhân trong phủ tướng quân đều ước gì người chết, sẽ có rất nhiều người nguyện ý thay thế chỗ của người.” Hắc y nhân cầm chùy thủ, nhẹ nhàng mà vỗ mặt Ngọc phu nhân, dường như vô ý cắt qua hai má bà ta, một cổ đau đớn truyền đến, huyết châu trong làn da trắng nõn ứa ra, Ngọc phu nhân đau đến nhe răng trợn mắt.

“Ta không biết lời này của người là từ ai nghe được, lúc trước ta chỉ là cùng hắc cả cãi nhau, hận hắc cả thiên vị tiện nhân Hạng Quân Văn này, cho nên mới nói bừa, người nói bí mật ta căn bản là không biết.” Ngọc phu nhân đau đến chỉ biết rót nước mắt, “Ta nói như vậy, thật sự cái gì cũng không biết a ——”

Ngọc phu nhân khóc một cái, nước mắt cùng huyết hỗn hợp cùng một chỗ, khiến cho khuôn mặt vốn dĩ tú lệ của bà trở nên vô cùng thê thảm, hoàn toàn không thấy bộ dáng ngày thường. Hắc y nhân lại đe dọa uy hiếp hất lâu, Ngọc phu nhân vẫn là không buông khẩu, hắc y nhân đành phải lui xuống.

“Làm gì rồi?” Ra khỏi địa lao, Hoàng Thái hậu Triệu Mạn nghe thấy thanh âm, vội vàng xoay người lại, “À ta khai chưa?”

“Ngọc phu nhân cái gì cũng không chịu nói, chỉ là cứ khẳng khẳng đó là bà ta cố ý nói mê sảng.” Hắc y nhân cung kính đứng ở trước mặt Triệu Mạn, “Thái hậu, người xem có cần tra tấn không?”

“Không được ——” Triệu Mạn lắc lắc đầu, “Nếu ả không chịu nói, hãy đem ả ta đưa trở về đi.”

“Hạng Quân Văn kia xử trí như thế nào?”

“Lưu lại, ai gia phải đợi Hạng Trĩ Chung chính mồm nói cho ai gia chân tướng.”

Ngọc phu nhân khi tỉnh lại, đã về tới phủ tướng quân, nếu không phải trên gương mặt truyền đến đau đớn, nàng thật đúng là cho là mình vừa nằm mơ. Vừa nghĩ tới câu hỏi của hắc y nhân, Ngọc phu nhân rung mình một cái, lập tức đi thư phòng tìm Hạng Trĩ Chung.

“Phu quân, phu quân ——”

Nghe thấy thanh âm của Ngọc phu nhân, chân mày Hạng Trĩ Chung cau lại, chờ nhìn thấy dung nhan của Ngọc phu nhân, mày Hạng Trĩ Chung lại nhướn thành một cái đường thẳng. “Phu quân, không tốt ——”

“Người xem người, vội vàng quỳnh lên giống bộ dáng gì nữa!”

“Phu quân, ta là có chính sự, cho nên. ....” Sợ người bên ngoài nghe thấy, Ngọc phu nhân xoay người đem cửa thư phòng đóng lại, động tác này của bà, lại khiến cho Hạng Trĩ Chung có chút chán ghét, nói chuyện cũng càng không khách khí, “Người muốn nói gì? Nói đi!”

Hạng Trĩ Chung đối với mình chán ghét, Ngọc phu nhân làm sao nghe không hiểu. Chỉ là chuyện này quan hệ đến Hạng Trĩ Chung, cho dù bà bởi vì chuyện của Hạng Quân Văn cùng Hạng Trĩ Chung lại thế nào giận dữ, bà đều sẽ không tổn hại lợi ích của Hạng Trĩ Chung. Bởi vì, những gì bà đag có hết thảy đều là Hạng Trĩ Chung mang đến, nếu Hạng Trĩ Chung sụp đổ, bà cũng không còn trái ngon mà ăn.

Trái phải rõ ràng, Ngọc phu nhân vẫn là kiên định đứng ở bên Hạng Trĩ Chung, đó cũng là vì sao vừa rồi vô luận hắc y nhân đe dọa làm sao bà đều không chịu nói ra chân tướng nguyên nhân.

“Phu quân, vừa rồi có người đem ta trở lại, hỏi ta chuyện năm đó.” Ngọc phu nhân đem chuyện tình chính mình bị bắt cóc, bị đe dọa làm sao một năm một mười kể cho Hạng Trĩ Chung. Nghe xong lời của Ngọc phu nhân, trong lòng Hạng Trĩ Chung cả kinh, là ai? Rốt cuộc là ai quan tâm chuyện năm đó như vậy? Là Thái hậu? Không, không có khả năng, Công Tôn Nam không có khả năng hoài nghi hần. Chẳng lẽ là Thái hậu?

Vừa nghĩ tới tiên hoàng đem Hắc Bạch Sát để lại cho Thái hậu, cũng chỉ có Hắc Bạch Sát có thể ở tình huống người không biết quỷ không hay bắt cóc Ngọc phu nhân từ phủ tướng quân, trong lòng Hạng Trĩ Chung dâng lên một cái dự cảm không tốt.

Nguy rồi, Văn Nhi! Hạng Trĩ Chung trong lòng phát lạnh, bất chấp Ngọc phu nhân một bộ ánh mắt khát cầu hần khen ngợi, nhanh chân liền chạy ra ngoài.

“Phu quân ——” Ngọc phu nhân vừa gọi một tiếng, Hạng Trĩ Chung đã biến mất. Phương hướng hần đi là tiểu viện của Hạng Quân Văn, cho dù Ngọc phu nhân ngu xuẩn, cũng biết Hạng Trĩ Chung ở trong lòng bên nặng bên nhẹ. Nhìn phương hướng Hạng Trĩ Chung biến mất, Ngọc phu nhân hung hăng vịn chặt khăn lau trong lòng bàn tay.

Hạng Quân Văn, ta và ngươi không đội trời chung!

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Gặp nạn tại sơn động

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Hạng Trĩ Chung không tìm thấy Hạng Quân Văn, cũng không có thấy Lạc Tuyết, khiến cho tâm Hạng Trĩ Chung càng chìm xuống. Hạng Quân Văn không thấy, hay là, là Thái hậu bắt cóc nàng? Thái hậu rốt cuộc là muốn làm cái gì! Hạng Trĩ Chung xiết chặt nắm tay, xem ra, phải tiến cung một chuyến.

Đang lúc Hạng Trĩ Chung thay quan phục, chuẩn bị tiến cung, Thanh Đằng mang theo ý chỉ của Thái hậu tới phủ tướng quân, sau khi nhìn thấy biểu tình ác liệt của Hạng Trĩ Chung, Thanh Đằng mỉm cười, “Đại tướng quân, người chớ khẩn trương. Thái hậu lão nhân gia chỉ là tìm ngài đi nói chuyện phiếm, không cần phiền phức như vậy.”

Thanh Đằng chung ra vẻ mặt ôn hòa như thế, càng khiến cho trong lòng Hạng Trĩ Chung phát lạnh. Biết được Triệu Mạn không muốn người khác thấy mình, Hạng Trĩ Chung thay đổi một thân quần áo bình thường, đi theo sau Thanh Đằng ra khỏi phủ tướng quân. Thanh Đằng dẫn Hạng Trĩ Chung đến một góc hẻo lánh, vừa nói “đắc tội”, Hạng Trĩ Chung liền gục trên mặt đất, phía sau xuất hiện hai người, khiêng Hạng Trĩ Chung vào một cỗ kiệu màu lam, đoàn người vội vàng rời đi, không ai chú ý một cái thân ảnh màu đỏ đi theo phía sau bọn họ.

Trong địa lao, Hạng Quân Văn im lặng dựa vào tường, trong lòng tính toán cách thoát ra. Đúng lúc này, cửa nhỏ phía dưới cửa sắt “chì nha” một tiếng bị mở ra, một đĩa đồ ăn cùng bát bánh bao to bị người ném vào.

Có đồ ăn! Không nghĩ tới thô phi lại có nhân tính như vậy.

Hạng Quân Văn cầm bánh bao một ngụm cắn tiếp tục, bảo tồn sức chiến đấu cùng thể lực, là pháp bảo để trốn thoát.

“Bịch ——” Ngay lúc Hạng Quân Văn nuốt bánh bao xuống, bát trong tay nàng rơi trên mặt đất, cả người thẳng tắp té trên mặt đất, khóe miệng chảy ra một chút máu đen. Ánh mắt Hạng Quân Văn mở thật to, vẻ mặt khó tin nhìn cửa sắt, trong đồ ăn này có độc!

Người kia vẫn chưa rời khỏi địa lao, nghe thấy động tĩnh trong phòng, lại qua một hồi lâu, mới đem cửa sắt mở ra.

Khi hắc y nhân nhìn thấy Hạng Quân Văn nằm trên mặt đất không nhúc nhích liền chấn động, vội vàng đưa tay thăm dò dưới mũi nàng, không có hơi thở, tại sao có thể như vậy? Hắc y nhân xém chút kêu ra tiếng.

Ngay lúc hắc y nhân chuẩn bị đi ra ngoài kêu người, Hạng Quân Văn đột nhiên mở to mắt, đưa tay điểm ở cổ họng hắc y nhân, khiến cho đối phương há mồm, nhanh chóng ném một viên dược hoàn vào.

“Đông ——” Lần này, kẻ ngã xuống là hắc y nhân.

“Ngươi, ngươi không phải đã chết sao?” Hắc y nhân mở miệng nói chuyện, nàng lại là một nữ nhân.

“Ha ha, không như thế, ngươi sẽ mở cửa sao?”

Hạng Quân Văn cười cười vịn gậy cổ hắc y nhân, lúc này mới lau máu đen ngoài miệng. Nếu không phải nàng làm bộ như trúng độc, căn bản không có cơ hội chạy trốn. Thời gian không để Hạng Quân Văn chần chừ, nàng vội xuống y phục trên người hắc y nhân mặc lên người mình, lại đem dấu vết trên

mặt đất xóa bỏ, lấy khăn che màu đen mặt bị kín. Cũng may hắc y nhân này vốn dĩ chính là nữ tử, thân hình cùng nàng xấp xỉ, cho nên nguy trang cũng không khó.

Lúc gần đi, Hạng Quân Văn đem hắc y nhân đặt thành bộ dáng nằm ngủ, đưa lưng về phía cửa sắt. Làm tốt hết thầy, Hạng Quân Văn rời khỏi địa lao, lúc này mới phát hiện nơi này là một cái son động lộ thiên, giống như huyền nhai lúc trước, xem ra, địa phương nàng đang ở hẳn là tại Kinh thành.

Trong son động im ắng, Hạng Quân Văn đi được thật lâu mới nghe được có người nói chuyện, vội vàng khinh thủ khinh cước tới gần, lúc này mới phát hiện ở sâu trong son động có một cái sân lớn, bên trong có ba bốn mươi người đang huấn luyện đánh nhau kịch liệt. Chẳng lẽ, đây là căn cứ của một tổ chức bí mật nào đó? Hạng Quân Văn vụng trộm nhìn lướt qua, nghe được có người tới gần, liền đem thân mình giấu trong ngách nhỏ.

“Ca, người nói tướng quân sẽ thừa nhận hắc giết bách Thái tử sao?” Giọng một người đàn ông tuổi còn trẻ truyền đến.

“Chúng có vô cùng xác thực, hắc không dám không nhận!” Một cái thanh âm hơi chút ôn trọng thành thực, hai người tựa hồ là thân huynh đệ.

“Nhưng mà, hiện tại giết chết đại tướng quân, ta sợ sẽ tạo ra nội loạn. ‘Thái Bạch giữa trưa, nữ chúa hưng vượng’, lời tiên đoán này khiến cho rất nhiều người bắt đầu rục rịch, chuyện năm đó là Hạng Trị Chung làm, sau lưng nhất định có bóng dáng Công Tôn Nam. Ca, người có thể khuyên nhủ Thái hậu hay không?”

“Thái hậu một lòng muốn vì Bách Thái tử báo thù, chỉ sợ, ta và người đều không thể lay chuyển được ý định của Thái hậu. Hắc Bạch Sát chúng ta chỉ nghe lệnh Thái hậu, có một số việc không phải do chúng ta định đoạt ——”

Lời nói của hai huynh đệ khiến cho Hạng Quân Văn giật mình không thôi, chẳng lẽ Công Tôn Bách thật sự là bởi vì Hạng Trị Chung mà chết? Lấy cá tính của Triệu Mạn, nhất định sẽ giết chết Hạng Trị Chung vì nhi tử báo thù, nàng nên làm cái gì bây giờ? Nghĩ như vậy, Hạng Quân Văn tính rồi đi, không ngờ động cơ đến một viên đá, phát ra tiếng vang, kinh động hai huynh đệ đang nói chuyện kia.

“Ài?” Dụ Phi lắc mình lại đây, sau khi nhìn thấy Hạng Quân Văn, Dụ Phi nhẹ nhàng thở ra. “Noãn Vũ, người đã trở lại? Nàng ăn chưa?”

“Ăn rồi.” Hạng Quân Văn lúc này mới thấy rõ ràng hai người mới vừa nói chuyện kia lại là một đôi huynh đệ song bào thai, diện mạo giống nhau như đúc. Người hỏi nàng là ca ca, thanh âm hơi chút thành thực.

“Hạng Quân Văn hiện tại đã ngủ.”

Nghe Hạng Quân Văn nói như vậy, Dụ Phi trên mặt giãn ra “Vậy là tốt rồi. Người đi xuống đi!”

Dụ Phi tạm thời chưa sinh ra hoài nghi đối với Hạng Quân Văn, nhưng nàng như trước không dám khinh thường, chỉ là gật gật đầu, liền hướng cửa động đi đến. Thái hậu muốn giết Hạng Trị Chung? Không được! Nàng nhất định phải ngăn cản chuyện này! Hạng Trị Chung tuy rằng không phải thân sinh phụ thân của nàng, nhưng mà đem nàng trở thành thân nữ nhi mà yêu thương, vô luận như thế nào, một kiếp này nàng phải can giúp Hạng Trị Chung!

Nhìn Hạng Quân Văn đi ra ngoài, Dụ Tĩnh bên cạnh Dụ Phi có chút buồn bực, “Ca, Noãn Vũ đây là đi đâu?”

Lời nói của Dụ Tĩnh, khiến cho Dụ Phi hí mắt lại, cẩn thận xem đường Hạng Quân Văn đi, Dụ Phi biến sắc, “Không đúng, nàng không phải Noãn Vũ!”

Phía sau có người đuổi theo, Hạng Quân Văn biết mình bị phát hiện, lập tức nhanh chân lao ra bên ngoài. Biểu hiện của nàng, càng thêm xác định hoài nghi của Dụ Phi, hai huynh đệ một tả một hữu bọc đánh Hạng Quân Văn, “Đứng lại!” Nhưng Hạng Quân Văn giống như không có nhìn thấy công kích của đối phương đang đánh về phía mình như phong ba gào thét, xoay người phát mạnh tay, một mảnh bột phấn màu tím bay ra.

“Cẩn thận!” Dụ Phi hét lớn một tiếng, che lại miệng mũi thôi lui đến một bên, Dụ Tĩnh chậm nửa nhịp, cổ tay áo lấy dính bột phấn, quần áo lập tức bị ăn mòn, lộ ra da tay ngăm đen.

“Độc này thật hung tàn!” Dụ Tĩnh không nghĩ tới đối phương thậm chí có thủ đoạn như vậy, nhưng mà nhìn bộ dáng của nàng, cũng không có nội lực. Nghĩ nghĩ, Dụ Tĩnh đối với Dụ Phi ra dấu tay, hai huynh đệ phi thân nhảy lên, trong tay ngân quang chọi lóe, bảo kiếm nhắm thẳng vào Hạng Quân Văn.

“Lấy hai địch một, các người được tính là anh hùng hảo hán gì!”

Từ lúc bị bắt cóc, ngân châm trên người Hạng Quân Văn đã bị người ta tịch thu, bên người chỉ có cát giấu độc được. Hiện tại, nàng chỉ có thể bình tĩnh bảo toàn chính mình, tả hữu trốn tránh, không cho Dụ Phi cùng Dụ Tĩnh tới gần.

Nghe thanh âm, hai huynh đệ đã biết được hắc y nhân trước mắt là ai, bọn họ phụng mệnh theo dõi Hạng Quân Văn thật lâu, đối với thanh âm của nàng của sớm đã hết sức quen thuộc. Hạng Quân Văn ở chỗ này, Noãn Vũ khẳng định gặp phiền toái, có lẽ, nàng đã chịu bắt trạc.

Nghĩ đến đây, Dụ Tĩnh sắc mặt trầm xuống, cộng thêm vừa rồi xem chút trúng chiêu của Hạng Quân Văn, ấn tượng của Dụ Tĩnh với Hạng Quân Văn lại ngã vào đáy cốc, bảo kiếm trong tay, nhất nhất hướng về cổ họng Hạng Quân Văn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 58: Huynh đệ Dụ gia đeo bám

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

“Dụ Tĩnh, dừng tay!” Nhìn ra Dụ Tĩnh động sát khí, Dụ Phi ở hần bảo kiếm cách Hạng Quân Văn còn có một tắc thời điểm đem bảo kiếm trong tay Dụ Tĩnh đẩy ra, “Thái hậu chưa hạ lệnh, chúng ta không thể giết nàng!”

Hai huynh đệ ý kiến khác nhau, để cho Hạng Quân Văn tranh thủ thời gian, lúc này, nàng đã bị bọn họ bức đến mép huyền nhai, nhìn biển mây mù mịt phía dưới huyền nhai, Hạng Quân Văn hít một hơi thật sâu, xoay người nhìn về phía Dụ Phi cùng Dụ Tĩnh.

“Ta và các ngươi không thù không oán, các ngươi tại sao phải bắt cóc ta?”

Nghe xong lời của Hạng Quân Văn, ánh mắt Dụ Tĩnh trầm xuống, “Chúng ta có lệnh trong người, thân bất do kỷ, xin quận chúa không cần khó xử chúng ta.”

Dụ Phi nói như vậy, Hạng Quân Văn mới nhớ tới chính mình bị Công Tôn Nam sắc phong phong hào Thái Bình quận chúa, phong hào này dễ nghe, nhưng mà cũng không đem đến cho nàng một cuộc sống thái bình.

“Ca, đừng cùng nàng nói lời vô nghĩa, đem nàng bắt trở về!” Dụ Tĩnh không thích nữ tử giao hoạt như Hạng Quân Văn, có thể từ địa lao trốn ra, dụng độc còn ngoan như vậy, xem ra bọn họ xem nhẹ nàng rất nhiều, đều bị thanh danh “phế vật” giả dối của nàng lừa.

“Các ngươi đừng tới đây, nếu qua đây ta sẽ nhảy xuống!”

Lời này từ miệng Hạng Quân Văn nói ra, chính nàng đều cảm thấy ghê tởm muốn phun, tình tiết trong phim truyền hình bị nàng mang ra áp dụng, nhưng đôi song bào huynh đệ này cũng không phải kẻ biết thương hương tiếc ngọc, hai người chậm rãi tiến lên, làm cho Hạng Quân Văn lại tiếp tục lui về sát mép huyền nhai.

“Ta thật sự nhảy nga!”

Hạng Quân Văn “đe dọa”, khiến cho Dụ Phi nhú mày, Dụ Tĩnh cười lạnh, còn bồi thêm một câu, “Ngươi nhảy đi! Có bản lĩnh ngươi thì nhảy!”

Dụ Tĩnh vừa dứt lời, Hạng Quân Văn tháo khăn che mặt, hướng hần cười quyến rũ. Nụ cười kia, mặc dù không khuynh quốc khuynh thành, nhưng xứng với ánh mắt biết nói kia của Hạng Quân Văn, thế nhưng khiến cho Dụ Tĩnh chợt thất thần. Ngay lúc hần ngây người, Hạng Quân Văn một cước thái nạp không trung, nhảy xuống.

“Mau! Bắt lấy nàng!” Chờ Dụ Phi lao về hướng huyền nhai, Hạng Quân Văn đã rơi xuống.

Dụ Tĩnh không nghĩ tới Hạng Quân Văn thật sự là nói được thì làm được, hần có chút hiểu không rõ Hạng Quân Văn rốt cuộc là nghĩ như thế nào. Lúc trước giao hoạt chạy trốn chết như vậy còn hạ độc bọn họ, lúc này lại ngây ngốc nhảy xuống huyền nhai, chẳng lẽ nàng không biết phía dưới là cái gì?

“Ca, ngươi đi gọi người, dẫn người tìm ta đi bắt nàng!”

Nói xong, Dụ Tĩnh tóm lấy dây mây, nhảy xuống vách núi đen, Dụ Phi cũng không chút do dự, huyết sáo, chỉ chốc lát sau một đám hắc y nhân đều chạy lại đây.

Bởi vì Cẩm thành xây phía trên đỉnh núi, bốn phía đều là huyền nhai, thời điểm Hạng Quân Văn ở tại phủ tướng quân, đã ở vách núi đen tập luyện quá nhiều cho nên lần này nhảy xuống, nhìn như mạo hiểm, kỳ thật nàng đã sớm nắm giữ kỹ xảo lợi dụng mỏm đá để leo vách, vừa xuống được mười thước đã bắt lấy dây mây trên huyền nhai. Ngay lúc Hạng Quân Văn muốn trèo lên trên, nghe thấy không trung truyền đến thanh âm, Dụ Tĩnh cư nhiên đuổi theo.

Thực phiền toái! Hạng Quân Văn cắn môi, chẳng lẽ bọn họ không biết đạo “đắc nhiều nhân xử tha nhiều nhân yêu”? Nàng đều đã thoái nhượng đến nước này, đối phương vẫn là theo đuổi không bỏ, thật sự là khinh người quá đáng!

*Đắc nhiều nhân xử tha nhiều nhân yêu: tìm chỗ, tìm thời điểm mà khoan dung độ lượng.

Hạng Quân Văn xem xét bốn phía, không có địa phương kín đáo, chỉ có thể dọc theo vách núi đen đi xuống dưới, né tránh Dụ Tĩnh truy lùng.

Dụ Tĩnh đuổi sát Hạng Quân Văn, càng rơi xuống càng kinh ngạc. Đây là phế vật của phủ tướng quân kia, là tiền Yến vương phi vô năng nhất trong truyền thuyết sao? Cho dù là mọi người trong Hắc Bạch Sát cũng không thể dễ dàng leo lên từ huyền nhai này, hần đã là hảo thủ trong hảo thủ, còn đuổi không kịp Hạng Quân Văn, không bắt được nàng.

Theo lý thuyết, một cái cô nương gia không có nội lực không có võ công hần phải sợ đến run rẩy, vì sao nàng có thể leo lên tự nhiên, ngay cả hần đều đuổi theo không kịp? Chẳng lẽ, nàng căn bản là không phải Hạng Quân Văn, hoặc là, mấy năm nay nàng đều biểu hiện ra giả dối để lừa người? Như

vậy, nàng làm như vậy mục đích là cái gì?

Chỉ là vài giây, trong đầu Dụ Tịnh đoán về Hạng Quân Văn đã có ngàn vạn loại. Những thứ đó, khiến cho Dụ Tịnh càng cảm thấy Hạng Quân Văn là một nữ tử giao hoạt, vô luận như thế nào, hẳn nhất định phải bắt trở về.

Hai người di chuyển ở huyền nhai, Dụ Tịnh thân thủ tốt, nhưng Hạng Quân Văn càng thêm linh hoạt, tuy rằng hai người khoảng cách kém cũng không lớn, nhưng Dụ Tịnh luôn không thể đuổi kịp Hạng Quân Văn.

Nhìn Dụ Tịnh cắn chặt mình không tha, đôi mắt Hạng Quân Văn tối sầm lại. Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, nàng phải giáo huấn người kia một chút!

Cách đây vực càng ngày càng gần, Hạng Quân Văn mới nhìn rõ dưới huyền nhai là một đầm nước sâu, bởi vì thác nước trên núi, khiến cho chỗ trống bị đánh sâu vào thành hồ đá, một cái liên tiếp một cái, địa hình cực kỳ kỳ lạ.

Nhìn thấy tảng đá bên thủy đàm, Hạng Quân Văn nảy ra ý hay, buông dây mây ra, phi thân dừng ở trên tảng đá lớn.

Hạng Quân Văn chân vừa roi xuống đất, Dụ Tịnh theo ngay phía sau. “Quận chúa vẫn là nên ngoan ngoãn theo ta trở về đi! Ta không muốn đả thương người, đừng ép ta động thủ!”

Dụ Tịnh từng bước một tới gần, Hạng Quân Văn phát tay, bột phấn bay ra. Trải qua lần đầu tiên, Dụ Tịnh vội vàng né sang một bên. Theo hẳn thấy, Hạng Quân Văn là một nữ nhân âm hiểm giả dối, hiện tại trong tay không chừng lại là độc dược.

Đội trong chốc lát, Dụ Tịnh cũng không cảm giác được khác thường, mới lớn mật đuổi theo.

“Phốc ——” Hạng Quân Văn lại ném một mảnh bột phấn, Dụ Tịnh lại né tránh. Như thế tới lui bốn năm lần, Dụ Tịnh rốt cục hiểu được, hẳn bị Hạng Quân Văn đùa giỡn, bột phấn này chính là bột mì bình thường, căn bản là không phải độc, hẳn lại một lần bị Hạng Quân Văn đùa bỡn trong tay.

Vừa nghĩ tới chính mình bị thua đi thua lại trong tay một tiểu nha đầu, hỏa trong lòng Dụ Tịnh “xoẹt” một cái bùng lên, ung trào trực tiếp chụp vào bả vai Hạng Quân Văn.

“Ba ——” Không đợi Dụ Tịnh bắt được Hạng Quân Văn, cả người hắn ngã xuống, thân thể dần dần trở nên cứng ngắt, không thể động đậy.

“Người gạt ta!” Dụ Tịnh nhìn chằm chằm Hạng Quân Văn đang cười khanh khách trước mặt, hận không thể tiến lên một ngụm cắn chết nàng. Nữ nhân lừa đảo này! Hắn biết rõ nàng giao hoạt như hồ, cư nhiên còn khinh địch. Dụ Tịnh hối hận chính mình lúc trước mềm lòng, mới để cho Hạng Quân Văn thừa dịp trở mình.

“Anh hùng không hỏi xuất xứ, không lừa người làm sao ta thoát thân.” Hạng Quân Văn đi đến bên Dụ Tịnh, lấy đi chủy thủ trong giày của hắn, đem áo của hắn xé rách thành từng mảnh, bành thành từng, đem Dụ Tịnh trói lại, cuối cùng một cước đem hắn đá vào thủy đàm, chỉ lộ ra đầu ở bên ngoài.

Tuy rằng lúc này đã là ngày mùa hè, nhưng mà nước trong thủy đàm lại là lạnh đến tận xương, khiến cho Dụ Tịnh lạnh thấu tâm.

“Người đừng để bị ta tóm được, nếu không ta nhất định cho người đẹp mặt!” Dụ Tịnh cả người run rẩy, miệng vẫn kiêu ngạo như trước.

“Người bắt được ta? Đội kiếp sau đi!”

Biết được Dụ Tịnh đang kéo dài thời gian, truy binh đuổi phía sau, Hạng Quân Văn tùy tay xả một ít cỏ ven thủy đàm nhét vào miệng Dụ Tịnh, sau đó vỗ vỗ tay rồi đi, tìm đường ra.

Hai bên đều là núi cao, trên núi còn có truy binh, Hạng Quân Văn tính dọc theo thủy đàm hướng lên trên chạy. Đi được nửa ngày, sắc trời đã dần dần đen lại, phía trước chỉ có một thủy đàm, không có gì đường ra.

“Nàng khẳng định ở phía trước, tiếp tục đuổi theo!” Ngay lúc Hạng Quân Văn tính đổi một cái đường ra, xa xa có thanh âm truyền đến, còn có hơn mười cây đuốc. Bọn họ đuổi theo!

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Kim Ti Xà

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Hoàng cung ngự thư phòng, chòm râu lưa thưa trên môi Công Tôn Nam, đang nhẹ nhàng run run. “Hắn nói sao?”

“Hồi hoàng thượng, Hạng Trĩ Chung cái gì cũng chưa nói, một mực chắc chắn Bách Thái tử là ngoài ý muốn, Thái hậu rất tức giận. Thái hậu sai Hắc Bạch Sát tới tra nguyên nhân tử vong của Bách Thái tử, có lẽ tra được một ít sự tình, chỉ là đại tướng quân cái gì cũng không chịu nói, Thái hậu cũng không có biện pháp. Bất quá, Thái hậu dường như cho người đi bắt Hạng Quân Văn. ....”

Nghe xong hồi báo, khoe miệng Công Tôn Nam hơi hơi giơ lên. Xem ra, hắn không nhìn lầm Hạng Trĩ Chung.

Triệu Mạn tin vào lời đồn đãi bên ngoài, bắt đầu tra chuyện năm đó, điều này xác thực không phải tin tức tốt. Đáng tiếc, bà ta rốt cuộc chỉ là nữ nhân, tra được manh mối, cũng chỉ dao sắc chặt đứt rồi, trực tiếp lấy mạng kẻ thù, bà cư nhiên còn chơi trò “bắt cóc” với “tra khảo”, thật sự là lòng dạ đàn bà, không làm nên việc.

“Phải người đi tìm Hạng Quân Văn, cần phải bảo đảm an toàn của nàng. Về phần cái lão yêu phụ kia, tạm thời chờ bà ta qua sinh thần này lại đến thu thập bà ta!”

Công Tôn Nam vừa an bài, chợt nghe một tiếng vang thật lớn, trong bầu trời màu đen kịt lên một đạo kim quang, chấn động mặt đất run run.

“Sao lại thế này!” Trong cơn kích động, Công Tôn Nam ôm chặt long ý, lúc này mới có thể giữ cho hắn giữ vững chân, không bị ngã sấp xuống. “Đã xảy ra chuyện gì?!”

Dị tượng trên bầu trời, toàn bộ mọi người trong kinh thành đều cảm nhận được, đặc biệt hơn là đạo ánh sáng đánh tan màn đêm đó, từ hướng Đông Bắc phát ra, chiếu sáng toàn bộ đêm tối, quang mang màu vàng có thể so với ánh nắng chói mắt, trong tầng kim quang tựa hồ có một con Phượng Hoàng màu vàng, trong bóng đêm bay lên, tại màn đêm này có vẻ phá lệ đường đột, làm cho người xem tròn mắt há hốc mồm.

Công Tôn Nam ra khỏi ngự thư phòng, thì nhìn thấy Kim Phượng Hoàng bay trên không trung, hào quang vạn trượng, từ từ dâng lên, đâm đến mắt người phát đau. “Mau, tìm đem Đỗ Trạch tới đây! Mau tìm Đỗ Trạch tới đây!”

Trong lòng Công Tôn Nam có loại cảm giác khác thường, Phượng Hoàng này có phải hay không có liên quan tới Nữ chúa trong lời tiên đoán? Hay là, hay là. .... Công Tôn Nam không dám nghĩ tiếp. Giang sơn của hắn, là của hắn! Tuyệt đối sẽ không khiến cho bất luận kẻ nào cướp đi!

Thời điểm Đỗ Trạch bị người kéo tới, đã một thờ hồng hộc. Công Tôn Nam đi nhanh tiến lên một tay túm lấy Đỗ Trạch bắt đến trước mặt mình, “Nói, Phượng Hoàng này là cái gì? Nói cho trẫm, đây rốt cuộc là sao lại thế này?”

Đỗ Trạch trì hoãn một chút, xuất ra mai rùa, “Cốc cốc cốc” lắc lư mấy lần, miếng đồng rơi “rầm” xuống mặt đất. Lại nhìn kết quả bói, mai rùa trong tay Đỗ Trạch nứt ra, “lách tách” vỡ trên mặt đất.

“Bê, bê hạ, phượng khiêu cửu thiên. .... Nữ chúa, lâm thế. ....”

So với Công Tôn Nam thất kinh, Hạng Quân Văn lúc này sớm đã bụng đói kêu vang. Bị Dụ Phi cùng Dụ Tịnh truy đuổi không có chỗ có thể trốn, nàng đành phải lên vào trong nước, không nghĩ tới thủy đầm này đúng là hoạt thủy*, đi theo dòng nước, Hạng Quân Văn đến trên bờ.

* Nước lưu thông tới một nơi nào đó.

Ra khỏi nước, Hạng Quân Văn đi dọc theo một cái đường nhỏ uốn lượn tiến lên phía trước, càng đi không gian càng hẹp lại, cuối cùng chỉ đủ một người đi qua, đến cuối đường, Hạng Quân Văn nhìn thấy hiện ra một cánh cửa màu trắng, trên cửa có một khóa mặt mã hình chữ nhật, mười con số, ngoại trừ thơ từ cổ, Hạng Quân Văn ở trên mặt thấy được con số Ả Rập cùng chữ cái tiếng Anh.

Trời! Nhìn thấy con số cùng chữ cái quen thuộc, Hạng Quân Văn nhất thời cảm thấy dị thường thân thiết. Chẳng lẽ thế giới này còn có người xuyên qua sao? Đây rốt cuộc là Thế giới gì!

Nước mất vui sướng trên khoe mắt Hạng Quân Văn như sắp trào ra, đến nơi đây lâu như vậy, lần đầu tiên nhìn thấy đồ vật kiếp trước, Hạng Quân Văn hưng phấn đến hồng rỗi, vội vàng trả lời vấn đề. “Hai chim hoàng oanh (Mình Thúy Liễu)”, “ $32 \times (9 + 4) = 426$ ”, “love=father+and+mother+I+love+you”. ....

Đối với người thế giới này mà nói, mười câu hỏi này quả thực so với lên trời còn khó hơn, nhưng mà đối với Hạng Quân Văn mà nói, đây quả thực chính là một bữa ăn sáng.

Đem đáp án về mặt mã khóa giải xong, cửa “ba” một tiếng mở ra.

Hạng Quân Văn vội vàng muốn biết trong này rốt cuộc là người nào, trực tiếp đi vào, vừa vào cửa, đại môn gắt gao đóng lại. Bất quá, hiếu kỳ với những thứ trước mặt, lớn hơn so với sự sợ hãi. Hạng Quân Văn dọc theo đường hẹp quanh co đi được 5 phút, trước mắt sáng tỏ thông suốt, như đang lạc vào tiền cảnh.

Đây là một thạch động thiên nhiên, bị người trang trí thành phòng ngủ hoa lệ dành cho nữ tử, trên thạch bích vẽ đầy các loại tranh vẽ sắc thái rực rỡ, có máy bay, có ca-nô, có xe lửa, quả thực liền là một thu nhỏ của xã hội hiện đại. Ở trên đỉnh đầu Hạng Quân Văn, được khảm những viên Dạ minh châu lớn như nắm tay, làm cho cả huyết động tựa như thể ngoại đảo nguyên.

Trên bàn đá trong động, có một cái hộp sắt, Hạng Quân Văn mở ra, tầng thứ nhất lại là một cái bút ghi âm.

“Chao ôi! Đợi lâu như vậy, rốt cục đợi được đồng bào của ta! Hi, ngươi là thể nào xuyên qua đến? Đừng nói cho ta ngươi là vì tai nạn xe cộ! Ha ha ha. .... Nói giỡn thôi, ta không biết ngươi chừng nào thì đến, nhưng, ngươi có thể tìm tới nơi này, nói lên chúng ta có duyên phận. .... A nga, hình như pin không đủ, ta nói ngắn gọn. Đồng hương, ta để lại cho ngươi một ít bảo bối, ngươi có thể thử xem. Không nói nữa, ta đi về trước! Chúc ngươi may mắn!”

Lời nói trong bút ghi âm khiến cho Hạng Quân Văn càng thêm xác định nơi này từng có người xuyên qua, mang theo lòng hiếu kỳ mở ra tầng thứ hai. Bên trong cư nhiên là một khẩu súng lục P229 của Đức, còn có hai băng đạn, còn có thêm một tờ giấy đính kèm, mặt trên là một hàng chữ viết ngoáy, “Hy vọng ngươi thích, đồng hương.”

Có hai tầng “kỳ tích” trước đó, Hạng Quân Văn mở ra tầng thứ ba, vừa chạm đến, thì cảm thấy một trận lạnh lẽo, mở ra, bên trong có con rắn nhỏ màu vàng đang nằm. Môi trường giá lạnh, khiến cho con rắn nhỏ bị vây trong trạng thái ngủ đông, lại nhìn đến trên đầu con rắn nhỏ đó có vương miện như màu, Hạng Quân Văn xem chút kêu lên thành tiếng.

Độc môn bảo điển về độc có ghi lại, trong đó độc nhất cũng hiếm thấy nhất, phải nói đến Kim Ti Xà. Loại xà này cả người màu vàng rờng, trên đầu có vương miện, độc tính càng mạnh, màu của vương miện càng đỏ. Kim Ti Xà trước mắt này, không đến ba mươi li, vương miện đỏ như huyết kê, tuy rằng cái đầu không lớn, lại xà trung chi vương, độc trung cực phẩm.

Thật không biết cái người xuyên qua đó trước đây là thân phận gì, chẳng những có súng lục, còn có độc vật lợi hại như thế. .... Hạng Quân Văn còn chưa kịp tự hỏi mấy vấn đề này, Kim Ti Xà đã chậm rãi mở mắt. Cặp mắt kia, cùng ngọc lục bảo cực phẩm giống nhau, xanh lạnh lẽo đến xương.

Hạng Quân Văn nuốt nuốt nước miếng, nàng tuy rằng đã sớm muốn nuôi một độc sủng, nhưng hiện tại nhảy ra một cái vương xà, nàng vẫn có chút sợ hãi, lo lắng cho mình kiểm soát không nổi. Nọc của Kim Ti Xà có thể nung chảy vàng, một giọt nọc độc đủ để giết sạch một thôn trấn. Lúc này, Hạng Quân Văn phải làm chuyện quan trọng nhất chính là thuần phục Kim Ti Xà trước mắt, khiến cho nó trở thành độc sủng của mình.

“Tê ——” Kim Ti Xà phun ra cái lưỡi đỏ tươi, thân hình cuộn thành viên bánh dằn dần dần duỗi thẳng, chậm rãi trèo ra khỏi hộp sắt. “Tê ——”

Từ lúc ra khỏi thủy đàm, quần áo Hạng Quân Văn thì ướt sũng dán tại trên người, hiện tại nhìn xà vương uốn éo thành hình chữ S bò lại, cảm giác lạnh lẽo trên người Hạng Quân Văn càng đậm liệt.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Thuần hóa Kim Ti Xà

Trong đầu Hạng Quân Văn nghĩ tới tộc trưởng Đường Môn, cũng là tổ phụ nàng từng nói qua một câu, “Gặp được độc xà, chỉ có thể lấy tính chế động, chờ đợi cơ hội, trực tiếp đánh vào bảy tấc của nó. Nhất định không thể tâm hoảng ý loạn, nếu không chỉ có một con đường chết. Bình tĩnh, là đường sống duy nhất.”

Tuy rằng trong chương trình huấn luyện kiếp trước của Hạng Quân Văn bao gồm cả việc đối phó Nhân Kính Vương Xà, Phúc Xà, Bạch Thần Trúc Diệp Thanh. .... Nhưng mà gặp được Xà Vương, hay là lần đầu.

*Nhân Kính Vương Xà = Rắn mắt kiếng, Phúc Xà = rắn hổ mang, Bạch Thần Trúc Diệp Thanh = rắn lục.

Kim Ti Xà chậm rãi bò thành đường cong vặn vẹo trên bàn, từng chiếc vây lớn bằng hạt vừng, hết sức xinh đẹp, theo thân rắn mềm mại vặn vẹo, một mảnh kim quang lóe sáng, đâm vào trong mắt, không biết được rằng mỹ điểm nhất mê hoặc nhất, lại là độc nhất.

Hạng Quân Văn nín thở, làm cho mình trở thành giống như thi thể. Kim Ti Xà không nhanh không chậm, thời điểm chỉ còn cách Hạng Quân Văn một thước, cái đuôi của nó đột nhiên giống như một cây gậy, đứng thẳng ở trên bàn, con rắn này ngẩng cao đầu, giống như vương giả, ánh mắt màu xanh lạnh lùng nhìn Hạng Quân Văn, vương miện trên cái đầu cao ngạo của nó có vẻ phá lệ kiêu diễm ướt át.

Cái này, trái tim Hạng Quân Văn nhảy lên tận cổ họng. Nàng đã quên, Xà Vương, có loại có linh tính, không thể xem thường con rắn trước mắt này.

“Tê ——” Kim Ti Xà phun cái lưỡi đỏ tươi, thủy chung vẫn duy trì tư thế đứng thẳng, phần đuôi khum thành chiếc nhẫn, chống đỡ toàn bộ sức nặng thân thể.

Một người một xà giằng co, giằng co, ai cũng không chịu nhượng bộ, ai cũng không chịu động trước, vẫn đối địch hai giờ, Hạng Quân Văn cảm thấy mặt của mình đều nhanh cứng ngắc.

“Tê ——”

Đột nhiên, Kim Ti Vàng giống như kim tiễn rời cung đánh về hướng cổ họng Hạng Quân Văn, tạt như phong, lợi như kiếm. Bất quá Hạng Quân Văn cũng không phải ngồi không, tuy rằng kiềm chế lẫn nhau hai giờ, nàng cũng không chút lơ lửng, thủy chung vẫn duy trì cảnh giác cao độ. Từ lúc Kim Ti

Xà công kích trước, nàng liền nhìn ra manh mối từ chiếc vương miện đỏ như máu run lên nhẹ của nó.

Nói thì chậm, nhưng rất nhanh, ngay lúc Kim Ti Xà tiếp cận Hạng Quân Văn trong tích tắc kia, Hạng Quân Văn ra tay tóm lấy điểm bảy tắc của nó.

Phù —— Nguy hiểm thật. Cảm nhận được thân thể lạnh lẽo của Kim Ti Xà truyền đến đầu ngón tay, Hạng Quân Văn không dám tưởng tượng nếu rằng nanh sắc bén của nó xuyên phá làn da của mình, nọc độc thẩm thấu vào huyết dịch của nàng thì sẽ xảy ra kết cục gì. Cũng may, nàng đã chế địch, lúc này đến phiên nàng kiêu ngạo.

Ngón cái cùng ngón trỏ tay phải Hạng Quân Văn tóm chặt lấy điểm bảy tắc của con rắn, đưa nó đến trước mặt mình. Con rắn này tựa hồ không thể tin được mình sẽ bị nữ nhân trước mắt thuần phục, thân mình cuộn lấy cánh tay Hạng Quân Văn, vẫn còn đau khổ giãy dụa.

“Ba ——”

Tay trái Hạng Quân Văn vỗ lên vương miện trên trán Kim Ti Xà, đau đến nó há mồm lắc lư đầu rắn, hai cái răng nanh sắc bén phun ra ra chất lỏng màu vàng, Hạng Quân Văn vội vàng đem đầu kim Ti Xà xoay qua hướng khác. Xà độc phun ở trên bàn, cái bàn dấy lên một trận khói đen, trực tiếp bị ăn mòn. Độc thật lợi hại!

“Lại phóng độc, có tin ta giết chết ngươi hay không?” Hạng Quân Văn một tay nắm bảy tắc, một tay nắm khố miệng Kim Ti Xà, khiến cho nó nhả hết nọc độc tồn trữ trong cơ thể ra. Không có nọc độc, Kim Ti Xà tạm thời không có nguy hiểm, lúc thuần phục thì dễ dàng nhiều rồi.

Đối với độc vật như thế, chỉ có thể so với nó độc hơn mới được. Hạng Quân Văn ngón tay ra sức, Kim Ti Xà đau đến miệng mở ra, cái lưỡi nhỏ đỏ như máu trên không trung vũ lộng, giống như rất không cam tâm, lại không thể không khua phục ở trước mặt Hạng Quân Văn. Nhìn từng giọt độc màu hoàng kim rơi trên mặt đất, Hạng Quân Văn đau lòng không thôi. Độc tốt như thế, bán ra chợ, là vạn kim một giọt a.

Biết được Xà Vương này không dễ thu phục, Hạng Quân Văn cũng không phải thật sự muốn giết nó. Phải biết rằng Kim Ti Xà cực kỳ hiếm thấy, Đường Môn mấy trăm năm ghi lại, bốn mươi lăm đại chương môn, chỉ có ba vị chương môn có Kim Ti Xà.

Hạng Quân Văn vẫn muốn có một độc sủng thuộc về mình, độc sủng quyết định thân phận của Đường Môn đệ tử ở Đường Môn, tuy rằng hiện tại nàng đến nơi này, không còn là người của Đường Môn, nhưng mà Kim Ti Xà là trân phẩm độc vật, hơn nữa linh tính cực cao, nếu thật có thể thu phục thành độc sủng, đối với độc thuật của nàng tự nhiên là có trợ giúp rất lớn, cho nên hiện tại chỉ có thể nhẫn đau hy sinh chút nọc độc.

Kim Ti Xà giằng co ở trong tay Hạng Quân Văn, con ngươi xanh biếc bởi vì phần nộ mà dần dần biến thành đỏ như máu, nó là Xà Vương, chưa từng có người nào dám đối với nó như thế, lần này gặp được Hạng Quân Văn, khiến nó thật sự kinh ngạc. Làm một Kim Ti Xà tôn quý, chất vật như vậy, bảo nó làm sao chấp nhận, cho tới bây giờ, Kim Ti Xà cố gắng dựa lần cuối, chỉ là toàn bộ trong quá trình, nó thủy chung ngẩng cao đầu, không chịu khua phục.

Nhìn thấy Kim Ti Xà như thế, Hạng Quân Văn đối với Xà Vương lại càng tiến thêm một bước hiểu biết. Thư tịch ghi lại, Kim Ti Xà cực kỳ kiêu ngạo, rất khó thu phục, xem ra những điều này là sự thật.

Xà, lãnh huyết, thù dai. Dùng võ chinh phục, chỉ có thể khiến cho nó thuận theo nhất thời.

Nghĩ như vậy, Hạng Quân Văn lấy ra độc hoàn do chính mình nghiên cứu chế tạo, đút vào miệng Kim Ti Xà, độc hoàn kia, vào miệng liền tan, thân là độc vương Kim Ti Xà làm sao không biết độc này lợi hại chứ! Dần dần, Ánh mắt Kim Ti Xà khôi phục màu xanh vốn dĩ, tuy rằng lúc nhìn Hạng Quân Văn thì đầu vẫn ngẩng cao như trước, nhưng địch ý rõ ràng giảm bớt rất nhiều.

Hạng Quân Văn làm một hành động can đảm, nàng buông lỏng ra tay phải, đem Kim Ti Xà đặt lên bàn. Đồng thời, nàng cũng ngồi xuống, cùng Kim Ti Xà bảo trì một cái tư thế ngang hàng, tôn trọng thân phận nó.

“Tốt lắm, vừa rồi hao tổn nọc độc của ngươi, ta hiện tại bồi ngươi một viên độc hoàn, coi như là huê. Nếu ngươi thật sự không muốn làm độc sủng của ta, vậy vừa rồi coi là một hồi hiểu lầm. Ngươi cứ như trước sống ở chỗ này, ta sẽ trở về, không thể giúp ngươi.”

Hạng Quân Văn đem ngón tay nhẹ nhàng chạm vào hàm dưới của Kim Ti Xà, hướng nó cười, đứng lên cầm súng xoay người rời khỏi nơi này.

Chưa đi bao lâu, Hạng Quân Văn chợt nghe đến một thanh âm vật gì rơi xuống, lại quay đầu, Kim Ti Xà không xa không gần theo ở sau lưng nàng. Thấy nàng đứng lại, Kim Ti Xà đi đến bên chân Hạng Quân Văn, vòng quanh thân thể của nàng bò hướng lên trên, cuối cùng đi tới tay phải Hạng Quân Văn, quấn lên cổ tay nàng, tựa như một cái vòng tay bằng vàng ròng.

Nhận chủ? Hạng Quân Văn trong lòng một trận mừng như điên, Kim Ti Xà tựa hồ từ cổ tay cảm nhận được nhịp tim của Hạng Quân Văn đang gia tốc, con mắt bích sắc quét nàng liếc mắt một cái, đầu rắn vì ngưỡng, chậm rãi nhắm lại, dán lên da thịt Hạng Quân Văn, giống như đang ngủ.

“Về sau, liền kêu ngươi Hòa Quý đi!” Nhìn ra tên gia hỏa này cao ngạo, Hạng Quân Văn nở nụ cười.

Xử lý tốt Hòa Quý, thời gian đã qua thật lâu. Hạng Quân Văn còn muốn thoát ra ngoài địa lao, lại phát hiện cửa đã bị gát gao chế trụ, căn bản là đánh không ra, chỉ có thể tìm một con đường khác.

Đào một vòng, Hạng Quân Văn rốt cục phát hiện một cánh cửa khác, sau khi thông qua một cái đề mục giống như trước, cửa, từ từ mở ra. Một mảnh kim quang đâm vào trong mắt Hạng Quân Văn. Nơi này, là một bảo tàng.

Chồng chất hoàng kim bạc trắng phi thúy mã não, giống như núi nhỏ, liếc mắt một cái nhìn không thấy cuối.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Ta là yêu nữ?!

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Loanh quanh một vòng, ngoại trừ hai vách tường nhìn như một cái quan tài kín mít, Hạng Quân Văn nhìn thấy hai hàng chữ điêu khắc trên tường, một hàng viết, “Thương Nguyệt long mạch”, mặt khác là một hàng thẻ tự nhìn rất quen mắt, là đồng hương xuyên qua viết, “Đồng hương, ta phát hiện bảo tàng này trong lúc vô ý, mượn hoa hiến Phật, hy vọng người ở chỗ này trôi qua vui vẻ. Mặt khác, giúp ta nói cho tên khốn kiếp kia, cô nãi nãi ta trở về! Không bao giờ trở lại nữa!”

Đối với đồng hương xuyên qua này, Hạng Quân Văn rất là tò mò. Đến đây lâu như vậy, nàng cũng không phát hiện thế giới này xuất hiện đồ vật của kiếp trước, cũng không có xuất hiện kỳ nhân chuyện lạ, chẳng lẽ cô gái kia chỉ là mới tới, chưa trụ bao lâu lại nhớ tới thế giới cũ?

Vuốt lên đường vân trên sủng lục, trong lòng Hạng Quân Văn có loại thân nhiên đau thương. Nàng, vĩnh viễn cũng không trở về được, hết thảy của nàng đều bị mất ở trong tay Đường Thuần. Ở đây một hồi lâu, tâm tình của Hạng Quân Văn mới bình tĩnh lại.

Nghe nói Hoàng đế khai quốc của Thương Nguyệt quốc sau khi đánh hạ giang sơn lại cùng Hoàng hậu quy ẩn, không biết tung tích. Lại nhìn đến hai chiếc quan tài trước mắt, Hạng Quân Văn bỗng nhiên cảm thấy đây chính là mộ địa của Hoàng đế khai quốc cùng Hoàng hậu, bọn họ để lại nhiều tài phú như vậy, đại khái là hy vọng một ngày kia sẽ giúp đỡ con cháu mình đi!

Nếu người bình thường, nhìn thấy những thứ tài bảo này nhất định sẽ hoa mắt, nhưng Hạng Quân Văn lúc này muốn làm nhất chính là lấp đầy bụng của mình, những thứ bảo tàng ở trong mắt nàng còn không có sử hấp dẫn bằng một chén cơm nóng hôi hổi để trước mặt.

Giăng co thật lâu, Hạng Quân Văn rốt cục tìm được động khẩu, nàng vội vàng đi ra ngoài, nhưng không biết toàn bộ kinh thành đã xảy ra biến hóa long trời lở đất.

“Kim Tinh xuất hiện, Nữ chúa hưng vượng” kinh động tứ quốc trên đại lục, đặc biệt là Kim Tinh xuất hiện ở trên không Thương Nguyệt quốc, khiến cho ba nước khác đưa ánh mắt chăm chú vào Thương Nguyệt quốc. Những kẻ nắm quyền trong tay không có ai nguyện ý để ngôi vị hoàng đế của mình bị người khác xâm chiếm, hơn nữa còn là một nữ nhân, nhưng cũng có người chờ mong một trận biến động, càng hy vọng thiên hạ đại loạn, được đục nước béo cò. Cho nên các loại thế lực ở tam quốc đều bắt đầu rục rịch, đánh chủ ý lên sinh thần Thái hậu Thương Nguyệt quốc mượn cơ hội xuất hiện ở kinh thành Cẩm thành Thương Nguyệt quốc.

Tối hôm nay, Kim Phượng xuất hiện trên không càng thêm xác minh lời tiên đoán này. Kim quang chói lọi như vậy, khí thế khôi hoành như thế, khiến cho người ta muốn quên cũng khó. Những người chứng kiến chuyện này, toàn bộ đi tới nơi tòa ra kim quang, cũng có người nhận định, nữ chúa nhất định sẽ xuất hiện ở đó.

Hạng Quân Văn không biết, ở bên ngoài, người của tứ quốc, bọn họ đều đang gắt gao tìm kiếm nữ chúa trong lời tiên đoán. Nàng sờ soạn trong bóng đêm, rốt cục chờ được thời điểm nhìn thấy ánh sáng, Hạng Quân Văn xém chút kích động kêu ra tiếng, cũng chỉ trong chớp lát, Hạng Quân Văn đã nhận ra sự khác thường.

Chi chít ngọn đuốc xuất hiện ở chân núi, liếc mắt một cái liền thấy, ngọn đuốc không có một ngàn cũng có chín trăm. Các loại thanh âm sôi trào náo nhiệt truyền đến, Hạng Quân Văn quyết đoán đem chính mình giấu vào trong bóng đêm.

Sao lại thế này? Cho dù là Hạng Trị Chung tìm đến nàng, quy mô cũng sẽ không có to như vậy. Hoặc là Hạng Trị Chung bị Thái hậu bắt, bây giờ là người của Thái hậu đến tìm nàng?

Không tìm được đáp án, Hạng Quân Văn cố gắng giấu mình vào trong rừng cây, nhưng y phục trắng của nàng trong đêm đen phá lệ bắt mắt, thoáng chốc đã có người mắt sắc phát hiện nàng.

“Bên kia có một nữ nhân! Nữ chúa ở nơi này!”

Một tiếng thét chói tai, khiến cho khu rừng yên ắng thoáng chốc trở nên náo nhiệt, đủ loại ánh mắt tìm tòi nghiên cứu đều đầu hướng về phía bóng trắng trong đêm đen.

“Suru ——” Một mũi tên nhọn cắt qua không khí, gào thét bay về phía Hạng Quân Văn.

Tình huống gì đây? Hạng Quân Văn lắc mình né tránh mũi tên nhọn, nữ chúa, cái gì nữ chúa? Vì sao phải giết nàng?

Thời gian không cho phép Hạng Quân Văn suy nghĩ nhiều, ngay lúc bị người phát hiện, một đám người lũ lượt lao tới đây, đao kiếm sắc bén bị ánh lửa chiếu lờ lờ sáng lên, tản ra từng trận hàn khí.

Không thể bị bọn họ tóm được! Hạng Quân Văn dứt khoát xé làn váy, xuyên qua rừng rậm mà né tránh.

“Đừng để cho nàng chạy! Giết chết nàng!”

Các loại thanh âm từ bốn phương tám hướng truyền đến, dù cho Hạng Quân Văn hiện tại lại gặp nạn, nhưng ý chí cầu sinh làm cho tiềm lực toàn thân của nàng đều bộc phát ra. Bôn chạy, phải sống sót! Vô số mũi tên nhọn quét qua rừng cây bên người nàng, dừng ở bên người Hạng Quân Văn, dưới chân, một khắc kia, Hạng Quân Văn cảm nhận được mùi vị của tử vong, tựa như kiếp trước mỗi lần làm nhiệm vụ, tử vong, cách nàng gần như vậy.

Ta không muốn chết! Hạng Quân Văn trong lòng rống giận. Từ đôi câu của nhóm truy binh, nàng đã đại khái hiểu rõ ý tứ. Ước chừng là xuất hiện một nữ nhân có thể đảo điên thiên hạ, mà nàng, chính là nữ nhân này.

Nói bậy cái chó má gì vậy? Nàng trầm nghĩ hạo hạo mà sống, bình an cả đời, cùng thiên hạ không có bất cứ quan hệ nào.

Nhưng mà nội tâm Hạng Quân Văn là lên những người đó nghe không được, ma lực của lời tiên đoán, đã thẩm thấu vào trong xương mỗi người, giết chết nữ nhân này, thiên hạ thái bình, tứ quốc vẫn là tứ quốc như trước, hoàng thượng vẫn là hoàng thượng như trước. Không có việc nam nhân lại bị nữ nhân thống trị, lời tiên đoán này quả thực liền trở thành một trò đùa!

Nhưng dù cho bị người cho rằng chỉ là một trò đùa, hãy để cho sự mê tín này thống trị nhân tâm, thà rằng tin là có, không thể không tin, mỗi người cảm quyền đều phát một lệnh như nhau. “Giết chết nàng!”

“Tê ——” Nhìn những kẻ bám đuôi, Kim Ti Xà trên cổ tay Hạng Quân Văn mở tròng mắt ra, ánh mắt xanh biếc ở trong ánh lửa áp lánh tản ra quang mang trong trẻo nhưng lạnh lùng, “Tê ——”

Thoáng chốc, một trận âm thanh tuôn rơi truyền đến, ngàn vạn con độc hươu ứng lệnh triệu hồi bỏ từ rong động ra, tông rừng rậm phát ra tiếng vang khiến cho người ta run sợ.

“A! Có rắn!”

Theo tiếng kêu của một người, càng ngày càng nhiều người kêu sợ hãi lên. “Ta bị rắn cắn. ....” “Rắn độc, đều là rắn độc ——”

Đột nhiên xuất hiện rắn độc, đánh cho những người này một cái trở tay không kịp, tất cả mọi người thét chói tai tránh né rắn độc, càng ngày càng nhiều người chết ở trong miệng rắn độc.

“Rắn sợ lửa! Rắn sợ lửa!”

Bỗng nhiên có người nghĩ đến biện pháp khắc chế rắn, lập tức có người châm lửa chung quanh cánh rừng, ở trước ánh lửa, độc xà chỉ có thể dần dần lui về phía sau, mà thời điểm này Hạng Quân Văn đã bị dồn đến một khối đá nhô ra bên sườn núi.

Trải qua trận công kích của độc xà, ánh mắt mọi người nhìn về Hạng Quân Văn đều thay đổi. Sợ hãi, sợ hãi. .... Các loại phản ứng đối lập kích động phát ra khi nhìn thấy nàng, những thứ độc xà nhất định là Hạng Quân Văn làm ra, nhất định!

“Yêu nữ! Nàng là yêu nữ! Giết chết yêu nữ!”

Thanh âm này, nói lên tiếng lòng của mọi người, sau đó, tất cả mọi người cùng hô lên, “Giết chết yêu nữ, giết chết yêu nữ!” Mọi người đem đao kiếm va chạm cùng vào nhau, phát ra thanh âm leng keng chói chói, bọn họ đi bước một tới gần Hạng Quân Văn, lại không dám tới quá gần, sợ nàng lại làm ra cái gì liêu lĩnh.

Yêu nữ? Hạng Quân Văn quay đầu, lạnh lùng cười. Nàng chưa từng nghĩ tới chính mình có một ngày sẽ trở thành yêu nữ trong lòng mọi người, mọi chuyện nàng đều không làm, hiện tại lại cứng rắn an bài cho nàng một kết cục như vậy, buồn cười quá!

Thời điểm mọi người ở đây sắp tiếp cận Hạng Quân Văn, một cái thân ảnh hòa hồng như mị như phong, xuất hiện ở trước mặt mọi người, “Đường đường quốc tứ quốc quân thế nhưng khó xử một tiểu cô nương, thật sự là không biết xấu hổ a ——”

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Ai dám động đến nữ nhân của ta?

Beta: Tuyệt Ảnh Nhi

Chỉ nghe thanh âm, Hạng Quân Văn liền biết người đến là ai.

A..... xú nam nhân này, sớm không tới trễ không tới, hiện tại đến thật là đúng lúc. Lập tức, dây cung buộc chặt trên người Hạng Quân Văn rơi lỏng ra, giống như đem tánh mạng thân gia giao cho người trước mắt này, yên tâm kỳ lạ.

“Phượng Cửu, là Phượng Cửu!” Có người nhận ra hồng y nam tử, trong lúc nhất thời tất cả mọi người nhìn về Phượng Cửu, các loại biểu tình phức tạp xuất hiện ở trên mặt bọn họ, không ai lại nghĩ tới ở phía sau lao ra cái Trình Giáo Kim, Phượng Cửu thò chân vào. Hay là, hắn có âm mưu gì?

Những kẻ cầm quyền, bình thường đều đa nghi hơn. Những cử chỉ vô tâm bình thường của người khác ở trong mắt bọn họ liền được tính điều tẻ trác* thành âm mưu quỷ kế.

*Tinh điều tẻ trác: tinh tế mại giữa.

“Phượng Cửu, ngươi muốn làm gì?” Người mở miệng là Hoàng đế Đường Hỷ quốc Trịnh Khắc, hắn có một mũi ưng bén nhọn, nhìn chính là kẻ âm hiểm giả dối, cộng thêm mắt to xanh đen, lão thái hời hợt, vừa thấy chính là bộ dáng túng dục quá độ, điều này làm cho ấn tượng đầu tiên của Hạng Quân Văn đối với Trịnh Khắc tương đối không tốt.

“Ngươi không thấy sao? Hay là, đầu óc ngươi có vấn đề?”

Phượng Cửu đưa tay, đem Hạng Quân Văn ôm vào trong lòng, cảm để trên trán Hạng Quân Văn, hướng Trịnh Khắc cười đến diêm dúa lắng lo, “Ta đây là..... Anh hùng cứu mỹ nhân a ——”

Ngân nga kéo dài, khiến cho tâm can Hạng Quân Văn đang ở trong lòng Phượng Cửu được một phen thỏa mãn. Nghe nhịp tim của Phượng Cửu, nàng dần dần bình phục lại, chỉ có cây súng vẫn giương lên, về mặt phòng bị nhìn Phượng Cửu, đối với “kẻ quấy rối” này cảm thấy hết sức bất mãn.

“Mỹ, mỹ nhân.....”

Chờ thời điểm nhìn thấy dung mạo Hạng Quân Văn, ánh mắt Trịnh Khắc thẳng tắp, đỏ con mắt nhìn khuôn mặt mỹ miều của Hạng Quân Văn, khoe miệng một mảnh trong suốt.

Mọi người đều biết Trịnh Khắc Đường Hỷ quốc rất háo sắc, vốn dĩ đối với biểu hiện của hắn lúc này không cho là đúng, nhưng sau khi mọi người nhìn rõ ràng khuôn mặt của Hạng Quân Văn rồi, một mảnh thanh âm nuốt nước miếng truyền đến. “Thật đẹp, nàng là yêu tinh sao?” Một cái thanh âm đơn thuần ngây thơ truyền đến, dẫn tới những nam nhân một trận cười vang.

Phượng Cửu từ trên mặt Trịnh Khắc nhận thấy khác thường, cúi đầu, thời điểm đối diện khuôn mặt kia của Hạng Quân Văn, Phượng Cửu sửng sốt. Làm sao có thể? Phượng Cửu đưa tay kiểm tra gáy Hạng Quân Văn. Không có vết gì, chẳng lẽ hắn nhận lầm người, đem người khác nhận thành Văn Văn? Nhưng mà, không đúng a! Cảm giác này rõ ràng đây chính là Văn Văn, vì sao dung mạo khác biệt lớn như vậy?

Phượng Cửu công khai ăn “đậu hủ” của mỹ nhân, rước lấy một mảnh căm tức. Mọi người đều hận không thể hóa thành tay trái của Phượng Cửu, cảm xúc một chút độ ẩm từ làn da mềm mại của Hạng Quân Văn. Những nam nhân kia, đã đã quên mất ý định ban đầu của bọn họ, càng đã quên vừa rồi một ngụm lại một ngụm nắn nắn “yêu nữ”, giờ này khắc này, tất cả mọi người đều say mê trước vẻ đẹp của nữ tử quần áo tả tơi này, giống như ánh sáng cửa thiên địa vạn vật, đều bị không kịp một tia kinh hồng thoáng nhìn của mỹ nhân trước mắt.

Ngay lúc Phượng Cửu nhũ mảy thời điểm, một cái thanh âm sợ hãi truyền tới, “Hoàng, hoàng huynh.....” Lại vừa thấy, người nói chuyện là hoàng đế Thương Nguyệt quốc Công Tôn Nam, về mặt hắn hoàng sợ nhìn Hạng Quân Văn, một bên lắc đầu một bên lui về phía sau, về mặt biểu thị bất khả tư nghị. “Hoàng huynh, người đã trở lại ——”

Lời của Công Tôn Nam, khiến cho Hạng Quân Văn cắn môi. Hôm nay là đêm mười lăm trăng tròn, nàng thế nhưng quên mất điều này. Chỉ là, lời của Công Tôn Nam là có ý gì? Hoàng huynh? Chẳng lẽ cho rằng nàng là Công Tôn Bách?

Lui về phía sau, Công Tôn Nam giẫm phải tảng đá, lão đảo một cái, té. Một cú ngã này, khiến hắn tỉnh táo lại. Công Tôn Bách đã chết, Hạng Trị Chung tự mình cắt lấy đầu Công Tôn Bách hiến cho hắn, người trước mắt này là nữ tử, căn bản là không phải Công Tôn Bách!

Nghĩ như vậy, Công Tôn Nam bỏ qua chột vật vừa rồi, vùng đứng lên, ngón tach hướng Hạng Quân Văn, thanh âm trở nên bén nhọn, “Không, ngươi không phải hoàng huynh, ngươi là yêu nữ! Ngươi là yêu nữ mê hoặc lòng người! Mọi người đừng bị nàng lừa gạt! Nàng là yêu nữ!”

Lời của Công Tôn Nam khiến cho đám nam nhân đang chìm đắm trong mỹ mạo của Hạng Quân Văn dần dần thanh tỉnh, vừa nghĩ tới những độc xà vừa xuất hiện, trong lòng mọi người còn sợ hãi, ánh mắt nhìn Hạng Quân Văn cũng dần dần trở nên lạnh lẽo.

“Hoàng thúc, đừng mắc lừa yêu nữ!”

Thái tử Dực Nhân quốc Nguyên Việt lúc này đứng dậy nói với Phượng Cửu. Tuy rằng Bàn Long thành là một tiểu quốc độc lập, nhưng Phượng Cửu rốt cuộc vẫn là người Dực Nhân quốc, là người của hoàng thất, nếu hắn kiên trì bảo vệ Hạng Quân Văn, chỉ mang đến phiền toái cho Dực Nhân quốc, đây là điều mà Nguyên Việt không muốn nhìn thấy.

Nguyên Việt mở miệng, Phụng Cửu chỉ chậm rãi cười. Ngay vừa rồi, hắn đã xác định người trước mắt này là nữ nhân hắn ngày đêm mong nhớ, tuy rằng không hiểu làm sao nàng lại “dịch dung”, nhưng điều này cũng không quan trọng, chỉ cần hắn biết nàng là Văn Văn là tốt rồi.

“Nàng là nữ nhân của ta!”

Phụng Cửu tay phải ôm chặt Hạng Quân Văn, tay trái chỉ vào mọi người, thanh âm trầm thấp mỉa mai, “Các người ai dám động đến nàng thử xem?”

Trên mặt Phụng Cửu là tươi cười yêu tà, ở dưới ánh trăng quý mị đẹp đẽ, thời điểm hắn nói lời này, vừa vặn một trận thanh phong thổi qua, ống tay trái của Phụng Cửu trong không trung bay lên, cảm y hóa hồng phiêu phiêu dương dương, trong đêm đen phập phồng đón gió, càng tôn lên người này thiên hạ vô song, như yêu như ma.

“Phụng Cửu, người là cùng với tứ quốc đối nghịch sao?” Hoàng đế Chu Liên quốc Bách Lý Ảnh lúc này cũng đứng ra tỏ thái độ, một câu, đem Phụng Cửu trở thành kẻ chống lại cả thiên hạ, nhìn thấy Bách Lý Ảnh như thế, Phụng Cửu khinh xuy một tiếng, “Nếu quả thực như thế, thì làm sao? Bằng các người, có thể đoạt Bàn Long thành của ta sao?”

Lời nói cuồng ngạo của Phụng Cửu, đem cho một đám lão đại chỉ biết thầm căm tức, không dám nhiều lời một câu. Vũ khí trong thiên hạ, đều xuất từ Bàn Long thành, cùng Bàn Long thành so vũ khí mạnh, đây không thể nghi ngờ là lấy trứng cút với trứng đà điểu đi so lớn nhỏ, quả thực là không biết tự lượng sức mình.

Tuy rằng mọi người có không cam lòng, không phục, bất mãn, nhưng lời của Phụng Cửu là sự thật, dù cho tất cả mọi người muốn đánh Bàn Long thành, thôn tính được quảng sát, muốn nhất thống giang sơn, nhưng Bàn Long thành phòng thủ kiên cố, Phụng Cửu biến thái dùng Thiết đức thành trì, làm sao phá được? Người này, có cơ sở để cuồng ngạo.....

“Hoàng thúc, hoàng thúc người không cần vì một nữ nhân, không để ý đến đại nghĩa.”

Nguyên Việt là đại biểu nhỏ tuổi nhất trong tứ quốc, bất quá mười lăm tuổi, trên mặt còn có dấu vết non nớt, tuy rằng hắn cực lực muốn chính mình biến thành một Thái tử ôn trọng bình tĩnh, nhưng trong giọng nói để lộ ra sự quan tâm đối với Phụng Cửu cho thấy bản tính hồn nhiên của hắn.

“Nguyên Việt, vì người hôm nay gọi ta một tiếng hoàng thúc, chuyện các người đuổi giết nàng ta có thể không truy cứu. Nhưng, người ta muốn mang đi. Các người muốn bắt lại, phải xem bản lĩnh của các người.”

Phụng Cửu vừa nói, liền đem Hạng Quân Văn đặt ở trên lưng. “Ôm chặt ta!”

Nghe xong lời của Phụng Cửu, Hạng Quân Văn gắt gao ôm lấy cổ Phụng Cửu. Các cảm giác đói khát cùng hư thoát, nàng chỉ có thể cố gắng làm cho mình buộc chặt lấy Phụng Cửu. Cho tới bây giờ, trong lòng Hạng Quân Văn không hiểu sao lại tin tưởng tuyệt đối vào Phụng Cửu.

“Rầm——” Thanh âm kim khí liên tục va chạm, tay phải Phụng Cửu run run, trên cánh tay lộ ra một cánh tay đúc bằng thiết. Bạc như tuyết, trắng như sương.

“Như Lai Thủ?” Có người sợ hãi kêu ra tiếng, ánh mắt mọi người nhìn Phụng Cửu dần dần trở nên sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 63: Linh Nguyệt châu

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

“Coi như người biết hàng!” Phụng Cửu thối mớ tóc dài trên trán, mắt phụng hẹp dài như nướn lên kiêu ngạo, cuồng ngạo trong đáy mắt càng thêm lộ rõ ràng. “Không muốn chết, tránh ra ——”

“Như Lai Thủ”, nghĩa như tên, giống như bàn tay của Phật Như Lai, thiên biến vạn hóa, không gì không làm được. Đầu Như Lai Thủ, không ai có thể đào thoát, chỉ có một con đường chết.

Phụng Cửu danh chấn thiên hạ, chính là dựa vào “Như Lai Thủ” này của hắn.

Mười năm trước, tiên hoàng Đường Hỷ quốc Trịnh Đức thêm nhỏ dải quảng sát Bàn Long thành, tự mình dẫn hai mươi vạn đại quân, bao vây Bàn Long thành. Lúc ấy, Phụng Cửu chỉ mới mười tám tự mình dẫn quân nghênh chiến, hơn nữa dựa vào “Như Lai Thủ”, hoành tảo thiên quân, trong vòng bảo hộ nghiêm mật của hàng vạn người dễ dàng lấy đi thủ cấp của Trịnh Đức, từ đó về sau nổi tiếng trong nước. “Như Lai Thủ” cũng trở thành thứ khiến người ta phải sợ hãi, tồn tại như một thần khí.

Nay, Phụng Cửu thể nhưng vì một nữ tử, xuất ra Như Lai Thủ, điều này làm cho các nam nhân tuy rằng dấy lên sự phẫn nộ, nhưng cũng không dám biểu hiện ra điều gì bất mãn.

Chê cười! Đầu của ai mà không phải là thịt? Kê điên trước mắt này nhưng mà ngay cả vua của một nước cũng dám giết! Nếu hôm nay Phụng Cửu thật sự sử dụng “Như Lai Thủ”, đem quốc quân tứ quốc trăm sát như thế, vậy thiên hạ không phải là thật rối loạn sao? Huống chi hần cùng nữ chúa thân thuộc như vậy, vạn nhất Phụng Cửu thừa dịp thiên hạ đại loạn, tá trợ nữ chúa, giành thiên hạ, vậy bọn hần chẳng phải là mất nhiều hơn được?

Những kẻ cầm quyền người nào không phải giáo hoạt như hồ! Làm vua, phải bảo toàn chính mình, bảo hộ lợi ích của mình, bọn họ bắt quá rõ nhất điều này.

Hiện tại phóng Phụng Cửu cùng nữ chúa một con ngựa, sau khi trở về sẽ đem Phụng Cửu quan hệ cùng nữ chúa truyền ra ngoài, như vậy những kẻ có dã tâm sẽ kiếm Phụng Cửu gây phiền toái, ép hồi hần tung tích nữ chúa. .... Nói không chừng, đến lúc đó còn có cơ hội đoạt được Bàn Long thành. Chuyện này, không vội nhất thời.

Cần nhắc lại hai, vài tên lão đại truyền lệnh xuống, mọi người đều né tránh, nhường ra một con đường.

Không ai lại lấy tánh mạng của mình ra đùa giỡn, cho nên những người này khi biết được vũ khí trên cánh tay phải của Phụng Cửu chính là vũ khí đứng đầu trên bảng thần khí “Như Lai Thủ”, đều thoái nhượng đến năm thước, sợ không cẩn thận một cái bị Phụng Cửu lấy mất đầu.

A. .... Phụng Cửu đảo qua mặt những kẻ tâm hoài quỷ thai, độ cong khoe miệng càng phát ra châm chọc. Bọn họ, ngược lại tính toán thật tốt, chỉ là cũng phải có bản lĩnh này mới được!

“Chúng ta đi!”

Phụng Cửu một tay đỡ Hạng Quân Văn, chậm rãi rời khỏi tầm mắt mọi người.

Vù —— Khi Phụng Cửu đi rồi, tất cả mọi người đem oán khí trong lòng phun ra, không khí ngưng trọng nhất thời trở nên thoải mái.

“Ảnh huynh, Nam huynh, Phụng Cửu này quả thực là quá kiêu ngạo!” Trên lưng Trịnh Khắc ướt sũng một tầng, gió đêm thổi tới, lạnh run. Phụ hoàng Trịnh Khắc chết ở trong tay Phụng Cửu, hai người xem như có huyết hải thâm cừu.

“Hừ! Cái quái gì! Cũng dám hù dọa Lão Từ!” Trịnh Khắc nhổ một ngụm nước bọt, lớn giọng ở ban đêm phá lệ vang dội.

“Trịnh Khắc, người thế nào lại xưng “lão từ” với Phụng Cửu chứ?” Nghe xong lời của Trịnh Khắc, Bách Lý Ảnh lạnh lùng cười, “Giống như Lão Từ của người chính là chết ở trong tay Phụng Cửu đi! Người thế nhưng đến lúc đó cả hai cha con đều chết trong tay Phụng Cửu, vậy thì thật buồn cười!”

“Này, Bách Lý Ảnh, người ăn nói kiểu gì vậy!” Ngón tay Trịnh Khắc chỉ thẳng Bách Lý Ảnh, “Chúng ta hiện tại đều đứng trên một thuyền!”

“Thuyền của người rất thối, ta cũng không muốn cùng người đồng hành.”

Nói xong, Bách Lý Ảnh mang theo người của chính mình dẫn đầu rời đi, Nguyên Việt liếc nhìn Trịnh Khắc một cái, chấp tay sau lưng cũng rời đi, cuối cùng còn lại Trịnh Khắc cùng Công Tôn Nam.

“Nam huynh, vừa rồi người nói cái gì hoàng huynh, là có ý gì? Chẳng lẽ là yêu nữ kia lớn lên giống Công Tôn Bách? Oa —— nàng chắc không phải nữ nhi Công Tôn Bách đi! Vậy người thăm, nàng nhất định trở về tìm người lấy mạng!”

Trịnh Khắc nói chuyện không hề cố kỵ, khiến cho mặt Công Tôn Nam vốn dĩ tái nhợt càng thêm khó coi. “Người nói bậy bạ gì đó!” Công Tôn Nam vung tay áo, nổi giận dùng đũa mà chuẩn bị rời đi.

“Cố làm ra vẻ sao! Năm đó nếu không phải Phụ hoàng trầm giúp cô cô mưu đồ, người ngồi lên ngôi vị cũng không phải là người!”

Trịnh Khắc vốn dĩ bị Bách Lý Ảnh quét hết mặt mũi, ở trên người Công Tôn Nam này tìm trở về, hần kéo kéo áo, liếc Công Tôn Nam một cái. “Đi! Trẫm muốn tìm mỹ nhân an ủi!”

Ngoại trừ người của Công Tôn Nam, những người khác đều đi hết. Gió đêm, nhẹ thổi, chòm râu Công Tôn Nam run nhè nhẹ, hai tay đều nắm chặt thành quyền.

Tại sao có thể như vậy? Yêu nữ kia sao lại có cùng một bộ dáng với hoàng huynh? Hần vĩnh viễn cũng sẽ không quên Công Tôn Bách, là niềm kiêu ngạo trong mắt phụ hoàng. Thái tử hiền đức nổi tiếng thiên hạ. Có Công Tôn Bách, mọi ánh hào quang đều quay chung quanh hần, mà mình thì chung chính là một thằng hề đứng trong bóng tối, cho tới bây giờ vẫn không chiếm được ánh nhìn của phụ hoàng. ....

Móng tay Công Tôn Nam đâm vào trong lòng bàn tay, hần đã lâu đều không có cảm giác đau đớn như thế. Công Tôn Bách, ngôi vị hoàng đế này là của Trẫm, Trẫm mới là chân mệnh Thiên Tử! Mặc kệ nàng là ai, lúc trước người không đầu được Trẫm, hiện tại cũng đừng mơ tưởng thắng!

Bên kia, Hạng Quân Văn im lặng ghé vào trên lưng Phụng Cửu. Phía sau không có truy binh, Hạng Quân Văn nhẹ nhàng thở ra.

“Người làm sao tìm được ta?” Trong thanh âm của Hạng Quân Văn tràn ngập mệt mỏi, tay Phụng Cửu căng thẳng, đôi mắt trầm xuống, “Lạc Tuyết tìm

được Phi Suong, Phi Suong dùng bồ câu đưa tin, ta lập tức chạy trở về. Thực xin lỗi, đã tới chậm, khiến nàng chịu khổ!”

Phượng Cửu tìm một chỗ sạch sẽ, đem Hạng Quân Văn cẩn thận thả xuống, sau đó, từ trong lòng ngực xuất ra một cái hộp, mở ra, bên trong nằm một viên dược hoàn màu hồng hồng.

“Đây là cái gì?” Hạng Quân Văn còn chưa nói xong, Hòa Quý lộ ra, đuôi cái cổ già nua ra thật dài, hai con mắt bích sắc nhìn chăm chăm viên thuốc, lòe lòe sáng lên. Ngay cả Hòa Quý đều muốn cái này, nhất định là đồ tốt!

“Linh Nguyệt châu, ăn một viên tăng trường ba mươi năm nội lực. Nếu nàng có nội lực, cũng sẽ không dễ dàng bị người bắt. Ta vốn có thể đem Linh Nguyệt châu đều đoạt về, hai viên ăn cùng nhau, nàng liền có thể có năm mươi năm nội lực, nhưng mà không nghĩ tới nàng sẽ bị người bắt đi. ....”

Phượng Cửu đem Linh Nguyệt châu này đưa đến bên môi Hạng Quân Văn, “Bất quá không quan hệ, ta biết được hạt châu kia ai đang giữ, cho ta thời gian, ta nhất định sẽ giúp nàng đoạt về!”

Thanh âm Phượng Cửu dịu dàng hoàn toàn không giống như vừa rồi, Phượng Cửu cuồng vọng khí phách như vậy, Hạng Quân Văn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.”Người thế nào nhận ra là ta?”

Thời điểm nhìn thấy trăng tròn trên trời, Hạng Quân Văn đã sớm biết dung mạo mình đã xảy ra biến hóa, lúc đó Phượng Cửu giật mình nàng thấy rõ ràng, nhưng mà hần rất nhanh trấn định lại, xác định rõ là mình.

“Nàng là nữ nhân của ta, ta làm sao có thể không nhận ra?” Phượng Cửu giờ thói cợt nhả nhìn Hạng Quân Văn nuốt Linh Nguyệt châu, tay phải phủ ở trên lưng Hạng Quân Văn, một trận hơi ấm, từ phía sau lưng Hạng Quân Văn chậm rãi rót vào, ấm áp như thế, khiến cho Hạng Quân Văn vốn dĩ mỗi một chậm rãi nhắm mắt lại, tựa vào trong lòng Phượng Cửu.

“Văn Văn ——” Ngón tay Phượng Cửu thon dài chạm đến hai má tròn bóng như ngọc của Hạng Quân Văn, trong mắt tràn ngập thâm tình, “Nàng yên tâm, những kẻ gay tôn thương đến nàng, một người ta cũng sẽ không tha. ....”

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Nữ nhi lớn không giữ được trong nhà

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Hạng Quân Văn ngủ một giấc, ngủ ba ngày ba đêm. Khi nàng tỉnh lại chính là sáng sớm, Phượng Cửu sớm đã chẳng biết đi đâu. Hạng Trị Chung tựa vào một bên ghế dựa, để nguyên y phục mà nằm. Dương quang màu vàng nghiêng nghiêng chiếu vào, dừng ở trên khuôn mặt tiêu tụy của Hạng Trị Chung, lưu lại một dải bóng ma.

“Tê ——” Thấy Hạng Quân Văn tỉnh, Hòa Quý thè chiếc lưỡi nhỏ, cái đầu lạnh lẽo cọ cọ cảm Hạng Quân Văn, Bao Tử đã ở trước đầu giường, chỉ là xa xa nhìn Hạng Quân Văn, miệng không ngừng phát ra thanh âm “Chít chít ——”.

Kỳ thật, Ngân Hồ đặc biệt tương nhớ cùng Hạng Quân Văn thân thiết, bắt đầu đi Kim Ti Xà bày ra một bộ dáng muốn công kích, khiến cho Ngân Hồ không thể không cùng Hạng Quân Văn giữ một khoảng cách. Ba ngày nay, hai sủng vật vì tranh đoạt Hạng Quân Văn, đã tranh đấu gay gắt rất nhiều lần. Đấu vài hiệp đều không phân thắng bại, Bao Tử cũng hiểu được Hòa Quý không phải ngồi không, dù cho vẫn không cam lòng, nhưng mà gặp trở ngại, vương vãi nọc độc của Hòa Quý, Bao Tử chỉ có thể ủy khuất nhìn Hạng Quân Văn, một bộ dáng tiểu tức phụ bị ức hiếp.

Thanh âm của Ngân Hồ đem Hạng Trị Chung đánh thức, hần dụi dụi mắt, vừa nhìn đến Hạng Quân Văn, lập tức vui sướng tiến đến bên giường, “Văn Nhi, người tỉnh? Thật tốt quá! Tỉnh là tốt rồi!”

Thanh âm của Hạng Trị Chung sung sướng, đem về mỗi một mắt tinh thần cùng đám râu ria lộn xộn phản cảm trên mặt hần quét sạch. “Người ngủ ba ngày, người có biết phụ thân có bao nhiêu sợ người ngủ một giấc không tỉnh lại nữa ——

“Phụ thân, ta không sao.”

Từ sau khi tỉnh lại, Hạng Quân Văn liền cảm nhận được trong cơ thể có một dòng nước ấm chạy khắp tứ chi bách hải, cái loại cảm giác thoải mái này là nàng cho tới bây giờ đều không có thể nghiệm qua, hay là, đây là chỗ tốt Linh Nguyệt châu mang đến?

Nhìn thấy Hạng Trị Chung, Hạng Quân Văn chợt nhớ tới chuyện tình ở trong sơn động, vội vàng ngồi dậy, “Cha, Thái hậu không phải tuyên cha tiến cung sao? Cha có sao không? Đúng rồi, là Thái hậu tìm người bắt cóc ta, bà ta sẽ gây bất lợi với người!”

Hạng Quân Văn liền tiếp nói nhiều lời quan tâm như vậy, Hạng Trị Chung nghe xong rất là vui mừng, vội vàng trấn an nữ nhi, “Ta không sao, Thái hậu

không có chứng cứ, không làm gì được ta.”

Hạng Trĩ Chung bình an, Hạng Quân Văn trong nội tâm nhẹ nhàng thở ra. Đến nơi đây, nàng đã đem Hạng Trĩ Chung trở thành thân nhân, chỉ là ở dưới vách núi, lời của Công Tôn Bách, khiến cho mày Hạng Quân Văn đột nhiên nhú lại, nàng nhìn sang Hạng Trĩ Chung. Mấy ngày này, Hạng Trĩ Chung đối với nàng yêu thương không giả, nhưng mà trong son động kia song bào thai huynh đệ nói như thế là có ý gì? Chẳng lẽ, người trước mắt này đối với nàng mọi cách yêu thương, lại là kẻ thù giết cha của nàng?

Trong lúc nhất thời, Hạng Quân Văn trong đầu hiện lên vô số ý niệm.

Nếu nàng thật sự là nữ nhi Công Tôn Bách, đối với người cha đã sinh ra nàng này nàng không có bất cứ tia cảm tình nào, bởi vì nàng là Đường Thanh, không phải Hạng Quân Văn thật sự. Ngược lại nàng ở nơi này cùng Hạng Trĩ Chung, cảm nhận được tình thân ấm áp. Chỉ là, Hạng Trĩ Chung cùng Công Tôn Bách trong lúc đó rốt cuộc có ân oán gì? Hạng Trĩ Chung đối với nàng như thế, là có cái mục đích gì?

Nhìn ra Hạng Quân Văn trong lòng có việc, Hạng Trĩ Chung nhẹ giọng hỏi, “Văn Nhi, làm sao?”

“Không, không có gì.” Hạng Quân Văn vốn dĩ muốn mở miệng hỏi Hạng Trĩ Chung chuyện tình về Công Tôn Bách, nhưng nhìn thấy ánh mắt thân thiết của Hạng Trĩ Chung, nàng lại đem nghi hoặc của mình nuốt vào.

“Có phải hay không lo lắng Phượng thiếu chủ? Bên ngoài tin đồn lan rất nhanh, hắn muốn chiếm cổ ngươi, lại sợ liên lụy ngươi, cho nên đi về trước. Ngươi yên tâm, qua không bao lâu các ngươi có thể gặp mặt!”

“Cha ——” Hạng Trĩ Chung nói lời trêu chọc, Hạng Quân Văn làm sao nghe không hiểu! Tựa như tiểu hài tử làm chuyện xấu bị bắt quả tang, trên mặt Hạng Quân Văn dâng lên một rặng đỏ ửng.

“Ha ha, nữ nhi lớn không giữ được trong nhà!”

Nhắc tới Phượng Cửu, trên mặt Hạng Trĩ Chung lộ ra tươi cười vui mừng. Chuyện Phượng Cửu ra vào khuê phòng Hạng Quân Văn, Hạng Trĩ Chung làm chủ một gia đình, như thế nào không biết! Chỉ là, xem Phượng Cửu đối với Hạng Quân Văn một mảnh thiết tình, cử chỉ có chút khác người, hắn liền mở một con mắt nhắm một con mắt, ngầm đồng ý bọn họ lui tới. Nếu không, đường đường phủ tướng quân cũng không phải tùy tiện người nào đều có thể vào!

Sau khi cười xong, thần thái Hạng Trĩ Chung trở nên ôn hòa, “Văn Nhi, đến, phụ thân hỏi ngươi chuyện này!”

Hạng Quân Văn nguyên tưởng rằng Hạng Trĩ Chung hỏi thăm chuyện tình nàng cùng Phượng Cửu, không nghĩ tới Hạng Trĩ Chung mở miệng, lại nói một câu khiến cho Hạng Quân Văn rất kinh ngạc, “Văn Nhi, ngươi hướng tới cuộc sống như thế nào? Ngươi có nghĩ sẽ rời đi nơi này?”

“Phụ thân, ngươi đây là ý gì?” Hạng Quân Văn không hiểu.

“Ta là nói, hiện tại Thương Nguyệt quốc không yên ổn, nếu Phượng Cửu thiết tình đối với ngươi tốt, hơn nữa các ngươi lại lưỡng tình tương duyệt. .... Ngươi, đi theo hắn đi thôi!” Hạng Trĩ Chung vuốt tóc Hạng Quân Văn, yêu thương trong mắt lộ ra rõ ràng, “Các ngươi rời khỏi nơi thị phi này, sống một cuộc sống khoáng đạt đi!”

Lời của Hạng Trĩ Chung, khiến cho Hạng Quân Văn không nắm được ý tứ của hắn. “Phụ thân, có phải ngươi có gì đó gạt ta?”

“Không có.” Hạng Trĩ Chung vội vàng phủ nhận, “Ta chính là cảm thấy chính mình vẫn không ở bên cạnh ngươi, đối với ngươi quan tâm không đủ, không biết ngươi muốn cái gì. Nghe bọn La Húc nói, ngươi rất thích cuộc sống tự do tự tại, ta nghĩ đến ngươi nên rời đi nơi này. Ha ha, không có chuyện gì, không có chuyện gì!”

Hạng Trĩ Chung đứng lên, ngây ngốc nở nụ cười hai tiếng, “Dù sao, mặc kệ ngươi muốn cái gì, phụ thân đều sẽ đứng sau ủng hộ ngươi!”

“Bất cứ chuyện gì chuyện sao?”

“Bất cứ chuyện gì ——” Ánh mắt Hạng Trĩ Chung đột nhiên trở nên sắc bén, thần tình trên mặt cũng nghiêm túc, “Dù cho ngươi muốn thiên hạ này, phụ thân cũng sẽ giúp ngươi đoạt!”

Hạng Trĩ Chung đi rồi, Hạng Quân Văn đầu óc vẫn còn “ong ong” rung động. Hạng Trĩ Chung cùng Công Tôn Bách rốt cuộc là cái quan hệ gì? Chuyện năm đó cất giấu bí mật gì? Nếu nàng thật là nữ nhi của Bách Thái tử, mẹ đẻ của nàng là ai chứ?

Hạng Quân Văn nghĩ không ra đến tận cùng là có chuyện gì, nàng không biết, lúc này, ở trong hoàng cung, một hồi âm mưu cùng nàng có liên quan đang nổi lên.

“Các ngươi xác định? Hoàng thượng thật sự là nói như vậy?” Triệu Mạn kích động nhìn hai người Dụ Phi cùng Dụ Tịnh đứng ở trước mắt, trong mắt có vui sướng, có bất khả tư nghị, còn có kích động khó có thể khống chế.

“Đúng vậy, Thái hậu. Hoàng thượng sau khi nhìn thấy cô nương kia hết sức sợ hãi, thậm chí té ngã. Tuy rằng thuộc hạ cách xa, không thể thấy rõ dung mạo cô nương, nhưng lời Hoàng thượng nói chúng ta tuyệt đối không có nghe sai.”

“Chẳng lẽ, cô nương kia thật là cốt nhục của con ta? Nếu như là thế, nàng vì sao không đến cùng ta nhận thức? Mẹ đẻ của nàng là ai chứ?” Triệu Mạn

một trận mê muội, Thanh Đằng vội vàng tiến lên đỡ Triệu Mạn ngồi xuống, lại vì Triệu Mạn mất xa, giúp nàng giảm bớt áp lực.

Qua hồi lâu, Triệu Mạn mới hít sâu một hơi, “Dụ Phi, nếu bên ngoài đều tìm kiếm tung tích nữ chúa, các người hãy đem tin tức Hạng Quân Văn là nữ chúa tản ra ngoài đi.....”

“Thái hậu, người là muốn dời đi tầm mắt mọi người——” Dụ Phi là người thông minh, chỉ một chút, liền hiểu rõ ý tưởng Hoàng Thái hậu.

“Đúng! Hạng Quân Văn có thể từ trong tay các người chạy đi, cũng là có chút bản lĩnh. Để cho nàng đi kiểm chế những kẻ yêu quyền thành điên này đi! Dụ Tịnh, người dẫn người đi tìm tôn nữ bảo bối của Ai gia, lần này, Ai gia nhất định phải hảo hảo che chở nàng!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Kẻ nào phiên ta —— Giết!

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Sau khi Dụ Phi cùng Dụ Tịnh rời đi, Triệu Mạn đem Thanh Đằng bên người gọi vào, “Nghe nói Ngọc phu nhân phủ tướng quân là thứ muội của Hoàng hậu, cùng Hạng Quân Văn có mâu thuẫn rất lớn?”

“Hỏi Thái hậu, đúng vậy.”

“Truyền ý chỉ của Ai gia, sắc phong Ngọc phu nhân làm phu nhân phủ tướng quân, Hoàn phu nhân làm quý thiếp. Mặt khác, mời hai vị phu nhân này cùng tất cả các vị tiểu thư của phủ tướng quân tham gia thọ yến của Ai gia.” Triệu Mạn ở bên tai Thanh Đằng thấp giọng nói vài câu, Thanh Đằng cười liên tục gật đầu, “Mượn đao giết người, Thái hậu kế sách hay!”

Ngọc phu nhân được nâng làm tướng quân phủ phu nhân, tin tức này đánh Hạng Trị Chung một cái trời tay không kịp. Đen mặt đón ý chỉ Thái hậu, Hạng Trị Chung đứng lên phất tay áo xoay người rời đi, để lại Thanh Đằng cười đến ý vị thâm trường cùng Ngọc phu nhân cao hứng đến không phân nổi không phân nổi nam bắc.

Đối với chiếc bánh nóng từ trên trời rơi xuống này, Ngọc phu nhân mừng đến sắp điên rồi! Thái hậu thật sự là khéo hiểu lòng người! Bà bình sinh chú ý nhất chính là xuất thân của mình, bởi vì thứ xuất, tuyền tú bị người loại xuống, bởi vì thứ xuất, không được làm chính thất của Hạng Trị Chung, ở vị trí thiếp luân quần mười mấy năm.

Hiện tại, mộng đẹp của Ngọc phu nhân rốt cục trở thành sự thật! Bà thành phủ tướng quân phu nhân, thân phận con gái của bà cũng sẽ bởi vậy được nước lên thuyền! Hạng Quân Nhu sẽ trở thành đích tiểu thư phủ tướng quân, mà ngay cả thân là Thái tử trắc phi Hạng Quân Mỹ cũng có cơ hội trở thành Thái tử phi.....

Lúc này, Ngọc phu nhân trước mắt hiện lên rất nhiều ngôi sao lóe sáng. Bà mấy năm nay chờ đợi cùng trả giá vẫn là có hồi báo! Lúc trước, một cái danh hiệu “Thiếp” ép tới bà thờ không nổi, lúc này đây, bà nhất định phải hàm ngư chuyển thân, hảo hảo mà hãnh diện!

“Chúc mừng phu nhân!” Thanh Đằng đem đồ Thái hậu ban giao cho Ngọc phu nhân, cười đến ngọt ngào, “Sinh thần của Thái hậu sắp đến, phu nhân cần phải chuẩn bị trước thật tốt a!”

“Đa tạ Thanh Đằng cô cô!” Ngọc phu nhân đưa cho Thanh Đằng một cái hà bao thật nặng, chờ đến khi Thanh Đằng đi rồi, Ngọc phu nhân còn ngây ngơ cười tại chỗ.

Khi Lạc Tuyết đem tin tức Ngọc phu nhân trở thành phủ tướng quân phu nhân nói cho Hạng Quân Văn, Hạng Quân Văn đang bón cho Hòa Quý ăn độc hoàn. “Tướng quân phu nhân? Ha ha.....” Thái hậu mang tới Ngọc phu nhân, rõ ràng chính là vì áp chế chính mình, Hạng Quân Văn làm sao không biết!

“Tùy bà ta đi!” Hạng Quân Văn sờ sờ đầu Hòa Quý, Hòa Quý lại trườn lên cổ tay của nàng, lại biến thành một cái thủ trạc màu vàng.

“Chít chít ——” Chờ hòa quý an tĩnh lại, bánh bao mới bỏ nhào vào trong lòng Hạng Quân Văn làm nũng.

“Tê ——” Kim Ti Xà mạnh mẽ phun ra cái lưỡi nhỏ, Bao Tử bị dọa đến mức ôm chặt lấy bà vai Hạng Quân Văn, thân mình lạnh run.

“Tốt lắm tốt lắm, đều là người một nhà, đừng như vậy!” Hạng Quân Văn vuốt vuốt cái đầu mềm mại của Ngân Hồ, lại huých chạm vào cằm Kim Ti Xà, “Ta đây chẳng mấy nữa sẽ trước sau thụ địch, các người không thể đồng lòng nhất trí được sao?”

Cũng không biết chúng nó có phải hay không nghe hiểu lời của Hạng Quân Văn, Hòa Quý thể nhưng an tĩnh lại, Bao Tử cũng ngoan ngoãn cuộn ở trong

lòng Hạng Quân Văn, hai sủng vật đột nhiên ở chung hết sức hài hòa.

“Tiểu thư, chúng ta phải làm sao?” Lạc Tuyết đi đến phía sau Hạng Quân Văn, nhẹ nhàng mà đấm lưng cho nàng.

“Bình đến tướng chặn, nước đến đất ngăn. Kè nào phiền ta—— Chết!”

Lời của Hạng Quân Văn vừa nói xong, chợt nghe đến một trận cước bộ vội vã truyền đến, “Hạng Quân Văn, người lăn ra đây cho ta!”

Vừa nghe thanh âm, Hạng Quân Văn chỉ biết là Hạng Quân Nhu. Tiểu cô nương này thật sự là trí nhớ không dài, người khác là ngã một lần, nàng gặp hạn té ngã nhiều lần ngược lại càng thêm kiêu ngạo. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Hạng Quân Nhu kêu hồi lâu, đều không có người lên tiếng trả lời, liền trực tiếp xông vào khuê phòng Hạng Quân Văn.

“Hạng Quân Văn, bốn tiểu thư gọi người, người không có nghe thấy sao? Người đồ phế vật, chắc không phải lỗi tai cũng điếc đi!” Hạng Quân Nhu ngẩng cao đầu, phía sau như trước là ba tên người hầu—— Hạng Quân Yên, Hạng Quân Văn cùng Hạng Quân Lam.

“Lạc Tuyết, và miệng——”

Hạng Quân Văn nhẹ nhàng phân phó một tiếng, Lạc Tuyết đã lách mình đi đến trước mặt Hạng Quân Nhu, “Ba ba ba ba”, bốn cái tát khiến cái mũi Hạng Quân Nhu đỏ cả máu.

“Từ tiểu thư thật sự là dễ quên! Tiểu thư của chúng ta ghét nhất người khác nói nàng phế vật. Nếu Từ tiểu thư lại nói một tiếng, có tin hay không ta đánh người như đánh chó nha?”

Lạc Tuyết nhìn ngọt ngào đáng yêu, lúc này bộ dáng trừng mắt lại hết sức dọa người, ba người khác thấy Hạng Quân Nhu bị đánh, lập tức lui về phía sau từng bước. Hạng Quân Nhu không nghĩ tới Hạng Quân Văn thế nhưng sai khiến một tiểu nha đầu đối phó chính mình, bất chấp đau đớn trên mặt, chỉ vào Lạc Tuyết thì chửi ầm lên. “Tiểu tiện nhân, người dám đánh ta! Người là ai! Người đâu, đem tiện nhân này kéo ra ngoài đánh chết cho ta!”

Lập tức, xông tới bốn gã sai vặt buru hăn, muốn đem Lạc Tuyết lôi ra ngoài. Thì ra, Hạng Quân Nhu lần này là có chuẩn bị mà đến, còn dẫn theo trợ giúp đến.

“Lạc Tuyết, động thủ——”

Hạng Quân Văn từ đầu đến cuối đều nằm ở trên xích đu, dịu dàng chải lông cho Bao Tử, tựa hồ cũng không cảm giác tương lai bão táp hít thở không thông đã đến, cũng không có chút sợ hãi.

Nghe xong tiểu thư phân phó, Lạc Tuyết nhẹ nhàng cười. Tiểu thư rốt cục nổi bão rồi sao?

“Ngây ra cái gì, còn không giết chết hai cái tiện nhân này cho bốn tiểu thư!” Hạng Quân Nhu chỉ vào Hạng Quân Văn cùng Lạc Tuyết, hướng bốn người hô. Lập tức, bốn người đánh về phía đôi chủ tớ kia, chỉ là người còn chưa tiếp cận được Hạng Quân Văn thời điểm, cách nàng chỉ có một thước, cổ họng mỗi người lên đều nhiều hơn một đạo lỗ hồng sắc bén.

“Bá——”

Huyết phun ra khiến trong phòng nơi nơi đều là huyết, mà ngay cả các vị tiểu thư đã cố né tránh nhưng trên người đều bị dính máu tươi. Lại nhìn, chỉ có Hạng Quân Văn cùng Lạc Tuyết là trên người sạch sẽ, chủ tớ hai người dường như cái gì đều không có xảy ra, hết sức bình tĩnh.

“Giết, giết người——” Hạng Quân Văn lại mắt vừa lật trắng, trực tiếp té xỉu.

Hạng Quân Văn đã sớm biết được Hạng Quân Văn là nhân vật lợi hại, bình thường vẫn trốn tránh Nhị tỷ này, không nghĩ tới lần này Hạng Quân Nhu thành đích tiểu thư, không phải buộc nàng lại đây xem kết cục của Hạng Quân Văn, nếu không phải Hạng Quân Nhu bá đạo, nàng một chút cũng không muốn thấy Hạng Quân Văn ! (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Hạng Quân Văn hôn mê bất tỉnh, Hạng Quân Yên cùng Hạng Quân Lam cũng không biết nên làm như thế nào, mà ngay cả đương sự Hạng Quân Nhu cũng bị dọa cho ngơ ngơ. Tại sao có thể như vậy? Nàng, nàng cũng dám thật sự giết người!

“Người, người muốn làm gì?” Nhìn tới Lạc Tuyết đang đến gần mình, Hạng Quân Nhu liên tục lui về phía sau, đầu lưỡi cũng bắt đầu thắt, “Ta là đích tiểu thư phủ tướng quân....”

“Người? Ha ha——”

Lạc Tuyết dương đao, nhát chém sắc bén trực tiếp đem búi tóc rủ xuống bên tai Hạng Quân Nhu chém bay một nửa, “Đích tiểu thư phủ tướng quân vĩnh viễn chỉ có tiểu thư của chúng ta, để người xách giày cho tiểu thư chúng ta cũng không xứng! Cút!”

Một tiếng “Cút”, khiến cho chân Hạng Quân Nhu mềm nhũn, xem chút ngã sấp xuống, may là sau lưng nàng Hạng Quân Yên đỡ lấy nàng, cuối cùng mấy người chày trời chết.

Bốn người đi rồi cũng không lâu sau, lại một trận cước bộ truyền đến, lần này người đến so với vừa rồi nhiều hơn, hơn nữa hùng hổ, chỉ nghe “phanh”

một tiếng, cửa phòng Hạng Quân Văn bị người đập mở.

“Nurong, chính là nàng, nàng giết người! Nàng giết người!” Hạng Quân Nhu mang khuôn mặt sung đỏ xông tới, đi theo sau là Ngọc phu nhân, Hoàn phu nhân cùng với vài ác hán đến. “Mau! Đem nàng bắt đến quan phủ đi! Đem nàng lưu đày đến Mạn Bắc đi!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Tổ hợp mẹ con cực phẩm vô sỉ

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Nếu là trước kia, Ngọc phu nhân nhất định sẽ không kiêu ngạo như vậy, nhưng mà bây giờ, bà là phu nhân phủ tướng quân, Hạng Quân Nhu là đích tiểu thư phủ tướng quân. Hiện tại Hạng Quân Nhu bị đánh, người của bà còn bị Hạng Quân Văn giết chết, đây đối với Ngọc phu nhân mà nói là một phen giết gà dọa khỉ, cơ hội tốt ngàn năm hiếm có.

“A, thật sự là khách hiếm!” Hạng Quân Văn như trước tiểu dao dựa vào xích đu, nhẹ nhàng đung đưa, Bao Tử trong lòng híp mắt, hưởng thụ ngón tay Hạng Quân Văn chải vuốt bộ lông của nó mang đến cảm giác thoải mái.

“Lạc Tuyết, đi ra ngoài nhìn xem hôm nay con gió nào thổi, thế nhưng đem Ngọc phu nhân thổi tới!”

Hạng Quân Văn đối với mình coi thường, khiến cho tâm tử nhỏ mẫn cảm của Ngọc phu nhân bị kích thích thật sâu, nàng cho mình là ai? Hừ! Ngọc phu nhân lạnh lùng cười, trước kia không sửa trị Hạng Quân Văn, là vì Hạng Trị Chung bảo vệ, nay, sau lưng mình có Thái hậu làm chỗ dựa, sẽ không sợ Hạng Quân Văn phản kháng. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Tuy rằng Ngọc phu nhân hết sức muốn đem đầu Hạng Quân Văn chặt xuống, nhưng mà nàng vừa lên làm tướng quân phu nhân, tự nhiên là phải chú ý hình ảnh, tốt nhất là có thể “đi đức phục nhân”, vị trí này mới có thể tọa lâu dài một chút.

Nghĩ đến đây, Ngọc phu nhân đem tức giận trong lòng đè ép xuống, trên mặt mang một nụ cười cao quý, “Văn Nhi, Nhu Nhi đến tốt cùng làm ra sự tình gì, người lại đem nàng đánh thành như thế? Cho dù nàng không vừa mắt người, người là tỷ tỷ, nên tha thứ, bao dung muội muội một chút, chẳng lẽ không được sao? Vì sao, còn muốn giết người? Giết người là phạm pháp! Cho dù người là tiểu thư phủ tướng quân, người giết người, tướng quân cũng sẽ không bao che người!”

Nghe xong Ngọc phu nhân lên án, Hạng Quân Văn ngưng một chút, ngừng đầu, trên mặt nét tươi cười như hoa, “Kì của phu nhân rất cuộc là nghe từ đâu? Vu hãm ta giết người? Phu nhân có chứng cứ gì không?”

“Chứng cứ, chứng cứ đương nhiên là có!” Hạng Quân Nhu đứng ra, chỉ vào Lạc Tuyết, “Vừa rồi chính là nàng động thủ! Nàng đem bọn họ đều giết chết! Ở trong chính căn phòng này!”

Sự ngu xuẩn của Hạng Quân Nhu, khiến cho Hạng Quân Văn cười ra tiếng, “Muội muội chắc không phải đầu óc hồ đồ chứ! Người nói nha đầu của ta giết người, thì thể kia ở đâu chứ? Chỗ này của ta sạch sẽ, nơi nào có máu người, nơi nào có thi thể? Muội muội muốn nói xấu ta, phiền toái tìm lí do thoái thác tốt một chút!”

Hạng Quân Nhu lúc này mới phát hiện, trong khuê phòng Hạng Quân Văn sạch sẽ, không có thi thể, mà ngay cả vết máu bắn tung tóe đều biến mất không còn một mảnh. Tại sao có thể như vậy? Thi thể đi đâu vậy? Máu lại thể nào không thấy? Hạng Quân Nhu lui về phía sau từng bước, không tin vào mắt của mình, “Không, không có khả năng! Rõ ràng ở chỗ này a! Nàng rõ ràng đã giết người!”

“Muội muội, cho dù người xem ta không vừa mắt, cũng nên biết được nặng nhẹ. Ta tốt xấu cũng là Thái Bình quận chúa Hoàng thượng tự mình sắc phong, nói xấu quận chúa, muội muội cũng biết là cái tội gì chứ?”

Nói chuyện thời điểm, Hạng Quân Văn cố ý quét mắt qua Ngọc phu nhân một cái, nhìn thấy sắc mặt Ngọc phu nhân trắng bệch, nàng cười lên, “Muội muội tuổi nhỏ, không biết nặng nhẹ, phu nhân chắc là người hiểu biết. Không biết là đích tiểu thư phủ tướng quân lớn, hay là Thái Bình quận chúa lớn!”

Ngọc phu nhân nguyên vốn nghĩ đến mượn chuyện để ra oai, phá bỏ nhuệ khí của Hạng Quân Văn, nhưng mà nàng thế nào lại quên, Hạng Quân Văn còn có một cái danh hào quận chúa. Quận chúa, là hoàng thân quốc thích, đương nhiên so với phủ tướng quân lớn. Nghĩ như vậy, Ngọc phu nhân không cam lòng cắn chặt răng, “Nhu Nhi, xin lỗi tỷ tỷ!”

“Không!”

Ngọc phu nhân đứng về phía Hạng Quân Văn, khiến cho Hạng Quân Nhu hết sức không thể lý giải. “Nurong, người thế nào giúp đỡ tiện nhân này! Người rõ ràng chính là nàng giết, nàng còn sai tiện nha đầu đánh ta! Trước kia người muốn ta chịu đựng, bởi vì ta là thứ xuất, nhưng hiện tại ta là đích tiểu

thư, vì sao còn muốn nhường nhịn nàng!”

“Ba ba ——”

Trước mặt Ngọc phu nhân, hai bạt tai của Hạng Quân Văn đánh cho Hạng Quân Nhu tìm không ra nam bắc.

“Hạng Quân Văn, lá gan thật lớn!” Ngọc phu nhân đã thoái nhượng từng bước, không nghĩ tới Hạng Quân Văn lại làm như vậy, đây quả thực chính là đánh vào mặt bà a. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Phu nhân không phải tò mò ta vì sao không để ý tình cảm tỷ muội giáo huấn muội muội sao? Chính bởi vì vừa rồi, nàng đối với ta cũng là một ngum một cái tiện nhân phê vật.....”

“Phu nhân, người trước kia là thiếp thất, tội quân giáo không nghiêm có thể bỏ qua. Nay, Thái hậu nương nương nhân từ, ban cho người thân phận, nếu cho người biết được muội muội không hiểu quy củ như vậy, chẳng những sẽ bị người cười đến rụng răng, còn có thể nói phu nhân người vô phương dạy dỗ, vạn nhất rơi vào trong tai Hoàng thượng, không biết có thể hay không có cái ảnh hưởng gì lớn.....”

“Người ——” Ngọc phu nhân chỉ vào Hạng Quân Văn, tức giận đến đầy đầu mồ hôi.

Đây không phải là xỏ xiên nói bà cho dù thành phu nhân, cũng không thể nào lên được mặt bàn sao! Hiện tại Ngọc phu nhân chú ý nhất chính là tiền đồ hai nữ nhi, thật vất vả thành phu nhân, cố gắng tranh thủ trợ lực từ phủ tướng quân, Hạng Quân Mỹ có thể trở thành Thái tử phi, Hạng Quân Nhu cũng có thể gả cho người tốt. Nhưng hiện tại Hạng Quân Văn luôn miệng nói Hạng Quân Nhu không có giáo dưỡng, chẳng phải đều là do nương nàng từng là thiếp thất nên vô phương dạy dỗ?

“Ba ——” Ngọc phu nhân then quá hoá giận, đưa tay, muốn cho Hạng Quân Văn một bạt tai giáo huấn nàng, lại không biết vì sao một cái tát này lại đánh lên mặt nữ nhi của mình. Vốn dĩ mặt Hạng Quân Nhu đã sưng như đầu heo, lúc này lại trứng thêm một cái tát, đau đến gào khóc. “Nương, người sao lại đánh ta!”

Ngọc phu nhân bắt khà tư nghị nhìn tay mình, nàng rõ ràng là muốn giáo huấn Hạng Quân Văn a! Lại nhìn đến khóe miệng Hạng Quân Văn trào phúng tươi cười, Ngọc phu nhân kêu lên, “Là người! Nhất định là người! Người biết yêu thuật! Người đâu, đem yêu nữ này bắt lại cho bản phu nhân!”

Một đám bà tử cao lớn thô kệch đem Hạng Quân Văn cùng Lạc Tuyết bao vây lại, thời điểm đang muốn động thủ, một cái thanh âm nghiêm khắc truyền tới, “Các người đang làm cái gì!”

“Phu..... Phu quân.....” Ngọc phu nhân quay đầu, thì nhìn thấy Hạng Trị Chung xanh mặt đứng ở sau lưng, lập tức hai mắt đầm lệ kéo Hạng Quân Nhu đi đến trước mặt Hạng Trị Chung, “Phu quân, người xem, Văn Nhi đem Nhu nhi đánh thành bộ dáng gì nữa!”

Nghe xong lời của Ngọc phu nhân, Hạng Quân Nhu lập tức ngẩng đầu, nháy mắt một cái liền có nước rơi xuống “Cha, tỷ tỷ ghen ghét nương thành tướng quân phu nhân, không phân tốt xấu liền đánh ta, lấy ta trút giận! Phụ thân, người nhất định phải làm chủ cho ta!”

Luận vô sỉ, phủ tướng quân không ai có thể so với hai mẹ con này vô sỉ hơn, Hạng Quân Văn xem chút liền phải vỗ tay ủng hộ các nàng. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Ngay lúc Ngọc phu nhân chờ Hạng Trị Chung răn dạy Hạng Quân Văn, lại nghe được Lạc Tuyết “Ba” một tiếng quỳ gối trước mặt Hạng Trị Chung, “Tướng quân, tiểu thư của chúng ta oan uổng.....”

Lạc Tuyết đem chuyện đã xảy ra trước ra thêm mắm thêm muối nói một lần, vừa nói, vừa kìm nén nước mắt, thanh âm nghẹn ngào, “Vừa rồi tiểu thư còn nói, Ngọc phu nhân trở thành kẻ phu nhân của phủ tướng quân là một chuyện đáng để chúc mừng nhất, còn khiến sai nô tỳ chuẩn bị hậu lễ, tính đưa qua cho kẻ phu nhân, nhưng mà không nghĩ tới kẻ phu nhân cùng Tử tiểu thư cứ như vậy xông tới phi báng tiểu thư, nô tỳ thực kêu oan thay tiểu thư.”

Lạc Tuyết mồm miệng lanh lợi, một ngum một cái “Kẻ phu nhân”, chắc chắn là đánh lên mặt Ngọc phu nhân. Cho dù người sau lưng có Thái hậu làm chỗ dựa, kia cũng không thay đổi được thân phận kẻ thất của người!

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Đại tướng quân uy vũ!

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

“Phu quân, nàng nói vậy! Quả thực là vu khống!” Ngọc phu nhân cùng Hạng Quân Nhu vạn lần thật không ngờ Lạc Tuyết trước kia nhất gan hiện tại lại có lá gan lớn như vậy, hơn nữa trên tay nàng còn cầm một cái hộp tinh xảo, bên trong nằm một đôi vòng tay Dương Chi ngọc cực phẩm, đúng dịp xác

minh lễ vật được nhắc tới trong lời nói của Lạc Tuyết.

“Phụ thân, người đừng để bị các nàng lừa! Người xem, mặt của ta chính là con tiện nhân kia đánh!” Hạng Quân Nhu chia ngón tay về phía Hạng Quân Văn, hoàn toàn đã quên vừa rồi Hạng Quân Văn là làm sao giáo huấn nàng.

“Khốn kiếp!”

Không đợi Hạng Quân Văn ra tay, Hạng Trị Chung hét lớn một tiếng, dọa Hạng Quân Nhu nhảy dựng.

Lúc này đây, Hạng Trị Chung rốt cục tự mình cảm nhận được cuộc sống của Hạng Quân Văn ở phủ tướng quân, trước kia hắn lãnh binh ở bên ngoài, tuy rằng đau lòng Hạng Quân Văn, nhưng dù sao cách quá xa, ngoài tầm tay với, Ngọc phu nhân sau lưng có Hoàng hậu làm chỗ dựa, ở phủ tướng quân quả thực là lấy thùng úp voi. Nhưng mà nay hắn đã trở lại, mẹ con Ngọc phu nhân còn kiêu ngạo như vậy, chẳng lẽ các nàng đều khi hắn là người chết sao!

“Nàng là tỷ tỷ của người! Người trước mặt của ta mặt cũng dám kiêu ngạo ương ngạnh, bản thân người là cái dạng gì mà dám nói tỷ tỷ mình như thế! Người đâu, đem Tứ tiểu thư nhốt vào Phật đường!”

“Phu quân. ....”

Hạng Trị Chung yêu thương Hạng Quân Văn, vẫn là một cây gai trong lòng Ngọc phu nhân, hiện tại hắn vì Hạng Quân Văn trút giận, Ngọc phu nhân lại tức giận đến sắc mặt trắng bệch. Tốt xấu bà vừa mới vinh thăng làm tướng quân phu nhân, Hạng Trị Chung không nề mặt thầy tu cũng phải nề mặt phật tổ, ngay cả Hạng Quân Nhu làm sai, cũng có thể xem hôm nay là ngày lành của bà mà không nên truy cứu. Phạt Hạng Quân Nhu như thế, kỳ thật chính là đánh vào mặt bà a! (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Người cầm miệng cho ta! Đây là người dạy nữ nhi tốt! Trước kia các người làm sao đối với Văn Nhi, ta cũng không truy cứu, nhưng mà hiện tại ở ngay dưới mắt của ta mà các người cũng dám như thế, phủ tướng quân rốt cuộc là ai làm chủ?!”

Hạng Trị Chung lên tiếng, lập tức có người đi lên mang Hạng Quân Nhu đi.

“Ta không phục!” Hạng Quân Nhu giãy ra, vọt tới trước mặt Hạng Trị Chung, “Vì sao? Ta cùng nàng đồng dạng là của người nữ nhi, vì sao người bắt công như vậy? Nàng có chỗ nào tốt! Kê quái dị, phế vật, còn là một đả chủng! Bộ dạng nàng một chút cũng không giống người, nàng chính là một đả chủng! Dựa vào cái gì muốn ta nhượng nàng, còn muốn nhìn nàng chiếm lấy những thứ thuộc về ta ——”

“Ba ——” Lời của Hạng Quân Nhu còn chưa nói xong, Hạng Trị Chung một bạt tai trực tiếp đem nàng đánh ngã. Hạng Trị Chung nhiều năm ở trong quân, lực tay thật lớn, một cái tát này trực tiếp đem Hạng Quân Nhu đánh tới ngất xỉu.

“Nhu Nhi. ....” Ngọc phu nhân thấy thế, lao qua ôm nữ nhi gào khóc, “Phu quân, Nhu Nhi cho dù có sai, người có chuyện không thể từ từ nói sao? Nàng còn là một đứa nhỏ a! Ta có hai cái nữ nhi, Nhu Nhi bị như thế, người để cho ta sống thế nào a!”

Một khóc hai náo ba thất cổ, là thủ pháp truyền thống của nữ nhân, Ngọc phu nhân cũng không ngoại lệ. Chỉ tiếc, Hạng Trị Chung cũng không bởi vì Ngọc phu nhân lê hoa đại vũ mà đối với nàng thương tiếc, điều hắn không thể dễ dàng tha thứ là Hạng Quân Nhu một ngum một tiếng “Tiện chủng” đến nỗi Hạng Quân Văn. Nếu Hạng Quân Văn là tiện chủng, vậy thiên hạ cũng chẳng có ai là người cao quý!

“Người không muốn sống, có thể lập tức chết!” Hạng Trị Chung chán ghét nhìn Ngọc phu nhân liếc mắt một cái, hắn chưa từng chán ghét Ngọc phu nhân như vậy. “Người đâu, mang Tứ tiểu thư tiếp tục quỳ Phật đường, chờ nàng nhận sai, lại cho nàng ăn! Nếu Tứ tiểu thư không biết sai, để cho nàng quỳ, đến khi nàng nhận sai mới thôi!”

Lập tức, đi lên hai người đem Hạng Quân Nhu lôi đi, Ngọc phu nhân muốn cùng đi qua, bị Hạng Trị Chung ngăn lại.

“Phu nhân, hôm nay là ngày lành của người, người đi Từ Đường dâng hương hành lễ cho Nguyệt Như. Tuy rằng Thái hậu cất nhắc người, cho người thành phu nhân, nhưng Nguyệt Như mới là thể tử ta cưới hồi đang hoàng, Văn Nhi mới là chủ tử chính thức của phủ tướng quân. Người. .... Phải nhớ kỹ vị trí của mình!”

Lời này đem Ngọc phu nhân tức giận đến răng nanh nghiến kêu khanh khách, hắn là có ý tứ gì? Làm cho bà đội lên danh hiệu đại phu nhân, lại giống như trước đây làm kẻ theo đuôi? Điều đó không có khả năng!

Chỉ là, Ngọc phu nhân chỗ nào dám chống đối Hạng Trị Chung, chỉ có thể trước khi đi hung tợn nhìn về phía Hạng Quân Văn. Sĩ nhục này, bà nhớ kỹ! Thù này bà nhất định sẽ báo!

Những kẻ hùng hổ đi theo mẹ con Ngọc phu nhân đến đây, bị Hạng Trị Chung sai người mang đi ra ngoài mỗi người đánh bốn mươi đại bản. Trong viện, không ngừng có thanh âm quát to cùng câu xin tha thứ truyền đến, Hạng Quân Văn lại không coi ai ra gì lấy ra Hoàng Kim trà, tự mình pha một ấm, rót một chén đưa cho Hạng Trị Chung. “Phụ thân, ném thử tay nghề của ta!”

Nhìn thấy Hạng Quân Văn bình tĩnh thong dong như thế, Hạng Trị Chung vừa lòng gật đầu. Trước kia hắn còn lo lắng Hạng Quân Văn quá mức nhu nhược, sợ mình không thể hộ nàng cả đời, nay ngoài cửa sổ tiếng hạ nhân khóc la không ngừng truyền đến, Hạng Quân Văn lại thủy chung vẫn duy trì tao nhã tươi cười, khiến cho Hạng Trị Chung rốt cục yên tâm. Không có hắn thủ hộ, nói vậy nàng cũng có thể sống rất khá đi! (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Trà ngon!” Hạng Trị Chung một ngum đem Hoàng Kim trà uống xong, dẫn tới Lạc Tuyết một trận cười khê, “Lão gia, thưởng thức trà cũng không phải là uống giống người như thế!”

Lời của Lạc Tuyết, khiến cho tâm tình Hạng Trị Chung lúc trước bị mẹ con Ngọc phu nhân ảnh hưởng trở nên tốt hẳn lên, vừa rồi Lạc Tuyết đối với Hạng Quân Văn bảo vệ hẳn đều xem ở trong mắt, có người trung tâm như thế, đối với Hạng Quân Văn có thể nói là trợ lực lớn nhất.

Cha và con gái hàn huyên một hồi lâu, có người gõ cửa, “Lão gia, bốn mươi đại bản đánh xong. Có hai người tắt thở.....”

“Đã chết? Tiện nghi bọn họ?” Hạng Trị Chung hừ lạnh một tiếng, “Đem bọn họ đưa đến Đại Lý Tự, nói là ác nô khi chủ, nói Trương đại nhân xử lý thật tốt!”

Có những lời này, những người đó chỉ có một con đường chết, Hạng Quân Văn cười lại rót một chén trà cho Hạng Trị Chung. Có phụ thân vì nàng che giấu che mưa như thế, nàng còn có cái yêu cầu gì xa vời chứ!

Tại phạt đường, Ngọc phu nhân sau khi biết được Hạng Trị Chung trừng trị những người đó, chân mềm nhũn, ngồi dưới đất. Hạng Trị Chung, người có nhất thiết phải đuổi tận giết tuyệt như thế sao? Những người đó đều là tâm phúc Ngọc phu nhân mấy năm nay bồi dưỡng ở phủ tướng quân, làm như vậy, tương đương chặt mất cánh tay phải của bà.

“Nurong, phụ thân vì sao vô tình như vậy?” Hạng Quân Nhu mặt xưng phù, ánh mắt híp lại thành một đường nhỏ.

Nhìn thấy nữ nhi ủy khuất như thế, Ngọc phu nhân đau lòng không thôi. “Nhu Nhi, cục tức này trước hết nhẫn nhịn, người trước hết xin lỗi cha người, chúng ta sẽ có cơ hội thu thập tiểu tiện nhân kia!” Ngọc phu nhân kêu Thanh Đằng xuất ra thư của nàng đưa cho Hạng Quân Nhu, sau khi nhìn được nội dung, Hạng Quân Nhu cười đến đứt tợn. “Nurong, người nói rất đúng, nhẫn nhất thời gió êm sóng lặng! Trước hết để cho tiểu tiện nhân kia đắc ý vài ngày, ngày sinh Thái hậu chính là ngày nàng chết!”

Chưa đến hai ngày, lời đồn tiểu thư phủ tướng quân chính là Nữ chúa rơi vào tai Hạng Quân Văn, sau khi nghe được tin tức, nàng lạnh lùng cười, nàng khẳng định không có sơ hở, Phụng Cữu, cũng sẽ không bán đứng nàng, chuyện này rốt cuộc là ai ở sau lưng giờ trở quỉ chứ? (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Cùng lúc đó, Công Tôn Nam ở ngư thư phòng cũng nghe được tin đồn này. Tuy rằng ngay từ đầu hẳn không tin đây là thật sự, nhưng mà lời đồn càng truyền càng mạnh, Công Tôn Nam thế nhưng tin vài phần.

“Nếu Hạng Quân Văn thật là Nữ chúa, Hạng Trị Chung kia chẳng phải là giấu diếm trầm quá tốt?” Vừa nghĩ tới dung mạo của nữ tử đêm đó, con người Công Tôn Nam lại âm trầm vài phần.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 68: Động tâm

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Công Tôn Nam xưa nay rất đa nghi, điểm này cũng chính là điểm Triệu Mạn muốn lợi dụng. Mọi căn cứ chính xác đều cho thấy, chuyện năm đó là Công Tôn Nam đứng sau lưng sai khiến Hạng Trị Chung phản bội Công Tôn Bách, hai người này là kẻ thù giết con của bà, bà muốn làm cho bọn họ đấu tranh nội bộ, đấu đến lưỡng bại câu thương mới tốt!

“Thanh Đằng, đều an bài hết chưa?”

“An bài hết rồi.....”

“Được ——” Triệu Mạn nhìn trời chiều như máu, trong mắt đã tràn ngập bi thương. Bách Nhi, mẫu hậu nhất định sẽ báo thù cho người!

Lời đồn, đối với phủ tướng quân mang đến phiền toái rất lớn, đủ loại người lấy đủ loại lý do xuất hiện ở đại môn phủ tướng quân, muốn gặp Hạng Quân Văn, kết quả đều bị Hạng Trị Chung lấy cớ Hạng Quân Văn đang dưỡng bệnh mà cự tuyệt. Mặc dù có người chưa từ bỏ ý định, nhưng thay vào đó đây là Cẩm thành, Hạng Trị Chung là đại tướng quân Thương Nguyệt quốc, cũng không có người dám xông vào phủ tướng quân. Chỉ là phương thức che che giấu như thế, càng làm cho mọi người đối với Hạng Quân Văn sinh ra tò mò.

Ngay lúc lời đồn bay đầy trời, Phụng Cữu trở về, mang theo Linh Nhật châu.

“Hạt châu này trông thật xinh đẹp!” Hạng Quân Văn cầm Linh Nhật châu màu bạch ngân phỉếm chút ánh sáng ngấn người, nhật, hẳn là nóng bỏng rực rỡ, nhưng Linh Nhật châu lại là màu trắng ngà thanh lương, ngược lại, nguyệt, hẳn là lạnh lùng thanh lãnh, nhưng Linh Nguyệt châu lại là đỏ rực. (Các bạn

đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Thích không?”

Về mặt Phụng Cửu có chút mệt mỏi, nhưng mà ánh mắt nhìn Hạng Quân Văn vẫn nồng tình mật ý như trước, hân từ phía sau lưng ôm vòng eo Hạng Quân Văn, vùi đầu vào sau tai nàng, ngửi trên người nàng mùi thơm cơ thể độc nhất thuộc về Hạng Quân Văn, trong lòng đặc biệt thỏa mãn.

“Thích!”

“Thích là tốt rồi, cũng không uống ta chạy một chuyến này.....”

Thanh âm của Phụng Cửu càng ngày càng nhỏ, cuối cùng thế nhưng an tĩnh lại. Một trận hô hấp ấm áp từ phía sau đầu Hạng Quân Văn truyền đến, người nam nhân này thế nhưng ôm nàng mà ngủ.

Hạng Quân Văn không dám quấy rầy Phụng Cửu, đành phải thay nhẹ nhàng chuyển động, vừa định giúp đỡ Phụng Cửu lên giường, lại bị hân kéo vào trong lòng, theo hân ngã nằm xuống.

“Đừng đi, ta đã ba ngày ba đêm chưa chợp mắt.....” Phụng Cửu nỉ non, bàn tay to vỗ về lưng Hạng Quân Văn, nhiệt khí ấm áp vù vù phả lên món tóc trước trán Hạng Quân Văn, Phụng Cửu nhắm chặt hai mắt, nặng nề ngủ.

Ba ngày ba đêm chưa chợp mắt?

Hạng Quân Văn nhìn chăm chăm khuôn mặt hao gầy của Phụng Cửu, cùng màu xanh dưới cằm, trong lòng cảm thấy mềm mại lạ thường. Lúc trước, hân nói chắc chắn tìm Linh Nhật châu cho nàng, quả nhiên làm được. Chỉ là, Phụng Cửu, người vì sao phải đối với ta tốt như vậy?

Ngón tay Hạng Quân Văn nhẹ nhàng vẽ theo làn mi Phụng Cửu, chậm rãi đi xuống. Cặp phụng nhãn kia ngày thường tùy tiện bừa bãi, lúc này không ngờ lại an tĩnh như thế, lông mi thật dài đi theo hô hấp của hân lên xuống, giống như cánh bướm vậy.

Thời điểm Phụng Cửu tỉnh, là trong ngành bá đạo lại dịu dàng săn sóc, hai loại biểu tình trái ngược có thể ở trên mặt hân phối hợp được hoàn hảo không sót mẻ, mà lúc này, hân đang ngủ, lại giống như đứa nhỏ, chỉ là một bàn tay gât gao nắm cả hông của nàng, một bàn tay nắm chặt tay trái của nàng, dường như sợ Hạng Quân Văn rời đi.

Thôi, hôm nay cứ qua như vậy đi! Nghĩ đến Hạng Trị Chung mấy ngày hôm trước nói, nếu cùng Phụng Cửu lưỡng tình tương duyệt, thì rời đi nơi này, Hạng Quân Văn bỗng nhiên cảm thấy, kỳ thật có Phụng Cửu đi cùng, cũng không phải một chuyện xấu.

Mang theo tâm tình như thế, Hạng Quân Văn chìm vào giấc ngủ.

Chờ đến khi thiên hạ trong lòng hát ra tiếng hít thở đều đều, Phụng Cửu mới chậm rãi mở phụng nhãn diêm dúa lắng lo. Nữ nhân này, không hề phòng bị mà nằm ở trong lòng ngực của hân, khiến cho Phụng Cửu có loại cảm giác thỏa mãn. Hân, đã chậm rãi tiếp cận lòng của nàng rồi! (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Lúc này, Hạng Quân Văn lại là ở trong mùi thức ăn mà tỉnh lại, Phụng Cửu chuẩn bị một bàn những thứ Hạng Quân Văn thích ăn, cười híp mắt hầu hạ nàng rửa mặt, ôm nàng đến bên cạnh bàn.

“Phụng Cửu, ta lại không bị thương, người có thể ——”

Trải qua một đêm hôm qua, Hạng Quân Văn rõ ràng cảm giác được Phụng Cửu thấy nàng ánh mắt so với trước kia càng nhiều hơn một phần nóng rực, hiện tại ở trong lòng ngực của hân, hơi thở nam tính của hân gần sát như thế, khiến cho Hạng Quân Văn không khỏi đỏ mặt, hồng nhật vẫn lan tràn đến gáy của nàng, mà ngay cả xương quai xanh lộ ra đến khéo léo, cũng đẩy lên một tầng phần hồng nhợt nhạt, Phụng Cửu nhìn đến yểu hân căng thẳng.

“Ta rời đi mấy ngày nay nàng cũng không có ăn cơm thật ngon đi! Nhìn nàng gầy chỉ còn xương cốt, ôm đau tay cho nên ta quyết định tự mình đốc thúc nàng ăn cơm!”

Phụng Cửu bắt ép mình đem ánh mắt từ chỗ xương quai xanh Hạng Quân Văn thu hồi lại, gấp đồ ăn tới trong bát nàng, “Ăn nhiều một chút! Ăn nhiều còn tốt cho sinh nở!”

“Khụ khụ ——” Lời này trực tiếp khiến cho Hạng Quân Văn sặc. Cái gì gọi là một nắm xương cốt? Cái gì gọi là ăn nhiều dễ sinh nở? Bọn họ, còn chưa có quen thuộc như vậy đi.....

Tựa hồ nhìn ra suy nghĩ của Hạng Quân Văn, Phụng Cửu hiếm khi nghiêm túc hân lên, “Nàng đều ngủ với ta, chẳng lẽ không tính đối với ta phụ trách sao?”

“Chít chít ——” Bao Tử ở một bên hai chân trước đang phục xuống bàn nhìn chăm chăm mỹ thực thềm nhỏ dài ba thước, sau khi nghe Phụng Cửu vô lại nói như vậy, trực tiếp lăn lông lốc ngã trên mặt đất. Vô si a! Chủ nhân, rõ ràng là người chơi xấu người khác trên giường, còn nói lời nghĩa chính như vậy! Hơn nữa, đây cũng không phải lần đầu tiên người chiếm tiện nghi của Văn Văn!

Hạng Quân Văn quần, khuôn mặt càng chấy lên lợi hại. Hân thế nhưng da mặt càng ngày càng dày!

Không đợi Hạng Quân Văn nhận, Phụng Cửu trực tiếp gấp đũa rau dứt vô miệng Hạng Quân Văn, một bên giúp nàng ăn cơm, một bên miệng nói thầm, “Tuy rằng ta thích nở nang, nhưng nhìn ở nàng cùng ta có phần vợ chồng chi thực, ta liền cố mà đáp ứng lời cầu hôn của nàng. Bất quá, ta hỏi qua ý của Tiểu Nam, không thích người gầy, nàng cố làm thể nào để mọc thêm chút thịt, cũng không uống ta xuống bếp vì nàng.”

Thời điểm nói chuyện, Phụng Cửu quét mắt nhìn bộ ngực Hạng Quân Văn, giống như đặc biệt không hài lòng với một cặp kia, biểu tình này vừa lúc bị Hạng Quân Văn bắt được. Buồn cười! Nàng tuy rằng thân mình gầy, nhưng linh lung hữu trí, nơi nào cần nàng vẫn rất săn sóc!

Nhìn ra Hạng Quân Văn “oán giận”, Phụng Cửu trong lòng vui mừng. Kỳ thật thời điểm ôm nàng, tay hấn trong lúc vô ý đụng phải chỗ kia. Đừng nói, Hạng Quân Văn một thân xương cốt, nhưng thịt ở địa phương kia rất không làm người xem thất vọng.....

Một hồi điểm tâm, ở dưới sự cưỡng bức chơi xấu dụ dỗ các loại của Phụng Cửu, Hạng Quân Văn cố gắng giải quyết hai chén cơm đầy, Phụng Cửu mới cảm thấy mỹ mãn bỏ qua, cuối cùng khi Hạng Quân Văn gác đũa, hấn ăn canh tàn thịt lạnh của nàng.

Điểm này, khiến cho Hạng Quân Văn cảm thấy có chút ngượng ngùng, cũng đặc biệt không được tự nhiên. Tốt xấu Bàn Long thành phú khả địch quốc, Phụng Cửu là thành chủ Bàn Long thành, lại là vương gia Dục Nhân quốc, hấn là cầm y ngọc thực lớn lên. Nhìn Phụng Cửu ăn đến ngon miệng, Hạng Quân Văn cảm thấy người này có khuynh hướng thích ngược. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Ngay lúc hai người đều dùng cơm, Lạc Tuyết vọt vào như gió.

“Tiểu thư, không tốt!”

Nhìn thấy Phụng Cửu, Lạc Tuyết đầu tiên là một trận kinh ngạc, sau lại lại là hiểu rõ. Dù sao Phụng Cửu “tá túc” ở đây cũng không phải lần đầu tiên, lại nói nàng cũng hiểu được chỉ có Phụng Cửu mới có thể xứng đôi với chủ tử nhà mình.

“Làm sao?” Hạng Quân Văn ngẩng đầu, có thể làm cho Lạc Tuyết sốt ruột, nhất định là có chuyện.

“Này ——” Nhìn nhìn Phụng Cửu, thấy Hạng Quân Văn không ngăn cản, Lạc Tuyết mở miệng, “Kính Hồn bị người đánh trọng thương, còn có chính là, Văn Tranh quận chúa đến đây.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Cho nàng ăn bẻ môn canh

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

“Ai? Ai đã thương Kính Hồn?”

“Không biết, đôi phương che mặt, Kính Hồn không biết.”

Vừa nghe Kính Hồn bị thương, Hạng Quân Văn đứng lên. Bản lĩnh của Kính Hồn nàng rõ ràng, hấn vừa mới đoạt vị trí minh chủ võ lâm, Liệt Diễm cũng vừa mới xuất hiện trước mọi người, ngay sau lại có người đã thương Kính Hồn, khiến cho Hạng Quân Văn không khỏi liên tưởng đến “Âm mưu”.

Hành động của Hạng Quân Văn, dừng ở trong mắt Phụng Cửu, để tâm của hấn bắt đầu bốc lên. Nam nhân? Vừa nghĩ tới ngoại trừ có Hạng Trị Chung cùng mình ra còn có nam nhân khác cùng Hạng Quân Văn liên hệ “thân mật”, Phụng Cửu cảm giác đặc biệt không có tư vị, bàn tay to bắt lấy thắt lưng Hạng Quân Văn, đem nàng khóa ở trọng lồng ngực của mình, tuyên cáo quyền sở hữu của mình. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Hành động của Phụng Cửu Hạng Quân Văn cũng không cảm thấy có gì không ổn, nàng hiện tại lo lắng là thương thế của Kính Hồn, người có thể gây tổn thương cho Kính Hồn định không phải hạng người vô năng. “Bị thương thế nào?”

“Chặt đứt ba chiếc xương sườn, còn có bị thương ngoài da.” Lạc Tuyết tuy rằng cùng Kính Hồn không hòa hợp, nhưng mà hai người đều phụng dưỡng Hạng Quân Văn, người một nhà bị trọng thương, Lạc Tuyết đương nhiên là đứng về phía Kính Hồn. “Đã tìm người trị liệu cho hấn, bất quá, hấn hôn mê sốt cao, đến bây giờ còn chưa có tỉnh. Chỉ là kêu tiểu thư ——”

Lời này của Lạc Tuyết, Phụng Cửu nghe được trong lòng lại không được tự nhiên. Cái gì gọi là chỉ kêu “Hạng Quân Văn”? Làm nam nhân, mỗ ta ở phương diện trực giác là phi thường linh mẫn, đánh vào đáy lòng, Phụng Cửu liền phán tử hình cho Kính Hồn, đem hấn hoa nhập loại hình tình địch vạn kiếp bất phục.

“Đi, mang ta đến nhìn xem!”

Hạng Quân Văn còn muốn chạy, lại phát hiện một đôi cánh tay hữu lực gắt gao giam cầm nàng, làm cho nàng không thể động đậy.

“Văn Văn, nàng đừng gặp Kinh Hồn, hiện tại Văn Tranh tìm tới cửa, nàng định làm như thế nào?” Phụng Cửu ý đồ dùng Văn Tranh dò đi tâm mắt Hạng Quân Văn, không nghĩ tới nàng nghe qua chỉ là cười một tiếng, “Nàng tới tìm ta, ta liền phải để ý nàng sao?” Hạng Quân Văn một cái tát vỗ vào trên tay Phụng Cửu, muốn hất buột tay, “Người ta tìm người sắp tới tận cửa, chàng còn ôm ta làm chi, còn không buông ra, miễn cho nhìn thấy lại không giải thích được?”

Ngay cả bản thân Hạng Quân Văn cũng chưa nhận thấy được, nàng nói như thế bên trong thế nhưng mang theo mùi dấm nồng đậm.

“Văn Văn, ta cùng Văn Tranh không có gì! Trong mắt của ta chỉ có nàng, trong lòng cũng vậy!”

Phụng Cửu vội vàng cho thấy sự trung thành của mình, Lạc Tuyết bên cạnh nghe xong “Ồ” một tiếng, hai má ửng hồng. “Tiểu thư, cô gia tương lai, các người liếc mắt đưa tình có thể hay không đứng trước mặt của ta mặt a, ta về sau còn muốn gả cho người ta đấy! Dạy hư tiểu bằng hữu là không tốt!”

Đi theo Hạng Quân Văn, Lạc Tuyết cũng cười mở rất nhiều, nay lấy Hạng Quân Văn cùng Phụng Cửu ra đùa ghẹo, hai người này một cái mặt đỏ, một cái còn lại là càng thêm xuân phong đắc ý. “Cô gia tương lai” xưng hô thế này, khiến cho mặt mày Phụng Cửu hớn hở, “Nói rất đúng! Thương!”

“Người thương ta cái gì chứ?” Nghe Phụng Cửu nói thương, Lạc Tuyết thật sự vươn tay ra, “Quân tử nhất ngôn, khoái mã nhất tiên, tiểu thư người cần phải làm chứng cho ta.”

Hạng Quân Văn thấy Lạc Tuyết cũng lấy mình ra vui đùa, nói một câu, “Điều này dễ lắm! Người nay tuổi tác cũng lớn, thương người một cái lang quân như ý, thế nào?”

Thấy Hạng Quân Văn đùa chọc mình, mặt Lạc Tuyết đỏ lên, chân dậm một cái, “Cô gia tiểu thư khi dễ người! Hừ!”

Lạc Tuyết một ngum một tiếng “Cô gia”, khiến cho tâm Phụng Cửu hoan hỉ, phấn chấn ngây ngất ngọt ngào. Xem ra, hẳn làm công tác quần chúng không sai, có tiểu loa này mỗi ngày ở trước mặt Hạng Quân Văn nhắc tới mình, vì mình nói chuyện, lo gì không thú được vợ về nhà chứ!

Ba người nói chuyện, Ngọc phu nhân đã cười híp mắt dẫn Văn Tranh đến tiền viện Hạng Quân Văn. Lối đồn đãi bên ngoài chuyện nhảm đầy trời, Ngọc phu nhân đã sớm nghe nói, nay, Hạng Quân Văn bị người đẩy lên đỉnh ngọn sóng, hơi có vô ý sẽ trở thành tứ quốc chi địch, khiến Ngọc phu nhân vui đến mặt nở hoa.

Huống chi việc đêm đó, bị người hữu tâm tán ra, quan hệ của Phụng Cửu cùng Hạng Quân Văn cũng thành thảo luận đại chúng, hiện tại Văn Tranh quận chúa lại tự mình tìm tới cửa, nhất định cấp cho Hạng Quân Văn đẹp mặt. Có người hỗ trợ thu nạp Hạng Quân Văn, Ngọc phu nhân quả thực là hai tay tán thành, xung phong nhận việc đem Văn Tranh quận chúa dẫn lại đây. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Quận chúa, Văn Nhi sẽ ngủ ở nơi này.”

Ngọc phu nhân biểu hiện tự nhiên hào phóng, hoàn toàn là bộ dáng nữ chủ nhân phủ tướng quân. Văn Tranh nhìn nhìn sân viện của Hạng Quân Văn, thanh âm lại nhuyễn như bông, tựa như hoàng oanh vừa cất tiếng hót, “Phu nhân, Thái Bình quận chúa dễ ở chung sao? Ta là nói, ta có chút sợ.....”

Ngọc phu nhân thế nào đều không thể đem tiểu mỹ nhân nũng nịu trước mắt này cùng cái bà điên thâm mến Phụng Cửu làm cho đường đường Bàn Long thành thiếu chủ đi tìm nam nhân kia liên hệ cùng một chỗ.

“Quận chúa chớ sợ, Văn Nhi tính tình ác liệt một chút, nhưng vẫn là người tốt.”

Tuy rằng, bên ngoài đều truyền Phụng Cửu cùng Hạng Quân Văn có một chân, nhưng trong lời của Ngọc phu nhân này nghe ra, chắc chắn là chuyện buồn cười nhất thiên hạ. Chỉ bằng Hạng Quân Văn? Xấu như vậy? Còn nữa, đã là hạ đường phụ (người vợ bị hù), đừng nói tiểu thiếu chủ Phụng Cửu tôn quý cao cao tại thượng vô cùng như thế, mà ngay cả người thường thú nữ nhân như thế, cũng phải cân nhắc đi cân nhắc lại.

“Vậy là tốt rồi. Phu nhân ——” Văn Tranh đưa tay kéo tay Ngọc phu nhân, lộ ra một nụ cười dịu dàng ngọt ngào, “Phu nhân, người theo giúp ta vào đi thôi! Bằng không, ta như vậy không có người thông báo mà đi vào, ta sợ Thái Bình quận chúa biết sẽ tức giận.”

Biểu hiện của Văn Tranh, cực đại thỏa mãn lòng hư vinh của Ngọc phu nhân. Văn Tranh quận chúa là bảo bối trong lòng bàn tay Hoàng thượng Hoàng hậu Dực Nhân quốc, nay, nàng cung kính với mình như vậy, khiến cho lòng tự trọng của Ngọc phu nhân nhanh chóng bành trướng.

Văn Tranh thân phận cao quý, nếu Hạng Quân Văn có thể đi theo Văn Tranh, ngày sau nói không chừng sẽ thăng chức rất nhanh! Huống chi, Văn Tranh nếu ở Văn nơi này cùng Hạng Quân xảy ra tranh chấp, có cái gì ngoài ý muốn, kia chắc chắn là đem Hạng Quân Văn đứng ở đỉnh sóng đẩy vào vách núi đen.....

“Quận chúa, mời!” Vừa nghĩ tới Hạng Quân Văn đủ loại, Ngọc phu nhân sinh lòng nhất kế, thân thiết kéo tay Văn Tranh, vào viện của Hạng Quân Văn.

“Văn Nhi, Văn Nhi người có ở phòng hay không? Khách quý đến đây, mau tới nghênh đón!”

Ngọc phu nhân nào biết được, Phụng Cửu đã sớm mang theo Hạng Quân Văn rời khỏi phủ tướng quân, lưu lại một viện trống trơn. Hô được một trận, Ngọc phu nhân cho người đi tìm Hạng Quân Văn, lại phát hiện trong phòng căn bản không có người, nhất thời, sắc mặt Ngọc phu nhân trở nên một trận hồng một trận xanh. Vừa rồi bà nhưng mà vô ngữ nói chắc chắn Hạng Quân Văn ở nơi này cùng Văn Tranh, còn tính đến chê cười Hạng Quân Văn, không nghĩ tới con ranh kia tin tức linh thông như vậy, thế nhưng chạy! (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Nhìn thấy bộ dáng xấu hổ của Ngọc phu nhân, Vân Tranh mỉm cười, “Phu nhân, không có việc gì! Nói vậy Thái Bình quận chúa có việc, lần này thật không đúng dịp.”

Vân Tranh hạ bậc thang hết sức đúng lúc, Ngọc phu nhân ngượng ngùng cười, “Quận chúa nói rất đúng! Lần này thật không không biết xấu hổ, phiền toái quận chúa mất công một chuyến.”

“Ta không sao.”

Nói không có việc gì, Vân Tranh đã thấy được một cái bóng dáng màu trắng bạc chạy vụt qua, ngay lúc nàng muốn đi truy, đã không thấy bóng dáng.

“Phu nhân, quý phu đường sủng vật sao? Vừa rồi, ta dường như thấy được một hồ ly.....”

“Hồ ly?” Ngọc phu nhân nhướn mày, tựa hồ ở đâu thấy qua hồ ly, dường như..... “Đừng! Quận chúa không nói, ta đã quên, Văn Nhi còn có một hồ ly, con vật màu trắng bạc rất là xinh đẹp.”

“Tiểu Ngân?!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Tâm tư của Kinh Hồn

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Vân Tranh công chúa không thể tin được Tiểu Ngân sẽ xuất hiện ở trong viện Hạng Quân Văn, phải biết rằng Phụng Cửu đi chỗ nào đều sẽ mang theo Tiểu Ngân, năm đó cho dù nàng ở trên giường bệnh, nấn nỉ hẳn đem Tiểu Ngân đưa cho mình, Phụng Cửu đều không có đáp ứng, hiện tại vì sao Tiểu Ngân lại xuất hiện ở chỗ này? Chẳng lẽ, Hạng Quân Văn cùng Phụng Cửu thật sự có cái quan hệ gì?

Đi theo Vân Tranh phía sau A Nô làm sao không biết suy nghĩ của chủ tử, vội vàng tiến lên, “Tiểu thư, tiểu tử kia chạy nhanh, nói không chừng là một con mèo? Người đừng nghĩ nhiều!”

Nghe A Nô khuyên giải an ủi xong, trong lòng Vân Tranh thư thái một ít. Đúng! Lao qua nhaoáng một cái như vậy, nói không chừng chính là mèo, hoặc là động vật khác. Hạng Quân Văn bề ngoài xấu xí, còn là hạ đường phụ, Phụng Cửu là người kiêu ngạo như thế làm sao lại vừa mất năng!

Vốn dĩ, Vân Tranh là ôm thái độ tìm tòi nghiên cứu đến gặp Hạng Quân Văn, muốn nhìn một chút xấu nữ trong truyền thuyết là cái dạng gì, không nghĩ tới đối phương không có ở đó, Vân Tranh liền không lưu lại lâu, lúc gần đi Vân Tranh hướng Ngọc phu nhân gật đầu cười, “Hôm nay phiền toái phu nhân! Nếu Thái Bình quận chúa không ở, ta đi về trước! Phu nhân, chúng ta hẹn gặp ở thọ yển của Thái hậu!”

“Vân Tranh quận chúa thật sự là quá khách khí! Về sau hãy thường xuyên đến chơi a!”

Chờ đến khi Vân Tranh đi rất xa, Ngọc phu nhân còn đứng tại chỗ liên tục gật đầu. Rốt cuộc là quận chúa, giờ tay nhấc chân đều cao nhà không phải thường nhân có thể học được! Nếu Hạng Quân Văn có thể có Vân Tranh hỗ trợ, bà cũng yên tâm! (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Hạng Quân Văn cùng Phụng Cửu lúc này đến một gian biệt viện trong kinh thành, Kinh Hồn ở chỗ này.

Sau khi nhìn thấy Kinh Hồn nằm trên giường, Phụng Cửu ngăn ra, đây không phải là mình chủ võ lâm tân nhiệm sao? Hắn là Kinh Hồn? Đây chẳng phải là đại thủy hướng về Long vương miếu*? Tuy rằng Phụng Cửu biết được Hạng Quân Văn bên người có một Kinh Hồn, nhưng bình thường Kinh Hồn đều bị Hạng Quân Văn ủy thác ở bên ngoài, cho nên cũng chưa từng nhìn thấy mặt. Hiện tại sau khi nhìn thấy Kinh Hồn, Phụng Cửu nhìn không được liếc nhìn Hạng Quân Văn một cái thật sâu.

*Ý chỉ dù đừng phải nước lớn đều không hề hấn gì khi gặp Long vương, vì Long vương có thể điều khiển nước.

Mình chủ võ lâm cùng Hạng Quân Văn là quan hệ như thế nào? Vì Linh Nhật châu cùng Linh Nguyệt châu, hẳn cùng Kinh Hồn đánh hai trận. Đại hội mình chủ võ lâm, trước đó không lâu có phần thưởng chính là võ lâm chí bảo Linh Nhật châu cùng Linh Nguyệt châu. Lúc ấy không biết từ chỗ nào chui ra tên tiểu tử thế nhưng đại bại quần hùng, “Liệt Diễm” cũng lần đầu tiên xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Phụng Cửu vốn dĩ đối với mình chủ võ lâm không có hứng thú, nhưng mà Linh Nhật châu cùng Linh Nguyệt châu đối với tu luyện nội lực có chỗ tốt rất lớn, cho nên không tiếc cùng Kinh Hồn ra tay quá nặng, cướp đoạt Linh Nhật châu, Kinh Hồn chết cũng không buông tay, hẳn mới đã thương nặng Kinh Hồn, hiện tại xem ra, thế nhưng cư nhiên là người của Hạng Quân Văn?

Phượng Cửu trong lòng áy náy, nhưng mà thời điểm vừa nhìn đến Hạng Quân Văn cởi áo Kinh Hồn thì châm cho hấn, trong lòng hấn vẫn là có chút không được tự nhiên. Tuy rằng tuổi tác Kinh Hồn thoát nhìn cũng không lớn, nhưng tóm lại là nam nhân a! Hơn nữa sau khi hấn có được Linh Nhật châu cùng Linh Nguyệt châu cũng không có tự mình dùng, mà là hộ tống quay lại Cẩm thành, chẳng lẽ cũng là vì Hạng Quân Văn?

Vừa nghĩ tới có một nam nhân nguyện ý chết vì Hạng Quân Văn, Phượng Cửu trong lòng sung lên to như cái bát, khó chịu lợi hại. Văn Văn là của hấn! Vô luận hết thầy của nàng, đều hấn là hấn đem đến cho nàng, mà không phải để cho một cái tiểu bạch kiểm đến xum xoe!

Người nào đó ở trong hôn mê bị Phượng Cửu trực tiếp đội lên danh hiệu tiểu bạch kiểm, đối với “tình địch tiềm ẩn”, Phượng Cửu trực tiếp hiện tại đã quên lúc trước thời điểm giành hạt châu nội tâm của hấn còn khen ngợi Kinh Hồn một chút, cảm thấy sóng sau đề sóng trước, hậu sinh khả uý.

Chờ đến khi Hạng Quân Văn hạ xuống một chấm cuối cùng, Kinh Hồn mới chậm rãi mở to mắt, sau khi nhìn thấy Hạng Quân Văn, Kinh Hồn kích động muốn vùng dậy, lại bởi vì xương sườn bị gãy nên đau đến đầu đầy mồ hôi. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Nằm yên đừng nhúc nhích! Ngươi hiện tại còn đang bị thương!” Hạng Quân Văn giúp đỡ Kinh Hồn nằm xuống, lại viết phương thuốc để cho Lạc Tuyết đi lấy thuốc.

“Khiến cho tiểu thư lo lắng! Kinh Hồn vô dụng ——”

Sắc mặt Kinh Hồn tái nhợt, môi vốn dĩ hồng nhuận lúc này trắng không còn chút máu, đoạn xương sườn thứ hai của hấn xém chút nữa đâm phá trái tim, tuy rằng hiện tại được băng bó tốt, nhưng mà chưa nói xong một câu, ngực lại đau đến lợi hại, thoáng chốc trên trán Kinh Hồn đều là mồ hôi to như hạt đậu, Hạng Quân Văn vội vàng dùng khăn tay lau mồ hôi cho hấn.

“Rốt cuộc là ai đã thương ngươi?”

Nhìn thấy Kinh Hồn bị thương thành như thế, Hạng Quân Văn phi thường tức giận. Nàng đã đem Kinh Hồn cùng Lạc Tuyết trở thành người nhà, Kinh Hồn thật vất vả mới trở nên nổi bật, hiện tại bị trọng thương thành như thế, khiến cho Hạng Quân Văn luôn bao che khuyết điểm làm sao không căm tức.

“Tiểu thư, là ta tài nghệ không bằng người. ....”

Kinh Hồn còn muốn tiếp tục, phát hiện trong phòng còn có người, vừa quay đầu, nhìn thấy Phượng Cửu thì Kinh Hồn ngậy đại. “Ngươi, ngươi tại sao lại ở chỗ này? Tiểu thư, nguy hiểm ——” Kinh Hồn giãy dụa đứng lên đem Hạng Quân Văn hộ ở sau người, ngực bởi vì kịch liệt vận động, máu tươi lại nhuộm đỏ băng vải tuyết trắng.

Kinh Hồn biểu hiện khác thường, cùng ánh mắt Phượng Cửu có chút mập mờ, khiến cho Hạng Quân Văn đại khái đoán được nguyên do bên trong. Lại an ủi Kinh Hồn, sau khi để hấn ngủ, Hạng Quân Văn nghiêm mặt đi tới bên Phượng Cửu.

“Vì sao đã thương người của ta?”

Đối với ánh mắt tức giận của Hạng Quân Văn, trong lòng Phượng Cửu có chút khó chịu. Nàng vì sao để ý Kinh Hồn như vậy? Bất quá, dù cho không vui, Phượng Cửu cũng không hy vọng cùng Hạng Quân Văn trong lúc đó có cái gì hiểu lầm, hai ba câu đem hiểu lầm lúc đó thẳng thắn nói ra, vừa nghe đến hai người đều là vì nội lực của mình, Hạng Quân Văn dở khóc dở cười, lại có chút cảm động.

“Văn Văn, ta thật không phải là cố ý! Nếu biết được hấn là người của nàng, ta làm sao có thể động thủ chứ! Ta đoạt Linh Nhật châu cùng Linh Nguyệt châu đến vốn dĩ chính là vì nàng a!”

Phượng Cửu thấy Hạng Quân Văn chưa bao giờ tức giận như vậy, nhất quyết xuất ra thủ đoạn mặt dày mảy dạn, cọ đến bên người Hạng Quân Văn, cầm lấy tay nhỏ bé của nàng thấp giọng làm nũng, “Đây thực sự là hiểu lầm! Nàng tha thứ cho ta đi!”

“Kinh Hồn tha thứ cho ngươi, ta liền tha thứ cho ngươi.” Phượng Cửu một lòng vì mình, Hạng Quân Văn cảm động cảm kích cảm tạ, Kinh Hồn lại là người bị hại trong chuyện này, chặt đứt ba cái xương sườn, ít nhất phải nằm một tháng. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Nghe xong lời của Hạng Quân Văn, Phượng Cửu không do dự, cúi đầu tiến đến trước mặt Hạng Quân Văn, nhẹ nhàng mở lên mặt nàng một cái, “Được! Ta đi tìm Kinh Hồn!”

Phượng Cửu cùng Kinh Hồn rốt cuộc nói chuyện gì, Hạng Quân Văn không biết, Phượng Cửu đi ra vui tươi hơn hờ, Kinh Hồn lại là nhắm mắt lại giả bộ ngủ, biểu tình của hai nam nhân rõ ràng không đồng nhất, khiến cho trong lòng Hạng Quân Văn dâng lên nghi hoặc, Kinh Hồn không tiếp tục truy cứu, Hạng Quân Văn cũng không có tiếp tục truy vấn, mà là chờ đến khi Kinh Hồn uống thuốc rồi, lại dặn dò luôn miệng mãi mới rời đi.

Chờ Hạng Quân Văn đi rồi, Kinh Hồn mở to mắt, nhìn cửa. Lời của Phượng Cửu nói vẫn còn vọng bên tai hấn, cái nam nhân kia lại là thiếu chủ Bàn Long thành? Trong lòng Kinh Hồn bất giác dâng lên một cỗ vị chua xót mà hấn cũng không hiểu.

“Văn Văn, là của ta.”

Câu nói kia, thủy chung vọng ở bên tai Kinh Hồn, bá đạo tuyên cáo quyền sở hữu Hạng Quân Văn của hấn như vậy, khiến cho Kinh Hồn hận không thể một quyền bay qua đánh ở trên khuôn mặt yêu nghiệt của Phượng Cửu. Nhưng mà, hấn không thể ra tay. Theo đúng như lời của Phượng Cửu, mình là bại tướng dưới tay của hấn, nay thể cục ác liệt như vậy, hấn làm sao có thể bảo hộ Hạng Quân Văn?

Trở nên mạnh mẽ! Trở nên càng mạnh! Mạnh đến khi có đủ năng lực đứng ở bên người nàng cùng nàng sánh vai!

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Thọ yến Thái hậu

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Sau khi xuất môn, Hạng Quân Văn nhin không được hỏi Phụng Cửu, “Các người giảng hòa?”

“Ừ! Giảng hòa!” Phụng Cửu cười đến xinh đẹp, nhìn xem Hạng Quân Văn một trận hoảng hốt, nam nhân khi không lại ư nhìn như vậy để làm gì? Trêu hoa ghẹo nguyệt! Hạng Quân Văn trong lòng nhỏ giọng nói thầm một câu.

Nhìn khuôn mặt Hạng Quân Văn bình thường trắng trẻo bỗng bay lên một rặng mây hồng, Phụng Cửu ôm lấy hông của nàng, đem nàng nhét vào trong lòng. “Văn Văn, không bằng sau Thọ yến Thái hậu, chúng ta thành thân đi!”

Gi?!

Hạng Quân Văn bên tai nổ mạnh, bất khả tư nghị nhìn về phía Phụng Cửu. Về mặt của hắn còn cực kỳ nghiêm túc, lời này, xem ra không phải nói tùy tiện. Điều này xem như cầu hôn sao? Nhưng mà thời gian bọn họ nhận thức cũng không dài, hơn nữa không có trải qua yêu đương, đây là không phải quá sớm sao.....

Tâm tư của Hạng Quân Văn, Phụng Cửu đều biết, hắn vốn dĩ cũng muốn cho Hạng Quân Văn được tự do, thêm một khoảng thời gian nữa để đón nhận mình. Nhưng mà sau khi nhìn thấy Kinh Hồn, sự đề phòng của Phụng Cửu bị đánh sập. Nhất định trước khi những người khác phát hiện ra vẻ đẹp của nàng, đem nàng làm của riêng, đóng dấu sở hữu của hắn lên, đem nam nhân này đá bay.

“Vì sao ——”

“Bởi vì ta yêu nàng.” Phụng Cửu cúi đầu, khóe môi đọng vào trants Hạng Quân Văn. “Vừa nghĩ tới người còn chưa thuộc về ta, ta rất hoảng sợ. Sự xuất hiện một kẻ vượt trội hơn ta, một nam nhân đối đãi với người thật tốt, khiến người động tâm, đem người mang đi.”

“Văn Văn, ta có thể mất cả thiên hạ, duy nhất không thể mất nàng.....”

Chờ đến khi Hạng Quân Văn bị Phụng Cửu đuổi về phủ tướng quân, trong đầu vẫn còn “ong ong” rung động, bên tai vẫn còn nguyên vẹn câu nói kia của Phụng Cửu “Ta có thể mất cả thiên hạ, duy nhất không thể mất nàng”.

Kiếp trước, nàng bận rộn căn bản không có thời gian yêu đương, càng miễn bàn xem phim truyền hình hay tiểu thuyết tình yêu.....mà ngay thời gian ảo tưởng khát khao một vị Bạch Mã Hoàng Tử nàng cũng không có. Hiện tại đến nơi này, gặp được Phụng Cửu, Hạng Quân Văn thừa nhận chính mình bị hắn đã động, nhưng đây là tình yêu sao? (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Hạng Quân Văn không nóng lòng đáp ứng, cũng không trực tiếp từ chối, mà là xin Phụng Cửu cho nàng thời gian để nàng suy nghĩ rõ ràng. Hôn nhân? Đối với kiếp trước của Hạng Quân Văn mà nói là một loại xa xỉ, hôn nhân của nàng không do nàng làm chủ, cho nên rõ ràng không tốn tâm tư vào chuyện này. Hiện tại bị Phụng Cửu cầu hôn, Hạng Quân Văn vui vẻ kích động rất nhiều, cũng có chút thất kinh sợ hãi. Người này, là phu quân của nàng sao?

Loại tâm tình không yên này vẫn liên tục quấy nhiễu nàng đến thọ yến của Thái hậu, sáng sớm, Lạc Tuyết đã đem Hạng Quân Văn túm dậy, trang điểm cho nàng kỹ càng.

“Tiểu thư, Thái hậu soi chúc tết gà, không có hảo tâm! Người nhất định phải cẩn thận a!” Lạc Tuyết thủ pháp linh hoạt, thoáng chốc thì búi xong tóc cho Hạng Quân Văn.

“Ngừng —— Tiểu thư nhà người cũng không phải là gà, không nên so sánh như vậy a!” Hạng Quân Văn thoa Già hà cao* ở trên mặt, đem vết bết che phủ, “Già hà cao này làm ra thật đúng lúc. Lần này đi đúng dịp làm quảng cáo cho Kim Phần Thế Gia, đến lúc đó có thể mạnh tay kiếm một khoản!”

*Già hà cao : kem che khuyết điểm

Nhìn thấy kim quang lóe lên trong mắt Hạng Quân Văn, Lạc Tuyết cười, đem ngân châm cài lên búi tóc Hạng Quân Văn.

“Tiểu thư, Thái hậu thọ yến, rất nhiều thiên kim tiểu thư đều sẽ đi, ta không hiểu vì sao người lại thanh tú mộc mạc như vậy. Người không phải muốn làm quảng cáo sao, vì sao không chọn trang sức xinh đẹp hơn, tuyên truyền Kim Ngọc Mãn Đường một chút chứ?”

“Tất cả mọi người phục trang đẹp đẽ, ta càng có thể ‘nổi bật’. Cái này gọi là sáng tạo!” Về môi đồ mọng, Hạng Quân Văn đối với mình trang điểm hết sức vừa lòng. Nàng hôm nay từ đồ trang điểm đến trang sức châu báu cộng thêm son hương phần đều là sản phẩm nhà mình, lần này đi tiểu thư quan to quý tộc nhiều, đúng dịp có thể tuyên truyền tuyên truyền nhiều hơn.

Chờ thời điểm Hạng Quân Văn xuất hiện ở trước mặt đám người Ngọc phu nhân, các nàng nhìn thấy khuôn mặt trắng nõn của Hạng Quân Văn, thực sự giật mình một phen, ít nhất Hạng Quân Văn thậm chí đi đến trước mặt nàng, cẩn thận nhìn chăm chăm Hạng Quân Văn thật lâu, “Nhị tỷ, vết bớt của ngươi biến mất rồi! Ngươi làm thế nào vậy?”

“Dùng một chút Giã hà cao của Kim Phấn Thế Gia!” Hạng Quân Văn xuất ra một cái hộp sắt nhỏ quơ quơ, “Mới ra lò, không nghĩ tới dùng tốt như vậy!”

Không có bớt Hạng Quân Văn nhìn tuy rằng chỉ là thanh tú, nhưng cũng không dọa người, bởi vì hào phóng thân thân nhiên, ngược lại có loại khí chất đặc thù, đem chúng nữ đều đề ép xuống.

“Hừ! Có... người nào chết hay không, sao lại mặc một thân hiếu!”

Hạng Quân Nhu nhỏ giọng nói thầm, nàng cũng thích màu trắng, chỉ là quần trắng ở trên người nàng cũng không xuất trần thoát tục như trên người Hạng Quân Văn, cho nên nhìn thấy Hạng Quân Văn một thân thuần trắng, nàng nhìn không được chăm chọc một câu. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“A, thì ra là Tứ muội muội a! Đã lâu không gặp!” Hạng Quân Văn cuộn lộn tóc bên tai, “Đợi lát nữa Tứ muội muội lại háo háo nói với Thái hậu, cảm tạ nàng đem ngươi từ trong Phật đường cứu ra. Làm người, phải biết báo đáp!”

Nghe ra Hạng Quân Văn đang chăm chọc, Hạng Quân Nhu nhát quẫn, hừ lạnh một tiếng lên xe ngựa. Bởi vì Hạng Quân Văn có phong hào Thái Bình quận chúa, cho nên xe ngựa hoa lệ hơn, nhìn Hạng Quân Văn lên xe ngựa phía trước, Hạng Quân Nhu khóe miệng hàn ý càng ngày càng đậm hơn, “Hạng Quân Văn, hôm nay chính là ngày chết của ngươi!” Một bên Hạng Quân Văn nghe xong lời này, quay đầu vừa hay nhìn thấy âm trầm trong mắt Hạng Quân Nhu, nhìn không được rung mình một cái.

“Kim Tinh xuất hiện, Nữ chúa hưng vượng” Lời tiên đoán bởi vì cảnh tượng dị thường đêm đó mà truyền khắp toàn bộ đại lục, đặc biệt là chuyện Hạng Quân Văn chính là nữ chúa trong lời tiên đoán, đều ồn ào huyền ảo.

Hôm nay, người tới tham gia thọ yến Triệu Mạn, càng nhiều hơn là muốn nhìn xem nữ chúa trong truyền thuyết rốt cuộc là cái dạng gì.

Từ lúc xuất hiện lời đồn đãi, đã có người đem thân thể Hạng Quân Văn tán ra ngoài, xấu nữ, phế vật, con gái riêng, hạ đường phụ, mỗi một tin đều đủ để cho một nữ tử phải thân bại danh liệt, nữ nhân như vậy mà lại là nữ chúa trong lời tiên đoán, lại là hồng nhan tri kỷ của thiếu chủ Phượng Cửu Bàn Long thành, điều này không khỏi làm cho mọi người đối với Hạng Quân Văn tràn ngập tò mò.

“Đến rồi đến rồi!” Theo một trận oanh động, tất cả mọi người nhìn về phía cửa.

Hạng Quân Văn đi ở phía trước, sau một bước là Ngọc phu nhân, tiếp theo là Hoàn phu nhân cùng những tiểu thư khác của phủ tướng quân. Khi các nàng xuất hiện ở trong tầm mắt mọi người, mọi người thật lâu cũng chưa nhận ra ai là Hạng Quân Văn, bởi vì không ai có vết bớt trên mặt, mà ngay cả Công Tôn Nam tọa trên ngôi vị hoàng đế trong lúc nhất thời cũng không còn nhận ra, thẳng thời điểm các nàng khấu thân hành lễ, mọi người mới biết được Bạch y thiếu nữ đi đầu là nàng. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Bình thân!” Công Tôn Nam ôn hòa khiến cho nữ quyền phủ tướng quân đứng lên, thời điểm nhìn đến Hạng Quân Văn, mày Công Tôn Nam hơi hơi run rẩy một chút. Nàng là Hạng Quân Văn? Vết bớt của nàng đâu? Hơn nữa, Hạng Quân Văn hôm nay cùng nữ tử đêm đó tuy rằng đều là áo trắng, nhưng mà dung mạo kém không chỉ là một chút.

“Văn Nhi, lại đây cho ai gia nhìn xem!”

Triệu Mạn cười hí mắt hướng Hạng Quân Văn ngoác, giống như nàng là một vị lão nhân hết sức hiền lành hòa ái. “Mau tới!”

“Vâng, Thái hậu!” Hạng Quân Văn mỉm cười, đi đến bên người Triệu Mạn, vừa định hành lễ, bị Triệu Mạn một phen giữ chặt, “Ồ trước mặt ai gia còn khách khí như vậy sao? Ai gia đều xem ngươi như cháu gái ruột!”

Nhìn khuôn mặt từ ái của Triệu Mạn, trong lòng Hạng Quân Văn cười lạnh. Rốt cuộc phải tu luyện tới cái trình độ gì, mới có thể nguy trang tốt như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 72: Phượng Cửu thu hoạch, hoa lệ lộ

Beta: Tuyệt Ảnh Nhi

Quả nhiên, một câu của Thái hậu, khiến cho chân mày của Công Tôn Nam vốn dĩ giãn ra lại nhú chặt lại. Hoàng thượng nghe ra, vắn vớ quan viên cùng với sứ thần tam quốc đương nhiên cũng là nghe ra, hơn nữa lời đồn trong Kinh thành càng ngày càng nghiêm trọng, lúc này đủ loại ánh mắt tất cả đều tập trung ở trên người Hạng Quân Văn.

“Y, Văn Nhi, trang dung ngươi hôm nay ngược lại hết sức tinh xảo, bớt của ngươi đâu?”

Triệu Mạn vẫn là Hoàng Thái hậu đoan trang hiền lành như trước, lời của nàng lại đem mọi ánh mắt tập trung đến trên mặt Hạng Quân Văn.

Trắng nõn như ngọc, không có bớt, tuy rằng không coi là quốc sắc thiên hương, nhưng cũng là ngũ quan đoan chính, cũng không như trong lời đồn không chịu nổi như vậy.

Thấy Triệu Mạn cố ý làm cho mình trở thành tiêu điểm của mọi người, Hạng Quân Văn buông xuống thành kiến đối với Triệu Mạn, cười híp mắt xuất ra Già hà cao, “Thái hậu, ta chính là dùng cái này che đi vết bớt của ta.”

Dứt lời, Hạng Quân Văn dùng khăn lau đi son phấn trên mặt, lộ ra vết bớt, sau đó giống như triển lãm cho mọi người xem Già hà cao. “Đây là Già hà cao Kim Phấn Thế Gia mới ra, ta thấy dùng tốt, liền mua một hộp. Có nó, ta xuất môn cũng không cần mang cái khăn che mặt!” (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Những phi tử, phu nhân, tiểu thư đã sớm nghe nói Kim Phấn Thế Gia hàng đầu, chỉ cần là son phấn hương cao của Kim Phấn Thế Gia, một khi ra lò sẽ bị tranh mua không còn. Lại nhìn đến tay nhỏ bé của Hạng Quân Văn chỉ là hơi chút mát xa, vết bớt trên mặt dọa người biến thành làn da trắng nõn, khiến cho chúng nữ nhân làm sao không kinh ngạc! Nhất bạch già tam sừ, người có thể ngũ quan không đẹp, nhưng có được làn da, đồng dạng là đòi hỏi.

*Nhất bạch già tam sừ: một trắng che ba xấu, chỉ cần trắng lên sẽ che đi những điểm xấu khác.

Trong lúc nhất thời, Già hà cao trong tay Hạng Quân Văn trở thành đối tượng săn lùng của chúng nữ nhân. Về phần vừa rồi nàng hào phóng vô tư hướng về phía mọi người để lộ vết bớt xấu xí của mình, lại khiến cho những người đương quyền lúc trước hoài nghi nàng nhẹ nhàng thờ ra. Hoàng đế Trịnh Khắc Đường Hỷ quốc thậm chí nhỏ giọng nói câu, “Người xấu như vậy, có lẽ nào là tiểu mỹ nhân tối hôm đó?”

Thấy được bộ dáng của Hạng Quân Văn, Vân Tranh quận chúa cắn cắn môi. Ngọc phu nhân hai ngày trước phái người đến, nói rằng quả thật Hạng Quân Văn có một con hồ ly màu ngân bạch, còn cho người họa ra. Sau khi nhìn thấy bộ dáng con hồ ly đó, Vân Tranh xác định khẳng định đó là Tiểu Ngán! May mắn ngày đó nàng nghe A Nô khuyên không có nghĩ nhiều, không nghĩ tới Phượng Cửu thật sự cùng Hạng Quân Văn chung một chỗ!

Cảm giác được có một cỗ hận ý hướng về mình, Hạng Quân Văn nhú mày, thì ra là Vân Tranh. Thấy nàng ta bộ dáng hận không thể đem mình ăn sống nuốt tươi, thực buồn cười!

Đẩy mạnh tiêu thụ Già hà cao, đã đạt được mục đích của mình, Hạng Quân Văn trở lại chỗ ngồi của nàng, vừa ngồi xuống, chợt nghe một tiếng “Bàn Long thành thiếu chủ đến ——”

Xoát ——

Mọi ánh mắt tìm tòi nghiên cứu đang dán lên người Hạng Quân Văn toàn bộ thu hồi, tất cả mọi người gắt gao nhìn chăm chăm hồng y nam tử từ xa đi tới.

Hồng, là màu sắc chủ đạo của Phượng Cửu. Thế nhân ai cũng biết thiếu chủ Bàn Long thành Phượng Cửu yêu thích hồng y, hôm nay vừa thấy, mọi người không chỉ có cảm thán trong lòng, cũng chỉ có nam tử yêu nghiệt như thế, mới xứng với màu đỏ chói mắt như mặt trời ấy. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Sinh thần Hoàng Thái hậu Thương Nguyệt quốc, sứ thần tam quốc và vắn vớ bách quan đã sớm trình diện, Phượng Cửu ngược lại tiêu dao, đến cuối cùng, hơn nữa không nhanh không chậm, không thấy một chút hoảng hốt, khuôn mặt yêu nghiệt kia, mang theo mỉm cười hí hước nhân sinh*, nhìn như ám áp thân cận, kỳ thật lãnh mạc thanh lương.

*Hí hước nhân sinh: trêu tức nhân sinh.

“Ta đã tới chậm!” Phượng Cửu đứng lại, trước hết nhìn Hạng Quân Văn, lại mới hướng Công Tôn Nam, “Văn xin tha thứ nhiều hơn.”

Lời này, nói đồng dạng, nói là tha thứ, kỳ thật từ trên mặt hắn nhìn không ra chút áy náy hoặc là ngượng ngùng. Giống như nơi này là vũ đài của hắn, hắn tới trình diện cuối cùng là lẽ đương nhiên.

Lời nói của Phượng Cửu, lại càng cho người khác thấy rằng hắn là một tên thiếu chủ cuồng ngạo, về phần Công Tôn Nam trên long ý, sau khi nghe thấy Phượng Cửu nói như vậy vẫn duy trì tươi cười như trước, “Thiếu chủ có thể tới, là phúc khí của Trẫm cùng Thương Nguyệt quốc! Mau mau mời nhập tọa!”

“Khoan đã ——” Phượng Cửu đưa tay, ngăn lại lời của Công Tôn Nam, “Hôm nay ta đến, một là chúc thọ Thái hậu, hai là muốn cầu ngươi một việc.”

Có thể từ trong miệng Phượng Cửu nghe thấy từ “cầu”, đã là thiên đại vinh quang, Công Tôn Nam không cần suy nghĩ, trực tiếp đáp ứng, “Không biết

thiếu chủ sở câu chuyện gì?”

“Cầu một người.”

Phượng Cửu vừa dứt lời, phía dưới lập tức nổ tung, mà ngay cả Công Tôn Nam, cũng là sững sốt. “Cầu người? Cầu ai?”

“Ta đem ba thành quặng sắt, cầu lấy Thái Bình quận chúa làm vợ.”

Ba thành quặng sắt?! Mọi người đều biết, quặng sắt Bàn Long thành phong phú, một năm chiếm hơn phân nửa quặng sắt đại lục. Ba thành quặng sắt này, sẽ tạo được bao nhiêu binh khí a!

Nếu nói là vừa rồi là nổ tung, lúc này chính là một nồi nước sôi nóng bỏng. Thái Bình quận chúa? Hạng Quân Văn? Phượng Cửu muốn kết hôn với Hạng Quân Văn? Lời đồn đãi này là thật? Dù loại ý tưởng xuất hiện ở trong đầu mọi người, làm cho bọn họ nhìn không được đi đoán mục đích để Phượng Cửu làm như vậy. Hay là, Hạng Quân Văn thật sự là nữ chúa trong lời tiên đoán, hẳn “cắt thịt” như vậy, chính là vì nhất thống thiên hạ?

Các nam nhân nghĩ quyền lợi thiên hạ, các nữ nhân còn lại là đối với Hạng Quân Văn truyền tới ánh mắt hâm mộ lẫn ghen tị. Phượng Cửu xuất hiện, khiến cho bao nhiêu nữ tử ngừng thở, đã quên thân phận của mình, hiện tại hẳn cư nhiên cầu thủ Hạng Quân Văn? Đây chẳng phải là hoa tươi cắm ở trên bãi phân trâu, Phượng Cửu như đóa Hồng Môn Côi cũng bị Hạng Quân Văn đồng phân này tới đập hư sao?

“Tiện nhân! Hạ lưu!” Ngón tay Vân Tranh đâm vào trong lòng bàn tay. Lại nhìn đến dung mạo Hạng Quân Văn, trong lòng Vân Tranh còn có một tia may mắn. Người xấu như vậy, làm sao xứng đôi Phượng Cửu? Quả thực liền là đâm rỗng hang hổ. Nhưng mà lúc này chính tai nghe thấy Phượng Cửu cầu thủ Hạng Quân Văn, lại là trước mặt mọi người trong tứ quốc, điều này bảo mặt mũi của Vân Tranh phải giấu vào đâu? Nàng đã sớm tuyên bố, thiếu chủ phu nhân Bàn Long thành không phải nàng không được, Phượng Cửu, đây là muốn bức nàng sao?

Đương sự Hạng Quân Văn lúc này cũng là sững sốt, lúc trước còn nói cho nàng thời gian suy nghĩ, lúc này vì sao khẩn cấp cầu hôn như vậy? Hạng Quân Văn nhìn không được nhìn về phía Phượng Cửu, lại ở Phượng Cửu trong mắt nhìn thấy một mảnh dịu dàng, còn có hai chữ “yên tâm”.

Công Tôn Nam lúc này cũng là tim đập gia tốc, hô hấp có chút khó khăn, ba thành quặng sắt có thể làm cái gì, hẳn hết sức rõ ràng. Nhưng mà Phượng Cửu giống trống lớn như vậy rốt cuộc là vì sao? Công Tôn Nam xưa nay đa nghi, lúc này nhìn không được vòng vo mấy trăm lần. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Việc này, trầm.....”

“Năm thành.” Phượng Cửu tiến lên vài bước, châu ngọc trên ngọc đài phát ra tiếng vang thanh thúy.

Năm thành! Công Tôn Nam tiểu tâm xem chút nhảy ra. “Điều này, điều này.....”

“Một năm sản lượng.”

Nếu không phải bởi vì Công Tôn Nam trường kỳ thân cư địa vị cao, lúc này nhất định sẽ kích động học máu. Một năm sản lượng? Đây chẳng phải là binh mã của hắn có thể lớn mạnh, có thể mở rộng quốc thổ, có thể..... mộng giang sơn lập tức hiện lên ở hắn trong đầu Công Tôn Nam, hẳn thậm chí có thể ảo tưởng đến trường hợp tam quốc thần phục, vạn dân kính ngưỡng.

“Bệ hạ, chuyện này hay là hãy hỏi một chút ý kiến của Văn Nhi đi!” Triệu Mạn ở một bên chậm rãi mở miệng. Phượng Cửu thành chỗ dựa cho Hạng Quân Văn? Triệu Mạn cũng không hy vọng thấy một màn như vậy.

“Hai năm!” Phượng Cửu không thể để ý tới Triệu Mạn, tung ra trái bom nặng ký.

“Được! Trầm chuẩn!” Công Tôn Nam đứng lên, hai má ửng đỏ, chòm râu trên môi run run, “Gần đây kinh thành lời đồn nhiều đãi, trầm nghĩ rằng, lời đồn đều là giả. Văn Nhi ôn lương hiền đức, thiếu chủ tuần lễ anh minh, thật sự là ông trời tác hợp! Giai ngẫu tuyệt phối!”

“Ta phản đối!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Cải trắng thượng hạng bị heo vầy

Edit: KangKang

Beta: Tuyệt Ảnh Nhi

Phản đối? Phượng Cửu nghiêng mặt, thấy Vân Tranh đứng lên, nhất thời phượng nhãn sương lạnh, dọa đến mức Vân Tranh run một cái.

Vân Tranh chưa từng thấy qua Phụng Cửu như thế, cho dù trước kia hắn không thèm để ý nàng, lại luôn xem mặt mũi lão thái quân nên không nói nhiều lắm, chỉ bảo trì tươi cười thanh lương xa cách. Mà hôm nay, Vân Tranh rõ ràng từ trong mắt Phụng Cửu thấy được nồng đậm sát ý, làm cho cổ họng nàng nhất ngạnh, một hơi ngấn ở ngực, khó có thể tiêu mất.

Chỉ là, dù cho Phụng Cửu như thế, Vân Tranh cũng sẽ không buông tay. Người nam nhân này là của nàng, dựa vào cái gì tặng cho những kẻ khác?

Các nữ nhân đang ngồi vừa thấy Vân Tranh nói lời phản đối, lập tức trở nên hưng phấn. Đặc biệt là những công chúa tiểu thư chưa gả, lại càng kích động không thôi. Trưởng công chúa Thương Nguyệt quốc Công Tôn Cẩm Tích trong lòng bàn tay đầy mồ hôi, trong lòng mặc niệm trăm ngàn lần, “Nhất định phải ngăn cản bọn họ!” Mà ngay cả bên cạnh nhị công chúa cùng Tam công chúa, cũng là đồng dạng khẩn trương.

“Nhàm chán. ....” Công Tôn Lan Tích khẽ hừ một tiếng, ba cái tỷ tỷ thẹn thùng đều dừng ở trong mắt nàng, làm cho nàng cảm thấy buồn cười. Người sáng suốt đều có thể nhìn ra vị Phụng thiếu chủ kia từ lúc tiến vào đại điện tầm mắt đều không hướng đến những nữ nhân khác, chẳng lẽ các nàng mù? (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Ta không đồng ý.” Vân Tranh hít thật sâu, “Cửu ca ca, ngươi không phải đã quên ở trước mặt tổ tiên Phụng gia lập lời thề? Khi nào ngươi chưa tìm được giải được chữa khỏi bệnh của ta, ngươi không thể cưới bất luận kẻ nào!”

Cái này, mọi người cuối cùng hiểu được Vân Tranh vô lý như vậy, nguyên nhân vì sao Phụng Cửu còn “nhường nhịn đủ đường”.

“A ——” Nghe xong lời của Vân Tranh, khoe môi Phụng Cửu giờ lên, lộ ra tà mị tươi cười, “Thì ra quận chúa là lo lắng chuyện này! Vừa rồi Nam công tử bằng hữu của ta sư thừa tiên y, nói bệnh của ngươi có thể trị được. Cho nên, quận chúa không cần lo lắng thân thể của mình, không bao lâu ngươi sẽ khỏe mạnh kiện khang, giống như trước đây.”

Trong lòng Vân Tranh đau giống như bị kim châm, không nghĩ tới Phụng Cửu đã sớm nghĩ kỹ đối sách. Hắn làm sao có thể vô tình như thế! “Cửu ca ca, chẳng lẽ nhiều năm như vậy, ngươi còn không biết tâm ý của ta sao? Cửu ca ca. ....”

“Ngươi lưu luyến si mê ta, ta liền phải đối đãi tốt với ngươi? Chớ cần ta, chẳng lẽ ta còn phải cần lại hay sao?”

Thanh âm của Phụng Cửu dần dần trở lên lạnh như băng, mà ngay cả Công Tôn Nam trên long ý đều cảm nhận được hàn ý phát ra từ trên người hắn.

“Phốc xuy ——” Trong bầu không khí nặng nề, Hạng Quân Văn bỗng dừng lại cười ra tiếng. Lời của Phụng Cửu ác độc bén nhọn như vậy, không biết tiểu cô nương người ta phải chăng có thể cảm nhận được.

Nghe thấy tiếng cười, Vân Tranh nhìn về phía Hạng Quân Văn, trong mắt đều là phần nộ cùng oán hận. Kẻ quái dị này, thế nhưng chê cười nàng!

“Dù sao, ngươi không thể cưới nàng! Nàng xấu như vậy, thế nào xứng với ngươi! Nàng là khí phụ! Nữ nhân như thế không xứng tiến vào đại môn Phụng gia!”

Lời của Vân Tranh cũng không ảnh hưởng đến tâm tình Hạng Quân Văn, nàng chỉ là giả ngu, tỏ vẻ việc không liên quan đến mình, ngược lại là Hạng Trị Chung bên cạnh tức giận đến vỗ án đứng lên.

“Vân Tranh quận chúa, Văn Nhi tốt xấu còn có phụ thân này ở đây, phiền toái nói chuyện khách khí chút!” Hạng Trị Chung làm sao có thể khoanh tay nhìn người khác khi dễ Hạng Quân Văn, giáp mặt mắng nữ nhi hắn? Chẳng lẽ người cha này chỉ làm vật bài trí hay sao!

“Cọc hôn sự này sẽ có bộ hạ của ta làm chủ, hay là Vân Tranh quận chúa muốn làm vua Thương Nguyệt quốc? Bàn tay kia cũng quá dài rồi! Không biết đây là ý tứ của quận chúa, hay là ý tứ của bộ hạ Dực Nhân quốc!”

Hạng Trị Chung không lên tiếng thì thôi, vừa lên tiếng đã oanh động toàn trường. Mọi người đều biết Vân Tranh quận chúa rất được hoàng thượng cùng Hoàng hậu Dực Nhân quốc sủng ái, có đồn đãi nói nàng kỳ thật là cái đinh do Nguyên Khuê phái đến bên người Phụng Cửu, Hạng Trị Chung nói thế, rõ ràng chỉ trích Dực Nhân quốc can thiệp chính vụ Thương Nguyệt quốc.

Vốn dĩ Công Tôn Nam thấy Vân Tranh phản đối, trong lòng còn có chút lắc lư, lúc này nghe xong lời của Hạng Trị Chung, chủ ý lập tức xác định. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Mặc kệ Vân Tranh náo loạn thế nào, nàng cùng Phụng Cửu đây là việc của Dực Nhân quốc, hắn là quay lại Dực Nhân quốc náo loạn, Thương Nguyệt quốc không để một cái quận chúa nhỏ nhỏ kiêu ngạo? Huống chi sinh lễ của Phụng Cửu rất dày, làm hắn nằm mơ cũng nghĩ lấy được quặng sắt, Hạng Quân Văn đối quặng sắt thuận tiện có được hảo cảm của Phụng Cửu, có sao mà không làm?

Về phần tin đồn Hạng Quân Văn là nữ chúa, hắn chỉ là bán tin bán nghi, cho dù nàng là nữ chúa thật, Phụng Cửu ôm củ khoai lang phông tay này trở về, thành cái đích cho mọi người chỉ trích, tứ quốc liên thủ đoạt Bản Long thành, đây đúng là cái hắn muốn thấy.

Nắm đầm, mới là đạo lý cứng rắn. Có binh khí, thì sợ gì nữ chúa? Hạng Quân Văn lại như vậy, vô đức vô năng, cho dù là nữ chúa, một nữ nhân còn có thể lật trời hay sao!

Nghĩ như vậy, Công Tôn Nam ho khan một tiếng, mọi người an tĩnh lại, đều chờ đợi quyết định sau cùng của Công Tôn Nam.

“Vân Tranh quận chúa, gia sự của Dực Nhân quốc, trăm can thiệp không được, nhưng chuyện tình của Thương Nguyệt quốc, Dực Nhân quốc cũng

không nên xen vào. Ý trăm đã quyết, đem Thái Bình quận chúa tứ hôn cho Phụng thiếu chủ!”

Đám hỏi của Thương Nguyệt quốc cùng Bàn Long thành, khiến cho những lão đại khác cau mày. Công Tôn Nam đáp ứng Phụng Cửu, nếu liên thủ, chẳng phải là thiên hạ vô địch? Trong lúc nhất thời, không khí trong điện trở nên quý dị. Phải biết rằng việc của triều đình, liên quan tới rất nhiều người. Đám hỏi này, thật sự khiến người ta cảm thấy áp lực rất lớn!

“Đa tạ thành toàn!” Phụng Cửu chấp tay tượng trưng, xoay người đi đến trước mặt Hạng Trị Chung, nhắc tà áo dài, quì một gối, “Tiểu tể bái kiến nhạc phụ đại nhân!”

Đều nói dưới gối nam nhi có hoàng kim, phóng nhãn khắp thiên hạ này, người có thể làm cho Phụng Cửu quỳ xuống còn chưa có xuất hiện, Hạng Trị Chung xem như người đầu tiên.

Phụng Cửu biểu lộ thái độ của mình, Hạng Trị Chung làm sao không biết. Người nam nhân này, đảm đương được! “Đổi xử tốt với Văn Nhi! Nếu nàng không hạnh phúc, cho dù Bàn Long thành của ngươi không thể phá vỡ, ta cũng sẽ dẫn quân xuôi nam, diệt ngươi!”

Hay cho một ông cha vợ! Có cha vợ nói như vậy sao?

Tất cả mọi người nghĩ rằng Phụng Cửu sẽ nổi giận, không nghĩ tới hắn cười như hoa đào, ngàn vạn xinh đẹp, “Ta hiểu.”

Hai chữ vô cùng đơn giản, lại là nặng tựa Thái Sơn. Cảm nhận được những ánh mắt nữ nhân quét ở trên người mình giống như đao kiếm, hận không thể từ trên người mình xả xuống một miếng thịt, Hạng Quân Văn rõ ràng giả bộ ngưng ngưng, cúi đầu bắt đầu vỗ khăn tay.

Trong lúc nhất thời, trảng lên một mảnh thốn thức. Phụng Cửu tuyệt sắc tao nhã như thế, cư nhiên thú một cái nương tử xấu xí thô bỉ như Hạng Quân Văn, thật sự là cái trắng thượng hạng bị heo vấy, đáng tiếc. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Vạn cửt chó!” Hạng Quân Nhu ở phía sau mắng một câu. Từ lúc nhìn thấy Phụng Cửu thì Hạng Quân Nhu đã không khống chế được trái tim của ả. Nam tử chói lọi như vậy, khiến cho thiên địa lâm vào thất sắc, sao lại thì nhìn trúng Hạng Quân Văn!

Nghĩ như vậy, Hạng Quân Nhu cắn cắn môi. Đồng dạng là nữ nhi tướng quân, nàng không thể kém hơn so với Hạng Quân Văn, dựa vào cái gì chuyện tốt như vậy lại rơi trên đầu tiện nhân? Dù sao, chỉ cần hai người còn chưa có bái đường, chuyện này còn có thể xoay chuyển!

Đã trải qua phong ba cầu hôn, thọ yến chính thức bắt đầu, các loại ca múa thay phiên trình diễn, rượu ngon món ngon, tuyệt sắc cung nga, cho người hoa cả mắt. Chờ thời điểm các quốc gia dâng tặng lễ vật, Văn Tranh lại lên sân khấu, dâng lên một bộ Bách Thọ Đồ thêu chìm kim tuyến khảm đá quý lửa đỏ.

“Chúc Thái hậu phúc như Đông Hải, thọ tỷ Nam Sơn. Ngự kim ngân tài bảo Thái hậu đều có, Văn Tranh dâng lên Bách Thọ Đồ chính mình tự mình thêu, góp vui mừng!”

“Quận chúa thật có tâm! Mau đem tới ai gia nhìn xem ——” Triệu Mạn vuốt ve Bách Thọ Đồ, liên tục khen ngợi, “Quận chúa thật sự là tay châm giỏi, ai cười được quận chúa, thật sự là có phúc khí.”

Lời của Triệu Mạn, đem lửa trong lòng Văn Tranh lần nữa châm lên, nàng thần nhiên cười, nhìn về phía Hạng Quân Văn, “Không biết hạ lễ của Thái Bình quận chúa là cái gì? Chắc hẳn là không kém đi ——”

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 74: Mặt nóng dần mông lạnh, tự rước lấy nhục!

Edit: KangKang

Beta: Tuyệt Ảnh Nhi

Văn Tranh tìm tới cửa, Hạng Quân Văn cảm thấy chính mình thiệt tình rất vô tội. Đều là yêu nghiệt chọc họa! Nghĩ đến mình mạo danh kỳ diệu trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, Hạng Quân Văn nhịn không được liếc Phụng Cửu “chú” một cái.

Nhìn ra Hạng Quân Văn buồn bực, Phụng Cửu chẳng những không tức giận, ngược lại tặng hai tia song mắt như hồ thu qua. Hai người này “mắt đi mây lại”, rơi vào trong mắt Văn Tranh trở thành một loại không kiêng nể.

Khá lắm tiện nhân không biết xấu hổ! Văn Tranh thầm mắng trong lòng.

Nếu nơi này không phải Thương Nguyệt quốc, nàng chắc chắn sẽ tiến lên cất phăng hai lỗ tai của Hạng Quân Văn, lại cho người đem tiện nhân này lột da treo tại cửa răn đe! Hừ! Thế nhưng trước mặt của nàng mặt câu dẫn Cửu ca ca, làm cho nàng mất hết mặt mũi, nữ nhân này quả thực là ăn gan hùm mật

gấu! Đê tiện vô sỉ hạ lưu có nương sinh không có nương nuôi đồ đê tiện. ....

Vân Tranh tuy rằng chưa mắng ra tiếng, nhưng nhìn hai mảnh môi đóng mở, Hạng Quân Văn biết rõ à đang nói cái gì.

Thảo nê mà! Mắng lão nương là “đồ đê tiện”? Thật sự là con hồ không phát uy, liền nghĩ ta là mèo bệnh! Vốn dĩ còn muốn ả nhần, không muốn sinh sự, nhưng Vân Tranh cuối cùng nói một câu “đồ đê tiện”, trực tiếp khiến cho sự bình tĩnh của Hạng Quân Văn trở thành ý chí chiến đấu sục sôi. Đều là cha mẹ sinh dưỡng, nàng phải vô duyên vô cớ bị người mắng? Không có nương, nàng tốt xấu còn có một người cha đặc biệt coi mình là bảo bối mà nâng niu a! Vân Tranh thực sự là một cái cuồng tự kỷ!

Thấy Hạng Quân Văn không nói câu nào, Vân Tranh nghĩ rằng nàng khiếp đảm sợ hãi, trong lòng thoáng đắc ý một phen. “Thái Bình quận chúa, người tại sao không nói gì? Sinh thân Thái hậu, người chắc không phải chưa chuẩn bị lễ vật đi!”

Vân Tranh đoán vô cùng đúng, Hạng Quân Văn quả thật chưa chuẩn bị lễ vật cho Triệu Mạn. Ở trong mắt Hạng Quân Văn, lão thái bà không phân tốt xấu này chẳng những cho nàng thêm nhiều phiền toái như vậy, còn muốn mạng của Hạng Trị Chung, sớm đã bị nàng liệt vào trận doanh “địch nhân”. Sinh thân? Tặng lễ vật cho bà ta? Hạng Quân Văn chưa hề nghĩ qua.

Bất quá, Vân Tranh từng bước ép sát như vậy, không xuất ra chút đồ vật thì không được. Nghĩ vậy, Hạng Quân Văn lấy ra một cái hộp gấm, đây là nàng vừa làm một chiếc nhẫn hoa sen, vốn dĩ tính đưa cho Lạc Tuyết làm quà sinh nhật, nếu không phải Vân Tranh bức bách, nàng là không nỡ hiến cho Triệu Mạn.

“Đây là cái gì?” Triệu Mạn mở ra hộp gấm, một chiếc nhẫn hoa sen nằm ở bên trong, chiếc nhẫn kia dùng bạc chế thành, chôn cất những đóa hoa, nhị hoa sinh động rất thật, mang ở trên tay, tựa như một đóa hoa sen thật sự.

“Xinh đẹp!” Triệu Mạn lập tức đem nhẫn đeo vào, bạc lâu năm phong cách cổ xưa tang thương càng thêm tôn lên phong thái tao nhã của vị Thái hậu này, làm cho bà liếc mắt một cái liền thích cái nhẫn này.

Nhìn cái nhẫn này, Triệu Mạn nghĩ tới Công Tôn Bách, đứa con độc nhất của nàng nhất yêu nhất cũng là hoa sen, yêu sen trong bùn mà không hôi mùi bùn. Mà nhẫn hoa sen, càng thêm gọi lên tưởng niệm đối với người đã vong của Triệu Mạn.

Nhẹ nhàng vuốt ve đóa hoa màu bạc, Triệu Mạn đối với Hạng Quân Văn lộ ra một lần duy nhất chân thành tươi cười trong hôm nay, “Cuộc đời Ai gia thích nhất hoa sen, lễ vật của Thái Bình quận chúa rất hợp tâm ý ai gia. Ai gia nhận!”

Vân Tranh không nghĩ tới lễ vật của Hạng Quân Văn được hoan nghênh, vốn dĩ còn tính làm cho nàng xấu mặt, kết quả còn nâng nàng một phen, thật sự là mất hứng. Bất quá, Vân Tranh sẽ không dễ dàng bỏ qua, chuyện này liên quan đến đến hạnh phúc của ả, từ rất nhiều năm trước Vân Tranh đã nhận định Phượng Cửu là phu quân của ả, cho nên sẽ không dựa vào việc Công Tôn Nam chỉ hôn mà buông tha.

“Thái Bình quận chúa thật sự có một trái tim thất khiếu lung linh trong thiên hạ! Quận chúa lớn hơn ta một tuổi, ta hẳn là gọi người tỷ tỷ. Không biết tỷ tỷ bình thường có đặc biệt yêu thích gì không?” Vân Tranh cười đến thiên chân rực rỡ, giống như hoa tươi khoe sắc, cùng hình tượng vừa rồi chỉ vào Hạng Quân Văn nói nàng không xứng với Phượng Cửu hoàn toàn tương phản.

“Ăn cơm, ngủ. “

Hạng Quân Văn miễn cưỡng đáp lời. Nữ nhân này cũng thật là da mặt dày, có thể biến sắc mặt nhanh như vậy, hơn nữa vẻ mặt tự nhiên, giống như chuyện tình lúc trước chưa từng xảy ra, Hạng Quân Văn tự nhận là điểm này so ra kém Vân Tranh.

“Ha ha ha!”

Hạng Quân Văn trả lời, khiến cho mọi người được một trận cuồng tiếu. Vị Thái Bình quận chúa này cũng thật sự là rất thành thật! Sở thích là ăn cơm, ngủ? Đó không phải là cùng phé vật không có gì khác nhau sao! Có thể ở trường hợp như vậy thân nhiên trả lời, quả thực cùng lời đồn giống nhau, là một phé vật a!

Cười đến lợi hại nhất, là trưởng công chúa Công Tôn Triều Tịch cùng Hạng Quân Nhu.

Công Tôn Triều Tịch cùng Thái tử Công Tôn Ký đều là Hoàng hậu sinh ra, thân là đích nữ, đương nhiên so với công chúa khác đều thêm tôn quý, cho nên cũng càng thêm thẳng tính. Về phần Hạng Quân Nhu, Ngọc phu nhân đã được nâng làm tướng quân phu nhân, nàng nay là đích nữ, cùng Hạng Quân Văn thân phận ngang nhau, Di Hoàng hậu còn ngồi ở trên, có người làm chỗ dựa, Hạng Quân Nhu hiện tại tự nhiên là không sợ Hạng Quân Văn!

“Tỷ tỷ, người chắc không phải nói giỡn đi! Người là nói cuộc sống của người đều là ăn ngủ, ngủ ăn?” Vân Tranh che miệng, một bộ hết sức kinh ngạc, “Đây chẳng phải là thành heo?”

Lời của Vân Tranh lại đưa tới một mảnh tiếng cười, mọi người đều biết Vân Tranh đây là cố ý bói móc, đều chờ xem diễn.

“Chỉ có bốn vị ngồi ở bên cạnh ta đây mới là muội muội ta Hạng Quân Văn, phiền toái Vân Tranh quận chúa không cần tùy tiện nhận loạn thân thích. Chờ người có bản lĩnh vào cửa Phượng Cửu, lại kêu ta một tiếng tỷ tỷ cũng không muộn. Bất quá, ta sợ người không có cơ hội này. “Hạng Quân Văn nhàn nhã chơi đùa chiếc nhẫn hồng bảo thạch trên tay, đây là vật mang màu sắc âm áp duy nhất trên người nàng.

Ý tứ của Hạng Quân Văn nói đến hết sức minh xác*, có nàng ở đây, Vân Tranh căn bản không có khả năng gả cho Phượng Cửu, càng miễn bàn lấy danh nghĩa tỷ muội ở chung. Lời này của nàng vừa ra, tâm tư của những kẻ xem trò vui thoáng chốc trầm xuống. Một lúc thì đối với Phượng Cửu tình thế

bất buộc, một lúc lại yêu, lại biểu hiện ra bộ dáng đồ phụ, trận chiến nữ nhân này rốt cuộc ai mới là người thắng cuối cùng chứ? (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

*Minh xác: minh bạch, chính xác.

“Tỷ tỷ đây là ý gì?” Vân Tranh làm bộ không rõ, trong lòng lại hận nghiêng răng.

“Ngươi nghe không hiểu tiếng người sao?” Hạng Quân Văn giương mắt, lạnh lùng nhìn Vân Tranh. Nàng không thích ra vẻ âm mưu quỷ kế, nhưng điều này cũng không tỏ vẻ nàng sẽ không biết những thứ này. Quang minh chính đại đánh, nàng đi, chơi trò mờ ám, nàng có thể theo, nếu không nàng làm sao có thể mang theo Đường Thuận tuổi nhỏ đơn thương độc mã xâm nhập Đường Môn, còn tại Đường Môn chiếm một ghế chứ!

Hạng Quân Văn không lưu cho mình mặt mũi, khiến cho Vân Tranh mặt đỏ lên. “Ta, chỉ đơn thuần muốn gọi ngươi là tỷ tỷ mà thôi. ....”

“Ta đây cũng chỉ là đơn thuần không thích làm tỷ tỷ của ngươi! Ngươi gọi một tiếng tỷ tỷ này, mục đích là chê là già đi!”

“Ha ha.....”

Ngay lúc hai nàng xuất hiện cục diện bế tắc, Phượng Cửu nở nụ cười, “Văn Văn cũng sợ già?”

Hai chữ “Văn Văn”, để lộ ra trình độ thân mật của hai người. Thanh âm của Phượng Cửu trầm thấp, tràn ngập từ tính, tựa như gió đêm nhẹ thổi, khiến nhân tâm ngứa ngáy, mà loại ngứa ngáy này đối với Vân Tranh mà nói lại là một loại đau đớn. Phượng Cửu chưa từng đối với nàng dịu dàng như vậy?

“Duy thảo mộc chi linh lạc hê, khủng mĩ nhân chi trì mộ”*. Mỹ nhân đều sợ hãi hồng nhan già đi, ta cũng chẳng qua là cái bình thường tiểu nữ nhân mà thôi!” Hạng Quân Văn nhất sửa phía trước thái độ, trước mặt Vân Tranh mặt Nhi Cấp Phượng Cửu phao một cái mị nhãn.

*Duy thảo mộc chi linh lạc hê, khủng mĩ nhân chi trì mộ” đại loại là Khi cỏ cây tàn úa, mỹ nhân sợ tuổi già.

Tuy rằng nàng hiện tại chỉ là tư sắc tầm thường, những cặp mắt xinh đẹp kia, lại làm cho ngực Phượng Cửu căng thẳng. Tiểu yêu tinh này, bình thường ngưng ngưng giống như đoá hoa nhài nhỏ bé, thế nào lúc này lại trở nên xinh đẹp, bắt đầu biết trêu chọc người?!

“Không biết xấu hổ!” Hạng Quân Văn thấp giọng mắng một câu, nhưng không ngờ lời này bị Hạng Quân Văn nghe được.

Quay đầu, thấy trong mắt Hạng Quân Văn đối với Phượng Cửu chan chứa tình ý, khóe miệng Hạng Quân Văn vung lên. Tên nam nhân này quả thật là họa thủy a.....

“Duy thảo mộc chi linh lạc hê, khủng mĩ nhân chi trì mộ”? Thơ hay!” Bách Lý Giao trên thượng vị Chu Liên quốc nhẹ giọng thán một câu, “Xem ra nghe đồn không thể tin, Thái Bình quận chúa rõ ràng chính là tài nữ thâm tàng bất lộ!”

Bách Lý Giao đến giúp vui, chuyện trở nên càng thêm chơi vui. Hạng Quân Văn không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ là im lặng ngồi, nghịch nhãn như trước, thuận tiện sờ sờ đầu Hòa Quý, khiến cho nó an tâm một chút chớ vội nóng nảy.

Từ lúc Vân Tranh khiêu khích Hạng Quân Văn, Hòa Quý đã rục rịch, Hạng Quân Văn có thể cảm nhận được trên Hòa Quý nguy trang thành vòng vàng trên cổ tay nàng truyền đến từng trận cảm giác mát, đây là biểu hiện tức giận của Hòa Quý.

“Ngaoan, chính ta có thể ứng phó. “

Tay Hạng Quân Văn gãi vào cằm Hòa Quý, đem lửa giận của nó bình ổn xuống. Nếu thật muốn giết người, chỉ cần một giọt nọc độc trong miệng Hòa Quý, có thể dẫn ắt ở đây tới điện Diêm La, bất quá, như vậy sẽ chơi không vui. Đối phó con kiến nhỏ, từ từ nghiền chết, như thế mới có thú, không phải sao!

Ý nghĩ trong lòng Hạng Quân Văn Hòa Quý cảm nhận được, nhìn không được mở mắt nhìn chủ nhân. Ai nói chủ nhân nhu nhược? Nếu Hạng Quân Văn muốn ngaoan, nó sẵn sàng ngồi xem cuộc vui! Dù sao có nó ở đây, ai cũng không thể thương tổn chủ nhân! Hòa Quý nhắm lại con mắt màu xanh bích im lặng dán lên da Hạng Quân Văn.

“Cửu ca ca, ta là thiết tình hy vọng có thể cùng tỷ tỷ hảo hảo ở chung ——”

Ở chỗ Hạng Quân Văn ăn bẻ môn canh*, Vân Tranh chuyển hướng Phượng Cửu. Dù cho hắn không thích mình, nhưng trước mặt nhiều người như vậy, sẽ không đến mức làm mất thể diện của nàng. Tốt xấu, ở trên địa bàn Thương Nguyệt quốc, bọn họ là người Dục Nhân quốc, không phải càn nên đoàn kết nhất trí sao?

*Bẻ môn canh: đã giải thích. Giống như “đội mũ phớ” hay “ăn quả bơ” của mình.

Mỹ nhân nũng nịu, mềm mại gọi “Cửu ca ca”, nam nhân bình thường nghe thấy cũng sẽ không cự tuyệt. Chỉ tiếc, Phượng Cửu không phải nam tử tầm thường, đương nhiên không để mình bị xoay vòng vòng.

“Vân Tranh, ta nhớ rõ hoàng huynh đã sớm thu ngươi làm nghĩa nữ, như vậy, ngươi là không phải hắn là cùng Việt Nhi giống nhau, gọi ta một tiếng Tiểu hoàng thúc chứ?”

Việt Nhi trong miệng Phượng Cửu, là Thái tử Nguyên Việt Dục Nhân quốc. Trải qua một lần nhắc nhở của hắn như vậy, mọi người mới nhớ tới, Nguyên Việt gọi Vân Tranh là tỷ tỷ, nhưng mà Vân Tranh lại gọi Phượng Cửu là ca ca, đây chẳng phải là rối loạn? Hoặc là vị quận chúa này còn có yêu thích đặc thù nào đó, tỷ như *?

“Cửu ca ca..... “ Vân Tranh không nghĩ tới nhiều năm như vậy gọi “ca ca”, lúc này bị Phượng Cửu bắt nạt kêu thành “Tiểu hoàng thúc”, bồi phạt kia kém rất nhiều, chẳng phải là muốn đem duyên phận của bọn họ chặt đứt.

“Xem ra Vân Vân nói rất đúng, người quả nhiên nghe không hiểu tiếng người. Quận chúa muốn *, ta cũng không có ham mê biến thái như thế. Còn có, nàng không phải tỷ tỷ người, là hoàng thân của người. Xuất môn ở bên ngoài, đừng để bị chê cười, đến lúc đó lại ảnh hưởng đến thể diện của hoàng huynh!”

Lời Phượng Cửu vừa nói ra, trên mặt Vân Tranh một trận xanh một trận hồng, hắn không giữ mặt mũi cho nàng như vậy, là vì Hạng Quân Văn sao? Mà lời nói của Phượng Cửu, cũng làm cho Vân Tranh thành chế cười trong mắt mọi người. Nữ tử cao quý kiêu ngạo như vậy, ở trước mặt Phượng Cửu bất quá cũng chỉ như thế, thật sự là mặt nóng dần nguội lạnh, tự rước lấy nhục!

So với mọi người nhìn diễn, Hạng Quân Văn lại là cố nén ý cười kẻ ngu ngốc trong lòng. Một loạt nữ nhân đều tính toán, bởi vì Hạng Quân Văn không cùng Phượng Cửu nói lời ác độc mà an tĩnh lặng lẽ.

Vốn dĩ mọi người còn muốn xem Vân Tranh làm sao khiến cho Hạng Quân Văn mất mặt, nhưng mà người ta không nói không rằng, tự ngu tự nhạo*, hoàn toàn xem Vân Tranh là không khí, những người khác không thể không cảm thán Hạng Quân Văn định lực hảo, chỉ là không biết nàng là giả ngu hay là thật ngốc.

*Tự ngu tự nhạo: tự tiêu khiển, tự vui vẻ.

Về phần Phượng Cửu, tổn hại mặt mũi nữ hài tử nhà người ta như vậy, làm cho Vân Tranh xém chút khóc thành tiếng, khiến cho nhóm nam sĩ hết sức bất mãn. Như thế nào cũng phải thương hương tiếc ngọc chứ, huống chi đối phương lại là tiểu mỹ nhân mềm mại như thế!

Vân Tranh đỏ mặt thối lui đến một bên, thấy nàng sượng mặt, Công Tôn Triều Tịch trong lòng hết sức thống khoái. “Hoàng tử mẫu, sinh thân của người hàng năm đều như vậy, hôm nay cháu gái có cái đề nghị, không bằng chúng ta đến nghĩ ra chủ ý gì mới, có được không?”

Công Tôn Triều Tịch cười đến xinh đẹp như hoa, Triệu Mạn cười đưa ngón tay chọc chọc cái trán của nàng, “Nha đầu thông minh! Ai gia đang nói có cái gì việc vui, người liền đứng ra, thật sự là con giun trong bụng ai gia. Người nói đi, người có chủ ý gì mới a?”

Công Tôn Triều Tịch chờ chính là những lời này, tuy rằng nàng cũng không thích Vân Tranh, nhưng mà lúc này, đặt tâm tư lên người Phượng Cửu, nàng cùng Vân Tranh là giống nhau, đều có chung địch nhân Hạng Quân Văn.

Nếu để cho kẻ quái dị Hạng Quân Văn trở thành Bàn Long thành thiếu chủ phu nhân như vậy, Công Tôn Triều Tịch sẽ là người đầu tiên không đồng ý. Cho nên, khiến cho Hạng Quân Văn mất mặt, cuối cùng biết khó mà lui, là mục đích của Công Tôn Triều Tịch.

“Hoàng tử mẫu, hôm nay tới rất nhiều nữ tử cùng tuổi cháu gái, cháu gái nhìn liền thích! Vân Tranh quận chúa là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, tài hoa vô song, bốn vị tiểu thư phủ tướng quân gia, các cũng đều xinh đẹp như hoa. Nếu tất cả mọi người đều là người cùng lứa, không bằng bày ra tài nghệ của mình, một là vì người chúc thọ, hai là, cháu gái cũng muốn nhận thức thêm vài bằng hữu, người nói thế nào?”

“Được a! Người đã nói như vậy, ai gia cũng thấy thú vị. Nếu không, các người tới tỷ thí, thắng ai gia có thưởng, thế nào? Biểu hiện tốt, ai gia liền chi hôn cho!”

Triệu Mạn làm sao không hiểu ý tưởng của Công Tôn Triều Tịch, nàng thuận tiện trợ giúp một phen, đem triển lãm tài nghệ biến thành so đấu tài nghệ. Thời điểm nói lời này, Triệu Mạn nhìn không được nhìn về phía Hạng Quân Văn, nàng bình tĩnh thong dong như trước, thật sự là tức mình. Ai, nếu Hạng Quân Văn không phải nữ nhi Hạng Trị Chung, mình cũng sẽ không nhắm vào nàng như vậy!

Vừa nghĩ tới Hạng Trị Chung có liên quan đến cái chết của Công Tôn Bách, thương hại trong lòng Triệu Mạn biến mất hầu như không còn. Nếu Hạng Trị Chung không chịu nhận tội, cũng không chịu nói ra tin tức năm đó, nàng liền từ Hạng Quân Văn xuống tay, khiến cho Hạng Trị Chung cũng biết mất đi bảo bối quý trọng nhất là cái cảm giác gì!

Vân Tranh bị Phượng Cửu làm mất mặt lúc này cúi đầu, một bộ thương tâm muốn chết, trong lòng lại suy nghĩ lần tỷ thí này đối với mình có chỗ nào tốt. À không phải kẻ ngốc, Triệu Mạn đưa một cái cơ hội tốt như vậy đến, nàng nhất định là phải bắt được. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Phượng Cửu che chở Hạng Quân Văn như vậy, chẳng lẽ có thể vẫn che chở nàng hay sao? Tiểu hoàng thúc? À mới không cần cùng Phượng Cửu tách ra! Mặc kệ hắn không vui, à nhất định phải làm tan nương của Phượng Cửu!

Về phần những người khác, sau khi nghe xong lời của trưởng công chúa cùng Thái hậu lại rục rịch, có thể được đến Thái hậu ưu ái, được Thái hậu tứ hôn? Đó là nhiều vinh quang a! Trong lúc nhất thời, các tiểu thư trên đại diện đều liên tục gật đầu, phụ họa lời của Công Tôn Triều Tịch.

“Vân Nhi, người cứ nói đi?” Triệu Mạn hiện lãnh nhìn về phía Hạng Quân Văn, “Người cảm thấy trưởng công chúa đề nghị như thế nào?”

Triệu Mạn đã mở miệng, Hạng Quân Văn không thể tiếp tục trầm mặc, chỉ cười sáng lạn, “Rất tốt! Rất mới mẻ! Dù để thấy được trưởng công chúa hy vọng lấy được tâm của người cỡ nào!”

“Vậy là tốt rồi! Ai gia còn sợ người không thích chứ!”

“Làm sao có thể chứ! Ta tuy rằng không xuất chúng tài hoa, nhưng ngâm thơ vẽ tranh vẫn là biết một chút! Hôm nay người là lão thọ tinh, tự nhiên là người định đoạt! Chỉ cần Thái hậu không chê cười ta là được!”

Biết được chuyện này tránh không khỏi, Hạng Quân Văn trở nên thoải mái. Những người này, ai ai cũng chờ làm nàng mất mặt, đều muốn đem mặt nàng đi quét rác, nếu các nàng khẩn cấp như vậy, nàng không để các nàng như ý nguyện sao được chứ!

Trương phản cùng Hạng Quân Văn bưng bưng hùng tâm, là khuôn mặt bình tĩnh không gợn sóng, nói cách khác, mặt than, lộn chết không sợ nước sôi, giống như cam chịu, khiến cho hóa diễm trong lòng các nữ nhân đối địch càng thêm tăng vọt. Nhất định phải làm cho Hạng Quân Văn mất mặt! Đem nàng từ vị trí thiếu chủ phu nhân kéo xuống!

Đối với trận tỷ thí này, Phượng Cửu từ đầu đến cuối đều không có giúp Hạng Quân Văn nói chuyện, giống như là người ngoài cuộc không quan hệ. Phượng Cửu trầm mặc, càng làm cho các nữ nhân thấy được hy vọng, đặc biệt là Công Tôn Triều Tịch thậm chí đã ảo tưởng, Phượng Cửu nhất định có nguyên nhân “bất đắc dĩ” nào đó mới lựa chọn Hạng Quân Văn, bằng không lấy thân phận của hắn, làm sao có thể nhìn trúng Hạng Quân Văn chứ!

Biểu tình của mọi người, Vân Tranh đều thu ở đáy mắt. Nàng đã sớm biết được mị lực của Phượng Cửu bắn ra bốn phía, không nghĩ tới nàng còn đứng ở chỗ này, những nữ nhân này dám đánh chủ ý lên Phượng Cửu, thật sự là muốn chết!

Nghĩ đến đây, Vân Tranh nở nụ cười, “Thái Bình quận chúa là nữ nhi Hạng đại tướng quân, không bằng, chúng ta cũng dựa theo phương thức quân doanh đến đây đi, tất cả mọi người lập quân lệnh trạng thế nào? Có thưởng có phạt, như thế chơi mới vui!”

Lập quân lệnh trạng? Đề nghị này rất mới mẻ, trong lúc nhất thời mọi người đều nghị luận ồn ào.

Nếu so về nhan sắc, nói vậy không có người có thể thắng Vân Tranh, dù sao à cũng có danh tài nữ, nàng nói như vậy, hiển nhiên là đối với chính mình có lợi. Bất quá, Công Tôn Triều Tịch không phải kẻ dễ bắt nạt, biết được Vân Tranh bài xích cũng chèn ép những nữ tử thích Phượng Cửu, nàng cố tình không làm thỏa mãn tâm nguyện Vân Tranh.

“Lập quân lệnh trạng có thể, chỉ so mộ tài năng đơn lẻ, ngược lại có chút buồn tẻ. Nữ tử Thương Nguyệt ta năng văn năng võ, tỷ như ngoại trừ tài nghệ, lại thêm kỵ xạ được không?”

Trong lời của Công Tôn Triều Tịch có được Công Tôn Cẩm Tịch cùng Công Tôn Hạc Tịch cùng đồng ý, khiến cho Vân Tranh xuất chúng siêu quần, đại phóng hào quang, như vậy sao được! Phải biết rằng những công chúa các nàng mặc dù ở thi họa thơ từ có lẽ kém hơn Vân Tranh, ở kỵ xạ lại nhất định có thể thắng nàng! Người nào không biết Vân Tranh là con ma ốm, kêu nàng đi cưỡi ngựa bắn tên, nàng có làm được không?

Ba vị công chúa Thương Nguyệt quốc ý định đem mình bức đến tuyệt lộ, điều này Vân Tranh hết sức rõ ràng. Nhưng nơi này là Thương Nguyệt quốc, không đáp ứng, chắc chắn có người nói nàng cố ý lấy sở trường của mình áp chế người khác, cho nên dưới trăm ngàn áp lực, Vân Tranh chỉ có thể gặt đầu.

Gặt đầu xong, Vân Tranh nhin không được hung tợn tròn mắt nhìn Hạng Quân Văn.

Đều là do tiện nhân này bỗng dưng xuất hiện, chiếm vị trí thiếu chủ phu nhân Bàn Long thành, làm cho nàng hiện tại lâm vào hoàn cảnh này. Nếu không thể so kỵ xạ, nàng nhất định sẽ đứng thứ nhất, trở thành nữ nhân hoàn mỹ nhất trong mắt mọi người. Nhưng mà hiện tại, vì đã đảo Hạng Quân Văn, nàng nhưng lại không thể không nhận đề nghị của Công Tôn Triều Tịch. Kỵ xạ? Đây không phải là làm cho nàng mất mặt sao!

Đối với sự cấm hặn của Vân Tranh, Hạng Quân Văn chỉ có thể nhún nhún vai, một bộ ta cũng rất bất đắc dĩ.

A..... Đầu nhắm vào nàng, như vậy sao được! Nhìn những nữ nhân này đấu tranh nội bộ, Hạng Quân Văn rốt cục hiểu được ba nữ nhân thành một cái chợ là cái cảm giác gì. Hiện tại có bốn vị công chúa, một vị quận chúa, cộng thêm các vị tiểu thư phủ tướng quân cùng các nữ nhi quan viên khác, tổng cộng hơn hai mươi người, nhiều nữ nhân như vậy, cái này thật đúng là náo nhiệt.

Cùng Hạng Quân Văn bất đắc dĩ giống nhau, là Công Tôn Lan Tịch. Những nữ nhân này vì Phượng Cửu mở ra trận chiến không thuốc súng, nàng là ngoại nhân xem phá lệ rõ ràng. Chỉ là, vì sao đem nàng gộp vào? Nàng nhưng mà đối với Phượng Cửu không có cảm giác gì đặc biệt, cũng không muốn tham dự vào cuộc tranh giành tình nhân vô vị này a.

Sau khi chống lại ánh mắt của Hạng Quân Văn, Công Tôn Lan Tịch hướng nàng hữu hảo cười cười. Lại nói tiếp, Thái Bình quận chúa này cũng thật sự là vô tội, mặc danh kỳ diệu vì một người nam nhân thành oan đại đầu, Công Tôn Lan Tịch trong lòng có chút đồng tình với nàng.

Trong một trang diện đầy ánh mắt hung thần ác sát, Công Tôn Lan Tịch đồng tình, khiến cho Hạng Quân Văn đối với nàng hảo cảm nhiều hơn một ít. Hoàn hảo không phải tất cả mọi người đều háo sắc! Tứ công chúa thoát nhìn thì rất lý trí rất bình thường!

Trải qua một phen thương thảo, tỷ thí rốt cục được xác định. Kỵ xạ, thi họa, thơ từ, ca múa bốn thể loại lớn.

“Trận đấu này dung nguyên tắc đào thải, ba vị kiên trì đến cuối cùng, sẽ tranh giành hạng nhất. Mỗi một đợt người thắng, có thể tùy ý chọn lựa một vị thua, làm cho nàng một chuyện trong khả năng, hoặc là chiếm lấy phần thưởng mà người thua đó có được, tỷ như trang sức châu báu.....” “Tỷ như, vị trí thiếu chủ phu nhân Bàn Long thành. Những lời này Công Tôn Triều Tịch không có nói ra.

Trận đấu thoát nhìn không phải nhằm vào Hạng Quân Văn, Công Tôn Triều Tịch nhưng mà làm đủ công phu, lấy danh nghĩa công chúa yêu cầu rất nhiều nữ nhi quan viên tiến vào. Nàng cũng không muốn để lại ấn tượng không tốt cho Phượng Cửu, ngược lại muốn dùng hào phóng đàng hoàng của nàng đến phụ trợ keo kiệt bá đạo của Văn Tranh.

Ý tưởng của Công Tôn Triều Tịch Văn Tranh làm sao không biết, muốn dùng biện pháp như thế để chiếm vị trí kia? Nằm mơ! Nhìn thấy Công Tôn Triều Tịch giả vờ hào phóng khéo léo, Văn Tranh đã cảm thấy ghê tởm. Ắ đã quên chính mình kỳ thật cũng giống Công Tôn Triều Tịch, đại khái loại cảm giác này chính là đồng tính tương xích *đi!

*Đồng tính tương xích: bài xích kẻ giống mình.

“Ý tứ của công chúa là, tỷ như Thái Bình quận chúa thua, người thắng, người liền có thể kêu Thái Bình quận chúa đem vị trí thiếu chủ phụ nhân nhường lại?” Công Tôn Triều Tịch muốn đem điểm lòng dạ hẹp hòi này che dấu, bảo vệ hình tượng khéo léo của nàng, Văn Tranh lại không chịu. Những người khác sợ hãi Công Tôn Triều Tịch thân phận công chúa, nhưng mà ả không sợ!

Bị Văn Tranh vạch trần ý nghĩ của mình, Công Tôn Triều Tịch có chút thẹn quá hoá giận, bắt quá vẫn duy trì đoan trang tươi cười như trước, “Ta cảm thấy quận chúa người mới là càng muốn trở thành thiếu chủ phụ nhân Bàn Long thành đi! Ta đây bắt quá là giúp quận chúa chiếu cố! Chỉ là không biết quận chúa có hay không phúc khí như vậy!”

Văn Tranh cùng Công Tôn Triều Tịch khi đình đối lập, Hạng Quân Văn là nhân vật chính ngược lại lại rơi xuống cái thanh nhàn. Cái này gọi là cái gì? Chỗ cần chỗ!

Nhìn hai nữ nhân trong mắt đều toát ra hỏa hoa, mà Phượng Cửu người gây ra họa vẫn an tọa như trước, một bộ việc không liên quan đến mình cao cao tự tại. Hạng Quân Văn thiết tình cảm thấy này yêu nghiệt rất “vô sỉ”. Nhìn nữ nhân vì hân tranh giành tình nhân, hân thế nhưng không chút nào động dung, cũng chỉ có Phượng Cửu mới có thể bình tĩnh như thế!

“Ha ha, người trẻ tuổi, có chút ý chí chiến đấu luôn là tốt! Chiêu Tịch an bài không sai, ai gia thích!” Triệu Mạn nói mấy câu, dễ dàng đem cục diện giương cung bạt kiếm hóa giải. “Về phần giám khảo, không bằng mời Phượng thiếu chủ, Hi Quận Vương cùng Nguyên Việt Thái tử đến đảm nhiệm đi! Không biết Phượng thiếu chủ, Hi Quận Vương, Nguyên Việt Thái tử có chịu hay không cho lão thân này mặt mũi chứ?”

Triệu Mạn ra mặt, nàng lại là thọ tinh hôm nay, cho dù ý không vui, cũng sẽ không cự tuyệt.

Phượng Cửu, Bách Lý Giao, Nguyên Việt làm giám khảo? Có thể ngồi ở trong thọ yến Thái hậu, ai mà không phải người tinh ranh, đương nhiên nhìn được manh mối này. Xem ra, thọ yến này càng ngày càng có ý tứ.

Bởi vì có trận đấu kỵ xạ, mọi người từ cung yến chuyển qua Mã trường phía tây hoàng cung. Nơi này là mã trường ngự dụng của Công Tôn Nam, có những con ngựa ưu tú nhất.

Hai mươi tư vị cô nương đều thay trang phục kỵ xạ, rút thăm chờ đợi trận đấu.

Tuy là kỵ xạ, nhưng mà phương diện này bao gồm tài cưỡi ngựa cùng tài bắn cung. Không biết Công Tôn Triều Tịch có phải hay không cố ý làm khó dễ Văn Tranh, tài bắn cung yêu cầu “Tên trúng đồng tiền”. Cưỡi ngựa chạy nhanh tới vị trí chỉ định, sẽ có người ném ra mười miếng đồng tiền, có thể một tên xuyên qua tám đồng tiền, đem đồng tiền dính ở trên cây, vô luận bao nhiêu, đều tính qua cửa.

Nhìn mặt Văn Tranh có chút trắng bệch, Công Tôn Triều Tịch đắc ý nở nụ cười, miệng lại như trước là lời an ủi, “Quận chúa đừng lo lắng! Đây chỉ dựa vào thực lực còn không được, chủ yếu là dựa vào vận khí! Nghĩ đến vận khí của quận chúa nhất định không phải thường nhân có thể so sánh!”

Lời này, khiến Văn Tranh muốn học máu. Cưỡi ngựa chạy nhanh, còn muốn bắn trúng đồng tiền bay lượn trong không trung, đây không phải là cố ý làm khó dễ thì là cái gì!

Người đầu tiên xuất trường là chủ nhà Công Tôn Triều Tịch, vì cùng Phượng Cửu xứng đôi, Công Tôn Triều Tịch đặc biệt tuyển một bộ trang phục kỵ xạ màu đỏ. Nhìn thấy Công Tôn Triều Tịch làm bộ dáng tình thế bất buộc, đôi mắt Văn Tranh tối sầm lại. Tiện nhân! Muốn từ tay ta cướp đi Phượng Cửu? Không có cửa đâu!

So với Văn Tranh phần nộ, Hạng Quân Văn là chính quy phụ nhân của Phượng Cửu ngược lại biểu hiện hết sức thoải mái. Nàng ngồi ở trên khán đài uống ngụm trà ăn miếng điểm tâm, một bộ dáng thích ý, giống như đã định liệu trước, căn bản là không lo lắng. Phần thông dong cùng bình tĩnh này, ngược lại cùng các công chúa tiểu thư đang khẩn trương đã hình thành hai thế đối lập.

“Ta có thể ngồi ở đây sao?” Đang ở thời điểm Hạng Quân Văn cắn hạt dưa, một cái thanh âm trong sáng truyền đến. Vừa thấy, là Công Tôn Lan Tịch, Hạng Quân Văn hướng bên cạnh xê dịch, nhường ra một chỗ ngồi. “Mời ngồi!”

Nhìn thấy Hạng Quân Văn bình tĩnh như thế, Công Tôn Lan Tịch từ trong lòng đối với nàng sinh ra hảo cảm. Mặc dù ở trong mắt nàng, Hạng Quân Văn không nên đắc ý, nhưng cái loại thoải mái này trên người nàng, cho người ta nhìn không được muốn tới gần. “Ta là Công Tôn Lan Tịch! Thái Bình quận chúa, rất hân hạnh được biết ngài!”

Từ công chúa chủ động vươn tay hữu nghị, Hạng Quân Văn không có cự tuyệt, đưa tay cùng nàng nhẹ nhàng nắm chặt. “Lan Tịch, gọi ta Quân Văn là tốt rồi!”

“Ừ! Được!” Công Tôn Lan Tịch dùng sức gật gật đầu, bình thường ở trong cung luôn muốn tuân thủ quy củ nghiêm ngặt, mấy vị tỷ tỷ cũng bởi vì mẹ đẻ

nàng chết sớm, đối với nàng lãnh mi lãnh mắt, hiện tại Hạng Quân Văn vẻ mặt ôn hoà như vậy, còn gọi thẳng tên của nàng, khiến cho Công Tôn Lan Tịch càng thêm thích cùng Hạng Quân Văn ở chung một chỗ.

“Quân Văn, người biết cười ngựa sao?” Hạng Quân Văn không cùng chính mình khách khí, Công Tôn Lan Tịch cũng không giằng quy củ nhiều như vậy, cầm một quả khô trước mặt Hạng Quân Văn đưa lên miệng ăn.

“Bình thường bình thường, miễn cưỡng.”

Thời điểm Hạng Quân Văn cùng Công Tôn Lan Tịch nói chuyện, trưởng công chúa đã ra sân. Các tiểu thư Thương Nguyệt quốc tuy rằng quý giá, nhưng thuật cười ngựa một chút cũng không hàm hồ.

Hạng Quân Văn ngồi ở trên khán đài, nhìn Công Tôn Triều Tịch ở trên lưng ngựa tư thế oai hùng bồng bồng, từ trong lòng nhin không được khen ngợi nàng. Dù cho trưởng công chúa này nhắm vào mình, nhưng mà so về cười ngựa mà nói, Công Tôn Triều Tịch quả thật là một kỵ thủ ưu tú.

“Được!” Trên khán đài bọn quan viên hoan hô vang dội, Thương Nguyệt quốc thượng võ, hoàng cung quý tộc lại đem kỵ xạ một loại vận động quý tộc giải trí lúc hưu nhân, Công Tôn Triều Tịch biểu hiện rất tốt ở phương diện này, tự nhiên là thắng được một mảnh ủng hộ.

“Tỷ tỷ người cười ngựa rất tốt!” Mặc dù là địch nhân, Hạng Quân Văn cũng sẽ không keo kiệt vài lời khen ngợi, huống chi Công Tôn Triều Tịch không tính là địch nhân, chẳng qua là cái tiểu cô nương bị thâm mến choáng váng đầu óc.

“Khóa học kỵ xạ chiếm mất hơn một nửa thời gian học của chúng ta, đại tỷ kỵ xạ tốt nhất. Ngay cả sư phụ đều nói nàng là thần tiễn thủ!”

Vừa nghĩ tới nếu Hạng Quân Văn bị đào thải, trưởng công chúa sẽ đưa ra yêu cầu không an phận, ánh mắt Công Tôn Lan Tịch xem Hạng Quân Văn có chút lo lắng. “Người nếu tài bắn cung không tốt, đến lúc đó chỉ nhìn chăm chăm trong đó một đồng tiền là tốt rồi. Tham nhiều, ngược lại không thắng được trận đấu. Nhất định phải lòng yên tĩnh mới được!”

Biết được Công Tôn Lan Tịch là đang quan tâm mình, Hạng Quân Văn nở nụ cười, thì ra trong hoàng cung đầy rẫy người xấu này, còn có người tốt, tỷ như Công Tôn Lan Tịch.

“Cám ơn nhắc nhở của người! Ta nhất định sẽ làm dựa theo phương pháp người nói!”

Thấy đối phương nghe ra bí quyết bắn tên của mình, Công Tôn Lan Tịch cũng thật cao hứng. Nàng ngược lại hy vọng Hạng Quân Văn có thể trở thành người thắng cuối cùng, bởi vì mặc kệ thế nào, nàng đều cảm thấy Hạng Quân Văn cùng Phượng Cửu rất xứng đôi. Chỉ có những nữ nhân này đầu óc nhúng nước mới nhìn không ra điểm ấy! (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Công Tôn Triều Tịch cười trên tuần mã màu đen, là người thứ nhất thể hiện, lại là trưởng công chúa, nàng nhưng mà rất tự tin bản lĩnh cười ngựa của mình. Vô luận là nắm nghiêng hay là đứng thẳng, hay hoặc là bay lên không, Công Tôn Triều Tịch đều biết, đều nhất nhất thể hiện ra.

Thời điểm chạy nhanh ngang qua bên người Vân Tranh, Công Tôn Triều Tịch đặc biệt làm động tác kỹ thuật cao kích thích Vân Tranh, nhìn thấy đối phương xanh cả mặt, Công Tôn Triều Tịch hét lớn một tiếng lên ngựa, chạy về điểm cuối, cùng lúc đó, người đứng ở điểm cuối vung tay, mười miếng đồng tiền lưu loát bay lên.

A! Công Tôn Triều Tịch tự tin cười, từ bao đựng tên lấy ra mười mũi tên nhọn, suu suu suu, mũi tên nhọn bắn ra. “Cốc cốc cốc”, chỉ nghe tiếng vang liên tiếp, mười miếng đồng tiền bị mũi tên nhọn dính ở trên cây bạch dương gần đó.

“Được! Tài bắn cung rất tốt!” Lúc này, Công Tôn Nam hưng phấn đứng lên. Tài bắn cung Công Tôn Triều Tịch chắc chắn xuất sắc, khiến cho Công Tôn Nam nở mày nở mặt. Lập tức, đội lên tiếng báo thông qua.

Cùng tiếng thông báo vang lên, là thân thể Vân Tranh lao đảo muốn ngã. Vân Tranh không nghĩ tới Công Tôn Triều Tịch vừa ra sân đã ra oai phủ đầu với ả, xem ra nàng để ý Phượng Cửu, nữ nhân này so với Hạng Quân Văn còn muốn đáng giận!

Đối với tài bắn cung xuất sắc của Công Tôn Triều Tịch, Hạng Quân Văn vỗ tay. Nhìn thấy Hạng Quân Văn vỗ tay, Công Tôn Lan Tịch đầu tiên là ngạc nhiên, sau lại mới là thoải mái cười. Nữ tử lòng dạ rộng lớn như thế, quả thật thích hợp làm bằng hữu! Nghĩ vậy, Công Tôn Lan Tịch càng thêm thương thức Hạng Quân Văn!

Công Tôn Triều Tịch đem không khí khuấy đảo sôi động, các công chúa và các tiểu thư Thương Nguyệt quốc cũng nóng lòng muốn thử. Không ngừng có người lên ngựa biểu diễn, có người bắn trúng đồng tiền, đương nhiên đôi lấy tiếng hoan hô, nữ tử không thành công cũng không có bị người chê cười, mười mấy người xuống dưới, rốt cục đến phiên Vân Tranh.

Vân Tranh tựa hồ phá lệ thiên vị màu tím, vô luận quần áo hay là tranh phục kỵ xạ, đều là chọn màu tím. ả chọn một con ngựa trắng dịu ngoan, nhảy lên. Tuy rằng Vân Tranh thân thể không tốt, kỵ xạ không phải thể mạnh của ả, nhưng ả cũng không phải vô năng như vậy, cười ngựa thì vẫn biết.

Con ngựa màu trắng bôn bôn chạy chậm, cùng so sánh với kỹ thuật cười ngựa điều luyện của Công Tôn Triều Tịch, Vân Tranh có vẻ thật cẩn thận. Bất quá ả là người đẹp, lại chọn một con ngựa tuyết trắng, dù cho con ngựa chậm rãi bôn chạy, cũng có một loại cảm giác tiên nhân lâm thế.

“Hò ly tinh!” Nhìn thấy Vân Tranh mê đảo một mảnh, nhị công chúa Công Tôn Cẩm Tịch bên người Công Tôn Triều Tịch mắng ra tiếng. Nàng không có tài bắn cung như đại tỷ, cũng không có mỹ mạo như Vân Tranh, muốn thu hút Phượng Cửu, thật sự nan giải a!

Tối gần cây bạch dương, mười miếng đồng tiền bị vứt lên, Vân Tranh khấn trương kéo cung, kéo vài lần mới đem dây cung kéo lên. Cùng giống Công Tôn Triều Tịch, ả cũng lấy mười mũi tên, xem tư thế của ả, chẳng lẽ muốn “mèo con mù đâm chết chuột già”, thế nào mà chả trúng một cái. Quả nhiên, khi tên rời cung, một đồng tiền thật sự bị tên bắn trúng, dính ở trên thân cây.

“Vạn cửt chó!” Công Tôn Triều Tịch khề hừ một tiếng, không nghĩ tới ả như thế cũng có thể qua cửa, thật sự là vận khí thật quá tốt!

“Vân Tranh quận chúa qua cửa thứ nhất!” Khi thanh âm của Bách Lý Giao rơi vào trong tai Vân Tranh, nàng lúc này mới thanh tỉnh lại. Thật tốt quá! Nàng cứ nhiên thật sự qua cửa rồi! Vân Tranh nắm chặt lấy cung trong tay, trong lòng ngôn ngữ kích động khó có thể hình dung.

“Chúc mừng! Quận chúa tiếp tục nghỉ ngơi đi!”

Chờ Bách Lý Giao trở về ngồi tại thượng vị, Phụng Cừ chậm rãi mở miệng, “Bách Lý Giao, ta mới phát hiện ngươi thích xen vào việc của người khác!”

Nghe Phụng Cừ vừa nói, Bách Lý Giao xoay xoay hạch đào trong tay, nở nụ cười.

Vừa rồi Bách Lý Giao dung chừng phong nhẹ nhàng mà thay đổi phương hướng đồng tiền, lúc này Vân Tranh mới thắng được, động tác này của hắn, làm đến xảo diệu, không nghĩ tới lại bị Phụng Cừ nhìn thấu manh mối, nhưng mà hắn nếu làm trước mặt Phụng Cừ, cũng không sợ.

“Phụng Cừ, tốt xấu ta cũng giúp ngươi giải vây hai lần, ngươi một câu cảm ơn cũng không nói, rất không đủ thú vị!” Nói xong, Bách Lý Giao tiến đến bên cạnh Phụng Cừ, thanh âm thấp xuống, “Ngươi nói, Vân Tranh thông qua cửa xạ kỵ này, những trận đấu phía sau có thể hay không càng đặc sắc? Nàng cùng tiểu nương tử của ngươi rốt cuộc ai sẽ là người thắng cuối cùng?”

Nhìn khuôn mặt tuần tú của Bách Lý Giao, Phụng Cừ khinh xuy một tiếng, “Đương nhiên là nương tử nhà ta sẽ thắng! Bách Lý Giao, ngươi chính là tên lưu manh thối nát từ trong ra ngoài chuyên phá hoại!”

“Có thể được đến Phụng huynh khích lệ, là vinh hạnh của ta a!” Bách Lý Giao tựa lưng vào ghế ngồi, nhìn về phía xa xa. “Xem, đến phiên nương tử ngươi!”

Hạng Quân Văn cười trên một con ngựa đỏ son, nhìn về phía trăm mét ra rừng cây cùng ba giám khảo ngồi giữa rừng cây, hít một hơi thật sâu, gió rơi quật vào mông ngựa. “Giá!”

Tuần mã đỏ sẫm như tên rời cung lao qua, Hạng Quân Văn vừa không có kỹ thuật cưỡi ngựa, cũng không có chậm quá, mà là mãnh liệt quật mông ngựa, vọt lên bằng tốc độ nhanh nhất

“Nàng điên rồi!” Người trên khán đài đứng lên, dù cho Công Tôn Triều Tịch tài cưỡi ngựa bắn cung tốt như vậy, cũng không có không muốn sống nhằm phía chung điểm như vậy. Cứ thế lao qua, đến khi ới điểm cuối làm sao nắm giữ được tốc độ? Làm sao bắn trúng đồng tiền chứ?

Rất nhiều người cảm thấy Hạng Quân Văn đây là làm liều, rõ ràng là cái gì cũng sẽ không, cho nên mới như thế. Hạng Quân Văn lại cười đến vui vẻ, Hạng Quân Văn, người thật sự là dọa người cực kỳ!

Ngay thời điểm cách rừng cây còn có mười thước, vốn dĩ Hạng Quân Văn nằm ở trên lưng ngựa đột nhiên ưỡn ngực, giương cung rong tay lên. Không giống những người khác, nàng không tham nhiều, trong tay chỉ có một mũi tên. Mà nàng lúc này đón gió phấp phới bộ dáng hiên ngang, khiến cho người ta quên mất phải đánh giá nàng.

Cung nhân ném đồng tiền chưa thấy qua tình cảnh như thế, chờ đến khi Hạng Quân Văn đến trước mặt, mới nhớ tới tung đồng tiền, lúc đồng tiền bay lên toàn bộ rơi về phía sau Hạng Quân Văn. Nguy rồi! Cung nhân chân mềm nhũn, vì sai lầm của mình quý trên mặt đất.

Bỏ lỡ..... thời điểm mọi người đang tiếc hận, Hạng Quân Văn xoay thân, lưng dán lưng ngựa, ngựa đầu nâng cánh tay, mũi tên nhọn ra khỏi cung.

“Sưu ——” Một đồng tiền bị chặt chẽ dính ở trên cây bạch dương.

A..... Nhìn thấy tình cảnh này, Phụng Cừ tựa lưng vào ghế ngồi, một thân thoải mái. Nữ nhân này, ý định chơi xấu! Nghĩ đến bộ dáng vừa rồi của Hạng Quân Văn, vòng eo mềm mại kia thế nhưng có thể xoay thành như vậy, Phụng Cừ liếm liếm môi.

“Thái Bình quận chúa qua cửa!”

Chờ đến khi thanh âm của Bách Lý Giao truyền tới, mọi người còn không có kịp phản ứng, tất cả mọi người đắm chìm ở một màn vừa rồi Hạng Quân Văn giương cung bắn tên, thừa sự kinh tâm động phách!

“Vận khí thật tốt a!” Tất cả mọi người nói như vậy, chỉ có người cưỡi ngựa cao minh nhìn ra được Hạng Quân Văn như vậy là có bao nhiêu bản lĩnh. Hạng Trị Chung cười “ha ha”, hắn thế nhưng không biết Hạng Quân Văn cưỡi ngựa cao minh như vậy, nữ nhi có năng lực, Hạng Trị Chung này làm cha cũng cao hứng! “Không hổ là nữ nhi Hạng Trị Chung ta!”

Trận đấu xạ kỵ, hai mươi tư vị tuyển thủ cuối cùng còn lại mười hai vị, phân ra là Thương Nguyệt quốc bốn vị công chúa, Vân Tranh quận chúa, Hạng Quân Văn, Hạng Quân Yên cùng Hạng Quân Nhu, cùng với vài vị tiểu thư quý tộc Thương Nguyệt quốc khác, trong đó Công Tôn Triều Tịch thành tích tốt nhất.

Kỵ xạ khiến cho Công Tôn Triều Tịch thu hút rất nhiều ánh mắt, thành đại người thắng, trận đấu kế tiếp là thi họa.

Vừa nghĩ tới trận đấu mình chỉ là may mắn qua cửa, Vân Tranh cắn cắn môi. Nàng là tài nữ, am hiểu nhất về tranh cùng vũ đạo. Trận đấu thua mất mũi, trận thứ hai nàng nhất định phải thắng!

Ở trong mắt Vân Tranh, Công Tôn Triều Tịch chính là cái đối thủ đầu óc ngu si tứ chi phát triển, cửa thứ nhất trước hết để cho nàng đắc ý tốt lắm!

Lập tức, giấy và bút mực được đặt ở trên mười hai cái bàn, mười hai vị tuyển thủ đều vào chỗ, thời gian là một nén nhang.

Thi họa? Nói thật, dùng bút lông không phải sở trường của Hạng Quân Văn. Thế giới hiện đại đều dùng Computer, những thứ thi họa tuy rằng nàng đi theo gia gia học qua một thời gian ngắn, nhưng nếu muốn dùng thư pháp hoặc là tranh sơn thủy lấy hạng nhất, Hạng Quân Văn tự nhận là không sánh bằng những nữ tử dùng bút lông từ nhỏ. Chẳng lẽ trận này lại thua sao?

Những người khác đều bắt đầu cầm bút vẽ tranh, chỉ có Hạng Quân Văn nhìn giấy trắng, có chút “không biết làm sao”.

Nàng bất động, rất nhanh đã bị người thấy được, “Mau nhìn! Hạng Quân Văn cái gì cũng không làm!” Không biết ai lên tiếng, lập tức, Hạng Quân Văn thành tiêu điểm của mọi người.

Đại đa số mọi người cho rằng Hạng Quân Văn có thể qua cửa thứ nhất là may mắn, cửa thi họa thứ hai này nàng không qua được, đó là thiên kinh địa nghĩa. Cho nên hiện tại Hạng Quân Văn vẫn không nhúc nhích như thế, ở trong mắt bọn họ mới xem như bình thường.

“Phượng Cửu, xem ra người nào đó không muốn gả cho người a!” Bách Lý Giao một bên nghịch hạt hạch đào, một bên hướng Phượng Cửu nói xong nói mát. Hừ! Ai bảo hán hồ mình hai lần chứ!

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Các loại chương ngại vật

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Bách Lý Giao nói mát cũng không đã kích được Phượng Cửu, theo hán thấy, Hạng Quân Văn chính là một tòa bảo tàng, mỗi bước đến gần, đều sẽ gây cho hán nhiều kinh hỷ khác nhau. Vừa rồi kỵ xạ khiến cho hán cảm giác mới mẻ, không nghĩ tới thân mình mềm mại như vậy sẽ có sức bật cường đại như vậy, hiện tại thi họa, Hạng Quân Văn nhất định sẽ không thua.

So với Phượng Cửu bình tĩnh, chúng nữ tử này bắt đầu lộ lên “nói mát”. Hạng Quân Nhu một bên vẽ bức tranh hoa lan ả am hiểu nhất, một bên dịu dàng nhỏ nhẹ hỏi Hạng Quân Văn, “Tỷ tỷ chắc không phải chưa nghĩ ra vẽ cái gì đi! Nha —— ta đã quên, tỷ tỷ ngay cả bút lông đều cầm không tốt, càng miễn bàn cầm bút viết chữ vẽ tranh. .... “

Lời của Hạng Quân Nhu khiến một đám nữ tử bật cười, Công Tôn Triều Tịch cười đến không nhìn thấy mặt trời.

Vốn dĩ còn muốn khiến cho Hạng Quân Văn ở mất mặt cửa thứ nhất, không nghĩ tới nàng nhưng lại may mắn qua cửa, lúc này nhìn thấy Hạng Quân Văn ngơ ngác đứng một chỗ không biết làm gì, Công Tôn Triều Tịch thật là hết sức vui vẻ. Trận đầu, nhìn Hạng Quân Văn xuất ra tư thế oai hùng, Công Tôn Triều Tịch còn sinh ra ảo giác, cảm thấy Hạng Quân Văn cũng không phế vật như vậy, hiện tại nhìn nàng như vậy, tảng đá trong lòng Công Tôn Triều Tịch rốt cục buông xuống.

“A, phế vật vĩnh viễn là phế vật. .... “ Công Tôn Triều Tịch hạ xuống một bút, đưa mắt nhìn Hạng Quân Văn.

Nàng là trưởng công chúa, mẹ đẻ lại là Hoàng hậu, trong đám công chúa là người tôn quý nhất, cho nên cũng không sợ đắc tội Hạng Quân Văn. Dù sao, Hạng Quân Văn có thanh danh kém như vậy, ánh mắt nàng nhìn Hạng Quân Văn đều là cao cao tại thượng.

Lại nghe thấy cái từ phế vật này, Hạng Quân Nhu nhin không được rung mình một cái, chăm chọc đến bên miệng lập tức nuốt xuống.

Đúng rồi, lúc trước chính bởi vì nàng kêu Hạng Quân Văn phế vật, mới bị đánh, thế cho nên nàng hiện tại nghe thấy cái từ phế vật này đều sẽ phản xạ có điều kiện nhìn cánh tay từng bị gãy của mình. Vừa nghĩ tới nỗi đau gãy tay, cùng cái tát Hạng Quân Văn đánh lên mặt mình, Hạng Quân Nhu nhanh chóng ngậm miệng. Phế vật, là cảm kỵ của Hạng Quân Văn, dù cho nàng rất hy vọng Hạng Quân Văn chết, hiện tại Hạng Quân Nhu vẫn là không nghĩ đụng vào nòng súng của Hạng Quân Văn.

“Công chúa nói rất đúng, phế vật, quả thật vĩnh viễn đều sẽ là phế vật. “

So với lúc trước đối với Hạng Quân Nhu thô bạo, Hạng Quân Văn lúc này cười đến xinh đẹp, vốn dĩ khuôn mặt chỉ là thanh tú, bởi vì nụ cười kia, mà trở

nên mị hoặc. “Chỉ là, kết quả còn chưa có, làm sao mà biết rốt cuộc ai mới là phế vật chứ!”

“Ngươi!” Công Tôn Triều Tịch bị Hạng Quân Văn mĩa mai, mặt thoáng cái trở nên khó coi. “Xem ra Thái Bình quận chúa rất nắm chắc!”

“Nắm chắc ngược lại không có, nhưng qua cửa sao, cũng không khó như vậy! Dù sao Phượng Cửu là nam nhân hiếm có như vậy, vô luận như thế nào, vì hắn, ta cũng sẽ dũng cảm tiến tới. Thân là thiếu chủ phu nhân Bàn Long thành tương lai, tốt xấu không thể đánh mất mặt mũi phu quân nhà mình. Người nói đúng không, trưởng công chúa!”

Hạng Quân Văn một ngum một cái “Phượng Cửu phu quân”, khiến Công Tôn Triều Tịch tức giận đến nắm chặt tay, các đốt ngón tay trắng bệch. Sớm biết Phượng Cửu là nam tử oai hùng tuấn kiệt như thế, nàng nhất định sẽ ở trước thềm Thái hậu xin phụ hoàng chỉ hôn, nếu nàng đi trước một bước, Hạng Quân Văn làm sao có thể còn kiêu ngạo được chứ! (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Các nữ nhân tranh đấu gay gắt, người bên cạnh có thể nhìn thấy, huống chi những kẻ công phu cao, những lời nói của các nàng đều bị nghe thấy nhất thanh nhị sở.

Nghe thấy Hạng Quân Văn trước mặt mọi người thừa nhận phu quân của mình, Phượng Cửu cười đến sáng lạn như hoa xuân. Hoàn hảo nữ nhân này không phải bất cận nhân tình như vậy, rốt cục đối với hắn có điểm tham muốn giữ lấy, cũng không uổng phí hắn tốn nhiều tâm tư đến như vậy. Bất quá hoa hồ điệp này, quả thật đáng giận!

“Hừ!” Công Tôn Triều Tịch tốt xấu là công chúa, lập tức khôi phục tâm bình tĩnh thái, “Quận chúa nói, ngươi cũng chỉ là thiếu chủ phu nhân tương lai, không biết quận chúa có hay không phúc khí ngồi lên cái vị trí kia.”

“Ha ha, này cũng không cần trưởng công chúa quan tâm. Chẳng lẽ ngươi chưa nghe nói qua một câu, phúc ngay cạnh người xấu sao! Ta tự sắc thường thường, như vậy phúc khí là rất nặng, nếu không lại làm sao có thể có được ưu ái của Phượng Cửu chứ! Chỉ bằng điểm này, ta liền mạnh hơn công chúa rồi!”

“Ngươi ——” Công Tôn Triều Tịch thề, nếu không phải bởi vì nơi này ở trước công chúng, nàng nhất định sẽ đi lên tát một bạt tai lên khuôn mặt đắc ý kia của Hạng Quân Văn.

“Trưởng công chúa, ngươi đừng vì người như thế mà tức giận!” Đúng lúc này, Vân Tranh vốn dĩ cùng Công Tôn Triều Tịch đối địch đứng dậy, “Công phu miệng chúng ta sánh không bằng con vợ nhỏ xảo trá tai quái, nhưng tỷ thí, dựa vào thực lực, không phải dựa vào công phu miệng thể hiện bản lĩnh!”

Vân Tranh gia nhập, khiến cho không khí lại trở nên náo nhiệt, tất cả mọi người muốn nhìn Hạng Quân Văn phản kích Vân Tranh thế nào, không nghĩ tới nàng đối với Vân Tranh không thêm đề ý, chỉ là gọi một cái cung nhân tới, cùng nàng nói thăm vài câu, cung nhân lập tức rời đi, thoáng chốc đem đến đây cho Hạng Quân Văn một ít than củi.

Bởi vì trận đấu đầu tiên là ở trên Mã trường, trận thứ hai cũng là gần đây, ở bên cạnh mã trường chuẩn bị cái bàn, mã trường mùa đông dự trữ rất nhiều than củi, Hạng Quân Văn muốn những thứ đó, cung nhân lập tức có thể chuẩn bị tốt.

Nhìn thấy Hạng Quân Văn lấy trùy thủ đem than củi gọt nhỏ, những người vừa rồi còn che cười nàng lập tức ngừng bút trong tay, xoay qua đây xem nàng tính làm cái gì. Mà ngay cả Vân Tranh cũng nhịn không được bu lại, muốn biết trong hồ lô Hạng Quân Văn bán cái gì.

Chỉ thấy, Hạng Quân Văn đem than củi tốt nhất gọt thành đoạn nhỏ vừa tay, ở đầu lại vót nhọn, nhìn giống như bút, từng cái một đặt ở bên cạnh bàn. Cái kia có thể dùng chứ?

Chưa một ai thấy qua vật như vậy, trong lúc nhất thời mọi người đều cảm thấy hiếm lạ, tuy rằng những công chúa tiểu thư này đối với Hạng Quân Văn ôm địch ý, nhưng cũng không tỏ vẻ các nàng đối với bút than cũng đối địch, đều rất ngạc nhiên Hạng Quân Văn lấy vật như vậy có thể làm cái gì.

“Các ngươi đều xong rồi?”

Hạng Quân Văn gọt xong chiếc bút cuối cùng, nhìn một vòng nữ nhân chung quanh, nghe nàng nhấc nhỏ, Công Tôn Triều Tịch mới phát hiện trầm hương đã cháy một nửa, lập tức trở về chuyên tâm vẽ tranh, những người khác cũng trở về vị trí của mình. Chỉ có Vân Tranh rời đi thì hung tợn liếc mắt quét Hạng Quân Văn một cái, cuối cùng cao cao ngang ngẩng đầu lên, giống như Không tước kiêu ngạo.

“Hạng Quân Văn, lần này ngươi thua chắc rồi!”

“Thua?” Nghe Vân Tranh nói như vậy, Hạng Quân Văn cười ngọt ngào, “Ta thua đối với quận chúa có chỗ tốt gì? Cho dù ta thật sự thua rất thảm, quận chúa cũng không khả năng gả cho Phượng Cửu a! Thúc cháu *, sẽ thành chuyện cười lớn nhất thiên hạ. Quận chúa không biết xấu hổ, Phượng Cửu vẫn còn muốn giữ thể diện!”

Hạng Quân Văn nói một câu, Vân Tranh tức giận đến nổi trận lôi đình.

Cái gì thúc cháu! Nàng cùng Phượng Cửu không có quan hệ huyết thống, mới không phải thúc cháu chứ! Vừa nghe đến cái từ “*” này, Vân Tranh lập tức hận nghiêng răng, nhưng bên ngoài nàng cùng Phượng Cửu quả thật chính là bối phận thúc cháu, Hạng Quân Văn mang điều này ra, dù cho Vân Tranh muốn phản bác, cũng không biết nói từ đâu.

“Hạng Quân Văn, ngươi chờ xem!” Vân Tranh dậm mạnh chân, trở lại vị trí của mình, vừa cầm lấy bút, tay run lên, một giọt mực rơi xuống bức tranh, loang thành một vệt. Hoàn hảo một bộ tranh Mẫu Đan đồ tươi đẹp cũng bởi vì vệt mực này mà bị thêm tỳ vết.

“Chắc chắc, Vân Tranh quận chúa, đừng nóng giận! Nóng giận lại phá hủy một bức tranh đẹp, thật sự là đáng tiếc a!”

Nhìn Vân Tranh ở chỗ Hạng Quân Văn ăn khổ, bức tranh bị mực nước phá hủy, Tam công chúa Công Tôn Hạc Tịch rất là cao hứng, nhưng mà biểu hiện trên mặt lại là một bộ rất quan tâm đối phương, “Người cho dù cùng người tức giận, cũng không thể lấy bức tranh của mình ra trút giận a!”

Công Tôn Hạc Tịch như thế, Vân Tranh lạnh lùng cười. Nàng chỉ nhìn chăm chăm Hạng Quân Văn, ngược lại đã quên mấy cái công chúa Thương Nguyệt quốc cũng như sói như hổ nhìn chăm chăm Phượng Cửu. Mới vừa rồi còn là người cùng một chiến hào đối phó Hạng Quân Văn, lúc này lại bắt đầu đấu tranh nội bộ.

“Tam công chúa vẫn nên chú ý chính mình đi! Đừng thua quá dọa người!”

Vân Tranh cầm lấy bút, ở trên vết mực vẽ thêm vài nét, một chú ong mật rất sống động nổi lên trên giấy, Công Tôn Hạc Tịch phần hận nhìn thoáng qua, rốt cục ngậm miệng. Phải biết rằng Vân Tranh am hiểu nhất chính là họa cùng vũ đạo, muốn chê cười Vân Tranh, nàng vẫn còn non một chút.

Thời điểm chúng nữ bởi vì Phượng Cửu lại một lần nữa nổi lên xung đột, Hạng Quân Văn đã cầm bút than vẽ tranh trên giấy. Thủ pháp vẽ tranh của nàng rất đơn giản, chỉ là phác thảo, vô cùng đơn giản, nhìn thấy không chỗ nào đặc thù.

Tất cả mọi người nghĩ rằng Hạng Quân Văn có cái trò gì mới, lại nhìn đến nàng dùng bút than vẽ tranh, hơn nữa trên giấy đều là một ít nét phác thảo các nàng xem không hiểu, tất cả mọi người cho rằng Hạng Quân Văn điên rồi, cộng thêm thời gian cấp bách, cũng không còn người lại đi chú ý Hạng Quân Văn.

Nhìn Hạng Quân Văn cách đó không xa cúi đầu vẽ tranh, Bách Lý Giao đưa gờn hạt hạch đào trong tay, môi mím thật chặt. Chẳng biết tại sao, từ góc độ của hắn nhìn sang Hạng Quân Văn, đứng dịp chỉ nhìn thấy sườn mặt của nàng, tuy rằng Hạng Quân Văn ngũ quan chính diện chỉ là thanh tú, nhưng mà sườn mặt thế nhưng hoàn mỹ như vậy, khiến cho Bách Lý Giao có chút không nắm được nữ nhân này rốt cuộc là hạng người gì.

“Bách Lý Giao, ai cho phép ngươi nhìn chăm chăm nương tử ta!”

Phượng Cửu làm sao nhìn không ra suy nghĩ của Bách Lý Giao, một cây quạt trực tiếp chặn tầm mắt Bách Lý Giao. Sau cây quạt, khuôn mặt yêu nghiệt của Phượng Cửu tiến đến trước mặt Bách Lý Giao, biểu tình có chút âm trầm “Nàng là nương tử của ta! Bách Lý Giao, thu hồi tâm tư xấu xa của ngươi!”

Nhìn thấy trong mắt Phượng Cửu đều là tham muốn giữ lấy, Bách Lý Giao cười, má phải lộ ra một cái lúm đồng tiền nhợt nhạt. “Phượng Cửu, ta chưa từng xem qua ngươi đối xử thật lòng với nữ nhân. Thái Bình quận chúa này nhưng lại khiến ngươi như thế, thật sự là khiến cho người ta tò mò! Nam công tử lúc trước cùng nữ chúa thân bí đều bị ngươi từ bỏ?”

“Bách Lý Giao, ngươi đừng nói sang chuyện khác. Tóm lại, nữ nhân của ta ngươi ít nhớ thương, nếu không đừng trách ta vô tình. ....”

Phượng Cửu còn thật lòng, khiến cho Bách Lý Giao càng thêm xác định một việc, địa vị Hạng Quân Văn ở trong lòng Phượng Cửu không giống bình thường. Nữ nhân nhìn như bình thường này có năng lực gì khiến cho Phượng thiếu chủ nổi tiếng thiên hạ ái mộ chứ? Trong lòng Bách Lý Giao hiểu kỳ càng thêm đậm đặc.

Giám khảo thứ ba Nguyên Việt bên cạnh hai người không có tham dự tranh chấp của Phượng Cửu cùng Bách Lý Giao, mà là ngoan ngoãn ngồi, nhưng hai con ngươi đen quánh vẫn dừng lại ở trên người Hạng Quân Văn.

Vừa rồi Hạng Quân Văn cười ngựa để hắn đại khai nhãn giới, hắn lần đầu tiên nhìn thấy nữ nhân đang trên lưng ngựa có thể tư thế oai hùng hiên ngang như vậy.

Tuy rằng Công Tôn Triều Tịch cười ngựa không tệ, nhưng quá mức hoa mỹ, một chút cũng không dùng được. Ngược lại là Hạng Quân Văn đứng thẳng trên lưng ngựa, bộ dáng lấp tên bắn, giống anh hùng trong thần thoại, lại có chút giống phụ Tinh Tọa Đồ trong tầm cung của phụ hoàng. Gọi là gì nhỉ? Nguyên Việt nghĩ thật lâu, mới nghĩ đến tên —— Cung Nhân Mã.

Thời gian một nén nhang nói dài cũng không dài lắm, nói ngắn không phải ngắn, chờ Hạng Quân Văn hạ xuống nét cuối cùng, một bức họa vừa mới được hoàn thành. Sau khi viết ngoáy tên mình, bức tranh của Hạng Quân Văn bị cung nhân lấy đi.

Hai mươi tư bức tranh được hai mươi tư cung nhân cầm, hiện ra ở trước mặt mọi người. Có thư pháp, có hội họa, mỗi người mỗi vẽ.

Nhìn những bức họa này, Hạng Quân Văn trong lòng mắng câu, mẹ nó, ai nói xuyên qua nữ xứng đều là hạng người vô năng? Những công chúa tiểu thư quý tộc tuy rằng tính tình xảo quyết phá hư cộng thêm náo loạn, nhưng các nàng quả thật là thiên kim tôn sư, từ nhỏ thì đã chịu giáo dục tốt nhất, những thứ văn chương này cũng không phải không chịu nổi như vậy, ngược lại của bọn họ đều là tinh phẩm. Nếu hôm nay thi họa quy định chỉ có thể dùng bút lông, Hạng Quân Văn xác định khẳng định mình nhất định thất bại trận này.

Cũng may, ông trời vẫn chiếu cố mình! Hạng Quân Văn biết được, trong một mảnh toàn dùng màu nước, bức tranh của mình là độc nhất vô nhị. Mà nàng vẽ chính là chân dung của mình, giống như vạn hoa từng trung nhất điểm lục, màu lục kia, đương nhiên chính là phá lệ hấp dẫn sự chú ý.

Quả nhiên, tuy rằng mọi người khen ngợi thư pháp của các vị công chúa tiểu thư, càng khâm phục Vân Tranh nhỏ tuổi, bức tranh Mẫu Đơn tươi đẹp vô cùng sống động, cuối cùng vẫn bị bức tranh Hạng Quân Văn hấp dẫn.

Vừa rồi, mỗi người xem đều chính mắt thấy quá trình Hạng Quân Văn vẽ tranh. Lấy than củi làm bút đến vẽ tranh, ở trong một đám nữ tử phá lệ đột ngột, cho nên cũng làm cho mọi người đối với lời nói của nàng nhiều hơn một phần tò mò. Hiện tại Hạng Quân Văn “Thiên Thủ Quan Âm” cứ như vậy đặt ở trước mặt mọi người, ngược lại là khiến cho mọi người ngoại trừ khâm phục ra ra, đều ngừng thở.

Giống như đúc —— nếu không phải thấy quá trình Hạng Quân Văn vẽ tranh, mọi người liền hoàn toàn không tưởng tượng ra Thiên thủ Quan Âm đồ này là do Hạng Quân Văn dùng mấy cây bút than mà vẽ thành.

Trên bức tranh, chỉ có màu của than, đen trắng rõ ràng. Đường nét phác thảo Quan Âm ngồi ngay ngắn ở trên liên hoa bảo thượng, màu đen đậm đặc, ép tới mọi người đều không thở nổi.

Bức tranh Thiên thủ Quan Âm bộ dạng dễ mi thủy nhãn, nhân nhạ nhìn xuống chúng sinh, trong mắt cũng không từ ái như Quan Thế Âm Bồ Tát của Trung Tự Miếu, ngược lại lạnh lùng thanh lãnh, tràn ngập khạo vắn với thế gian. Chỉ là liếc mắt một cái, sẽ gấp làm cho lòng người sợ hãi, giống như những điều xấu xí giấu kín trong nội tâm đều bị xé toạc khi đứng trước bức họa này, khiến trong lòng người nom nớp lo sợ, không yên bất an.

Oanh! Trong lòng Công Tôn Nam đột nhiên ngạnh lợi hại. Chẳng biết tại sao, hấn đối diện với vẻ trầm mặc của Quan Âm thì ngực trở nên nặng trĩu khó hiểu. Giống như cặp mắt kia có thể nhìn xuyên qua thể xác của hấn xem thấu linh hồn hấn, những chuyện cũ năm xưa bất giác này lên trong lòng hấn, trong lúc nhất thời, khiến cho hô hấp của Công Tôn Nam trở nên trầm trọng.

“Bức tranh tốt——” Bách Lý Giao mới vừa rồi còn cùng Phượng Cửu vui cười lúc này cũng an tĩnh lại, sau một hồi mới nói ra được, “Sát khí thật nặng ——”

Lời của Bách Lý Giao chính xác miêu tả cảm giác mà Thiên Thủ Quan Âm dưới ngòi bút của Hạng Quân Văn mang tới, vị kia ngồi ngay ngắn trên liên hoa bảo thượng, giống như cũng không phải Quan Thế Âm đại từ đại bi phổ độ chúng sinh, ngược lại là sử giả Địa ngục đến khảo vắn những linh hồn. Những kẻ ti tiện đều không kiềm chế được trước mặt Quan Âm sẽ lộ nguyên hình, không thể trốn, làm cho lòng người khiếp đảm, nhin không được lui về phía sau.

Thời điểm mọi người ở đây bình luận, Hạng Quân Văn nhìn lướt qua mọi người vây xem, vẻ mặt hoặc là kinh ngạc, hoặc dọa người, hoặc e ngại, hoặc sợ, chỉ có người tâm tư đơn thuần, biểu tình vẫn đồng nhất, cũng không biến hóa quá lớn, đếm, biểu tình cũng không đại biến cũng chỉ có mấy người ít ỏi. Đại khái, đây là “Tác ác giả tâm hư, thiện tâm nhân thân đăng”^{*} đi!

^{*} Tác ác giả tâm hư, thiện tâm nhân thân đăng: người làm việc ác thì chột dạ còn người thiện tâm thì tâm tình thân nhiên.

“Không biết một cửa này ta có thông qua được không?” Hạng Quân Văn cười khanh khách nhìn ba vị giám khảo.

“Thông qua ——” Người thứ nhất nhất đáp ứng không phải Phượng Cửu, mà là Nguyên Việt. “Bức tranh của Thái Bình quận chúa vô cùng tốt! Ta rất thích!”

Nguyên Việt là một trong số ít người biểu tình không có biến hóa, lúc trước Hạng Quân Văn đã từng thấy qua hấn một lần. Vị Thái tử này chỉ có trên dưới mười lăm tuổi, ngũ quan xinh đẹp hiển nhiên đến từ vị mẫu thân từng là thiên hạ đệ nhất mỹ nữ Bách Lý Thái Vi của hấn, là một tiêu chính thái điển hình. Khuôn mặt hơi bầu bĩnh tạo cảm giác non nớt, ánh mắt cũng không có bởi vì quyền lực nhuộm đậm mà trở nên đục ngầu, ngược lại là một cái kỳ hoa của hoàng thất.

“Chúc mừng Thái Bình quận chúa thông qua cửa thứ hai!” Bách Lý Giao sau khi chừng cầu ý kiến của Phượng Cửu, tuyên bố tin tức này.

“Hừ!” Công Tôn Triều Tịch cắn răng hừ lạnh một tiếng. Nguyên bản tưởng rằng Hạng Quân Văn nhất định sẽ bị đánh rớt ở cửa thứ hai, không nghĩ tới nàng cuối cùng thế nhưng thuận lợi quá quan, người này vận cứt chó thật không phải là tốt bình thường!

Vân Tranh không nói gì, nàng là người hiểu tranh, đương nhiên hiểu được hàm nghĩa trong bức tranh của Hạng Quân Văn. Chỉ là, nàng chưa bao giờ biết được vẽ tranh còn có phương thức này, bút than nhỏ nhỏ kia, thậm chí có mị lực lớn như thế, Vân Tranh có chút không dám tin vào hai mắt của mình.

Bức “Thiên Thủ Quan Âm” này gây cho Vân Tranh rung động quá lớn, nàng nhin không được nhìn Hạng Quân Văn nhiều hơn một cái. Nữ nhân này, thật là vô dụng như trong lời đồn như vậy sao? Cách nàng vẽ tranh sự phụ phò từng nói qua, bức tranh là nhân tâm. Hạng Quân Văn có thể vẽ được bức tranh Thiên Thủ Quan Âm này, nàng ta thật sự giống như những gì mọi người vẫn nhìn thấy sao?

Đang lúc Vân Tranh thất thần, một người khiến cho mọi người không tưởng được tới hiện trường. Công Tôn Nam vừa nghe Bất Liễu đại sư đến vì Triệu Mạn chúc thọ, mừng rỡ cười toe toét, lập tức cho người mời Bất Liễu đại sư trình diện. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Vừa nghe nói tới Bất Liễu đại sư, mọi người bỗng trở nên ồn ào. Người nào không biết Bất Liễu đại sư là cao tăng đắc đạo, trên thông thiên văn dưới tường địa lý, biết rước năm trăm năm biết sau năm trăm năm, người bình thường mời đều mời bất động, lần này lại đến chúc thọ cho Triệu Mạn, khiến cho mọi người làm sao không kinh ngạc.

Thời điểm đại sư tiến tới, Hạng Quân Văn có chút kinh ngạc.

Cao tăng đắc đạo không phải đều là hấn là một bộ tang thương khổ bức khám phá hồng trần, lông mi trắng râu bạc trắng, gầy như que sào sao? Vì sao Bất Liễu đại sư này chẳng những mập tròn vo, béo như bí đao còn “lắm la lắm lét” thiếu đứng đắn, nhìn tựa như cái hòa thượng hỗn ăn hỗn uống lừa rượu thịt chứ! Hơn nữa người xuất gia không phải rất thanh bần sao sao? Vì sao bát khất thực trong tay tên bí đao béo này lại là kim quang chói lọi, nhìn giá trị thật xa xỉ chứ?

Tựa hồ nhận thấy được sự tìm tòi nghiên cứu trong ánh mắt Hạng Quân Văn, Bất Liễu đại sư xoay người, nhìn về phía Hạng Quân Văn sau đó mỉm cười. Mà cái thiện ý tươi cười bị ngũ quan của hắn biểu hiện ra ngoài cũng có chút “bất hảo”, nhìn đến trên người Hạng Quân Văn nổi lên một tầng nổi da gà, vội vàng lui về sau từng bước.

“A đi đả Phật, bần tăng dạo chơi tứ phương đi đến Cẩm thành, biết được hôm nay là sinh thần Thái hậu, riêng đến vì thọ tinh chúc thọ!” Thọ lễ của Bất Liễu đại sư là một chuỗi Phật châu bằng gỗ tử đàn. Triệu Mạn tiếp nhận lễ vật của Bất Liễu đại sư, cao hứng phi thường, phải biết rằng chỉ dựa vào danh khí của Bất Liễu đại sư, dù cho hắn hôm nay tay không tới đây, cũng là vinh hạnh rất lớn.

“Đa tạ đại sư!” Triệu Mạn hai tay tạo thành chữ thập hướng Bất Liễu đại sư bái quỳ.

“Đại sư mời dùng trà!” Một bên, Công Tôn Nam cho người bưng trà tới, tự mình vì Bất Liễu đại sư rót một chén đưa lên. Đối với sự ân cần của Công Tôn Nam, Bất Liễu đại sư không có cự tuyệt, đưa tay cầm một ngụm rót vào miệng, cuối cùng còn cạn sạch sẽ, một bên đem chén trà đưa cho Công Tôn Nam để hắn rót thêm, một bên lắc đầu, “Ừ, còn không bằng nước suối giải khát!”

Lời này vừa ra, sắc mặt Công Tôn Nam chỉ là thoáng thay đổi một chút, lại khôi phục nguyên dạng. Vì Bất Liễu đại sư này vốn dĩ chính là phóng đảng không kềm chế được, không câu nệ tiểu tiết, cũng bởi vì tâm tư hắn tuyệt đối tự do, mới có thể thấu hiểu những đạo lý trong Phật học, trở thành một thể hệ cao tăng, được người người tôn kính.

Uống liền năm sáu chén nước, Bất Liễu đại sư sờ sờ bụng tròn xoe, nói một câu “No rồi”, đem chén trà quăng cho Công Tôn Nam, chính mình đi tới trước những bức tranh.

“Quốc sắc thiên hương, duy hữu Mẫu đơn, tranh này được!”

Bức tranh của Vân Tranh có được sự khen ngợi của Bất Liễu đại sư, làm cho ả kích động khẽ run lên. Cũng biết Bất Liễu đại sư không dễ dàng khen ngợi ai, nhưng người được hắn khích lệ về sau đều vang danh thiên hạ, tỷ như Phụng Cửu, tỷ như Bách Lý Giao, đều là người được Bất Liễu đại sư thưởng thức. Hiện tại, Bất Liễu đại sư khích lệ mình như vậy, mới Vân Tranh run run, hai má phồng hồng, cao hứng đến độ không biết nên nói cái gì.

Đang lúc Vân Tranh kiềm chế lại hơi thở, thời điểm tính tiền lên cùng Bất Liễu đại sư nói chuyện với nhau, Bất Liễu đại sư đứng ở trước “Thiên Thủ Quan Âm” của Hạng Quân Văn. “Ai vẽ bức tranh này?” Thanh âm của Bất Liễu đại sư có chút run run, vốn dĩ ánh mắt không chút gợn sóng lúc này cũng bắt chập mở thật lớn.

“Là Thái Bình quận chúa. “ Công Tôn Nam vẫy vẫy tay, khiến cho Hạng Quân Văn tránh ở phía sau đứng ra.

Nhìn thấy Hạng Quân Văn, Bất Liễu đại sư có chút giật mình. “Thí chủ tuổi còn trẻ như thế, lại có thể hiểu thấu đáo nhân gian thiện ác, thật sự là hiếm có. Không biết thí chủ hay không nguyện ý quy y ngã Phật?”

Lời nói của Bất Liễu đại sư, khiến cho Phụng Cửu vốn dĩ bình tĩnh trở nên nóng nảy, lập tức đứng ra đem Hạng Quân Văn hộ ở sau người, “Béo lão đầu, đừng đánh chủ ý lên nương tử ta.” Chê cười, vừa gặp liền cướp người của hắn, còn xui khiến Hạng Quân Văn xuất gia, lão nhân này là có ý gì?

Lời của Phụng Cửu, khiến cho mọi người giật mình không thôi, tuy rằng chuyện tình Phụng Cửu cùng Bất Liễu đại sư là bạn vong niên tất cả mọi người nghe nói qua, nhưng mà chưa thấy qua hắn không lẽ phép như thế. Ngay lúc mọi người lo lắng, Bất Liễu đại sư “Ha ha” cười, “Phụng Cửu, bần tăng còn tưởng rằng ngươi là loại thịt không ăn dầu muối, không nghĩ tới ngươi cũng có ngày động tình!”

Lời này của Bất Liễu đại sư, khiến cho trên mặt Hạng Quân Văn sau lưng Phụng Cửu bay lên một chút hồng. Xú hòa thượng này, rõ ràng là người xuất gia, vì sao nói chuyện không biết thu liễm như vậy!

So với Hạng Quân Văn ngượng ngùng, Phụng Cửu ngược lại là bình thản ung dung, “Mặc kệ người nói như thế nào, nàng là nương tử Phụng Cửu ta, người đừng mơ tưởng lừa gạt!”

Nghe Phụng Cửu nói như vậy, Bất Liễu đại sư thu hồi tươi cười, rốt cục nhìn có chút bộ dáng cao tăng, “Phụng Cửu, người xuất gia không nói dối, vị nữ thí chủ này quả thật cùng ngã Phật hữu duyên, nếu nàng nhập Phật Môn, thành tựu sẽ chắc chắn ở phía trên ta, chắc chắn lưu danh bách thế. Huống chi, nếu mạnh mẽ lưu lại nàng ở trên thế gian, ngược lại là nghịch thiên. Phụng Cửu, hậu quả này ngươi đảm đương được sao?”

Ánh mắt Bất Liễu đại sư bình tĩnh như nước, mà ý trong mắt của hắn, Phụng Cửu lại đọc được thấu triệt. Béo lão nhân này nhận ra xuất thân của Hạng Quân Văn! Trong lòng Phụng Cửu thầm nghĩ không tốt.

Tuy rằng hình tượng Bất Liễu đại sư cùng danh khí hoàn toàn tương phản, nhưng bản lĩnh của hắn Phụng Cửu là rõ ràng. Chỉ riêng xem thiên tượng, hiểu thiên hạ sự, điểm này trong thiên hạ sẽ không người có thể so sánh được với Bất Liễu đại sư.

Lúc trước cũng là Bất Liễu đại sư nhận thấy được tính tượng dị thường, mới mời Phụng Cửu đến Thương Nguyệt quốc tìm kiếm nữ chúa. Phụng Cửu vốn dĩ muốn che chở Hạng Quân Văn, đợi cho trở về Bàn Long thành, núi cao hoàng đế xa, Hạng Quân Văn cũng an toàn, không nghĩ tới lúc này Bất Liễu đại sư lại tìm tới đây. Hiện tại khuyên dụ Hạng Quân Văn nhập Phật môn? Hắn là có ý tứ gì?!

“Đại sư, nàng chỉ là nữ tử tầm thường, chỉ là của ái thể Phụng Cửu ta, không hơn. “

Đối với lời nói của Bất Liễu đại sư, Phụng Cửu chỉ là trả lời một câu vô cùng đơn giản, biểu lộ lập trường của mình.

Nghe xong lời này, Bất Liễu đại sư lắc lắc đầu, lại cười như điên, “Kẻ si tình, kẻ si tình a ——”

Thời điểm mọi người khó hiểu với những biểu hiện của Bất Liễu đại sư, Bất Liễu đại sư nhặt lên bút than ở trên bàn, ở trên bức Thiên Thủ Quan Âm phác lên vài nét, vài nét bút ít ỏi, đem mặt mày lạnh lùng của Quan Âm cùng sát khí bị quét sạch hết, lưu lại một phiến bình thân, bác ái chúng sinh.

“Như thế liền được.” Bất Liễu đại sư đã vút bút, cười híp mắt nhìn về phía Hạng Quân Văn, “Ngươi là người có phúc, nhất định phải tích phúc mới xứng với nỗi khổ tâm của kẻ si tình.”

Đối với lời nói hàm hồ của Bất Liễu đại sư, Hạng Quân Văn không hiểu rõ lắm, lại biết “kẻ si tình” trong miệng hắn là chỉ Phụng Cừ.

“Chúng ta làm sao trải qua, không nhọc phiền đại sư quan tâm. Đại sư là người trong Phật môn, sao lại tham gia việc thế tục? Hay là, đại sư lục căn chưa tịnh, cũng chẳng qua là một tục nhân? Một khi đã như vậy, cần gì phải miệng niệm a di đà Phật giả ý từ bi, đây chẳng phải là nghĩ một đằng nói một lẻo, khẩu thị tâm phi sao?”

Lời của Hạng Quân Văn ở đây xem ra quá mức lớn mật, đã vậy còn nói hỗn với Bất Liễu đại sư, nàng cho là mình là ai.

“Lớn mật!” Công Tôn Nam quát lớn một tiếng, trừng mắt nhìn Hạng Quân Văn một cái. Bất Liễu đại sư vô luận tới nơi nào, đều là ngồi chỗ cao, là khách nhân tôn quý nhất. Nay Hạng Quân Văn lại nói như vậy, nhất định gây hiềm khích với Bất Liễu đại sư! Công Tôn Nam có chút tức giận.

So với Công Tôn Nam tức giận, Bất Liễu đại sư ngược lại nở nụ cười, “Cô nương câu câu thiên cơ, bản tăng bội phục. Không bằng, cô nương cùng bản tăng đi thôi! Bản tăng đem vị trí chủ trì tặng cho ngươi, cho ngươi hưởng thiên hạ cung phụng chịu vạn dân kính ngưỡng, thế nào?”

Thấy Bất Liễu đại sư ngay trước mặt mình dụ dỗ Hạng Quân Văn, Phụng Cừ không khách khí che ở trước mặt Bất Liễu đại sư, “Bản Long thành ta không thiếu tiền thiếu lương, Béo lão nhân, ngươi lại câu dẫn nương tử nhà ta, đừng trách ta với ngươi trở mặt.”

“Hào hảo được! Bản tăng không nói, bản tăng không nói!”

Chỉ chớp lát sau, Bất Liễu đại sư lại khôi phục cột nhà lúc trước, giống như chuyện mới vừa rồi chỉ là nói vài câu vui đùa không quan trọng, tựa như cho tới bây giờ đều không có xảy ra.

Vốn dĩ các thiếu nữ muốn nhìn Hạng Quân Văn bị chê cười nhưng sau đó Hạng Quân Văn lại được Bất Liễu đại sư coi trọng, trong lòng nhin không được cuộn lên phong ba bão táp. Nàng ta dựa vào cái gì? Không có tư sắc không có bản sự, không phải vì vẽ Quan Âm sao? Sớm biết Bất Liễu đại sư sẽ đến, các nàng cũng sẽ vẽ tranh Quan Âm để dành được sự khen ngợi của đại sư. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Trận đấu vốn dĩ bị Bất Liễu đại sư làm gián đoạn, ngay sau đó được tiếp tục tiến hành. Cửa thi họa, sáu người thông qua, lần lượt là Văn Tranh, Công Tôn Triều Tịch, Công Tôn cầm tịch, Công Tôn Lan Tịch, Hạng Quân Văn, Hạng Quân Yến, Hạng Quân Nhu.

Đối với những bức tranh vừa rồi, để lại cho Hạng Quân Văn ấn tượng sâu nhất, là Phi Ưng Đồ của Công Tôn Lan Tịch. Ưng Triễn Sĩ kia bay lượn tông hiền địa, vô tận tự do. Điều nói bức tranh tùy lòng người, nói vậy vị công chúa này cũng là cực kỳ khát vọng tự do đi! Chỉ là, hoàng cung đại viện, một đời của nàng chỉ sợ đều không thể giống bức tranh Phi Ưng tự do bay lượn này!

“Cửa thứ ba thi thơ từ, lấy nhiều thủ thắng, chọn ra ba người.”

Quy tắc vừa công bố, bọn nữ tử trúng cử cầm bút bắt đầu viết thơ. Cùng vừa rồi giống nhau, Hạng Quân Văn không dùng bút lông, ngược lại cầm lên bút than. Thời đại này không có bút máy, mà nàng tự nhận là chữ bút lông không thể chơi được năm vị tuyển thủ, không bằng lựa chọn thế mạnh của mình mới là tốt nhất.

Từ cửa thứ hai, những người đó đã nhìn thấy Hạng Quân Văn vẽ tranh ra sao, lúc này thấy nàng dùng bút than viết chữ, ngược lại cũng không thấy kinh ngạc. Bất Liễu đại sư ngồi ở bên cạnh Phụng Cừ, ườn bụng phê, bát vàng đặt ở một bên, ánh mắt hết nhìn đông tới nhìn tây, ngẫu nhiên còn ở trên bàn gõ gõ hai cái ngón tay.

“Phụng Cừ, ngươi hiểu rõ rồi chứ?”

Ngay lúc chung quanh đều im lặng, một thanh âm rơi vào trong tai Phụng Cừ. Hắn không quay đầu lại, chỉ nghe thanh âm liền biết đây là Bất Liễu đại sư cách không truyền âm.

“Ta không biết ngươi đang nói cái gì.” Phụng Cừ cúi đầu, môi héch, thanh âm lại truyền cho Bất Liễu đại sư.

“Hồn tiểu tử, ngươi có biết ý tứ của ta! Chẳng lẽ ngươi muốn đem nữ chúa làm của riêng, chẳng lẽ, ngươi muốn nhất thống thiên hạ?” Bất Liễu đại sư mặt ửng đỏ, biểu tình có chút phần nộ.

“Ta chỉ biết nàng là nương tử của ta, ta chắc chắn yêu nàng hộ nàng cả đời.”

“Cả đời?” Nghe nói như thế, Bất Liễu đại sư liếc mắt một cái kỳ quái xem xét Phụng Cừ, phảng phất từ trong miệng hắn nghe đến cái từ này, là một chuyện cười. Phụng Cừ, nếu cả đời này ngươi phải bồi thường tính mạng người thân, ngươi cũng nguyện ý?”

“Ta nguyện ý.” Phụng Cừ đột nhiên nhìn về phía Bất Liễu đại sư, phụng nhãn xinh đẹp lúc này đã tràn ngập kiên định.

Cùng Phụng Cừ đối mắt hồi lâu, Bất Liễu đại sư mới thật sâu thở dài, “Tùy ngươi, ta già rồi, chuyện những người trẻ các ngươi ta không xen vào.

Nghịch duyên thiện duyên, đều là một ý niệm, hy vọng các người về sau thật có thể không hối hận ——”

“Nếu thực sự có ngày đó, ta nguyện vì nàng thành ma, vĩnh không hối hận. “

Hai người nói chuyện đều là cách không truyền âm, cũng không có người thứ ba nghe thấy. Sau đó, Bất Liễu đại sư giống quả bóng cao su xì hơi, ngồi yên trên ghế, ánh mắt vốn dĩ tỉnh táo trở nên vô thần, vẫn nhìn Hạng Quân Văn.

Một nén nhang, rất nhanh đi qua, cung nhân đem sáu bài thi của sáu người thu lại rồi dâng lên, đứng đầu, Văn Tranh viết ba mươi hai bài, Hạng Quân Văn viết hai mươi hai bài, Hạng Quân Văn lấy chèn lệch mỏng manh một bài, thắng hiểm Công Tôn Triều Tịch, thành người thứ ba.

Hạng Quân Văn thế nhưng qua cửa? Đây là điều mọi người ở đây đều không ngờ đến. Làm sao có thể? Nàng không phải phế vật sao? Phế vật biết thơ từ? Hay là trước đây nàng đều ngụy trang?

“Không có khả năng!”

Công Tôn Triều Tịch không tin kết quả này, từ trong tay Bách Lý Giao đoạt lấy bài thi của Hạng Quân Văn. Nhìn một lượt từ trên xuống dưới, Công Tôn Triều Tịch xem chút ngắt xiu.

“Không công bằng!” Khi Công Tôn Triều Tịch đoạt lấy bài thi của Hạng Quân Văn, hét lên, “Đây không phải là thơ nàng viết, đều là nàng chép!”

Thanh âm của Công Tôn Triều Tịch, lập tức đưa tới sự chú ý của mọi người, sau khi Bách Lý Giao kiểm tra bài thi củ Hạng quân Văn, biểu tình trở nên cổ quái, “Xác thực, những bài thơ này đều là trong ‘Hong Lâu Mộng’.”

“Hong Lâu Mộng”, đây là câu mà nửa năm qua mọi người quen thuộc nhất. Không biết từ chỗ nào xuất hiện Di Hồng công tử sáng tác ra tác phẩm “Hong Lâu Mộng” này, khiến cho tất cả mọi người trầm mê ở trong thế giới mà hắn tạo nên.

Khi nghe nói thơ từ của Hạng Quân Văn đều là sao chép từ “Hong Lâu Mộng”, mọi người sau khi kinh ngạc đã có chút tức giận bất bình.

“Người nào a! Thế nhưng sao chép! Rất đáng xấu hổ!”

“Đúng vậy a! Cưng nhiên sao chép Di Hồng công tử, thật không biết xấu hổ!”

Có những thanh âm, những nữ tử khác cũng bắt đầu rục rịch. “Tỷ tỷ, sẽ không, người làm sao lại rập khuôn người khác a! Rập khuôn ai không rập, người làm sao rập khuôn “Hong Lâu Mộng”, tất cả mọi người đều biết rõ, người đây không phải là tự rước lấy nhục sao?”

“Đúng vậy a! Chưa thấy qua da mặt ai dầy như thế! Cưng nhiên ở trong cuộc thi làm ầu, thật không biết đại tướng quân là thế nào giáo dục nữ nhi, vì sao khác biệt lớn như vậy!”

Công Tôn Triều Tịch đối với phát hiện của mình hưng phấn không thôi, giống như bắt được bím tóc của Hạng Quân Văn, dường như nhất định phải mượn cơ hội này đem nàng giết chết. Vừa rồi Phụng Cửu đối với Hạng Quân Văn bảo vệ khiến cho tâm Công Tôn Triều Tịch run rẩy đau, lúc này thật vất vả có cơ hội, nàng làm sao có thể khiến cho Hạng Quân Văn xoay người!

“Người hay là nhận thua, rời khỏi trận đấu đi! Như thế giữ lại mặt mũi cũng tốt hơn một ít!” Công Tôn Triều Tịch khoe miệng câu khôi, cảm năng thật cao. Nếu Hạng Quân Văn tiếp tục, như vậy nàng liền tiến vào tốp ba, cũng có cơ hội tham gia trận đấu cuối cùng, có thể cùng Văn Tranh tranh giành đua cao thấp.

Nhìn những nữ nhân trước mắt này nháy mắt biến hóa sắc mặt, Hạng Quân Văn cảm thấy có chút khôi hài. Nếu các nàng biết được “Hong Lâu Mộng” chính là xuất từ nàng tay, lại sẽ là cái biểu tình gì. Bất quá nói lại, Hạng Quân Văn tự nhận là chính mình không phải nữ siêu nhân toàn năng vô địch, ngâm thơ làm phú? Không phải sở trường của nàng, chỉ có thể rập khuôn thành quả của tiền nhân, tuy rằng quả thật vô sỉ, nhưng có được trí nhớ cường đại, cũng là một môn bản sự, không phải sao!

“Hi Quận Vương, xin hỏi quy tắc trận đấu vừa rồi là cái gì?” Đối với nghìn người chỉ trích, Hạng Quân Văn cũng không nóng lòng phản bác, mà là chuyển hướng Bách Lý Giao.

Ánh mắt của nàng u lãnh trong suốt, như thâm cốc u huyền, khiến cho Bách Lý Giao trong lòng chợt lạnh. Hắn lần đầu tiên phát hiện, nữ tử dung mạo tầm thường này thậm chí có một đôi con ngươi đặc ý kinh người.

“Cửa thứ ba thi thơ từ, lấy nhiều thủ thắng.” Đối với câu hỏi của Hạng Quân Văn, Bách Lý Giao đem quy tắc rành mạch lập lại một lần.

“Đúng vậy! Quy tắc trận đấu chỉ nói là ‘ lấy nhiều thủ thắng ’, cũng không có nói phải là chính mình viết a! Chỉ cần ta trong cùng thời gian hoàn thành, điều này cũng không vi phạm quy tắc.” Hạng Quân Văn nhún vai, “Chẳng lẽ không đúng ý tứ này sao?”

Cái này, đại gia cuối cùng là biết được Hạng Quân Văn “Vô sỉ”. Nàng thế nhưng lợi dụng sơ hở đến “xuyên tạc” quy định trận đấu, thật là kẻ đệ nhất vô sỉ mặt dày!

“Không tính, người đây là đầu cơ trục lợi!” Công Tôn Triều Tịch có chút hỗn hển. Quy tắc là nàng đưa lên, hiện tại Hạng Quân Văn dùng quy tắc nàng chế định đến phản bác nàng, chẳng khác gì là Công Tôn Triều Tịch mang tảng đá đập chân của mình.

“Trưởng công chúa, lời này của người đích thực là buồn cười. Hình như quy tắc này là người tự mình đề ra đi! Ta bắt quá là tuân thủ quy tắc mà công chúa người định ra thôi, chẳng lẽ làm như vậy cũng sai? Ta đây thật đúng là vô tội ——”

“Ha ha.....” “Phượng Cửu cười ra tiếng. Nữ nhân này, quả thực là nhất minh kinh tâm! Hẳn cho tới bây giờ không nghĩ tới Hạng Quân Văn còn có một mặt nghịch ngợm như thế, xem ra lần này tiến cung là đáng giá. “Văn Văn nói rất đúng, công chúa chế định quy tắc, nàng bắt quá là dựa theo quy tắc mà làm, không có sai. “

Một câu, Phượng Cửu biểu lộ lập trường của mình, hẳn đương nhiên là ủng hộ Hạng Quân Văn.

Thấy Phượng Cửu tỏ thái độ, Nguyên Việt cũng gật gật đầu, “Ta cảm thấy Thái Bình quận chúa nói đúng, chỉ là luận số lượng, bài thi của nàng xác thực qua cửa. Trưởng công chúa, tuy rằng chỉ là kém một bài, người vẫn là thua. “

Phượng Cửu cùng Nguyên Việt đều đứng về phía Hạng Quân Văn, trên mặt Công Tôn Triều Tịch một mảnh xanh xao, cuối cùng đành phải đáng thương nhìn về phía Bách Lý Giao, “Hi Quận Vương, người cũng cho là như vậy sao?” Nàng thật vất vả có cơ hội, chẳng lẽ còn muốn đem cơ hội nàng sắp có được này đều cướp đoạt sao? Công Tôn Triều Tịch lần đầu tiên hạ thấp cái đầu tôn quý của mình, hướng Bách Lý Giao xin giúp đỡ.

Nhìn nhìn Công Tôn Triều Tịch, lại nhìn nhìn Hạng Quân Văn, Bách Lý Giao thở dài, “Dựa theo quy tắc mà nói, Thái Bình quận chúa quả thật thắng. Bất quá ——”

Bách Lý Giao cuối cùng biến chuyển, khiến cho trong lòng Công Tôn Triều Tịch lại có hy vọng, vội vàng ngừng đầu nhìn hướng Bách Lý Giao.

“Bất quá, các tuyển thủ khác đều là thơ ca chính mình viết, cần hao phí càng nhiều thời gian cùng tinh lực, ngược lại là Thái Bình quận chúa viết thơ của người khác, thời gian tiêu hao không lớn, từ hướng đó mà nói, Thái Bình quận chúa có chút thắng không đủ phục. Cho nên ta có một cái đề nghị, có thể lại cho Thái Bình quận chúa một cái cơ hội, nếu nàng có thể thể hiện ra tài hoa hơn người của mình, sẽ xét nàng thông qua cửa này.

Cút chó Bách Lý Giao! Hạng Quân Văn nhin không được đối với người này giờ ngón tay giữa lên. Xú nam nhân! Làm sao lại ngáng chân nàng?

Tuy rằng trong lòng như vậy, mặt ngoài Hạng Quân Văn vẫn là hơi cười, “Được! Đề nghị này ta tán thành, các người ai ra đề mục?”

Nói tới ra đề mục, Bách Lý Giao lập tức thối lui đến một bên. Vừa rồi hẳn chọn dùng thái độ bo bo giữ mình, lúc này nếu hẳn thực ra đề mục, tự thành làm khó dễ, đến lúc đó cũng không hay.

Bách Lý Giao không thể ra đề, những người khác cũng không nguyện ôm củ khoai lang phòng tay này. Vừa rồi thái độ của Phượng Cửu bọn họ đều nhìn thấy rành mạch, tuy rằng không biết Phượng Cửu cùng Hạng Quân Văn trong lúc đó rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, nhưng Phượng Cửu bảo vệ Hạng Quân Văn điểm mọi người đều không phải người mù, cũng nhìn thấy rõ ràng. Nếu vì chuyện này đắc tội Phượng Cửu, khiến cho Hạng Quân Văn rớt, chỉ sợ vị thiếu chủ kia quyết không buông tha.

“Ta đến!” Vừa rồi mọi người đều nói lời khiển trách Hạng Quân Văn lúc này yên tĩnh lại, Thái tử Dục Nhân quốc Nguyên Việt lúc này đột nhiên đi ra, “Chỉ là không biết ta có đủ tư cách ra đề mục hay không?”. “

“Đủ! Thế nào không đủ! Mời Thái tử điện hạ ra đề mục!”

Công Tôn Triều Tịch lúc này có điểm nóng nảy, người ngoài đều sợ hãi Phượng Cửu, nàng đều rõ ràng. Nhưng mà nàng thật sự không cam lòng nhận thua, lại là thua ở trong tay Hạng Quân Văn. Cho nên Nguyên Việt vừa nói, Công Tôn Triều Tịch lập tức bắt lấy hắn như phát hiện cây cỏ cứu mạng.

“Ồ Dục Nhân quốc, có một câu đối, năm mươi năm qua cũng chưa có ai đối được. Ta mượn về trên đến đó Thái Bình quận chúa đi! Nếu quận chúa đáp được, một cửa này cho người thông qua, thế nào?”

Nguyên Việt làn da trắng nõn, còn có chút phúng phính trẻ con, hẳn cùng Phượng Cửu tuy là thúc cháu, lại bộ dạng không giống. Phượng Cửu là cao ngạo ương ngạnh, Nguyên Việt cũng rất có phong độ, cộng thêm tuổi trẻ, nhìn tựa như một con dê con, hòa hòa khí khí, điềm tĩnh vô cùng.

Thấy Nguyên Việt nói như vậy, lại nghe nói về đối này năm mươi năm qua cũng chưa ai đối được, Công Tôn Triều Tịch lập tức giờ tay tán thành. “Ta đồng ý!” Những người khác cũng liên tục gật đầu, cho rằng chủ ý này không tệ, mà ngay cả Bất Liễu đại sư cũng ứng thủ.

Đối với đề nghị của Nguyên Việt, Hạng Quân Văn không có dị nghị. “Ra đề mục đi!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Hâm mộ ghen tị đi!

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

“Vế trên là ‘Hí do thị mộng nhĩ! Lịch lâm hàm đan giác mộng, Hồ điệp huyền mộng, Mầu đan điểm mộng, Nam kha kinh mộng, Bách thể tức tu du, Chích thị nhất trường xuân mộng.’”

*Đời giống như là mộng, Đạo Hàm Đan thấy mộng, Hồ Điệp ảo mộng, Mầu Đan điểm mộng, Nam Kha kinh mộng, một đời tựa khoảnh khắc, chỉ là một hồi mộng xuân.

Nguyên Việt chậm rãi niệm ra vế trên, niệm xong, thấy rất nhiều người còn đang tỉnh tỉnh mê mê, không rõ ý tứ của vế trên, Nguyên Việt bèn cầm bút viết xuống giấy.

“Hàm Đan? Hồ Điệp? Mầu Đan! Nam kha!” Bách Lý Giao nhìn vế trên, chau mày, “Đây đều là tên mộng sao? Vì sao ta cho tới bây giờ đều chưa nghe nói qua?” Lời của Bách Lý Giao chính là mọi người muốn nói, bọn họ chưa từng có nghe nói qua có giấc mộng nào cổ quái như thế.

“Bất chước Hàm Đan, Trang Chu mộng Hồ Điệp, nhớ Mầu Đan đình, giấc mộng Nam Kha, bốn giấc mộng khác nhau này đều có liên quan đến chuyện xưa.”

Nguyên Việt thấy mọi người không rõ, liền giải thích một chút, cũng không kể lại từng chuyện xưa. Nói xong những điều ấy, Nguyên Việt lên Hạng Quân Văn cười ngây ngô, rất tinh khiết rất thiên chân, “Thái Bình quận chúa, nếu ngươi có thể đổi ra vế dưới, một cửa này xét ngươi thông qua, thế nào?”

Lúc này, Hạng Quân Văn chính lảng lảng nhìn Nguyên Việt, trong mắt có loại quang mang khác thường dao động. Bốn giấc mộng trong vế trên kia, đều là đến từ Trung Quốc, Nguyên Việt vì sao biết được? Nói đến cũng khéo, vế trên này Hạng Quân Văn đã từng thấy qua, chỉ là, một câu đối ở thế giới khác, tại sao lại xuất hiện ở chỗ này?

Hạng Quân Văn bỗng nhiên nhớ tới đồng hương xuyên qua ở trong động kia, hay là, đây là do nàng để lại? Đúng! Nhất định là nàng để lại, nếu không thế giới này làm sao có thể có Trang Chu mộng Hồ Điệp chứ! Chỉ là, đồng hương cùng Nguyên Việt có quan hệ gì? Hắn mới vừa nói về đối này năm mươi năm không có người nào đổi lại được, hay là đồng hương năm mươi năm trước xuyên đến đại lục này, cuối cùng lại trở về?

Một đám vấn đề không ngừng xuất hiện ở trong đầu Hạng Quân Văn, mà bộ dáng của nàng ở mọi người trong mắt nhìn thấy si ngốc ngây ngốc, giống như bị sợ ngây người, đám nữ nhân kia vốn đến để chê cười nàng liền đứng ở một bên nói mát.

“Ngươi xem, nàng choáng váng!”

Nhị công chúa Công Tôn Cẩm Tịch chỉ vào Hạng Quân Văn nở nụ cười, nàng không thể qua cửa, trong lòng lại ghen một cổ thuốc súng. Lúc này nhìn thấy Hạng Quân Văn như thế, bất mãn trong lòng Công Tôn Cẩm Tịch rốt cục được phóng thích, “Như vậy mới đúng, nàng nếu có thể đổi lại, ta liền theo họ của nàng!”

Lời của Công Tôn Cẩm Tịch rước lấy một đám người cuồng tiếu, Công Tôn Lan Tịch lại đối với thái độ của các nàng rất là bất mãn, trực tiếp đứng ra vì Hạng Quân Văn nói chuyện, “Câu đối này năm mươi năm qua chưa từng có ai đổi ra được về dưới, Thái Bình quận chúa trả lời không được cũng là bình thường. Các ngươi chê cười nàng, vì sao không đổi ra về dưới để cho mọi người xem xem chứ!”

Có câu là hoạn nạn thấy chân tình, những người khác bỏ đá xuống giếng, thời điểm bắt diệp nhạc hồ, Công Tôn Lan tịch có này đứng ra vì mình nói chuyện thể lúc, khiến cho trong lòng Hạng Quân Văn rất cảm động. Tứ công chúa này quả thật là một người đáng giá kết giao bằng hữu!

“Lan Tịch, ngươi rốt cuộc là muội muội của ai a, vì sao giúp ngoại nhân nói chuyện!” Tam công chúa Công Tôn Hạc Tịch kỳ quái ở bên cạnh chỉ trích Công Tôn Lan Tịch, “Chuyện này không phải là bởi vì chính nàng sao chép, mới có kết quả này sao! Chẳng trách người khác!”

“Đúng vậy! Tự làm bậy, không thể sống!”

Công Tôn Hạc Tịch vừa nói như vậy, rất nhiều người đều đứng ra phụ họa theo đuổi, Công Tôn Lan Tịch tức giận đến khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, vừa định cùng các nàng tranh cãi, một cái tay mềm mại giữ nàng lại. Công Tôn Lan Tịch nhìn lại, thì ra là Hạng Quân Văn.

“Lan Tịch, đừng để mấy chuyện lông gà vò tỏi này làm mình tức giận.” Hạng Quân Văn lắc đầu, ngược lại là Công Tôn Lan Tịch thấy nàng như thế, càng thêm vì nàng mà cảm thấy bất bình. Người khác đều cho rằng Hạng Quân Văn có thể qua cửa, là dựa vào vận khí, nhưng nàng rõ ràng, người có thể về bức tranh Thiên Thủ Quan Âm xuất sắc như thế, là chỉ dựa vào vận khí? Dù sao, nàng thật tâm thích Hạng Quân Văn, không muốn nàng bị người khi dễ. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Quân Văn, ngươi đừng sợ, ngươi đối không được về dưới là rất bình thường, dù sao các nàng cũng không làm được!”

Lời của Công Tôn Lan Tịch khiến cho công Tôn Hạc tịch tức giận đến mặt lúc xanh lúc hồng, nàng đây không phải là rõ ràng không cho mình mặt mũi sao. Công Tôn Hạc Tịch đang muốn mở miệng chần chọc Công Tôn Lan Tịch, lại nhìn đến Công Tôn Triều Tịch trên mặt không hề giận, linh cơ vừa động, “Đại hoàng tỷ, ngươi xem tứ muội! Nàng đây là ý gì a!”

Công Tôn Triều Tịch đã sớm không quen nhìn Công Tôn Lan Tịch bảo vệ Hạng Quân Văn, hừ lạnh một tiếng, Công Tôn Triều Tịch hást cầm lên, “Rốt cuộc là loại hạ lưu, thích vật hợp theo loài.”

“Xi ——” Lời của Công Tôn Triều Tịch khiến Nhị công chúa cùng Tam công chúa cười ra tiếng.

Mẫu thân của Công Tôn Lan Tịch chỉ là cung nữ bình thường, hơn nữa vì khó sinh mà tử vong, cho nên trong bốn vị công chúa thì Công Tôn Lan Tịch xuất thân thấp nhất, hơn nữa không có mẫu phi bảo hộ, từ nhỏ va chạm nhiều, bị không ít người khi dễ. Công Tôn Triều Tịch rõ ràng là khi dễ Công Tôn Lan Tịch xuất thân thấp kém, còn nói nàng cùng Hạng Quân Văn là một loại người.

Vừa nghe lời này, mắt Công Tôn Lan Tịch đỏ lên. Nếu như Công Tôn Triều Tịch là con gái Hoàng hậu, tôn quý nhất, bình thường không ít khi dễ nàng, hiện tại trước mặt nhiều người như vậy chê cười nàng, thật sự là hơi quá đáng!

Hạng Quân Văn tuy rằng đối với chuyện tình trong hoàng thất không biết rõ, nhưng là nghe ra ý tứ trong lời nói của Công Tôn Triều Tịch. Vừa nghĩ tới Công Tôn Lan Tịch bởi vì giúp chính mình mà bị thân tỷ tỷ cô lập, lửa trong lòng Hạng Quân Văn chậm rãi phun trào.

“Xem ra, trường công chúa là phi thường khẳng định ta sẽ thua?” Hạng Quân Văn cầm tay Công Tôn Lan Tịch, cho nàng một cái ánh mắt khẳng định, chính mình đứng dậy chống lại Công Tôn Triều Tịch.

Công Tôn Lan Tịch thân ở hoàng cung, rất nhiều chuyện thân bất do kỷ, không thể đắc tội trường công chúa, nếu không Hoàng hậu đối với Công Tôn Nam thối gối bên tai sẽ khiến nàng sống không tốt. Nhưng mà Hạng Quân Văn không sợ trường công chúa! Khi dễ bằng hữu của nàng, chính là khi dễ nàng! Nhìn thấy ba vị công chúa kia bộ dáng đắc ý, tính bao che khuyết điểm của Hạng Quân Văn lập tức trào lên.

“Thái Bình quận chúa, thua cũng không cần vội, dù sao tất cả mọi người đều biết, ngươi sẽ không làm được, điều này cũng không dọa người, huống chi ngươi vốn dĩ chính là cái phế..... Ai nha nha, ta làm sao mà nói ra miệng được chứ!” Công Tôn Triều Tịch che miệng, một bộ ý tứ thật không tốt, ta không phải cố ý, khiến cho người nhìn thấy muốn buồn nôn.

Ngay lúc Công Tôn Triều Tịch châm chọc Hạng Quân Văn, bỗng nhiên cảm giác được trên lưng có hai đạo hàn ý lạnh lẽo, làm cho nàng nhẹn không được rung mình một cái. Quay đầu, Công Tôn Triều Tịch thấy được lãnh nhãn của Phượng Cửu, ánh mắt kia như bang sương chính là từ đôi phượng nhãn hẹp dài của Phượng Cửu phát ra. Nếu không phải bởi vì ở trước công chúng, Công Tôn Triều Tịch cảm thấy Phượng Cửu khẳng định sẽ giết mình.

“Công chúa, phế hay không phế, không phải do ngươi nói.”

Hạng Quân Văn cười một tiếng, cầm bút lông trong tay Nguyên Việt, trên giấy viết ra vẻ dưới.

“Sự sinh vu tình dã! Thí khán trung hiếu chí tình, nhân nữ si tình, hào bạo tứ tình, phú quý bạc tình, vạn đoạn quan kết cục, bất ngoại thiên cổ nhân tình.....” Bách Lý Giao đứng ở bên cạnh Hạng Quân Văn, đem về dưới đọc ra, cuối cùng, ngay cả chính hắn cũng nhẹn không được mở miệng khen ngợi. “Tuyệt phối!”

* Chuyện tình cảm cũng vậy! Xem thử trung hiếu chí tình, nữ nhân si tình, giàu có phóng túng, phú quý bạc tình, muôn mối về một mối, không ngoài thiên cổ nhân tình.....

Vừa nghe nói về đôi năm mươi năm không ai đối được hiện tại bị Hạng Quân Văn đối với ra về dưới, rất nhiều người đều đứng bật dậy. Vô luận là mấy lão đại, hay là nhóm học giả cao tuổi của Thương Nguyệt quốc, sau khi nhìn thấy về đối đều kinh ngạc không thôi. Về đối này thật sự là Hạng Quân Văn làm được sao?

“Thế nào?” Hạng Quân Văn nhìn về phía Nguyên Việt, lúc này, biểu tình của Nguyên Việt đã mất bình tĩnh, trong ánh mắt nhìn Hạng Quân Văn đã tràn ngập rất nhiều hiếu kỳ. Hắn vốn dĩ ra về trên chỉ là vì làm khó dễ Hạng Quân Văn, không nghĩ tới nàng thế nhưng thật sự đối ra về dưới.

“Thái Bình quận chúa thắng.” Nguyên Việt công bố kết quả, vốn dĩ mọi người chờ xem cuộc vui sắc mặt đều trở nên cổ quái. Như thế cũng được? Bất quá, lúc này không ai đứng ra phản bác, Hạng Quân Văn trước mặt bọn họ viết ra về dưới, cũng không có bất luận kẻ nào giúp.

“Đa tạ đa tạ! Thật sự là ngượng ngùng, không nghĩ qua lại thắng Công Chúa Điện Hạ!”

Hạng Quân Văn hướng Công Tôn Triều Tịch hành lễ qua loa, Công Tôn Triều Tịch tức giận đến muốn phát giận lại không dám. Dù sao, vừa rồi quy tắc nói vô cùng rõ ràng, Hạng Quân Văn đối ra được về dưới, nàng đã bị đào thải.

Không đi để ý tới biểu tình phẫn hận của Công Tôn Triều Tịch, Hạng Quân Văn chậm rãi đi đến trước mặt Công Tôn Hạc Tịch.

“Ngươi, ngươi muốn làm gì?” Công Tôn Hạc Tịch cảm thấy đối phương lại giả bất thiện, lui từng bước về sau, cảnh giác nhìn Hạng Quân Văn, sợ nàng đối với mình làm cái gì.

“Nhị công chúa, từ nay về sau ngươi sợ là phải đổi tên thành Hạng Hạc Tịch. Bất quá, phải khiến cho nhị công chúa thất vọng rồi, cha ta hẳn là không có hứng thú lại dưỡng thêm một nữ nhi. Cho nên, ngươi cũng không cần sửa lại!”

Hạng Quân Văn vừa dứt lời, Công Tôn Hạc Tịch một trận quần bách. Nàng vừa rồi nhưng mà luôn miệng nói Hạng Quân Văn nếu thắng, chắc chắn sửa họ, lúc này lại bị Hạng Quân Văn lấy đến nói, làm cho nàng mất hết thể diện.

Trận tỷ thí thơ từ này, cuối cùng Văn Tranh, Hạng Quân Văn, Hạng Quân Nhu ba người qua cửa. Hai nữ nhi của Hạng gia đều thông qua, ngược lại là bốn vị công chúa Thương Nguyệt quốc không có người nào có thể lọt vào trận đấu cuối cùng, điều này làm cho biểu tình của Công Tôn Nam có chút khó coi.

Trận đấu thứ tư là so về vũ khúc, mọi người lại trở về đại điện. Một ngày thời gian, điều tiêu hao hết vào các trận đấu, tuy rằng trong lúc đó có vài sự cố, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng hưng trí của mọi người. Đặc biệt là đã đến hồi cuối, mọi người trong lòng đối với kết quả bắt đầu có chút chờ

mong, thậm chí quan viên bí mật cá cược, cược xem ba cô gái ai sẽ là đầu danh.

Đối với việc cá cược, Công Tôn Nam mở một mắt nhắm một mắt, dù sao chỉ là giải trí, cá cược cũng không có cái gì.

Ở dưới sự ngầm đồng ý của hắn, trong đại điện Thương Nguyệt quốc vẫn vô quan viên thậm chí cả cung nhân hầu hạ cũng đều cá cược. Rất nhiều người cho rằng cuộc tỷ thí này sẽ kết thúc bằng chiến thắng của Vân Tranh, dù sao tài năng của Vân Tranh mọi người đều nghe danh, đặc biệt là vũ đạo của nàng, từng được người khen ngợi là phiên nhược kinh hồng. Lúc này đây Vân Tranh nhất định thắng định rồi!

Không chỉ quan viên, mà ngay cả vài cái lão đại cũng bắt đầu đặt cược. Hoàng đế Bách Lý Ảnh Chu Liên quốc cùng Thái tử Nguyên Việt Dực Nhân quốc đều cược Vân Tranh sẽ thắng, Hoàng đế Trịnh Khắc Đường Hỷ quốc cố tình cho rằng Hạng Quân Nhu sẽ trở thành hắc mã, Công Tôn Nam chưa tham gia, Thái tử Công Tôn Ký ngược lại cược Hạng Quân Nhu sẽ thắng, dù sao Hạng Quân Nhu là em gái ruột của Thái tử trắc phi Hạng Quân Mỹ, làm tỷ phu, sao có thể khoanh tay đứng nhìn chứ!

Bách Lý Giao ngồi ở bên người Phụng Cửu, nghịch hạt hạch đào, càng không ngừng xem kết quả đặt cược, “Phụng Cửu, người nói Thái Bình quận chúa sẽ thắng sao?”

“Nương tử của ta, khẳng định sẽ thắng.”

“Thành! Vì người nói những lời này, ta liền cược Thái Bình quận chúa!” Bách Lý Giao tùy tay xuất ra một vạn ngân phiếu, cược Hạng Quân Vân thắng.

Bất quá, dù cho có Phụng Cửu cùng Bách Lý Giao “cổ động”, người đặt cho Hạng Quân Vân cũng chỉ lác đác không có mấy ai. Cuối cùng công tác thống kê kết quả, người đặt Vân Tranh thắng nhiều nhất, tiếp theo là Hạng Quân Nhu, cuối cùng mới là Hạng Quân Vân.

Vân Tranh nguyên bản tưởng rằng không có người cược Hạng Quân Vân sẽ thắng, không nghĩ tới Phụng Cửu cùng Bách Lý Giao đều đặt cửa ở trên người Hạng Quân Vân, còn có Công Tôn Lan Tịch, cũng ủng hộ Hạng Quân Vân, điều này làm cho Vân Tranh vốn háo thắng càng thêm không thoải mái.

Nhìn Hạng Quân Vân vẻ mặt bình thản, không chút nào khẩn trương, Vân Tranh nắm chặt lấy nắm tay. Đây là cơ hội duy nhất của ả! Vân Tranh biết được, nếu lúc này đây ả thua, kia không chỉ có là mất mặt ở trước mặt tứ quốc, hơn nữa cùng Phụng Cửu trong lúc đó khoảng cách sẽ càng thêm xa xôi. Vừa nghĩ tới Phụng Cửu về sau sẽ ở cùng kẻ quái dị kia, trong lòng Vân Tranh cảm thấy rất thống khổ. Cho nên, lần này ả nhất định phải thắng! (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Ở trận đấu đầu tiên, Vân Tranh không có đem Hạng Quân Vân để vào mắt, trong mắt ả, một nữ tử vô đức vô năng vô tài vô mạo, làm sao cũng không thể thông qua trận đấu. Nhưng mà Hạng Quân Vân cố tình kiên trì tới cuối cùng, khiến cho Vân Tranh không thể không đem tâm khinh suất thu liễm, bắt đầu một lần nữa đánh giá Hạng Quân Vân.

Nếu lần đầu chỉ tính Hạng Quân Vân vận khí tốt, nhưng lần thứ hai lần thứ ba nàng đều có thể thông qua, cái này không phải đơn giản là vấn đề vận khí. Vân Tranh rốt cục ý thức được, Hạng Quân Vân cũng không phải vô năng như trong lời đồn, có lẽ lúc trước nàng hết thấy đều là nguyệt trang, có lẽ nguyên nhân vì nàng nguyệt trang như thế, mới mê hoặc được Phụng Cửu.

Nghĩ đến đây, Vân Tranh nhìn không được nhìn về phía Phụng Cửu.

Vẫn hồng y như trước, ngũ quan tinh xảo không thể soi mói, còn có cả người phát ra khí thế cường đại, những nam nhân khác đều kém xa. Vân Tranh rất muốn giống như trước đây tiến lên kêu một tiếng “Cửu ca ca”, nhưng bước được nửa bước, ả liền ngừng lại.

Hiện tại không phải thời điểm, ả nhất định phải chờ sau khi đoạt đầu danh, bức Hạng Quân Vân nhường xuất vị trí thiếu chủ phụ nhân sau đó lại đi gặp Phụng Cửu. ả phải làm người trong tứ quốc chứng minh cho Phụng Cửu thấy, chỉ có Vân Tranh nàng mới là nữ tử ưu tú nhất thiên hạ này, cũng chỉ có ả mới có thể xứng với Phụng Cửu, mới xứng đứng ở bên người Phụng Cửu.

Trận đấu cuối cùng thông qua rút thăm để quyết định trước sau, khi Hạng Quân Vân từ tay Công Tôn Triều Tịch rút thẻ trúc, nàng rõ ràng thấy được khóe miệng Công Tôn Triều Tịch ý cười âm hiểm. Không đợi Hạng Quân Vân xem xét kết quả, Công Tôn Triều Tịch đã đoạt thẻ trúc từ tay nàng. Kết quả rút thăm, Hạng Quân Vân thứ nhất, Vân Tranh thứ hai, Hạng Quân Nhu cuối cùng.

“Chúc mừng Thái Bình quận chúa, người là người đầu tiên.” Thời điểm nói những lời này trên mặt Công Tôn Triều Tịch lộ ra âm hiểm tươi cười. Hạng Quân Vân, người đã vận cút chó như vậy, lần này ta muốn nhìn xem ông trời có phải hay không còn chiếu cố người!

Công Tôn Triều Tịch đã không thêm nghĩ kết quả cuối cùng sẽ là ai thắng ai thua nữa, ả chỉ muốn nhìn thấy Hạng Quân Vân xấu mặt, cho nên mới đánh tâm tư, khiến cho Hạng Quân Vân lên sân khấu đầu tiên. Thấy nàng như vậy, nhất định cái gì cũng sẽ không biết, Hạng Quân Vân càng kém cỏi, lại càng có thể có thể làm nổi bật sự xuất sắc của Vân Tranh, Hạng Quân Vân cũng càng thêm xấu hổ, đến lúc đó lại có trò hay để nhìn.

Đối với kết quả này, Hạng Quân Vân không có ý tưởng gì. Thứ nhất sao? Không tệ! Đây không phải là đúng dịp có thể nhất minh kinh nhân?

“Mang Thái Bình quận chúa đi thay quần áo!” Công Tôn Triều Tịch phất tay, lập tức hai cung nhân tiến lên hầu hạ Hạng Quân Vân đi đổi trang phục, lúc gần đi, Công Tôn Triều Tịch hướng cung nhân liếc mắt một cái, hết thấy đều không một tiếng động.

Chờ Hạng Quân Vân lại đi lên, nàng đã thay một bộ y phục màu vàng chói mắt, bao lấy khuôn ngực là kim sa gần như trong suốt, dán lên cánh tay trắng nõn của nàng, mỏng lung, vừa vận quần vòng quanh cánh tay của nàng.

Tuy rằng dung mạo Hạng Quân Văn cũng không phải tốt nhất, nhưng không thể không nói, thân thể của nàng cực kỳ cân xứng. Phía trên nở nang, vòng eo, tinh tế mềm mại chân thẳng thon dài, y phục màu vàng kia bao lấy thân hình mạn diệu, đem toàn bộ đường cong của nàng phô bày ra.

Ừng ực —— Phượng Cửu có thể nghe thấy thanh âm yếu hèn của mình vang lên, nói thật, hắn rất muốn tiến lên đem Hạng Quân Văn ghì chặt trong lòng che đi cảnh xuân của nàng, còn những ánh mắt đang tùy ý đánh giá nàng này, hắn hận không thể móc xuống. Nữ nhân chết tiệt! Chẳng lẽ nàng không biết, nửa che nửa lộ như thế, rất trên người sao?

Bất quá, những thứ ý tưởng này chỉ giới hạn trong đầu Phượng Cửu, hắn biết được, Hạng Quân Văn muốn thắng trận này. Từ ánh mắt kiên định của nàng, hắn thấy được chấp niệm của nàng. Thôi, một lần này thôi! Phượng Cửu lắc lắc đầu. Xem ra mình rất dung túng nữ nhân này, về sau nhất định phải đem nàng quản kỹ lưỡng!

Hạng Quân Văn búi gọn tóc lên đỉnh đầu, giống như mây đen, trên tóc mỗi cắm thêm những lông chim rực rỡ màu sắc thay châm cài, phần đuôi lông chim rủ xuống, dừng ở chỗ đuôi lông mày Hạng Quân Văn, làm cho ngũ quan bình thường của nàng nhiều thêm một tia mỹ hoặc.

“Nghê thường Vũ Y vũ?” Sau khi nghe Hạng Quân Văn nói tên điệu múa, Triệu Mạn có hứng thú, “Ai gia chưa từng nghe nói qua Nghê thường Vũ Y này, ngược lại rất là tò mò!”

Không chỉ là Triệu Mạn, có thể nói tất cả mọi người ở đây đều chưa từng nghe nói qua điệu múa Nghê thường Vũ Y, càng miễn bàn nhạc sĩ tấu nhạc, căn bản là không biết làm sao tấu nhạc để phối hợp.

Khi nhạc sĩ nói không thể phối nhạc, trong đại điện nhất thời náo nhiệt lên.

“Cái này có trò hay! Không có người tấu nhạc, xem nàng múa cái gì!” Hạng Quân Nhu ngồi ở bên người Ngọc phu nhân, cười đến đắc ý.

“Nhỏ giọng dìm một chút! Phụ thân ngươi còn ở đây! Để hắn nghe thấy sẽ chửi ngươi!” Ngọc phu nhân “trùng mắt” liếc Hạng Quân Nhu một cái, sau đó cũng cười lên. Hạng Quân Nhu nói, làm sao nàng không muốn chứ! Không có tấu nhạc, chẳng lẽ Hạng Quân Văn muốn khiêu ách vũ?

* Ách vũ: nhạc cầm

“Văn Nhi, ngươi thật sự muốn múa điệu Nghê thường y vũ này? Nhưng mà, không ai cho ngươi tấu nhạc, ngươi làm sao khiêu chứ?” Triệu Mạn nhìn về phía Hạng Quân Văn, trong mắt rất là “thân thiết”.

Đối với sự “quan tâm” của Triệu Mạn, Hạng Quân Văn thuận tay cầm lấy đàn tỳ bà trong tay nhạc công “Chính ta đệm nhạc cho mình.”

Thốt ra lời này, mọi người đều là bất khả tư nghị, hoàn toàn không tin Hạng Quân Văn sẽ có bản lĩnh như vậy. Biên vũ, tự mình đệm nhạc cho mình? Nữ nhân này cho rằng mình là ai? Tuy rằng từng có Phi Thiên vũ cũng như thế, nhưng đã sớm thất truyền. Nay Hạng Quân Văn muốn làm như thế, nàng tưởng được sao?

Không đợi mọi người hiểu được, Hạng Quân Văn trở tay, tỳ bà quay về sau lưng, cánh tay xoay ngược lại, ngón tay gảy lên huyền cầm.

“Phi Thiên vũ?” Vừa thấy Hạng Quân Văn xoay ngược tỳ bà lại như thế, có người sợ hãi kêu ra tiếng. Càng làm cho người kinh ngạc là khúc nhạc trong tay Hạng Quân Văn, bọn hắn cho tới bây giờ đều chưa có nghe qua.

Mà Hạng Quân Văn lúc này, cũng nương theo nhạc bắt đầu khởi vũ, vốn dĩ y phục của nàng chính là một mảnh kim quang, thân trên bó sát, hạ thân là váy tầng tầng lớp lớp, mở ra khi nhảy lên, nở rộ như kim hoa. Hai tay của nàng mềm mại giấu ở sau lưng, đàn tỳ bà xoay ngược lại, không có ai biết được nàng là làm sao làm được điều này.

Đại điện trên, bởi vì thọ yến nên treo lên gấm vóc màu đỏ, lúc này đúng lúc bị Hạng Quân Văn lợi dụng, nàng đem tỳ bà quấn quanh trên lụa đỏ, hai tay nắm lấy lụa đỏ, nhảy lên không trung, giống như tiên từ phi thiên. Kim sa, lụa đỏ, đem Hạng Quân Văn bao phủ trong đó, mỗi đồ mọng của nàng hé mở, xướng lên lời ca.

Vân tường y thường hoa tường dung,

Xuân phong phát hạm lộ hoa nùng,

Nhược phi quần ngọc son đầu kiến,

Hội hướng dao thai nguyệt hạ phùng,

Danh hoa khuyh quốc lưỡng tương hoan,

Trường đắc quân vương đãi tiểu khán.

Giải thích xuân phong vô hạn hận,

Trầm hương đình bắc ý lan kiên

(Vân tường xiêm y hoa tường dung,

Xuân phong vung hạm lộ hoa nùng.

Nếu không có đàn ngọc đỉnh núi thấy,

Biết hướng dao thai dưới ánh trăng phùng.

Danh hoa khuynh quốc hai tướng hoan,

Bộ dạng quân vương mang cười xem.

Giải thích xuân phong vô hạn hận,

Trầm hương đỉnh bắc ý chẳng chịt.)

Vài vị đế vương tuy là kiến thức rộng rãi, lúc này cũng trầm mê trong lời ca điệu múa của Hạng Quân Văn. Thân mình mạn điệu, sắc thái rực rỡ, cộng thêm tiếng hát thánh thót như Hoàng Oanh, không thể nghi ngờ rằng rất thỏa mãn thị giác và thính giác của người xem.

Bách Lý Giao không chớp mắt nhìn Hạng Quân Văn, trong mắt đều là nghiền ngẫm. Nữ nhân này một lần lại một lần gây cho hắn kinh hi, thật sự là rất ngoài dự liệu của hắn. Ngay lúc Bách Lý Giao xoay chuyển hạt hạch đào trong tay, muốn tiếp tục tìm tòi nghiên cứu Hạng Quân Văn, một trận tiếng địch dễ nghe truyền đến. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Thì ra, Phượng Cửu bên cạnh hắn đã lấy ra một cây sáo ngọc, thổi theo làn điệu tiếng đàn của Hạng Quân Văn.

A. .... Hay cho một Phượng Cửu! Đây lòng Bách Lý Giao không thể không đánh thừa nhận ánh mắt Phượng Cửu so với hắn hảo, có thể phát hiện chỗ đặc biệt của Hạng Quân Văn. Vừa nhìn thấy bộ dáng hai người này mặt mày đưa tình, Bách Lý Giao nảy ra một ý, phân phó cung nhân lấy dao cạo cằm đến, ngón tay khảy nhẹ trên huyền cầm, hòa cùng tiếng địch xướng lên.

Đây là cái tình huống gì? Văn võ bá quan Thương Nguyệt quốc lúc này đều sợ ngây người, một là vũ đạo của Hạng Quân Văn đem đến cho bọn họ kinh diễm chưa từng thấy, thứ hai là Bắc Nam hai vị công tử cư nhiên vì Hạng Quân Văn hợp tấu! Đây quả thực là thiên hạ kỳ văn!

“Diệu vũ! Diệu Âm!” Trịnh Khắc rung đùi đắc ý, hắn làm hoàng đế mặc dù ở phương diện chính vụ không biết gì cả, nhưng đối âm luật lại là hết sức am hiểu, chính mình cũng là ca thủ ở phương diện này, cho nên sau khi nhìn đến Nghê thường Vũ Y của Hạng Quân Văn, Trịnh Khắc hoàn toàn đã quên mất vừa rồi đặt cửa ở trên người Hạng Quân Nhu, chỉ vì Hạng Quân Văn trầm trồ khen ngợi.

Nhìn thấy tất cả mọi người bị Hạng Quân Văn hấp dẫn, trong lòng bàn tay Vân Tranh đỏ mặt hỏi.

Làm sao có thể! Vân Tranh hoàn toàn không tin hai mắt của mình. Rõ ràng nói nàng cái gì cũng không biết, vì sao Hạng Quân Văn hiện tại lại nhất mình kinh nhân như thế? Vân Tranh ở phương diện vũ đạo rất thiên phú, từng bởi vì Kinh hồng vũ mà nổi tiếng, nhưng hiện tại sau khi nhìn đến Nghê thường Vũ Y vũ của Hạng Quân Văn, tràn đầy tự tin trong lòng ả toàn bộ biến mất hầu như không còn, thay thế vào là sợ hãi cùng khản trương.

Một bên Công Tôn Triều Tịch nhìn thấu Vân Tranh dị thường, nở nụ cười lạnh. Xem ra, nàng vẫn là xem thường Hạng Quân Văn, không nghĩ tới lúc này đây Hạng Quân Văn sẽ gây cho người kinh hi lớn như vậy. Bất quá. .... Bấm đốt ngón tay tính thời gian, hắn là sắp tới. Công Tôn Triều Tịch khoe miệng mỉm cười, nhìn chăm chăm y phục của Hạng Quân Văn.

“Tê ——” Đang ở thời khắc mấu chốt, Hạng Quân Văn nghe thấy một cái thanh âm khác thường.

Không tốt!

Ngay lúc đại lung của Hạng Quân Văn sắp rơi xuống, nàng thuận tay xé xuống một đoạn hồng trù, khóa lại trên người, mà hai chân của nàng, cũng nhẹ nhàng điểm, ngón tay ở cầm huyền lên hoa động một vòng, âm phù dừng lại.

Một khúc, rốt cục kết thúc.

Hạng Quân Văn hành lễ với mọi người, vừa mới đứng lên, một kiện trường bào màu đỏ khoác vào trên người nàng. Hạng Quân Văn ngẩng đầu, chống lại cặp mắt bốc hỏa kia của Phượng Cửu. Hắn cũng nhìn ra có vấn đề!

“Ba ba ba ——” Nguyên Việt vỗ tay đầu tiên, trong lúc nhất thời, đại diện phi thường náo nhiệt, tất cả mọi người đứng lên vì Hạng Quân Văn hoan hô, chỉ có Phượng Cửu sắc mặt hết sức khó coi, một đôi phượng nhãn giống nhím gió tuyết bắn về phía Công Tôn Triều Tịch.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Trần ai lạc định (Hết thấy đều kết thúc)

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

“Không, không phải ta.” Công Tôn Triều Tịch một trận sợ hãi, lui về sau hai bước. Nàng không nhìn lầm, trong mắt Phụng Cửu có một loại chán ghét sâu đậm, giống như ả là cái thứ gì đó thật dơ bẩn, chỉ cần liếc mắt một cái thôi cũng sẽ khiến hắn cảm thấy ghê tởm. Công Tôn Triều Tịch thậm chí tin chắc, nếu nơi này không phải là hoàng cung Thương Nguyệt quốc, nếu ả không còn danh hiệu Trưởng Công chúa, Phụng Cửu nhất định sẽ không lưu tình chút nào đem nàng làm thịt.

“Không phải người?” Nghe xong lời nói của Công Tôn Triều Tịch, Phụng Cửu cảm thấy phi thường nực cười. Tất cả mọi người đắm chìm trong điệu múa Nghe Thường Vũ Y của Hạng Quân Văn, chỉ có hơi thở của Công Tôn Triều Tịch hung phấn hỗn loạn trong âm mưu, hơn nữa lúc vừa rồi Hạng Quân Văn đi, nàng rõ ràng có cùng cung nhân thông đồng, lúc này thề thốt phủ nhận, cho hắn là người mù sao?

Phụng Cửu không nói hai lời, trực tiếp đem cung nhân vừa rồi lôi ra từ trong đám đông, vứt trên mặt đất.

Sức lực Phụng Cửu to lớn, khiến cho đầu gối của hai kẻ này va chạm vào mặt đá, bởi vì lực va đập vô cùng lớn nên chấn thành gãy xương.

Tiếng xương gãy “răng rắc” cùng tiếng cung nhân hét chói tai khiến cho đại diện an tĩnh lại, tất cả mọi người nhìn Hạng Quân Văn được bọc kín trong hồng y cùng Phụng Cửu một thân tức giận ngút trời. Có người thông minh liên lạc với chuyện cuối cùng đã xảy ra, đều đoán được chuyện này có vấn đề, Công Tôn Triều Tịch thật sự là ăn gan hùm mật gấu, cũng dám chọc tên điên Phụng Cửu này!

“Nói, ai sai khiến các ngươi động chân động tay trên y phục Văn Văn!” Phụng Cửu song chưởng một trái một phải đặt lên đỉnh đầu hai người, bỏ đi hồng y, lúc này hắn một thân áo bào trắng, trắng như tuyết, cộng thêm hàn khí âm trầm trên mặt, nhìn giống như bang hà ngàn năm, khiến cho không người nào có thể tới gần.

“Không, không phải nô tỳ!” Cung nhân thấy Phụng Cửu như thế, đương nhiên sợ hãi, muốn dập đầu cầu xin tha thứ, bất đắc dĩ đầu các nàng giống như mọc từ trên tay Phụng Cửu mà ra, căn bản không thể động đậy.

Trên đầu gối truyền đến đau đớn cùng cái loại sợ hãi từ vong bao phủ trên đỉnh đầu, khiến cho trong mắt cung nhân đều là hàn ý.

“Là ai, nói!” Phụng Cửu lại tới gần, cung nữ trẻ tuổi run rẩy một trận, chỉ hướng Công Tôn Triều Tịch. “Là trưởng công chúa sai nô tỳ làm! Là chủ ý của Trưởng công chúa! Nô tỳ cũng là bất lực!”

“Người, người nói bậy!”

Bị người vạch trần ngay trước mặt, sắc mặt Công Tôn Triều Tịch trở nên đặc biệt khó coi, vội vàng xua tay phủ nhận, “Người thật to gan! Cũng dám vu oan hãm hại ta! Người đâu, đem hai cái tiện tì này lôi ra ngoài đánh chết!”

Công Tôn Triều Tịch vốn dĩ chỉ là hy vọng y phục Hạng Quân Văn rơi xuống, khiến cho nàng ở mọi người trước mặt lộ ra thân thể, mất mặt, không nghĩ tới cuối cùng chẳng những Hạng Quân Văn tránh được, còn bị Phụng Cửu phát hiện, lúc này còn bị hai cái cung nhân làm chứng, ả chỉ có thể cắn chặt răng, chết không thừa nhận.

“Thật sự trưởng công chúa sai nô tỳ làm, nô tỳ không có nói dối!” Hai cung nữ thấy Công Tôn Triều Tịch đem các nàng đang sống đi đánh chết, vội vàng đi cầu Phụng Cửu, “Nô tỳ thật sự là oan uổng, tha nô tỳ một mạng đi ——”

“Oan uổng?” Phụng Cửu nhẹ giọng cười, “Các ngươi sợ nàng ta, chẳng lẽ không sợ ta sao?”

Ngay lúc Phụng Cửu muốn động thủ, Hạng Quân Văn khoác hồng y đi đến bên cạnh hắn.

“Ta không sao, các nàng cũng chẳng qua đáng thương là chấp hành mệnh lệnh của người khác thôi ——” Dưới hồng y, Hạng Quân Văn đưa tay nhẹ nhàng phủ ở trên mu bàn tay Phụng Cửu, “Thả các nàng đi!”

Hạng Quân Văn cũng không phải là cứu hai người này, nàng biết được, dù cho Phụng Cửu thu tay lại, các nàng đắc tội Công Tôn Triều Tịch, cuối cùng cũng là chỉ còn đường chết. Chỉ là, nàng không hy vọng tay của Phụng Cửu ở chỗ này nhiễm huyết. Dù sao vì người như vậy làm bẩn tay, không đáng.

Cảm nhận được trong lòng bàn tay nhỏ bé mềm mại của Hạng Quân Văn truyền đến cảm giác lo lắng, lửa giận trong mắt Phụng Cửu dần dần bình ổn. Đúng rồi, hai người này cuối cùng khó thoát khỏi cái chết, hắn cần gì vì bọn họ làm bẩn tay của mình.

Thái độ của Phụng Cửu khiến cho Bách Lý Giao bên cạnh liên tục lấy làm kỳ lạ. Thì ra trên thế giới này thế nhưng còn có người có thể bình ổn lửa giận của Phụng Cửu, Hạng Quân Văn này, quả nhiên không phải nhân vật nhỏ!

Biểu tình của Phụng Cửu, Công Tôn Nam thấy rõ ràng, lại nhìn bộ dáng hai cung nhân, Công Tôn Nam đã tình huống nghĩ đến nữ nhi bảo bối của mình đã làm cái gì. Hồ đồ! Chẳng lẽ nàng không thấy được Phụng Cửu dung túng Hạng Quân Văn đến mức độ nào ư? Thế nhưng làm ra chuyện tình thiếu đầu óc như thế! Thành sự thì thiếu bại sự có thừa!

“Hôm nay là ngày vui của Thái hậu, ta sẽ không so đo những chuyện này. Bất quá ——” Phụng Cửu nhìn về phía Công Tôn Triều Tịch, khoe miệng cong lên một cái tươi cười tàn khốc, “Nếu còn có lần sau, dù cho ngươi có là công chúa một nước, ta cũng sẽ không bỏ qua ngươi!”

Tuy rằng Phụng Cửu cũng không truy cứu trách nhiệm, nhưng ở trước mặt người của tứ quốc nói như vậy, chắc chắn là đem mặt mũi Công Tôn Triều Tịch dẫm nát dưới lòng bàn chân, đồng thời bị hấn giẫm phải, còn có khuôn mặt già nua của Công Tôn Nam. Trong lúc nhất thời, không khí trở nên khàn trương, Công Tôn Nam nhìn về phía Công Tôn Triều Tịch, cũng bất chấp trong mắt nữ nhi hàm chứa lệ, trực tiếp quát lớn một tiếng “Khốn kiếp, còn không lui xuống!”

Ở bên sự dả kích của Phụng Cửu cùng Công Tôn Nam, Công Tôn Triều Tịch “Oa” một tiếng, che mặt chạy đi ra ngoài.

“Triều Tịch ——” Hoàng hậu nhìn thấy nữ nhi như thế, khó tránh khỏi đau lòng, vừa mới đứng lên, Công Tôn Nam liền thấp giọng quát lớn, “Ngồi xuống! Để cho nó tự mình tỉnh lại, đều bị ngươi cung chịu thành ra cái bộ dáng này!”

Hoàng hậu nguyên bản tính cách nhu nhược, lúc này nhìn thấy Công Tôn Nam tức giận như vậy, hơn nữa vấn đề cũng là ở trên người nữ nhi của mình mà ra, chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi xuống, tiếp tục giống như tượng gỗ ngồi ở bên cạnh Công Tôn Nam. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Nhân chuyện này xảy ra, Phụng Cửu dứt khoát ôm Hạng Quân Văn trở lại chỗ ngồi của hắn, trực tiếp để cho Hạng Quân Văn ngồi ở trọng lòng ngực của mình, hướng mọi người tuyên thệ của nữ nhân này ở trong lòng mình.

“Phụng Cửu, đừng như vậy, nhiều người……” Đối với hành động đột ngột của Phụng Cửu, Hạng Quân Văn đỏ bừng mặt. Tuy rằng hai người bí mật thân mật rất nhiều, nhưng nơi này dù sao cũng là thọ yến Thái hậu, có nhiều ánh mắt nhìn vào như vậy, Hạng Quân Văn vẫn là có chút thẹn thùng.

“Từ từ sẽ thành thói quen. Bản thân ta muốn nhìn xem, còn có ai đánh chủ ý lên nữ nhân của ta!” Phụng Cửu làm sao không biết thiên hạ ở trong lòng thẹn thùng, nhưng mà hắn hết sức hưởng thụ thời khắc ở trước mặt công chúng thừa nhận quan hệ của bọn họ như thế, hơn nữa, bộ dáng nàng mặc y phục của hắn, khiến cho tâm Phụng Cửu nhìn không được rung động. Tuy rằng y phục kia khoác vào trên người Hạng Quân Văn có vẻ rộng thùng thình, nhưng Hạng Quân Văn lúc này lại có một phen phong vị khác.

Phụng Cửu hết sức thành thạo tìm một cái tư thế thoải mái cho Hạng Quân Văn, nắm trọn hông của nàng, dùng Hồng y đem Hạng Quân Văn bao vây thật kỹ lưỡng.

Hiện tại, Hạng Quân Văn cùng Phụng Cửu hoàn toàn đảo lộn màu sắc. Sau khi Phụng Cửu cởi hồng y, y phục bên trong thể nhưng thuần trắng như tuyết, mà cho tới bây giờ Hạng Quân Văn chỉ mặc váy trắng, lúc này bị đôi hồng y, hai má trắng nõn nhiễm lên một vàng ửng đỏ mờ nhạt, thể nhưng so với bình thường càng nhiều thêm một phần nhan sắc.

Hành động của Phụng Cửu không thể nghi ngờ đã nói cho mọi người biết Hạng Quân Văn ở chỗ hắn nhưng là tâm can bảo bối yêu thương, lại đâm vào hai mắt Vân Tranh thấy máu.

Bọn họ thể nhưng lộ liễu thân mật đến mức này? Ai tới nói cho ả đây rốt cuộc là sao lại thế này? Phụng Cửu lúc nào thì quen Hạng Quân Văn? Hai người khi nào thì tốt như vậy?

Ngón tay Vân Tranh đâm thật sâu vào trong lòng bàn tay, ả có thể tưởng tượng cảm giác được cảm giác đau đớn khi móng tay cắt qua lòng bàn tay. Vân Tranh thậm chí muốn tiến lên bắt lấy Phụng Cửu hỏi cái này rốt cuộc là vì sao, vì sao không chọn chọn ả? Chẳng lẽ Hạng Quân Văn thật sự so với ả tốt hơn nhiều như vậy sao?

Chỉ là, vô luận trong lòng Vân Tranh có bao nhiêu không cam lòng, ả vẫn duy trì lý trí cùng bình tĩnh như trước. ả đi qua như vậy làm cái gì? Phụng Cửu cùng Hạng Quân Văn đã có hôn ước, ả tùy tiện đi qua, chỉ dễ bị người nhạo báng. Giờ này khắc này, ả duy nhất có thể làm chính là chiến thắng Hạng Quân Văn ở phần thi vũ đạo, như vậy ả liền có thể quang minh chính đại đặt điều kiện với Hạng Quân Văn.

Hành động trực tiếp của Phụng Cửu kích phát tính tình háo thắng của Vân Tranh, tuy rằng vừa rồi biểu hiện của Hạng Quân Văn quả thật rất ngoài dự đoán mọi người, đánh Vân Tranh một cái trở tay không kịp, thậm chí ở mỗi một khắc khiến cho Vân Tranh xem chút mất đi tự tin, trở nên tự ti, nhưng mà hiện tại, nhìn thấy hai người kia ân ái ái ái, khăng khăng ta ta bộ dáng ngọt ngào, Vân Tranh hoàn toàn bạo phát. ả nhất định phải thắng Hạng Quân Văn!

Vân Tranh lựa chọn vũ đạo như trước là Kinh Hồng vũ ả am hiểu nhất cũng ưu tú nhất, Kinh Hồng vũ là điệu múa khiến Vân Tranh thành danh, cũng là đòn sát thủ của ả. Vì điệu vũ này, ả bí mật ăn không biết bao nhiêu khổ, bị bao nhiêu tội, kia đều là điều mà thường nhân không thể tưởng tượng đến. Hôm nay, ả cũng phải dùng Kinh Hồng vũ chinh phục tất cả mọi người, còn muốn áp đảo Hạng Quân Văn, triệt triệt để để chinh phục Phụng Cửu, có được trái tim của hắn!

Khi âm nhạc vang lên, Vân Tranh một thân quần lụa mỏng màu tím bắt đầu theo âm nhạc khởi vũ. Vũ điệu của ả chắc chắn là xinh đẹp, nhiều năm tập luyện như vậy, đồ nhiều mồ hôi như vậy, mới có được Kinh Hồng vũ hôm nay, cộng thêm tâm háo thắng của Vân Tranh bị kích phát, lại đem nhẹ như kinh hồng bày ra vô cùng nhuần nhuyễn, thẳng bức Nghệ Thuật Vũ Y vũ của Hạng Quân Văn.

Hạng Quân Văn tựa vào trên người Phụng Cửu, nhìn mồ hôi tình mịn trên khuôn mặt kiều mỵ của Vân Tranh, trong thâm tâm cảm thấy Vân Tranh cũng chẳng dễ dàng gì. Rõ ràng là một ma ốm, yêu một nam nhân mà bất chấp tất cả, dũng khí đáng khen, thiết tình đáng khen. .... Chỉ là, tình yêu không phải đơn phương tình nguyện liền có thể thành công.

“Sao thế?” Nhận thấy được thiên hạ trong lòng khác thường, Phụng Cửu cúi đầu hôn lên trên trán Hạng Quân Văn, “Có phải ngồi như vậy không thoải

mái hay không?”

“Không có.” Hạng Quân Văn lắc đầu, càng thêm kẻ sát Phượng Cửu.

Chẳng biết tại sao, thời điểm dựa sát vào Phượng Cửu, Hạng Quân Văn cảm thấy chính mình rất hạnh phúc. Tuy rằng hắn đối với người khác lãnh mạc vô tình, nhưng mà đem mặt mềm mại nhất của hắn đều phô bày ở trước mặt nàng, từ điểm đó mà nói, nàng so với Vân Tranh kia yêu thầm Phượng Cửu nhiều năm như vậy là hạnh phúc nhiều rồi.

“Có phải hay không lo lắng kết quả?” Tay Phượng Cửu thò vào trong hồng y, cầm tay nhỏ bé của Hạng Quân Văn, “Ta tin tưởng người nhất định sẽ đầu danh! Cho dù không được đầu danh cũng không cần khẩn trương, ở trong mắt ta người là tốt nhất!”

Biểu tình của Phượng Cửu, là dịu dàng trước nay chưa từng có. Hôm nay Hạng Quân Văn đã gây cho hắn rất nhiều kinh hi, để hắn biết đến một mặt không tầm thường của nàng, chỉ cần điểm này, đã đủ để cho hắn cao hứng ba ngày ba đêm.

“Đừng sợ, có ta!” Phượng Cửu lại hôn lên cái trán Hạng Quân Văn an ủi.

Hai người này vô cùng thân thiết, khiến cho mọi người mở rộng tầm mắt. Đây vẫn là cái mặt lạnh phượng thiếu chủ không gần nữ sắc kia sao? Vì sao hắn ân tình đưa tình như vậy, còn không cố kỵ nam nữ hôn trán Hạng Quân Văn? Bọn họ ở đây diễn đêm hoa chúc tân hôn? Vài trăm người ở đây chẳng lẽ đều là bài trí sao?

Hạng Quân Văn không biết là, một cái hôn này của Phượng Cửu, khiến cho Vân Tranh vốn dĩ phát huy bình thường trực tiếp thất thường, một cái thất thần, dưới chân Vân Tranh mất thăng bằng, thẳng tắp ngã trên mặt đất, lập tức sái chân. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Xi ——” Trịnh Khắc là người đầu tiên cười ra tiếng, “Dụng tâm không chuyên, điệu vũ này bị hủy!”

Trịnh Khắc tuy rằng nói chuyện rất không cho mặt mũi, nhưng điều hắn nói xác thực thực là sự thật. Bởi vì Vân Tranh thất thần, vốn dĩ Kinh Hồng vũ tốt đẹp nửa đường phê bỏ, Vân Tranh thất hồn lạc phách ngồi dưới đất, ánh mắt trống rỗng nhìn Phượng Cửu, vẻ mặt đều là bất khả tư nghị.

“Vì sao, Cửu ca ca? Vì sao là nàng?” Vân Tranh cảm thấy ngực đau quá đau quá, ở một khắc Phượng Cửu hôn Hạng Quân Văn kia, ả cho là mình nhìn lầm, sau khi định thần lại, Phượng Cửu lần thứ hai hôn Hạng Quân Văn, Vân Tranh mới xác định, người nọ là Phượng Cửu ả yêu nhiều năm như vậy.

Vì sao phải như thế? Vì sao lại tàn nhẫn với ả như vậy? Vân Tranh lắc đầu, nước mắt trong suốt từ hai má tròn bóng như ngọc của ả chảy xuống xuống dưới, từng giọt một rơi tích tắc trên mặt đất.

Mỹ nhân rơi lệ, chắc chắn là rung động lòng người, đặc biệt là Vân Tranh vẫn có danh xưng thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, cộng thêm nàng đối với Phượng Cửu si tình nhiều năm, đều là mọi người đều biết chuyện tình, lúc này nàng động tình rơi lệ như thế, mà ngay cả người lãnh tâm nhin không được trong lòng cảm thán vận mệnh bất công.

Nhìn thấy Vân Tranh như vậy, Hạng Quân Văn không biết nói cái gì cho phải. Nàng không biết làm sao an ủi người, cũng sẽ không đi an ủi một kẻ muốn cùng nàng tranh Phượng Cửu, dứt khoát làm bộ như cái gì cũng không biết, rúc đầu vào trong lòng Phượng Cửu.

“Một nhọc?” Phượng Cửu xoa lưng Hạng Quân Văn.

“Ừ.” Hạng Quân Văn hừ một tiếng. Nàng rõ ràng cảm giác được ánh mắt mọi người nhìn nàng không tốt, giống như nàng là đầu sỏ khi dễ Vân Tranh, thật vô tội!

“Vậy chúng ta trở về.”

Phượng Cửu ôm Hạng Quân Văn đứng lên, hướng Công Tôn Nam cùng Triệu Mạn qua loa hành lễ, “Văn Văn không thoải mái, chúng ta đi trước một bước.”

Nhìn thấy Phượng Cửu làm theo ý mình, Công Tôn Nam có chút không biết nói gì, nhưng mà cũng không thể tránh được. Phượng Cửu đã nói như vậy, chẳng lẽ hắn còn có thể dùng Vua của một nước đến áp Phượng Cửu hay sao? Phượng Cửu mang thù, đắc tội Phượng Cửu cũng không có kết cục tốt, Công Tôn Nam còn muốn sống lâu vài năm, dứt khoát gạt đầu.

“Tốt tốt, các người đi thôi!”

“Đợi chút!” Ngay lúc Phượng Cửu cùng Hạng Quân Văn sắp rời đi, Vân Tranh đứng lên, chân cả thọt, khập khiễng đi về phía Hạng Quân Văn. Lúc này, ả không hề nhìn Phượng Cửu, chỉ là nhìn chăm chăm vào Hạng Quân Văn, giống như muốn đào ra một cái động trên người nàng.

“Thái Bình quận chúa, một vòng này, ta bại bởi người, nhưng mà trận đấu vẫn chưa xong! Còn có một người chưa khiêu vũ, người còn chưa thắng, cho nên không thể đi! Nếu người đi, coi như người nhận thua! Phải dựa theo quy tắc mà làm!”

Lời cuối cùng, Vân Tranh cơ hồ là rống ra. ả lúc này không bao giờ muốn đi trông nom sắc mặt Phượng Cửu sẽ khó coi cỡ nào nữa, chỉ là cảm thấy Hạng Quân Văn mới là đầu sỏ cướp đi hạnh phúc của ả, hết thấy bị kịch của ả đều là do Phượng Cửu nhận thức Hạng Quân Văn.

Đối với lời của Vân Tranh, Phượng Cửu khinh xuy một tiếng, “Các người đều không thắng được Văn Văn!”

“Không nhất định!” Vân Tranh tiến lên từng bước, “Hạng Quân Văn, chẳng lẽ ngay cả dừng khí lưu lại xem kết quả người đều không có sao? Nếu ngay cả chút đảm lượng ấy đều không có, thì người không xứng với Phụng Cửu!”

“Đù ——” Thấy Vân Tranh lập đi lập lại nhiều lần từ “không xứng” mà nói Hạng Quân Văn, Phụng Cửu rống một tiếng, “Vân Tranh, người thua! Từ lúc nàng tiến vào trong lòng ta, người liền thua! Cho nên, không cần đau khổ dây dưa, mời giữ lại tôn nghiêm cuối cùng cho chính mình!”

“Ta không cần tôn nghiêm! Ở thời điểm ta yêu người, ta vốn không còn tôn nghiêm đáng nói!” Vân Tranh khóc lớn lên, muốn tiến lên ôm lấy lưng Phụng Cửu, lại bị Phụng Cửu nhún mảy tránh thoát, để lại một vòng ôm trống trơn, mờ ra rất lớn.

Nếu nói vô tình, Hạng Quân Văn có thể khẳng định Phụng Cửu nhất định là nam nhân vô tình nhất trên đời. Lời của hắn “Tàn nhẫn” như vậy đối với nữ hài tử mà nói là đã kích thật lớn, là nữ nhân đều không chịu nổi khi người ta nói mình như vậy.

“Phụng Cửu, ta muốn chờ kết quả cuối cùng.”

Thấy Vân Tranh chắn ở cửa đại điện, chết sống cũng không chịu nhường đường, Hạng Quân Văn nhô đầu ra, “Như thế, ngày sau cũng sẽ không có người dị nghị!”

“Được ——” Vân Tranh đau khổ cầu xin nửa ngày, Phụng Cửu đều không có chút nhượng bộ, lại bởi vì một câu của Hạng Quân Văn, Phụng Cửu về lại chỗ, khiến cho mọi người lại một lần nữa tình huống nhận thức đến năng lực của Hạng Quân Văn.

Rốt cục, đợi cho Hạng Quân Nhu lên sân khấu. Sau khi đã trải qua Nghê Thường Vũ Y vũ như mộng như ảo của Hạng Quân Văn cùng Kinh Hồng vũ thất bại của Vân Tranh, tìm Hạng Quân Nhu đập lợi hại. Không phải bởi vì kinh hi, mà là bởi vì sợ hãi. Vân Tranh đều thua, ả sẽ thắng sao? Huống chi vừa lên sân, Hạng Quân Nhu liền cảm nhận được ánh mắt như đao kiếm của Phụng Cửu, làm cho ả kim không được rung mình, vốn dĩ lo lắng, hiện nay lại sợ.

Phụng Cửu biểu hiện rất rõ ràng, chắc chắn là muốn áp chế Hạng Quân Nhu, khiến cho trận tỷ thí nhàm chán này nhanh chóng chấm dứt. Nam nhân, giúp nữ nhân của mình là chuyện thiên kinh địa nghĩa! Cho nên chờ Hạng Quân Nhu vừa lên sân, Phụng Cửu sẽ không ngần ngại gây áp lực cho ả.

“Phụng Cửu, người làm như vậy có điểm không phúc hậu! Đây chính là em vợ của người. Bách Lý Giao ở bên cạnh tự nhiên là cảm nhận được khí tức trên người Phụng Cửu phát ra. Nam nhân này, thế nhưng vì giúp nữ nhân của mình lại làm ra cái việc không có giới hạn này, thực sự khiến cho mọi người mở rộng tầm mắt! (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Ta nguyện ý, liên can người cái rắm!”

Phụng Cửu liếc mắt xem thường, lại nói tiếp hôm nay Bách Lý Giao ngáng chân Hạng Quân Văn không ít, tuy rằng cuối cùng y dùng dao cầm phối nhạc, cũng coi như giúp Hạng Quân Văn một phen, nhưng mà ai khiến y giúp?! Đó chính là nữ nhân của hắn, hắn sẽ không che chở sao! Lại cần một ngoại nhân đến chen chân! Chỉ một điểm này, để cho Phụng Cửu đủ tức giận!

Tay Bách Lý Giao chơi đùa hạt hạch đào, nhìn bộ dáng Hạng Quân Nhu thật cẩn thận khởi vũ, nhìn không được lắc lắc đầu, “Phụng Cửu, người còn chưa có kết hôn, ta thấy thế nào người hiện tại đã biến thành một thê nô? Hay là tình yêu có thể làm cho nam nhân trở nên mù quáng? Nếu như thế, ta tình nguyện cả đời cô độc!”

“Người không nói lời nào không có người cho là người cảm điếc!” Hạng Quân Văn ứng thanh trả lời một câu, lời này, rất đúng khẩu vị Phụng Cửu, lúc này “Ha ha” cười, mà nụ cười này của hắn, dọa đến mức tay Hạng Quân Nhu run lên, cây quạt trong tay rơi xuống đất, Phiến Tử vũ hoàn hảo cứ như vậy trở nên chẳng ra cái gì cả.

Nhất thời, Hạng Quân Nhu đỏ mặt, nàng rốt cục cảm nhận được sự xấu hổ vừa rồi của Vân Tranh. Bất quá Hạng Quân Nhu không phải Vân Tranh, nàng như trước kiên trì tới cuối cùng, đem toàn bộ điệu vũ múa ra.

Kết quả, tự nhiên là Hạng Quân Văn thắng.

Triệu Mạn cười híp mắt nhìn Hạng Quân Văn, trong mắt giả trang từ ái cùng quan tâm, “Văn Nhi hôm nay thật sự là khiến cho ai gia chấn động, ai gia lần đầu tiên biết được Văn Nhi tài cười ngửa cùng bán cung đều tốt như vậy, còn có thể vẽ tranh, có thể đối câu đối, múa cũng kinh người như vậy. Xem ra, bình thường Văn Nhi đều ẩn tàng, đem tất cả đều giấu điếm đi.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Ta muốn hắn!

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Đối với Hoàng Thái hậu như vậy, trong lòng Hạng Quân Văn chỉ có một câu, “Không có tiện nhất, chỉ có tiện hơn.” Đương nhiên, những lời này nàng không có khả năng nói ra, cũng may bên người có Phụng Cữu này làm nui cho nàng dựa vào, cũng không cần giả vờ yếu ớt.

Tuy rằng Hạng Trị Chung đối với Hạng Quân Văn cũng là trân trọng có thêm, nhưng từ trình độ nào đó mà nói, Hạng Trị Chung vẫn là muốn phục tùng dưới hoàng quyền, nàng không muốn phụ thân này vì bảo vệ nàng mà đắc tội người ở trên, không muốn làm cho Hạng Trị Chung khó xử. Hắn cũng chịu nàng, nàng cũng phải vì hắn mà bỏ qua!

“Thế nhân giai dĩ sắc độ nhân, ánh mắt mọi người đều nhìn chăm chăm vết bớt trên mặt ta, chỗ nào sẽ đi quan tâm ta rốt cuộc là người như thế nào, rốt cuộc có đức tính tốt gì chứ?”

*Thế nhân giai dĩ sắc độ nhân: Thế gian lấy nhan sắc làm thước đo con người.

Một câu nói hàm hồ, từ lạng bặt thiên can, đem lời của Triệu Mạn đánh tan.

Nghe Hạng Quân Văn nói như vậy, Triệu Mạn đầu tiên là sửng sốt, sau đó cười lớn. “Ha ha, Văn Nhi nói đến rất có đạo lý. Hôm nay ai gia thấy được, Văn Nhi của chúng ta thông minh lanh lợi, là một tài nữ đứng đầu! Lần tỷ thí này, Văn Nhi là đầu danh! Văn Nhi muốn ai gia đưa người lễ vật gì nào?”

Người thắng có thể từ chỗ Triệu Mạn có được phần thưởng, những người khác đều hâm mộ nhìn Hạng Quân Văn, không biết nàng sẽ mở miệng muốn cái gì.

Hạng Quân Văn ra vẻ trầm tư, tùy tay chỉ, chỉ vào một cái cung nhân phía sau Triệu Mạn. “Nếu Thái hậu đã mở miệng, ta lại cự tuyệt thì có vẻ quá mức làm ra vẻ. Không bằng, Thái hậu đem hân ban cho ta đi!”

Theo hướng Hạng Quân Văn chỉ, mọi người thấy phía sau Triệu Mạn là Dự Tịnh một thân y phục thị vệ.

Khi Dự Tịnh biết được Hạng Quân Văn chỉ rõ muốn hắn, muốn Triệu Mạn đem mình thưởng cho nàng, lúc ấy sắc mặt liền tầm xuống. Nữ nhân kia là cố ý! Dự Tịnh thậm chí từ trong mắt Hạng Quân Văn thấy được mùi vị “âm mưu”. Kê lờ đảo! Vừa nghĩ tới lúc trước chính mình bị Hạng Quân Văn lột trần thành một thân chật vật vút ở Thủy đàm, nếu không phải hiện tại ở cung yến, hơn nữa bên người Hạng Quân Văn còn có Phụng Cữu, hắn đã sớm xông đến bắt nàng!

Hạng Quân Văn ngay từ đầu đã nhận ra người sau lưng Triệu Mạn là đệ đệ trong cặp huynh đệ song bào, lúc trước ở Huyền nhai bị Dự Tịnh làm cho thâm như vậy, lúc này hắn cư nhiên còn dám quang minh chính đại xuất hiện, vậy thì đừng trách nàng không khách khí.

Đối với việc Hạng Quân Văn mở miệng muốn một nam nhân, Phụng Cữu không kịp phản ứng, chờ hắn hiểu được, khuôn mặt yêu nghiệt lập tức xỉ xuống, bàn tay mang theo nồng đậm ghen tuông bắt lấy thắt lưng Hạng Quân Văn, nhẹ nhàng nhéo một cái. Tuy rằng tâm tình khó chịu, Phụng Cữu cũng không dám đem Hạng Quân Văn nắn đau, chỉ là biểu đạt bất mãn của mình, khiến cho mùi dấm vấy quanh nàng.

Thấy Phụng Cữu bộ dáng ăn dấm chua, Hạng Quân Văn cũng không đáp lại, chỉ là nắm lấy tay hắn, lại cho hắn một cái ánh mắt an tâm. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Triệu Mạn hoàn toàn không nghĩ tới Hạng Quân Văn sẽ muốn Dự Tịnh, vốn dĩ muốn ban cho nàng trân bảo, làm cho nàng trở thành cái đỉnh trong mắt chúng nữ, nhưng nàng cư nhiên đòi Dự Tịnh, xem ra, Hạng Quân Văn thật sự mang thù.

“Này.....” Triệu Mạn cười đến có chút “xấu hổ”, “Văn Nhi, hắn là thị vệ hoàng cung, ngươi muốn hắn làm cái gì?”

Triệu Mạn giả bộ hồ đồ, Hạng Quân Văn thoải mái cười.

“Ta lúc trước bị người bắt cóc, trong đó có người cùng thị vệ trưởng này đặc biệt giống. Đương nhiên, bọn cướp khẳng định không phải là thị vệ của Thái hậu. Bất quá, bọn cướp kia biết được bắt nhầm người, hảo tâm phóng ta trở về nhà, trong lòng ta đối với hắn hết sức cảm kích, không biết làm sao cảm tạ. Cho nên nhìn thấy người thị vệ này, ta cảm thấy rất thân thiết, muốn lưu ở bên người.”

Hạng Quân Văn vừa nói như vậy, Phụng Cữu đương nhiên rõ ràng nguyên do, không cho Triệu Mạn phản bác, trực tiếp hát đệm, “Nếu Văn Văn đều nói như vậy, vẫn xin Thái hậu cho cái ân điển. Sau thọ yến, ta sẽ dẫn Văn Văn đi Bàn Long thành, trên đường cũng không đủ người hầu hạ. Người bên cạnh Thái hậu tự nhiên là có năng lực, có người như vậy hầu hạ Văn Văn, ta cũng yên tâm.”

Đến Phụng Cữu đều mở miệng nói, Triệu Mạn dù cho muốn ngăn cản cũng mất mặt.

Lời của Hạng Quân Văn không thể nghi ngờ lộ ra tin tức cho Công Tôn Nam, người bắt cóc nàng quả thật chính là người của Thái hậu, mà bên người Thái hậu còn có cao nhân như thế, khiến cho Công Tôn Nam không khỏi nghĩ tới Hắc Bạch Sát. Xem ra, Triệu Mạn quả nhiên là tra xét chuyện năm đó, thậm chí hoài nghi Hạng Quân Văn.

Công Tôn Nam vốn dĩ đã nghi, bị Hạng Quân Văn nhắc nhở, lại càng thêm đề phòng Triệu Mạn.

“Mẫu hậu, bất quá là một tên thị vệ, thử xem không bằng đưa hắn thưởng cho Thái Bình quận chúa đi! Quận chúa gả xa, bên người xác thực cần dùng người. Người xưa nay đau lòng Văn Nhi, sao không thành toàn nàng chứ!”

Lời của Công Tôn Nam, trực tiếp đem Triệu Mạn bức đến ngõ cụt. Phải biết rằng, hai huynh đệ Dự Phi cùng Dự Tịnh vốn dĩ chính là cảm đầu của Hắc

Bạch Sát, Hạng Quân Văn mở miệng liền chỉ định Dự Tịnh, đây không phải là làm khó nàng, chặt đứt trợ thủ đắc lực của nàng sao!

“Dự Tịnh a, ngươi nghĩ như thế nào?” Triệu Mạn vuốt ngón tay lên chiếc nhẫn hoa sen, càng nghĩ càng cảm thấy uất nghẹn, ngày sinh của mình, một đám người cố tình tới bức nàng.

“Thần nguyện chết, cũng không nguyện ý đi theo Thái Bình quận chúa.”

Biết được Hoàng Thái hậu khó xử, Dự Tịnh lựa chọn kháng chỉ.

“Nha?” Triệu Mạn trong lòng một trận thoải mái. Miệng vừa thò ra một hơi, lời của Hạng Quân Văn liền nhẹ nhàng bay tới, “Vậy ngươi liền đi chết đi!”

“Khụ khụ ——” Công Tôn Nam một ngụm rượu trực tiếp sặc.

Tuy rằng lời của Hạng Quân Văn không phải tin vui, nhưng mà hắn nghe xong lại thấy thoải mái. Lão yêu bà kia không biết tại sao, bắt đầu truy tra chuyện năm đó. Nếu Hạng Quân Văn nói Dự Tịnh là kẻ lúc trước bắt cóc nàng, địa vị của Dự Tịnh trong Hắc Bạch Sát khẳng định không thấp. Đem Dự Tịnh tới bên người Hạng Quân Văn, triệt tiêu lực lượng của Triệu Mạn, đến lúc đó lại đối phó Triệu Mạn, tự nhiên là chuyện dễ dàng. ....

Dự Tịnh sau khi nghe thấy lời của Hạng Quân Văn, mảy châu lại. Nàng xuống tay với hắn. Dự Tịnh mắt lạnh quét về phía Hạng Quân Văn, không nghĩ tới đối phương đã sớm làm tốt công tác chuẩn bị, quay lại cho hắn là một nụ cười sáng lạn.

“Trong thiên hạ đều là Vương thổ, người người đều phải thuần phục Vương quyền. Một cái thị vệ nho nhỏ, thế nhưng không để ý hoàng mệnh, bản thân ta là muốn hỏi ngươi, ở Thương Nguyệt quốc này, là ngươi lớn, hay là Hoàng thượng Thái hậu lớn!”

Dự Tịnh lúc này mới phát hiện Hạng Quân Văn nhanh mồm nhanh miệng như vậy, trầm mặc nửa ngày, hắn cân nhắc câu chữ. “Đương nhiên là Hoàng thượng lớn, Thái hậu lớn!”

“Hoàng thượng Thái hậu đều gật đầu đem ngươi ban cho ta, hay là ngươi không phục? Nếu thật không phục, phiền toái ngươi nhanh chút đi chết, miễn cho người khác nói Thái hậu nói không giữ lời, khiến cho Thái hậu trở thành trò cười trong thiên hạ.”

Một lời hạ xuống, Dự Tịnh há hốc mồm, không biết làm sao phản bác Hạng Quân Văn, chỉ có thể phẫn nộ nhìn sang. Nhưng mà Hạng Quân Văn không sợ điều này, nàng nhất định muốn Dự Tịnh. Nam nhân này làm cho nàng ăn bao nhiêu khổ, không hảo hảo tra tấn hắn một phen thật là có lỗi với mình!

Lời của Hạng Quân Văn đều nói đến như vậy, Triệu Mạn chỉ có thể hạ lệnh, “Dự Tịnh, về sau đi theo Thái Bình quận chúa, hảo hảo hầu hạ nàng!”

Lúc trước trong lòng Triệu Mạn là vạn phần không muốn, nhưng hiện tại nàng bỗng nhiên đầu óc thông suốt, suy nghĩ cẩn thận mọi việc. Dự Tịnh đi theo bên người Hạng Quân Văn, có thể khống chế nàng, nói không chừng còn có thể moi ra chuyện gì đó, đó cũng là một chuyện tốt! Thời điểm tất yếu còn có thể dùng Hạng Quân Văn áp chế Hạng Trị Chung!

Đúng, chính là như vậy! Nhãn tình Triệu Mạn sáng lên. Lúc trước Hạng Quân Văn trốn thoát, hiện tại có Dự Tịnh lúc nào cũng thời thời khắc khắc nhìn chăm chăm nàng, còn sợ nàng có thể chạy mất sao? Cho dù có Phượng Cửu làm chỗ dựa, nàng không tin Phượng Cửu có thể lúc nào cũng có thể coi chừng dùng Hạng Quân Văn, hơn nữa hôn ước này thanh hay không thành, còn là một vấn đề. ....

“Dự Tịnh, đi theo Thái Bình quận chúa đi! Nàng xa gả tha hương, bên người xác thực cần một người đáng tin cậy. Về sau an toàn của Quận chúa do ngươi đảm nhiệm!”

Dù cho trong lòng Dự Tịnh không tình nguyện, nhưng Triệu Mạn mở miệng, hắn không thể không vâng theo.

Đi đến trước mặt Hạng Quân Văn, Dự Tịnh cúi đầu hành lễ, “Bái kiến Thái Bình quận chúa!”

“Đứng lên đi, từ hôm nay trở đi, ngươi chính là người của ta. Ta mặc kệ trước đây ngươi theo ai, nghe lời của ai, bắt đầu từ hôm nay ngươi phải nghe ta. Nếu ngươi phản bội ta. ....” Hạng Quân Văn chậm rãi cười, “Ta sẽ đem xương cốt của ngươi bẻ gãy từng cây từng cây một, nghiền nát, cho ngươi sống không bằng chết.”

Thanh âm của Hạng Quân Văn rất nhỏ, chỉ có Phượng Cửu, Dự Tịnh cùng Bách Lý Giao bên cạnh Phượng Cửu là có thể nghe thấy. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Dự Tịnh mặt mày bất động, một bộ dáng cá chết mà gật đầu, đứng ở phía sau Phượng Cửu cùng Hạng Quân Văn, mà Bách Lý Giao lại kinh ngạc nhìn Hạng Quân Văn, nếu không phải vừa rồi chính tai hắn nghe thấy, lúc này nhìn thấy Hạng Quân Văn biểu tình nhu tình như nước, hắn còn có thể hoài nghi lời kia không phải từ trong miệng Hạng Quân Văn nói ra.

Nữ nhân này, rốt cuộc có phải nữ chúa hay không?

Bách Lý Giao cảm thấy không giống. Theo hắn thấy, nữ nhân có thể thống nhất thiên hạ, ít nhất hắn là văn võ song toàn, văn có thể viết, có thể mưu sách, có thể mang lại hoà bình và sự ổn định cho đất nước, có thể vuron xa ngàn dặm, võ có thể múa thương, có thể bắn tên, có thể lập tức hoành đao, có thể thống soái thiên quân vạn mã.

Biểu hiện của Hạng Quân Văn hôm nay xác thực cho người ta cảm giác mới mẻ, nhưng điểm này, ở trong mắt Bách Lý Giao bất quá là tiểu kỹ xảo của chúng nữ nhân. Đẹp thì đẹp thật, nhưng chỉ dễ đẹp mắt, cùng vận mệnh thiên hạ không quan hệ. Trên đời tài nữ nhân rất nhiều, Hạng Quân Văn hôm

nay thắng ở khác người. Có thể có dũng có mưu, có năng lực tranh đoạt thiên hạ..... Ít nhất trước mắt, Bách Lý Giao cho rằng chỉ cần một ít thơ từ ca phú thi họa ca múa tỷ thí, không thể nói lên bất cứ vấn đề gì.

Chỉ là, Hạng Quân Văn không phải nữ chúa, sẽ là ai chứ? Chẳng lẽ là nữ tử đêm đó Phụng Cửu mang đi?

Đêm đó Bách Lý Giao cũng không có đi, chỉ là nghe Bách Lý Ảnh trở về miêu tả dung mạo bạch y nữ tử tương tự tướng mạo của Thái tử Công Tôn Bách Thương Nguyệt quốc đã qua đời. Công Tôn Bách chết dưới âm mưu, hiện tại xuất hiện một nữ nhân có diện mạo giống hần, thật sự đơn giản chính là nữ chúa sao? Hoặc là, lời tiên đoán này vốn dĩ chính là bị người cố ý thả ra, muốn dương đông kích tây, mục đích thực sự là vì báo thù?!

Bách Lý Giao nhìn không thấu Phụng Cửu, cũng nhìn không thấu Hạng Quân Văn. Lúc trước Bách Lý Ảnh cùng hần phân tích, nói phương diện này có âm mưu to lớn, nói không chừng chính là Công Tôn Nam tự tạo dựng một tượng kịch. Chuyện này, Bách Lý Giao vẫn duy trì thái độ.

Bất quá, mặc kệ nữ chúa hay là thiên hạ, đều cùng Bách Lý Giao hần không có liên hệ gì. Hồng trần cuộn cuộn, hần vẫn là thích đứng ở một bên xem náo nhiệt, tham dự trong đó? Vậy thật sự là rất không thú vị!

Nghĩ như vậy, Bách Lý Giao rót đầy chén rượu của mình, lại đi tới bên Phụng Cửu, rót rượu cho Phụng Cửu, “Phụng Cửu huynh, thời điểm đại hôn đừng quên cho ta biết, ta nhất định sẽ tới chúc mừng các người!”

“Chúc mừng?” Nghe lời của Bách Lý Giao, mày của Phụng Cửu nhíu lại, “Người không quấy rối đã là may rồi!”

“Chắc chắn, ở trong mắt Phụng Cửu huynh, ta lại không có phẩm vị như vậy?” Bách Lý Giao có chút bất đắc dĩ, chân mày anh tuấn nhăn thành một đường thẳng, “Ta thương tâm——”

“Ha ha, nhớ rõ đến lúc đó mang theo hồng bao! Nghĩ đến ta quý phủ ăn không uống không là không có cửa đâu!”

Hôm nay thọ yến, ở trong tình huống Phụng Cửu cùng Bách Lý Giao “Người tới ta đi” mà chấm dứt, chờ Phụng Cửu đứng dậy, Hạng Quân Văn trong lòng đã ngủ say. Từ khi ăn.Linh Nhật châu cùng Linh Nguyệt châu, Hạng Quân Văn có chút thêm ngủ, hôm nay trải qua một phen tranh đấu, cũng là phí tâm phí sức, ở trong lòng Phụng Cửu ngủ đến thiên hôn địa ám.

Nhìn Hạng Quân Văn ngủ say khuôn mặt như phù dung, trong lòng Bách Lý Giao khẽ nảy một cái, còn muốn liếc nhiều thêm một cái, Phụng Cửu đã dùng hồng y đem nàng ngăn trở. “Bách Lý Giao, nếu hâm mộ ghen tị hận, tự mình tìm một nương tử đi!”

Phụng Cửu bước đi trước, Dự Tịnh đi theo phía sau hần, Bách Lý Giao nhìn Phụng Cửu áo trắng phiêu phiêu thân hình cao ngất, nhếch miệng cười, lộ ra một chiếc răng nanh trắng nõn. Phụng Cửu, người động tĩnh!

Chú mục vào Phụng Cửu cùng Hạng Quân Văn, không chỉ là Bách Lý Giao, còn có Vân Tranh, Công Tôn Triều Tịch, Hạng Quân Nhu chứng nữ nhân vật phụ.

Đối với các nàng mà nói, trên người Hạng Quân Văn khoác hồng y của Phụng Cửu chắc chắn là một cái tồn tại chói mắt, màu hồng đậm vào mắt thấy đau, trong lòng càng thêm đau.

Vân Tranh bất chấp đau đớn trên chân, vẫn nhìn theo hướng Phụng Cửu biến mất, cắn chặt môi, tất cả ủy khuất cùng thương tâm ở trong mắt tràn lên thành lệ, từng khỏa rơi trên mặt đất. Công Tôn Triều Tịch không có đa sầu đa cảm như thế, trong mắt ả càng thêm cừ hận cùng âm hiểm độc ác, về phần Hạng Quân Nhu, khoe môi nhếch lên ý cười lạnh lùng, thậm chí có loại đắc ý vui sướng khi người gặp họa ở bên trong.

Không có ai chú ý biểu hiện của những nữ nhân này, đa số người hiện tại chú ý nhất chính là Bất Liễu đại sư.

Sau khi yến hội kết thúc, Bất Liễu đại sư được Công Tôn Nam mời đến ngự thư phòng. Ngồi thoải mái trên ghế, Bất Liễu đại sư ợ ra một hơi đầy thỏa mãn, bên trong còn có hương vị rượu thịt.

Bách Lý Ảnh, Trịnh Khắc, Nguyên Việt cũng đều đến nơi này, bốn người đại biểu tứ quốc, lúc này đều thẳng tắp nhìn Bất Liễu đại sư. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Đại sư, chúng ta muốn biết rốt cuộc ai là nữ chúa? Nàng thật sự sẽ nhất thống thiên hạ, tứ quốc thật sự sẽ không còn tồn tại sao?” Trịnh Khắc rất nóng vội, trực tiếp tiến đến trước mặt Bất Liễu đại sư, không ngờ Bất Liễu đại sư vừa vịn ợ một cái, mùi rượu nồng nặc đập vào mặt, khiến cho Trịnh Khắc hết sức xấu hổ.

“Này ——” Mi mắt Bất Liễu đại sư khẽ nhướn, Công Tôn Nam lập tức cho người đem kim ngân châu báu cùng ngân phiếu dâng lên.

“Ha ha..... Thiên ý không thể trái.” Bất Liễu đại sư nhìn bảo bối xia răng, quét mắt nhìn bốn người trước mặt.

Một câu, khiến cho tim bốn người đều nhấc tới cổ họng. Thiên ý không thể trái? Chẳng lẽ bọn họ đều phải khuất phục ở dưới chân một nữ nhân, hướng nàng cúi đầu xưng thần sao?

“Nàng là ai? Là Hạng Quân Văn sao?” Bách Lý Ảnh thủy chung vẫn duy trì trạng thái bình tĩnh, chỉ có chính hần biết được, ở trong lòng hần đã là cỡ nào phiến giang đảo hải.

“Nàng?” Bất Liễu đại sư cười khê, “Các người cảm thấy nàng có thể sao? So với lo lắng ai là nữ chúa, không bằng đối xử tử tế với dân chúng. Cho dù

các người tìm được nữ chúa thì thế nào? Giết chết nàng, sẽ có nữ chúa khác đến thay thế, đến lúc đó có lẽ sẽ càng phiền toái. ....”

Một câu hỏi ngược lại, không nói đúng, cũng không nói không phải, nhưng trong ngữ điệu, ngược lại đem Hạng Quân Văn bỏ qua một bên.

“Đại sư, đêm đó chúng ta đều thấy được Phụng Hoàng bay lên, tìm một hồi, thấy được một bạch y nữ tử, cuối cùng nàng bị Phụng Cửu cứu đi. Xin hỏi, nữ tử kia là nữ chúa sao? Phụng Cửu có phải hay không cũng có liên quan?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Tỷ muội ác độc

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Công Tôn Nam thủy chung đối với dung mạo của bạch y nữ tử canh cánh trong lòng, mấy ngày này hắn đều không có ngủ ngon. Mỗi lần nhắm mắt lại, trước mắt đều sẽ xuất hiện hình ảnh Công Tôn Bách, hoặc đang nhìn thư, hoặc tập võ, cùng năm đó giống nhau như đúc. Công Tôn Nam thật sự hết sức lo lắng Công Tôn Bách tại trên đời này còn lưu lại cốt nhục, nếu đối phương thật sự đến báo thù. .... Công Tôn Nam không dám tưởng tượng.

Tất cả bốn người, đều có tính toán của mình, không ai đem lời cuối cùng của Bất Liễu đại sư nghe vào tai. Bốn người này xem ra, nếu thiên ý như thế, sẽ xuất hiện một nữ nhân diệt tứ quốc, bọn họ nhất định phải bảo vệ lợi ích của mình, tuyệt đối sẽ không để cho nữ nhân này thực hiện được. Giết nàng thì điềm báo vẫn tiếp tục, không bằng giam cầm nàng cả đời ——

Nhìn trước biểu tình trên mặt bốn người này liên tục thay đổi, Bất Liễu đại sư nhún vai. Những người đương quyền luôn nghĩ như vậy là đương nhiên, bất quá, hắn cũng rất tò mò nữ chúa rốt cuộc sẽ làm sao nhất thống thiên hạ. Tiểu tử Phụng Cửu kia tựa hồ rất để ý Hạng Quân Văn, hai người này ở cùng nhau hoặc là cùng tốt đẹp đặc ý, hoặc chính là kinh thiên động địa. ....

Nghĩ như vậy, Bất Liễu đại sư bắt đầu cảm thấy đau đầu. Tuy rằng nói “lấy người tiền tài thay người giải ưu” nhưng hắn tốt xấu vẫn thiếu Phụng Cửu một cái nhân tình, lại nói đại sư huynh bên kia cũng không thể nào nói nổi. Thôi thôi, một khi đã như vậy, không bằng giúp bọn hắn một phen! Lui một bước mà nói, cho dù Phụng Cửu làm hoàng đế, cũng tốt hơn so với bốn người này!

“Nữ chúa ở phía Tây.” Bất Liễu đại sư chỉ chỉ Trịnh Khắc, “Các vị không cần bị biểu hiện giả dối trước mắt mê hoặc ——” Để lại lời nói lập lòe nước đôi, Bất Liễu đại sư cười híp mắt đem những gì bốn người hiểu kính hắn nhét vào áo cà sa có chút cũ nát liền rời khỏi ngự thư phòng.

Chờ Bất Liễu đại sư đi rồi, bốn người ngồi xuống.

“Hắn, có thể tin sao?” Đối với bộ dáng Bất Liễu đại sư điên điên khùng khùng, Nguyên Việt có chút không quá tin tưởng lời hắn nói.

Nguyên Việt rốt cuộc tuổi trẻ, lời của hắn vừa nói ra, trên mặt ba người khác đều lộ ra tươi cười quái dị.

“Bất Liễu đại sư tuy rằng nhìn như điên, nhưng quả thật là có bản lĩnh.” Trịnh Khắc vuốt cằm râu trên cằm, “Hắn nói đúng, vậy thì nhất định đúng.”

Lời của Trịnh Khắc, cũng là suy nghĩ trong lòng Công Tôn Nam cùng Bách Lý Ảnh. Nếu Bất Liễu đại sư nói nữ chúa ở phía Tây Đường Hỷ quốc, nữ chúa khẳng định ở nơi đó. Không nghĩ tới vội vàng vàng, một đám người chạy đến Thương Nguyệt quốc, kết quả nữ chúa không ở nơi này, trong lòng mọi người có chút mất hứng.

Thương nghị chuyện tình nữ chúa. Nguyên Việt tuy là Thái tử Dục Nhân quốc, hơn nữa tuổi nhỏ, nhưng lần này đi Nguyên Khuê đã trao quyền cho hắn, để hắn toàn quyền xử lý, thương nghị dù cho Nguyên Việt tuổi nhỏ nhất trong bốn người, cũng là có tiếng nói. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Nữ chúa ở Đường Hỷ quốc?” Ánh mắt lấp lánh của Nguyên Việt lúc này mở lớn hơn nữa, “Vậy chúng ta cho tới nay chẳng phải là tìm phương hướng sai rồi? Rốt cuộc là ai thả ra lời đồn đãi nói dối chúng ta nữ chúa là Hạng Quân Văn?”

Nguyên cang vừa nói như vậy, Bách Lý Ảnh cười nhìn về phía Công Tôn Nam, “Công Tôn huynh, xem ra lão thái thái bắt đầu hoài nghi chuyện năm đó!”

Bách Lý Ảnh nói, Công Tôn Nam làm sao không biết. Xem thái độ Triệu Mạn đối với Hạng Quân Văn, liền biết lời đồn đãi này cũng là nàng phóng xuất, chuyên môn nhắm vào Hạng Quân Văn. Nghĩ đến, cũng là bởi vì Hạng Trị Chung nguyên trung thành với hắn, Triệu Mạn tra được một ít dấu vết để lại, cho nên mới nhắm vào nữ nhi Hạng Trị Chung như thế, thật sự là đáng giận!

Nguyên Việt tuổi nhỏ, không rõ chuyện năm đó, ngược lại là Trịnh Khắc lập tức chột nghe đã hiểu. “Công Tôn huynh, người gặp phiền toái rồi! Lão thái thái nhưng mà khó đối phó a! Nghe nói Hồ Phủ Thương Nguyệt quốc trong tay bà ta có một nửa, chắc chắn, bên trong Thương Nguyệt quốc không quá

an ổn, chuyện tình tìm nữ chúa ta sẽ giúp ngươi lưu tâm!”

Lời của Trịnh Khắc kỳ quái, chọc đến Công Tôn Nam sắc mặt biến thành màu đen, Bách Lý Ảnh bên cạnh lúc này đã mở miệng, “Trịnh Khắc, nếu đúng như vậy, ngươi cho là Triệu Mạn sẽ bỏ qua Đường Hỷ quốc cùng Chu Liên sao? Chuyện năm đó chúng ta đều có tham dự!”

Bách Lý Ảnh đều đã mở miệng, Trịnh Khắc vội vàng cười nhận, “Là ta không phải! Ta không nên vui đùa!”

Đối với thái độ bí hiểm của ba người này, Nguyên Việt không hiểu, thấy hẩn như thế, Bách Lý Ảnh cười khê, “Thái tử không rõ? Đi về hỏi phụ hoàng ngươi sẽ biết. Lại nói tiếp, phụ hoàng ngươi cũng có phần, ha ha, đó là lần đầu tiên tứ quốc chúng ta liên thủ. ....”

Lời của Bách Lý Ảnh, đem trí nhớ của Trịnh Khắc cùng Công Tôn Nam trôi về mười tám năm trước, ba người trầm mặc hồi lâu, Công Tôn Nam chậm rãi mở miệng.

“Trước đây mười tám năm, xem ra chúng ta bắt buộc phải liên thủ!”

Lời này của Bách Lý Ảnh chính là lời mà Công Tôn Nam cùng Trịnh Khắc muốn nói, chỉ là mọi việc ra sao, tất cả mọi người không ai rõ ràng.

“Công Tôn Nam, giám sát chặt chẽ lão thái thái các ngươi, khi tất yếu phải động thủ, đừng đến lúc đó nội bộ mâu thuẫn, khiến cho ngươi phân tâm. Trịnh Khắc, chờ sinh thần chấm dứt, ngươi về nước trước, ta sẽ phái người đi cùng với ngươi, chúng ta nhất định phải tìm được nữ chúa. Về phần Nguyên Việt, ngươi đem chuyện trải qua từ đầu chí cuối báo cáo phụ hoàng ngươi, kêu hắn nhìn chăm chăm Phụng Cửu, ta cuối cùng cảm thấy chuyện không đơn giản như vậy. ....”

Trong bốn người, Bách Lý Ảnh tuy rằng cũng không phải nhiều tuổi nhất, nhưng hẩn tức trí đa mưu cùng bình tĩnh lý trí, những người khác so ra lại kém. Hiển nhiên, Công Tôn Nam cùng Trịnh Khắc đều rất đồng ý Bách Lý Ảnh phân phối, Nguyên Việt muốn nói, cuối cùng gật gật đầu, “Lúc ta đi, phụ hoàng nói ta có gì không hiểu thì thỉnh giáo cậu, nếu cậu nói như vậy, ta nhất định dựa theo lời cậu nói mà làm.”

Mẫu hậu của Nguyên Việt Bách Lý Thái Vi là muội muội cùng cha khác mẹ của Bách Lý Ảnh, Nguyên Việt kêu Bách Lý Ảnh một tiếng “Cậu” cũng không đủ.

Chuyện đã định, bốn người đều tự tán đi. Công Tôn Nam dựa vào long ý, nhu nhu huyết Thái Dương. Lão yêu bà, ngươi biết rõ trăm chỉ có Hạng Trị Chung để dùng, cố tình vào lúc đó châm ngòi ly gián, làm hại trăm xem chút tin lầm, thật sự là đáng giận!

Nghĩ vậy, Công Tôn Nam gọi tới Ảnh Tử, “Thọ yến còn có hai ngày, giám sát Thái hậu bên kia cho chặt. Nếu bà ta muốn làm chuyện gì bất lợi đối với Thái Bình quận chúa, nhất định phải ngăn cản!”

Ở phủ tướng quân, sau khi trải qua chuyện ban ngày, Phụng Cửu thoải mái lưu tại trong viện Hạng Quân Văn.

“Cười cái gì?” Nhìn Phụng Cửu bộ dáng ngây ngốc, Hạng Quân Văn hờn dỗi một câu. Thời điểm xuất cung nàng liên tĩnh, nhưng Phụng Cửu không chịu thả nàng, vẫn ôm nàng vào phủ tướng quân, làm cho tất cả mọi người trong phủ đều biết được quan hệ của bọn họ mới buông tay, nam nhân này, quả thực bất hảo!

“Nàng là của ta.” Phụng Cửu cầm lên một lọn tóc của Hạng Quân Văn đưa lên mũi ngửi, “Không khỏi đem dài lắm mộng, sau sinh thần chúng ta trước tiên đính hôn ở nơi này, sau đó trở về thành hôn!”

Phụng Cửu nóng vội như vậy, Hạng Quân Văn một cái tát đưa tay hẩn đẩy ra, “Chàng còn chưa có cầu hôn ta, ta cũng chưa đáp ứng được chứ! Chàng nói gả thì ta gả sao!”

“Cầu hôn?” Chuyện này Phụng Cửu thật đúng là chưa nghĩ tới, từ xưa đến nay hôn nhân đều là cha mẹ mai mối, lại nhìn ý tứ của Hạng Quân Văn, dù cho Công Tôn Nam gật đầu đồng ý cửa hôn nhân này, Hạng Quân Văn chưa chắc sẽ đáp ứng.

“Chít chít ——” Bao Tử ở bên cạnh đón ý nói đùa của Hạng Quân Văn, thừa dịp Phụng Cửu phân thần, cùng Hạng Quân Văn tách ra lộ ra một tia khe hở, Bao Tử nhảy đến trong lòng Hạng Quân Văn, chiếm lấy ôm ấp của nàng, đem bọn họ ngăn cách, còn một bộ dáng tiểu nhân đắc chí nhìn Phụng Cửu.

“Tiểu súc sinh!”

Thấy Ngân Hồ quả thực là nắm bắt mọi cơ hội dính lấy Hạng Quân Văn, Phụng Cửu phóng một cái hạt dẻ tới trên đầu Bao Tử, “Sớm biết ngươi là cái đồ ăn cây táo, rào cây sung gì đó, sẽ không mang ngươi đến đây!”

“Chít chít ——”

Bao Tử núp vào trong lòng Hạng Quân Văn, một đôi con mắt lúng liếng tội nghiệp nhìn Hạng Quân Văn, vành mắt ướt sũng giống như hàm chứa lệ, nếu Phụng Cửu động thủ lần nữa nước mắt nó dường như sẽ rơi xuống. Rất lưu manh rất đáng yêu!

“Phụng Cửu, chàng đừng nói sang chuyện khác! Ta là ta, cho dù cha ta cùng hoàng thượng đều đáp ứng, ta không đáp ứng, chàng cũng không làm gì được ta!”

Hạng Quân Văn chài vuốt sợi lông Ngân Hồ, cười nhìn về phía Phụng Cửu. Nàng cũng không phải là nữ nhân thời đại này, manh hôn ách gả, sẽ đem

hạnh phúc khi còn sống của mình ném đi! Phụng Cừ ở đại điện lên đột nhiên tập kích, vốn khiến cho nàng trở tay không kịp, hiện tại hẳn nhất định phải bồi thường mình một cái cầu hôn mới được!

Lời của Hạng Quân Văn tuy rằng đứng đắn, nhưng mà ý cười trên mặt bán đứng nội tâm của nàng.

Tiểu nữ nhân này! Phụng Cừ hận không thể đem Hạng Quân Văn ôm đến trong lòng ngực của mình. Nàng rõ ràng trong lòng vui, còn hoan hỉ, ngây ngất, ngoài miệng lại muốn làm khó dễ mình như vậy. Cầu hôn? Hẳn tuy rằng chưa làm qua, nhưng vì ôm mỹ nhân về, cầu hôn là phải làm!

Lúc gần đi, Phụng Cừ cúi đầu hôn lên trên môi Hạng Quân Văn, đầu lưỡi dọc theo đường môi của nàng thăm dò, cuối cùng nhẹ nhàng cắn cắn cánh môi của nàng, “Chờ ta tới cầu hôn nàng!”

Sinh thần của Triệu Mạn muốn tổ chức ba ngày, tuy rằng Hạng Quân Văn cực kỳ không muốn tiến cung, nhưng quân mệnh làm khó. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Ra khỏi cửa lớn phủ tướng quân, nhìn thấy trước cửa xe ngựa, Hạng Quân Văn nhũn mảy. Những người khác đều không ở đây, chỉ có Hạng Quân Nhu ở đằng kia chờ. Hôm nay Hạng Quân Nhu tựa hồ hòa bình không giống mọi khi, tươi cười nhưng cú, thật giống như ân oán lúc trước của nàng cùng Hạng Quân Văn đều không tồn tại, thật giả đối.

“Thế nào chỉ có ngươi?” Hạng Quân Văn đứng không nhúc nhích, chỉ là nhìn chăm chăm ánh mắt Hạng Quân Nhu.

“Mẹ ta cùng khác tỷ muội đã đi trước, xe ngựa còn không nhiều, ta liền lưu lại. Nhị tỷ, không ngại ta và ngươi cùng nhau đi!” Hạng Quân Nhu thu lại bộ dáng lúc bình thường, hoàn toàn là một tiểu cô nương nhu thuận.

“Được rồi!”

Tuy rằng không biết trong hồ lô của Hạng Quân Nhu chứa cái gì, nhưng Hạng Quân Văn vẫn lên xe ngựa. Chờ Hạng Quân Nhu đi lên, Hạng Quân Văn nhắm mắt dưỡng thần, lơ lửng quan tâm nàng.

Nhìn ra Hạng Quân Văn đối với mình lãnh mạc, Hạng Quân Nhu cắn chặt răng, một cái tươi cười vẽ lên trên mặt. Tạm thời làm cho nàng trước hết đắc ý vài phần, đợi cho thời cơ đến, nàng muốn khóc cũng khóc không được.

“Tỷ tỷ, ngươi thích huân hương gì?”

“Tùy tiện.” Hạng Quân Văn tựa vào một bên, nhìn bóng lưng Hạng Quân Nhu. Hôm nay thật sự là mặt trời mọc đằng tây sao, Hạng Quân Nhu khi nào lại khiêm thuận (khiêm tốn + nhu thuận) như vậy?

Quả nhiên, thoáng chốc Hạng Quân Văn đã phát hiện khác thường, huân hương này có vấn đề.

Nếu nàng đoán không sai, trong huân hương này có xuân dược, còn có thể khiến cho người lâm vào hôn mê trong chớp lát. Khó trách hôm nay Hạng Quân Nhu xum xoe như vậy, thì ra ở chỗ này chờ nàng!

Hạng Quân Nhu điểm xong huân hương, thời điểm xoay người ngồi xuống, vừa hay nhìn thấy Hạng Quân Văn tròn tròn mắt, trong lòng ả cả kinh. Chẳng lẽ Hạng Quân Văn đã phát hiện? Chờ Hạng Quân Nhu nhìn lại Hạng Quân Văn, phát hiện nàng lại nhắm hai mắt lại, Hạng Quân Nhu lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Đúng rồi, Hạng Quân Văn làm sao có thể phát hiện chứ! Đây chính là đồ trong cung! Hạng Quân Nhu chậm rãi cười, ở đối diện Hạng Quân Văn ngồi xuống.

Lúc này, trong lòng Hạng Quân Nhu có chút kích động, lại có chút hưng phấn. Lời Thái hậu nói vẫn còn vọng bên tai ả, “Ngươi nhu thuận xinh đẹp như vậy, Phụng thiếu chủ nhất định sẽ thích ngươi. Ừ, nhưng mà tỷ tỷ ngươi đến trước ngươi một bước……. Quên đi, không nói, nếu như không có tỷ tỷ ngươi, ả gia nhất định chỉ hôn cho ngươi cùng Phụng thiếu chủ.”

Nếu không có Hạng Quân Văn, chính mình liền có thể trở thành thiếu chủ phu nhân Bàn Long thành, nam tử vĩ đại tuấn kiệt như vậy sẽ là phu quân của mình, khiến cho Hạng Quân Nhu làm sao có thể chối từ. Tuy biết làm như vậy rất mạo hiểm, nhưng Hạng Quân Nhu tin tưởng vững chắc, hạnh phúc là thuộc về nàng! Chỉ cần Hạng Quân Văn không còn thân hoàn bích, Phụng Cừ khẳng định sẽ không cần nàng, đến lúc đó sao……. Khóe miệng Hạng Quân Nhu lộ ra nụ cười hưng phấn, thiếu chủ phu nhân Bàn Long thành này, nàng chắc chắn có rồi!

Biểu hiện của Hạng Quân Nhu dừng ở trong mắt Hạng Quân Văn, trở nên buồn cười. Thấy ả nửa ngày không có chuyện gì, hẳn là đã sớm ăn gai rồi. Muốn dùng huân hương như thế mê đảo mình? Hạng Quân Văn hừ nhẹ một tiếng, thật sự là rất ngu ngốc.

Xe ngựa cũng không trực tiếp tiến vào hoàng cung, mà là đi phủ Thái tử trước. Từ sau Thái tử đại hôn, thì từ trong cung đi ra, một mình trở về phủ Thái tử. Khi Hạng Quân Văn xuống xe ngựa, thời điểm nhìn thấy đại môn ánh vàng rực rỡ của phủ Thái tử, không khỏi nhũn mảy. “Không phải tiến cung sao? Vì sao tới trước phủ Thái tử?”

“Thực xin lỗi nga, nhị tỷ, đại tỷ ngày hôm qua lúc đi bảo ta tới Đông cung trước, nàng cùng chúng ta tiến cung, cho nên ta tới đây trước.” Hạng Quân Nhu vừa nói chuyện, một bên thật cẩn thận nhìn Hạng Quân Văn. Sao lại thế này, thế nào qua lâu như vậy Hạng Quân Văn vẫn thanh tỉnh như vậy? Trong lòng Hạng Quân Nhu nổi trống. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Như thế à.....” Hạng Quân Văn gật gù gật đầu, đi được hai bước, bỗng nhiên ngã về phía Hạng Quân Nhu.

“Nhị tỷ, Nhị tỷ tỷ ngươi làm sao vậy?” Hạng Quân Nhu tượng trưng lắc lắc Hạng Quân Văn hai cái, sau khi xác định nàng ngủ say, Hạng Quân Nhu nở nụ cười, ngoắc hai người đi lên, khiêng Hạng Quân Văn vào Đông cung.

Híp mắt, Hạng Quân Văn cũng đem cảnh vật trên đường ghi nhớ rành mạch. Sau đó vào một cái thiên điện, nghe được thanh âm của một nữ nhân khác.

“Tứ muội, làm sao rồi?”

“Hết thầy hoàn hảo. Đại tỷ, người ta mang đến cho ngươi!”

Thì ra một người khác là Thái tử trắc phi Hạng Quân Mỹ, hai tỷ muội này lại là người đứng phía sau màn độc thủ? Hạng Quân Văn giả hôn mê như trước, một cái bóng xuất hiện ở trước mặt nàng.

“Không nghĩ tới nàng thế nhưng có thể được Phượng thiếu chủ ưu ái.....”

Hạng Quân Mỹ dựa sát, nắm lấy cằm Hạng Quân Văn, dùng sức kháp hai cái, một đôi mắt hạnh ứa ra lửa. Ngày hôm qua Phượng Cửu xuất hiện khiến cho Hạng Quân Mỹ giật mình, trên đời này thế nhưng còn có nam tử như vậy! Thật sự là làm cho người không thể không tâm động. Nhưng mà vừa nghĩ tới Phượng Cửu chỉ đích danh muốn kết hôn cùng Hạng Quân Văn, trong lòng Hạng Quân Mỹ bắt đầu phiên giăng đảo hải.

“Đại tỷ, như thế có thể thành sao?” Hạng Quân Nhu đứng phía sau Hạng Quân Mỹ, sự kích động trong giọng nói để lộ nội tâm của ả.

“Tứ muội, ngươi có muốn trở thành nữ nhân tôn quý?” Hạng Quân Mỹ xoay người, nhìn về phía muội muội của mình, “Ngươi chẳng có mặt nào kém nàng, chẳng lẽ ngươi muốn đang yên đang lành, cuối cùng bị một cái phế vật dẫm nát dưới chân sao?”

Lời của Hạng Quân Mỹ cực kỳ kích động, nhìn phượng sai ánh vàng rực rỡ trên đầu đại tỷ, Hạng Quân Nhu nuốt nuốt nước miếng. Đại tỷ thành Thái tử trắc phi, về sau sẽ là hoàng phi, thậm chí sẽ là Hoàng hậu, các ả cùng một mẹ sinh ra, ả làm sao có thể kém so với Hạng Quân Mỹ!

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 80: Ăn miếng trả miếng

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Hạng Quân Văn vạn lần không nghĩ tới chuyện ngày hôm nay còn bị Hạng Quân Mỹ bồi thêm một cước, đối với đại tỷ này, ngoại trừ ngày đầu tiên xuyên qua đến đây ở trong vương phủ gặp qua một lần, nàng cũng không ấn tượng nhiều lắm, tính đúng ra, đây là lần thứ hai các nàng gặp mặt, cư nhiên là ở dưới tình huống như vậy.

Về phần Hạng Quân Mỹ vì sao đối với nàng như thế, Hạng Quân Văn nghĩ nghĩ, cũng có thể đoán được một hai. Ra về Hạng Quân Mỹ cùng Công Tôn Trường Khanh là một đôi tình chàng ý thiếp, nhưng không biết vì cái nguyên nhân gì, Hạng Quân Mỹ thành Thái tử trắc phi.

Tuy rằng gả cho Thái tử, nhưng chỉ là trắc phi, nếu đi theo Công Tôn Trường Khanh, sẽ được làm Vương phi. Lại nói ngôi vị hoàng đế rốt cuộc ai ngồi còn chưa biết, vạn nhất Công Tôn Trường Khanh làm hoàng thượng, coi vị trí ả ở trong lòng Công Tôn Trường Khanh, đương nhiên chính là Hoàng hậu. Nhưng mà, nửa đường nhảy ra một Hạng Quân Văn, đoạt mối nhân duyên thuộc về của nàng, khẩu khí này vẫn ngهن lại, chèn ở trong lòng Hạng Quân Mỹ, làm thế nào cũng không tiêu được.

Ở thời điểm Hạng Quân Văn thành hạ đường phụ, Hạng Quân Mỹ hết sức khoái ý, nhưng đột nhiên nhảy ra tên Phượng thiếu chủ, còn điểm danh muốn Hạng Quân Văn, điều này làm cho Hạng Quân Mỹ không thể bình tĩnh lại được. Dựa vào cái gì chuyện tốt đều đến phiên Hạng Quân Văn? Ở phủ tướng quân Hạng Trị Chung bất công cũng thôi, nhưng vận khí của Hạng Quân Văn thật sự là tốt đến biến thái rồi!

Lúc này, nhìn Hạng Quân Văn hôn mê, khuôn mặt dịu dàng của Hạng Quân Mỹ hiện lên một tia âm hiểm, “Nhu Nhi, chúng ta đi! Một lúc sau sẽ có trò vui để xem!”

Đám người đi ra ngoài, cửa bị đóng, Hạng Quân Văn đứng dậy xuống giường. Nhàm chán, chẳng lẽ nàng không rõ? Hạng Quân Văn cười lạnh, tránh ở một bên. Quả nhiên thoáng chốc, cửa mở ra, một cái nam nhân đáng khinh chui vào, lập tức hướng trên giường sò. “Tiểu mỹ nhân, ta đến đây!”

Người này Hạng Quân Văn cũng không nhận ra, bất quá nếu người này muốn đưa lên cửa xin chết, Hạng Quân Văn đương nhiên sẽ thành toàn.

Nam nhân lăn trên giường trống trơn, vừa buồn bực, trên cổ một trận đau đớn, không kịp la lên, miệng sùi bọt mép trực tiếp ngã xuống.

“Làm tốt, Hòa Quý!” Hạng Quân Văn cúi đầu, Hòa Quý từ trên cổ nam nhân lộ ra, lại quán lên cổ tay Hạng Quân Văn. Thừa dịp không có người, Hạng Quân Văn xuất ra bình nhỏ, đem bột phấn màu nâu rắc lên mình nam nhân này. Thoáng chốc, một trận khói nhẹ, nam nhân hòa tan thành một bãi chất lỏng màu vàng, lại một lát sau, chất lỏng màu vàng cũng bốc hơi lên, ngoại trừ trong không khí còn có chút dị vị, cũng không có gì khác thường.

Chờ thời điểm Hạng Quân Mỹ cùng Hạng Quân Nhu chậm rãi dẫn dắt một đám người đến đây, Hạng Quân Văn đang nằm ở trên giường, sắc mặt rất khó xem.

Vốn dĩ Hạng Quân Mỹ là tính dẫn người tới bắt gian, vậy bản thân danh Hạng Quân Văn, vì đạt được mục đích, nàng còn đặc biệt đưa đến Công Tôn Ký, có Thái tử ra mặt, không sợ Hạng Quân Văn không dọa người, nhưng mà vừa tiến đến, nhìn thấy lại là cảnh tượng như vậy, căn bản không có nam nhân nào.

Xảy ra chuyện gì? Hạng Quân Mỹ cùng Hạng Quân Nhu trao đổi ánh mắt, đây rốt cuộc là sao lại thế này? Hạng Quân Mỹ nhưng mà tự mình nhìn người tiến vào đóng cửa lại mới rời đi a, vì sao lại như thế?

Mang theo nghi hoặc, Hạng Quân Mỹ tiến lên điều tra, vừa đi qua, Hạng Quân Văn mở mắt.

“Văn Nhi, ngươi có cái gì không không thoải mái?” Nhìn thấy cặp mắt đục ngầu kia. Hạng Quân Mỹ đầu tiên là cả kinh, sau đó phát hiện Hạng Quân Văn cũng không cái gì dị thường, trong lòng mới buông, “Văn Nhi. ....”

“Đại tỷ, ta đau đầu quá ——” Hạng Quân Văn cau mày, một bộ biểu tình rất thống khổ.

Nghe Hạng Quân Văn nói như vậy, Hạng Quân Mỹ trong lòng mừng rỡ. Hay là chuyện thành công? Vì sao cùng tưởng tượng không giống? Nam nhân kia đi chỗ nào rồi? Bất chấp điều này, Hạng Quân Mỹ trực tiếp cho người tìm đến Thái y vì Hạng Quân Văn bắt mạch. Hạng Quân Mỹ tin chắc, Thái y y thuật cao minh, nhất định sẽ nhận thấy được điều dị thường của Hạng Quân Văn, đến lúc đó lại nhân cơ hội đặt câu hỏi, chuyện tình Hạng Quân Văn thất tiết nhất định sẽ bị vạch trần!

“Thái y, muội muội của ta thân thể không khỏe, phiền toái người giúp nàng nhìn một cái rốt cuộc là làm sao!” Chờ Thái y xuất hiện, Hạng Quân Mỹ lập tức giả bộ một bộ vội vàng quan tâm, nếu không phải biết được nữ nhân này một lòng muốn hại mình, Hạng Quân Văn thật đúng là sẽ bị nàng lừa gạt đi. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Muội muội Thái tử trác phi, nữ nhi đại tướng quân, thiếu chủ phu nhân Bàn Long thành tương lai, Thái Bình quận chúa. .... Mấy cái danh hiệu này đều khiến cho Thái y dốc toàn lực khám và chữa bệnh cho Hạng Quân Văn. Qua một hồi lâu, Thái y đứng lên, “Hồi điện hạ, đúng như nương nương nói, Thái Bình quận chúa nhiễm phong hàn, cần tĩnh dưỡng.”

“Phong hàn?” Hạng Quân Mỹ không nghĩ tới kết quả sẽ là như thế, điều đó không có khả năng! Á lên lên mấy bước, tới gần Thái y, “Ngươi nói là thật sự? Nàng chỉ là nhiễm phong hàn mà thôi?”

Lời này rõ ràng ngữ khí tăng thêm, chỉ là đến khám và chữa bệnh Thái y là lão thái y lớn tuổi nhất Thái Y Viện, nghe xong lời của Hạng Quân Mỹ có chút ý không vui, “Hay là Trắc phi nương nương không tin y thuật của thần? Xin nương nương lại mời người khác tới!”

Thấy trên mặt lão thái y có điểm giận dữ, Hạng Quân Mỹ biết mình biểu hiện quá mức, vội vàng lộ ra khuôn mặt tươi cười, “Ta không phải ý tứ này, ta chỉ là quan tâm muội muội. Buổi sáng thấy nàng không có khí sắc, ta sợ còn có cái vấn đề gì, muốn mời Thái y qua chẩn trị một chút, nếu không trong lòng tỷ tỷ ta đây bất an!”

“Hồi nương nương, quận chúa xác thực chỉ là nhiễm chút phong hàn, tĩnh dưỡng vài ngày liền khỏi.” Lão thái y làm sao nghe không hiểu ý của Hạng Quân Mỹ, chỉ là hấn cũng là kẻ quật cường, làm sao có thể dễ dàng bị người đùa nghịch?

“Thời tiết ẩm áp như vậy, làm sao có thể nhiễm phong hàn? Chắc không phải xảy ra chuyện gì đi!”

Thấy đại tỷ kinh ngạc, Hạng Quân Nhu có chút kiềm chế không được, có một số việc Hạng Quân Mỹ không tiện ra mặt, nàng có thể. Thật vất vả mới có một cái cơ hội, à làm sao có thể khiến cho cơ hội này vượt mất. Thời điểm nói chuyện, Hạng Quân Nhu đi đến bên giường, muốn xốc chăn lên, nhìn xem có người núp ở bên trong hay không, kết quả Hạng Quân Văn ho khan hai tiếng, tự mình xuống giường.

“Đại tỷ, thân mình ta không thoải mái, muốn về nhà trước. Thọ yến Thái hậu ta hôm nay sợ là đi không được, vẫn xin đại tỷ giúp ta nói rõ, đừng khiến cho Thái hậu trách cứ ta!”

Hạng Quân Nhu nhìn lướt qua, dưới chăn cái gì đều không có, trong lòng vô cùng thất vọng. Vì sao lại là như thế? Chẳng lẽ cứ như vậy buông tha Hạng Quân Văn?

Công Tôn Ký bên cạnh trầm mặc đã lâu mới đầu còn có chút không rõ, lúc này cũng đã hiểu sự tình bên trong. Quét mắt sang Hạng Quân Mỹ có chút quần bách, Công Tôn Ký hướng Hạng Quân Văn ôn hòa cười. “Văn Nhi muội muội nếu thân thể không thoải mái, ta phái người đưa ngươi về phủ tướng quân. Chỗ Hoàng tử mẫu ngươi không cần lo lắng, nàng cũng là đau lòng ngươi!”

Công Tôn Ký phái tâm phúc của mình đưa Hạng Quân Văn về phủ tướng quân, lại cho lão thái y tặc mấy thỏi bạc, chờ bọn hắn đều đi, Công Tôn Ký cho mọi người lui, duy độc để lại Hạng Quân Mỹ.

“Ngươi thật to gan!”

Công Tôn Ký vừa nói như vậy, Hạng Quân Mỹ chỉ biết sự tình hôm nay không giấu diếm được hẳn, vội vàng dịu dàng cười, “Ta không biết điện hạ đang nói cái gì.....”

“Hạng Quân Mỹ, người rốt cuộc là ngu thật hay là giả bộ hồ đồ? Hạng Quân Văn cũng là người người có thể chạm vào sao? Không nói nàng ở trong lòng đại tướng quân là bảo bối thế nào, lại nói vị hôn phu của nàng là Phụng Cửu, người mà ngay cả ta đều không đụng vào được. Người cho là Hạng Quân Văn bị hủy, cái muội tử ngu xuẩn kia của người liền có thể bay lên, có thể trở thành thiếu chủ phu nhân Bàn Long thành sao? Người nằm mơ đi!”

Ở trước mặt Hạng Quân Mỹ, Công Tôn Ký không cần phải duy trì hình tượng dịu dàng của mình, nhìn thấy nữ nhân trước mắt này xem chút làm hồng chuyện, Công Tôn Ký hận không thể cạy đầu của nàng nhìn xem bên trong rốt cuộc là mỡ heo hay là đại tiện.

“Điện hạ, ta chỉ là bất bình cho Tứ muội muội!” Nếu Công Tôn Ký cũng biết, Hạng Quân Mỹ cũng không còn tính giấu diếm, chỉ là trong lòng rất không cam, vì sao cuối cùng lại biến thành như thế?

“Bất bình?” Nghe xong lời của Hạng Quân Mỹ, Công Tôn Ký giống như nghe thấy chuyện đáng cười nhất thiên hạ, ánh mắt ôn hòa trở nên sắc bén, “Hạng Quân Mỹ, rốt cuộc là người vì tứ muội không cam lòng, hay là bởi vì người gả cho ta, cho nên không cam lòng? Cho nên đối với người từng là Vương Phi của Công Tôn Trường Khanh lòng mang bất mãn?”

Công Tôn Ký nhắc tới chuyện cũ năm xưa, hai má Hạng Quân Mỹ đỏ lên, có chút xấu hổ, càng nhiều là giận, “Điện hạ, ta gả cho điện hạ, tự nhiên là người của người, điện hạ cho dù không tin ta, cũng phải tin tưởng mình. Nhiều năm như vậy, chẳng lẽ ta làm còn chưa đủ tốt? Điện hạ vì sao còn muốn mang chuyện cũ này đến nhục nhã ta ——”

Nhìn Hạng Quân Mỹ kích động đến ngực phập phồng, tư vị trong lòng Công Tôn Ký đặc biệt quái dị. Hắn thích nữ nhân này, chỉ liếc mắt một cái đã thích, cho nên chẳng quan tâm nàng cùng Công Tôn Trường Khanh lưỡng tình tương duyệt, trực tiếp hoành đao đoạt ái đem nàng đoạt đến, nhưng mà không nghĩ tới nhiều năm như vậy trôi qua, trong lòng nàng vẫn là không bỏ xuống được Công Tôn Trường Khanh.

Vừa nghĩ tới Công Tôn Trường Khanh, con người Công Tôn Ký lại tối sầm vài phần. Hắn cái gì đều cướp của mình, mà ngay cả nữ nhân của mình, trong lòng cũng thủy chung đặt ở nơi hắn, Công Tôn Trường Khanh này rốt cuộc có cái gì tốt!

“Nhục nhã người? Hạng Quân Mỹ, người là chính mình nhục nhã chính mình! Tóm lại, lần sau thời điểm người làm việc phiền toái người động não, đừng làm phiền phủ Thái tử!”

Nói xong, Công Tôn Ký vung tay lên, ra cửa, để lại Hạng Quân Mỹ một người ở trong phòng.

“Đại tỷ, không có việc gì đi ——” Nhìn thấy Công Tôn Ký xanh mặt đi ra ngoài, Hạng Quân Nhu hoảng sợ, chờ nàng tiến vào, lại nhìn thấy Hạng Quân Mỹ lệ rơi từng giọt, trong lòng lại bất an.

“Ta không sao.....” Hạng Quân Mỹ lau khô mắt, khôi phục tươi cười, mà nét mặt ả vừa biến chuyển, khiến cho Hạng Quân Nhu sửng sốt. Thì ra đại tỷ cũng không phải trải qua thực tốt, nguyên bản tưởng rằng đại tỷ là Thái tử trắc phi, sẽ là vô cùng tôn quý, nhưng vừa rồi biểu tình của Thái tử cùng đại tỷ rõ ràng đều có thể thấy được, vị trí Thái tử trắc phi này của Hạng Quân Mỹ cũng không phải tốt như trong tưởng tượng. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Đại tỷ, lần này thật sự là tiện nghi cho tiểu tiện nhân Hạng Quân Văn kia ——”

Hạng Quân Nhu không biết nói cái gì, đành phải đem đề tài lại chuyển dời đến trên người Hạng Quân Văn, “Đại tỷ, ta rõ ràng nhìn thấy nam nhân kia vào trong, thế nào chốc lát đã không thấy tăm hơi? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Điều Hạng Quân Nhu hỏi, làm sao không phải điều Hạng Quân Mỹ muốn biết. Chỉ là chuyện hiện tại biến thành như thế, nàng cũng chỉ có thể chấp nhận. “Tứ muội, Hạng Quân Văn bị bệnh, sẽ không tham gia cung yến, đây là cơ hội của người. Đợi lát nữa Phụng Cửu khẳng định sẽ đi, người nhất định phải làm cho hắn nhớ kỹ người! Nam nhân, đều giống nhau, người xinh đẹp như vậy, Phụng Cửu sẽ không thể không động tâm.....”

Hạng Quân Mỹ bàn tính đến xác thực rất tốt, chờ tứ muội các nàng tiến cung mới biết được, Phụng Cửu căn bản không có tới, tức giận đến Hạng Quân Nhu nghiêng cả răng.

“Thế nào lại giả bộ bệnh? Không muốn đi thọ yến?” Tại Phủ tướng quân, Phụng Cửu ôm Hạng Quân Văn, vừa nghe nói nàng không thoải mái, hắn lập tức chạy tới đây, không nghĩ tới Hạng Quân Văn chỉ là giả bộ bệnh.

“Không có gì ——” Hạng Quân Văn đơn giản đem chuyện đã xảy ra buổi sáng nói một lượt, vừa nói xong, bên hông đau xót.

“Phụng Cửu, chàng biết đau ta!”

Nhận thấy được chính mình thất thố, Phụng Cửu vội vàng kiểm điểm, “Thực xin lỗi, làm nàng bị thương chưa?”

Phụng Cửu muốn xốc ngoại bào của Hạng Quân Văn để kiểm tra cho nàng, lại bị nàng một cái tát cho một cái. “Đừng động tay động chân, cẩn thận ta kêu phi lễ!”

Nghe Hạng Quân Văn nói như vậy, Phụng Cửu lộ ra một nụ cười mỉa hoặc chứng sinh, “Tiểu nương tử, nàng kêu a! Cho dù nàng kêu vỡ yết hầu cũng không có ai đến cứu nàng đâu!”

Lời này, không chỉ Hạng Quân Văn, mà ngay cả Bao Tử bên cạnh, đều là một trận ác hân. Nay chủ tử khi nào thì học được thói đùa giỡn lưu manh?

Phượng Cửu vui vẻ ngắt lời, Hạng Quân Văn xem nhẹ vẻ lo lắng trong mắt của hắn. Thời điểm nghe nói Hạng Quân Mỹ cùng Hạng Quân Nhu liên thủ, muốn Hạng Quân Văn bị hủy danh tiết, trong mắt Phượng Cửu ba đào mãnh liệt. Thế nhưng dùng biện pháp hạ cấp đó để đối phó với nương tử của hắn? Phượng Cửu không dám tưởng tượng. Nếu Hạng Quân Văn không biết y thuật, hôm nay nhất định trúng chiêu, đến lúc đó lời đồn đãi kia sẽ đem nàng bức tử, lại càng không cần phải nói tới những thứ như danh tiết của nữ tử.

Được, rất tốt! Các ngươi đã muốn như thế, vậy thì nên ném thử cảm giác như thế!

“Nương tử, chờ, ta trong chốc lát sẽ trở lại ——” Mối Phượng Cửu quét qua vành tai Hạng Quân Văn, khẽ cười một tiếng đi ra ngoài. “Ba ——” Một thanh âm vang lên, Phi Suong xuất hiện ở trước mặt hắn.

“Thiếu chủ!”

Vừa rồi Phượng Cửu tâm tình không phải rất tốt sao, vì sao hiện tại lại biến thành tuyệt roi thảng sáo, Phi Suong biết được nhất định là có chuyện chọc giận Phượng Cửu, hơn nữa còn là chuyện hệ trọng.

“Đi, làm một việc……” Phượng Cửu thấp giọng phân phó, sắc mặt Phi Suong đại biến.

“Thiếu chủ, thật sự phải làm như vậy sao?”

“Đương nhiên! Gậy ông đập lưng ông, Phi Suong, làm đẹp mắt một chút!”

Phượng Cửu lại trở vào, trên mặt như trước là tươi cười xuân phong ấm áp, nhìn không ra manh mối gì.

“Chàng đi làm cái gì?” Hạng Quân Văn miễn cưỡng tùy ý Phượng Cửu ôm lấy mình, tựa vào trong lòng ngực của hắn. Không thể không nói, nam nhân này nhìn gầy gò, kỳ thật ngực rất rắn chắc, có cảm giác an toàn, dựa vào thoải mái, làm cho nàng thành nghiện.

“Đi tiểu ——” Phượng Cửu cười nói.

“Thì ra là đi nộp tiền nước!”

Hạng Quân Văn cùng Phượng Cửu náo nhiệt nói cười, giữa trưa Phượng Cửu tự mình xuống bếp, đem Hạng Quân Văn này đút thật no. Nhìn bộ dáng thỏa mãn của Hạng Quân Văn, trong lòng Phượng Cửu cũng được lấp đầy. Cũng không biết là có phải Phượng Cửu cho nàng cảm giác quá mức thoải mái hay không, Hạng Quân Văn dựa vào hắn ngủ say một giấc, giống như mèo lười, khiến cho Phượng Cửu dở khóc dở cười. Nữ nhân này cũng thật sự là tin tưởng hắn!

Hạng Quân Văn không biết là, ngay trong khoảng thời gian nàng nghỉ trưa này, trong cung xảy ra một sự kiện lớn, xác thực mà nói, là hai sự kiện lớn. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Một là Hạng Quân Nhu uống rượu, không biết thế nào thì trèo đến trên giường Công Tôn Ký, hai người làm đến hăng say, vừa vặn bị mọi người bắt gặp. Thứ hai là, Hạng Quân Mỹ nhìn thấy muội tử câu dẫn trượng phu của mình, trong cơn tức giận đã hôn mê.

Thái y vội vàng cứu giúp, kết quả là Hạng Quân Mỹ bị tra ra mang thai, vốn dĩ là chuyện tình vô cùng tốt, nhưng Công Tôn Ký lập tức đen mặt, bởi vì hắn đã hai tháng nay chưa chạm vào Hạng Quân Mỹ, mà Hạng Quân Mỹ vừa vặn mang thai một tháng. Thọ yển đương tốt đẹp, bởi vì chuyện bê bối của hai tỷ muội Hạng gia, mà hoàn toàn trở thành một trò khôi hài.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Người hận Ai gia?

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Trong cung, Công Tôn ký xanh mặt, một đám thái y vây quanh Hạng Quân Mỹ, từng người từng người tiến lên bắt mạch.

Lúc sau, các thái y đi tới trước mặt Triệu Mạn và Công Tôn Nam, “Khởi bẩm Hoàng thượng, Thái hậu nương nương, Trắc phi nương nương đúng thực là đã có thai một tháng.”

“Các ngươi nói bậy!” Hạng Quân Mỹ giùng giàng xuống giường, quỳ gối trước mặt Hoàng thượng và Thái hậu, “Thần tức tuyệt đối không có mang thai, tháng trước nguyệt sự của thần tức tới đúng hạn, làm sao có thể mang thai được!”

Nghe Hạng Quân Mỹ nói như vậy, Công Tôn Ký sắc mặt càng thêm khó coi.

“Các người tất cả đi xuống đi ——” Triệu Mạn phát phát tay, những người khác đều lui ra.

Trong phòng chỉ còn những người của hoàng thất, Triệu Tận lúc này chậm rãi mở miệng, “Ý của người là, tất cả thái y đều oan uổng người?”

“Thần tức thực sự oan uổng!” Chuyện cho tới bây giờ, Hạng Quân Mỹ hết đường chối cãi.

Công Tôn Ký hai tháng chưa cùng ả viên phòng, vừa vặn ả lại mang thai một tháng, đây là có chuyện gì? Hải tử chắc chắn không phải của Công Tôn Ký, đây chính là ả cùng kẻ khác tư thông? Công Tôn Ký không dám tưởng tượng mỹ nhân lệ rơi đầy mặt trước mắt này lại căm sùng hắn. Nhưng mọi chuyện xảy ra trước mắt, bắt hắn phải tin tưởng.

Triệu Mạn từng trải nhiều, biểu hiện vừa rồi của Công Tôn Ký bà thấy rõ ràng, lập tức sai người tới Kinh Sự phòng phủ Thái tử lấy bản ghi chép. Chờ lấy sổ ghi chép lại đây, Triệu Mạn xem xong, mặt tối sầm.

“Mẫu hậu, làm sao vậy?” Công Tôn Nam hiện là người ổn định nhất lúc này, sau khi nhìn sổ ghi chép Triệu Mạn đưa, sắc mặt Công Tôn Nam cũng thay đổi.

“Vô liêm sỉ!” Công Tôn Nam hét lớn một tiếng, giương mắt nhìn Hạng Quân Mỹ, “Hải tử là của ai?”

“Phụ hoàng, thần tức thật không có, cầu xin phụ hoàng tin tưởng thần tức ——” Châu sai trên tóc Hạng Quân Mỹ bởi vì nàng đập đầu quá mạnh, liền rơi xuống đất, kêu “đỉnh đang” vang dội, “Thần tức oan uổng a!”

Nguyên bản Hạng Quân Mỹ tới bắt gian, cùng Công Tôn Ký bắt quả tang Hạng Quân Văn, muốn mượn chuyện này tạo một phen sóng gió, không nghĩ tới chính ả lại xảy ra vấn đề. Đến tột cùng là chuyện gì xảy ra? Hạng Quân Mỹ cắn môi, cường ngạnh giữ lại nước mắt, ả thực sự chưa từng làm chuyện gì có lỗi với Công Tôn Ký, tại sao lại có thai? Chuyện gì xảy ra?

“Oan uổng? Thái y viện của Trẫm dùng để trang trí sao! Một người chán sai còn có thể hiểu, vì sao tất cả mọi người bắt mạch đều chẩn ra một kết quả như vậy! Đã chừng này rồi cuộc là của người nào? Trẫm tru di cửu tộc nhà hắn!” Công Tôn Nam không thể tin được Hạng Quân Mỹ luôn luôn biểu hiện tốt đẹp lại làm ra sự tình này, đây hoàn toàn là một vết nhơ của hoàng thất a!

“Thần tức oan uổng, oan uổng a ——”

Hạng quân mỹ hết đường chối cãi, chỉ có thể càng không ngừng đập đầu. Bởi vì dùng sức quá mạnh, châu sai rơi xuống, kiểu tóc nguyên bản hoàn mỹ của ả cũng bị rối loạn, một đầu tóc đen xõa tung xuống, cái trán đã đập rách da, chảy ra máu đỏ sẫm.

Hạng Quân Nhu quỳ bên cạnh lúc này đã trở nên bối rối, chuyện gì xảy ra? Đại tỷ cư nhiên lại cùng nam nhân khác tư thông, mang thai hải tử? Trời ạ! Hạng Quân Nhu xém chút ngất đi. ả nguyên bản uống nhiều hơn một chén rượu, chẳng biết tại sao tỉnh lại lại đồng sàng cộng chăn với Công Tôn Ký, hơn nữa toàn thân đau nhức, tiếp đó lại bị người bắt quả tang trên giường.

Vốn cảm thấy chuyện này thực khó xử, Hạng Quân Nhu còn muốn thỉnh đại tỷ tha thứ, không nghĩ tới ạng Quân Mỹ hiện tại tự thân khó bảo toàn, này phải làm sao! (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Nữ nhân trong phòng, ngoại trừ Hoàng Thái hậu Triệu Mạn còn giữ được dáng vẻ bình tĩnh, Hoàng hậu và Hoàng phi đều bị dọa. Đây chính là chuyện trăm năm khó gặp nha! Đầu tiên là muội tử và tỷ phu làm ra chuyện đồi bại như thế, sau đó tỷ tỷ lại tư thông cùng nam nhân, các cô nương của tướng phủ như thế nào khi ra ngoài lại trở thành như vậy?

Hoàng hậu và Ngọc phu nhân nguyên bản chính là tỷ muội cùng cha khác mẹ, Hoàng hậu đương nhiên muốn chỉ hôn, cũng nhìn trúng muội muội của Hạng Quân Mỹ, đều là người thân cận, cộng thêm Công Tôn ký thích Hạng Quân Mỹ, Hoàng hậu cũng muốn thành toàn nhi tử của mình, thế nhưng không nghĩ tới sự tình sau cùng lại biến thành như vậy.

Công Tôn Ký là nhi tử của Hoàng hậu, qua một lúc lâu, Hoàng hậu mới khôi phục bình thường, mặc dù trước đây nàng rất thích Hạng Quân Mỹ, thậm chí mong muốn lợi dụng phủ Tướng quân phía sau Hạng Quân Mỹ tới phù trợ Thái tử lên ngôi, nhưng bây giờ Hạng Quân Mỹ nhờ nhuốc như vậy, nhất định phải mau chóng cùng nàng ta phân rõ giới hạn mới được. Về phần Hạng Quân Nhu, tỷ tỷ là kẻ bất hảo, muội tử khẳng định cũng không phải là đồ tốt.

Ở trong lòng Hoàng hậu, đã đem Hạng Quân Nhu cùng Hạng Quân Mỹ xếp chung vào một loại, ở trong mắt nàng, khẳng định là kẻ thêm nhỏ dãi vinh hoa phú quý, cho nên mới bỏ lên giường con trai mình, muốn được lên cảnh cao, suy tính thực là tốt a.

Hoàn cảnh bây giờ, khiến cho Hoàng hậu nhớ tới một chuyện năm xưa, phụ thân thần sinh của nàng cũng muốn đem Ngọc phu nhân tiến cung dự sinh thần của Công Tôn Nam, thế nhưng nàng lo lắng Ngọc phu nhân sẽ đoạt đi sủng ái trong tay mình, liền chỉ hôn Ngọc phu nhân cho Hạng tướng quân. Hiện tại, hai người nữ nhi của Ngọc phu nhân biểu hiện kém cỏi như thế, khiến cho trái tim của Hoàng hậu trở nên băng giá.

Các nàng đây quả thực là muốn hủy hoại con trai của nàng! Chẳng lẽ, Ngọc phu nhân đứng sau sự việc này? Muốn cho hai nữ nhi đều tiến nhập hoàng gia? Thực sự là âm mưu đáng hận!

“Hoàng thượng, mọi chuyện như vậy, tuyệt đối không thể tha thứ!” Một Bò Tát đầu gối như Hoàng hậu khi con trai mình gặp chuyện cũng sẽ phải cứng

rắn, Công Tôn Ký là toàn bộ của nàng, nếu như chuyện này ảnh hưởng đến ngôi vị Thái tử của Công Tôn Ký, nàng tuyệt đối sẽ không buông tha những tiện nhân này...! Hiện tại điều duy nhất có thể làm, đây thêm một bước, đồ tất cả mọi chuyện lên đầu hai tỷ muội Hạng gia..

“Nô tì cho rằng, chuyện như vậy tuyệt đối không thể tha thứ, nếu không trừng phạt nghiêm khắc, không thể thu phục lòng dân.”

“Hoàng hậu nương nương, thần tức thực sự oan uổng!” Tiếng nói của Hạng Quân mỹ nguyên bản ôn nhu nhuần nhuyễn lúc này đã có điểm khàn khàn, “Thần tức oan uổng!”

“Oan uổng? Ý của ngươi là Hoàng thượng không biết chuyện, oan uổng ngươi?”

“Không, không, thần tức không phải ý tứ này ——” Hạng Quân Mỹ ngẩng đầu, máu trên trán cùng lệ trong mắt hòa thành một đoàn, khuôn mặt vốn xinh đẹp hiện giờ cũng thành một mảnh mơ hồ, nhìn qua thực dọa người.

“Mẫu hậu, chuyện này người thấy thế nào?”

Dựa vào tính cách của Công Tôn Nam, hần hận không thể đưa cái tiện nữ này ném ra ngoài cửa cung rắn đe một trận, thế nhưng chuyện xấu của hoàng thất không thể để lộ ra ngoài, bằng không hoàng thất Thương Nguyệt tự sẽ trở thành trò cười trong tứ quốc, huống chi hiện tại người của tam quốc vẫn đang ở tại Cẩm Thành, chuyện xấu như vậy càng nên giấu đi.

Hơn nữa, Hạng Quân Mỹ tốt xấu gì cũng là nữ nhi của Hạng Trị Chung, chuyện này còn dính dáng đến Hạng Quân Nhu, nếu đồng thời xử lý hai người, chỉ sợ sẽ làm cho Hạng Trị Chung sinh lòng bất mãn. Chuyện này thật đúng là khó xử lý!

“Hoàng thượng, nếu là sinh thần của Ai gia, không bằng vui càng thêm vui, hướng mọi người công bố tin vui Thái tử Trắc phi mang thai, thuận tiện công bố Thái tử thu Hạng Quân Nhu...”

Triệu Mạn vừa nói xong, Công Tôn Ký ngay lập tức phản đối, “Hoàng tử mẫu, Tôn nhi vô luận như thế nào cũng sẽ không thu lưu các nàng!” Công Tôn Ký nguyên bản dĩ truyền đặc điểm của Công Tôn Nam, cũng là một kẻ đa nghi.

Chỉ một lát sau, trong đầu Công Tôn ký đã suy nghĩ vô số khả năng. Hần rõ ràng tửu lượng không tệ, vì sao chỉ uống mấy chén liền say? Về phần chuyện giữa hần và Hạng Quân Nhu, Công Tôn ký một chút ký ức cũng không có, chờ hần tỉnh lại, thấy ngay vẻ mặt ngạc nhiên xấu hổ và giận dữ của Hạng Quân Nhu cùng Hạng Quân Mỹ dẫn người đến bắt kẻ thông dâm.

Nếu không có chuyện Hạng Quân Mỹ mang thai, trong lòng Công Tôn Ký đối với nàng nhất định là áy náy vạn phần. Cùng cô em vợ làm ra chuyện như vậy, vô luận như thế nào cũng sẽ xin lỗi Hạng Quân Mỹ. Trước khi Công Tôn Ký định xin lỗi Hạng Quân Mỹ, thậm chí nghĩ mình hần nên bồi thường nàng. Thế nhưng xuất hiện chuyện sau đó, tội lỗi trong lòng Công Tôn Ký liền tan thành mây khói.

Hần thấy, hần là bị hai tỷ muội Hạng gia tính kế. Nói không chừng Hạng Quân Mỹ nguyên bản biết mình mang thai, sợ sự việc sẽ bại lộ, mang chính thân muội muội của mình tới đây, hấp dẫn tầm mắt của hần, chính là vì che lấp chuyện tình nàng ta mang bầu. Thực sự là, vô sỉ! Vô liêm sỉ!

Nếu không phải Hoàng Thái hậu và Hoàng thượng ở chỗ này, hần nhất định sẽ một cước đá vào bụng của Hạng Quân Mỹ, đem dã chủng kia giết chết. Hần lẽ nào đối với nàng không tốt? Nàng nhập Đông cung hơn ba năm, hần mặc dù bên người còn có người khác, thế nhưng một tháng phần lớn thời gian đều là cùng Hạng Quân Mỹ, nàng không thích sinh hoạt phụ thê, hần cũng không có cưỡng cầu, mới có hai tháng không chạm đến nàng, thế nhưng vì sao nàng lại đối với mình như thế?!

Ánh mắt của Công Tôn Ký biến thành đỏ như máu, lời của Triệu Mạn tựa như một cọng rơm, đem dây cung đã căng hết mức của Công Tôn Ký chặt đứt. Xảy ra chuyện như vậy, giết nàng đều có thể, lại vẫn công bố việc Hạng Quân Mỹ mang bầu, cái nón xanh này hần vẫn phải mang, còn muốn nạp thêm Hạng Quân Nhu, đây là cái lý lẽ gì?

Công Tôn Ký phản đối đều nằm trong dự liệu của Triệu Mạn, nàng thờ dài, nhìn về phía Công Tôn Ký, “Ai gia biết trong lòng ngươi bất bình, nhưng là bây giờ tam quốc đều ở đây, nếu sự tình vỡ lở ra, là ngươi mất mặt, Ai gia không muốn ngươi trở thành trò cười cho tứ quốc, càng không muốn ngươi ngày sau trở thành quốc quân, lại vì chuyện dơ bẩn này mà bị người cười nhạo!”

“Thế nhưng, như vậy Tôn nhi sẽ không bị người chê cười sao? Bảo Tôn nhi nhận đã chừng, Tôn nhi không đáp ứng!” Công Tôn Ký ghen lợi hại, nhện không được hô lên tiếng.

“Ai nói ngươi nhận đã chừng?” Đầu quái trọng của Triệu Mạn nặng nề đập xuống đất. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Ai muốn nhận đã chừng, Ai gia người đầu tiên không đáp ứng! Ý của Ai gia, lúc này sự tình chẳng may vỡ lở ra, đều là nữ nhi Hạng gia, nếu một lần xử trí hai người, Hạng Trị Chung nhất định trong lòng có khoảng cách, không tốt. Cho nên, Ai gia muốn đem các nàng an trí ở phủ Thái tử, chờ qua một thời gian, lại xử lý.”

Triệu Mạn nói như vậy, Công Tôn ký tuy rằng còn chưa hiểu rõ, Công Tôn Nam và Hoàng hậu lại hiểu rõ.

“Mẫu hậu nói rất đúng!” Lo lắng trong lòng Hoàng hậu thoáng buông xuống một ít. Chuyện này nhất định phải che giấu mới tốt, nếu không đối với Công Tôn Ký ảnh hưởng không nhỏ. Lúc này lưu lại hai người, ngày sau tùy tiện tìm cái lý do, từng người chết vẫn là có thể.

Hạng Quân Mỹ cũng là người thông minh, chỉ chốc lát sau liền hiểu ý tứ, bà ta là muốn giết chết tỷ muội các nàng a!

“Thần tức thật là oan uổng! Thực sự!” Hạng quân mỹ muốn đứng lên, Triệu Mạn liếc mắt, hai người kẹp chặt lấy hai bên cánh tay không cho ả động đậy. Thấy cảnh tượng này, Hạng Quân Nhu bị dọa, vội vã bỏ tới trước mặt Triệu Mạn cùng Công Tôn Nam, “Hoàng thượng, Thái hậu nương nương, tỷ tỷ của ta nhất định là oan uổng! Nàng sẽ không làm chuyện như vậy!”

Thấy Thái hậu và Hoàng thượng cũng không để ý đến mình, Hạng Quân Nhu bỏ tới trước mặt Hoàng hậu, “Dì, tỷ tỷ thật sự bị oan uổng, dì, người giúp chúng ta nói chuyện!”

Hạng Quân Nhu nào biết đâu rằng, người dì này đã hận thấu hai tỷ muội bọn họ, làm sao có thể giúp ả nói chuyện!

“Hừ! Có muội muội như người vậy, tỷ tỷ có thể có chỗ nào tốt! Bôn cung thật không biết mẫu thân các người là như thế nào giáo dục các người!”

Cho tới nay, Hoàng hậu trong lòng Hạng Quân Nhu đều là ôn hòa, đáng đáp Bồ Tát bình bình hòa hòa, lúc này dĩ nhiên thấy chết mà không cứu, Hạng Quân Nhu cắn bản không thể tin nổi.

Chứng kiến muội tử một bộ dạng ngu xuẩn, Hạng Quân Mỹ vừa giận vừa tức, “Nhu Nhi, bọn họ là muốn giết cả nhà ta! Người nhanh đi nói cho cha, để cha tới cứu chúng ta!”

Tuy rằng bình thường, Hạng Quân Mỹ không nhìn được Hạng Trị Chung đối tốt với Hạng Quân Văn, nhưng là bây giờ nàng biết người duy nhất có thể cứu các nàng là Hạng Trị Chung, nữ nhi Đại tướng quân, dù là phạm sai lầm, cũng không thể chết không minh bạch.

Nghe xong Hạng Quân Mỹ nói, Hạng Quân Nhu đưa tay lau mặt, đứng lên muốn xông ra, không nghĩ tới mới bước được hai bước, đã bị người bắt trở lại.

“Đem nàng giam lại!” Triệu Mạn hừ lạnh một tiếng, “Các người không cần đi tìm Hạng Trị Chung. Ai gia sẽ đích thân đi nói rõ với đại tướng quân!”

“Người đâu cứu mạng a! Thái hậu muốn giết ta ——” Hạng Quân Mỹ còn chưa hô xong, trong miệng đã bị chặn vải bông, bị người ta trói lại. Chờ hai đến lúc hai người bị áp đi, Triệu Mạn nhìn lướt qua cung phi chung quanh và mấy cung nhân tri kỷ, ánh mắt nghiêm khắc, “Chuyện tình hôm nay nếu ai nói ra một chữ, Ai gia sẽ rút lưỡi người đó!”

“Nô tì không dám!” Mọi người vội vã sợ hãi đáp ứng.

Thờ dài, Triệu Mạn quay sang Công Tôn Nam, “Hoàng thượng, chỗ đại tướng quân, để Ai gia tới nói! Ai gia tin tưởng đại tướng quân là người hiểu chuyện, sẽ không bởi vậy mà hiểu lầm.”

“Làm phiền mẫu hậu. Mẫu hậu đại thọ lại phát sinh chuyện như vậy, là nhi tử không tốt!” Công Tôn Nam bày ra một vẻ đau lòng không thôi, kỳ thực trong lòng cũng ước gì Triệu Mạn đi tìm Hạng Trị Chung. Như vậy, Hạng Trị Chung sẽ biết chuyện này là do Thái hậu xử lý, cũng sẽ thù oán Triệu Mạn, ngày sau sẽ đối phó Triệu Mạn, sau này đối phó Thái hậu có thêm Hạng Trị Chung sẽ dễ dàng hơn nhiều!

“Được rồi, giải tán đi ——”

Triệu Mạn dưới sự nâng đỡ của Thanh Đằng đi về tấm cung của mình, một lát sau Hạng Trị Chung đã tới chờ ngoài cửa điện.

“Kêu hần tiến vào!” Tương phản với dáng vẻ uể oải vừa rồi, Triệu Mạn hiện tại thần thái sáng láng, khi thân ảnh của Hạng Trị Chung xuất hiện ở trước mắt Triệu Mạn, khóe miệng của bà lộ ra một cái cười mỉm hung ác.

“Thanh Đằng, đem sự tình từ đầu chí cuối kể lại cho đại tướng quân nghe.”

Triệu Mạn một không cho Hạng Trị Chung ngồi, hai không cho hần uống trà, Hạng Trị Chung thủy chung vẫn duy trì tư thế thỉnh an, nghe Thanh Đằng đem toàn bộ sự việc nói ra không sót một chữ.

Triệu Mạn ngồi ở trên nhuyễn tháp, thưởng thức trà ngon, nhìn Hạng Trị Chung biểu tình cung kính, tâm tình đặc biệt tốt. Một lần đánh cả hai nữ nhi của hần, nói như vậy, trong lòng người nay cũng thật nhức nhối! Chỉ là vô luận hần đau đớn thế nào, so ra đều kém những năm thống khổ này của bà!

Hạng Trị Chung tự nhiên không biết tỷ muội Hạng Quân Mỹ và Hạng Quân Nhu đã xảy ra chuyện, sau nghe nghe xong thực sự kinh ngạc một phen, nhưng biểu tình vẫn không có biến hóa gì lớn, điểm ấy khiến Triệu Mạn có chút bất mãn. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Đại tướng quân thấy Ai gia xử trí làm sao?” Triệu Mạn nhấp một ngụm trà, quét về phía Hạng Trị Chung vẫn còn quỳ như trước.

“Thái hậu xử lý rất tốt! Là thần giáo dục vô phương, thần hổ thẹn.”

Hạng Trị Chung làm sao không biết Triệu Mạn là cố ý nhắm vào mình, hần thủy chung vẫn duy trì thái độ cung kính, không một chút buông lỏng.

“Người hận Ai gia?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Gian thần? Trung thần!

Edit: KangKang

Beta: Tuyệt Ảnh Nhi

“Thần không dám——” Hạng Trị Chung thấp giọng hồi đáp, thanh âm không một tia gọn sóng, khiến Triệu Mạn không thể không bội phục hần định lực tốt. Lúc trước, Hạng Quân Văn bị bắt cóc, sống chết không rõ, Hạng Trị Chung không hề có biểu hiện này. Xem ra, chỉ có Hạng Quân Văn mới là bảo vật trong lòng Hạng Trị Chung.

“Không dám?” Nghe xong lời này, Triệu Mạn nở nụ cười. Nhiều năm sống an nhàn sung sướng làm cho Triệu Mạn nhìn qua so với tuổi thực trẻ trung hơn rất nhiều, bà đặt chén trà xuống, yên lặng nhìn về phía Hạng Trị Chung, “Không biết đại tướng quân có tin nhân quả báo ứng hay không?”

Không đợi Hạng Trị Chung mở miệng, Triệu Mạn vuốt ve móng tay, chậm rãi mở miệng, “Sáng sớm, Thái tử Trắc phi và Hạng Quân Nhu còn muốn tìm cách bôi nhọ danh tiếng của Hạng Quân Văn, kết quả tỷ muội các nàng vừa hay trở thành một trò cười lớn như vậy, còn muốn giao ra cả tính mệnh. Ngươi nói, đây có phải báo ứng hay không? Báo ứng của các nàng tới nhanh như vậy, không biết báo ứng của ngươi lúc nào thì tới!”

Vừa nghe Hạng Quân Văn sáng sớm suýt nữa gặp chuyện không may, Hạng Trị Chung vội vã ngừng đầu, “Văn Nhi, hiện tại không có sao chứ?”

Bộ dáng gấp gáp này, rất nhanh liền bị Triệu Mạn bắt được. “Nàng? Tự nhiên là không có chuyện gì! Lại nói tiếp Ai gia cũng rất buồn bực, rõ ràng là một nha đầu không tài cán, vì sao mỗi lần vận khí đều tốt như vậy...”

Hạng Trị Chung dù ngu xuẩn, cũng có thể nghe ra trong giọng nói của Triệu Mạn hàm chứa cừu hận. “Lẽ nào chuyện hồi sáng này cũng là Thái hậu làm?”

“Hạng Trị Chung, ngươi là đang vu hãm Ai gia sao?” Triệu Mạn ngược lại không sợ Hạng Trị Chung hiểu sai ý của mình, vốn dĩ hai người đã xé rách mặt, bất quá duy trì mặt ngoài mà thôi.

“Có đúng là vu hãm hay không, Thái hậu người rất rõ ràng. Bất quá, ta mong muốn Thái hậu có thể minh bạch, Văn Nhi không hề có lỗi gì với ngươi!”

Không để ý uy nghiêm của Triệu Mạn, Hạng Trị Chung trực tiếp đứng lên, căm tức nhìn Triệu Mạn, đôi mắt như hàn đao, dường như muốn đâm thành một lỗ trên người bà. Chuyện lúc trước hẳn không tính toán, nhưng lúc này đây Thái hậu dĩ nhiên xúi giục Hạng Quân Mỹ và Hạng Quân Nhu đi đối phó Hạng Quân Văn, điều này đã vượt qua điểm mấu chốt của Hạng Trị Chung.

“Ai gia rõ ràng? Ha ha... Ai gia chỉ biết là là người mưu sát Hoàng nhi của Ai gia, là người làm hại mẹ con chúng ta nhân quỹ chia lìa, là người tạo thành bi kịch ngày hôm nay! Hạng Trị Chung, Ai gia nhớ kỹ lúc Hoàng nhi mang ngươi về, ngươi bất quá là tên khát cái chết đói khát ngoài lề đường, là Hoàng nhi đề bạt ngươi, ngươi mới có ngày hôm nay! Của ngươi hết thảy đều là Bách Nhi đưa cho ngươi, thế nhưng ngươi con bạch nhãn lang này, dĩ nhiên hại Bách Nhi... Ngươi, chết tiệt!”

Nói đến lúc kích động, thanh âm của Triệu Mạn bắt đầu trở nên run rẩy, thân thể cũng theo vậy mà khẽ run lên. Nguyên bản đôi mắt tinh tường bị phủ lên một tầng mây mù, thoạt nhìn bà trông già đi rất nhiều.

“Là ngươi, ngươi là quân giết người! Công Tôn Nam cũng vậy! Ngươi đừng tưởng rằng không thừa nhận, Ai gia hận không thể lóc thịt các ngươi, uống máu các ngươi! Ai gia không có biện pháp, các ngươi cướp đi bảo bối trân quý của Ai gia, Ai gia cũng sẽ trả lại đủ vốn lời!”

Liên tiếp nói nhiều như vậy, hô hấp của Triệu Mạn trở nên dồn dập, nguyên bản khôn mặt phấn bạch, lúc này bởi vì tức giận cũng phồng đến đỏ bừng. Thanh Đẳng liền vội vàng tiến lên vuốt lưng giùm Triệu Mạn, Triệu Mạn vùng tay lên, cho Thanh Đẳng lui về một bên. “Thanh Đẳng, ngươi đi ra ngoài, Ai gia có vài câu quan trọng hơn muốn nói với đại tướng quân!”

“Vâng!” Thanh Đẳng ly khai, lúc gần đi đóng cửa lại, trong phòng chỉ còn lại Triệu Mạn và Hạng Trị Chung. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Không có người bên ngoài, Triệu Mạn không còn duy trì hình tượng uy nghiêm, tiến nhanh tới, một bạt tai quất mạnh lên mặt Hạng Trị Chung, trực tiếp đánh cho khóe miệng hắn chảy máu.

“Công Tôn Nam rút cuộc cho ngươi chỗ tốt gì, để ngươi vong ân phụ nghĩa, phản bội Bách Nhi? Hạng Trị Chung, ngươi làm việc khuất tất, buổi tối sẽ ngủ ngon sao? Đến tốt cùng phải như thế nào, mới có thể vô tình được như ngươi? Ngươi nói cho Ai gia, nói cho Ai gia a!”

Nhìn dáng dấp của Triệu Mạn, Hạng Trị Chung trầm mặc một lúc lâu, sau đó tiến lên đỡ Triệu Mạn, “Thái hậu, người suy nghĩ nhiều.”

“Ai gia không có!” Triệu Mạn hất tay Hạng Trị Chung ra, hung tợn nhìn hắn, “Có bản lĩnh ngươi hãy nói cho Công Tôn Nam, kêu hắn cũng giết Ai gia. Bằng không, chỉ cần Ai gia có một hơi thở, Ai gia sẽ vì Bách Nhi báo thù rửa hận. Hạng Trị Chung, các ngươi chờ xem! Ngươi nên thời thời khắc khắc canh giữ ở bên người nữ nhi bảo bối của ngươi, bằng không, bằng không lúc nào đó nàng cũng sẽ giống như hai tỷ tỷ của nàng vậy——”

“Đủ rồi!” Nhâm Hạng Trị Chung cho dù tính tình hảo, lúc này cũng bị Triệu Mạn kích thích đến hồng mắt.

“Thái hậu nếu hận ta như vậy, ta đây lấy mạng đền mạng, hy vọng có thể tiêu trừ thù hận trong lòng ngươi.” Hạng Trĩ Chung vừa dứt lời, trong tay nhiều hơn một thanh chùy thủ sắc bén, đâm vào trái tim, máu màu “Phốc ——” một tiếng, phun đầy lên người Triệu Mạn.

“Ngươi, ngươi đây là...”

Bất thành linh xảy ra việc ngoài ý muốn, khiến Triệu Mạn choáng váng. Bà tuy rằng hận không thể tập tước giết chết Hạng Trĩ Chung, nhưng hẳn làm ra việc vừa xong, cũng khiến Triệu Mạn trở tay không kịp.

Nhìn Hạng Trĩ Chung chậm rãi ngã xuống, máu trước ngực như dòng suối nhỏ ồ ồ chảy ra, mắt Triệu Mạn tối sầm, thiếu chút liền ngất đi.

Chờ tin tức Hạng Trĩ Chung tự sát truyền tới ngự thư phòng, Công Tôn Nam có chút không tin lỗ tai của mình, “Ngươi nói cái gì? Lập lại lần nữa?”

Thanh Đăng quỳ trên mặt đất, biểu tình có chút kinh hoàng, “Bệ hạ, đại tướng quân tự sát, hiện tại các thái y đang cứu giúp, sợ là dừ nhiều lành ít ——”

“Cái gì?!” Công Tôn Nam nhaoáng lên, “Mau, mau dẫn Trầm tới!”

Tẩm cung của Thái hậu, trong ba tầng ngoại ba tầng, thái y đem Hạng Trĩ Chung vây lại, cầm máu, rửa vết thương, tất cả thái y đều nom nớp lo sợ.

“Thế nào?” Triệu Mạn tuy rằng trong lòng có chút bối rối, thế nhưng trên mặt không chút nào biểu hiện ra ngoài.

“Hồi Thái hậu nương nương, vết thương cách trái tim chỉ có nửa ly, nếu đại tướng quân có thể vượt qua đêm nay, là có thể bình an, nếu không...”

“Nếu không thì sẽ làm sao?” Công Tôn Nam vừa đuổi tới, liền nghe được câu này, trong lòng kinh hãi, lập tức bước đi tiến đến. “Sẽ làm sao?”

“Bệ hạ, nếu tướng không thể qua khỏi đêm hôm nay, thỉnh bệ hạ nén bi thương...”

Lời nói này hàm súc, Công Tôn Nam cũng hiểu được ý tứ bên trong. Hạng Trĩ Chung lúc này đây chỉ sợ là dừ nhiều lành ít. “Mẫu hậu, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Công Tôn Nam lúc nói lời này, có chút nghiêng răng nghiêng lợi, Triệu Mạn làm sao nghe không ra ý tứ của Công Tôn Nam, Hạng Trĩ Chung là đại tướng quân Thương Nguyệt quốc, chính là bởi vì có hấn trấn thủ, Thương Nguyệt quốc mới có thể thái bình. Hôm nay, Hạng Trĩ Chung biến thành như vậy, Công Tôn Nam phát cáu với bà cũng là nên.

“Là Ai gia không tốt, là lỗi của Ai gia...”

Triệu Mạn liên tục tự trách, bộ dáng kia, như là thật tâm ăn năn, làm cho mọi người cùng Công Tôn Nam cũng không tiện nói gì nhiều. Dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết hai người nói gì đó, chỉ là Công Tôn Nam không nghĩ tới Hạng Trĩ Chung sẽ trung tâm như vậy, tình nguyện tự sát cũng không khai ra hấn, hẳn đích xác chính là thần tử trung thành nhất!

Mặc dù Công Tôn Nam là người đa nghi, sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, tín nhiệm đối với Hạng Trĩ Chung, người ngoài không thể so với, có thể nói toàn bộ Thương Nguyệt quốc, người mà Công Tôn Nam hôm nay tin tưởng nhất chỉ có Hạng Trĩ Chung.

“Bệ hạ, đại tướng quân hôm nay không được di chuyển, hơn nữa bên người luôn cần người canh chừng.”

Thái y nói những lời này, Triệu Mạn cũng hiểu, lập tức đứng dậy, “Hoàng thượng, để hấn ở lại nơi này của Ai gia đi! Để thái y ở chỗ này coi chừng đại tướng quân, có chuyện gì cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau.”

Mặc dù Triệu Mạn đã khiêm tốn, Công Tôn Nam còn chưa quá tin tưởng bà ta. Có thể đem Hạng Trĩ Chung làm cho tự sát, bây giờ còn giả vờ để tin tưởng sao? Chỉ là, nhiều người nhìn vào như vậy, làm mất mặt Triệu Mạn, huống chi là ngày sinh của bà, nếu chuyện hai người bất hòa bị người phát hiện, bị liên lụy còn là Thương Nguyệt quốc. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Suy nghĩ thật lâu, Công Tôn Nam gật đầu, “Làm phiền mẫu hậu!”

Hạng Trĩ Chung phải ở lại tẩm cung Thái hậu, sự tình hẳn bị thương hiện tại không thể truyền đi. Lúc này, Công Tôn Nam dặn dò mọi người kín miệng, tất cả chờ sau khi Hạng Trĩ Chung tỉnh.

Công Tôn Nam liền sai người trông coi xung quanh đây, không cho ai tùy tiện ra vào. Về phần ngày sinh, vẫn phải tiếp tục, Công Tôn Nam đi ra ngoài chào hỏi khách nhân, Triệu Mạn ở lại.

Sợ ảnh hưởng tới Hạng Trĩ Chung, những người khác đều lui xuống, chỉ để lại người hầu của Hạng Trĩ Chung.

Triệu Mạn đi tới bên giường, nhìn gương mặt tái nhợt mà băng gạc nhuộm máu trên ngực Hạng Trĩ Chung, tư vị trong lòng không cách nào hình dung. Theo lý thuyết, Hạng Trĩ Chung biến thành như vậy bà hẳn là vui vẻ mới đúng, nhưng vì cái gì nàng không vui? Người trước mắt này là cừu nhân giết chết Bách Nhi của nàng, bà hẳn là hận không thể khiến hấn chết mới đúng a!

“Ngươi đi xuống đi ——” Đuổi người hầu trong phòng đi, Triệu Mạn ngồi ở bên giường, nhìn Hạng Trĩ Chung biểu tình dờ ra.

“Chân tướng rốt cuộc là cái gì? Người tình nguyện tự sát, cũng muốn bao che Công Tôn Nam sao?”

Triệu Mạn thở một tiếng thật dài, ngồi một lúc lâu, vừa mới chuẩn bị đi, tay của Hạng Trị Chung đưa qua, bắt được ống tay áo của nàng.

“Người?” Triệu Mạn kinh ngạc nhìn Hạng Trị Chung mở mắt, vừa mới chuẩn bị gọi người, bị Hạng Trị Chung ngăn cản.

“Thái hậu nương nương ——” Hạng Trị Chung lấy ra một mảnh gấm nhét vào trong tay Triệu Mạn, “Thanh Đằng, Thanh Đằng không thể tin...”

Nói xong lời này, Hạng Trị Chung lần thứ hai ngắt đi, Triệu Mạn không biết thật giả trong lời hắn nói, chỉ là mảnh gấm trong tay đích xác nhìn quen mắt. Mở ra, mắt Triệu Mạn nhòe đi. Trên mảnh gấm thêu kim long ngũ trĩ, nét chữ quen thuộc này. Mặc dù hơn mười năm không nhìn thấy, thế nhưng Triệu Mạn liếc mắt liền nhận ra chữ này được viết từ tay Công Tôn Bách.

“Mẫu hậu đại nhân ở trên, đưa con bắt hiểu dập đầu với ngài...” Vừa thấy câu nói đầu tiên, nước mắt Triệu Mạn liền lăn xuống. Đúng rồi, là hắn! Là Bách Nhi của nàng!

Mang theo tâm tình gấp gáp, Triệu Mạn đem những chữ trên mảnh gấm đọc một lượt. Sau khi xem xong, Triệu Mạn đã lệ ngân đầy mắt. Nguyên lai nàng hiểu lầm Hạng Trị Chung, nguyên lai tất cả quá trình dĩ nhiên là như vậy.

“Trị Chung, Trị Chung người tình tình!”

Lúc này, trong lòng Triệu Mạn bị nòng đậm áy náy lấp đầy, bà nhận lầm địch nhân, là bà hiểu lầm hắn.

Gọi một lúc lâu, Hạng Trị Chung cũng không có dấu hiệu tỉnh lại, Triệu Mạn vội vã lau lệ, đem mảnh gấm cẩn thận cất kỹ.

Chuyện lúc ban đầu dĩ nhiên là Công Tôn Nam và mẫu phi hân Trịnh quý phi một tay tạo thành, sau khi bà mất đi Công Tôn Bách liền quay sang nâng đỡ Công Tôn Nam, không nghĩ tới mẹ con bọn hắn dĩ nhiên là bạch nhãn lang!

Trong lòng mang theo áy náy nồng đậm, Triệu Mạn canh giữ bên người Hạng Trị Chung suốt đêm, tuy rằng Thanh Đằng nhiều lần giục Triệu Mạn đi nghỉ ngơi, để nàng ta tới chiếu cố Hạng Trị Chung, đều bị Triệu Mạn cự tuyệt. Bà tình tường nhớ kỹ câu nói sau cùng kia của Hạng Trị Chung, “Thanh Đằng không thể tin”, cung nữ này theo bà mấy thập niên lại là người của Công Tôn Nam, đây là điều mà Triệu Mạn làm sao cũng không nghĩ tới.

“Thái hậu, người đều canh giữ cả đêm, người nghỉ một chút đi!” Thanh Đằng đau lòng nhìn đôi mắt sung huyết của Triệu Mạn, nghĩ tới muốn xoa bóp cho bà, lại bị Triệu Mạn trực tiếp cự tuyệt.

“Thanh Đằng, Ai gia không có việc gì, người đem chén cháo nhỏ lại đây cho Ai gia, người tự mình nấu, cái loại không đặc không loãng này, Ai gia thích ăn nhất cháo người nấu ——”

“Vâng!”

Đuổi Thanh Đằng đi, Triệu Mạn lần thứ hai đi tới trước mặt Hạng Trị Chung. “Trị Chung, người nhất định phải tỉnh lại! Ai gia hiểu lầm người, là Ai gia sai. Người nhất định phải tha thứ cho Ai gia ——”

Có lẽ là Triệu Mạn thành tâm, trong chốc lát, Hạng Trị Chung chậm rãi mở mắt.

“Người tỉnh?” Thấy Hạng Trị Chung tỉnh lại, Triệu Mạn thật cao hứng, bắt chắp thân phận, nhào vào bên giường, “Xin lỗi, là Ai gia sai! Ai gia khiến người chịu ủy khuất!”

“Thái hậu nương nương, Văn Nhi, là của cháu gái ruột của ngài, đừng liên lụy nàng...”

Nếu như nói, Hạng Trị Chung từ nhân vật phản diện biến thành nhân vật chính diện, ở trong lòng Triệu Mạn nổi lên dao động không nhỏ, hiện tại, nàng trước còn muốn tính kế như thế nào chinh Hạng Quân Văn dĩ nhiên biến thành cháu gái ruột của nàng, đây không thể nghi ngờ là kinh thiên phách lịch, đánh cho Triệu Mạn nửa ngày cũng chưa phục hồi lại tinh thần.

“Nương nương nếu không tin, chờ đêm mười lăm triệu Văn Nhi, sẽ biết.” Sắc mặt Hạng Trị Chung trắng bệch, nói một câu phải ngừng vài lần để lấy hơi. “Thái hậu, thần giấu diếm ngài lâu như vậy, thần đáng chết...”

“Không phải người đáng chết, là ta bắt phân thị phi, là ta bị cừu hận che mắt.” Vừa nghĩ tới chính mình thiếu chút nữa lấy đi tính mệnh của cháu gái ruột, trong lòng Triệu Mạn hoảng hốt. Hoàn hảo Hạng Quân Văn không có việc gì, bằng không nàng cả đời cũng sẽ không tha thứ cho mình!

“Thái hậu, bệ hạ bệnh đa nghi rất nặng, mấy năm nay thần một mực nỗ lực lấy được tín nhiệm của hắn. Lúc này đây, bệ hạ hắn là đối thần hoàn toàn yên tâm... Nếu Văn Nhi có thể có được Thương Nguyệt quốc, thần nhất định sẽ thủ hộ Thương Nguyệt nước, đem Thương Nguyệt quốc hoàn chỉnh chính giao cho Văn Nhi...”

Hạng Trị Chung dụng khổ nhục kế, Triệu Mạn làm sao không hiểu. Công Tôn Nam trời sinh tính đa nghi, cả triều văn võ, hắn còn không có thân tín, hôm nay Hạng Trị Chung như vậy, sẽ triệt để chiếm được tín nhiệm của Công Tôn Nam, thế nhưng hắn cũng bởi vậy mà thiếu chút lấy mạng mình. Triệu Mạn không khỏi nhớ tới lời Công Tôn Bách nói trước đây, “Mẫu hậu, nhi thần có thể đem tính mệnh thân gia đều giao cho Hạng Trị Chung, người này có thể tin.”

“Trị Chung, Ai gia trước đây đối với người như vậy, là Ai gia sai! Ai gia thực sự là lão hồ đồ!” Hiện tại, Triệu Mạn ngoại trừ thương tâm khổ sở ấy này, không còn tâm tình gì khác. Hạng Trị Chung như vậy, cũng do nguyên nhân của bà ở bên trong. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Nương nương, ngài nói không sai, là thần không có bảo vệ tốt Thái tử... Thần, tự mình cắt lấy đầu của Thái tử hiến cho bệ hạ, thần hàng đêm đều không thể ngủ yên, thần vô năng...”

Lúc nói lời này, Hạng Trị Chung rõ ràng rất kích động, ngực phập phồng rất lớn, băng gạc trước ngực lần thứ hai bị nhuộm đỏ.

“Người, mau tới!” Triệu Mạn vừa nhìn liền nóng nảy, vội vã gọi người, Hạng Trị Chung lại gọi lại nàng, “Nương nương, bệ hạ đã động sát tâm, lần này sau ngày sinh, nương nương vẫn là đi lễ Phật đi... Nương nương nếu là tin tưởng thần, liền đem chuyện thủ hộ Văn Nhi, thủ hộ Thương Nguyệt quốc giao cho thần, thần nhất định sẽ không cô phụ Thái tử! Còn có, Thanh Đăng là người của bệ hạ, ghi nhớ kỹ...”

Nói xong những lời này, Hạng Trị Chung lần thứ ba ngắt đi, lúc này đây bắt đầu phát sốt, cả người hoàn toàn lâm vào hôn mê.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Nam công tử tiến cung

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

“Mẫu hậu, người rốt cuộc đối với hần làm cái gì?” Cho dù Công Tôn Nam muốn duy trì mặt ngoài bình tĩnh như thế nào đi nữa, bây giờ thấy bộ dáng Hạng Trị Chung như vậy, cũng bắt đầu nổi nóng. Phải biết rằng Hạng Trị Chung trong quân đội uy vọng rất cao, nếu hần thực sự chết thẳng cẳng, vô tướng cả triều, không ai có thể thế thân hần, cho dù người có năng lực cũng không thiếu, nhưng Công Tôn Nam không thể tin người khác, huống chi đem binh lực của cả quốc gia giao vào tay người khác.

“Hoàng, Ai gia, Ai gia...”

Nhớ tới lời sau cùng Hạng Trị Chung nói, Triệu Mạn chậm rãi thở dài, “Chờ ngày sinh nhật qua đi, Ai gia quyết định tới Phật đường ăn chay lễ Phật, ở Tự Lý an độ lúc tuổi già.”

Triệu Mạn quyết định, khiến Công Tôn Nam vui vẻ hơn, cũng rất phiền muộn. Vì sao trong thời gian ngắn, Triệu Mạn lại chọn tới Phật môn? Lễ nào nàng buông tha báo thù? Còn nữa, nàng cho rằng Hạng Trị Chung là địch nhân, bây giờ thấy Hạng Trị Chung như vậy, nàng cũng yên tâm?

Trong đầu Công Tôn Nam suy nghĩ rất nhiều, duy chỉ có bỏ sót Hạng Trị Chung lúc này. Bất quá, mặc kệ rốt cuộc Triệu Mạn nói thật hay giả, nếu bà tiến nhập Phật môn ăn chay niệm Phật, không bằng thành toàn cho bà. Nhốt một người, so với thần không biết quý không hay giết chết một người dễ hơn nhiều.

Mặc dù Công Tôn Nam muốn tiếp tục giấu diếm chuyện tình Hạng Trị Chung, bên ngoài đã có tin đồn, đơn giản, Công Tôn Nam trực tiếp công bố Hạng Trị Chung ở trong cung bị đâm, bị trọng thương. Bởi trước khi Hạng Trị Chung bị đâm, từng trải qua những việc như vậy, lúc này đây Công Tôn Nam mang lý do này ra, thật sự không có ai hoài nghi.

Lúc Hạng Quân Văn nghe Hạng Trị Chung bị đâm, ngay lập tức chạy tới hoàng cung. Nhìn Hạng Trị Chung nằm trên giường hai mắt nhắm chặt, sắc mặt tái nhợt, lòng của Hạng Quân Văn như bị ngàn cân đè xuống.

“Hoàng thượng, thích khách bắt được chưa?” Hạng Quân Văn nhìn xuống tức giận trong lòng.

“Cái này, thích khách đã chạy mất...” Công Tôn Nam tự nhiên sẽ không nói thật, bằng không chuyện tình Thái hậu bức tử đại tướng quân truyền đi, bảo Công Tôn Nam hần phải giải thích như thế nào? Vạn nhất bị người khác tra ra chuyện năm xưa vậy làm sao bây giờ?

“Thích khách chạy mất?”

Hạng Quân Văn không tin điều này, bởi vì trên mặt Công Tôn Nam viết rõ ràng rằng, đó là một lời nói dối. Chỉ là Hạng Trị Chung vẫn còn đang hôn mê, Hạng Quân Văn không tiện phát tác, tất cả chờ Hạng Trị Chung tỉnh lại thì hơn. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Đối với việc Hạng Quân Văn đến, người cao hứng nhất chính là Triệu Mạn.

Từ khi ở chỗ Hạng Trị Chung biết được Hạng Quân Văn chính là cháu gái ruột của bà, Triệu Mạn hận không thể lập tức vọt tới phủ tướng quân đưa cháu gái bảo bối này kéo vào lòng hảo hảo thương yêu một phen, nhưng bà biết bây giờ không phải là lúc bà và Hạng Quân Văn nhận nhau, bắt đắc dĩ cường chế đem những ý niệm vừa sinh ra mạnh mẽ cắt đứt.

Hiện tại, nhìn thấy Hạng Quân Văn, tay của Triệu Mạn ở trong tay áo kích động run rẩy. Đây là cháu gái của bà, là huyết mạch của Công Tôn Bách a! Bà còn tưởng rằng Công Tôn Bách mất đi, lưu lại bà già này trên trần thế, cô cô linh linh, không nghĩ tới bà còn có một tôn nữ. Thoáng cái, trong thế giới của Triệu Mạn dấy lên hy vọng.

Nhìn Hạng Quân Văn ở bên giường Hạng Trị Chung bận trước bận sau, đáng đắp nóng nẩy, trong lòng Triệu Mạn áy náy càng sâu.

Hạng Trị Chung đối Hạng Quân Văn làm sao, bà biết rõ ràng, so với con ái để của hân còn tốt hơn gấp trăm lần. Hiện tại Hạng Trị Chung nằm ở chỗ này, cũng là bởi vì mình quá mức bức bách hân, Hạng Trị Chung mới lựa chọn phương thức như vậy, ngấm lại thực cảm thấy có lỗi với hân.

Cố nén ý muốn cùng Hạng Quân Văn nhận nhau trong đầu, Triệu Mạn hít một hơi thật sâu, nỗ lực để cho mình bình tĩnh trở lại. Hiện tại nhận người thân, chỉ có thể mang đến phiền toái không cần thiết cho Hạng Quân Văn, thậm chí sẽ nguy hiểm đến tánh mạng của nàng. Hạng Quân Văn là con gái duy nhất của Công Tôn Bách, bà là bà nội, nhất định phải hảo hảo bảo hộ nàng.

“Văn Nhi, Dụ Tĩnh theo người, đã quen chưa!” Rốt cục, Triệu Mạn tìm một đề tài, muốn cùng Hạng Quân Văn nói hai câu. Chỉ là Hạng Quân Văn lúc này tâm đều ở trên người Hạng Trị Chung, không có nghe rõ sự quan tâm trong lời của Triệu Mạn.

“Dụ Tĩnh? Hoàn hảo đi!” Hạng Quân Văn toàn tâm vẫn đặt trên người Hạng Trị Chung, bất chấp Triệu Mạn. Nàng đưa lưng về phía bà, đưa tay bắt mạch cho Hạng Trị Chung. Xem ra, tình huống thực sự là không mấy lạc quan!

Hạng Quân Văn đi tới trước mặt Công Tôn Nam, xuất ra một hộp gấm nhỏ. “Bệ hạ, đây là Hồi Xuân hoàn Phụng Cửu đưa cho ta, có tác dụng cải tử hồi sinh, do Nam công tử phối trí, hân là đối với cha ta hữu dụng, phiền bệ hạ thỉnh thái y xem qua một chút. Nếu là có thể dùng, phải nhanh một chút cho ta cha ăn vào mới được!”

Nam công tử là ai, Công Tôn Nam mặc dù chưa từng thấy qua, cũng biết bản lãnh của hân. Nhiều người đều nói Công Tôn Trường Khanh phế rồi, kết quả Nam công tử chỉ dùng vài châm, khiến cho Công Tôn Trường Khanh khôi phục lại, hiện tại có Hồi Xuân hoàn của Nam công tử, Hạng Trị Chung nhất định sẽ bình an vô sự!

Công Tôn Nam lập tức cho thái y tới kiểm tra được hoàn, không có vấn đề, lúc này cấp Hạng Trị Chung ăn vào.

Lúc này, Công Tôn Nam thoáng thở phào nhẹ nhõm, có thể được hoàn đối Hạng Trị Chung mà nói không có tác dụng quá lớn, tốt nhất là có thể lập tức khôi phục. Nếu là có thể đi qua Phụng Cửu mời Nam công tử tới, đó là biện pháp tốt nhất!

Nghĩ tới đây, Công Tôn Nam đã mở miệng, “Văn Nhi, người xem, có thể hay không phiền phức Phụng thiếu chủ đem Nam công tử mời tới? Nếu có hân ở đây, cha người nhất định sẽ rất nhanh hồi phục!”

Hạng Quân Văn chính là chờ những lời này, nghe Công Tôn Nam đề nghị, Hạng Quân Văn làm bộ do dự một hồi, “Nghe Phụng Cửu nói Nam công tử hành tung bất định, cũng không biết hân bây giờ có còn ở Cẩm thành hay không. Ta hiện tại sẽ đi ra ngoài gọi Phụng Cửu!”

“Được được được! Vậy người nhanh đi!”

Lúc Hạng Quân Văn rời đi, vừa lúc đụng phải Ngọc phu nhân. Thấy Hạng Quân Văn vội vã rời đi, Ngọc phu nhân gọi lại nàng, “Cha người trọng thương, người không ở lại bên cạnh coi chừng, muốn đi đâu?!”

Ngọc phu nhân cũng không biết chuyện tình của Hạng Quân Mỹ và Hạng Quân Nhu, Công Tôn Nam ở yến hội lên đã công bố tin tốt Hạng Quân Mỹ mang thai, đồng thời sắc phong Hạng Quân Nhu làm Thái tử Trắc phi, hai cái tin tức này khiến Ngọc phu nhân mừng rỡ cười không khép được miệng.

Nàng sinh hai người nữ nhi, hiện tại đều là Thái tử Trắc phi, Hạng Quân Mỹ nếu sinh hạ trưởng tử cho Thái tử, ngày sau càng cao quý không phải nói. Từ lúc Công Tôn Nam sắc phong, Ngọc phu nhân đã bắt đầu lảng lảng, không biết mình rốt cuộc là ai.

Lúc này, Ngọc phu nhân thấy Hạng Quân Văn lo lắng, cũng không xem nàng ra gì. Huống chi Hạng Trị Chung vẫn nâng niu Hạng Quân Văn hiện tại đang nằm, không ai có thể bảo hộ Hạng Quân Văn, cho nên nàng càng thêm lễ hùng hùng hổ hổ, thậm chí đã quên mình đang ở hoàng cung, trước mặt một đám cung nhân bắt đầu chỉ trích Hạng Quân Văn.

“Mất đi phu quân thương yêu mà người còn như vậy, xem ra là nuôi một bạch nhãn lang!”

Hạng Quân Văn không biết nên nói Ngọc phu nhân ngu xuẩn hay là cái gì, chuyện Hạng Quân Mỹ và Hạng Quân Nhu nàng đã từ chỗ Phụng Cửu nghe qua, cái tên thù dai kia thiết kế các ả, lúc này hai tỷ muội không chừng đang gào khóc ở chỗ nào đó đi! Buồn cười cho Ngọc phu nhân không nhìn ra biểu hiện khác lạ của Hoàng hậu nương nương, còn có tâm tư sỉ diện, lại nhắm vào nàng, thực sự là ngu xuẩn hết nói!

“Hoàng hậu nương nương!”

Tuy rằng Ngọc phu nhân ngang ngược như vậy, Hạng Quân Văn nhưng không có mất chừng mực, đối Hoàng hậu cung kính hành lễ, “Bệ hạ chuẩn ta xuất cung thỉnh Phụng Cửu hỗ trợ tìm Nam công tử cứu cha ta!”

Vừa nghe nói là Công Tôn Nam cho phép, Hoàng hậu liền vội vàng gật đầu, “Người mau đi đi! Vô luận như thế nào, nhất định phải mời được Nam công tử!”

Hoàng hậu tự nhiên biết tác dụng của Hạng Trị Chung đối Công Tôn Nam, đối Thương Nguyệt quốc, liền vội vàng gạt đầu cho Hạng Quân Văn rời đi. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Nhìn bóng lưng Hạng Quân Văn biến mất ở trước mắt, Ngọc phu nhân có chút phần hận không ngớt. Chuyện tốt như vậy đều rơi trên đầu tiện nhân này? Phượng Cửu chọn trúng nàng, vừa vặn Phượng Cửu lại nhận thức Nam công tử, nếu thật sự mời Nam công tử tới, công lao sau cùng không phải Hạng Quân Văn hưởng? Thực sự là quá may mắn rồi!

Ngọc phu nhân trong lòng nghĩ như vậy, trên mặt cũng không dám biểu hiện ra ngoài, dù sao bên cạnh còn có Hoàng hậu nương nương. Tuy rằng Hoàng hậu là chị gái của bà, hai người nữ nhi của nàng đều gả cho Công Tôn Ký, đã thân càng thêm thân, nhưng đối phương dù sao cũng là Hoàng hậu, ở trước mặt nàng, Ngọc phu vẫn là nên thu liễm một ít.

“Hoàng hậu nương nương, người xem, nàng chính là cái đức hạnh này. Lúc bị hư danh tiếng cũng rất xấu! Lúc này vội vã xuất cung, cũng không biết có thể tìm được Nam công tử hay không!”

“Đại tướng quân cát nhân tự có thiên tướng, sẽ không có việc gì.”

Hoàng hậu trên mặt như trước nhu hòa, trong lòng lại càng cảm thấy ghét Ngọc phu nhân. Trước đây thấy bà ta cung kính, cũng không có nghĩ gì. Nhưng là bây giờ Hạng Quân Mỹ và Hạng Quân Nhu làm ra chuyện như vậy, khiến Hoàng hậu đối với thứ muội này của bà phải nhìn với cặp mắt khác xưa. Vừa rồi Ngọc phu nhân làm trò đối Hạng Quân Văn lại quá lớn như vậy, còn không biết là thể nào làm tướng quân phu nhân.

Nghĩ vậy, Hoàng hậu càng thấy xử lý hai tỷ muội nọ là chuyện chính xác. Có mẫu thân như vậy, giáo dục nữ nhi nhất định không có chỗ nào tốt! Sớm đuổi đi, miễn cho hại đến Hoàng nhi của nàng, ảnh hưởng tiền đồ của Công Tôn Ký!

Đáng thương Ngọc phu nhân toàn tâm chỉ muốn vinh hoa phú quý thuộc về bà ta, căn bản cũng không biết hai con gái bà ta luôn cho là bảo bối, coi là kiêu ngạo hai bị giam trong tù của Thái tử phủ, kêu trời trời không biết kêu đất đất chẳng hay.

Phượng Cửu quả nhiên đang lúc mọi người chờ đợi mang theo Nam công tử tiến cung, sau khi tự mình kiểm tra cận kề cho Hạng Trị Chung, Nam công tử một lần nữa băng bó vết thương cho Hạng Trị Chung, viết đơn thuốc, bận đến tối, Nam công tử mới thở ra một hơi.

“Nam công tử, Hạng ái khanh hẳn thế nào?”

Từ khi Hạng Trị Chung thụ thương, lòng của Công Tôn Nam luôn lo sợ, hẳn rất sợ Hạng Trị Chung có chuyện gì ngoài ý muốn. Mặc dù Phượng Cửu mang Nam công tử đến, Công Tôn Nam vẫn là không cách nào yên tâm, dù sao tất cả thái y trong thái y viện đều nói, thuận theo thiên ý, biểu thị tình trạng của Hạng Trị Chung đã sức người không thể cứu vãn, khiến cho Công Tôn Nam vẫn lo lắng hãi hùng không thôi.

Lúc này thấy Nam công tử đem cây Thủy tinh châm trên người Hạng Trị Chung rút ra, cắt xong tất cả châm, Công Tôn Nam nghĩ nửa ngày qua quả thực một ngày bằng một năm.

“Bệ hạ yên tâm, đại tướng quân không sao, chỉ cần đúng hạn uống thuốc sẽ không có vấn đề, bất quá, vết thương của hắn ở gần trái tim, cần phải tỉnh dưỡng thật tốt một đoạn thời gian. Bằng không coi như là có thần tiên ra tay, cũng vô lực xoay chuyển trời đất!”

Có lời của Nam công tử, Công Tôn Nam cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, “Thật tốt quá! Chỉ cần Hạng ái khanh không có việc gì là tốt rồi! Nam công tử, người chữa trị cho Hạng ái khanh rất tốt, muốn Trẫm thưởng người cái gì, chỉ cần mở miệng?”

Vừa rồi vẫn lo lắng Hạng Trị Chung, Công Tôn Nam cũng không có lưu ý dung mạo của Nam công tử, lúc này vừa nhìn, đối phương dĩ nhiên lại một thân trịch tiên như vậy, y thuật lại cao như vậy mình, thực sự là anh hùng xuất thiếu niên! Cảm tình trong lòng đối với Nam công tử lại tăng thêm vài phần.

“Bệ hạ hẳn nghe nói qua ta, ta thích nhất là hoàng kim. Để bệ hạ thuận tiện, trực tiếp thưởng hoàng kim cho ta là được rồi!”

Hình tượng Nam công tử mê tiền đối lập với cảm giác đầu tiên hắn mang đến, nghĩ lại, mỹ thiếu niên này đã từng lừa gạt con trai mình mười vạn lượng hoàng kim, Công Tôn Nam cũng không cảm thấy kỳ quái.

“Nam công tử sẽ không có nghĩ tới vào triều làm quan sao? Trẫm đem Thái y viện giao cho người, thế nào?”

Cấp hoàng kim, với Công Tôn Nam xem ra không thành vấn đề, chỉ là hắn càng muốn đem Nam công tử ở lại bên cạnh mình. Có một người y thuật cao minh như vậy hộ giá, sẽ giảm bớt rất nhiều nguy hiểm.

Bất quá, Công Tôn Nam đánh giá cao cảm dỗ mình ném ra, Nam công tử lập tức cự tuyệt hẳn, “Đa tạ ý tốt của bệ hạ, chỉ là tính cách ta lười biếng, không thích hợp vào thái y viện, huống chi ta đã từng trước mặt gia sư phát thệ, tuyệt đối không dính líu tới quan trường, xin bệ hạ hãy lượng thứ!”

Nam công tử đều nói như vậy, Công Tôn Nam cũng không tiện lại ép buộc. Để cấp Nam công tử một cái ấn tượng tốt, hơn nữa vì muốn thu mua Nam công tử, thuận tiện cho bất kỳ tình huống nào, Công Tôn Nam lúc này từ quốc khố lấy ra ngân phiếu mười vạn hoàng kim đưa cho Nam công tử, lại hứa hẹn chờ lúc Hạng Trị Chung khỏi hẳn còn có thâm tạ.

Chỉ là tiến cung một chuyến, Hạng Quân Văn lần thứ hai buôn bán lời một mâm vàng bạc.

Lúc xuất cung, Phượng Cửu cũng chịu nhìn ngân phiếu trong tay Hạng Quân Văn, nhẹ nhàng mà thở dài, “Nương tử, bản lĩnh kiếm tiền của nàng thật lợi hại! Chỉ này châm, lại kiếm được nhiều tiền lời như vậy, khiến ta cảm thấy rất áp lực. Có một nương tử tài năng, vì phu đơn giản là anh hùng không đất

dụng võ a! Xem ra vì phu đã cưới một chậu châu báu trở về!”

“Chàng không biết còn có câu nói, nói nam nhân là cây rụng tiền, nữ nhân là chậu châu báu. Nam nhân kiếm tiền, nữ nhân toàn tiền, như vậy ngày mới có thể hồng hồng hòa hòa sao!”

*Toàn tiền: giữ tiền, tích tiền.

*Hồng hồng hòa hòa: giàu sang phú quý.

“Ha ha, nương tử nói như vậy, chứ không phải là ám chỉ ta, kêu ta đem quyền nắm giữ kinh tế giao cho nàng a?” Nhìn ra giữa chân mày Hạng Quân Văn đượm vẻ buồn rầu, Phụng Cửu nắm vai nàng, chọc cười khiến cho Hạng Quân Văn vui vẻ.

“Yên tâm đi! Đại tướng quân nhất định sẽ bình an!”

“Có ta ở đây, cha ta tại sao có thể có chuyện!” Hạng Quân Văn đem ngân phiếu chia làm hai nửa. Một phần cấp Kinh Hồn cảm xây dựng Liệt Diễm, một phần Hạng Quân Văn muốn lưu cho Hạng Trị Chung.

Ngay khi vừa cấp Hạng Trị Chung kiểm tra thời điểm thụ thương, Hạng Quân Văn nhìn ra một đao kia là do cha tự mình đâm. Hạng Quân Văn không biết Hạng Trị Chung tại sao muốn làm mình bị thương, hơn nữa không cố kỵ chút nào, lấy tính mệnh ra đặt cược, làm cho Hạng Quân Văn tin tưởng, cha làm như vậy có đạo lý của cha. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Rốt cuộc là chuyện gì làm cho Hạng Trị Chung bất đắc dĩ dùng phương thức như vậy thương tổn chính mình? Vấn đề này vẫn xoay quanh ở trong đầu của Hạng Quân Văn. Người cha này, nàng thật tình thích, hôm nay Hạng Trị Chung bị thương thành như vậy, nằm ở trên giường hôn mê bất tỉnh, Hạng Quân Văn so với bất luận kẻ nào càng thấy đau đớn.

Nếu như có thể, nàng mong muốn mình có thể vì Hạng Trị Chung bài ưu giải nạn, giúp hắn gánh chịu.

“Văn Văn, chờ đại tướng quân hồi phục, hãy đưa ông đi Bàn Long thành, chúng ta thành hôn đi! Ta đợi không kịp!”

Phụng Cửu đột nhiên nói kết hôn, khiến Hạng Quân Văn sững sờ, bộ dáng của hắn chăm chú, thế nhưng nàng hiện tại vô tâm với những thứ này, “Phụng Cửu, ta hiện tại hy vọng nhất cha ta có thể bình an vượt qua một kiếp này. Tất cả chờ ta cha tốt hơn, được chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Cha con thổ lộ tâm tình

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ánh Nhi

“Được ——” Tựa hồ đối với từng yêu cầu Hạng Quân Văn, Phụng Cửu đều không thể cự tuyệt. Hắn đem cảm để ở trên trán Hạng Quân Văn, nhẹ nhàng cọ cọ đầu của nàng.

Phụng Cửu vốn dĩ muốn đính hôn trước, thỉnh Hạng Trị Chung làm nhân chứng, không nghĩ tới bây giờ đột nhiên xảy ra chuyện như vậy, có chút trở tay không kịp. Thấy mọi tâm tư của Hạng Quân Văn đều đặt trên người Hạng Trị Chung, trong lòng Phụng Cửu hơi có chút ghen tuông. Được rồi, hắn thừa nhận, hắn chỉ hy vọng Hạng Quân Văn đối tốt với một mình hắn, những người khác vô luận nam nữ, bất kể già trẻ, sẽ khiến trong lòng hắn không thoải mái.

Bất quá trong lòng Phụng Cửu vẫn rất tôn trọng nam nhân đã nuôi lớn Hạng Quân Văn này, mong muốn Hạng Trị Chung cát nhân tự có thiên tương, có thể bình an vượt qua.

Chỉ là, Hạng Trị Chung bị thương thành như vậy, sợ rằng nội bộ Thương Nguyệt quốc sẽ có biến động. Phụng Cửu để lại huyết thái dương, hít mất. Vừa nghĩ tới tin tức từ Bàn Long thành truyền đến, hắn cũng có chút nhức đầu. Văn Tranh nữ nhân kia dĩ nhiên viết thư cho lão thái quân, nói vậy không bao lâu, lão thái quân chắc chắn sẽ tới. Nữ nhân kia, thật đúng là không an phận a...

Bên cạnh, Phụng Cửu thấy Hạng Quân Văn chống cằm, cau mày, nhẹ giọng cười, đưa tay xoa xung quanh lông mày Hạng Quân Văn. “Đừng lo lắng, nhạc phụ không có việc gì, tin tưởng ta!”

Nghe xong lời này, gương mặt Hạng Quân Văn đỏ lên, “Ai là nhạc phụ của chàng a!”

“Nàng đã là nương tử của ta, ông ấy tự nhiên là nhạc phụ của ta, chuyện của ta và nàng đều đã chiêu cáo thiên hạ, lẽ nào nàng còn muốn gả cho người khác?!”

“Ít chảnh chọe thôi!” Tuy rằng ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng Hạng Quân Văn vẫn là ngọt ngào. Tâm tình bởi vì Hạng Trị Chung thụ thương mà ảnh hưởng đã trở nên khá hơn, đại khái là từ trên người Phượng Cửu thấy được hy vọng, là nam nhân khiến cho mình có cảm giác an toàn.

Mà Phượng Cửu, cuối cùng từ trên mặt Hạng Quân Văn cũng thấy được hình dáng nụ cười, tâm tình thật tốt, “Chuyện của nhạc phụ giao cho ta, ta tra nguyên nhân sẽ nói cho nàng biết. Hiện tại chuyện cần làm của nàng là ăn cơm thật ngon, chữa bệnh cho nhạc phụ, việc khác đều không cần quan tâm, giao cho ta là được!”

Việc Hạng Trị Chung hôn mê ở triều đình Thương Nguyệt quốc đã tạo thành oanh động không nhỏ, có khả năng ở trong hoàng cung ám sát đại tướng quân, đồng thời thành công, sát thủ như vậy khiến văn võ bá quan sợ hãi, tất cả mọi người nghĩ trên cổ đầu trần ngập nguy cơ, có sát thủ như vậy ở đây, ai còn khả năng bình yên đi vào giấc ngủ.

So với quan viên Thương Nguyệt quốc nom nớp lo sợ, tam quốc từ trong chuyện này đánh hơi được sự khác thường. Nếu bình thường, người tam quốc nhất định sẽ rục rịch, nghĩ biện pháp ở thời gian Hạng Trị Chung bị thương mà phát động một vài cuộc chiến nhỏ, khiến Thương Nguyệt quốc cất nhường thổ địa và vân vân, nhưng là bây giờ, tứ quốc có cùng chung địch nhân, tự nhiên sẽ không đấu tranh nội bộ.

Ba ngày mừng ngày sinh Thái hậu lấy một kết cục như vậy mà kết thúc, Chu Liên quốc, Đường Hi quốc và Dực Nhân quốc sứ đoàn đều tiến cung hướng Công Tôn Nam chào từ giả. Bách Lý Ảnh đặc biệt quan tâm tình trạng của Hạng Trị Chung, lúc nghe Nam công tử tự mình đến chẩn trị bệnh cho Hạng Trị Chung, đồng thời khai phương thuốc, Bách Lý Ảnh gật đầu. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Có Nam công tử ở đây, tin tưởng đại tướng quân nhất định sẽ rất nhanh hồi phục!”

Ý tứ trong lời nói của Bách Lý Ảnh, Công Tôn Nam làm sao có thể nghe không ra. Lại nói tiếp, trong tam quốc, Công Tôn Nam đề phòng nhất là Chu Liên quốc, lúc trước Hạng Trị Chung cũng là đóng tại biên cảnh của Thương Nguyệt quốc và Chu Liên quốc, cũng là bởi vì Bách Lý Ảnh Chu Liên quốc là một kẻ đã tâm bưng bưng, không chút an phận. Hôm nay, Bách Lý Ảnh một bộ xem trò vui, khiến trong lòng Công Tôn Nam rất khó chịu.

“Ha ha, tiền xem bệnh ta đã thanh toán, Nam công tử nói không đến một tháng, Hạng ái khanh sẽ sinh long hoạt hổ, ta tin tưởng y thuật của Nam công tử!”

Công Tôn Nam nói lời này, cố ý để Trịnh Khắc và Nguyên Việt nghe thấy, chính là muốn bọn họ đừng có hành động sai lệch nào. Lúc này, không thể nội chiến, cần phải nhất trí đối ngoại, đem Nữ Chúa kia tìm ra, đây mới là sự tình nghiêm trọng.

“Công Tôn huynh, người yên tâm, chúng ta biết phải làm sao!”

Không quen nhìn Bách Lý Ảnh một bộ ngoài cười nhưng trong không cười, Trịnh Khắc đứng ra hướng Công Tôn Nam nói, hai người này có quan hệ thân thích, mẫu phi Công Tôn Nam là Công chúa Đường Hi quốc, là cô cô của Trịnh Khắc, tuy rằng Trịnh Khắc bình thường không quan tâm, nhưng hẳn biết quan hệ môi hở răng lạnh, cho nên lúc này cũng ủng hộ Công Tôn Nam.

Trịnh Khắc không phải một quốc quân hiền đức, Đường Hi quốc cũng yếu nhất trong tứ quốc. Trước đây cô cô Trịnh Khắc và Thương Nguyệt quốc hòa thân, hai nước đầm hòa, Đường Hi quốc và Thương Nguyệt quốc cũng bởi vì đoạn nhân duyên này mà cùng đứng trên một chiến tuyến, cùng đối kháng Dực Nhân quốc và Chu Liên quốc.

Quốc Vương Dực Nhân Quốc – Nguyên Khuê hiện nay đã sáu mươi tám, đã qua cái tuổi ham muốn lái cương thác đất*, huống chi quốc nội còn có một tên Phượng Cửu khiến hấn nhừ đầu, cho nên lực chú ý của Nguyên Khuê đều ở quốc nội. Nhưng trái lại Bách Lý Ảnh, đem Chu Liên quốc xử lý ngay ngắn rõ ràng, dân giàu nước mạnh, nếu không phải Hạng Trị Chung một mực tọa trấn phía nam, Công Tôn Nam thật đúng là lo lắng.

*Lái cương thác đất: mở rộng biên giới, thiết lập lãnh thổ.

Hiện tại Hạng Trị Chung thành ra như vậy, nếu như không có Nữ Chúa xuất hiện, Bách Lý Ảnh nhất định sẽ rục rịch, ma đao hách hách*, nhưng là xuất hiện một Nữ Chúa có khả năng nhất thống thiên hạ, khiến tứ quốc tạm thời đoàn kết lại.

*Ma đao hách hách: mài đao xoèn xoẹt ==

Nhìn ra Trịnh Khắc bảo hộ Công Tôn Nam, Bách Lý Ảnh nở nụ cười, “Ta không muốn nói nhiều, tìm được trước nữ chủ mới là sự tình quan trọng nhất. Công Tôn huynh, cáo từ!”

Bách Lý Ảnh rời đi trước tiên, Nguyên Việt cũng đứng dậy cáo từ, cuối cùng là Trịnh Khắc, sứ đoàn tam quốc rốt cục ly khai Cẩm thành, khiến Công Tôn Nam thở phào nhẹ nhõm. Làm cho Công Tôn Nam càng cao hứng chính là, không bao lâu đã có người tới bẩm báo, nói Hạng Trị Chung tỉnh, đây quả thực là tin tức tốt nhất Công Tôn Nam nghe được trong khoảng thời gian này.

“Trị Chung, người thế nào? Cảm giác có tốt hơn không?”

Công Tôn Nam chạy tới tẩm cung Thái hậu, Hạng Trị Chung đang uống thuốc. Tuy rằng sắc mặt của hắn còn là tái nhợt, môi vẫn không có huyết sắc, tinh thần cũng không tốt lắm, thế nhưng đã hạ sốt đồng thời tỉnh lại, đây đã là thiên đại hảo sự rồi.

“Bệ hạ, thần không có việc gì.” Hạng Trị Chung ho khan hai tiếng, sắc mặt càng thêm khó coi, “Bệ hạ, thần muốn về nhà.”

“Tốt! Trẫm đưa người trở lại!”

Hạng Trĩ Chung nói có lý, hẳn ở lâu tại tẩm cung Thái hậu cũng không phải chuyện hay. Lúc này đây, Công Tôn Nam cho Hạng Trĩ Chung đủ thể diện, tự mình đưa hắn trở về tướng quân phủ, còn ban thưởng rất nhiều được liệu quý báu và vàng bạc châu báu, lại tự mình an ủi thần tử trung thành nhất.

An trí cho Hạng Trĩ Chung xong, Công Tôn Nam gọi Hạng Quân Văn tới, muốn đem đại quyền của tướng quân phủ giao cho nàng, để cho nàng toàn quyền chiếu cố Hạng Trĩ Chung, chỉ là đề nghị này rất nhanh bị Hạng Trĩ Chung bác bỏ.

“Bệ hạ, có Nam công tử ở đây, ta rất nhanh sẽ tốt. Việc hôn nhân của Văn Nhi và Phụng thiếu chủ dĩ nhiên đã định ra, nếu thành hôn sớm một chút thì thật tốt. Tất cả chỉ còn vấn đề Văn Tranh quận chúa, thần lo lắng nàng chưa từ bỏ ý định, hướng chi phía sau Văn Tranh quận chúa còn có Hoàng đế Dực Nhân quốc, Hoàng hậu và lão thái quân Bân Long thành. Thần sợ kéo dài tình huống này lâu quá, sẽ có chuyện xấu... Nếu là thần nếu có thể thấy Văn Nhi đính hôn, muốn thần chết ngay tức khắc, thần cũng an tâm!”

“Cha, ngươi không có việc gì!” Thấy Hạng Trĩ Chung lúc này còn quan tâm mình, mắt Hạng Quân Văn ửng hồng, “Cha, ta không lấy chồng, ta muốn chiếu cố người!”

“Đưa nhỏ ngọc!” Hạng Trĩ Chung chậm rãi giơ tay lên, vuốt ve khuôn mặt của Hạng Quân Văn, trong mắt đều là nồng đậm thương yêu và cưng chiều, “Cha thân thể thân thể rất cường tráng, đừng khóc! Tâm nguyện lớn nhất của cha a, là thấy con xuất giá, đến lúc đó thì có người thay thế thay cha tới chiếu cố con, bảo hộ con, như vậy cha an tâm. Khụ...”

“Cha ——” Hạng Quân Văn thuận thực rót cho Hạng Trĩ Chung một chén nước ấm, lấy khăn của mình lau khô miệng cho ông. “Cha, người đừng vội!”

“Văn Nhi, Phụng thiếu chủ là một người đáng giá phó thác chung thân, đáp ứng ta, chọn một ngày lành thành hôn đi! Cha sợ đêm dài lắm mộng ——”

Hạng Trĩ Chung bởi vì nói gấp, sắc mặt trở nên có chút hồng nhuận, sợ vết thương của hắn rách ra, Hạng Quân Văn liền vội vàng gạt đầu đáp ứng, Hạng Trĩ Chung lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Triệu Mạn đã biết thân phận của Hạng Quân Văn, bí mật nếu bị vạch trần, sẽ có thể bị những người khác phát hiện. Lúc này, xuất giá tha hương đối Hạng Quân Văn mới là lựa chọn tốt nhất. Hơn nữa, qua khoảng thời gian này quan sát, Hạng Trĩ Chung nhìn ra Phụng Cửu là thật tâm thích Hạng Quân Văn, hướng chi Phụng Cửu có năng lực chống lại Công Tôn Nam, cũng có thể bảo hộ Hạng Quân Văn, đây mới là điều Hạng Trĩ Chung coi trọng nhất. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Hy vọng, Hạng Quân Văn bình an, hài tử này đã trải qua quá nhiều đau khổ! Hạng Trĩ Chung vỗ vỗ tay của Hạng Quân Văn, lộ ra một nụ cười an tường.

Công Tôn Nam ở bên cạnh thấy tình cảm cha con thân thiết, bỗng nhiên trong lòng có chút ước ao. Con gái của hắn đông đảo, nhưng tình cảm của hắn và nữ nhi không có tốt như Hạng Trĩ Chung và Hạng Quân Văn vậy. Mặc dù hắn thương yêu Công Tôn Trường Khanh, hai người trước hết vẫn là quân thần, sau mới là phụ tử, vĩnh viễn không có khả năng ở chung như phụ tử bình thường. Về phần nữ nhi này của hắn, cũng không có khéo léo như Hạng Quân Văn, đây địa khái là một điều đáng tiếc nuôi trong đời đi!

Hạng Trĩ Chung có tình khiến Hạng Quân Văn và Phụng Cửu sớm ngày thành hôn, Công Tôn Nam cũng có ý nghĩ như vậy.

Mặc dù hắn chỉ hôn trong ngày sinh nhật, Phụng Cửu cũng nói cần hai năm quặng sắt làm sinh lễ, Công Tôn Nam thật đúng là lo lắng Phụng Cửu sẽ hối hôn. Dù sao, nữ tử như Hạng Quân Văn, không có dung mạo, chỉ có chút tài hoa, dù sao cũng là hạ đường phụ, thanh danh bất hảo, Phụng Cửu làm sao sẽ coi trọng Hạng Quân Văn, Công Tôn Nam không hiểu, thậm chí cho rằng Phụng Cửu ngu như heo mới nhìn trúng Hạng Quân Văn, chỉ là một thời bị mê hoặc mà thôi.

Cũng bởi vì có ý nghĩ như vậy, Công Tôn Nam lại càng hy vọng hôn sự này có thể thành công. Nhanh bái đường thành thân động phòng, đến lúc đó thì Phụng Cửu muốn trả lại hàng cũng không được! Hơn nữa, hôn lễ kết thúc, sinh lễ tự nhiên sẽ đổi sang tiền mặt. Hiện tại vì toàn lực đối phó Nữ Chúa, hai năm quặng sắt, đủ để cho hắn luyện ra rất nhiều binh khí, vừa lúc phải dùng tới!

Cho nên, vừa thấy Hạng Trĩ Chung nói, Công Tôn Nam lập tức ở bên cạnh hát đệm.

“Văn Nhi à, Trẫm nghĩ cha ngươi nói rất đúng. Trong lòng hắn bây giờ không yên tâm nhất là ngươi, nếu như ngươi xuất giá thật tốt, trong lòng cha ngươi cũng sẽ bớt lo lắng, thân thể tự nhiên sẽ tốt nhanh hơn. Về chuyện này, Trẫm rất đồng ý ý kiến của cha ngươi, nếu như ngươi không phản đối, Trẫm đi mời Phụng thiếu chủ, định ngày thành hôn! Ngươi yên tâm, Trẫm và cha ngươi thân như huynh đệ, nhất định sẽ xem ngươi như con gái của mình, cho ngươi xuất giá hoành tráng, tuyệt đối sẽ làm cho ngươi hài lòng!”

Hạng Quân Văn không phải người ngu, hai người này, người nào chân tình, người nào giả ý nàng vẫn biết rõ ràng. Hạng Trĩ Chung nhất định là đứng từ góc độ của nàng mà lo lắng, Công Tôn Nam thì sao, càng nhiều hơn là lo lắng đến lợi ích của mình.

Bất quá đến lúc này, Hạng Quân Văn không muốn để cho Hạng Trĩ Chung lo lắng, miễn cho ảnh hưởng sức khỏe của ông, thuận theo gạt đầu, “Tất cả nhờ vào bệ hạ làm chủ, ta nghe cha!”

Thấy Hạng Quân Văn đáp ứng, Hạng Trĩ Chung thực sự thở phào nhẹ nhõm. Cái này, hẳn cuối cùng cũng không còn gì phải lo lắng! Có Phụng Cửu ở đây, định chắc là sẽ không ủy khuất Hạng Quân Văn. Trong lòng Công Tôn Nam cũng vui vẻ, một là bởi vì Hạng Quân Văn xuất giá, Phụng Cửu sinh lễ đầy, hai cũng là bởi vì thấy Hạng Trĩ Chung vui vẻ, tâm tình của hắn cũng khá.

Chờ Công Tôn Nam đi rồi, Hạng Quân Văn ngồi ở bên giường giúp Hạng Trĩ Chung ăn cháo. Đại khái là tâm tình tốt, Hạng Trĩ Chung lúc này ăn thật

nhiều, nhìn qua tinh thần tốt hơn trước nhiều.

“Cha, người đến tốt cùng là bị thương như thế nào? Tuy rằng trong cung nói là người gặp thích khách, nhưng ta không tin. Thương thế kia của người, chính là tự mình làm ra!”

Đuổi mọi người trong phòng, Hạng Quân Văn bắt đầu quan tâm đến chuyện đã xảy ra, biết cái gì đều không thể gạt được Hạng Quân Văn, Hạng Trị Chung gạt đầu. “Vẫn là Văn Nhi thông minh, không thể gạt được con ——”

“Cha, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Người có biết hay không, vết đao cách tim của người chỉ có nửa thốn, lệch một chút cha sẽ mất mạng!”

Dù Hạng Quân Văn khắc chế như thế nào đi nữa, lúc này cũng tức giận, giận Hạng Trị Chung không thương tiếc thân thể của mình, rốt cuộc là có chuyện tình gì, phải làm đến bước này.

Thấy Hạng Quân Văn sinh khí, Hạng Trị Chung vội vã dỗ dành nàng, “Ta đây không phải là không có việc gì sao, Văn Nhi đừng lo lắng!” Lúc nói chuyện, Hạng Trị Chung động tới vết thương trên ngực, đau một trận nhẹ rằng, Hạng Quân Văn lúc này mới nguôi giận, vội vã đỡ Hạng Trị Chung nằm xuống.

“Cha, người ăn ngay nói thật, có phải là có chuyện gì giấu con? Nếu người không nói, con cũng có cách tra ra! Người muốn thẳng thắn, hay là chờ con tìm được đáp án, lại tới tìm người?”

Lúc này, Hạng Quân Văn bộ dáng nghiêm túc, ngược lại nhìn như nàng là đại nhân, Hạng Trị Chung là tiểu hài tử làm chuyện bậy, hai người dường như đổi vai cho nhau.

“Được được, ta nói. Bất quá Văn Nhi, con phải hứa sau khi nghe sẽ không tức giận, nhất định phải tâm bình khí hòa!”

“Được! Con đáp ứng cha!”

Hạng Trị Chung nhìn một chút ngoài cửa sổ, Hạng Quân Văn tựa hồ hiểu chút gì, lập tức đi ra ngoài kêu Lạc Tuyết coi chừng, không cho người tới gần. Chờ nàng lần thứ hai ngồi xuống, Hạng Trị Chung yên lặng nhìn nàng, trong nhãn thần vui mừng không còn một chút nào. Trầm mặc một lúc lâu, Hạng Trị Chung mới mở miệng. “Văn Nhi, con không phải nữ nhi ruột thịt của ta...”

Hạng Trị Chung nguyên tưởng rằng Hạng Quân Văn sẽ rất kinh ngạc, không nghĩ tới nàng vẻ mặt bình tĩnh, tịnh không có cảm giác ngoài ý muốn. “Cha, người có phải muốn nói, con là nữ nhi Công Tôn Bách?”

“Con. Con đều biết cả rồi?” Hạng Trị Chung rất giật mình, Hạng Quân Văn rốt cuộc là lúc nào hoài nghi thân thể của mình? (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Cha, thời điểm Công Tôn Nam thấy mặt của con, kêu một tiếng hoàng huynh, dáng vẻ của hắn như nhìn thấy quý. Trên cái thế giới này người có thể để cho Công Tôn Nam sợ thành như vậy, sợ rằng chỉ có Bách Thái tử bị hắn hại chết, Công Tôn Bách. Sau đó liên hệ với những lời Ngọc phu nhân đã nói, con đã tra xét chuyện năm đó, người thể với ta rằng người chưa từng làm chuyện gì có lỗi với Bách Thái tử, cộng thêm người đối với ta phá lệ sùng ái, liên hệ trước sau, là có thể nghĩ tới lý do này.”

“Quả nhiên... Văn Nhi, con và cha con đều thông tuệ hơn người như nhau, vẫn là huyết mạch của Thái tử!” Nghe Hạng Quân Văn phân tích như vậy, Hạng Trị Chung một trận hiểu rõ. Nữ nhi người kia, như thế nào lại là người thường a!

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 85: Định hôn sự

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Từ chỗ Hạng Trị Chung đoán được, Hạng Quân Văn không phải con gái ruột, tất cả cũng chỉ là Hạng Quân Văn suy đoán mà thôi.

Bất quá, thấy ông vẻ mặt vui mừng, cảm thấy Công Tôn Bách có người kế tục, Hạng Quân Văn cũng không có vạch trần. Nếu đi tới nơi này, sống dưới thân phận Hạng Quân Văn, mặc dù rất nhiều chuyện nàng nghĩ không đếm xỉa đến, thế nhưng có câu nói, “Người trong giang hồ, thân bất do kỷ.” Trở thành Hạng Quân Văn, sẽ đối mặt và tiếp thu tất cả những vấn đề của Hạng Quân Văn. Tỷ như thâm cừu đại hận của phụ thân Hạng Quân Văn – Công Tôn Bách, tỷ như tổ mẫu đã từng ngăn chân nàng rất nhiều lần.

“Cha, Thái hậu biết chưa?”

Hạng Quân Văn vẫn dùng “Thái hậu” để xưng hô Triệu Mạn, khiến đôi mắt Hạng Trị Chung tối sầm lại. Nếu biết tổ tôn các nàng trong lúc đó sẽ có ngăn cách như vậy, hẳn hẳn là nên sớm một chút công bố thân phận Hạng Quân Văn cho Triệu Mạn, sự tình cũng không đến mức phức tạp như vậy.

“Văn Nhi, con hãy nghe ta nói, Thái hậu trước đây không biết con, cho nên làm một số chuyện thương tổn đến con. Thế nhưng, nàng là thân tổ mẫu của con, là thân nhân duy nhất trên thế giới này của con, huyết thống của hai người là đứt bỏ không được. Trước kia là lỗi của cha, không nói cho Thái hậu, khiến tổ tôn hai người không nhận thức nhau, thế nhưng hiện tại sẽ không, Thái hậu biết con, thương con còn không kịp...”

Nói đến chỗ kích động, Hạng Trị Chung cầm lấy tay của Hạng Quân Văn, cầm thật chặt, “Đáp ứng cha, chớ cùng Thái hậu xích mích. Bà cũng bắt quá là muốn vì Thái tử báo thù, mấy năm nay, Thái hậu sống không dễ dàng. Nếu không phải Thái tử lúc lâm chung luôn mãi dặn cha, khiến cha giữ bí mật, miễn cho Thái hậu lo lắng, lại không nghĩ ra vì vậy mà khiến Thái hậu bị cừu hận che mắt, ta cũng sẽ không để đến bây giờ mới nói cho bà biết chân tướng”

Đối với Triệu Mạn, Hạng Quân Văn không có quá nhiều cảm tình. Chưa nói tới thích, cũng không thể nói là ghét. Từ trong miêu tả của Hạng Trị Chung, Hạng Quân Văn đã tình tường nhận thức được thân thể này, Công Tôn Bách là hạng người gì. Ngoại nhân đều nói Bách Thái tử là Thái tử hiền đức, chỉ là vị Thái tử này cũng thực sự là cổ hủ a!

Cái gì gọi là bị cừu hận che mắt? Thế giới này nếu đều giống như Công Tôn Bách lấy oán báo oán, vậy còn muốn cơ cấu quan lại làm cái gì? Cảnh sát hoàn toàn có thể nghỉ việc hết đi! Huống chi Công Tôn Bách tuân theo những điều này, sau cùng khiến cho hắn cùng Triệu Mạn âm dương lưỡng cách, người xấu như trước nhón nhơ ngoài vòng pháp luật, căn bản cũng không có đưa đến bất cứ tác dụng gì, vậy thì có ý nghĩa gì? (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Thái độ như vậy, trong mắt Hạng Quân Văn là một loại thoái nhượng, là biểu hiện hèn yếu. Đối đãi ác nhân, nên chặt đứt nanh vuốt của hắn, đập hắn, cắt đầu của hắn, nhượng hắn không còn khả năng hại nhân mới được. Công Tôn Bách thua ở trong tay Công Tôn Nam, cũng là tính cách quyết định số phận, hảo một cái bi kịch.

“Cha, người yên tâm, con sẽ không ghi hận Thái hậu. Con hiện tại lo lắng duy nhất vẫn là cha! Cha thương tổn tới mình như vậy, đến tột cùng muốn làm cái gì?”

Vô luận Công Tôn Bách cũng tốt, Triệu Mạn cũng tốt, địa vị hai người này ở trong lòng Hạng Quân Văn đều kém xa Hạng Trị Chung. Chỉ ít ông đối với mình thương yêu và bảo hộ, là nàng chân chân thực thực cảm nhận được. Giờ này khắc này, Hạng Quân Văn quan tâm nhất chỉ có an nguy của Hạng Trị Chung.

“Hiện nay thánh thượng đa nghi, mặc dù cha trước đây quy hàng, dựa theo kế hoạch của Thái tử dâng lên đầu của hắn, thánh thượng đối với ta như trước vẫn bảo lưu lại ba phần hoài nghi. Hôm nay, Thái hậu điều tra chuyện năm đó, đã đã thảo kinh xà, đưa tới sự chú ý của Hoàng thượng, ta chỉ có thể sử dụng phương pháp như vậy, lấy được tín nhiệm của Công Tôn Nam. Văn Nhi, người yên tâm, giang sơn xã tắc đều là của con, cha nhất định bảo vệ nó cho con!”

Đến giờ khắc này, Hạng Quân Văn triệt triệt để để lý giải người trước mắt này.

Có dường phụ như Hạng Trị Chung, Hạng Quân Văn không biết rằng mình là may mắn, hay là cần phải mắng ông “ngu trung”. Cổ đại “trung hiếu nhân nghĩa” Hạng Quân Văn không hiểu, nhưng Hạng Trị Chung biểu hiện phân minh là một thần tử trung tâm. Ông dĩ nhiên vì bảo hộ huyết mạch duy nhất của Bách Thái tử, mà lưng đeo danh phản bội, hơn nữa bỏ qua nữ nhi ruột thịt của mình, đối với nàng lại dùng hết trách nhiệm của một phụ thân, người như vậy thật là khờ đến đáng yêu...

Trước đây Hạng Trị Chung là trung với Bách Thái tử, hiện tại, bởi vì Bách Thái tử trần trối mà toàn tâm toàn ý giữ gìn nàng. Không biết nội tâm của nàng chân thực mong muốn, là Hạng Trị Chung bình an, khỏe mạnh. Dù sao vì một chữ “Trung”, Hạng Trị Chung đã nỗ lực nhiều lắm, cũng mất đi nhiều lắm.

“Cha, ta mặc kệ Công Tôn Bách là ai, Thái hậu là ai, ở trong lòng ta, đã đem người thành cha ruột của con. Tâm nguyện duy nhất của con là mong muốn người kiện kiện khang khang, khoẻ khoải lạc lạc. Người vì trách nhiệm, đã hi sinh nhiều lắm, là con thiếu nợ người, cha tuyệt đối không nợ con cái gì! Người nhất định phải thật tốt, ta còn muốn hiếu thuận người!”

Hạng Quân Văn nói, Hạng Trị Chung nghe đến lệ nóng doanh tròng. Ông làm những việc này chỉ là vì trách nhiệm trên vai, chưa từng có nghĩ tới hồi báo. Công Tôn Bách đối với hắn có ân, mạng của hắn đều là của Công Tôn Bách, huống chi những thứ khác!

Chỉ là, thấy Hạng Quân Văn hiểu chuyện như vậy, đáy lòng Hạng Trị Chung vui vẻ thay cho Công Tôn Bách. Hôm nay Hạng Quân Văn gặp được nam nhân thật tình của nàng, Hạng Trị Chung càng yên tâm.

“Văn Nhi, Phượng thiếu chủ là một người đáng giá phó thác chung thân, cha tin tưởng hắn sẽ chiếu cố tốt cho con! Về phần Thương Nguyệt quốc, cha nhất định sẽ thay người coi chừng, nếu Phượng thiếu chủ cũng có tâm thành toàn, cha để giá vạn lý non sông thay đổi triều đại, làm cho người thành nữ hoàng. Như vậy, Phượng thiếu chủ cũng sẽ không thú thiếp, lại không dám ủy khuất người...”

Vừa phụ nữ thâm tình, lúc này Hạng Trị Chung đột nhiên nói ra, khiến Hạng Quân Văn suýt chút nữa cắn phải đầu lưỡi. Nàng trước hoàn toàn nghĩ Hạng Trị Chung là một trung thần có chút cổ hủ, không nghĩ tới lúc này hắn dĩ nhiên nói như vậy, để cho nàng làm nữ hoàng, chính là vì sợ Phượng Cửu bạc đãi nàng, sợ Phượng Cửu cưới vợ bé? Người cha này, có đôi khi cũng thực sự là khà á!

“Cha, người yên tâm, nếu là hắn dám khi dễ con, con sẽ hưu chàng!”

“Nàng dám——” Ngay lúc Hạng Quân Văn nói lời này, cửa bị đẩy ra, Phượng Cửu đứng ở cửa.

“Tiểu thư, ta không phải có ý. Cô gia vừa xong, cũng không biết hẳn thế nào lại nghe thấy——” Lạc Tuyết đứng ở phía sau Phượng Cửu thè lưỡi, một bộ dáng không quan hệ tới ta, không đợi Hạng Quân Văn nói ngay lập tức rời đi.

Phượng Cửu tiến đến, nắm tay của Hạng Quân Văn, cười với Hạng Trị Chung, “Nhạc phụ đại nhân, tiểu tể mượn nương tử dùng trước một chút!”

“Được! Được!” Hạng Trị Chung tự nhiên là mừng rỡ thấy hai người cảm tình tốt, vội vàng gạt đầu, Phượng Cửu trực tiếp ôm lấy Hạng Quân Văn, nhanh như gió rời khỏi, Hạng Trị Chung vẫn cười híp mắt nhìn bọn họ tiêu thất, lại che ngực ho khan.

“Lão gia!” Lạc Tuyết thấy Hạng Trị Chung ho ra máu, rất là sốt ruột, vừa định gọi Hạng Quân Văn, bị Hạng Trị Chung ngăn cản.

“Ta không sao, để hai người bọn họ nói chuyện!” Hạng Trị Chung nằm lên gối, mang trên mặt nụ cười vui mừng. “Lạc Tuyết a, sau hôm nay, chuyện của tiểu thư ngươi không cần nói cho ta, ngươi hoàn toàn đi theo tiểu thư đi! Nhớ kỹ, phải đem tiểu thư trở thành ta, tận tâm hầu hạ! Nếu lại xảy ra chuyện như Công Tôn Trường Khanh, ngươi biết phải làm gì rồi đấy?”

Nghe xong Hạng Trị Chung nói, Lạc Tuyết lập tức quỳ trên mặt đất. Ban đầu chính là bởi vì nàng nói cho Hạng Trị Chung, Hạng Quân Văn và Công Tôn Trường Khanh cũng không có phu thê chi thực, Hạng Trị Chung mới buông tha Công Tôn Trường Khanh, bằng không ông nhất định lấy mạng hắn.

Hiện tại thấy Hạng Trị Chung nhắc nhở mình, Lạc Tuyết cung cung kính dập đầu ba cái với Hạng Trị Chung, “Lão gia, nô tỳ nhất định sẽ hảo hảo chiều cổ tiểu thư, sẽ không để cho sự tình trước kia phát sinh! Nếu là còn có người khi dễ tiểu thư, nô tỳ nhất định trước hết giết đối phương!”

“Một thân võ nghệ của ngươi là Văn Nhi dạy, nàng và ngươi rốt cuộc có tình cảm thầy trò, hơn nữa trước đó cũng là nàng cứu ngươi, là ân nhân của ngươi. Ngươi nên nhớ thật kỹ lời của ngươi ngày hôm nay! Chiều cổ thật tốt Văn Nhi! Nếu nàng có việc, ta nhất định sẽ không bỏ qua ngươi!”

“Lão gia, nô tỳ biết! Người báo thù rửa hận cho hơn ba mươi miệng nhà ta, Lạc Tuyết chưa bao giờ quên ân tình của lão gia. Tiểu thư đối nô tỳ càng có tái tạo chi ân, nô tỳ không phải hạng người vong ân phụ nghĩa, thỉnh lão gia yên tâm! Nô tỳ cho dù chết, cũng sẽ bảo hộ tiểu thư!”

“Không, ngươi phải tăng cường võ nghệ, hảo hảo mà sống. Chỉ có sống, mới có khả năng thay ta chiều cổ Văn Nhi.”

Hạng Quân Văn tự nhiên là không biết cuộc đối thoại của Hạng Trị Chung và Lạc Tuyết, lúc này, Phượng Cửu mở to mắt phượng, “hung tợn” nhìn nàng chăm chăm. “Thế nào, còn chưa có trở thành người của ta, liền muốn hưu ta?”

Vừa nghĩ tới vừa Hạng Quân Văn nói câu kia “Con sẽ hưu chàng”, khiến Phượng Cửu hận không thể cắn nữ nhân này hai cái. Tuy rằng sớm biết rằng nàng vốn không phải thường nhân, thế nhưng chuyện nữ tử hưu nam tử, hẳn hoàn chưa nghe nói qua. Nữ nhân này, thật là làm cho người ta phải lo lắng!

“Ha ha, chàng nếu không đối tốt với ta, nếu, chàng yêu người khác, lẽ nào ta còn ba ba đem mặt mình tiến tới, dán vào cái miệng lạnh của chàng sao? Nam nhân của ta, chỉ có thể có một mình ta. Mặc kệ thân thể của chàng, hay là tâm của chàng, chỉ có thể hoàn toàn thuộc về ta, dù cho trong tâm trí của chàng, cũng không được có bóng dáng người khác.”

“Con người của ta, trái tim rất nhỏ, nhỏ đến chỉ có thể chứa được một người, một đời, một kiếp, một đôi người. Nếu chàng không thể làm được, cũng không cần cho ta hứa hẹn. Ta vốn không phải nữ tử hào phóng, không có khả năng mỉm cười đem trượng phu đẩy lên giường người khác.”

“Nếu thật có ngày nào đó, không cần ngươi nói, ta cũng sẽ chủ động rời đi. Tâm đều mất, giữ lại người, lấy danh nghĩa tình yêu để hành hạ lẫn nhau, có ý nghĩa gì! Chỉ có thể xem những ký ức đẹp để khi xưa quên lãng đi, tại sao phải đau khổ như thế chứ! Không bằng phóng đối phương, phóng chính một con đường sống, mọi người quên nhau sạch sẽ, hai bên không thiếu nợ nhau!”

“Cho nên, Phượng Cửu, nếu chàng muốn thú ta, nên chuẩn bị tâm lý thật tốt. Theo ta, chàng không phải là Phượng Cửu, mà là Phượng Cửu của Hạng Quân Văn ta. Chàng phải vì ta thủ thân như ngọc, làm một trượng phu tốt! Bằng không ta sẽ hưu chàng, triệt triệt để để địa ly khai thế giới của chàng!” Hạng Quân Văn nói lời này cực kỳ lỗ mãng, thế nhưng đây là lời nói thật. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Mặc dù xuyên qua thế giới này, cũng bắt đầu tiếp thu tất cả tập quán nơi này, thế nhưng đối với Hạng Quân Văn, một chồng nhiều vợ, cùng những người khác chia sẻ trượng phu của mình, điểm này nàng là tuyệt đối không tiếp thụ được, cũng là tuyệt đối nén giận không được. Trong xương của nàng không có loại rộng lượng tha thứ như vậy, nếu là trượng phu lăn lên giường nữ nhân khác, lại tới cùng mình ôn tồn, nàng cảm giác mình nhất định sẽ nôn, bởi vì bản!

“Tiểu mèo hoang!” Trong đôi mắt đen lúng liếng của Hạng Quân Văn đầy chân thật, Phượng Cửu biết nàng nói đều là thật tâm. Nếu là đối thành người ngoài nghe thấy, nhất định sẽ nhảy ra chỉ trích Hạng Quân Văn là một đồ phụ, lòng dạ nhỏ mọn.

Thái độ làm thê, hẳn là vì trượng phu khai chi tán diệp, đồng thời, cũng phải bao dung thiếp thất của trượng phu, như vậy mới là một thê tử hợp cách. Nhà người thường đều là ba vợ bốn nàng hầu, huống chi Phượng Cửu là Vương gia Dục Nhân quốc, là Thiếu chủ Bàn Long thành, nói đối tông đường tự nhiên là một việc trọng yếu.

Bất quá, Hạng Quân Văn vốn không phải nữ tử tầm thường, Phượng Cửu cũng không phải là nam nhân tầm thường!

Thái độ của Hạng Quân Văn rất rõ ràng, trong lòng Phượng Cửu không buồn, trái lại thật cao hứng. Nàng bá đạo muốn chiếm làm của riêng như vậy, giống như hẳn, hẳn làm có thể nguyện ý chia sẻ những tốt đẹp của nàng cho người khác đây! Nếu muốn đối phương yêu mình, trước hết nên nỗ lực yêu. Nếu muốn trong lòng Hạng Quân Văn chỉ có hẳn, hẳn cũng có thể chỉ có một mình nàng.

“Nàng bá đạo như vậy, ta nào dám làm chuyện gì có lỗi với nàng chứ!” Phụng Cửu lòng tràn đầy vui vẻ chống cằm lên trán Hạng Quân Văn, khẽ nở nụ cười, “Ta hôm nay mới phát hiện nguyên lai Văn Văn của ta là một nữ tử rất đố kỵ! Thế nhưng, ta rất thích! Bởi vì nàng để ý ta, cho nên mới phải ghen như vậy! Khiến đây lòng ta vui vẻ! Văn Văn, ta yêu sự ương ngạnh này của nàng!”

“Văn Văn, lòng ta cũng không lớn, một mình nàng đã lấp đầy rồi, cho nên nàng cần bản không cần lo lắng trong cuộc sống của chúng ta lại xuất hiện những người khác. Ta Phụng Cửu, cả cuộc đời, chỉ biết yêu một người là Hạng Quân Văn nàng, thương nàng, cưng chiều nàng, bảo hộ nàng, coi chừng nàng, đến tận cùng sinh mạng mới thôi.”

Ngón tay của Phụng Cửu và Hạng Quân Văn đan vào một chỗ, hân nhin ánh mắt của Hạng Quân Văn, trịnh trọng, từng chữ từng chữ ưng thuận hứa hẹn. Người nữ nhân này, là hân thiên tân vạn khổ mới lửa tới, tự nhiên sẽ hảo hảo cưng chiều, đem làm bảo bối mà che chở.

“Phụng Cửu, đây coi như là cam kết của ngươi sao?” Hạng Quân Văn cũng không có như nữ nhân vật chính trong tiểu thuyết tình cảm bị cảm động đến lệ nóng doanh tròng, nàng thủy chung đều vẫn duy trì lý trí đến cùng. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Là lời hứa của ta, đối với nàng, cả đời hứa hẹn.” Phụng Cửu cầm lấy tay của Hạng Quân Văn, hôn lên lưng bàn tay nàng, “Tin tưởng ta! Ta sẽ dùng tất cả năng lực của ta đem hạnh phúc cho nàng!”

Nếu Phụng Cửu nó “Ta sẽ biến nàng thành nữ nhân hạnh phúc nhất trên thế giới này”, Hạng Quân Văn nhất định sẽ nghĩ hân nói láo, nhưng hân chỉ là gián dị nói một câu dùng tất cả năng lực của mình, khiến Hạng Quân Văn bỏ đi lo lắng trong lòng.

“Được, ta tin tưởng chàng!” Hạng Quân Văn rốt cục nở nụ cười. Nàng đến nơi đây, có một người cha thương yêu mình, có một nam nhân bảo vệ mình, nàng là một người may mắn!

“Vậy nàng đồng ý gả cho ta?”

Phụng Cửu nguyên bản định đính hôn ở Cẩm thành, quay về Bàn Long thành đại hôn, không nghĩ tới ý tứ của Công Tôn Nam là ở Cẩm thành vì bọn họ chủ trì hôn lễ, điểm ấy khiến Phụng Cửu rất là vui vẻ. Chỉ ít, gạo nấu thành cơm, quay về Bàn Long thành, lão thái quân cũng sẽ không gây ra được cái phiền toái gì. Về phần Văn Tranh nơi nào, không đáng quan tâm. Mong muốn nàng ta có thể thành thành thật thật, bằng không, hân không ngại để cho lưng của mình đeo thêm một mạng.

“Gả cho chàng, có thể, nhưng chàng phải đáp ứng ta một việc.” Hạng Quân Văn mỉm cười, nhìn vào mắt Phụng Cửu.

“Đừng nói một việc, dù là mười việc ta cũng đáp ứng! Để cưới được lão bà, ta liều mạng!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Quận chúa tới chúc mừng?

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Hạng Quân Văn yêu cầu rất đơn giản, khiến Phụng Cửu cùng nàng, đem Hạng Trị Chung xem như cha ruột mà hiếu kính. Đề nghị này vừa nói ra, liền được Phụng Cửu hai tay tán thành.

“Nhạc phụ tân tân khổ khổ đem người nuôi lớn, hiếu kính ông là phải. Huống chi ông hi sinh cho nàng nhiều như vậy, chúng ta tự nhiên là phải đối xử thật tốt với ông!”

Phụng Cửu nói như vậy, Hạng Quân Văn nhíu mày, ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt của Phụng Cửu, “Phụng Cửu, thân thể của ta, chàng hân là biết trước đi ——”

Đêm đó, Phụng Cửu thấy được dung mạo chân thực của nàng, nếu hân không đi tra thân thể của nàng, Hạng Quân Văn nghĩ đây không phải là phong cách của Phụng Cửu. Với bản lĩnh của Phụng Cửu, có thể ở hoàng cung Thương Nguyệt quốc hân hại hai tỷ muội Hạng Quân Mỹ và Hạng Quân Nhu, việc này vậy cũng có khả năng điều tra ra.

Quả nhiên, nghe Hạng Quân Văn nói, Phụng Cửu cười gật đầu vuốt vuốt mũi, “Ừ. Không nghĩ qua là tra được một sự tình năm đó, ta không nghĩ tới nhạc phụ là người trung nghĩa như vậy. Là một người đáng giá kính nể!”

“Xem ra ta đoán không có sai...” Hạng Quân Văn cười khổ một tiếng, “Chàng đã sớm biết thân thể của ta, vì sao không trực tiếp nói cho ta biết chứ?”

“Ta cho rằng, chính nàng chậm rãi phát hiện, chính mình chủ động tiếp thu sự việc, so với ta cưỡng chế nói cho nàng sẽ tốt hơn. Ta cũng không có nghĩ giấu diếm nàng, chỉ là mong muốn nàng làm theo trái tim của mình, lựa chọn những gì mình thích. Vô luận có tiếp nhận thân phận hay không tiếp nhận,

chống cự, ta sẽ chống lưng cho nàng. Bởi vì ở trong mắt ta, nàng chính là nương tử của ta, thân phận của nàng như thế nào đối với ta mà nói, cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì.”

Thanh âm của Phượng Cửu trầm thấp, nhưng cũng không mất sự mềm nhẹ. Lúc nói chuyện tay hắn nhẹ nhàng vuốt ve lưng Hạng Quân Văn, dường như đang trấn an nàng. Ánh mặt trời, ấm áp rơi vào trên người Hạng Quân Văn, tay của Phượng Cửu cũng thập phần mềm nhẹ, khiến nội tâm nhạy cảm của Hạng Quân Văn dần dần yên tĩnh. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Hạng Quân Văn nhắm mắt lại tựa vào trong lòng Phượng Cửu, hưởng thụ hai người một chỗ, tâm tình bình tĩnh chưa từng có. Lời của Phượng Cửu, vuốt lên những bất an trong lòng Hạng Quân Văn. Bởi vì nàng mà yêu nàng, tuyệt đối không phải bởi vì thân phận của nàng, như vậy thật tốt! Ái tình, phải là như vậy, chỉ là người yêu quý người này, mà không phải vì quyền lợi, dung mạo, phú quý, giá trị một thời.

“Phượng Cửu, ta nghĩ vận khí ta thật tốt! Đi tới nơi này, đúng lúc như vậy, không sớm không muộn, vừa lúc gặp phải chàng!” Hạng Quân Văn chủ động đưa tay, phủ lên hồng của Phượng Cửu, nghe nhịp tim của hắn, lòng của nàng cũng càng ngày càng an ổn.

Khó có được Hạng Quân Văn bày ra một mặt nhu tình như nước, khiến trong lòng Phượng Cửu vui vẻ. Hồi tưởng thời điểm bọn họ gặp nhau, từ phòng bị xa cách ban đầu, rồi từng chút một mở ra cửa lòng của nàng, cùng nhau đi tới, thời gian tuy rằng dài đằng dặc, lại làm cho hắn thu hoạch rất nhiều.

“Phượng Cửu, được gặp chàng, ta thật là may mắn!” Hạng Quân Văn than nhẹ một tiếng.

“Cô nương ngốc!” Hưởng thụ ôn tồn trong ngực, Phượng Cửu nghĩ lúc này mình là người hạnh phúc nhất. Tất cả nỗ lực, đều vào giờ khắc này chiếm được hồi báo. Nữ tử này, trong lòng có hắn, thật tốt!

Công Tôn Nam đang cùng Phượng Cửu thương lượng, sau khi Phượng Cửu đáp ứng, lập tức tìm người xem ngày hoàng đạo, lại báo cho Phượng Cửu biết, Công Tôn Nam đem tin tức Phượng Cửu và Hạng Quân Văn đại hôn công bố ra ngoài. Vân Tranh quận chúa vừa nhận được tin lập tức nổi trận lôi đình, không để ý ngăn cản vọt vào ngự thư phòng Công Tôn Nam.

“Bệ hạ làm như vậy, chẳng lẽ là muốn cho ta mất mặt, Thương Nguyệt quốc đây là muốn đối địch với Dực Nhân quốc sao?” Tuy rằng tam quốc sứ đoàn đều đã ly khai, thế nhưng Vân Tranh cũng không có theo Nguyên Việt quay về Dực Nhân quốc, trái lại vì Phượng Cửu mà lưu tại Cẩm thành.

Ở trong lòng Vân Tranh, thủy chung ảo tưởng đây hết thảy là mộng cảnh, Phượng Cửu bất quá là tạm thời bị kẻ quái dị ki mê hoặc, chắc chắn sẽ làm ra những quyết định không lý trí. Vân Tranh tin tưởng qua những cố gắng của mình, Phượng Cửu nhất định sẽ thích mình. Nhưng ngay thời điểm Vân Tranh lòng tin tràn đầy, Công Tôn Nam công bố tin tức, không thể nghi ngờ chính là tình thiên phích lịch.

Thành hôn? Ở Cẩm thành? Vân Tranh nguyên tưởng rằng Phượng Cửu và Hạng Quân Văn chỉ là quyết định hôn ước, chỉ cần không có đại hôn, nàng sẽ có cơ hội. Nhưng bây giờ, hai người sẽ thành hôn ở Cẩm thành, Phượng Cửu dĩ nhiên không hỏi ý kiến lão thái quân, sẽ ở Cẩm thành thủ Hạng Quân Văn, đây là ý gì? Đem mặt của nàng quăng xuống đất? Phượng Cửu muốn kết hôn cái nữ nhân vô diêm kia, thế nhưng Công Tôn Nam lại thành toàn cho họ, còn muốn giúp bọn hắn chủ hôn? Công Tôn Nam quả thực quá khi dễ người!

Bởi vì kích động, Vân Tranh cũng không có chú ý giọng của mình, ngược lại làm cho Công Tôn Nam sắc mặt âm trầm.

Lúc này, nhìn nữ tử xinh đẹp nhu nhược trước mặt này đầy đáng ghét kẻ gây sự, Công Tôn Nam cau mày. Hắn tốt xấu cũng là vua của một nước, lúc nào đến phiên một nha đầu có thể rống hắn? Nàng coi mình là cái gì? Bất quá là một cái đòi chơi Nguyên Khuê nuôi để cầm chân Phượng Cửu, thật đúng là cho là mình là hoàng gia công chúa!

“Trẫm không rõ quận chúa là có ý gì!” Mặc dù tâm tình phi thường bất hảo, Công Tôn Nam như trước bảo trì phong độ, áp chế lửa giận trong lòng, trên mặt mang theo tươi cười.

“Không rõ?” Vân Tranh nhìn lão già trước mặt, lạnh lùng cười, “Bên ngoài thịnh truyền, Phượng Cửu và Hạng Quân Văn ngày hai mươi tám tháng này thành thân, lẽ nào đây là giả sao?”

Vân Tranh thủy chung vẫn giữ thái độ cứng rắn, mặc dù Công Tôn Nam tính tình tốt, lúc này cũng giận. “Bọn họ thành hôn, vậy thì thế nào? Nam đại đương hôn, nữ đại đương giá, lẽ nào quận chúa không hiểu đạo lý này sao? Việc hôn nhân của Phượng thiếu chủ và Thái Bình quận chúa, là Trẫm tự mình ưng thuận, Trẫm hai tay tán thành, hai nước đàm hòa, tăng tiến hữu nghị, đây vốn là chuyện tốt, thế nào đến mức cùng Dực Nhân quốc trở mặt thành thù! Quận chúa nói chuyện cũng quá giắt gân đi!”

“Bệ hạ chẳng lẽ không biết quan hệ của ta và Phượng Cửu? Người chủ trì bọn họ như vậy, Bệ hạ của ta nhất định sẽ mất hứng!”

Thấy Vân Tranh nói như vậy, Công Tôn Nam nở nụ cười, râu mép trên môi châm chọc run lên, ánh mắt nhìn Vân Tranh tràn ngập khinh miệt, “Quận chúa và Phượng thiếu chủ là quan hệ như thế nào, Trẫm rất rõ ràng. Ở thọ yến Phượng thiếu chủ đã nói rất minh bạch, hắn và quận chúa là quan hệ thúc cháu. Quận chúa nếu không cố nhân luân, không nên làm ra chuyện tình không đúng lễ thường. Nguyên Khuê nếu biết mới là thực sự mất hứng, thực sự mất mặt!”

Vân Tranh là nữ hài tử, cho tới bây giờ đều là được người phụng ở lòng bàn tay, chưa từng bị ai nhục nhã như vậy. Trong lúc nhất thời, khuôn mặt nhỏ nhắn điểm lệ của Vân Tranh phồng lên đỏ bừng, ngôn ngữ cũng biến thành lắp ba lắp bắp, “Người, người thật quá phận!”

“Trẫm quá phận?” Nghe lời này, Công Tôn Nam bật cười. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Quận chúa sợ rằng đã quên, nơi này là hoàng cung Thương Nguyệt quốc, không phải là Dực Nhân quốc các người. Cho dù Nguyên Khuê và Bách Lý

Thái Vi đối với người sùng ái có thừa, người cũng không thể ở chỗ này dương oai. Trẫm, vì thân phận của người liền muốn khuyên một câu. Nam nhân, vẫn thích nữ tử ôn nhu động lòng người, đây cũng là nguyên nhân vì sao Phụng thiếu chủ sẽ chọn Thái Bình quận chúa. Quận chúa hung hãn như vậy, là nam nhân nhìn còn sợ, huống chi là Phụng thiếu chủ phú giáp thiên hạ!”

Nếu Phụng Cửu ở chỗ này, nhất định sẽ nắm chặt tay của Công Tôn Nam hô to “Tri kỷ”. Chuyện Vân Tranh theo đuổi Phụng Cửu nổi tiếng thiên hạ, cũng không phải chuyện ngày một ngày hai.

Công Tôn Nam không cố kỵ chút nào liền xé rách mặt, Vân Tranh cũng không giả bộ nhu nhược, “Đúng! Ta chính là thích hãn, vậy thì thế nào! Hạng Quân Văn tốt hơn ta chỗ nào? Các người đều giúp nàng nói, vì sao? Ta không tin ta không sánh bằng nàng!”

“Quận chúa, lời này nói với Trẫm cũng vô dụng a! Trẫm không rộng lòng như bề trên của người, người có thời gian đối Trẫm như vậy đại hồng đại khiêu, không bằng suy nghĩ thế nào nắm lấy tâm của Phụng thiếu chủ đi! Nữ nhân, quá mạnh mẽ cũng không phải chuyện tốt, huống chi quận chúa tính cách hai mặt như vậy, nam nhân càng không chịu nổi. Phải biết rằng lòng của nam nhân cũng là thịt, điều không phải sắt thép. Trẫm còn có việc, quận chúa mời trở về đi!”

Ở chỗ Công Tôn Nam ăn bữa môn canh, Vân Tranh trực tiếp “Giết” tiến tướng quân phủ. Ngọc phu nhân tự nhiên là không thể nhìn Hạng Quân Văn tốt, cộng thêm hiện tại hai người nữ nhi đều có bản lĩnh, lưng của bà cũng thẳng, trực tiếp lấy thân phận nữ chủ nhân của tướng quân phủ nghênh tiếp Vân Tranh quận chúa.

“Quận chúa, uống trà!” Nhìn Vân Tranh hồng hồng khuôn mặt có chút vận vẽ, Ngọc phu nhân trong lòng phá lệ vui vẻ. Lữ đồ kỳ thật lợi hại, Ngọc phu nhân thấy rõ ràng! Hạng Quân Văn phải gả cho Phụng thiếu chủ, trở thành thiếu chủ phu nhân Bàn Long thành, việc này đối với Ngọc phu mà nói không thể nghi ngờ là tin tức xấu nhất, con tiện nhân kia cái gì cũng không sánh bằng con gái của mình, vì sao số mệnh lại tốt như vậy!

Hiện tại Vân Tranh tìm tới cửa muốn Hạng Quân Văn xấu mặt, Ngọc phu nhân đương nhiên là cao hứng. Nếu như Vân Tranh có thể đem cửa hôn sự này chia rẽ, bà nhất định người thứ nhất đứng ra ủng hộ Vân Tranh làm như vậy! Phụng Cửu người đàn ông này nàng gặp qua, thật là nhân trung chi long, thiên hạ ít có. Bỏ qua một bên dung mạo khuynh thế, nhân phẩm, năng lực, gia thế, đều là nhất đẳng.

Thời điểm thọ yến, Ngọc phu nhân nhìn ra Hạng Quân Văn chung tình Phụng Cửu, hoàn toàn ảo tưởng nữ nhi mình có khả năng thu được lòng của Phụng Cửu, khiến Phụng thiếu chủ thành con rể của mình, không nghĩ tới nửa đường nhảy ra một Thái tử, khiến Ngọc phu nhân vừa mừng vừa sợ.

Mặc dù bây giờ Ngọc phu nhân chưa biết rõ Thái tử và Hạng Quân Văn là chuyện gì xảy ra, từ lúc thọ yến cũng chưa từng thấy qua Hạng Quân Văn, thế nhưng, Công Tôn Kỳ cũng không thấy. Ngày sau Công Tôn Kỳ đăng cơ, hai tỷ muội cũng có chỗ nương tựa, đến lúc đó tướng quân phủ lại càng thăng chức rất nhanh!

Bất quá, mặc dù hai nữ nhân có kết cục tốt, Ngọc phu nhân vẫn là không thể nhìn Hạng Quân Văn hảo. Cho nên đối với cái thiên địch này của Hạng Quân Văn – Vân Tranh quận chúa, nụ cười của Ngọc phu nhân lại càng thêm xán lạn.

“Quận chúa hôm nay tới, có chuyện gì sao?” Ngọc phu nhân làm bộ không rõ mục đích Vân Tranh tới, vẻ mặt ân cần nhìn Vân Tranh, “Ai nha, sắc mặt của quận chúa không tốt lắm, có phải gần đây khốn khổ nghỉ ngơi tốt hay không? Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của quận chúa gầy đi nhiều quá, thực đáng thương!”

Ngọc phu nhân đáp đáp ôn nhu ân cần, khiến Vân Tranh trong lòng ừ ừ khuất triệt để thả ra ngoài, làm nũng Ngọc phu nhân, Vân Tranh “Oa ——” một tiếng, khóc lên. “Ta, ta là tới gặp Cửu ca ca... Ta, ta muốn gặp hãn... Ở nơi khác, ta tìm không được hãn...”

Không thể không nói, Vân Tranh diễn xuất tốt, khóc lên một tiếng, lệ hoa đái vũ, cực kỳ mỹ lệ động lòng người, diễm đạm đáng yêu, làm cho người thương tiếc, ngay cả Ngọc phu nhân thấy Vân Tranh như vậy, cũng không nhịn được thở dài. Phụng Cửu rốt cuộc là ánh mắt gì a! Mẫu đơn không thích, lại cứ chọn một cây cỏ đuôi chó! Ngọc phu nhân từ trong lòng vì Vân Tranh bất mãn.

“Quận chúa đừng khóc, đừng khóc a! Phụng Cửu ở nơi nào ta cũng không biết a! Người nói như vậy không phải làm khó ta sao?” Ngọc phu nhân một bên làm bộ thoải mái, một bên xuất ra khăn tay vì Vân Tranh gạt lệ, “Hải tử đáng thương, từ nhỏ không có nương, hiện tại một người ở chỗ này, cuộc sống không quen, thực sự là làm cho người ta đau lòng...”

Vì có Ngọc phu nhân quan tâm, cấp Vân Tranh ăn thuốc an thần, nàng khóc lợi hại hơn, trong chốc lát mắt sưng đỏ như quả đào. “Phu nhân, cho ta gặp Thái Bình quận chúa đi! Nàng nhất định biết Cửu ca ca ở nơi nào, ta tìm không được Cửu ca ca, chỉ có thể cầu Thái bình quận chúa!”

Ngọc phu nhân an ủi nửa ngày, chính là chờ những lời này, đương nhiên, bà không có biểu hiện quá mức hả hê, mà là vẻ mặt do dự, “Quận chúa, như vậy không tốt lắm đâu! Người biết, đứa bé kia điều không phải con ruột ta, cùng ta có chút bất đồng. Hoàng thượng miệng vàng lời ngọc, để cho nàng chủ quản chuyện tình tướng quân phủ, ta đây một tướng quân phu nhân ở trong phủ cũng không nói nên lời. Người kêu ta dẫn người đi gặp nàng, điều không phải khó xử ta sao!”

“Phu nhân, mặc dù nàng là Quận chúa, người cũng là trưởng bối của nàng, là mẹ cả của nàng, điểm ấy là không thể nghi ngờ. Người chỉ cần mang ta qua đó là được, những chuyện khác để ta làm!”

Vân Tranh lau lệ, lần thứ hai cầu xin, đến lúc này, Ngọc phu nhân cũng không nữa chối từ, đứng lên đỡ Vân Tranh, “Nếu quận chúa đều nói như vậy, ta sẽ dẫn người đi! Chỉ là có thể nhìn thấy Phụng Cửu hay không, ta cũng không thể bảo đảm...”

Ngọc phu nhân mang theo Vân Tranh, đoàn người trùng trùng điệp điệp đến viện của Hạng Quân Văn. Sau khi vào cửa, liền thấy Hạng Quân Văn ôm Bao Tử, trong miệng thì thầm không biết đang nói cái gì, một người một thú, ngoạn đến bất diệc nhạc hồ*.

*Bất diệc nhạc hồ: vui quên cả trời đất.

Thời điểm thấy Ngân Hồ, lòng của Vân Tranh lần thứ hai co quắp. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Ngân Hồ là bảo bối của Phụng Cửu, từ nhỏ được hần nuôi lớn, là bảo bối của Phụng Cửu, hơn nữa máu của Ngân Hồ trị bách bệnh, trước đây nàng bệnh thành như vậy, Phụng Cửu cũng không nỡ giết Ngân Hồ lấy máu cứu nàng, ở trong lòng hần, nàng còn kém một sức sinh! Điểm này Vân Tranh vẫn luôn ghi hận ở trong lòng.

Bình thường Ngân Hồ đừng nói để cho nàng ôm, dù sợ một cái cũng không được, mỗi lần nàng còn chưa có chạm vào nó, Ngân Hồ liền trốn nhanh như chớp, tựa như trên ót mọc một đôi mắt, nếu không phải là bởi vì nó là sức sinh, Vân Tranh còn tưởng rằng nó là nhắm vào mình. (Điểm ấy Vân Tranh đoán sai, Bao Tử đích xác không thích nàng – Tác giả.)

Lúc này, Ngân Hồ cứ như vậy ngoan ngoãn vui ở trong lòng Hạng Quân Văn, còn dùng cái đầu đầy lông cọ lòng bàn tay của nàng, thậm chí lấy lông dùng đầu lưỡi hồng nhạt liếm ngón tay của Hạng Quân Văn, đôi ngọ như vậy là Vân Tranh chưa từng có hưởng thụ qua, trong lòng đối Hạng Quân Văn hận, lại thêm một khoản.

Xem ra Phụng Cửu và Hạng Quân Văn nhận thức nhau trước thọ yến, nàng phòng người nhiều như vậy, hết lần này tới lần khác để kẻ quái dị Hạng Quân Văn này chiếm tiên cơ!

Vân Tranh trong mắt tràn đầy hận ý, Ngọc phu nhân làm sao không bắt được. Nếu hai người này xích mích với nhau, bà cũng chỉ đứng xem cuộc vui. Nghĩ vậy, Ngọc phu nhân cười tùm tùm tiến lên. “Văn Nhi, Vân Tranh quận chúa tới thăm người ——”

“Thăm ta?” Hạng Quân Văn ngẩng đầu, thấy mắt Vân Tranh hồng hồng, một bộ dạng chịu ủy khuất, trong lòng thâm buồn cười. “Ta không bệnh không nạn, quận chúa tới thăm ta làm gì? Chớ không phải là tới chúc mừng cho ta và Phụng Cửu? Vậy thì thật là rất cảm tạ quận chúa! Đa tạ!”

Vân Tranh phi thường khăng định, Hạng Quân Văn cố ý nói những lời này. Nàng chúc mừng bọn họ? Nằm mơ đi!

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Cứu binh cuối cùng

Edit & Beta: Tuyệt Ảnh Nhi

“Quận chúa không phải đến chúc mừng?” Hạng Quân Văn nhú mày, khoe miệng nhếch lên, “Xin hỏi quận chúa không mời mà tới, đến tốt cùng là muốn làm gì?”

Nhã nhận ơn tòn, Hạng Quân Văn chỉ một thân la quần màu trắng, mang trên mặt ý cười nhợt nhạt, chỉ là trong mắt không có độ ấm. Vân Tranh nước mắt đầy mặt như thế lại đây, làm gì? Muốn bị đánh sao?

“Hạng cô nương!”

Vân Tranh hai lời chưa nói, trước hết “Ba” một cái quỳ gối trước mặt Hạng Quân Văn, hai hàng thanh lệ lại chảy xuống, “Hạng cô nương, van cầu người, để cho ta gặp Cửu ca ca đi! Ta có lời muốn nói với hần, ta lâu rồi cũng chưa thấy hần! Người nhất định biết được hần ở đâu, đúng hay không? Cầu người để cho ta gặp Cửu ca ca! Ta van cầu người, ta dập đầu với người. ....”

Mẹ nó! Thấy qua kẻ tiện, chưa thấy qua tiện như thế! Một khóc hai náo, đội lạt nữa tính ba là thất cổ? Sức lực như vậy, da mặt dày, nói chuyện cũng không thờ ơ gấp, nước mắt nói rót thì rót, còn nói khoác mà không biết ngượng, một bộ người không đáp ứng ta ta khóc chết cho người xem, Hạng Quân Văn thật sự là bội phục cực kỳ. Nam nhân là của ta, người oán hận mà gay phiền phức cho người khác!

Hai lời chưa nói, Hạng Quân Văn gọi Lạc Tuyệt bung ống nhỏ súc miệng tới, phun một trận mãnh liệt vào cái ống nhỏ kia, “Nôn —— nôn ——”

Bộ dáng của Hạng Quân Văn, khiến cho Vân Tranh cùng Ngọc phu nhân đều chấn động, chẳng lẽ, chẳng lẽ Hạng Quân Văn có? Nàng cùng Phụng Cửu gạo nấu thành cơm?! Tin tức này quá mức khiếp sợ!

Chờ Vân Tranh nhìn đến đờ ra, đã quên khóc, Hạng Quân Văn lấy khăn lau miệng, đem khăn vứt sang một bên, cười híp mắt nhìn Vân Tranh, “Ngại quá, vừa rồi không thoải mái cho lắm, cho nên không có nghe rõ quận chúa người nói cái gì. Phiền quận chúa lặp lại lần nữa, người đến tìm ta làm gì?”

“Người, người không biết xấu hổ!” Lúc này Vân Tranh đã quên mục đích chính mình tìm đến Hạng Quân Văn, ả buồn bực đứng lên, chỉ vào Hạng Quân Văn, về mặt “Lòng đầy căm phẫn”, dường như bắt được chuyện xấu của Hạng Quân Văn, vì Phụng Cửu biểu thị bất bình.

“Ta muốn nói cho Cửu ca ca, người đã có thai, người không thuần khiết, người không xứng với hần! Người cùng người khác có dã chủng, không xứng

gã đến Phụng gia!” Vân Tranh cắn môi, vốn dĩ hai má đã đỏ càng thêm hồng nhuận, giống như rất giận dữ. Kỳ thật trong lòng Vân Tranh lại là nhạc khai hoa liễu*! Vừa rồi còn đang lo tìm không thấy nhọc nhằn của Hạng Quân Văn, lúc này để cho ả bắt được.

*Vui như nở hoa.

Vô luận đứa nhỏ này là của Phụng Cửu hay là của người khác, chưa cưới mang thai, đối với thanh danh của nữ nhi mà nói, luôn không hay. Bất quá, lấy hiểu biết của Vân Tranh đối với Phụng Cửu, hẳn hẳn là sẽ không làm ra chuyện không có chừng mực, đứa nhỏ này nhất định là của người khác! Vừa nghĩ tới Hạng Quân Văn sẽ mất hết danh dự, tâm tình Vân Tranh liền đầy mây xanh, rất tốt.

Nhìn thấy Vân Tranh mang theo nước mắt trên mặt che dấu ý cười, Hạng Quân Văn cười đến càng thêm “Không kiêng nể gì”. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Quận chúa làm sao mà biết đứa nhỏ không phải của Cửu lang chứ? Tất cả mọi người là người trưởng thành, ta cùng hẳn lưỡng tình tương duyệt, *, không có gì không thể a! Hơn nữa, người không phải nên kêu là Cửu lang thúc thúc, kêu ta là thăm thăm sao? Vẫn xin quận chúa nhớ rõ thân phận của mình, đừng rối loạn bối phận, khiến người chê cười!”

“Đúng rồi, về sau không cần gọi ta là Hạng cô nương nên gọi ta là thăm thăm, tin chắc quận chúa là người thông minh như vậy, không cần ta dạy nhiều cho người! Tuy người không có cha mẹ, thân là thăm thăm ta cũng có trách nhiệm dạy người, nhưng mà, ta càng ưa thích tiểu cô nương nhu thuận hơn. ....”

Liên tiếp nói ra nhiều như vậy, Hạng Quân Văn cảm thấy thần thanh khí sảng, tinh thần tốt bội phần. Nhìn Vân Tranh mặt đỏ biến thành màu đỏ tía sẫm, Hạng Quân Văn chậm rãi đem tóc bên tai vén sang phía sau, “Lại nói, quận chúa dựa vào cái gì cho rằng ta là mang thai? Chẳng lẽ ta không thể bị người ghê tởm đến muốn phun sao?”

Oanh —— Đầu óc Vân Tranh hoàn toàn nổ tung! Thì ra Hạng Quân Văn đang chơi ả? Cái gì gọi là bởi vì ả ghê tởm đến muốn phun? Điều này không phải công khai thì khi dễ người sao!

“Hạng Quân Văn, người đừng có mà không biết xấu hổ!” Vân Tranh giơ tay lên, còn chưa có ra tay, một hồng ảnh xuất hiện, đem Hạng Quân Văn sang một bên, Vân Tranh đưa tay xuống, rơi vào khoảng không.

Lại nhìn thấy, Phụng Cửu đang ôm Hạng Quân Văn, mắt lạnh nhìn ả, mắt phụng hàm sương, Vân Tranh cả kinh, ánh mắt lập tức liền ảm uất, mới vừa rồi còn thanh âm bén nhọn nhất thời mềm nhũn xuống, “Cửu ca ca. ....”

Một tiếng “Cửu ca ca”, đã tràn ngập ủy khuất, Lạc Tuyết nghe thấy một trận nổi da gà, càng thêm chán ghét Vân Tranh quận chúa này. Coi chính mình là ai thế, còn muốn cướp cô gia! Thật không có thấy qua mặt dày như thế!

“Nàng không sao chứ ——” Không nhìn đáng thương của Vân Tranh, Phụng Cửu cúi đầu kiểm tra Hạng Quân Văn, xác định nàng không có việc gì, hẳn mới nhẹ nhàng thở ra.

Nam nhân này cẩn thận từng tí như thế, Hạng Quân Văn dán vào lồng ngực hắn, thật lòng muốn cười. Chẳng lẽ nàng là nữ tử nhu nhược sao? Chỗ nào cần khăn trương như vậy! Bất quá Phụng Cửu để ý chính mình, khiến cho lòng nữ nhi của Hạng Quân Văn được thỏa mãn. Nam nhân đương nhiên nên như thế mới được!

“Ta rất tốt!” Hạng Quân Văn cười ngọt ngào, quay đầu khiêu khích nhìn Vân Tranh, tay nhỏ bé còn cố ý đặt ở trong lòng bàn tay Phụng Cửu. Nam nhân của nàng, bất luận kẻ nào cũng đừng nghĩ nhớ thương!

Dụng ý của Hạng Quân Văn, Vân Tranh làm sao không biết. Phụng Cửu ôn nhu sùng nịch như thế, ả cho tới bây giờ đều chưa có thấy qua, chẳng lẽ ả thật sự phải bại bởi Hạng Quân Văn sao? Vân Tranh không cam lòng, tiến lên từng bước, “Cửu ca ca, người gần đây đi đâu thế? Ta cũng không tìm được người!”

“Văn Văn, hôm nay thời tiết không tệ, ta mang nàng đi ra ngoài giải sầu, thế nào? Nghe nói Yên Chi Cẩm lại ra loại vải mới, chúng ta đi nhìn xem có cái nàng thích hay không, nàng nói có được không?”

Phụng Cửu đem Vân Tranh coi như không khí, trong mắt chỉ có Hạng Quân Văn. Hẳn như thế, Hạng Quân Văn đương nhiên phối hợp, liên tục gật đầu, thanh âm cũng ôn nhu hẳn lên, “Được! Yên Chi Cẩm tơ lụa xinh đẹp nhất, chúng ta đi sớm một chút, nếu không sẽ bị người đoạt hết!”

Hai người này, không coi ai ra gì liếc mắt đưa tình, ở trước mặt Vân Tranh ân ái, khiến cho trong lòng Vân Tranh đặc biệt khó có thể chấp nhận. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Nhìn Phụng Cửu cùng Hạng Quân Văn đi tới cửa, Vân Tranh chạy lên trước, kéo ống tay áo của Phụng Cửu, “Cửu ca ca, ta rốt cuộc làm sai chỗ nào, ta sửa còn không được sao? Nếu không, để cho Thái Bình quận chúa làm Thiếu chủ phụ nhân, ta làm thiếp, làm thiếp ta cũng thỏa mãn, chỉ cần có thể bồi ở bên cạnh người, cho dù là làm nha đầu thông phòng ta đều nguyện ý! Cửu ca ca, người đừng lạnh lùng như thế có được không!”

Vân Tranh vừa dứt lời, A Nô phía sau ả kêu lên, “Quận chúa, người sao có thể làm thiếp chứ?” Vân Tranh ở Dục Nhân quốc cùng công chúa không kém, hiện tại cư nhiên vì tình yêu đem vị trí của chính mình hạ thấp đến như thế, quả thực là khiến người khó có mà chấp nhận.

“A Nô, ta còn có thể làm thế nào chứ! Chỉ cần Cửu ca ca nguyện ý tiếp nhận ta, lưu ta ở bên người, cho dù để cho ta làm nha đầu hầu hạ Thái Bình quận chúa cũng có thể a!”

Đối với Vân Tranh như thế, Hạng Quân Văn thật muốn vì ả vỗ tay ủng hộ. Vị trí diễn viên Oscar nên là người đi lấy! Nói như vậy cũng có thể nói ra, thật sự là vì đạt được mục đích, tận hết sức lực ả!

“Vân Tranh, lời của ta nói vô cùng rõ ràng. Ta cho tới bây giờ vốn không có yêu người, chẳng sợ thích, cũng chưa có qua.”

Phượng Cửu kéo tay áo ra, về mặt chán ghét nhìn cổ tay áo bị Vân Tranh chạm qua, phát tay, chưởng phong đem góc áo hủy đi. Cổ tay áo màu đỏ từ từ bay xuống, còn chưa có rơi xuống đất, đã nát thành từng mảnh.

“Cửu. ....” Vân Tranh môi run run, thanh âm cũng theo đó mà run rẩy lên. ả đều thấp hèn như hạt bụi, vì sao Phượng Cửu vẫn không chịu cho ả cơ hội tới gần hẳn? Hẳn đây là ý gì? Ghét bỏ nơi bị ả đụng vào, cảm thấy bẩn, cho nên tình nguyện hủy diệt sao?

Run rẩy của Vân Tranh, vẫn lan tràn đến toàn thân, toàn bộ thân mình cũng theo đó run rẩy lên, “Phượng Cửu, người chớ quên, không trị khỏi bệnh của ta, người không thể thành hôn, nếu không người chỉ có thể thú ta! Đây là lời hứa nên có của nam nhân, người không muốn làm cho người trong thiên hạ biết được, Phượng Cửu người là một tiểu nhân không có danh dự đi!”

Vân Tranh vốn dĩ muốn lấy danh dự đến buộc chặt Phượng Cửu, rất hiển nhiên, Phượng Cửu cũng không chịu thua. “Người trong thiên hạ nhìn ta thế nào, cùng ta có quan hệ gì đâu? Chỉ cần chính ta thích, nương tựa ta thích, cho dù người trong thiên hạ không thích, thì đã sao?”

Nói đến đây, Phượng Cửu bước về phía trước, tới gần Vân Tranh, khí tràng cường đại lại ép tới Vân Tranh đứng không vững.

“Vân Tranh, không nên ép ta! Hoàng huynh có thể nâng người lên trời, ta cũng có thể cho người từ đám mây ngã xuống. Vẫn xin người nhớ kỹ thân phận của mình ——” Lời này vừa nói xong, Phượng Cửu mang theo Hạng Quân Văn thoải mái rời đi khỏi tầm mắt mọi người, mà Vân Tranh còn lại là hai chân mềm nhũn, xém chút ngã sấp xuống, may mắn Ngọc phu nhân cùng A Nô ở bên cạnh ả, ả mới không có té xuống đất.

“Vì sao đối với ta như vậy!”

Nhìn bóng lưng ân ái của hai người kia, mắt Vân Tranh xém chút nhỏ ra huyết. Ta yêu người mười năm! Người lại cùng với người khác song túc song phi! Phượng Cửu, ta sẽ không để cho các người cùng một chỗ!

Ngọc phu nhân lần này lại đây chỉ tính toán xem cuộc vui, sau khi Phượng Cửu xuất hiện, bà lại trầm mặc xuống, làm những người đứng xem. Sau khi nhìn thấy Phượng Cửu hết sức sùng nịch đối với Hạng Quân Văn, Ngọc phu nhân đều có chút hâm mộ ghen tị và hận. Hạng Quân Văn rốt cuộc có tài đức có năng lực gì, có thể được Phượng Cửu đại nam tử vĩ đại như thế lọt vào mắt xanh? Thật sự là mạng tốt!

Lại nhìn, Vân Tranh khóc đầy mặt, cùng thù hận trong mắt, Ngọc phu nhân thở dài, tiến lên an ủi, “Quận chúa đừng quá khổ sở, có lẽ Phượng thiếu chủ tạm thời bị mê hoặc, ngày sau sẽ biết quận chúa tốt! ả, ta cũng là người làm mẹ, nhìn thấy quận chúa như thế, trong lòng ta đều khổ sở!”

Nói đến đây, Ngọc phu nhân lau bộ lau nước mắt, “Chỉ là, hôn sự bọn họ đã chiêu cáo tứ quốc, chỉ sợ không còn đường sống quay về, quận chúa vẫn là nghĩ rộng một chút, có lẽ có thể chờ sau khi bọn họ đại hôn, đi cầu cầu lão thái quân của Bàn Long thành, nghe nói bà ấy cực kỳ hiểu lý, hẳn là sẽ vì quận chúa nói chuyện!”

Vừa rồi, Vân Tranh bởi vì sốt ruột, đã quên chuyện lão thái quân, lúc này nghe Ngọc phu nhân vừa nói như thế, lòng hồngбет của ả lập tức sáng lên. Quả thật, chỉ có lão thái quân có năng lực tổ chức hôn lễ này, ả nhất định phải mời lão thái quân đến! (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Phu nhân, cảm ơn người!” Vân Tranh đứng thẳng người, cúi đầu thật sâu đối với Ngọc phu nhân, “Gây phiền phức cho người! Ta biết làm thế nào rồi!”

Vân Tranh rời khỏi phủ tướng quân, quay lại trạm dịch thu thập này nọ, để lại Hắc Ưng tùy thời bảo trì liên lạc, chính mình mang theo A Nô rời khỏi Cẩm thành, chạy tới Bàn Long thành. ả cũng không tin, lão thái quân lại đây, Phượng Cửu sẽ chống lại nguyện vọng của lão thái quân.

Dù sao, lão thái quân là bà ngoại của Phượng Cửu, một tay đem hán tử khi còn trẻ nuôi lớn, phần ân tình này ai đều thay thế không được! Vân Tranh tin tưởng, chỉ cần lão thái quân chịu lại đây, cho dù hôn sự của Phượng Cửu cùng Hạng Quân Văn thiên hạ đều biết, cuối cùng cũng sẽ không giải quyết được gì!

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 88: Ác mộng của Vân Tranh

Edit: Sushi

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Vân Tranh không biết, ả ta đi một con đường không lối về. Từ Cẩm thành đến Bàn Long thành cho dù ra roi thúc ngựa cũng cần thời gian mười ngày, vì muốn nhanh chóng đuổi tới Bàn Long thành đón lão thái quân đến ngăn cản hôn sự Phụng Cửu cùng Hạng Quân Văn, Vân Tranh không chọn đi đường lớn.

“Quận chúa, chúng ta hay là đi đường lớn đi, an toàn một chút!” Đi ngày đi đêm suốt ba ngày, mặt A Nô gầy yếu một vòng. Đường núi tuy rằng gần dễ đi, nhưng mà mức độ an toàn giảm đi rất nhiều. Bên người Vân Tranh chỉ có Hắc Ưng cùng A Nô, Hắc Ưng được lưu ở Cẩm thành, chỉ có Vân Tranh cùng A Nô hai nữ nhân lên đường, thật là có chút nguy hiểm.

“Không được! Ta không có thời gian!”

Sắc mặt Vân Tranh tái nhợt, lại như trước cần răng quất ngựa.

Tuy rằng trước kia bên người Phụng Cửu cũng sẽ xuất hiện vài nữ nhân, nhưng đều là tiểu đánh tiểu náo. Chỉ cần ả phản đối, Phụng Cửu không có bất cứ ý kiến gì, tùy ý ả náo loạn. Nhưng mà Vân Tranh rõ ràng cảm giác được lúc này đây Phụng Cửu rất nghiêm túc, bởi vì hần bảo vệ Hạng Quân Văn, đây là chuyện trước đây chưa từng có, trong lòng ả không khỏi thấy khủng hoảng.

Tương lai, dù Phụng Cửu không thuộc về ả, nhưng cũng không thuộc về bất luận kẻ nào, ả có thể xa xa nhìn hần, một mình thưởng thức, độc nhất vô nhị. Nhưng, thời gian tốt đẹp như thế lại bị Hạng Quân Văn đánh vỡ, bọn họ muốn thành hôn, Phụng Cửu vì người khác mà muốn khoác áo tân lang, chuyện này Vân Tranh chưa từng ngờ tới. Nhất định phải ngăn cản bọn họ, nhất định!

A Nô biết không thể nào khuyên nhủ Vân Tranh, nàng đều sẽ không nghe, chỉ có thể theo sát phía sau, tùy thời chiếu cố Vân Tranh. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Rời đi Cẩm thành đã bốn ngày, vào lúc sắp đến biên giới hai nước, khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Tranh đã gầy chỉ còn lại da bọc xương. A Nô nhìn đến đau lòng: “Quận chúa, chúng ta một đường không ngủ không nghỉ, đã tiết kiệm không ít thời gian. Bây giờ sắp đến Dục Nhân quốc, không bằng chúng ta nghỉ ngơi một chút, ăn này nọ một chút, lại bổ sung thêm nước cùng lương thực! Quận chúa, người như thế, nô tỳ lo lắng còn còn chưa nhìn thấy lão thái quân người đã ngã bệnh!”

Nghe xong lời A Nô, Vân Tranh liếm liếm bờ môi đau rát! Vốn dĩ đôi môi hồng nhuận thủy nộn khi nào thì khô nứt thành như thế? Khô nứt đến nỗi vừa chạm vào liền đau. Vân Tranh vốn dĩ còn muốn chịu đựng, nhưng mà vừa nghĩ tới lão thái quân cực kỳ chú ý dáng vẻ, nếu cứ thế này gặp người, nhất định sẽ không được lão thái quân thích.

“Được!” Nhìn thấy một tiểu điểm đơn sơ cách đó không xa, Vân Tranh gật đầu đáp ứng.

Tiểu điểm là một đôi lão phu thê mờ, tuy rằng đơn sơ, nhưng sạch sẽ chỉnh tề, ăn xong một chén cháo Tiểu Mễ ở đây, Vân Tranh cảm thấy mọi mệt mỏi toàn thân bị quét sạch hết. Mấy ngày nay đều ăn lương khô uống nước lã, ả phải nhờ vào nghị lực mới chống đỡ nổi. Lúc này xong một chén cháo Tiểu Mễ nóng hằm hập, Vân Tranh cảm thấy tinh thần tốt lên rất nhiều, bát cháo này quả thật là thức ăn mỹ vị nhất ả từng ăn.

“Lão bản, đây là tiền.”

Ăn uống no đủ, Vân Tranh cùng A Nô muốn tiếp tục ra đi, sau khi bỏ lại tiền, Vân Tranh liền xoay người. Một bước, hai bước, ba bước..... đến bước thứ bảy, Vân Tranh cả người ngã quỵ trên mặt đất.

“Quận chúa!” A Nô tiến lên, vừa mới chuẩn bị nâng Vân Tranh, đầu óc cũng trở nên mê muội. Không tốt, trong đồ ăn có độc!

A Nô là người tập võ, sức chống cự so với Vân Tranh cao hơn một chút, ả vừa rút kiếm muốn quay đầu, liền cảm thấy đau rát trên lưng, trực tiếp té trên mặt đất.

Đến khi Vân Tranh tỉnh lại, cũng là do trên người đau đến tỉnh. ả mở mắt ra, liền thấy một người vạm vỡ đang phủ trên hai quả hồng đào trên người ả làm xằng làm bậy, ở bên cạnh, A Nô thét chói tai đến mức khàn cả giọng, đồng dạng có một nam nhân xấu xí cũng làm chuyện bậy bạ trên người A Nô, xung quanh còn có bảy tám hần tử vây xem.

“Ha ha, chúng ta đã lâu không có muội tử thủy linh như vậy!” Lại có ai đó bên cạnh phát biểu, “Nói, nữ nhân này thật là quận chúa Dục Nhân quốc sao? Vậy chúng ta hôm nay chẳng phải đều được ném qua tư vị của một quận chúa?”

“Hần là đúng vậy đi! Tờ giấy kia không phải nói rành mạch sao, nhất định là đúng rồi.”

Vân Tranh rốt cục hiểu được ả gặp phải cái gì, nơi này là một ổ thổ phi, những người vây xung quanh ả xú danh rõ ràng là thổ phi! “Buông ra!” Bất chấp đau nhức trên người, Vân Tranh một ngụm cắn lên vai nam nhân trên người, “Buông!”

“Đù buống bình! Ta thích!”

Vân Tranh tiểu đánh tiểu náo trên người nam nhân kia thủy chung không phát ra nổi bất cứ tác dụng gì, ngược lại làm hần càng thêm hưng phấn. Thời điểm nam nhân kia ngẩng đầu, Vân Tranh mới nhìn rõ dung mạo của hần, tục tằng, buru hần, trên má một vết sẹo dài do dao rạch, dọa người đến mức ả ta xem chút cần đầu lưỡi. Chỉ là nam nhân kia đương nhiên không tính buông tha ả, như trước rong ruổi, hành vi thô lỗ khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Tranh vốn dĩ tái nhợt càng thêm không có huyết sắc.

“Ngươi, ngươi buông, các ngươi bọn khốn kiếp kia! Các ngươi biết ta là ai sao? Ta khiến cho phụ hoàng chém các ngươi! Buông!”

Dù Vân Tranh có ngu xuẩn làm sao, hiện tại cũng biết tình cảnh thê thảm của chính mình. Nữ nhân quan trọng nhất là cái gì, là trinh tiết! Hiện tại người nam nhân này mãnh liệt vô lý đoạt lấy trinh tiết của ả, làm ả mất đi tôn nghiêm cuối cùng, tên hỗn đản này, ả hận không thể giết hắn!

Thấy hắn ta vẫn như trước không buông tha mình, Vân Tranh dùng hết sức bình sinh, dương tay một bạt tai đánh vào vết sẹo trên mặt hắn, “Ba” một tiếng, dị thường vang dội, làm tất cả nam nhân trong phòng đều an tĩnh lại, giật mình nhìn Vân Tranh, ngay cả nam tử đang khi dễ A Nô bên cạnh cũng dừng lại, vẻ mặt khó tin nhìn Vân Tranh.

Lúc này, hắn từ mặt sẹo ngừng lại, một tay đem Vân Tranh hai tay cố định trên đỉnh đầu. “Người đánh ta? Hắc Báo ta từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ cha nuôi giáo huấn, hôm nay ngược lại bị một nữ nhân đánh!”

Nam nhân kêu Hắc Báo này quanh thân phát ra từng đợt hàn khí khiến cho Vân Tranh lạnh run, vừa rồi động thủ dùng hết sức mà hắn một ánh mắt bị dọa cũng không có.

“Người, người buông! Bằng không ta khiến cho phụ hoàng giết chết các người!” Tuy rằng đã sợ hãi như một con thỏ run rẩy, nhưng Vân Tranh ngoài miệng vẫn như trước không cầu xin. ả cái gì cũng mất hết, hiện tại bị tên hỗn đản này đập hư, về sau đừng nói gả cho Phượng Cửu, cho dù gả cho một nam nhân bình thường cũng không được.

Không đợi Vân Tranh nói xong, gã mặt sẹo một ngụm cắn đầu vai Vân Tranh. Có điều một ngụm này, cắn đến rách thịt chảy máu, hắn hung hăng cắn xuống, không hề cho Vân Tranh cơ hội giãy dụa. Hơn nữa là thật, một ngụm dùng sức, trực tiếp cắn nát da thịt ả, cắn đến huyết nhục mơ hồ, tựa như đã thú xé rách thịt con mồi.

Vân Tranh từ nhỏ đến lớn khi nào phải ăn qua đau khổ như thế, thét to một tiếng liền hôn mê vì đau, Hắc Báo vẫn không chịu nhả ra, đến khi trong lòng phát tiết xong hết, mới rời đi, ngoài miệng huyết nhiễm đỏ sẫm, cùng thị huyết đã thú giống nhau.

“Quận chúa, quận chúa……” Thấy Vân Tranh ngất xỉu, A Nô giãy dụa đứng dậy, nam nhân trên người cũng không có bắt buộc nàng, buông lỏng tay ra, A Nô trào đến trước mặt Vân Tranh, “Quận chúa, quận chúa!”

Vân Tranh đau đến ngất xỉu, làm sao nghe được lời A Nô. Nhìn thấy Vân Tranh như thế, các nàng bị mấy xú nam nhân đập hư, ánh mắt A Nô nhiễm huyết, rút bảo kiếm trên tường hướng đến Hắc Báo.

“Loảng xoảng ——” Không đợi bảo kiếm đến gần người, bảo kiếm đã bị một nam nhân bên cạnh đánh rơi.

Gây ra chuyện như vậy, Hắc Báo hết cả hứng thú, hắn qua loa mặc xong quần áo, chỉ bỏ lại một câu: “Đem quận chúa để lại, còn lại các người tự nhìn mà làm”, lạnh lùng xoay người ta khỏi phòng.

A Nô không biết, chính mình có hành động vừa rồi đã khiến cho bọn sói này phần nộ, nàng kế tiếp nhận là tra tấn trước nay chưa từng có. Thanh âm vốn dĩ khàn khàn bởi vì khóc kêu cầu xin tha thứ, cuối cùng biến thành la hét lạc giọng, thậm chí phát không tiếng.

Chờ Vân Tranh lại tỉnh lại, đã bị dịch chuyển đến một căn phòng sạch sẽ, trên người cũng bị tắm rửa đến sạch sẽ, vết thương trên bả vai đã được băng bó, bất quá như trước vẫn rất đau. “A Nô? A Nô?”

Vân Tranh đứng dậy, kêu A Nô, thủy chung không có người trả lời. Trên bàn có cơm có đồ ăn, Vân Tranh nhìn cũng không thèm nhìn, trực tiếp xuất môn, lại phát hiện cửa có hai người canh gác, ả còn muốn chạy, lập tức bị ngăn lại. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Phu nhân, trại chủ đi tuần sơn, ra lệnh tiểu nhân chiếu cố phu nhân cho tốt, phiền phu nhân không cần khó xử tiểu nhân.” Hai người kia nói chuyện không kiêu ngạo không siểm nịnh, tuy rằng miệng kêu “Phu nhân”, đối với Vân Tranh lại không một chút tôn trọng.

“Còn tỷ nữ của ta?” Vân Tranh cắn răng, trong lòng mắng Hắc Báo, lại càng lo lắng A Nô.

“Nàng? Rất tốt!” Một người cười đến quỷ dị, một người khác cũng phối hợp nói một tiếng “tốt”, hai người vô luận Vân Tranh tranh cãi ả ỉ thế nào giãy dụa thế nào, đem ả “mời” trở về phòng.

Buổi tối Hắc Báo trở về, thấy Vân Tranh không ăn không uống, cũng không nói năng gì, hắn nói thẳng một câu, “Nếu không muốn nha đầu của người có chuyện gì, ăn cho tốt đi, nếu không ta khiến cho toàn bộ người trong trại luân nàng ta!”

Sau khi bị hắn cắn một ngụm, Vân Tranh biết nam nhân này nói được thì làm được, dù cho tâm không cam lòng không nguyện, vẫn là đem đồ trên bàn ăn sạch sẽ. Vừa buông bát, Vân Tranh bị đem vào trong lòng Hắc Báo, hắn một ngụm cắn lỗ tai ả, “Là nữ nhân của ta, sẽ không bị người khác muốn! Chúng ta ngủ đi!”

Không đợi Vân Tranh phản đối, ả lại bị hắn hạ gục.

“Người không thể như thế!” Nghi ngại tốt, lại ăn cơm no, Vân Tranh khí lực cũng lớn lên, “Buông! Người cái tên dân đen này, người là ai, buông bàn tay bẩn thỉu của người ra!”

“Dân đen?” Hắc Báo nắm chặt cằm Vân Tranh, khí lực cực lớn, dường như muốn đem cằm ả bóp nát. “Người cao như vậy quý như vậy, nay còn không phải nằm ở dưới thân ta hay sao, bị ta áp?”

Thời điểm hẳn nói chuyện, Hắc Báo đem miệng đến bên tai Vân Tranh, “Ngươi bắt quả là dựa vào lão cha chết tiệt của ngươi, mới có hết thảy hôm nay, nếu không ngươi có thể cao quý đến bao nhiêu?”

“Ngươi ——” Không đợi Vân Tranh phản bác, quần áo trên người đã tan tác, Hắc Báo không lưu tình chút nào bao trùm xuống dưới, khiến cho Vân Tranh khóc không ra, kêu không được.

“Ngươi đã thống hận như ta dân đen như vậy, ta chẳng những muốn ngủ với ngươi, còn muốn ngươi mang thai con dân đen, cho ngươi trở thành mẫu thân dân đen, ta xem ngươi làm sao cao quý được nữa.....”

“Không cần.....” Nước mắt theo hai má Vân Tranh chảy xuống. Cừu ca ca, ngươi ở chỗ nào? Cừu ca ca, mau tới cứu ta! Vân Tranh ánh mắt trở nên mơ hồ, trong đầu hết thảy đều là Phượng Cửu, bên miệng cũng nhin không được kêu lên tên của hắn, “Cừu ca ca.....”

Nghe thấy thế, Hắc Báo mạnh mẽ dừng lại, hung tợn nhìn chằm chằm Vân Tranh, tay đặt lên vết thương nơi đầu vai nàng, dùng sức ấn. Đau đớn khiến cho Vân Tranh tỉnh táo lại, nhìn biểu tình hung ác trên mặt Hắc Báo, tâm Vân Tranh chuyển động. “Ngươi giết ta đi! Giết ta đi! Làm nhục ta như thế, còn không bằng giết chết ta! Nếu không, ta sống sẽ không bỏ qua ngươi! Lưu ta ở bên cạnh ngươi, ta nhất định sẽ tìm cơ hội giết chết ngươi! Ta hận ngươi!”

Nghe xong lời này, trên mặt Hắc Báo nét cười cổ quái, sau đó, rất mạnh mẽ hùng dũng, lại lần nữa nhét vào Vân Tranh. “Hận? Rất tốt! Hận là một cảm xúc làm cho con người khắc sâu, vậy thì hận ta đi.....”

Ác mộng, từ nay về sau bắt đầu tra tấn Vân Tranh, quần quanh ả, kéo dài không dứt.

Trong Cẩm thành, sau khi được Hạng Quân Văn trị liệu, Hạng Trị Chung thân thể khôi phục vô cùng mau lẹ. Tuy rằng miệng vết thương thực sự rất sâu, hơn nữa rất gần tim, nhưng Hạng Trị Chung là người tập võ, thể cốt tốt, cộng thêm y thuật của Hạng Quân Văn, hiện tại hẳn đã có thể xuống giường.

“Đa tạ Nam công tử!” Hạng Trị Chung hướng Nam công tử hành lễ, “Ta còn tưởng rằng đến khi nữ nhi xuất giá, ta còn nằm ở trên giường đâu, không ngờ đã khôi phục được như thế!”

Hạng Quân Văn vẫn không thắng thán với Hạng Trị Chung, dù sao Hạng Quân Văn lúc đầu cũng không biết y thuật, cho nên bây giờ nàng vẫn lấy thân phận Nam công tử chữa trị cho hắn.

“Tuy rằng ngoại thương đã khép miệng, nhưng nội thương phải được tĩnh dưỡng nửa năm mới tốt. Đại tướng quân an uống phải chú ý thanh tịnh, mặt khác còn phải thích hợp vận động mới có thể thúc đẩy cơ bắp sinh trưởng, đối với việc hồi phục mới có lợi.”

Lời Nam công tử khiến cho Hạng Trị Chung thật cao hứng, “Nam công tử lời này ta thích nghe! Bình thường Thái y luôn nói tĩnh dưỡng tĩnh dưỡng, để cho ta đã già còn nằm bất động, quả thực khó chịu cùng với giết ta giống nhau. Hay nhờ có Nam công tử, y thuật tốt, ta nghe lời ngươi! Chỉ cần có thể... có thể tự mình đưa nữ nhi của ta xuất giá, ta cái gì cũng làm!”

Nhắc tới Hạng Quân Văn, Hạng Trị Chung biểu tình thập phần vui sướng.

Bởi vì hôn sự Hạng Quân Văn cùng Phượng Cửu đã đến gần, toàn bộ phủ tướng quân là một mảnh vui sướng. Về việc từ chỗ nào xuất giá, cuối cùng đi đâu, chuyện này trong cung đã định rồi phân phó xuống dưới. Hạng Quân Văn là Thái Bình quận chúa, đương nhiên từ trong hoàng cung xuất giá, mà sau đó dừng chân, tạm thời ở phủ tướng quân, chờ bọn hắn đại hôn xong lại đi Bàn Long thành.

Đối với an bài của Công Tôn Nam, Hạng Trị Chung rất vừa lòng. Mấy ngày này tuy rằng Hạng Trị Chung cũng muốn kêu Hạng Quân Văn tiến cung nhìn Hoàng thái hậu một chút, nhưng luôn không có cơ hội. Thứ nhất, Hạng Quân Văn một mình tiến cung thăm Thái Hậu, sẽ khiến cho Công Tôn Nam hoài nghi, còn thứ hai, Hạng Quân Văn thủy chung không tự mình đề nghị, Hạng Trị Chung cũng không mở miệng được.

Lần này thừa dịp nàng xuất giá, khiến cho Hạng Quân Văn cùng tổ mẫu Triệu Mạn gặp nhau rất tốt. Triệu Mạn đã nói chờ Hạng Quân Văn xuất giá xong thì bà sẽ quy y cửa Phật, chờ Hạng Quân Văn gả đi xa, các nàng ngày sau muốn gặp mặt thì càng khó.

Nghe xong Hạng Trị Chung uyển chuyển biểu đạt ý tứ muốn hai người gặp nhau, Hạng Quân Văn trầm mặc xuống. Gần đây nàng không phải không thấy Hạng Trị Chung cố gắng làm cho hai người hợp lại, chỉ là nàng đối với phần tình cảm này vẫn có chút không tiếp nhận được, dù sao những chuyện Triệu Mạn làm trước kia, các nàng lúc đó có suy nghĩ khác nhau. Hiện tại, Hạng Trị Chung lại đưa ra chuyện này, Hạng Quân Văn suy nghĩ kỹ trong chốc lát, hướng Hạng Trị Chung cười.

“Cha, con sẽ cùng Thái hậu ở chung thật tốt, người yên tâm”

Ai..... Hạng Quân Văn thủy chung không chịu sửa miệng, Hạng Trị Chung khổ sở trong lòng, nhưng chuyện này lại không thể bức bách nàng, dù sao làm cho nàng nhận thân phận của mình, hơn nữa phải đón nhận một người liên tiếp làm tổn thương người khác, điều này xác thực cần thời gian.

“Được rồi! Văn Nhi, phụ thân vẫn là câu nói kia. Thái hậu là người thân duy nhất của con trên thế giới này, quan hệ huyết thống của các ngươi là dứt bỏ không được!” (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Đã biết!” Thấy Hạng Trị Chung lại đem ra luận điệu cũ rích, Hạng Quân Văn cười cười kéo cánh tay hắn, “Cha, con cùng cha đi một chút! Nếu Nam công tử đã nói cha vận động nhiều một chút, vậy cha cần phải nghe hắn, sớm một chút hồi phục thật tốt!”

“Biết rồi!” Hạng Quân Văn thân thiết như đứa nhỏ, khiến Hạng Trị Chung rất là vui mừng. Hai người tuy là quan hệ chủ tớ, nhưng hắn vẫn đem Hạng Quân Văn yêu thương như thân sinh nữ nhi, thậm chí còn hơn thân sinh nữ nhi thật của hắn. Nguyên bản tưởng rằng sau khi thân thể Hạng Quân Văn đã

vạch trần, hai người rốt cuộc không thể thân cận giống như trước, nhưng Hạng Quân Văn chân thật xem hân như phụ thân mà đối đãi, đây đối với Hạng Trị Chung mà nói, chẳng những cao hứng, còn là một loại vinh quang.

Phụ thân nữ nhi hai người đi được trong chốc lát, nhìn thấy Hạng Trị Chung trên trán có chút hân, Hạng Quân Văn lập tức đỡ hân ngồi xuống. Một bên hầu hạ Hạng Trị Chung, một bên bồi hân nói chuyện phiếm. Nói một hồi lâu, Hạng Quân Văn bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề, “Cha, mẹ ta là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Người có muốn tự do không?

Edit: Sushi

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Hạng Trị Chung đã sớm dự đoán Hạng Quân Văn sẽ truy vấn về mẹ ruột của nàng, về điều này, Hạng Trị Chung chưa từng muốn giấu nàng, “Thực xin lỗi, Văn Nhi, cha không biết mẫu thân của con là ai.”

Làm sao có thể? Hạng Quân Văn bất khả tư nghị nhìn Hạng Trị Chung, hân làm sao có thể không biết mẫu thân của nàng là ai?

Nhìn ra nghi vấn của Hạng Quân Văn, Hạng Trị Chung bắt đầu mỉm cười, “Con là được Nguyệt Như mang về. Lúc trước, Nguyệt Như, cha, cùng bọn La Húc là bảy thủ hạ bí mật dưới trướng Thái tử. Chỉ là cha cùng Nguyệt Như ở ngoài sáng, bọn La Húc năm người luôn ở một nơi bí mật gần đó. Con mồ côi mẹ từ lúc sơ sinh, nửa năm sau khi Thái tử mất, Nguyệt Như bị thương mang con trở về, chỉ nói con là huyết mạch của Thái tử quá cố. Về phần mẹ đẻ của con là ai, e rằng chỉ có Nguyệt Như mới biết được.....”

Thì ra là thế.....

Khó trách Công Tôn Bách mất đã mười tám năm, nhưng nàng chỉ mới mười bảy tuổi. Mồ côi từ lúc sơ sinh sao? Rốt cuộc mẹ đẻ của mình là ai? Bí mật này, vĩnh viễn được giấu trong lòng Nguyệt Như.

Bất quá, Hạng Quân Văn cũng không muốn rối rắm vấn đề này thêm nữa. Nàng hỏi một câu, chỉ muốn biết ai là thân nhân, ai là địch nhân, tránh cho ngày sau lại có mẫu thuẫn giống như Triệu Mạn. Nếu mẹ đẻ không rõ, vậy thì quên đi! Điều là chuyện đã qua, chuyện quan trọng nhất đối với nàng bây giờ chính là chờ ngày khoác áo tân nương.

Đại hôn trong nháy mắt đã tới. Trước thành hôn một ngày, Hạng Quân Văn tiến cung chờ gả. Có lẽ vì trong lòng Triệu Mạn áy náy, muốn bồi thường vị cháu gái duy nhất này, cũng muốn dùng khoảng thời gian cuối cùng cùng Hạng Quân Văn tăng tiến tình cảm, cho nên chủ động mời nàng đến tẩm cung.

Đến lúc này, Công Tôn Nam cũng không còn lo lắng Triệu Mạn làm ra chuyện tình gì quá đáng đối với Hạng Quân Văn. Trong chuyện của Hạng Trị Chung lần trước, Triệu Mạn đã nhượng bộ rất nhiều, hơn nữa còn tỏ vẻ tinh tâm nơi Phật đường an hưởng tuổi già, Công Tôn Nam không sợ bà phản đối. Hiện tại, Công Tôn Nam chú ý nhất chính là quặng sắt trong tay Phụng Cửu. Phụng Cửu đã đáp ứng hân, sau khi đại hôn sẽ cho người dâng lên sản lượng sắt một năm, chờ hân trở lại Bàn Long thành, lại dâng lên một năm nữa. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Bàn đến chuyện này, Công Tôn Nam hết sức bội phục Phụng Cửu. Tự hỏi nếu bọn họ đổi vị trí, nếu hân là thiếu chủ Bàn Long thành, không nói đến dung mạo của Hạng Quân Văn như vậy, cho dù nàng xinh đẹp tựa thiên tiên, hân cũng sẽ không lấy sản lượng sắt hai năm đổi một đoạn hôn nhân.

Đối với Công Tôn Nam, nữ nhân chỉ đơn giản có tác dụng củng cố địa vị bản thân và nói dối tông đường, còn tình yêu cùng những thứ khác, đều là mấy cái cờ nhảm chán giết thời gian. Hân sẽ không nhân danh tình yêu, dâng sản lượng sắt hai năm ra ngoài.

Tuy rằng chưa hiểu được vì sao Phụng Cửu nhất định phải lấy Hạng Quân Văn, nhưng đối với chuyện này, Công Tôn Nam không suy nghĩ nhiều rồi rắm, mục đích của hân là sắt. Chỉ cần có sắt trong tay, tình nguyện ra rất nhiều binh khí, tương lai hân không cần phải sợ ai!

Lúc Hạng Quân Văn tiến vào tẩm cung Thái hậu đã là một ngày trước đại hôn, để ngừa vạn nhất, Công Tôn Nam tự mình đưa Hạng Quân Văn đến đây.

“Mẫu hậu, bẩm đem Văn Nhi giao cho người!” Công Tôn Nam cường điệu một câu, sắc mặt Triệu Mạn lúc ấy có chút khó coi, nhưng sau đó rất nhanh khôi phục bình thường, “Hoàng thượng, người yên tâm đi! Đại hôn cùng Bàn Long thành, ai gia đương nhiên biết nặng nhẹ, sẽ không làm bất cứ chuyện gì có lỗi với Thái Bình quận chúa!”

“Mẫu hậu biết được là tốt rồi, nhi tử còn tấu chương phải phê, đáng tiếc không thể bồi người!”

Hân nói xong liền quay đầu, đối với Hạng Quân Văn nở một nụ cười hiền lành, bất quá nét cười này đối với nàng mà nói, cùng hiền lành không có quan hệ, chỉ thấy thêm muốn khát cầu, dường như nàng chính là quặng sắt.

“Văn Nhi, nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai làm một tân nương hạnh phúc!”

Tuy rằng cái Công Tôn Nam muốn cũng chỉ là sắt, nhưng câu chúc phúc này Hạng Quân Văn vẫn vui vẻ tiếp nhận. Bởi vì phong tục trước ngày thành hôn tân nương và tân lang không được gặp nhau mà đã mấy ngày rồi nàng không được thấy mặt Phượng Cửu. Trước kia mỗi ngày gặp mặt, nào biết tương tư gian nan, nay đã nhiều ngày không thấy, Hạng Quân Văn mới phát hiện nam tử kia đã tiến vào thật sâu thật sâu trong lòng mình.

Công Tôn Nam đi rồi, Triệu Mạn lệnh cho Thanh Đằng lui ra, “Thanh Đằng, ngươi lui xuống đi, ai gia có một chút chuyện thân mật muốn nói với Văn Nhi!”

Từ khi biết được con người vẫn theo hầu hạ mình suốt mấy chục năm qua lại là người của Công Tôn Nam, trái tim Triệu Mạn hoàn toàn lạnh lẽo.

Bất quá, là người có thâm niên lâu năm nhất trong cung, cũng là người trải qua nhiều sóng gió nhất, Triệu Mạn thích ứng với hoàn cảnh rất nhanh, vẫn hoà khí xử sự như thường, nếu bà như trước bảo trì thái độ thù địch với Hạng Quân Văn, Công Tôn Nam mới sẽ không hoài nghi Hạng Quân Văn, mà thân phận đích thật của đứa cháu gái này cũng sẽ được bảo toàn lâu hơn một chút.

“Nương nương, ngày mai là ngày hi của quận chúa, người hãy để nàng thu thập sớm một chút nghỉ ngơi đi ạ!” Thanh Đằng như trước hết sức săn sóc, chỉ là trong mắt Triệu Mạn cứ chỉ săn sóc như thế này rất ghê tởm. Chủ tớ vài thập niên, Thanh Đằng là nha hoàn bà mang theo từ nhà mẹ đẻ, vì sao nàng ta lại đầu nhập vào dưới trướng Công Tôn Nam? Chẳng lẽ Công Tôn Nam ban cho nàng thứ gì tốt hay sao!

“Thanh Đằng, Thái hậu là có điều muốn răn dạy ta, ta không có vấn đề gì! Thái hậu nương nương trước kia rất yêu thương ta, nay khi ta sắp phải gả đi xa, về sau cơ hội nghe Thái hậu nương nương giáo huấn cũng không còn nữa, để cho ta một mình bồi Thái hậu đi!”

Vừa vặn lúc Triệu Mạn muốn răn dạy Thanh Đằng, Hạng Quân Văn đã dịu dàng lên tiếng, thuận tiện cho Thanh Đằng một cái biểu tình “Ngươi yên tâm, ta không sao”, Thanh Đằng hành sự theo ý tứ của Công Tôn Nam, phải chiều cô Hạng Quân Văn cho tốt, hiện tại thấy nàng không có việc gì, liền cung kính hành lễ với Thái hậu rồi lui xuống.

Kiểm tra trong phòng một chút, không hề còn ai khác, Hạng Quân Văn mới nhìn Triệu Mạn.

“Thái hậu. ....”

Hạng Quân Văn còn chưa nói xong, thâm âm run rẩy của Triệu Mạn đã vang lên, “Văn Nhi, cho tới bây giờ, ngươi còn không chịu gọi ta một tiếng hoàng tổ mẫu sao?” Một câu này, hàm chứa vô vàn cảm xúc, khiến cho tâm Hạng Quân Văn bị néo một cái.

“Ta ——” Hạng Quân Văn nhìn về phía Triệu Mạn, lại nói đến đây lâu như vậy, nàng chưa từng tí mĩ đánh giá Triệu Mạn. Nghe nói Công Tôn Bách năm đó là hoàng Thái tử phong hoa tuyết đại, danh xưng thiên hạ đệ nhất mỹ nam. Nay nhìn kỹ Triệu Mạn, Hạng Quân Văn phát hiện dung mạo của Công Tôn Bách có một phần rất lớn là di truyền từ vị Thái hậu này.

Nói vậy, Triệu Mạn thời tuổi trẻ cũng phải là một mỹ nhân xuất chúng đi! Dung mạo Hạng Quân Văn lại có phần giống Công Tôn Bách, hiện tại xem ra, trên mặt của nàng chung quy cũng có thể thấy được một phần phong tư của Triệu Mạn năm xưa.

“Bà nội.”

Nhìn đôi mắt rung rung này, một lão nhân đầu đã đầy nếp nhăn, bà vừa trung niên thì chịu tang con, mười mấy năm để tang nhận muôn vàn đau khổ tra tấn, Hạng Quân Văn tâm lập tức mềm nhũn xuống. Theo lời Hạng Trị Chung đã nói, Triệu Mạn là người thân duy nhất của nàng, quan hệ huyết thống không thể phá bỏ.

Một tiếng “Bà nội”, so với hoàng tổ mẫu thân cận hơn rất nhiều, nghe thấy Hạng Quân Văn rốt cục thừa nhận mình, Triệu Mạn rốt cuộc nhìn không được, hai hàng lệ nổi dài.

“Hào hài tử! Hào hài tử! Ngươi chịu khổ rồi!”

Hạng Quân Văn đã chủ động giải hòa, Triệu Mạn liền buông bỏ lễ nghi, tiến lên ôm lấy Hạng Quân Văn, bà chỉ muốn khóc thật to, lại bởi vì thân là người trong cung, muốn khóc muốn hét không thể tùy ý, chỉ có thể lặng lẽ để nước mắt tuôn rơi.

Vòng tay Triệu Mạn thật ấm áp, thấy bà khóc sụt sùi như mưa, Hạng Quân Văn vội vàng rút khăn thay bà lau nước mắt.

“Bà nội, đừng khóc. Nhìn thấy ngươi rơi lệ, ta cũng muốn khóc. Tân nương từ mà khóc đến đỏ cả mắt rất khó coi, người không nghĩ đem ánh mắt hồng như quả đào đến tân hôn đi! Tân nương từ không phải xinh xắn thẹn thùng một chút mới tốt sao!”

Một câu đùa của Hạng Quân Văn cũng không phải rất buồn cười, lại làm cho Triệu Mạn nín khóc cười mắng. “Quý nha đầu!” Nghĩ đến Thanh Đằng trong chốc lát lại tiến vào, Triệu Mạn vội vàng lau mắt, lại dùng khăn lông ướt làm dịu ánh mắt, khiến cho ánh mắt hồng hồng bình thường trở lại một chút, không thể để cho Thanh Đằng nhìn ra đâu mới gì hết!

“Văn Nhi, thực xin lỗi, ta lúc trước lại đối với ngươi làm chuyện như vậy, thật sự xin lỗi!”

Cho dù mới lúc trước trong lòng Hạng Quân Văn còn có chút khó chịu, sau khi cảm nhận được Triệu Mạn thật tâm xin lỗi, bất mãn gì cũng tan thành mây khói.

“Bà nội, chúng ta là người một nhà, không phải hai nhà khác nhau. Trước kia người một lòng muốn báo thù, ta có thể lý giải. May mắn không có gây nên

sai lầm gì lớn, đối với ta mà nói, bất quá chỉ là chịu chút suy sụp. Lại nói, người cũng không chiếm được ưu việt, ta cũng không chịu thiệt đúng không!”

Hạng Quân Văn chắc chắn tuyên bố thế này, toàn bộ những điều nàng vừa nói khiến cho Triệu Mạn đối với đứa cháu gái duy nhất vừa đau lòng vừa yêu thương, trong lòng hận tại sao không biết được chân tướng sớm một chút, như thế tổ tông cũng sẽ không bị ngăn cách nhiều năm. Hiện tại muốn bù đắp hết thảy, lại không có thời gian, Hạng Quân Văn sắp già đi xa, về sau đến khi nào mới có thể tái ngộ là cả một vấn đề.

Tuy rằng Triệu Mạn rất muốn đem toàn bộ lời yêu thương trong lòng đem ra thổ lộ hết với cháu gái yêu quý, nhưng mà thời gian không cho phép, hiện tại cũng bất chấp cái gì tăng tiến cảm tình, Triệu Mạn trực tiếp vào trọng điểm.

“Phượng Cửu đối với ngươi, là nghiêm túc sao?”

Lời này nếu Hạng Trị Chung hỏi, Hạng Quân Văn còn có thể tiếp nhận, lúc này bị Triệu Mạn hỏi, nàng lập tức đỏ mặt.

Nhìn thấy bộ dáng Hạng Quân Văn ngượng ngùng, Triệu Mạn trong lòng được củng cố một chút, tôn nữ của mình cũng thích Phượng Cửu, như thế rất tốt.

“Nam nhân, thời điểm chìm đắm trong tình yêu, hết thảy đều có thể, chỉ sợ hắn có người mới. ....”

“Hắn đã hứa hẹn cả đời này chỉ biết có mình ta!” Nghe Triệu Mạn cảm thán, Hạng Quân Văn vội vàng vì Phượng Cửu bào chữa. Lại thấy Hạng Quân Văn sốt ruột, Triệu Mạn nở nụ cười. “Còn chưa có gã đi đã nói giúp hắn! Ta chính là lo lắng cho ngươi. Nghe nói lão thái quân Bàn Long thành là một người khó ở chung, hơn nữa quan hệ hắn cùng Phượng Cửu cũng rất gay gắt. Tuy rằng ngươi già qua đó không có mẹ chồng, nhưng mà lại có một cái tổ mẫu đau đầu như vậy, ta sợ ngươi chịu thiệt!”

Triệu Mạn tinh tế giải thích về Bàn Long thành cho Hạng Quân Văn nghe, thì ra mẫu phi Phượng Cửu Phượng quý phi cũng không phải lão thái quân thân sinh, lão thái quân là kẻ mẫu của Phượng quý phi. Chính bà ta cũng có thân nhi tử, còn có tôn tử, hiện tại đều ở Bàn Long thành. Tuy rằng Bàn Long thành là đất phong của Phượng Cửu, nhưng mà thánh chỉ đã chiếu, Phượng Cửu sau khi đại hôn mới có thể cầm quyền, cho nên dù Phượng Cửu đã lớn tuổi như vậy, bởi vì hắn chưa thành hôn, cho nên vẫn luôn chỉ là thiếu chủ.

“Bà nội, ý của ngươi là, lão thái quân sợ quyền lợi bị Phượng Cửu lấy đi, cho nên mấy năm nay vẫn dung túng Vân Tranh theo đuổi Phượng Cửu? Ngăn cản hôn sự của hắn?”

Đầu óc Hạng Quân Văn chỉ là vừa chuyển, liền nghĩ đến điểm này, mặt nhăn như mèo con. Xem ra, lão thái quân cũng không phải tốt đẹp gì. Thì ra Phượng Cửu của nàng ngày ngày trôi qua không có thật sự tiêu dao!

“Đúng! Bất quá, ngươi cũng không cần quá mức lo lắng. Phượng Cửu là người thông minh! Nếu hắn thật lòng thích ngươi, nhất định sẽ bảo vệ ngươi thật tốt! Chờ các ngươi trở về, lão thái quân trong lòng không muốn, cũng sẽ bị áp lực bắt buộc phải giao ra quyền lực. Hơn nữa, đây cũng là thời điểm khảo nghiệm Phượng Cửu đó!”

“Khảo nghiệm cái gì?” Hạng Quân Văn có chút buồn bực, thấy nàng không hiểu, Triệu Mạn cười chỉ chỉ vào trán Hạng Quân Văn.

“Hài tử ngốc! Đương nhiên là khảo nghiệm hắn có phải thật tâm yêu ngươi hay không! Nam nhân, vì nữ nhân mình âu yếm, có thể sẵn sàng hy sinh bất cứ giá nào, huống chi là người khác! Nếu giữa ngươi và người khác, hắn bỏ quên ngươi, mặc kệ là xuất phát từ đại nghĩa hay là ích lợi, đều là mấy lý do khôn khéo! Chỉ có thể trách hắn ích kỷ, thuyết minh trong lòng hắn ngươi không phải là quan trọng nhất.”

“Nếu Phượng Cửu thật sự là như thế, ngươi cũng không cần ở cùng hắn, đến đây với ta. Tuy rằng ta còn có một bộ xương, nhưng nếu thiệt tình ra tay, cho ngươi làm nữ hoàng cũng có thể!”

Lời Triệu Mạn ngược lại cùng Hạng Trị Chung có chút giống nhau, khiến Hạng Quân Văn hốc mắt nóng lên. Thật tốt! Lại có có một người thật tâm suy nghĩ vì nàng!

“Bà nội, người yên tâm đi! Ta nhất định sẽ không ủy khuất chính mình! Nếu hắn vi phạm ước hẹn, ta cũng không phải là tức phụ mềm yếu, tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục. Đến lúc đó còn phải nghe lời bà nội, làm nữ hoàng, tuyển phu!” (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Tính tình Triệu Mạn vốn dĩ rất hào sảng, nay thấy Hạng Quân Văn cùng mình tính cách có phần tương tự, đối với cháu gái này lại đau tiếc đến tận xương tủy. “Dụ Tịnh ngươi yên tâm dùng đi! Ta đã nói cho bọn hắc biết toàn bộ chân tướng, bọn họ về sau chính là người của ngươi. Ngươi già đến Bàn Long thành, bên cạnh không có người nhà ta thật không yên tâm. Ngươi đem Hắc Bạch Sát mang đi đi!”

Biết được Hắc Bạch Sát tựa như bùa hộ mệnh của Triệu Mạn, Hạng Quân Văn sao có thể ích kỷ như vậy. Nay Công Tôn Nam đã đối với Triệu Mạn động sát tâm, không có Hắc Bạch Sát, ai ở đây bảo hộ an toàn của Triệu Mạn! Triệu Mạn chính là người thân còn sót lại duy nhất của nàng!

“Bà nội, Hắc Bạch Sát ngươi phải lưu lại đây, ta không thể mang đi. Người ở chỗ này bình an, ta mới có thể an tâm!”

Vô luận như thế nào Hạng Quân Văn cũng không chịu mang Hắc Bạch Sát đi, tổ tông vì cái này mà tranh chấp nửa ngày, cuối cùng Triệu Mạn đồng ý để lại Hắc Bạch Sát, nhưng Hạng Quân Văn phải mang theo Dụ Tịnh bên người.

“Dụ Tịnh thông minh linh hoạt, nhân phẩm chịu thử thách vài lần. Ngươi mang hắc theo, có chuyện gì để hắc gửi thư về cho ta! Chỉ cần ta còn một hơi thở, Thương Nguyệt quốc chính là hậu thuẫn của ngươi!”

Đối với cừu hận của nhi tử, Triệu Mạn đã nghĩ tới biện pháp. Khiến bà buông bỏ hận thù với Công Tôn Nam, cùng kẻ thù chung sống, đối với Triệu Mạn chuyện này hoàn toàn không có khả năng. Mỗi lần nhìn thấy Công Tôn Nam, lòng của bà đau đến rỉ máu. Đứa nhỏ chính mình một tay nuôi lớn, lại là một kẻ tâm địa âm độc, mấy năm nay bà đều nhận câu tặc làm con, hỏi sao Triệu Mạn không hận cho được.

Bất quá, báo thù là chuyện của lão thái bà này, bà không thể làm liên lụy đến Hạng Quân Văn. Hạng Quân Văn còn trẻ, vẫn chưa kết hôn sinh con, đường tương lai còn rất dài. Cừu hận cứ để lão thái bà này mang trên lưng, bà đã thiếu Hạng Quân Văn rất nhiều, chỉ cần cuộc sống Hạng Quân Văn hạnh phúc, bà đã mãn nguyện.

Triệu Mạn không nói, nhưng ánh mắt đã bán đứng toàn bộ tâm can nàng. Biết được bà không thể buông bỏ cừu hận, Hạng Quân Văn cũng không khuyên can. Thiếu nợ phải trả, giết người đền mạng, người làm bậy nhất định phải chịu trừng phạt, đây là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Nếu xét đến thân phận, thù này cũng phải đề cập với Hạng Quân Văn để hoàn thành. Bất quá, xem Triệu Mạn không hề nhắc đến những thứ đó với mình, Hạng Quân Văn cũng không nói gì.

“Bà nội, quân tử báo thù mười năm không muộn. Người có nhiều chuyện nên thương lượng cùng cha ta, không thể lấy cứng đối cứng!”

Được Hạng Quân Văn quan tâm, trong lòng Triệu Mạn rất rất cao hứng, hơn nữa còn kích động. Nguyên bản bà tưởng rằng muốn cùng cháu gái làm hoà sẽ tốn rất nhiều thời gian, dù sao bà cũng chưa từng dưỡng dục Hạng Quân Văn, lúc trước còn làm khổ đứa nhỏ này, nhưng mà không ngờ tất cả lo lắng của bà chỉ là tự mình đa tâm.

“Được! Bà nội nghe lời người! Hạng Trị Chung thật sự đem người giáo dục vô cùng tốt! Ta nên cảm tạ hắn thật nhiều!” Nghĩ đến chính mình trước kia đối với Hạng Trị Chung hiểu lầm, Triệu Mạn cảm thấy thật áy náy.

Thấy Triệu Mạn lại tự trách, Hạng Quân Văn vội vàng trấn an Triệu Mạn. Tổ tiên hai người hàn huyên quá trưa, đến khi mặt trời đã khuất núi, Thanh Đăng mới tiến vào, Triệu Mạn lại nhận thấy thời gian trôi đi cực nhanh.

Đã có trở ngại, vương một người Thanh Đăng kia, Triệu Mạn thu hồi biểu tình hiền lành, gương mặt lại trở nên cứng nhắc vô tình.

“Lời ai gia người đã nhớ rồi chứ? Lập gia đình nhất định phải phụng dưỡng phu quân cho tốt, phải biết rằng người không đại diện một mình người, mà là Thương Nguyệt quốc! Phải giúp chồng dạy con, hiếu kính trưởng bối, mà quan trọng nhất là nên vì Phụng gia khai chi tán diệp, như thế địa vị của người mới được củng cố.”

“Nữ nhân, không cần luôn hỏi hận, làm oán phụ mất thời gian, không bằng nghĩ cách nào giữ được tâm phu quân! Dù không chiếm được tâm của hắn, cũng phải củng cố địa vị mình cho chắc chắn. Ngày sau hắn có người khác, cũng phải tôn người một tiếng chủ mẫu, nhớ đừng để rớt thân phận, mất phong độ!”

Biết Triệu Mạn đang diễn cho Thanh Đăng xem, Hạng Quân Văn cũng trưng ra một bộ dạng khúm núm, “Ta nhớ kỹ. Đa tạ Thái hậu dạy bảo!”

“Người đi xuống đi! Buổi tối nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai có tinh thần một chút! Ai gia cùng người nói hết buổi chiều, cũng không biết người nghe có được cái gì không. Tóm lại, phải làm một thế tử tốt, đừng làm cho người ta nói chúng ta Thương Nguyệt quốc gả ra ngoài một đứa không có giáo dưỡng! Đi xuống đi ——”

“Dạ!” Âm thanh Hạng Quân Văn hết sức ủy khuất, thời điểm nàng thoáng chạm mắt cùng Thanh Đăng, Thanh Đăng tình tường thấy được trong mắt Hạng Quân Văn hồng hồng. Xem ra Thái hậu vẫn chưa có buông xuống, cho nên mới đem Hạng Quân Văn tới đây tùy ý gây khó dễ. Bất quá chỉ cần Hạng Quân Văn không có việc gì, có thể bình an xuất giá, cái này là được rồi.

Đêm đó, một đám khách nhân trẻ tuổi quây quần trong trong tấm cung Triệu Mạn, là bốn vị công chúa của Công Tôn Nam. Bái kiến Triệu Mạn xong, Công Tôn Triều Tịch mang theo bọn muội muội đi tìm Hạng Quân Văn.

Lúc trước bại dưới tay Hạng Quân Văn, Công Tôn Triều Tịch trong lòng ghen một hồi, mắt thấy Hạng Quân Văn thật sự sắp gả, Công Tôn Triều Tịch lại không thoải mái.

Tuy rằng Công Tôn Nam đã sớm cảnh báo nàng, không được tìm Hạng Quân Văn gây phiền toái, nhưng có hai người đồng dạng tâm tư Công Tôn Cẩm Tịch cùng Công Tôn Hạc Tịch giục giã, Công Tôn Triều Tịch vẫn tìm đến đây.

Các nàng dạo qua chỗ Hạng Quân Văn một vòng, nhìn nữ phụng khăn quàng vai cùng hộp trang sức trên bàn, Công Tôn Triều Tịch sắc mặt ngày càng khó coi.

Vì sao? Hết thấy tất cả nên là của nàng! So về xuất thân, so về cao quý, so về dung mạo, về tài hoa, nàng mọi thứ không thua Hạng Quân Văn, vì sao người gả cho Phụng Cửu là Hạng Quân Văn! Điểm ấy Công Tôn Triều Tịch không nghĩ ra, cũng không muốn đi tìm hiểu. Trong thâm tâm nàng, nhất định là Hạng Quân Văn câu dẫn Phụng Cửu, nếu không Phụng Cửu lại động tâm với một xấu nữ như vậy!

“Mấy thứ này có cái gì tốt?” Công Tôn Hạc Tịch nhìn trang sức tinh xảo trong hộp, trong lòng có chút a-xít pan-tô-te-nic. Nghe nói toàn bộ trang sức Hạng Quân Văn đều do Phụng Cửu tự mình đưa tới, hẳn đều là thứ tốt. Hiện tại nhìn thấy hộp trang sức hộp cũng xinh đẹp như vậy, giá trị đồ bên trong nhất định hết sức xa xỉ.

Lúc Công Tôn Hạc Tịch nói lời này, đã muốn đưa tay đi mở hộp trang sức, bị Hạng Quân Văn trực tiếp chặn lại.

“Ngại quá, Tam công chúa, đây là Phụng gia truyền cho con dâu, người khác không thể động.”

Ý tứ của Hạng Quân Văn rất rõ ràng, chỉ có ta mới là con dâu Phượng gia, người không phải, cho nên người không có tư cách đụng tới.

Lời này nguyên bản chỉ là câu nói thật, lại đâm trúng trái tim nhỏ bé của Công Tôn Hạc Tịch. Nàng làm sao không biết chứ! Chính là tò mò muốn biết trong hộp có cái gì, lại vừa vụng bị Hạng Quân Văn ngăn lại, còn xem thấu dụng tâm của nàng.

Nhất thời, Công Tôn Hạc Tịch mặt tím bầm như gan heo. Không làm gì được Hạng Quân Văn, Công Tôn Hạc Tịch chỉ có thể ngượng ngùng cười cười, “Đại tỷ, người xem nàng nói kia, ta chính là muốn nhìn một chút mà thôi, lại nhỏ mọn như vậy! Còn chưa xuất giá mà, cũng không biết dựa vào uy thế của ai, ai cho cái gan....”

“ Dĩ nhiên dựa vào uy thế của ta, là cái gan ta cho!”

Cạnh cửa, Phượng Cửu một thân đồ tươi, diêm dúa lẳng lơ tiến vào, đến trước mặt hai người.

“Sao chàng lại tới đây!” (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Chỉ cần nhìn thấy Phượng Cửu, tâm tình Hạng Quân Văn bị mấy người phụ nhân ảnh hưởng nhất thời tốt lên, còn chưa đi đến trước mặt hắn, đã bị hắn kéo vào trong lòng.

Người thiên hạ trong lòng cả người phát ra mùi thơm ngát, vẻ mặt Phượng Cửu đầy thỏa mãn. Mấy ngày nay, hắn rốt cục cảm nhận được cái gì là một ngày không thấy, như cách ba thu. Thiệt tình chịu không nổi!

Phượng Cửu không thể tưởng tượng, không có bé con này, chính mình sẽ như thế nào. Tuy rằng ngày mai có thể nhìn thấy Hạng Quân Văn, nhưng mà giờ khắc cuối cùng này hắn kèm chế không nổi, trực tiếp vào cung tìm nàng! Không ngờ vừa đến thì thấy cảnh tượng Hạng Quân Văn bị người “khí dễ”, nhất thời lửa giận bùng cháy. Nếu không phải Hạng Quân Văn cười tiến ra nghênh đón, hắn nhất định sẽ lôi Công Tôn Hạc Tịch đem ra bên ngoài.

“Văn Văn, có nghĩ tới ta không?”

Thanh âm Phượng Cửu từ bên tai truyền đến, chân thật như vậy, đem khoảng trống trong tâm Hạng Quân Văn bỏ khuyết tràn đầy.

“Có nghĩ.” Hạng Quân Văn nhào vào lòng Phượng Cửu, nhấn nhó hỏi đáp. Hai người không coi ai ra gì vô cùng thân thiết, khiến cho mấy nữ nhân bên cạnh nhìn đến mắt sắp rơi xuống đất. Công Tôn Triều Tịch, Công Tôn Cẩm Tịch cùng Công Tôn Hạc Tịch tự nhiên hâm mộ cùng ghen hận, hận một nam tử tuyệt đại tao nhã như thế vì sao si mê một xấu nữ.

Chỉ có Công Tôn Lan Tịch thật tình chúc phúc cho hai người trước mắt. Nhìn dáng vẻ Hạng Quân Văn hạnh phúc, Công Tôn Lan Tịch rất hâm mộ, hâm mộ nàng có thể cùng người yêu kết duyên, có thể chân chính sống cuộc sống cho riêng mình. Còn bản thân mình thì ngược lại, cả đời bị giam cầm trong hoàng cung đại viện, không biết về sau cũng trở thành lợi thế chính trị gì đó, thủy chung không chạm đến tự do.

Biểu tình của bốn vị công chúa không thoát khỏi ánh mắt Hạng Quân Văn, ba vị phía trước nàng hoàn toàn không để vào mắt, trực tiếp xem nhẹ bỏ qua. Ngược lại Công Tôn Lan Tịch trong mắt có thần nhiên ưu thương, khiến cho Hạng Quân Văn kinh ngạc rất nhiều, lại có chút hiểu u buồn này từ đâu mà đến. Đây cũng không phải lần đầu tiên nàng cảm thấy Công Tôn Lan Tịch đối với cuộc sống của mình có khát vọng, chỉ là, thân bất do kỷ, thân là công chúa, nàng không được quyết định vận mệnh của mình.

Hạng Quân Văn rất có hảo cảm với Công Tôn Lan Tịch, nàng là nữ tử duy nhất không có bệnh công chúa, tâm tư thoải mái, cùng hoàng cung không thích hợp. Nữ tử như thế chỉ thích hợp với thế giới rộng lớn, mà không phải bị khóa ở nơi này, bẽ gãy cánh.

Vốn dĩ Công Tôn Triều Tịch còn muốn gây khó dễ Hạng Quân Văn, không nghĩ tới Phượng Cửu không thêm đề ý phong tục tân nương tân lang không được gặp nhau, chạy tới nhìn Hạng Quân Văn, càng không nghĩ tình cảm hai người tốt như vậy. Nếu không biết thức thời, sẽ chỉ làm Phượng Cửu thêm chán ghét. Cho nên Công Tôn Triều Tịch kéo mấy muội muội đã nhìn lạc cả mắt, nói lời chúc phúc liền rời đi.

Công Tôn Lan Tịch đi sau cùng, nàng mới vừa ra tới cửa, Hạng Quân Văn bỗng nhiên mở miệng, “Lan Tịch, chờ một chút.”

Hạng Quân Văn buông tay Phượng Cửu, bước nhanh đến bên cạnh Công Tôn Lan Tịch bên cạnh. “Lan Tịch, người có muốn rời khỏi hoàng cung?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Xuất giá

Edit: Sushi

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

“Rời đi?” Công Tôn Lan Tịch kinh ngạc nhìn Hạng Quân Văn, nàng vịn lần không ngờ một chút tâm tư của mình lại bị Hạng Quân Văn nhìn thấu, một người mình mới nhận thức không lâu cư nhiên lại thấu hiểu tâm tư của mình, chẳng lẽ đây là “tri kỷ” sao?

“Đúng! Nếu ngươi muốn rời khỏi hoàng cung, việc ta xuất giá chính là một cơ hội vô cùng tốt, ta sẽ giúp ngươi!”

Thấy Công Tôn Triều Tịch quay người trở lại nghe ngóng, Hạng Quân Văn thấp giọng nói, “Nếu ngươi đã quyết định chắc chắn, thì phái cung nữ lại đây báo ta một tiếng. Ta là người duy nhất có thể giúp đỡ ngươi, hãy tin tưởng ta!”

Chẳng biết tại sao, sau khi nghe câu “hãy tin tưởng ta” sau cùng kia, lòng Công Tôn Lan Tịch lập tức tràn đầy tín nhiệm, lập tức quyết định tức khắc: “Được! Ta nghe lời ngươi!”

“Buổi tối cứ ở trong tâm cung của ngươi chờ ta, ta sẽ đến tìm ngươi!”

Hai người ước định thật tốt, Công Tôn Lan Tịch bước nhanh đuổi theo bọn Công Tôn Triều Tịch, nhìn Công Tôn Lan Tịch chạy đến mặt mày đỏ bừng, Công Tôn Triều Tịch cười lạnh một tiếng, “Quan hệ của ngươi và nàng lại tốt ghê, lúc đi còn kéo ngươi nói chuyện thân mật như vậy.”

Đối với trào phúng của Công Tôn Triều Tịch, Công Tôn Lan Tịch không chút phản ứng, chỉ cúi đầu. Bộ dạng trầm mặc của nàng cũng khiến cho Tam công chúa Công Tôn Hạc Tịch tâm tình càng thêm bức bối, mới vừa rồi đã bị Hạng Quân Văn trách móc, hơn nữa Phượng Cửu xuất hiện một mực làm lơ nàng, oán giận trong lòng Công Tôn Hạc Tịch đều do Công Tôn Lan Tịch gây nên.

“Đại tỷ, ngươi đã quên hay sao, tại cung yến lần trước nha đầu chết tiết kia luôn luôn bảo vệ Hạng Quân Văn!”

Công Tôn Hạc Tịch trêu chọc một phen, Công Tôn Triều Tịch cũng đến góp phần, tiến lên giáng một bạt tai lên mặt Công Tôn Lan Tịch, “Tiện nhân, chắc là giống con ả tiện nương của ngươi!”

Các cung nhân không may đi ngang qua bên cạnh chứng kiến hết thảy, mấy chuyện tình giữa các vị công chúa hoàng gia, bọn hán nô tài sao dám hỏi tới? (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Công Tôn Lan Tịch bị giáng một chưởng, mạnh mẽ ngã đầu, ánh mắt hung ác dọa người đến mức bọn Công Tôn Triều Tịch phải lui lại một bước, “Ngươi muốn làm gì!” Khi dễ Công Tôn Lan Tịch nhiều năm như vậy, Công Tôn Triều Tịch còn chưa bao giờ thấy qua cái dạng biểu tình này đâu.

“Nếu ngươi lại dám mắng mẹ ta, ta phải đi tìm phụ hoàng hỏi hán một chút, ta rốt cuộc là tiện nhân nào sinh! Nếu ta không phải người, mà là thứ này thứ nọ, vậy phụ hoàng là cái gì!” Công Tôn Lan Tịch hung hăng quệt máu vương trên khoé miệng, bộ dáng dữ tợn, khiến cho một tiếng tiện nhân nghẹn khuất trong miệng Công Tôn Triều Tịch, không cách nào mắng ra được.

Không để ý tới ba tỷ tỷ, Công Tôn Lan Tịch xoay người rời đi. Chờ nàng đi xa, Công Tôn Cẩm Tịch mới vỗ vỗ ngực, “Đại tỷ, từ muội khi nào thì kêu ngạo thành như thế?”

“Ngươi cầm miệng cho ta!” Bị Công Tôn Lan Tịch nghẹn một bụng khí, Công Tôn Triều Tịch liền phát tiết trên người Công Tôn Cẩm Tịch, “Con tiện nhân kia cho là mình là ai! Chờ ta thừa với mẫu hậu, đem nàng gả đến nơi hoang vắng, làm cho nàng muốn khóc cũng khóc không được! Nàng nhất định phải vì hôm nay dám đe dọa ta mà trả giá đắt!”

Công Tôn Triều Tịch trong mắt ngoan độc, khiến Công Tôn Cẩm Tịch cùng Công Tôn Hạc Tịch kinh hãi, hai người vội vàng ngậm miệng lại.

Tuy rằng Hoàng hậu cùng bỏ tất cả về giống nhau, về mặt ôn hoà, nhưng mà hôn sự của các nàng đều do một tay người thao túng. Người nào không biết Hoàng hậu thương yêu nhất chính là nữ nhi thân sinh của mình, nếu Công Tôn Triều Tịch thật sự huyền thuyên trước mặt Hoàng hậu, hôn sự của các nàng có thể bị hủy hết, đó cũng là vì sao hai người trước sau vẫn hùa theo Công Tôn Triều Tịch.

Công Tôn Lan Tịch trở về tâm cung của mình, Đông Trùng lập tức tiến ra đón, lại nhìn thấy vết máu trên khoé môi nàng, Đông Trùng lên tiếng thất thanh, “Công chúa, đại công chúa lại khi dễ người?”

“Không có chuyện gì.”

Công Tôn Lan Tịch vừa định ngồi xuống, Đông Trùng nhanh tay giữ chặt nàng. “Đừng nhúc nhích!”

Đông Trùng lập tức cho người lấy khối băng, cao dán mặt, ti mi dán lên khoé miệng Công Tôn Lan Tịch.

“Đau a, Đông Trùng!”

“Công chúa, nếu ngươi không muốn hủy dung, phải nghe lời ta!” Khi gặp chuyện, Đông Trùng luôn phi thường cố chấp. Không lay chuyển được Đông Trùng, Công Tôn Lan Tịch đành phải để nàng tùy ý xử lý cho mình. Quả nhiên không được bao lâu, hai má sưng đỏ đã bớt nhiều, cũng không đau đớn như vậy nữa.

“Đông Trùng, nếu không có ngươi, ta cũng không biết sống thế nào.”

Nhìn bộ dạng Đông Trùng thờ dãi nhẹ nhõm, Công Tôn Lan Tịch không khỏi mỉm cười.

“Ha ha, công chúa yên tâm, ta sẽ không bao giờ rời đi, vẫn sẽ hậu hạ ngươi!”

Lời của nàng chắc chắn như vậy, khiến cho Công Tôn Lan Tịch nhớ đến Hạng Quân Văn lúc trước tắm cung Thái hậu, đến đề nghị của Hạng Quân Văn. Mang nàng ra ngoài, Hạng Quân Văn đương nhiên vui vẻ thực hiện, nếu mang theo Đông Trùng, Hạng Quân Văn còn có thể đáp ứng sao? Dù sao mang công chúa ra khỏi hoàng cung là một tội danh rất lớn, một lần mang đi hai người, có thể được hay không?

Công Tôn Lan Tịch lâm vào trầm tư, chân mày cau lại. Thấy nàng như thế, Đông Trùng lại tưởng Công Tôn Lan Tịch đang lo lắng cho Hạng Quân Văn, vội vàng an ủi, “Công chúa, tuy rằng người cùng Thái Bình quận quen biết chưa lâu, nhưng ta thấy nàng là một người rất tốt, cho nên người tốt nhất định sẽ có báo đáp tương ứng. Phụng dưỡng chủ nhất định là người có thể phó thác cả đời!”

Phụng dưỡng? Nghĩ đến lời nói Phụng dưỡng mới vừa rồi, Công Tôn Lan Tịch có thể khẳng định Phụng dưỡng đã đặt Hạng Quân Văn thứ nhất trong tim hẳn. Nàng cũng từ tận đáy lòng vui vẻ cho Hạng Quân Văn, chỉ là bây giờ nàng lo lắng không biết làm sao đem Đông Trùng ra khỏi cung.

Cho tất cả mọi người lui ra ngoài, Công Tôn Lan Tịch chỉ để lại một mình Đông Trùng, “Đông Trùng, nếu ta có cơ hội rời hoàng cung, ngươi có nguyện ý theo ta không?”

Công Tôn Lan Tịch rất buồn tiếc Đông Trùng, trong trí nhớ của Công Tôn Lan Tịch, các nàng từ trước đến nay sống nương tựa lẫn nhau, nếu nàng thật sự ra đi, công chúa trong cung không thấy, Đông Trùng chắc chắn sẽ bị hấn nắm đi tra tấn, nàng không thể tàn nhẫn như thế.

“Công chúa, người nói cái gì!” Đông Trùng vươn tay sờ sờ trên trán Công Tôn Lan Tịch, “Không có phát sốt! Công chúa, người cũng đừng nằm mơ mà, chúng ta trốn không thoát đâu!”

Tuy rằng Công Tôn Lan Tịch nằm mộng cũng muốn rời khỏi hoàng cung, rời khỏi cái lồng giam đẹp đẽ này, nhưng mà Đông Trùng cảm thấy điều này chỉ là mộng, vĩnh viễn không thể thực hiện.

“Đông Trùng!” Công Tôn Lan Tịch bắt lấy tay Đông Trùng, “Nếu, ta nói nếu có cơ hội như vậy, ngươi có nguyện ý theo ta rời đi hay không?”

Công Tôn Lan Tịch còn hỏi lại như thế, khiến cho Đông Trùng sững sốt, sau đó dùng sức gạt đầu, “Công chúa, nếu thật sự là như vậy, công chúa đi đâu, ta đi đó, ta vĩnh viễn đều đi theo công chúa!”

Có những lời này của Đông Trùng, Công Tôn Lan Tịch an tâm, an tâm chờ Hạng Quân Văn ước hẹn ban đêm sẽ đến.

Vì điều này, mãi đến tận đêm khuya, Đông Trùng không hiểu vì sao đã trễ như vậy mà Công Tôn Lan Tịch vẫn chưa chịu nghỉ ngơi, chỉ biết ngáp ngắn ngáp dài, như trước canh giữ bên cạnh.

Đêm khuya quá nửa đêm, có người gõ cửa, khiến Đông Trùng đang gà gật thất kinh, vội vàng ngồi xuống. “Đông Trùng, đi mở cửa!”

Công Tôn Lan Tịch không được ngủ yên, cho nên nàng ở một cái tắm cung xa xôi, người hầu hạ cũng ít, ban đêm nàng luôn phải người đi nghỉ ngơi, chỉ để lại độc một mình Đông Trùng.

Vừa mở cửa, Đông Trùng liền thấy hai thân ảnh khoác áo đen phi vào, vừa định thét chói tai, một người đã tiến lên che miệng nàng lại.

“Ngươi rốt cuộc đã đến!” Công Tôn Lan Tịch tiến lên thì thấy, quả nhiên là Hạng Quân Văn, người phía sau là Lạc Tuyết.

Công Tôn Lan Tịch sắp tới cửa đón tiếp, Lạc Tuyết buông tay ra, nhìn thấy tình cảnh trước mắt, Đông Trùng hơi có cảm giác mộng mị, “Công chúa, các nàng, các nàng tới làm cái gì?”

“Đến đây, chúng ta đi ra ngoài!”

Lúc này nghe được mong muốn của Lan Tịch, muốn mang Đông Trùng đi, Hạng Quân Văn nhú nhú mày. Vốn dĩ chỉ tính mang Công Tôn Lan Tịch ra ngoài, bây giờ còn muốn dẫn theo một cung nữ, khó khăn có chút lớn.

Biểu tình của Hạng Quân Văn Công Tôn Lan Tịch đều thu hết vào trong mắt, biết mình đã làm nàng khó xử, nhưng Công Tôn Lan Tịch vẫn nhìn không được mở miệng cầu Hạng Quân Văn, “Quận chúa, Đông Trùng theo ta mười mấy năm, là người tri kỷ nhất của ta, ta không thể để lại nàng một mình ở chỗ này, ta đáp ứng nàng, nhất định sẽ mang nàng đi

Đông Trùng lúc này cũng hiểu được chuyện gì đang xảy ra, nhìn ra Hạng Quân Văn khó xử, lại nhìn thấy Công Tôn Lan Tịch như vậy vì mình lo lắng, Đông Trùng vội vàng quỳ gối trước mặt Hạng Quân Văn, “Quận chúa, người không cần để nô tỳ xen vào, chỉ cần mang quận chúa ra ngoài là được. Nô tỳ chỉ cầu quận chúa, hãy chiếu cố tử công chúa thật tốt! Nàng thật sự, là một người tốt! Nô tỳ dập đầu cầu xin người!” (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Đông Trùng ——” Nhìn bộ dáng Đông Trùng dập đầu như vậy, nước mắt Công Tôn Lan Tịch chảy thành dòng, chỉ có thể quay đầu, nhìn về phía Hạng Quân Văn.

“Không tệ! Là một nha đầu trung thành!”

Đối với cặp chủ tớ này, ai cũng buồn tiếc người kia, khiến Hạng Quân Văn cao hứng. Nàng vốn dĩ còn lo lắng Công Tôn Lan Tịch sau khi ra khỏi cung, không có người chiếu cố, một mình không biết có thể thích ứng với cuộc sống dân gian không, hiện tại tốt lắm, có Đông Trùng đi theo, nàng cũng yên tâm hơn nhiều.

“Mang người đi, cũng không phải là không thể, bất quá phải đợi vài ngày, người có thể chờ không?”

Hạng Quân Văn nói như vậy, nhìn tình hai người Công Tôn Lan Tịch cùng Đông Trùng đều sáng lên, “Thật sự?”

“Đương nhiên là thật! Lạc Tuyết, đỡ Đông Trùng đứng dậy!”

Hạng Quân Văn cùng Công Tôn Lan Tịch trao đổi kế hoạch cụ thể, khiến cho Công Tôn Lan Tịch sáng mai lặng lẽ đến tẩm cung Hoàng hậu, tìm cơ hội dịch dung thành Lạc Tuyết theo nàng xuất giá, mà Lạc Tuyết dịch dung thành Lan Tịch lưu lại trong cung, thể thân cho nàng, chờ đến khi nàng an toàn rồi đi.

“Chờ thêm hai ngày, ta cho Đông Trùng một viên ngất dược, người ăn xong sẽ ngủ say ba ngày, không khác gì đã chết, đến lúc đó chúng ta đem nàng vận chuyển ra khỏi hoàng cung, sau đó các người liền có thể đoàn tụ.”

Hạng Quân Văn nói như thế, Công Tôn Lan Tịch hoàn toàn yên tâm. Từ đêm yến hội, Công Tôn Lan Tịch đã cảm thấy Hạng Quân Văn không giống nữ tử tầm thường, không ngờ nàng lại hữu dũng hữu mưu như thế!

“Hết thầy đều nghe theo người!” Công Tôn Lan Tịch cầm tay Hạng Quân Văn, “Quân Văn, cảm ơn người!”

“Không cần khách khí, chúng ta là bằng hữu mà!” Hạng Quân Văn cười đến xán lạng, tuy rằng vết bớt trên mặt vẫn dọa người như trước, nhưng mà Công Tôn Lan Tịch lại cảm thấy Hạng Quân Văn đẹp hơn bất cứ nữ tử nào từng gặp.

Thương lượng xong xuôi, Hạng Quân Văn mang theo Lạc Tuyết rời đi. Nhìn đôi chủ tớ biến mất trong màn đêm, Công Tôn Lan Tịch rốt cuộc nhẹ nhàng thở ra, mà ngay cả Đông Trùng cũng vui vẻ đẩy mặt.

“Công chúa, đến bây giờ ta còn không tin đây là thật sự! Thái Bình quận chúa nguyện ý giúp chúng ta, thật sự là quá tốt!”

“Đúng vậy!” Công Tôn Lan Tịch nắm chặt nắm tay, trưng lại hết thầy thành bại trong ngày mai!

Ngày đại hôn, Hạng Quân Văn rất sớm đã bị kêu dậy, tắm gội lau rửa sạch sẽ từ trên xuống dưới, toàn thân khoác mộ lớp lụa hồng, lại bị các ma ma tay nghề tốt nhất trong cung bắt mặc một lớp cẩm y, sau lại có một lớp lót, cuối cùng mới là giá y.

Lấy thân phận quận chúa xuất giá, hồng y trên người Hạng Quân Văn cũng không phải hi phục đơn thuần, mà thêu hình kim phượng, mũ phượng trên đầu cũng hoa lệ vô cùng, càng thêm nhấn mạnh thân phận của nàng, vết bớt trên mặt đã được một lớp cao che kín, trang điểm tí mĩ một phen, nàng cư nhiên cũng là giai nhân thanh tú.

“Chúc mừng quận chúa! Chúc mừng quận chúa!”

Nhân cơ hội mọi người đều vây quanh Hạng Quân Văn, Công Tôn Lan Tịch bị Lạc Tuyết đưa ra khỏi Thiên điện.

“Công chúa, đặc tội!” Lạc Tuyết xuất ra đồ nghề này nọ, vẽ loạn trên mặt Công Tôn Lan Tịch. Chờ Lạc Tuyết chuẩn bị thật tốt, khi Công Tôn Lan Tịch ngắm gương mặt mình trong gương, cả mặt có chỗ nào là của mình đâu, hoàn toàn chính là Lạc Tuyết rồi!

“Thật sự thần kỳ quá đi!” Công Tôn Lan Tịch vuốt mặt mình, là da vẫn mềm mịn không thay đổi, một chút khác nhau cũng không có, thật là làm cho người ta giật mình.

Lạc Tuyết cười không nói gì, lại vẽ loạn trên mặt chính mình một phen, lúc nàng quay đầu, bộ dạng hoàn toàn là Công Tôn Lan Tịch. Khiến Công Tôn Lan Tịch kinh ngạc hết sức, không khỏi càng thêm khâm phục Hạng Quân Văn. Có thể có một nha đầu xuất sắc như thế, Hạng Quân Văn chắc hẳn phải là cao nhân!

Hai người trao đổi quần áo, hiện tại nhìn đối phương mang bộ dáng của mình, đều nở nụ cười.

“Công chúa, hiện tại người chính là Lạc Tuyết, nhưng trăm ngàn đừng để lộ manh mối!” Lạc Tuyết cười ngọt ngào, Công Tôn Lan Tịch gật gù đầu. Vừa mới chuẩn bị xuất môn, Công Tôn Lan Tịch gọi Lạc Tuyết lại, cẩn thận dặn dò nàng một chút chuyện trong cung, “Người yên tâm, hết thầy đều có Đông Trùng, nàng biết tình hình trong cung của người!”

Giao thân phận rõ ràng xong, hai người xuất môn, Lạc Tuyết đi tới trước mặt Đông Trùng. Tuy biết vị công chúa trước mặt đã không phải Công Tôn Lan Tịch, nhưng Đông Trùng nhìn bộ dạng Lạc Tuyết giống hệt Công Tôn Lan Tịch, vẫn nhìn không được há hốc miệng, xem chút kêu lên thành tiếng.

Giống! Quá giống! Quả thực giống nhau như đúc! Mà ngay cả nàng theo Công Tôn Lan Tịch nhiều năm như vậy, chỉ nhìn bằng mắt căn bản nhận không ra sự khác biệt của hai người.

“Công, công chúa.....” Đông Trùng cả lăm nói.

“Vất vả cho người! Chỉ chờ hai ngày thôi, người có thể cùng chủ tử nhà người gặp mặt!” Lạc Tuyết hòa ái, rất nhanh làm cho Đông Trùng bớt khấn trương, bình tĩnh đối đãi Lạc Tuyết như Công Tôn Lan Tịch.

Chờ hết thầy sự chuẩn bị đã được sắp xếp, Triệu Mạn chống quạt trạng chậm rãi đi đến.

Bình thượng Hạng Quân Văn luôn một thân bạch y, hôm nay một người rực đỏ, nhưng lại có uy nghi không thể xâm phạm.

“Được! Rất tốt!” Triệu Mạn gật gật đầu, trong lòng kích động không thôi, nhưng trên mặt không hề biểu lộ cái gì. “Đây là đồ cưới ai gia tặng cho ngươi, cầm đi!” Triệu Mạn đưa cho Hạng Quân Văn một hộp gấm bằng gỗ chạm khắc, nhìn qua cũng không thấy gì đặc biệt. Chỉ là Hạng Quân Văn biết, Triệu Mạn cho nàng nhất định là đồ tốt nhất, vội vàng nhận lấy.

Vừa đem hộp gấm thu lại, một tiếng “Hoàng thượng giá lâm, Hoàng hậu giá lâm, Thái tử đến ——” Công Tôn Nam dắt Hoàng hậu cùng Công Tôn Kỳ tiến đến chúc mừng.

Hoàng hậu như trước vận một thân phục trang đẹp đẽ, bộ dáng rộng lượng lại thông dong, ngược lại Thái tử Công Tôn Kỳ, có chút ngoài cười nhưng trong không cười.

“Chúc mừng muội muội!” Công Tôn Kỳ tiến lên mỉm cười, đem lễ vật đưa lên.

“Là ta hẳn phải chúc mừng tỷ phu! Chờ đại tỷ trở thành con dâu hoàng gia, ta nhất định đưa một phần hậu lễ cho tỷ phu!” Hạng Quân Văn quay lại cho Công Tôn Kỳ một cái tươi cười. Nàng đã sớm từ chỗ Phụng Cửu biết được chuyện tình Hạng Quân Mỹ cùng Hạng Quân Nhu, cặp tỷ muội như hoa này vẫn còn bị giam trong lao lý của Thái tử đầu, nói vậy, chắc hẳn ngày ngày trôi qua rất không tốt rồi!

Bị Hạng Quân Văn tươi cười kích thích, ánh mắt Công Tôn Kỳ lóe lóe, chỉ biết cười xấu hổ. Sau khi Hạng Quân Mỹ cùng Hạng Quân Nhu bị giam, hẳn còn chưa có nhìn qua con tiện nhân kia. Chuyện tình Hạng Quân Mỹ đã bị hoàng gia che lấp vô cùng tốt, ngay cả Ngọc phu nhân cũng không biết, Hạng Trị Chung càng không thể nói cho Hạng Quân Văn.

Xác định một lời của Hạng Quân Văn chỉ là vô ý, Công Tôn Kỳ thu liễm tâm tình, nho nhã cười, “Đa tạ muội muội cát ngôn!”

Thấy Công Tôn Kỳ có thể bảo trì trấn định như thế, Hạng Quân Văn thiết tình thay Ngọc phu nhân cảm thấy bị ai. Nói vậy chừng không bao nữa, nàng sẽ nghe được hai nữ nhân của mình lâm trọng bệnh, cuối cùng là tin tức hương tiêu ngọc vẫn. Không biết khi đó, con người luôn thấy sang bắt quàng làm họ như vậy, có thể hay không thừa nhận nữ nhi.

Hạng Quân Văn kết hôn, ngoại trừ Hạng Trị Chung cùng Triệu Mạn thật sự vì nàng cảm thấy cao hứng, Công Tôn Nam cũng cao hứng từ tận đáy lòng. Phụng Cửu nói chuyện giữ lời, sắp nửa năm đã được chuyển đến biên giới Thương Nguyệt Quốc, điều này sao có thể khiến hắn mất hứng được.

Một cái xấu nữ, đòi lấy sản lượng sắt hai năm của Bàn Long Thành, có sao mà không làm chứ! Thiên hạ chi sợ không có vụ mua bán nào lời hơn!

Lúc này, Công Tôn Nam nhìn Hạng Quân Văn bằng ánh mắt tràn ngập từ ái, giống như Hạng Quân Văn chính là một khối sắt di động, sợ hãi hạ không tốt, khiến cho Phụng Cửu đổi ý. Lần này Hạng Quân Văn đại hôn, Công Tôn Nam tự mình chọn lựa bảo bối trong quốc khố, vì Hạng Quân Văn chuẩn bị đồ cưới.

Đồng đồ cưới đồ sộ kia khiến Hoàng hậu nhìn đến cảm thấy quá mức kinh ngạc, vốn dĩ còn tính khuyên bảo Công Tôn Nam, nói như thế là không thích hợp, bất quá chỉ là được sắc phong quận chúa, công không phải một công chúa thật sự. Chỉ là lời này vừa nói ra, Hoàng hậu đã bị Công Tôn Nam hung tợn chửi một hồi, nói nàng là đàn bà con gái, không hiểu cái gì hết. Cho dù để hắn lấy quốc khố đi đổi hai năm quặng sắt, hắn cũng nguyện ý.

Cho nên, sau khi bị Công Tôn Nam hung hăng giáo huấn, Hoàng hậu cũng cho Hạng Quân Văn nhiều lễ vật quý trọng, chí tính sơ sơ đồ cưới trong cung cũng đã là hai trăm hòm.

Hạng Trị Chung vì Hạng Quân Văn xuất giá, xem chút đem phủ tướng quân quét sạch sẽ, hơn nữa cùng hoàng cung sốt sắng không kém, mướn cả ba trăm sáu mươi người nâng đồ cưới, đem lựa đồ cùng trang sức trải dài mười dặm. Mấy việc này khiến cho mấy vị công chúa cùng mấy tiểu thư chưa gả trong phủ tướng quân hâm mộ muốn hỏng luôn. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Sau khi nhận chúc phúc từ Công Tôn Nam cùng Hoàng hậu, Phụng Cửu đã đến cửa tẩm cung Thái hậu.

Thanh Đẳng vội vàng tiến lên đội hồng sa cho Hạng Quân Văn, những người khác cũng đều lui ra, người săn sóc dâu hộ tổng Hạng Quân Văn ra cửa cung, Công Tôn Lan Tịch dịch dung thành Lạc Tuyết nâng Hạng Quân Văn xe ngựa do mười bốn con ngựa kéo, Phụng Cửu đã ngồi trong xe ngựa chờ nàng, Lạc Tuyết liền đem phấn sa buông.

Bất đồng với hôn lễ truyền thống, Phụng Cửu cũng không cười tuấn mã đến thú Hạng Quân Văn, ngược lại chờ ở trong xe. Nếu Phụng Cửu ra mặt, chi sợ toàn bộ kinh thành đều bị người đổ ra xem bị mất đường đi.

Hướng về đám người Công Tôn Nam chấp tay, sau đó đội ngũ rước dâu giống trống khua chiêng tiến về phủ tướng quân.

“Văn Văn ——” Chờ xe ngựa lăn bánh, tay Phụng Cửu lồng vào bàn tay Hạng Quân Văn. Cách một lớp hồng sa, Phụng Cửu chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy khuôn mặt Hạng Quân Văn cùng chiếc cổ trắng nõn xinh đẹp.

Tuy rằng nàng không xa lạ gì Phụng Cửu, nhưng lúc này mặt Hạng Quân Văn lại nóng cháy dữ dội, trong lồng ngực như có cả vườn hồng mai, roi rụng khắp nơi tán lạn. Vừa nghĩ tới chính mình cùng với người này thành thân, cùng với hắn cùng cả đời, Hạng Quân Văn cũng có chút khẩn trương. Rốt cục, đã phải lập gia đình rồi!

“Thật sự là một tân nương thẹn thùng.....” Phụng Cửu xuyên qua lớp vải, hà hơi bên tai Hạng Quân Văn, khiến nàng cả kinh ngừng đầu, vừa vận roi

vào ánh mắt trên tức của hắn.

“Chàng làm sao vậy! Buông tay, qua ngồi bên kia đi!”

Lời này nói ra, Hạng Quân Văn tự mình cũng cảm thấy không được tự nhiên. Đặc biệt là thanh âm của nàng, lúc này vừa nũng nịu, vừa đắc ý vừa làm nũng, mang theo một loại mỉa mai hoặc mê người.

“Cô nương ngốc!”

Phượng Cửu tự nhiên là thích Hạng Quân Văn như thế, bọn họ quen nhau đã lâu, từ cảm mến trở thành yêu thương, cả một đoạn đường thật dài, trải qua không ít chuyện tình, hai người cảm tình lại ngày càng sâu đậm. Nay, cùng với nữ tử yêu thích trong lòng thành hôn, Phượng Cửu làm sao mất hứng được!

“Ta chính là không buông tay! Cả đời cũng không buông!”

Phượng Cửu chẳng những không buông tay, ngược lại nhanh chóng cùng năm ngón tay của nàng đan vào nhau, ánh mắt lại chăm chú si mê nhìn gương mặt nàng, giống như muốn đem hồng sao nhìn thấu.

Cảm nhận được hai đoá hoa lửa trong mắt Phượng Cửu, Hạng Quân Văn vội vàng đem mặt xoay qua chỗ khác, làm bộ thường thức phong cảnh bên ngoài.

Nói là xe ngựa, kỳ thật là một đại liễn, được phủ hồng xa, người ở phía ngoài có thể mờ hồ nhìn thấy trong xe, người trong xe cũng có thể nhìn thấy bên ngoài. Ra khỏi hoàng cung, dân chúng đã sớm chờ đợi ngũ rước đầu lập tức vây xem.

May mắn Công Tôn Nam đã sớm chuẩn bị, huy động cấm vệ quân hộ tống đoàn người, nhưng dân chúng kéo đến nhiều lắm, tất cả mọi người đều muốn chiêm ngưỡng Phượng Thiếu chủ phong hoa tuyết nguyệt. Tuy rằng cách một lớp rèm sa, có cố cũng không xem được rõ ràng, nhưng mà hình tượng cao lớn tuấn lãng Phượng Cửu đã sớm xâm nhập lòng người, vừa nhắc thấy bóng vị công tử trong xe vĩ ngạn cao ngất, lại khiến cho dân chúng Cảm thành hoan hô rầm rộ.

Tuy rằng đối với việc Phượng thiếu chủ lựa chọn Hạng Quân Văn làm tân nương, rất nhiều người trong lòng cảm thấy bất khả tư nghị, nhưng mà càng nhiều người khác thật tình chúc phúc. Dù sao sau một đoạn hôn nhân của Hạng Quân Văn cùng Công Tôn Trường Khanh, tất cả mọi người đều thấy được Hạng Quân Văn rộng lượng thông dong, so sánh tới lui, trong lòng càng thêm hướng về Hạng Quân Văn.

Dọc theo đường đi, sáo và trống diễn không ngừng, vô cùng náo nhiệt, rốt cục đã đến phủ tướng quân.

Phủ tướng quân bởi vì Hạng Quân Văn xuất giá, đã sớm được trang trí lại hoàn toàn. Tân phòng Phượng Cửu cùng Hạng Quân Văn được an bài ở sường tây phủ tướng quân, mà việc đầu tiên phải làm sau khi đến phủ là phải bái đường.

“Đến đây đến đây! Tân lang tân nương đến đây!”

Lúc trước Phượng Cửu tuy rằng đã tới phủ tướng quân rất nhiều lần, nhưng mỗi lần đều tận lực tránh né người khác, ngoại trừ Hạng Quân và một số người thân, chưa có ai thấy được dung mạo Phượng Cửu.

Sau khi biết được Nhị cô gia là thiếu chủ Bàn Long Thành, hạ nhân phủ tướng quân đã sớm chờ mong muốn thấy nam tử kinh người này, cho nên lúc này Phượng Cửu nắm tay Hạng Quân Văn tiến vào, người có thể tranh thủ đến xem đều trốn trong một góc phòng, một đám nhìn chằm chằm Phượng Cửu.

“Oa, Nhị cô gia thật sự là nhân trung chi long!”

“Đúng vậy a! Nhị tiểu thư thật có phúc khí! Có phu quân tốt như thế, thật sự là chết cũng an tâm!”

“Phi —— Người nói cái gì đấy! Đại cát đại lợi nói cái gì mà chết, phi phi phi!”

Từ khi ăn được Linh Thiên châu cùng Linh Nguyệt châu, nội lực Hạng Quân Văn tăng lên nhiều, thính lực cũng vô cùng tốt. Mấy tiểu nha đầu thanh âm líu ríu tuy rằng không lớn, nàng một chữ nghe cũng không sót. Lại nhìn nam tử hồng y vĩ ngạn phía trước, Hạng Quân Văn trong ngực như ăn mật. Làm nữ nhân, trong lòng luôn có hư vinh nho nhỏ. Có một nam nhân vĩ đại như thế làm bạn, là vinh hạnh của nàng.

Hạng Trị Chung sáng sớm đã dậy, lo lắng chờ ở phủ tướng quân, cách một đoạn thời gian lại cho người đi hỏi thăm Phượng Cửu cùng Hạng Quân Văn đến chỗ nào rồi. Hiện tại nhìn người tiến vào, trên mặt hắn đã sớm nở hoa.

Tương phản với Hạng Trị Chung, Ngọc phu nhân tuy rằng cũng đang cười, nhưng mà tươi cười lại không có chút ấm áp.

Vì Hạng Quân Văn xuất giá, Hạng Trị Chung cho người quét sạch bảo bối trong nhà. Hắn nguyên bản là võ tướng, nhiều năm chinh chiến xa nhà, đối với kim ngân tiền bạc chưa bao giờ đề trong lòng, đều do Ngọc phu nhân xử lý. Vừa nghĩ tới Hạng Quân Văn tuy rằng gả đến Thiên gia, nhưng đồ cưới cái gì cũng không có, tất cả đều thuộc về Hạng Quân Văn, Ngọc phu nhân thay nữ nhi mình bất bình.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Tiểu bạch thỏ gặp gỡ đại sói xám

Edit: Sushi

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Tuy rằng đang đắm chìm trong vui sướng ngập trời, nhưng Hạng Trị Chung không xem nhẹ biểu tình bất bình thường của Ngọc phu nhân. “Khụ khụ!” Hạng Trị Chung ho khan hai tiếng, hơi lo lắng nhìn về phía Ngọc phu nhân.

“Phu nhân thân thể có phải không thoải mái hay không? Nếu không thoải mái, vậy đừng có cứng rắn chống đỡ, Văn Nhi cũng sẽ không để ý, dù sao nàng cũng không phải mẫu thân thân sinh của con bé, không thoải mái là đương nhiên. Người đâu, đưa Ngọc phu nhân trở về phòng! Lúc Nam công tử ghé phải mời hẳn xem qua cho phu nhân một chút, phòng tránh bệnh cũ!”

Không cho phép Ngọc phu nhân biện giải, lập tức có người tiến lên, giúp đỡ Ngọc phu nhân ra khỏi hi đường.

“Phu quân, ta, ta không phải có ý tứ này……” Trước mặt cả triều văn võ đại thần bị “mời” đi, hậu quả sẽ là cái gì, Ngọc phu nhân rất rõ ràng.

Không tới ngày mai, giới quý tộc trong kinh thành sẽ nói bà dung không được đích nữ. Tuy rằng trong lòng bà ta đương nhiên không thể bao dung Hạng Quân Văn, nhưng mà thanh danh như thế, rất bất lợi cho Hạng Quân Mỹ cùng Hạng Quân Nhu, vì tiền đồ của hai nữ nhi, nhất quyết không thể rời đi.

“Phu quân……”

“Phu nhân, không cần khó xử chúng ta.” Nha hoàn được lệnh mời phu nhân ở sau lưng bà ta nhấn một cái, Ngọc phu nhân liền mềm nhũn hôn mê bất tỉnh.

“Lão gia, phu nhân ngất đi rồi!” Nha hoàn la hoảng lên. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Mau, mau mời Thái y ——” Hạng Trị Chung vội vàng cho người mời Thái y, lại mượn cơ hội này đem Ngọc phu nhân đuổi về trong phòng.

Chờ Ngọc phu nhân đi rồi, nhìn đôi phu thê trước mặt, mặt mày Hạng Trị Chung lộ ra vui mừng tươi cười. Phụng Cừ đáng vẻ đường đường chính chính, đối với Hạng Quân Văn yêu thương hết mực, con rể này, hẳn hết sức hết sức vừa lòng.

Hạng Trị Chung vừa lòng, không chỉ vì Phụng Cừ tuân thủ lịch sự, mà càng bởi vì thực lực bối cảnh của Phụng Cừ. Theo như Hạng Trị Chung, thân phận Hạng Quân Văn một ngày nào đó cũng sẽ bị công bố, có một nam nhân đặc lực như Phụng Cừ ở bên cạnh, sẽ là một nguồn trợ lực rất lớn của nàng, ít nhất, thời điểm Công Tôn Nam nổi điên đuổi tận giết tuyệt, Phụng Cừ sẽ không ngồi xem mặc kệ.

Nếu Phụng Cừ có ý giúp Hạng Quân Văn, hơn nữa có lực lượng của hắn cùng Thái hậu, cho dù đem Thương Nguyệt quốc thay đổi ngàn dặm, cũng không phải không có khả năng! Như vậy, Thương Nguyệt quốc rốt cuộc sẽ trở lại trong tay chủ nhân nguyên bản, Công Tôn Bách dưới tuổi vàng cũng sáng mắt.

“Nhất bách thiên địa!”

“Nhị bách cao đường!”

“Phu thê giao bách! Đưa tân nương vào động phòng!”

Phụng Cừ nắm tay Hạng Quân Văn, hướng Hạng Trị Chung cung kính hành lễ, rồi lại quỳ xuống, sau đó Phụng Cừ đưa Hạng Quân Văn đi tân phòng.

Hai người tiến vào tân phòng, Phụng Cừ muốn đem nữ phụng Hạng Quân Văn cỡi xuống, lập tức bị người săn sóc dâu ngăn cản. “Tân lang, thời gian còn chưa tới! Người còn phải đi ra ngoài đãi khách, việc vén khăn voan này, phải đợi buổi tối mới được!”

Lời người săn sóc dâu phát ra rước lấy một đám nha đầu cười khúc khích, đều cảm thấy Phụng Cừ quá mức gấp rút rồi, đây vẫn là ban ngày ban mặt đó!

Bị chê cười, Phụng Cừ chỉ cười khẽ, “Mẫu phụng nặng như vậy, nương tử bị đè đã mỏi, chờ ta trở lại, nhất định sẽ nhưc mỏi không thôi. Nếu đã là nương tử của ta, ta nên đau lòng nương tử mới đúng, sớm muộn cũng vén, có cái gì khác nhau!”

Phụng Cừ giải thích khiến cho người săn sóc dâu cùng bọn nha đầu đều mở to hai mắt nhìn. Thế nhưng còn có một nam tử săn sóc như thế, thật sự là thể gian hiểm thấy.

Bất chấp người khác nghĩ như thế nào, Phụng Cừ vươn tay mở hồng sa, tự mình đem nữ phụng của Hạng Quân Văn gờ xuống, lại vuốt mái tóc rối tung của nàng xuống dưới. “Vắt và cho nương tử!” Biết được Hạng Quân Văn thức dậy sớm, bị ép buộc từ sáng đến giờ, Phụng Cừ an bài người đi

chuẩn bị đồ ăn, “Ngoan, ăn no nghỉ ngơi trước trong chốc lát! Nàng khẳng định một muốn chết rồi! Ta đi tiếp khách sẽ trở về ngay!”

Chờ Phụng Cửu đi rồi, một đám nha đầu đều lú lú nghị luận hết cả lên. “Cô gia thực sắc sảo! Đối với Nhị tiểu thư thật tốt!” “Đúng vậy a! Cô gia người chẳng những suất, hơn nữa lại hoà khí như vậy, một chút cao giá đều không có, thật tốt!”

Vừa nghe những lời này, Hạng Quân Văn không chút khách khí lấp đầy bụng, sau đó ngoan ngoãn nghe lời Phụng Cửu, nằm trên giường nghỉ ngơi. Nàng không ngờ kết hôn thời cổ đại thật là phiền toái, cô thật đúng là bị nữ phụng ép rất đau.

Thấy Hạng Quân Văn ngủ, một đám người đều lui xuống, để cho nàng nghỉ ngơi cho tốt. Mặt khác ở bên kia, Phụng Cửu tiếp đãi tân khách, đứng giữa đủ mọi loại quan văn võ, nhận vô số rượu mời hết sức thành thạo, đến Hạng Trị Chung đứng bên cạnh xem phải gật đầu khen liên tục.

Có thể uống rượu, rất tốt! Nam nhân giao tiếp chính là trên bàn rượu, hơn nữa thân hình Phụng Cửu rất suất, lãnh binh đánh giặc rất giỏi, trên chiến trường tâm ngoan thủ lạt, hữu dũng hữu mưu, thật là một sự lựa chọn tốt nhất.

Hiện tại, Hạng Trị Chung đang là cha vợ xem con rể, càng xem càng thích. Thấy mọi người đều đến chúc rượu Phụng Cửu, hẳn rất có xu thế quá chén, Hạng Trị Chung nhanh chóng xuất mã giúp hắn chén rượu. Chê cười, hôm nay là đêm tân hôn của nữ nhi bảo bối, tân lang quá chén sao mà được!

“Đa tạ phụ thân!”

Đi theo Hạng Quân Văn, Phụng Cửu cũng xưng Hạng Trị Chung “phụ thân”, một tiếng “phụ thân” khiến cho Hạng Trị Chung vui vẻ ra mặt, càng thêm yêu thích đứa con rể này.

Có Hạng Trị Chung hỗ trợ, Phụng Cửu rốt cuộc có một khoảng thời gian nhàn hạ, đi đến bên cạnh Bách Lý Giao.

“Chúc mừng Phụng thiếu chủ!” Bách Lý Giao giơ tay nhắc cao chén rượu, “Chúc các người bách đầu giai lão, ân ái trăm năm!”

“Đa tạ!”

Phụng Cửu uống rượu, thanh âm hai người đều trầm xuống dưới.

“Người ta đã chặn, nhưng nhiều nhất bám trụ được một ngày, ngày mai ta đã không thể giúp được người.” Lúc Bách Lý Giao uống rượu, quả hạch đào như trước không rời khỏi tay hắn, không ngừng chuyển động.

“Có thể chặn được một ngày cũng tốt! Chuyện này ta nhớ kỹ! Ngày sau người có cần, không chối từ!”

“Ha ha ——” Nghe Phụng Cửu nói lời cảm tạ, Bách Lý Giao xoay đầu, nghiêm túc nhìn Phụng Cửu, “Sur huynh, chúng ta sur huynh đệ lâu như vậy, ta còn chưa bao giờ thấy người cảm tạ ai. Nay vì một nữ tử mà nợ ta một phần ân tình, ta có nên cảm tạ tâu từ mặt mũi quá lớn không đây?”

Tân khách đầy sảnh chỉ sợ không có người biết thiếu chủ Bàn Long thành cùng Quận vương Chu Liên quốc là sur huynh đệ, bình thường hai người này hành sự độc lập, chưa từng xuất hiện chung, cũng không có biểu hiện thân cận gì. Nếu bọn họ biết được Bắc Giao Nam Phụng lại là đồng môn sur huynh đệ, cùng nhau ở chung mười năm, nhất định sẽ rất chấn động.

Thấy Bách Lý Giao nói như vậy, Phụng Cửu nở nụ cười. Nụ cười này là niềm hạnh phúc Bách Lý Giao chưa từng thấy qua.

“Chờ người có người yêu, sẽ biết được tư vị trong đó.” (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Phụng Cửu như thế, Bách Lý Giao cười nhạt, “Sur huynh chẳng lẽ đã quên trọng trách trên vai, lưng đeo cừu hận, hay sur huynh vì một nữ tử, đem tất cả buông xuống? Nếu đúng như này, bản thân ta không muốn sa vào dục vọng, đây chính là độc dược làm con người ta sa đoạ!”

Đã sớm thích ứng với tính cách Bách Lý Giao như thế, Phụng Cửu cũng không so đo, ngược lại lấy thân phận người từng trải vỗ vỗ vai sur đệ, “Thế giới này ngoại trừ hắc ám, còn có ánh mặt trời. Người a, không cần tất cả chỉ nhìn thấy sự đen tối, nhìn thấy một chút ánh sáng cũng tốt. ....”

“Sur huynh, người thực giống nương!” Phụng Cửu còn chưa nói xong, đã bị Bách Lý Giao đánh gãy. Một cái đánh đầy lui tay Phụng Cửu, Bách Lý Giao cười đến tuần lã, “Sur huynh vẫn là hưởng thụ đêm động phòng hoa chúc đêm nay cho tốt đi! Ngày mai, lại trình diễn một hồi trò hay đó! Sur đệ ta xem diễn là được!”

Trò hay? Nghe đến đây, con người Phụng Cửu tối sầm lại. Đúng vậy! Trò hay ngày mai trình diễn, hẳn cũng muốn xem, người nợ rốt cuộc muốn làm sao!

Hạng Quân Văn lúc này đầu chạm gối liền ngủ, chờ đến khi Phụng Cửu quay trở lại, mới bị Lạc Tuyết (Công Tôn Lan Tịch) lay tỉnh.

Có nha hoàn đi lên hầu hạ Hạng Quân Văn rửa mặt, người sắc sảo đầu cúi híp mắt bung tới rượu hợp cần, “Mời tân lang tân nương uống chén rượu giao bôi!”

Phụng Cửu cùng Hạng Quân Văn uống rượu, bởi vì quá run, Hạng Quân Văn bị rượu sắc, lại nhớ đến lời Triệu Mạn, rượu giao bôi nhất định phải uống cạn mới được, chịu đựng ho khan, đem rượu nuốt xuống, hương vị nóng bỏng kích thích trong cổ họng của nàng, Hạng Quân Văn vội vàng mở ra đôi môi đỏ mọng hít thở hai cái, thế này mới thoải mái một chút.

“Ha ha.....” Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạng Quân Văn đỏ bừng, người săn sóc dâu cười cho người bung lên một chén bánh trôi, “Mời tân nương ăn bánh trôi!”

Hạng Quân Văn nhăn nhó nhìn người săn sóc dâu, vừa mới sặc một ngụm, mảy thì nhúu lại.

“Sinh hay không sinh?” Người săn sóc dâu cười hỏi.

“Sinh!”

Lời kia vừa thốt ra, người trong phòng toàn bộ nở nụ cười, Hạng Quân Văn có chút không rõ, ngẩng đầu, Phụng Cửu cũng cười xinh đẹp.

“Chúc tiểu thư cùng cô gia sớm sinh quý tử! Nam nữ song toàn! Con cháu đầy đàn!” Một đám người cười hi hi đi lên chúc phúc, Phụng Cửu hét lớn một tiếng “Thường”, mọi người vội vàng cười cảm tạ, cuối cùng Phi Sương xuất môn cầm một gói kim tệ to tướng, thưởng một người sáu miếng, tất cả mọi người cười toe toét, âm thanh chúc phúc lại truyền đến, hồi lâu mới tán đi.

Chờ chung quanh hoàn toàn an tĩnh trở lại, Hạng Quân Văn mặt còn phát sốt. Vừa nghĩ tới câu cuối cùng kia, Hạng Quân Văn đỏ mặt, cúi thấp đầu, không chịu nhìn Phụng Cửu.

“Văn Văn, nàng muốn thẹn thùng như vậy đến lúc nào? Nàng xem, nến đỏ đã cháy hết một nửa, cứ thẹn thùng tiếp tục, ngày tốt cảnh đẹp đã trôi qua rồi _____”

Biết tiểu tân nương mình thẹn thùng, Phụng Cửu còn cố ý đùa giỡn nàng, khiến cho Hạng Quân Văn hai má càng thêm nóng lên.

“Chàng vừa rồi biết rất rõ ràng, còn không nhắc nhở ta!” Hạng Quân Văn hờn dỗi một tiếng, mang theo chút thâm oán, phá lệ câu người.

“Biết rất rõ ràng cái gì nha? Nàng không nói rõ ràng, ta làm sao mà biết nàng chỉ là cái gì?” Phụng Cửu vẻ mặt vô tội, ý cười cũng ra vẻ ta không có tội, phụng nhãn nhướn lên, khiến cho Hạng Quân Văn lại buồn bực.

“Trúng thôi! Không để ý tới chàng!”

Hạng Quân Văn nằm trên giường, phủ chăn lên người mình, đưa lưng về phía Phụng Cửu.

Hạng Quân Văn như thế, ý cười của Phụng Cửu càng đậm, từng bước từng bước hướng đến bên giường. Mà âm thanh cước bộ của hắn rõ ràng như vậy lại gần như vậy, khiến cho tim Hạng Quân Văn “bàng bang” đập nhanh chưa từng thấy.

Đều là người trưởng thành, lại xuyên không, bây giờ phải làm gì Hạng Quân Văn hết sức rõ ràng. Chỉ là Phụng Cửu càng tới gần, Hạng Quân Văn càng là khẩn trương. Chuyện này nghĩ dễ dàng, nhưng đến lượt chính mình phải hành động, cũng có chút bất an.

Nhìn ra Hạng Quân Văn khẩn trương, Phụng Cửu nhẹ giọng thở dài, hắn cởi áo khoác, mặt dày nằm sau lưng Hạng Quân Văn.

Cảm giác được bên tai truyền đến nhiệt khí, Hạng Quân Văn khẩn trương túm lấy tấm chăn, cắn môi, chặt chẽ nhắm mắt.

“Văn Văn, nàng sợ ta?”

Phụng Cửu muốn từ đằng sau ôm lấy Hạng Quân Văn, lại sợ nàng không chịu, chỉ có thể nhẫn nại, thanh âm cũng phá lệ dịu dàng.

“Không có _____”

“Vậy, nàng vì sao đưa lưng về phía ta, không chịu nhìn ta?”

“Ta, ta mệt nhọc _____”

“Vậy..... Ngủ ngon!”

Phụng Cửu đưa tay, ôm Hạng Quân Văn, vùi đầu vào gáy nàng, thoáng chốc thì phát ra hô hấp nặng nề.

Thì như vậy, ngủ rồi? Lúc này đến phiên Hạng Quân Văn kinh ngạc. Đêm này bọn hắn động phòng hoa chúc, người nam nhân này thế nhưng không hiểu phong tình đi ngủ?

Xác định Phụng Cửu thật sự ngủ, Hạng Quân Văn gỡ tay Phụng Cửu ra, thật cẩn thận xoay người, sợ đem Phụng Cửu đánh thức.

Thẳng đến khi cùng Phụng Cửu mặt đối mặt, nhìn dung nhan hắn ngủ, Hạng Quân Văn tròn tròn mắt. Phải làm sao? Chẳng lẽ đêm tân hôn của nàng cứ như vậy hai người ngốc núc ních ngủ cho qua? Về sau nói ra không phải bị người cười chết hay sao? Tân lang ngủ, đem tân nương bỏ qua một bên, điều này quá dọa người a!

Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng ánh mắt Hạng Quân Văn lại cẩn thận quan sát mặt Phụng Cửu. Làn mi hẹp dài bay lượn, lúc này không có thần thái uy nghiêm thường ngày, ngược lại có thêm một tia yên tĩnh. Đôi mắt ương ngạnh kia, lúc này cũng khép chặt, lông mi thật dài giống sóng biển, nhấp nhô lên xuống theo nhịp thở của hắn. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Người nam nhân này thế nào sinh ra đẹp như thế chứ! Hạng Quân Văn nhin không được cảm thán, tay cũng vươn nhẹ, nhẹ nhàng chạm vào má Phụng Cửu, càng xem càng thích.

Ngay lúc Hạng Quân Văn nhin không được tán thưởng tân lang của mình, Phụng Cửu đột nhiên mở mắt ra, tay phải Hạng Quân Văn bị hấn gắt gao nắm lại trong tay.

Nhin đôi mắt vừa rồi nhắm bây giờ mở to, hơn nữa sáng ngời hữu thần, không hề có một chút bộ dáng khốn đốn, Hạng Quân Văn mắt kiên nhẫn, muốn rút tay ra, lại bị Phụng Cửu nắm thật chặt, thế nào đều gãy không được, thoáng chốc Hạng Quân Văn tay bị nắm tâm thì giận.

“Chàng, chàng thế nào không ngủ à!”

Hạng Quân Văn lấp bắp trách móc, khuôn mặt nhỏ nhắn biến hóa nhiều màu, đều nhất nhất dừng trong mắt Phụng Cửu.

“Đêm tân hôn, bỏ rơi nương tử là không đúng rồi!” Phụng Cửu đem tay Hạng Quân Văn đặt tới bên môi của mình, hấn dùng khoé môi cố ý ma sát bàn tay nóng bỏng của nàng. Khoé môi cong cong, lướt qua bàn tay mềm mại, cộng thêm hô hấp kéo dài, khiến cho Hạng Quân Văn tâm càng thêm nóng lên.

“Văn Văn, tay nàng thật đẹp!”

Phụng Cửu mở bàn tay, cùng Hạng Quân Văn năm ngón tay đan xen một chỗ, ngón tay hấn thẳng tắp, rắn chắc, mặt trên có mấy sợi tóc nhột nhột, mà tay Hạng Quân Văn thanh tú, dài nhỏ, giống như tay đứa trẻ, lại hết sức hoạt nộn.

Tay hai người đan xen cùng nhau, mặt càng thêm sát đối phương, Hạng Quân Văn có thể cảm nhận được hô hấp Phụng Cửu vòng quanh trên mặt của nàng, lướt qua lớp lông tơ của nàng, thân mật gần sát da thịt, cổ nàng nóng hầm hập, tâm loạn vòng vòng, không cách nào an tĩnh được.

“Phốc phốc”, ban đêm rất im lặng, tĩnh đến độ có thể nghe thấy tim đập của hai người. Hạng Quân Văn tim đập rất nhanh, Phụng Cửu lại như cũ trầm ổn, không nhanh không chậm, tựa như con người của hấn.

“Văn Văn, nàng tính như thế cùng ta đối diện cả đêm sao? Vậy sáng sớm ngày mai thức dậy, chẳng phải sẽ có mắt gấu mèo? Nữ hài tử không phải đều yêu quý mặt mình hay sao? Tuy rằng tướng công của nàng bộ dáng người gặp người thích, hoa thấy hoa nở, nhưng nàng về sau có thời gian cả đời để ngắm nha! Không bằng, chúng ta làm chút việc khác đi!”

“Làm cái gì?”

Bật thốt ra lời này, Hạng Quân Văn muốn cắn luôn đầu lưỡi của mình, đây không phải là trúng bẫy, đại sói xám lừa tiểu bạch thỏ lên, để nàng tự chui khỏi hang sao!

Nhin thấy Hạng Quân Văn vẻ mặt ảo não, Phụng Cửu “ha ha” cười ra tiếng. Hấn buông tay, ôm Hạng Quân Văn, làm cho đầu nàng dán lên ngực mình, nghe tiếng tim đập.

“Văn Văn, nghe, nó vì nàng mà đập! Nàng chính là động lực của ta!”

Bởi vì không gian tĩnh lặng, lại kề sát ngực Phụng Cửu, Hạng Quân Văn cảm giác được nhiệt lượng từ trên người hấn truyền đến, còn có tiếng tim đập đều đặn hữu lực. “Thình thịch, thình thịch ——” giống như cái trống nhỏ, trực tiếp gõ vào trong lòng của Hạng Quân Văn.

Nữ tử âu yếm nằm ngay trong lòng, hương vị ngọt ngào của nàng tràn ngập trong khoang mũi, đầu ngón tay chạm vào mềm mại của nàng, Phụng Cửu là người bình thường, là nam nhân tâm lý bình thường, làm sao trong đầu không nghĩ bậy đây?

Chỉ là, tiểu thê tử của hấn toàn thân buộc chặt, cứng nhắc giống như một viên đường, tuy rằng ngọt ngào mê người, lại cần thời gian cùng kiên nhẫn mềm hoá nàng.

“Văn Văn. ....” Phụng Cửu vươn tay vỗ về lưng Hạng Quân Văn, làm cho nàng thả lỏng, “Ta có thể hôn nàng không?”

Thái độ nam nhân như thế, nữ nhân trước mặt có vẻ rất hưởng thụ. Hạng Quân Văn hai tay cầm lấy áo Phụng Cửu, nhẹ nhàng gạt đầu, môi hấn ngay sau đó dịu dàng rơi xuống trên trán Hạng Quân Văn.

Dịu dàng, ấm áp toả ra từ trán Hạng Quân Văn, khiến cả người không nhin được muốn gần sát hơn nữa.

Hôn qua cái trán của nàng, Phụng Cửu một đường xuôi xuống dưới, đến khuôn mặt, đến khuôn mày, cánh môi, rồi về theo làn mi thon dài liễu diệp, đầu tiên là bên trái, sau đến bên phải. Hạng Quân Văn mi rất dài, dài mê người. Môi Phụng Cửu như một người lữ hành, chậm rãi chuyển động, lại sợ sức lực quá lớn không chừng làm đau nàng.

Từ tốn cẩn thận như vậy, khản trương như thế, biểu hiện ra lại thông dong. Khi Phụng Cửu miết môi lên ánh mắt thì Hạng Quân Văn run nhẹ một chút.

Từ cánh môi hấn truyền đến cảm giác tê tê, dọc theo mí mắt của nàng, truyền đến toàn thân.

Phượng Cửu không vì Hạng Quân Văn khác thường mà thay đổi con đường hôn của mình, chỉ là nhẹ nhàng hôn mí mắt khẽ nhắm mà run rẩy kia. Khi lông mi kiều mi của nàng xẹt qua môi hắn, cái loại tê ngứa này từ môi truyền đến toàn thân hắn, thật là thoải mái. ....

Phượng Cửu cười cười, “Văn Văn, rất ngứa ——” Âm thanh Phượng Cửu, mang theo nhu tình ngọt ngào, không giống như là nam tử, ngược lại giống một đại nam hài, nghịch ngợm ẩn chứa gợi cảm, làm cho người kia tím đập thành thịch.

Mà nghe hắn nói như vậy, mặt Hạng Quân Văn lập tức sung huyết, nghiêng đầu không cho Phượng Cửu hôn môi, không nghĩ bạc môi của hắn lại rơi xuống bên nửa mặt nghiêng của nàng.

“Văn Văn, nàng nóng như vậy ——”

Phượng Cửu yêu chết lửa nóng trên môi hắn, thì ra nướng từ hắn lại là bề ngoài thẹn thùng, nội tâm nóng bỏng. Loại nóng bỏng này, như là một loại kích lệ, thúc đẩy Phượng Cửu tiếp tục thăm dò.

“Đừng. ....” (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Đối với bờ môi du lãng của Phượng Cửu dẫn đến một luồng nhiệt khó kiềm chế, Hạng Quân Văn có chút không biết làm sao, đưa tay ngăn trở môi hắn, tránh cho hắn lại làm cái gì nữa, cũng không ngờ môi hắn, thuận thế vẽ vòng tròn trong lòng bàn tay nàng.

Ngay lúc Hạng Quân Văn muốn rút tay về, một cảm giác mềm nhuyễn dị thường xuất hiện bất chợt, thì ra là đầu lưỡi hắn ở trên mấy ngón tay nàng đảo quanh.

Trúng thối này! Hạng Quân Văn vừa thẹn vừa giận, trên tay nhiều vi khuẩn như vậy, hắn như thế là muốn làm sao?

Bất quá, Phượng Cửu cũng không tính tiếp tục nhẫn nại. Nữ tử trong lòng đã khơi mào lửa trong người hắn, vốn dĩ là một đám lửa nho nhỏ, nàng kéo đẩy kích thích như vậy, lập tức lửa cháy tràn lan, trở thành lửa lớn hừng hực, lửa cháy, đem cả người hắn cháy sạch.

“Văn Văn, không cần cự tuyệt ta. ....”

Phượng Cửu xoay người, đem Hạng Quân Văn đặt trên giường, chính mình thì giống như một thiên thần, từ trên cao nhìn xuống.

Trời biết, hắn vì giờ khắc này, đợi bao lâu.

Từ lúc hắn trưởng thành, vẫn thủ thân như ngọc, chờ mong có thể được một nữ tử cùng mình tâm linh tương thông, kết quả chờ là chờ đến mười năm. Nay, gặp được Hạng Quân Văn, nàng còn thành thê tử của hắn, để hắn tiếp tục làm chính nhân quân tử sao, Phượng Cửu thừa nhận, chính mình lúc này quân tử không nổi.

Tựa như sói hoang đói khát gặp được dê con màu mỡ, đương nhiên là trực tiếp ăn luôn, chẳng lẽ còn nói “Xin chào, xin hỏi ta có thể ăn người sao?”

Phượng Cửu cảm thấy bản thân mình hiện tại chính là một con sói đói bụng thật lâu. Hiện tại, ở trong lòng ngực của hắn là nữ nhân hắn yêu nhất.

Vì nữ nhân này, hắn vắt hết óc mới trộm được lòng nàng. Chỉ trộm một lần cũng không được, còn muốn làm cho tâm nàng, thân thể nàng hoàn toàn thuộc về mình. Tốt nhất, làm cho nàng sinh cho mình một đám oa nhi, như thế hắn mới có thể hoàn toàn yên lòng.

Phượng Cửu khắc chế chính mình, Hạng Quân Văn làm sao không biết. Bởi vì ghen cong cả người, hai má vốn dĩ trắng như bạch ngọc nhiễm chút đỏ, trên trán phủ một tầng mồ hôi.

Hiện tại hắn thân nhiên nói ra dục vọng của bản thân, Hạng Quân Văn cho dù không nhận ra, cũng đã hiểu.

Trải qua những nụ hôn liên tiếp, Hạng Quân Văn vốn dĩ cứng ngắc cũng trở nên mềm yếu, cái loại cảm giác mẫn cảm buộc chặt dần dần được gỡ bỏ. Tuy rằng khuôn mặt nhỏ nhắn nàng như trước cháy sạch nóng bỏng, nhưng ánh mắt trong suốt kia, bởi vì lửa nóng, đã nhiễm một tầng sương mù, càng nhìn càng thấy dụ hoặc.

“Văn Văn, nàng không phản đối, ta có thể lý giải thành nàng chấp nhận!”

Không để cho Hạng Quân Văn nói chuyện, Phượng Cửu như loài ung bay liệng trên không trung, sau khi phát hiện con mồi ngon, lao mạnh xuống, phủ lên môi Hạng Quân Văn, không chút khách khí tách hàm răng khép hờ của nàng, giống như hồng thủy mãnh thú, trực tiếp xâm nhập đi vào.

“Ngô. ....” Hạng Quân Văn bị tập kích, biến thành thiên hôn địa ám.

Phượng Cửu hôn nàng, cho tới bây giờ là lướt qua phon phớt, nhu tình như nước, hôm nay lại bá đạo liều lĩnh, vẫn mang theo cao cao tại thượng vương giả bình thường, nhưng không thiếu xâm lược cùng công kích. Nàng cảm thấy như thế mới chân chính là Phượng Cửu, mà chính nàng, một thành toà trì lệ loi, sắp rơi vào tay giặc Phượng Cửu cuồng hân tấn công.

“Nha —— Văn Văn của ta. ....”

Thanh âm Phượng Cửu bị Hạng Quân Văn nuốt vào trong bụng, trần trọc trong lòng ngực, cuối cùng rơi vào trong lòng, nặng nề rót xuống hồ nước lòng nàng, bọt nước bắn tung toé chính là một đóa hoa sóng nở rộ.

Phượng Cửu của ta..... Hạng Quân Văn ở trong lòng thờ dài.

Một đêm trời yên, Hạng Quân Văn ngủ mê mệt, chỉ có Phượng Cửu vẫn thanh tỉnh mở to mắt ôm Hạng Quân Văn, tim như trước đập rất nhanh, đến tận bây giờ hắn vẫn chưa từ trong ngọt ngào lúc này hồi phục.

Nhìn Hạng Quân Văn mệt mỏi giống như mèo con rúc vào trong lòng mình, Phượng Cửu kiêu ngạo lại có một tia ảo não. Ước chừng, ăn chay nhiều năm rồi, đối với thịt mềm mềm thơm phức, đã xem nhẹ bản thân thềm ăn bao nhiêu, không thể không chế sức ăn.

Nàng, là mỹ vị đẹp như thế, dù hắn khắc chế chính mình, chỉ muốn lướt qua nhẹ nhàng, nhưng cuối tình cảm đã chiến thắng lý trí, nhìn không được điên cuồng can quết, khiến nàng mệt mỏi chết. Lúc này, nơi khoé mắt nàng còn vương lệ, hắn nhớ rõ, đó là nàng tại thời điểm điên cuồng nhất rơi xuống. Không phải bị thương, mà là sung sướng cực hạn——

Đem Hạng Quân Văn nhẹ nhàng dịch chuyển, Phượng Cửu nhẹ giọng xuống giường, đem đến một chậu nước nóng đến bên người Hạng Quân Văn.

Nhìn một đồng hồ hỗn loạn cùng điên cuồng, gương mặt trên mặt Phượng Cửu càng đậm. Hắn không phải không biết thương hương tiếc ngọc, chỉ là vì sao vừa chạm vào chạm vào nàng, liền lạc lối đến quên mất mình là ai? Bởi vì, bởi vì nàng quá mỹ vị đó chứ!

Sau khi rửa sạch sẽ, Phượng Cửu lại nằm xuống, như trước ôm lấy Hạng Quân Văn, cảm giác ôm lấy nơi phong phú của nàng thật là tốt. Trong lòng hắn hạnh phúc tràn đầy! Phượng Cửu cúi đầu, hôn lên khoé mắt tân nương từ của hắn, đem đoá hoa lệ kia tan biến vào trong lòng hắn.

Phượng Cửu vốn dĩ muốn cùng Hạng Quân Văn ngủ thẳng đến khi tỉnh, không nghĩ cuối cùng vẫn bị người đánh thức.

“Thiếu chủ, lão thái quân đến đây, đã đến cửa rồi.” Lạc Tuyết cúi đầu, sợ hãi không dám nhìn thẳng, chọc Phượng Cửu phát hỏa.

“Rốt cục đã đến đây sao?” Phượng Cửu cười lạnh. Hoàn hảo có Bách Lý Giao hỗ trợ, ngăn cản bà ta một ngày, nếu không hôn lễ ngày hôm qua đã bị phá hủy, hắn cùng Hạng Quân Văn không thể thuận lợi thành thân như vậy. Phượng Cửu hoàn toàn có thể tưởng tượng lão thái quân bộ dáng hỗn hển, bất quá, hết thấy đều chậm rãi.

Chờ Lạc Tuyết đi xa, Phượng Cửu đứng lên mặc quần áo. Vừa thu thập xong, đã có người đến ngoài cửa, “Tiểu thư, cô gia, trong phủ có khách quý, lão gia mời tiểu thư cùng cô gia đến tiền đường.”

“Đã biết.”

Phượng Cửu cũng không tính đánh thức Hạng Quân Văn, đem qua nàng quá mệt mỏi, lúc nên nghỉ ngơi thật tốt. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Để lại Phi Sương, Phượng Cửu dặn đi dặn lại nhiều lần, mới theo nha đầu phủ tướng quân đến tiền đường. Dọc theo đường đi, mọi người liên tục rình xem tân lang, trong mắt mọi người, Phượng Cửu bản nhân chính là một đạo phong cảnh xinh đẹp, cảnh đẹp ý vui!

Từ sân của Hạng Quân Văn đến tiền đường cũng không xa, chưa được bao lâu thì đến.

Hạng Trị Chung đã sớm đợi bên trong, đang một lão nhân dù đẹp lão vẫn có nếp nhăn trò chuyện, bên cạnh còn có Ngọc phu nhân cùng Hoàn phu nhân. Không biết Ngọc phu nhân nói gì đó, lão thái quân cười đến cao hứng, tâm tình tựa hồ rất tốt.

“Ngoại tổ mẫu!” Phượng Cửu mỉm cười, thông dong đi vào.

Thấy người đến chỉ có Phượng Cửu, không có Hạng Quân Văn, lão thái quân tuy rằng ánh mắt xuống, biểu tình lại không có gì biến hóa, vẫn là bộ dáng hoà ái dễ gần.

“Mau, mau tới để cho ta nhìn xem!” Lão thái quân đối với Phượng Cửu liên tục ngoắc tay, lại quay đầu hướng Hạng Trị Chung cười nói.

“Ta có vài đứa cháu, nhưng thương yêu nhất chính là Phượng Cửu. Hắn rời khỏi Bàn Long thành vài tháng, ta thật sự nhớ thương vô cùng. Nghe nói hắn muốn kết hôn, ta sớm cũng phải đi đi, trễ cũng phải tới, phải gặp được thân gia cùng ngoại tôn của con dâu, không ngờ trên đường xảy ra chút chuyện, cho nên mới đến chậm. Các vị thân gia, thật sự là ngược lòng! Người sẽ không trách ta một lòng vì con cháu đi!”

Tuy biết lão thái quân cùng Phượng Cửu quan hệ không quá tốt, nhưng ông bà có câu đưa tay không đánh người cười, huống chi Hạng Quân Văn ngày sau sẽ sống tại Bàn Long thành, Hạng Trị Chung nào dám phản bác lão thái quân, vội vàng cười trả lời, “Người một đường vất vả, là chúng ta không phải, không cho người đi đón! Vẫn là chúng ta không phải!”

Chờ Phượng Cửu đi đến trước mặt, lão thái quân đưa tay kéo tay Phượng Cửu, “Không tệ! Tinh thần rất tốt, càng rắn chắc! Xem ra, hôn sự này rất vừa ý người. Chỉ là, Văn Nhi thế nào không có tới?”

“Nàng còn đang nghỉ ngơi, ngày hôm qua quá mệt mỏi, Văn Nhi thân thể yếu đuối.....”

Phượng Cửu bất động thần sắc rút tay về, trầm tĩnh ngồi một bên.

Nghe Phượng Cửu nói như vậy, lão thái quân lại không hài lòng, chỉ là ngoài mặt vẫn cười như bỏ tất. “Không tệ! Người đưa bé này rốt cục biết đau

lòng người khác! Cha mẹ người không còn, Văn Nhi cũng không có cha mẹ chồng, ngày sau hành lễ vấn an có thể miễn, các người nha, chuyện quan trọng nhất chính cho ta được bế chất, trong lòng ta rất kiên định!”

Phượng Cửu tựa hồ rất quen với bộ dáng lão thái quân, chỉ là cười mà không đáp. Đang nói lời này, Phượng Cửu còn chưa phản ứng, lão thái quân đã mở miệng, “Người mới vừa nói Văn Nhi thân thể yếu ớt, nên hay không mời đại phu phối một ít dược? Nữ nhân là phải chiều chuộng an dưỡng mới được, bằng không ngày sau sinh đứa nhỏ sẽ chịu thiệt.”

Có lời lão thái quân lời dẫn dắt, Ngọc phu nhân bên cạnh nờ nộ cười.

“Lão phu nhân, người cứ yên tâm đi! Các cô nương nhà chúng ta đáng người rất tốt. Người hôm nay ghé đây, ta vốn muốn mời hai nữ nhi của ta đến gặp người, nhưng mà các nàng còn ở Đông cung, đại nữ nhi của ta có bầu, cho nên không tiện. Bất quá, quý phu còn vài cô nương, đáng người đều nhất đẳng tốt! Người thấy các nàng, tựa như thấy được Văn Nhi, tính tình đều rất tốt, tính tình rất tốt! Các nàng quan hệ tỷ muội là tốt nhất rồi!”

Không đợi Hạng Trị Chung mở miệng, Ngọc phu nhân để cho người mời tới mấy tiểu thư chưa gả Hạng Quân Yến, Hạng Quân Văn cùng Hạng Quân Lam.

“Đến thỉnh an lão thái quân!” Ba cái mỹ nhân như hoa, nũng nịu hành lễ, khiến cho lão thái quân tâm tình tốt.

“Hảo hài tử! Đây là hảo hài tử!”

Lão thái quân ra hiệu, có người phía sau lập tức cầm lễ vật đưa cho Hạng Quân Yến các nàng. Mỗi người một đôi mã não thủ trạc thượng đẳng, một trâm cài Hi Thước đẳng chi, một khối kim khóa như ý, lễ vật tam tỷ muội giống nhau như đúc.

Quét mắt qua một màn lễ vật, lại nhìn hành động của Ngọc phu nhân cùng lão thái quân trong lúc đó, Phượng Cửu rốt cục hiểu được lão thái bà này ngàn dặm xa xôi đến đây làm gì. Muốn tỷ muội cùng gả? Bà ta muốn hấn Phượng Cửu thú người nào?

Mà sau khi thu được lễ vật của lão thái quân, ba tiểu thư chưa gả của Hạng gia đều thật cao hứng.

Hạng Quân Yến dù sao cũng đã lớn, biết sát ngôn quan sắc, tuy rằng trong lòng cao hứng, nhưng gương mặt không có biểu hiện gì đặc biệt. Ngược lại Hạng Quân Văn cùng Hạng Quân Lam tuổi còn nhỏ, trên mặt lộ ra tươi cười rục rờ. Phải nói, dù cho các nàng là tiểu thư phủ tướng quân, bình thường trang sức xiêm y cũng không kém, nhưng lão thái quân đưa đều là tinh phẩm. Đối với các nàng mà nói, có thể được lão thái quân thưởng thức, là chuyện tình đáng để khoe nhất.

Nhìn hai muội muội bộ dáng thiên chân ngây thơ, Hạng Quân Yến trong lòng đang cười, trên mặt thủy chung vẫn duy trì biểu tình đoan trang. Hoàn hảo Hoàn phu nhân từ người của Ngọc phu nghe được chút tin tức, lần này lão thái quân đến đây không hề đơn giản! Nhìn lại Phượng Cửu bên cạnh, Hạng Quân Yến trong lòng có dự cảm, lão thái quân làm như thế này là muốn chọn người trong Hạng gia cho Phượng Cửu hay sao.

Mẫu thân Hạng Quân Yến là thiếp, dù cho nàng là thứ nữ đại tướng quân, cũng không khả năng gả cho quý tộc làm chính thê. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Hạng Quân Mỹ cùng Hạng Quân Nhu sở dĩ có thể vào cung, bởi vì Hoàng hậu là tỷ tỷ Ngọc phu nhân, có một tầng quan hệ như vậy. Nhà mẹ đẻ Hoàn phu nhân không có thế lực, cũng không giúp được nàng cái gì, cho nên, nếu đều bị cấp cho người ta làm thiếp, không bằng cấp Phượng Cửu làm thiếp! Dù sao, Phượng Cửu một nam nhân như vậy là đối tượng của nữ nhân khắp thiên hạ.

Nghĩ vậy, Hạng Quân Yến vụng trộm liếc mắt ngắm Phượng Cửu. Từ lúc thọ yến Thái hậu, nàng đã bị Phượng Cửu hấp dẫn, chỉ là nàng tự mình hiểu lấy, biết mình không có khả năng, cho nên đem yêu thích chôn chặt trong lòng. Nay, có cơ hội như vậy ở trước mặt, làm cho nàng có thể từng bước từng bước đến gần Phượng Cửu, nàng vì sao không tranh thủ!

Quả nhiên, tặng lễ vật xong, lão thái quân bắt đầu hỏi ba cái cô nương bình thường làm chút gì, thích nhìn thư gì.

Ngay lúc lão thái quân đang muốn hỏi ngày sinh tháng đẻ, Phượng Cửu ho khan một tiếng, ngồi ngay ngắn mở miệng, “Ngoại tổ mẫu, điều này không tốt lắm đâu! Người là muốn mai mối cho biểu đệ hay sao? Nhưng mà biểu đệ đã có thê thiếp tứ phòng, như thế không phải hại cô nương nhà người ta?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Không theo ý lão thái quân

Biểu đệ trong miệng Phượng Cửu là Phượng Hi, cháu ruột của lão thái quân, con trai của Phượng Trường Minh. Phượng Hi so với Phượng Cửu kém sáu tuổi, lại đã sớm thê thiếp thành đàn, là bảo bối trong lòng lão thái quân, cùng một dạng với cha hấn Phượng Trường Minh, cả một đám người độc địa.

Thời điểm Phượng Cửu nói chuyện cùng cha vợ trao đổi ánh mắt, hai nam nhân đều nhìn thấu mấy nữ nhân này bày trò, trong khi Phượng Cửu vẫn bất động thanh sắc, Hạng Trị Chung đã có chút cảm tức.

Đây là ý gì? Hạng Quân Văn vừa mới gả đi, liền giúp Phụng Cửu cưới vợ bé? Đây không phải là muốn cho Hạng Quân Văn ngọt ngào sao! Hơn nữa, xem ánh mắt Ngọc phu nhân cùng lão thái quân, hai người dường như còn có bí mật gì đó không thể cho người khác biết?

Hạng Trị Chung cau mày, nhưng chỉ một lát đã đoán được vấn đề, có lẽ lão thái quân là do Ngọc phu nhân mời đến? Nếu không vì sao mới đến liền phải xem mấy tiểu thư chưa gả trong Hạng phủ? Ngọc phu nhân này, thật sự là sắp chết đến nơi mà không biết.

Nghĩ đến đây, Hạng Trị Chung nở nụ cười, “Lão thái quân ưu ái, chỉ là nữ nhi của Hạng Trị Chung ta, tuyệt đối không thể làm thiếp cho người khác.”

Một lời này của Hạng Trị Chung, khiến cho Hạng Quân Yến các nàng đều ngẩng đầu sừng sốt nhìn vị phụ thân không mấy thân cận này. Không cho người ta lấy làm thiếp? Chẳng lẽ, Hạng Trị Chung sẽ vì các nàng an bài hôn sự? Làm thiếp nhà cao cửa rộng, nhìn có vẻ vinh quang, nhưng vẫn không thể so với làm chính thê!

Nghe Hạng Trị Chung nói như vậy, lão thái quân xấu hổ cười, “Hạng Tướng quân nghĩ nhiều, lão thân chỉ là cảm thấy ba nữ nhi của người như hoa như ngọc, phẩm hạnh cũng tốt, ta nhìn rất thích. Người đã không muốn khiến cho nữ nhi làm thiếp, vậy làm bình thê hẳn là có thể! Bình thê cũng không kém!”

“Bình thê? Lão thái quân đây là làm mối cho ai đây?” Hạng Trị Chung làm bộ không rõ, trong lòng cười lạnh. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Cái lão thái bà này đúng là khinh người quá đáng! Ở Bàn Long thành, nàng là lão thái quân, nhưng đã đến địa bàn của hắn, còn kiêu ngạo như vậy, lại muốn khi dễ nữ nhi của hắn, làm sao có thể! Bình thê? Cho Phụng Cửu sao? Kia đã Hạng Quân Văn ném chỗ nào?!

“Điều này.....” Lão thái quân cười cười nhìn Phụng Cửu, lại nhìn ba cô nương bên cạnh, “Theo ý ta, Văn Nhi gả xa, khó tránh khỏi tịch mịch. Nếu có tỷ muội cùng gả, ngày sau cũng có người nói chuyện, có người một nhà mới tốt!”

Đối với lời này, Hạng Trị Chung vẫn như trước giả ngu, “Nghe nói tôn tử Phụng Hi của người đã có tứ phòng thê thiếp, lão thái quân, người để cho nữ nhân ta gả qua đó làm bình thê? Chẳng phải là ủy khuất các nàng hay sao?”

Thấy Hạng Trị Chung hiểu lầm ý của mình, lão thái quân lâm vào xấu hổ, cuối cùng nói thẳng ra khỏi quyết định trong lòng.

“Không phải cho Hi Nhi, Hi Nhi nào có phúc như vậy! Ta đây muốn cấp cho Phụng Cửu làm bình thê! Nghe nói Văn Nhi thê cốt không tốt lắm, nếu tỷ muội của Văn nhi có thể hạ sinh nhất nam bán nữ, đây không phải là cũng giống như thân sinh sao!”

Lời này được thốt ra, Hạng Quân Yến đuôi lông mày bay lên một chút sắc mặt vui mừng. Xem ra đề nghị này rất hấp dẫn! Nếu nàng có thể trở thành bình thê của Phụng Cửu, nàng nhất định sẽ bắt lấy tâm hắn, không để cho hắn bị Hạng Quân Văn mê hoặc.....

“Phụng Cửu, đây là chuyện gì?”

Hạng Trị Chung trong lòng phát hỏa, không thèm cùng lão thái quân xung đột, mà trực tiếp “chất vấn” Phụng Cửu, “Trước lúc thành hôn người hứa hẹn với ta thế nào? Người nói cả một đời chỉ biết có Văn Nhi. Nay lão thái quân đến đây vì người cầu bình thê, các người rốt cuộc muốn diễn xướng thế nào?”

Hạng Trị Chung nói một câu giận lẫy, tuy là “chất vấn” Phụng Cửu, mục đích chân thật lại nhắm vào cái lão thái bà kia.

Nếu không phải đang ở phủ tướng quân, Phụng Cửu hẳn không thể tiến lên đem lão bà này bóp chết. Hoàn hảo Hạng Quân Văn không có mặt, nếu nàng hiểu lầm, hẳn không chừng phải dở dành bao lâu đây!

Phụng Cửu đương nhiên biết được Hạng Trị Chung hỏi như vậy là có ý tứ gì, vội vàng đứng dậy hành lễ với cha vợ, “Nhạc phụ đại nhân, ta chưa từng có ý tưởng thú bình thê hay vợ bé, ta chỉ sẽ có một thê tử là Văn Nhi, cũng chỉ thừa nhận một mình Văn Nhi.”

“Phụng Cửu...” Nghe Phụng Cửu nói như vậy, lão thái quân ngây người, không nghĩ tới tình cảm giữa Phụng Cửu cùng Hạng Quân Văn lại tốt như thế. Lúc đầu khi bà ta nghe Phụng Cửu sùng ái một cái xấu nữ, còn tưởng rằng đây chỉ là vui đùa, xem ra, điều này đúng là thật sự? Lão thái quân trong lòng lúc này thậm chí có chút cao hứng. Đối với bà ta, hành vi của Phụng Cửu đúng là tự chui đầu vào rọ!

“Người nói gì vậy?! Gia tộc chúng ta, người nào không có ba vợ bốn nàng hầu? Người nào không cầu con nối dõi? Chuyên sùng một người chỉ có trong thoại bản chuyện xưa.....” Dù cho trong lòng cao hứng, lão thái quân ngoài mặt vẫn dặt lên dáng vẻ “ta rất lo lắng”.

“Ngoại tử mẫu, ta ý đã quyết, sẽ không thay đổi.”

Phụng Cửu như vậy, mặt lão thái quân cùng cả tím giống nhau, héo một nửa, qua hơn nửa ngày, nàng mới nói quanh co một câu, “Người muốn sùng nàng, đều có thể. Nhưng nếu nàng không có con nối dõi..... Người muốn thế nào?”

Vừa tân hôn, lão thái quân nói như vậy không phải nguyên rủa thì là cái gì? Hạng Trị Chung lửa giận lập tức bốc lên.

“Lão thái quân đây là ý gì? Văn Nhi làm sao có thể không có con nối dõi? Lão thái quân chẳng lẽ bất mãn với hôn sự này? Hôm qua vừa mới đại hôn, hôm nay lão thái quân nói đi nói lại như vậy, chẳng lẽ khi Hạng Trị Chung ta là người dễ bắt nạt hay sao? Thái độ người đã như thế, Văn Nhi gả đi không chừng sẽ bị người khi dễ! Biết sớm như vậy, ta sẽ không đáp ứng hôn sự này!”

Lão thái quân trước khi lặn lội đến đây cũng nghe Hạng Quân Văn là nữ nhi mà Hạng Trị Chung yêu quý nhất, thế nhưng không biết hẳn yêu nàng đến như vậy, bà ta vội vàng ngưng ngưng mà cười.

Xem ra, có một số việc không thể nóng vội.

“Thân gia, ta không phải có ý tứ này, ta đây không phải vì Phụng Cửu nói thể chất Văn Nhi không tốt lắm, cho nên có chút lo lắng sao!” Lão thái quân nhanh chóng giải thích, về mặt vô tội, “Ta đương nhiên hy vọng hôn nhân kéo dài con cháu đầy đàn, người nào làm trưởng bối không hy vọng như thế chứ!”

Đối với sắc mặt lão thái quân, Phụng Cửu đã sớm tập mãi thành thói quen, bà ta nói như vậy, bất quá là dẫn đầu tạo thế, ngày sau chắc chắn sẽ động tay động chân khiến cho mấy lời ngày hôm nay thành hiện thực. Chỉ là hôm nay bà ta đánh giá cao chính mình rồi.

Bất quá, bây giờ chưa phải thời điểm vạch trần bộ mặt lão thái quân, Phụng Cửu tương kế tựu kế, cười nói, “Dù không có con nối dõi, chỉ cần có thể ở cùng Văn Nhi, thì ta còn tính gì nữa? Nếu thật sự cùng tử nữ vô duyên, sau có thể đem đứa nhỏ của biểu đệ làm con thừa tự, điều này không khó!”

Đợi đến khi nghe được thứ mình muốn, lão thái quân trong lòng nhẹ nhàng thở ra, mặt mày vẫn bày ra bộ dáng rất rất lo lắng, “Người thật sự nghĩ như vậy? Ài, ta đây còn không nghĩ người có thể nghĩ như vậy!”

“Ngoại tử mẫu không cần lo lắng! Ta cùng Văn Văn nhất định sẽ con cháu đầy đàn!” Bỏ qua câu hỏi một bên, Phụng Cửu hàm hồ trả lời, xem ra đã đến lúc thu lại quyền lực, bằng không bà ta đã quên ai mới là chủ nhân chân chính.

Một hồi giao phong lắng xuống, cho dù người mù cũng nhìn thấu tỏ tôn bất hoà, Hạng Trị Chung không khỏi vì Hạng Quân Văn lo lắng.

Hạng Quân Văn cùng Hạng Quân Lam đối với việc phải gả đi xa chưa hình dung được nhiều lắm, các nàng tình nguyện ở lại Thương Nguyệt quốc, ở gần cha mẹ. Chỉ có Hạng Quân Yến, lúc nghe đến Phụng Cửu thể thốt cả đời này chỉ thừa nhận một mình Hạng Quân Văn, trong lòng có chút hâm mộ, lại có chút không thoải mái.

Hạng Quân Văn gặp được người tốt như thế, thật sự mạng tốt mà! Hạng Quân Yến không phục, vì sao chuyện tốt như vậy cứ rơi xuống trên người Hạng Quân Văn? Nàng nghĩ mãi mà không rõ.

Lão thái quân là một người tinh ý, chỉ cần liếc mắt một cái liền nhìn thấu tâm sự Hạng Quân Yến. Nếu Phụng Cửu đã nói như thế, không có khả năng bức bách hẳn, nhưng nếu đem một tỷ tỷ ghen tị này đến Bàn Long thành, dùng nàng kích Hạng Quân Văn, chẳng phải là rất tốt?

Bà ta nào có thật sự muốn nhìn thấy Phụng Cửu sanh con dưỡng cái, con cháu chắt sảng đường. Nếu như thế, Bàn Long thành trở thành thành của Phụng Cửu, bà, nhi tử, tôn tử lấy cái gì ăn? Ăn không khí sao? Huống chi Bàn Long thành giàu có như vậy, không lấy làm của riêng, tất nhiên không phải người bình thường.

Trong lòng có ý mượn sức Hạng Quân Yến, nhưng lão thái quân không trực tiếp đưa ra chuyện này, chỉ nói là đường dài bốn ba vất vả làm thân mình có chút ăn không tiêu, nhờ Ngọc phu nhân mang bà ta đi nghỉ ngơi.

Cả đám phụ nữ đi rồi, Hạng Trị Chung cùng Phụng Cửu đến thư phòng.

“Nhạc phụ, trong phủ tướng quân có người không an phận. Thuộc hạ ta tra được là người trong phủ dùng bò câu đưa tin, mời lão thái quân tới đây.” Phụng Cửu chuyển động ngón cái trên khoe miệng, tươi cười lãnh liệt, “Nếu người không có phương tiện ra tay, ta không ngại làm thay.”

Phụng Cửu đã khắc chế phần nộ của chính mình, tân hôn vừa mới một ngày đã bị náo loạn thành như vậy, mặc cho tâm tình hẳn có tốt đến đâu đều đã bị mấy người đó đập hư. Nếu không phải bởi vì nơi này là Thương Nguyệt quốc, còn trong phủ tướng quân, hẳn không muốn cho Hạng Trị Chung thêm phiền toái, mấy nữ nhân kia đã sớm được giải quyết.

“Ta biết được, không cần người động thủ. Người bên kia, cũng không an phận!”

Hạng Trị Chung phía trước chỉ đoán, nay đã được Phụng Cửu xác định, càng đối với Ngọc phu nhân chán ghét tới cực điểm. Lại nghĩ tới việc làm của Hạng Quân Mỹ cùng Hạng Quân Nhu, thế nào mới không để cho phủ tướng quân cả nhà bị tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội đây? Bà ta thật cho là mình về sau thăng chức rất nhanh, trở thành cáo mệnh phu nhân rồi sao.

Chỉ là, rửa sạch sẽ Ngọc phu nhân đối với Hạng Trị Chung mà nói, không phải việc khó. Nhưng lão thái quân lại khác, có vẻ có chút phiền toái. Đình “hiếu tự” sừng sững, Phụng Cửu cũng không thể làm cái gì đối với bà ta.

“Nếu lão bà kia khi dễ Văn Nhi, ta sẽ đến hỏi nhà người!” Nghĩ đến kia lão bà nói tốt cho thị thiếp vợ bé gì đó, Hạng Trị Chung tức giận vô cùng. Thái độ bà ta như thế, không biết lúc Hạng Quân Văn gả đi rồi sẽ phải chịu tức giận tới đâu.

“Người yên tâm, không dùng được bao lâu!”

Các nam nhân đạt được nhận thức chung, Phụng Cửu trở về tân phòng. Trên đường lại thấy Hạng Quân Yến, tựa hồ nàng đã đợi rất lâu, nhưng Phụng Cửu làm bộ như không phát hiện, trực tiếp lướt qua, Hạng Quân Yến lập tức chạy theo phía sau, hô một tiếng, “Tỷ phu!”

Đối với đưa lên tới cửa, Phụng Cửu từ trước đến nay chỉ cười nhạt, người như vậy hẳn thấy nhiều rồi. Đặc biệt ánh mắt nóng bỏng như vậy, hẳn không thể đem chính mình lột trần đưa đến trên giường hẳn, thật sự là ghê tởm đến cực điểm.

“Có việc gì?”

Phượng Cửu xoay người, hồng bào trên người hoạ một đường cong hoàn mỹ trên không trung, để Hạng Quân Yên xem đến đỏ mặt, “Ta, ta ——”

“Ngươi là muội muội của Văn Văn, gọi ta một tiếng tỷ phụ, tốt nhất là ta khuyên ngươi một câu. Biểu đệ của ta bên kia, toàn bộ là ngu độn, nếu ngươi gả qua đó mặc dù làm bình thê, cũng sẽ không có hạnh phúc. Tự giải quyết cho tốt ——”

Bỏ lại những lời này, Phượng Cửu rời đi, Hạng Quân Yên nhìn chăm chăm vào Phượng Cửu thật lâu, đến khi hân hoàn toàn rời khỏi tầm mắt nàng, nàng mới tức giận.

Nàng căn bản là không muốn gả cho biểu đệ Phượng Cửu, nàng muốn gả cho hân! Chỉ là, trong mắt hân chỉ có nồng đậm chán ghét, Hạng Quân Yên biết mình chưa diễn tốt, Phượng Cửu là một nam nhân hiếu thắng như thế, không phải tùy ý người đùa nghịch, mặc dù là lão thái quân, cũng không thể.....

Vừa nghĩ tới Phượng Cửu mới vừa nói “không có hạnh phúc”, Hạng Quân Yên trong lòng đột nhiên dâng lên một loại cảm xúc nghịch phản nồng đậm. Dựa vào cái gì Hạng Quân Văn có thể có được hạnh phúc, nàng lại không thể có thể? Phượng Cửu phản đối nàng gả đến Bàn Long thành, nàng càng cố tình phải gả!

Hạng Quân Văn không biết hết thấy mọi rắc rối bên ngoài, nàng như trước vẫn ngu say, đến khi Phượng Cửu tiến vào cũng hồn nhiên không phát hiện.

Bước chân nhẹ nhàng đi đến bên giường, vén lên sa rèm, nhìn thấy gương mặt hồng nhuận kia, Phượng Cửu tâm tình không tốt toàn bộ tan thành mây khói, dường như vô luận gặp được cái gì, chỉ cần nhìn thấy Hạng Quân Văn, hân lại tràn đầy sinh lực.

Cúi đầu, ngâm vành tai Hạng Quân Văn, nhẹ nhàng mà cắn.

“Ngô ——” Bên tai ấm áp ngựa ngựa, Hạng Quân Văn lười biếng quay đầu, sau đó lại chui vào chăn tiếp tục ngủ, ngủ say như một heo con đáng yêu.

Từng động tác của Hạng Quân Văn như thế, Phượng Cửu trên giường nhìn hết thấy rõ ràng, càng nhìn càng muốn nữa. Lo lắng tay hân quá lạnh, Phượng Cửu ở bên môi hà vài hơi ấm nóng, chờ hơi lạnh trên tay giảm bớt, mới chạm vào Hạng Quân Văn, đem nàng kéo vào trong lòng.

Nay hân đã là người có nương tử! Phượng Cửu trong lòng hết sức thỏa mãn. Mặc kệ cái gì lão thái quân, cái gì Hạng Quân Yên, khiến cho những thứ phiền toái này gặp quỷ đi thôi!

Bất quá, an nhàn luôn sẽ không kéo dài lâu, chỉ chốc lát sau, Phượng Cửu lại nhận thấy khác thường, vội vàng xả chăn đem Hạng Quân Văn che lại, chính mình xoay người, tròn mắt nhìn chăm chăm vị khách không mời mà đến vừa xuất hiện trong phòng ——

Thì ra là Kinh Hồn.

Thương tích của hân có vẻ đã tốt hoàn toàn, lúc này bày ra vẻ mặt bị vứt bỏ nhìn người được khoá chặt trong chăn, chỉ lộ ra mái tóc đen dài, hân nhìn chăm chăm không chuyển mắt, trong mắt hàm chứa tuyệt vọng, cái loại cảm xúc này khiến cho Phượng Cửu hết sức không thoải mái.

Nếu không phải Kinh Hồn là bị chính mình đã thương, lại là người của Hạng Quân Văn, Phượng Cửu sẽ không đối với một kẻ mơ ước nương tử của mình khách khí như vậy. Buông xuống rèm sa, Phượng Cửu ngang ngạnh đem tấm mắt Kinh Hồn chặt đứt, chính mình bước xuống giường, đến trước mặt Kinh Hồn.

Chống lại ánh mắt hàn băng của Phượng Cửu, Kinh Hồn không có hề có một tia khiếp ý, hai mắt nhìn thẳng, ánh mắt hai nam nhân trong phòng ma sát “tĩnh tĩnh” xẹt ra tia lửa điện, độ âm trong phòng dường như vì hai người giằng co mà cao đứng lên.

Hai người không ai nhường ai, khí nóng tràn lên đều muốn áp đảo đối phương, bất đắc dĩ, Kinh Hồn rút cuộc tuổi đời còn trẻ, vô luận là khí thế hay là khí công đều kém hơn so với Phượng Cửu, chỉ chốc lát sau, đã bị Phượng Cửu liên tục áp chế. Nhưng hân không chịu dễ dàng nhận thua, vẫn như trước quật cường ngẩng đầu, khoe miệng ngoác lên một cách trào phúng.

Đối với thái độ của Kinh Hồn, Phượng Cửu rất là căm tức. Xác thực mà nói, bất cứ tình địch nào đối với Hạng Quân Văn tư tưởng, Phượng Cửu đều không thể bình tĩnh.

Bất quá, Kinh Hồn còn có thể cường chế kiên trì, tuy rằng trên trán đã có mồ hôi, hân vẫn như trước cắn răng, công lực của tiểu tử này tựa hồ không tệ. Chỉ là, hân càng như vậy, Phượng Cửu càng không thể khinh suất tha thứ, người như thế phải càng phải áp chế xuống, nhất định phải một lần chặt đứt luôn ái tình của hân, hân mới sẽ không đối với Hạng Quân Văn thủy chung ôm ý tưởng gì đó.

Trong lòng nghĩ như vậy, Phượng Cửu cứ tiếp tục áp chế, Kinh Hồn từng giọt mồ hôi trên trán càng lúc càng lớn, hai chân cũng khẽ run lên. Người nam nhân này, sâu không lường được! Kinh Hồn con ngươi tối sầm lại. Chẳng lẽ, ta thật sự đã chậm hay sao?

“Ngươi thua ——” Hồi lâu, ngay lúc Kinh Hồn sắp ngã xuống thềm, Phượng Cửu đem toàn bộ áp lực trên người thu liễm, dường như một màn vừa rồi chưa từng xảy ra, lại là bộ dạng khinh đạm vân phong.

“Không phải của ngươi, không cần nhớ thương!” (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Thân là phu quân, Phụng Cửu cảm thấy mình có trách nhiệm dạy dỗ người đối với nương tử thương nhớ. Hạng Quân Văn một mình hấn thù hộ đã đủ, không cần những thứ tiểu tâm tiểu tiết đến vương bận.

Nghe xong lời Phụng Cửu, Kinh Hồn biểu tình âm đạm. Xác thực cùng Phụng Cửu so sánh, hấn thua rất nhiều. Mà Phụng Cửu cũng không ép buộc hấn đến cùng, cho hấn bảo lưu mặt mũi. Chỉ bằng điểm đó, Kinh Hồn cảm thấy bản thân không sánh bằng Phụng Cửu.

“Nếu người đối đãi nàng không tốt, cho dù đuổi tới chân trời góc biển, ta đều giết chết người!”

Bỏ lại lời này, Kinh Hồn cũng không quay đầu lại rồi đi.

Chờ đến khi Kinh Hồn đã đi thật lâu, Phụng Cửu mới đã mở miệng, “Đi ra!”

Nghe xong lời này, một áo lam nam tử bước ra từ chỗ tối, thì ra là Bách Lý Giao. Nhìn thấy không ngừng có nam nhân xâm nhập tân phòng của mình, Phụng Cửu tâm tình hết sức tồi tệ, tuần mi hơi nhú, hấn sẽ không “bởi vì người là sư đệ mà ta sẽ thủ hạ lưu tình”. Muốn có thể giới hai người yên tĩnh cũng không được sao!

“Sư huynh, đừng, ta chỉ là lạc đường, không nghĩ lại có trò hay, người đừng như vậy đối địch ta!”

Bách Lý Giao nhìn không chớp mắt, trực tiếp bước qua khỏi giường, căn bản không nhìn tân nương bên trong.

“Đi ra ngoài nói!”

Lo lắng bọn họ sẽ đánh thức Hạng Quân Văn, Phụng Cửu mang Bách Lý Giao ra khỏi phòng đến trong viện.

“Người tới làm gì?” Đối với Bách Lý Giao không mời mà tới, Phụng Cửu không thêm kèm chế tính tình.

“Sư huynh, ta đây không phải vội chúc mừng người cùng tẩu tử sao! Thuận tiện đến xem diễn!”

Bách Lý Giao biểu tình đồng dạng, lời này nói ra hợp tình hợp lý, khiến cho Phụng Cửu cuối cùng cũng không phát hỏa. “Người nhiều năm như vậy, tính tình không chút nào thay đổi——” trong thanh âm lộ ra bất đắc dĩ, còn có đối với Bách Lý Giao bao dung.

“Sư huynh, người cũng đừng bắt chúc sư phụ, tận tình khuyên bảo. Ta thật sự là vội tới đây chúc phúc người, không phải tới nghe người giáo huấn!”

Bách Lý Giao từ trong lòng ngực xuất ra lễ vật này nọ, quăng tới tay Phụng Cửu, “Mấy thứ này là hạ lễ cho tẩu tử, người đừng nuốt làm của riêng!”

Hạ lễ của Bách Lý Giao rất quý trọng, một chuỗi kim châu Nam Dương, lấp lánh tròn trịa, chỉ riêng một viên đã là vô giá, nói chi đây là cả một chuỗi. Đối với lễ vật này, Phụng Cửu rất vừa lòng, rộng rãi thu hồi, nói thanh tạ, một chút cũng không từ chối, quan hệ giữa hai người bọn họ không cần diễn xuất đối trá.

“Lễ vật rất tốt, ta sẽ đưa cho nàng, hiện tại người có thể biến——” Phụng Cửu thái độ rất rõ ràng, người đã đưa lễ vật xong rồi, vậy thì đừng quấy rầy thể giới hai người chúng ta nữa.

Thấy Phụng Cửu thấy sắc quên bận, Bách Lý Giao lộ ra biểu tình trên chốc, quả hạch đào trong tay đình chỉ lưu động, ôm song chương nhìn Phụng Cửu, “Người nói như vậy, ta càng không muốn đi! Bản thân ta muốn cùng tẩu tử trao đổi tình cảm, nhìn xem rốt cuộc tẩu tử có cái gì đặc biệt, đem vị sư huynh vô tình của ta mê đến thần hồn điên đảo.”

“Cút——”

Không cho Bách Lý Giao ở chỗ này lải nhải tiếp tục, Phụng Cửu rống một tiếng “Sư Tử Hống”, một đạo kinh phong màu đỏ bắn ra, thân ảnh Bách Lý Giao chợt lóe, người đã đứng trên tường viện.

“Sư huynh thực ác tâm, thế nhưng muốn mưu sát ta! Lần này sợ âm ý tẩu tử ngủ, ta sẽ không cùng người chấp nhặt. Lần sau nhất định. ....”

Không đợi Phụng Cửu lại nổi bão, Bách Lý Giao cười ha hả rồi đi, giống như đám mây phía chân trời, nói đến là đến, nói đi là đi, tiêu sái cực kỳ.

Trải qua một trận âm ỷ như thế, Hạng Quân Văn cũng đã tỉnh.

Phụng Cửu vào phòng, thì thấy nương tử như mèo con vừa thức dậy trong mắt còn mang theo mơ hồ, nhu thuận đáng yêu. Sau khi nhìn thấy Phụng Cửu bước vào, Hạng Quân Văn đột nhiên một trận đêm qua, mặt “xoát” một cái liên đỏ. Nam nhân này, thật sự là một con sói đối bụng!

Hạng Quân Văn xấu hổ cùng áo nảo dùng thật sâu trong mắt Phụng Cửu, làm hấn thật muốn cười. Đầu đã làm vợ chồng, nàng lại xấu hổ như vậy, xem ra, hấn nên cùng tiểu nương tử hảo hảo thân cận một phen.

“Tỉnh?” Không đợi Phụng Cửu tới gần, Hạng Quân Văn đem chính mình bao vây trong chăn, chỉ lộ ra mắt.

“Đừng tới đây! Ta muốn tắm rửa mặc quần áo, chàng đi ra ngoài. ....”

Hạng Quân Văn nói giọng khàn khàn, thực sự đáng yêu.

Phượng Cửu ngồi ở bên giường, vươn tay, đem cả người trong chăn ôm vào trong ngực. Hạng Quân Văn kêu một tiếng sợ hãi, nằng ngắc đầu, đôi mắt một tiêu thú lấp lánh tinh quang, Phượng Cửu xem đến trong lòng nóng lên, cúi đầu cắn trên môi Hạng Quân Văn.

“Ai nha, đau!” Hạng Quân Văn đưa tay, muốn đẩy Phượng Cửu ra, chẳng lại rút xuống, lộ ra một mảnh cánh xuân, cảnh đẹp ý vui.

“Thật đẹp!”

Phượng Cửu tán thưởng mang theo hạnh phúc, không có hành động gì khác, hắn chỉ dùng chăn bao bọc Hạng Quân Văn, chỉ như vậy ôm nàng, chôn đầu trên vai nàng, “Văn Văn, ta không phải nằm mơ đúng không! Ta rốt cục thú được nàng! Thật tốt! Nàng rốt cục đã là của ta, ta không phải nằm mơ!”

Cảm giác bên tai ấm áp, khiến cho hai má Hạng Quân Văn khô nóng, mà âm thanh trầm thấp đầy từ tính kia lại tạo ra động lòng người như vậy. Phượng Cửu không biết, trong lòng Hạng Quân Văn lúc này cũng tràn đầy cảm kích, đây là phu quân của nàng, là người sẽ làm bạn với nàng cả đời, thật tốt!

Hai người đang tận hưởng yên bình, bị một trận “thầm thì” trong bụng kêu đánh gãy. Phát ra âm thanh chính là từ Phượng Cửu, khiến hắn một trận quần sắc.

“Đêm qua thể lực tiêu hao nhiều lắm, thức dậy cũng không có gì ăn, cho nên.....” Lúc Phượng Cửu nói lời này, hắn cố ý vút cho Hạng Quân Văn một cái mị nhãn yêu nghiệt, “Nuông tữ, vị phu hầu hạ nàng tắm rửa đi! Còn tiếp tục như vậy, ta đói bụng sẽ không có biện pháp thỏa mãn nàng!”

“Khụ khụ!”

Khiêu khích lớn như vậy, Hạng Quân Văn có chút ăn không tiêu. Đau nhức trên người còn chưa tiêu tan, tên đầu sỏ còn bày ra biểu tình “ta tất cả vì nàng”, thật sự là chán ghét!

“Không cần, ta tự tắm!”

Đẩy Phượng Cửu ra, Hạng Quân Văn phủ áo ngủ lên người, vừa mới chuẩn bị xuống giường, nào ngờ chân mềm nhũn, một bước cũng bước không nổi, xem chút nữa té ngã, một khắc cuối cùng kia lại rơi vào lòng Phượng Cửu.

“Người xấu!” Hạng Quân Văn cắn môi, hung hăng “trừng mắt” Phượng Cửu một cái, “Đều do chàng.....”

Hạng Quân Văn hai má phần phần như hoa đào nở rộ, liêu nhân động lòng. Cặp mắt kia xinh đẹp ân tình xấu hổ pha chút hờn giận, sinh động kiều mỵ như vậy.

“Là ta không tốt! Là Văn Văn của ta quá mỹ vị, cho nên ta nhịn không được..... Ta cam đoan, về sau sẽ không cần nhiều như vậy, mỗi đêm ba lượt thôi, cũng không thể không được?” Phượng Cửu cười cười đem Hạng Quân Văn ôm lấy, đi đến bên thùng gỗ, đặt tiểu nương tử của hắn vào làn nước ấm áp.

Vừa xuống nước, Hạng Quân Văn đã đem chính mình toàn bộ chìm vào trong nước.

Mấy lời buồn nôn của Phượng Cửu còn vang vọng bên tai nàng, nàng trước kia tại sao không phát hiện Phượng Cửu chính là một con sói đội lốt cừu chứ! Nàng lúc này đã xấu hổ đến cả người phỉm hồng, thật sự là ngượng ngùng hết sức!

Bất quá, Phượng Cửu không tính để cho Hạng Quân Văn cứ như vậy trốn trong đó, một tay đem nàng vớt lên, Phượng Cửu cầm khăn lông Hạng Quân Văn kỳ lưng. Biết tiểu nương tử của mình tiểu nương tử then thùng, Phượng Cửu rốt cuộc không nói cái gì giỡn nàng, ngược lại chuyên tâm giúp Hạng Quân Văn kỳ lưng tắm rửa.

“Đừng ——”

Hạng Quân Văn vẫn chưa quen có người khác chạm vào thân thể mình, dù nàng cùng Phượng Cửu đã có da thịt chi thân, nhưng thời điểm ngón tay của hắn chạm trên làn da của nàng, vẫn nhịn không được run rẩy rất nhẹ. Cảm giác tê tê như thế, cảm thấy thật sự có chút ngượng ngùng, không khỏi nghĩ đến cuồng nhiệt đêm qua.

Nhận thấy được Hạng Quân Văn miễn cưỡng, Phượng Cửu cười khẽ, “Ngoan! Ta xoa bóp vai cho nàng, nắn bóp xương một chút, rất thoải mái đó!”

Phượng Cửu kỹ thuật xoa bóp rất tốt, ả Hạng Quân Văn rất là thoải mái, bất quá vừa nghĩ tới kỹ thuật hắn tốt như vậy, có phải hay không đã từng đối với nữ tử khác như vậy, trong lòng Hạng Quân Văn bay lên vị chua.

“Tay nghề tốt như vậy, trước kia tập luyện quá rất nhiều lần đi!”

Nghe ra trong giọng nói tiểu nương tử có vị giấm, Phượng Cửu trong lòng nở hoa, biểu tình cũng rất bình tĩnh, “Đúng vậy! Làm sao nàng biết?”

Quả nhiên là như thế? Hạng Quân Văn có chút không vui, vị giấm trong lời nói càng đậm đặc hơn nữa, ngoài mặt lại làm như chỉ vô ý hỏi, “Là ai? Ta hắn là phải cảm tạ người ta! Đem tay nghề chàng huấn luyện như vậy! Chàng nói xem, ta có cần thưởng cho nàng ta hay không?”

Lúc này vị giấm quá nặng rồi, nhìn bờ lưng đang phát ra tính tình của Hạng Quân Văn, Phượng Cửu hết sức vui vẻ. Nàng đang ghen? Điều này thật sự

rất tốt!

“Được! Về sau ta sẽ giới thiệu cho nàng!”

“Chàng——” Hạng Quân Văn mạnh mẽ xoay người, có chút phẫn nộ nhìn Phụng Cửu. Người này, mặt như thế này dày vô sỉ như vậy? Chuyện đã qua cũng thôi đi, còn muốn giới thiệu cho nàng! Đây không phải là cố ý chọc nàng tức giận sao nàng sao!

“Tắm không sạch!”

Hạng Quân Văn ác thanh ác khí xả khăn lông muốn đem bản thân bao lấy, lại bị Phụng Cửu đè lại.

“Văn Văn tức giận à?” Phụng Cửu làm bộ không biết, về mặt vô tội. Vừa vặn cái về vô tội này càng làm người ta tức giận. Thật sự là chán ghét!

“Ta tức giận chính ta! Tránh ra! Không cần bắt người đem bàn tay đã chạm qua người khác lên người ta!” Hạng Quân Văn cũng không biết vì sao mình lại tức như vậy, chỉ là vừa nghe Phụng Cửu cũng mát xa như vậy cho nữ nhân khác, trong lòng nàng nổi lên một tầng khó chịu, hết sức không thoải mái. Cái loại ham muốn chiếm giữ tiềm tàng trong cơ thể nàng trỗi dậy, người nọ là của nàng! Nàng sẽ không cùng người khác chia sẻ!

Mát xa, nguyên bản chính là một hành động hết sức thân mật, hẳn như thế với nữ tử khác, có phải hay không quan hệ của bọn họ rất không bình thường?

Biểu tình trên mặt Hạng Quân Văn đã bán đứng nội tâm nàng, thấy tiểu nương tử thật sự tức giận, Phụng Cửu vội vàng an ủi, “Ta còn tính giới thiệu sư đệ cho nàng nhận thức, nàng nếu không thích, vậy thì miễn đi.”

“Sư đệ?” Hạng Quân Văn choáng váng. “Chàng nói chàng cho mát xa cho sư đệ của chàng?”

“Đúng vậy! Lúc trước khi tập võ, sư phụ say mê võ nghệ, thường xuyên bắt chúng ta thao luyện đến mệt lử, ta cùng sư đệ lúc tắm rửa sẽ mát xa lẫn nhau, thả lỏng gân cốt một chút...”

Lúc này, Hạng Quân Văn hoàn toàn xấu hổ. Không có chuyện gì lại cùng nam nhân ghen, còn muốn phân cao thấp cùng người ta!

Nhất thời, biểu tình trên mặt Hạng Quân Văn biến hóa nhiều màu, nàng sinh động như thế, khiến cho Phụng Cửu càng thêm mê đắm nữ tử trước mặt bình thân tự nhiên biểu lộ cảm xúc, hi vọng ai đó đều không hề che lấp, trực tiếp biểu đạt. Bởi vì nàng tin nhiệm hẳn nên mới có thể không kiêng nể gì mà bày ra con người chân thật của nàng! Văn Văn, ta thật may mắn!

Không được tự nhiên nửa ngày, Hạng Quân Văn trước hết cúi đầu, “Ta mới vừa nói quá nặng, chàng đừng tức giận! Ta còn tưởng rằng chàng cùng nữ tử khác..... Là ta nghĩ nhiều!”

Vừa rồi giống con hổ nhỏ, lúc này lại có biểu tình của tiểu tức phụ, Văn Văn, nàng rốt cuộc có bao nhiêu gương mặt.

Phụng Cửu yêu chết Hạng Quân Văn như thế, chân thật, không hề diễn kịch, so với nhiều nữ tử từng hắn thấy qua đều tốt hơn!

“Đưa ngọc! Ta và nàng đã là phu thê, ta làm sao có thể tức giận! Văn Văn, nhìn ta!” Phụng Cửu để Hạng Quân Văn đối diện với mình, phụng nhãn yêu nghiệt kia hiện rõ ràng ba chữ “Ta yêu nàng”——“Văn Văn, ta chỉ sẽ có nàng! Nơi này, nơi này, chỉ biết có một mình nàng!”

Phụng Cửu đem một tay Hạng Quân Văn để lên ngực của mình, tay còn lại để trên người mình, “Ta thật cao hứng Văn Văn biết ghen, điều này chứng minh ta đã tiến vào lòng nàng. Văn Văn, để cho ta ngu cả đời được không?”

Phụng Cửu nói xong, cũng đưa tay để lên ngực Hạng Quân Văn trong lòng, cảm thụ nhịp đập của nàng.

“Được!” Hạng Quân Văn cảm động, định ra hứa hẹn cả đời.

Phụng Cửu tâm tình đặt biệt tốt đem Hạng Quân Văn ôm đi ra, lau khô hết nước trên người nàng, lại nhất nhất giúp nàng mặc vào nội y cùng váy, cuối cùng dùng nội lực hong khô tóc Hạng Quân Văn, Phụng Cửu ôm Hạng Quân Văn để nàng ngồi trên bàn trang điểm, nhẹ nhàng vì nàng chải đầu.

Hạng Quân Văn có một mái tóc đen dày, dài đến đầu gối, hết sức xinh đẹp. Bất quá đối một đầu tóc xinh đẹp này, Phụng Cửu lại không có cách nào, hắn vụng về tay chân búi ra một búi tóc đơn giản, không nghĩ tới Hạng Quân Văn đứng dậy mới vừa đi hai bước, búi tóc đã bung ra, tóc chảy ra như dòng thác xoả rối tung trên vai, khiến Phụng Cửu một trận quần bách.

“Cái này, chờ vì phu luyện tập nhiều một chút thì tốt rồi!”

Phụng Cửu còn muốn không ngừng cố gắng, lại bị Hạng Quân Văn ngăn chặn, mười ngón tay nàng nhanh chóng, thoáng chốc đã biến một búi quai chèo đơn giản, sau dùng một sợi dây buộc lên. Ngang đầu, Hạng Quân Văn hướng Phụng Cửu cười cười, “Về sau còn nhiều thời gian! Chúng ta bây giờ liền lấp đầy bụng đi! Lâu như vậy, ta có chút đói bụng rồi!”

“Được!” Hạng Quân Văn vừa nói như vậy, bụng Phụng Cửu lại rên rỉ, nhưng về mặt của hắn vẫn nghiêm trang, giống như người đói bụng kêu vang là Hạng Quân Văn, mà không phải là hắn.

Phi Sương cùng Lạc Tuyết đã sớm chuẩn bị tốt đồ ăn, nhìn một bàn đồ ăn thơm nức, Hạng Quân Văn rốt cuộc cũng cảm thấy đói bụng. Ngày hôm qua ban ngày thì xóc nảy, ban đêm thì giằng co, tiêu hao thể lực vô cùng, Hạng Quân Văn rốt cuộc cảm giác được đói khát. Đang đói mà có đồ ăn, là chuyện

tình hạnh phúc cỡ nào! (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Không nói hai lời, Hạng Quân Văn vội đầu vào ăn. Nếu so sánh thì ngược lại tướng ăn Phụng còn tao nhã hơn, chậm rãi từ tốn, ngay cả bộ dáng giờ tay nhất đĩa đều cao quý tiêu sái, cảnh đẹp ý vui!

“Văn Văn, ngoại tổ mẫu ta đến đây.” Chờ ăn xong, Phụng Cửu rót cục cùng Hạng Quân Văn đàm chuyện đứng đắn. Chuyện lão thái quân đến đây, không thể gạt Hạng Quân Văn, quan hệ giữa mình và lão thái bà kia vẫn phải cho nàng biết.

Phụng Cửu nhất nhất nói về những người trong Phụng phủ từ Bàn Long thành, những quan hệ rối rắm đều cho Hạng Quân Văn biết qua một lần, cho nàng có cái để chuẩn bị.

Đã sớm từ Triệu Mạn biết được lão thái quân cùng Phụng Cửu quan hệ mâu thuẫn, lúc này nghe Phụng Cửu nói về người trong Bàn Long thành, Hạng Quân Văn mới phát hiện nhà giàu nước sâu cũng là một môn học vấn. Lúc nghe hắn nói đến lão thái quân cố tình vì Phụng Cửu cưới vợ bé, Hạng Quân Văn vẫn im lặng rót cục bạo nộ rồi.

“Cưới vợ bé? Tân hôn liền nạp thiếp?” Hạng Quân Văn liếc mắt Phụng Cửu, “Bà ta thật nói như vậy?”

Phạm là người muốn phá hư hôn nhân của mình, đều bị Hạng Quân Văn xem là loại địch nhân ghê gớm nhất. Xem ra, lão thái quân thật đúng là không an phận! Nàng ngược lại muốn thỉnh giáo cái lão thái thái này!

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Cái chết của lão thái quân

Tuy rằng Phụng Cửu rất vui vẻ khi thấy Hạng Quân Văn vì mình mà ghen, nhưng hắn vẫn không muốn đem nàng liên lụy đến những tranh đấu kia. Hạng Quân Văn có năng lực tự bảo vệ mình, điểm này Phụng Cửu tuyệt đối tin tưởng, chỉ là khiến cho nữ nhân phải ra mặt, nam nhân như hắn dùng để làm gì đây!

“Có ta đây! Nàng tin tưởng ta là tốt rồi!”

Sau hôn nhân cuộc sống hạnh phúc của hai người còn chưa bắt đầu, rắc rối lại lần lượt xảy ra, bọn họ không thể nào chuyên tâm sống cuộc sống của riêng mình, bởi vì Ngọc phu nhân mang đến một tin tức kinh người.

“Cái gì? Ngoại tổ mẫu của ta đã chết?”

Phụng Cửu hoàn toàn không thể tin được, lão thái bà kia buổi sang còn muru muru tính tính buổi chiều lại lần ra chết bất đắc kỳ tử. Khi Ngọc phu nhân vội vã chạy tới, thờ hồng học, biểu tình sợ hãi báo cho Phụng Cửu, Phụng Cửu chỉ sững sờ một lát liền khôi phục lý trí.

“Rốt cuộc sao lại thế này?”

Bất quá thời gian chỉ có nửa ngày, lão thái quân chết tại phủ tướng quân, điều này rất quý dĩ!

Hạng Quân Văn cũng bị tin tức bất chợt này làm sợ đến ngây người, mới vừa rồi còn nghĩ muốn biết lão thái quân, hiện tại bà ta đã chết, chết như thế nào? Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Hạng Quân Văn hiện tại muốn biết tất cả những điều này.

Thoáng chốc, tất cả mọi người tụ tập trong viện mà Ngọc phu nhân đã chuẩn bị cho lão thái quân.

Tuy là buổi chiều, ngày vẫn như trước nóng nực, nhưng vì có người chết trong viện mà trở nên có chút âm lãnh.

Thi thể lão thái quân nằm thẳng trên mặt đất, ánh mắt mở thật to, một bộ dạng bất khả tư nghị cùng sợ hãi hoảng hốt, dường như trước khi chết đã nhìn thấy chuyện tình không nên nhìn thấy, hoặc là gặp người gì đó bất khả tư nghị, tóm lại là hết sức khủng bố. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Quý phủ có người chết, Hạng Trị Chung đã sớm thông tri Cẩm thành phủ, lúc này đã có lão đạo khám nghiệm tử thi kinh nghiệm khám nghiệm lão thái quân, cẩn thận kiểm tra toàn bộ, lão đạo nhủ mảy, “Không có dấu vết trúng độc, cũng không có miệng vết thương. Chỉ có thể giải phẫu. ....”

Thời điểm nói ra lời này, lão đạo khám nghiệm tử thi nhìn về phía Hạng Trị Chung. Đến lúc này, Hạng Trị Chung có chút khó xử. Nếu lão thái quân là người bình thường, để điều tra rõ chân tướng, giải phẫu tử thi là chuyện rất bình thường. Nhưng mà lão thái quân là ngoại tổ mẫu của Phụng Cửu, chuyện này chỉ có thể chờ Phụng Cửu quyết định.

“Hết thầy dựa theo lời người nói!”

Sau khi Phụng Cửu mở miệng nói, lão đạo kia nhìn về phía Phụng Cửu. Thái Bình quận chúa hôn sự đã sớm truyền khắp Cẩm thành, nay khi nhìn thấy vị hôn phu của Hạng Quân Văn, thiên hạ đệ nhất mỹ nam Phụng Cửu, ngay cả lão đạo khám nghiệm tử thi là nam nhân cũng có chút thò không thông.

Có được sự chấp thuận của Phụng Cửu, lão đạo sai người nâng lão thái quân tiến vào một phòng trống, mọi người lại đợi thật lâu, lão đạo mới một mòi đi ra.

“Nội tạng không có vấn đề, chỉ bị dọa đến chết.”

Tục ngữ có nói “dọa đến chết”, lão đạo này trước kia cũng đã từng thấy qua ví dụ như thế, cho nên đối với nguyên nhân cái chết của lão thái quân hết sức khẳng định.

Dọa đến chết? Người sống bị hù chết? Đây là có chuyện gì? Trong phủ tướng quân chẳng lẽ có hồng thủy mãnh thú hay sao?

Chuyện lão thái quân Bàn Long thành chết bất đắc kỳ tử trong phủ tướng quân không bao lâu thì lọt vào tai Công Tôn Nam, vừa nghe tin tức này, hắn trực tiếp từ long ý lên nhảy dựng lên. Nếu chết một lão gia thái thái bình thường, hoàn hảo, không có chuyện gì, nhưng cổ tinh người nọ là Phụng Cửu ngoại tổ mẫu, lại chết trong phủ đại tướng quân của Thương Nguyệt quốc, chuyện này thì lớn!

Lấy tính tình đa nghi của Công Tôn Nam, đối với chuyện này làm rất nhiều loại giả thiết. Hắn thậm chí hoài nghi Phụng Cửu vì dâm ý không muốn mất hai năm quỹ sắt, cho nên mới đạo diễn ra chuyện như vậy, vu oan Thương Nguyệt quốc, mục đích đúng là muốn thu hồi đồng sắt kia. Chỉ là, Phụng Cửu nếu thực như thế, tốt hơn là nên chờ đến khi hắn mở tiệc chiêu đãi lão thái quân trong cung rồi động thủ, tất yếu âm mưu ở trong phủ tướng quân làm chi!

Công Tôn Nam đoán không ra âm mưu trong chuyện này, nhưng trực giác nói cho hắn biết, trong chuyện này nhất định có điều gì đó mờ ám.

So với Công Tôn Nam, Triệu Mạn khi nghe đến tin tức này thì càng lo lắng cho Hạng Quân Văn.

Lão thái quân chết quá mức kỳ quái, Phụng Cửu có thể hay không vì vậy mà cùng Thương Nguyệt quốc đối địch? Nếu là địch, đây chẳng phải Hạng Trị Chung cùng Phụng Cửu cha vợ con rể phải chạm mặt nhau trên chiến trường? Vậy Hạng Quân Văn bị kẹp ở giữa, không phải là rất khó xử? Nếu thật sự là người Thương Nguyệt quốc làm, cũng phải chấp nhận hậu quả, vạn nhất là quốc gia khác châm ngòi ly gián, đây quả thực muốn hai người bọn họ lưỡng bại câu thương.

Bởi vì cái chết của lão thái quân, phủ tướng quân vốn dĩ vui mừng phải triệt hạ hồng sa đèn lồng, cả phủ một mảnh màu trắng.

Khám nghiệm tử thi cho lão thái quân là một lão đạo kinh nghiệm phong phú, nhưng phán đoán cuối cùng của hắn, Hạng Quân Văn vẫn bán tín bán nghi, không hoàn toàn tin. Lão thái quân rốt cuộc gặp cái gì trong phủ tướng quân? Thế nhưng bị hù dọa đến chết? Điều này thật sự có chút không thể lý giải nổi.

Mà sau khi Hạng Trị Chung thẳng tay thăm vấn những người hầu hạ lão thái quân cùng với những người bà ta mang tới đây, không hề phát hiện có người khả nghi. Đừng nói đến hiện tượng kỳ quái, người kỳ quái, mà ngay cả giấy dựa kêu cứu hay tiếng kêu thảm thiết gì đó, đều không có ai nghe thấy.

Hay là, gặp quỷ?

“Phụng Cửu, ta muốn kiểm tra thể lão thái quân.” Hạng Quân Văn đem Phụng Cửu kéo đến một bên, nàng luôn cảm thấy chuyện không đơn giản như vậy. Lão thái quân vừa đến tướng phủ, buổi sáng hoàn hảo tốt, làm sao chỉ trong vòng nửa ngày đã gặp chuyện!

Phủ tướng quân cũng không phải vườn rau, ai cũng có thể tùy tiện tiến vào, hơn nữa Phụng Cửu thăm dò chung quanh, không có dấu vết của bất kỳ cao thủ nào... Dấu vết, nếu nói là người trong phủ tướng quân làm, cái này cũng không có khả năng, dù sao nha đầu hầu hạ lão thái quân đứng cách đó không xa, nếu thực sự có chuyện gì tại sao mấy nha đầu kia không hề phát giác?

Chuyện này, rất quý dị!

Phụng Cửu đương nhiên biết tiểu thê từ mình muốn làm cái gì, hắn cũng không phản đối, tự mình mang Hạng Quân Văn vào phòng khám nghiệm tử thi.

Trong phòng, lão đạo đang chuẩn bị khâu lại thi thể lão thái quân, vừa xỏ kim, đang muốn bắt đầu, chợt nghe một tiếng “Chậm đã”, sau đó Phụng Cửu cùng Hạng Quân Văn xuất hiện ở trước mặt hắn.

Khi biết Thái Bình quận chúa muốn tự mình khám nghiệm tử thi, sắc mặt lão đạo có chút khó coi, “Quận chúa không tin ta?”

“Không phải!” Biết hành vi mình có thể sẽ làm mất lòng lão đạo, Hạng Quân Văn thật có lỗi cười cười, “Sự tình quá quan trọng, ta không thể không cẩn thận.”

Thấy Hạng Quân Văn khiêm tốn như thế, lão đạo khám nghiệm tử thi mới gạt đầu, để cho Hạng Quân Văn tiến lên.

Lúc này, Hạng Quân Văn cẩn thận đánh giá lão thái quân, nàng chưa nghĩ tới các nàng sẽ gặp mặt nhau trong tình huống như vậy. Đây là một lão nhân vừa qua sáu mươi, hai tán sương trắng, biểu tình dữ tợn, mang theo giấy dựa cùng sự hãi rất lớn.

Không có gì miệng vết thương, điều này có nghĩa bà ta không cùng người khác ra xung đột chân tay, đối phương cũng không dụng khí giới... Hung khí

duy nhất có thể giết chết bà ta chỉ có độc.....

Cẩn thận kiểm tra thi thể lão thái quân, ngay cả nội tạng Hạng Quân Văn đều kiểm tra từng cái, không có buông tha. Thời điểm kiểm tra dạ dày, Hạng Quân Văn ngẩng đầu nhìn lão khám nghiệm tử thi, “Người có kiểm tra dạ dày hay không? Đồ ăn cặn bã trong dạ dày sẽ có manh mối.”

Nghe Hạng Quân Văn nhắc nhở, lão đạo có chút xấu hổ. Xác thực, hắn vừa rồi lực chú ý tập trung vào chuyện lão thái quân bị dọa đến chết, cho nên xem nhẹ dạ dày, điều này thật là một sơ sẩy. Lão đạo vội vàng cầm một cây dao cắt mỏng, đi đến bên cạnh thi thể, thuần thục mở dạ dày ra.

Nếu như đúng theo lời Hạng Quân Văn nói, đồ ăn trong dạ dày lão thái quân vẫn chưa hoàn toàn tiêu hóa, nhờ lão đem tất cả những thứ đó lên bàn khám nghiệm, Hạng Quân Văn cảm ngân châm đem từng thứ từng thứ tách ra. Quả nhiên, sau khi xem lại người, Hạng Quân Văn đã phát hiện sự giống nhau trong đó. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Quận chúa, có phải hay không có cái gì dị thường?” Lão đạo khám nghiệm tử thi thấy vẻ mặt của Hạng Quân Văn ngưng trọng, vội vàng mở miệng hỏi.

“Không có.” Hạng Quân Văn lắc lắc đầu, “Xem ra là ta quá lo lắng!”

Trong cái nhìn chăm chú của lão đạo kia, Hạng Quân Văn cùng Phụng Cửu trở về viện của mình. Đóng cửa lại, Phụng Cửu lệnh cho Phi Sương canh giữ ngoài cửa, chính mình nhìn về phía Hạng Quân Văn, “Nói đi, rốt cuộc làm sao?”

Từ lúc vừa rồi, Phụng Cửu đã phát hiện ra manh mối, chỉ là Hạng Quân Văn không chịu nói ra trước mặt mọi người, hắn cũng không truy vấn, nàng hắn là kiêng kị cái gì.

Biết Phụng Cửu đã nhìn ra vấn đề, Hạng Quân Văn ngẩng đầu, mở lòng bàn tay, trong đó một phiến lá nhỏ tựa như miếng ngũ giác tinh, “Đây là Đọa Lạc Thảo, sinh trưởng trong rừng rậm phương nam ẩm ướt ấm nóng. Sở dĩ kêu Đọa Lạc Thảo, bởi vì khi con người ta ăn nó sẽ vô thanh vô thức tiến vào ảo giác. Ảo giác này có thể là khoái hoạt, có thể là khủng bố, toàn bộ tùy thuộc vào hiệu lệnh của người cho ăn.”

“Ý của nàng là, lão thái quân đã dùng Đọa Lạc Thảo, lại có người cho bà ta chỉ lệnh, có lẽ là một cái chỉ lệnh khủng bố, cho nên lâm vào ảo giác khủng bố kia, bị ảo giác của chính mình hù chết?”

Phụng Cửu lần đầu tiên nghe nói đến Đọa Lạc Thảo, mà biểu tình Hạng Quân Văn lại cực kỳ nghiêm túc, Phụng Cửu biết nàng không có lừa gạt hắn. Không nghĩ tới một phiến lá xanh nho nhỏ, cư nhiên có uy lực như thế.

Hạng Quân Văn nhìn thấy Đọa Lạc Thảo cũng hết sức kinh ngạc, thực vật như thế chỉ có ở Vân Nam nóng ẩm quanh năm mới có. Dựa theo phân bố địa lý của đại lục này, Đọa Lạc Thảo hắc là sinh trưởng ở phía Nam Dục Nhân quốc, như vậy, chuyện này cùng Dục Nhân quốc có quan hệ?

Hạng Quân Văn đem phân tích của mình nói cho Phụng Cửu, cùng với ý nghĩ của hắc hắc không mưu mà hợp. Từ lúc Hạng Quân Văn nói Đọa Lạc Thảo sinh trưởng trong rừng rậm nóng ẩm, Phụng Cửu đã nghĩ âm mưu lần này đến từ Dục Nhân quốc. Nói như thế, rốt cuộc đó là ai? Là vẫn người vẫn coi đệ đệ là kẻ thù Nguyên Khê, hay là lão hoàng đế lo lắng hắc hắc sẽ chiếm ngôi của con mình Bách Lý Thái Vi?

“Nguyên Khê? Bách Lý Thái Vi?”

Hạng Quân Văn lúc này mày cũng nhíu lại, hai người này cùng Phụng Cửu hận thù sâu xa, tính ra khả năng là do bọn họ cũng rất lớn. Hơn nữa chuyện này còn liên lụy đến Hạng Trị Chung, lúc trước Bách Lý Thái Vi còn phái người ám sát Hạng Trị Chung, trong lòng nhất định hết sức oán hận Hạng Trị Chung phản bội Thái tử....

“Chúng ta phải làm sao? Phải về Bàn Long thành sao?”

Đối với ngày đầu tiên sau khi tân hôn xảy ra chuyện như vậy, tân nương Hạng Quân Văn này thế nào cũng không cao hứng được. Hôn sự của mình bị người ta tính kế thành âm mưu, không tìm được người phía sau màn làm chủ, nàng sẽ không-bỏ-qua!

Bởi vì chuyện của lão thái quân, Phụng Cửu rất áy náy. Vốn dĩ muốn cho Hạng Quân Văn một hôn lễ độc nhất vô nhị, hai người đi dạo xung quanh, chậm rãi trở về Bàn Long thành, ai mà biết sẽ phát sinh chuyện như vậy. Chuyện này, thật đúng là không tốt.

“Chúng ta trước hết chờ ở chỗ này.”

Phụng Cửu nắm thắt lưng Hạng Quân Văn, nhẹ nhàng ôm nàng. “Văn Văn, thực xin lỗi, xảy ra chuyện như vậy, là ta không dự liệu được!”

“Đây không phải là lỗi của chàng! Thật đó!” Biết được Phụng Cửu cảm thấy thua thiệt, Hạng Quân Văn vội vàng đánh gãy ý nghĩ như vậy của hắc hắc, “Có thể coi là xui xẻo, nên tìm người phía sau cái màn này! Chẳng những tính kế chúng ta, ngay cả phủ tướng quân cũng coi bị trúng kế, tâm địa thật sự quá ác độc!”

Nghĩ đến bởi vì chính mình cùng Phụng Cửu mà liên lụy Hạng Trị Chung, Hạng Quân Văn trong lòng tức giận không thôi. Lão thái quân chết ở phủ đại tướng quân Thương Nguyệt quốc, chuyện này nếu bị người khuếch đại ra ngoài, không chừng sẽ còn nói như thế nào!

Hạng Quân Văn lo lắng cũng không phải dư thừa, cho dù bọn họ muốn giấu diếm chuyện tình lão thái quân, Cẩm thành ngày hôm sau vẫn đồn đãi đến ồn ào huyền ảo.

Vốn dĩ đối với hôn sự này, bách tính có thái độ chờ mong cùng chúc phúc, nhưng hiện tại lại xảy ra chuyện như vậy, cộng thêm một số người gây sóng

gió, dư luận trong thành toàn bộ bàn tán xôn xao.

Dân chúng bát quái trời đất, lực lượng là vô cùng. Có người bắt đầu nói lên thân thể Phụng Cửu, đồn đãi ở trong Bàn Long thành lão thái quân cùng Phụng Cửu quan hệ lưỡng cực, rồi đến mối quan hệ giữa Phụng Cửu cùng mấy hoàng huynh ngoài cười trong không cười, cộng thêm đối với tiểu thúc nhìn chăm chăm Bách Lý Thái Vi. . . . . Mọi chuyện không cần thiết đều trực tiếp bị người quảng lên mặt bàn mà nói.

Dưới sự khuyếch đại của lòng người, tất cả mọi người cảm thấy, chuyện này là do Phụng Cửu cùng Hạng Trị Chung liên thủ gây ra.

Lão thái quân không chịu giao quyền, Phụng Cửu tuổi tác đã lớn, hai người mâu thuẫn xung đột trực tiếp giết chết lão thái quân. Ở Bàn Long thành, Phụng Cửu ra tay không được, đúng dịp có cơ hội là đại hôn, đem lão thái quân lừa đến phủ tướng quân, nhờ Hạng Trị Chung ra tay, như thế Phụng Cửu hoàn toàn thoát khỏi hiểm nguy ——

Khi tin tức này rơi vào tay Hạng Quân Văn, con người xinh đẹp của nàng lập tức nhiễm lên một tầng ý tứ khó nói.

“Dụ Tịnh, đi thăm dò tin tức này là do ai đồn ra. Trực tiếp bắt người này mang đến đây cho ta!”

Chỉ trong vòng một ngày, lời đồn đãi truyền thành như thế, không phải có người ác ý thì là cái gì! Hạng Quân Văn hiện tại có chút lo lắng tình cảnh của Phụng Cửu cùng Hạng Trị Chung, tuy rằng chuyện này không thể mang đến bất kỳ tổn thương đáng kể nào cho hai người đó, nhưng mà nàng tổng cảm giác có một cao nhân đứng đằng sau chỉ đạo hết thảy, để đạt được mục đích không ai biết.

Như vậy, rốt cuộc là ai làm chứ? Tại sao phải làm như vậy, mục đích là cái gì?

Vấn đề này quá nhiều Hạng Quân Văn, khiến nàng trăm tư khó giải. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Dụ Tịnh đã từ chỗ Triệu Mạn biết thân phận của Hạng Quân Văn, mặc dù có chút bất khả tư nghị, nhưng đối với Hạng Quân Văn ngược lại cung kính, giống như đối với Triệu Mạn.

Nhờ có lực lượng Hắc Bạch Sát, Dụ Tịnh rất nhanh tra được năm nguồn gốc của lời đồn, chỉ là thời điểm hấn mò đến nơi, năm người này đều đã bị diệt khẩu, một đao mất mạng, manh mối cũng như thế bị chặt đứt, như trước thủy chung mờ mịt.

Khi Hạng Quân Văn nghe được tin tức, càng thêm xác định ý tưởng trong lòng mình, toàn bộ chuyện này không phải ngẫu nhiên, mà là có người ở sau lưng mưu toan.

Ngay lúc nàng xác định lão thái quân dùng Đọa Lạc Thảo, cộng thêm có người thao túng cho nên mới bị hù chết, một nha đầu đi theo lão thái quân đến đây đột nhiên trúng độc tử vong, không hề có dấu vết, không có bất kỳ manh mối nào, cực kỳ sạch sẽ, làm cho không có người nào có thể nói cái gì.

“Thật là bọn họ sao? Vậy bước tiếp theo bọn họ muốn làm cái gì?”

Phụng Cửu vừa vào cửa, liền nhìn thấy Hạng Quân Văn vừa viết vừa vẽ vừa tự làm bầm ở bên cạnh bàn học, đi vào mới phát hiện Hạng Quân Văn vẽ trên giấy một quan hệ đồ, thì ra nàng luôn nắm chắc mấy tin tức này. Nghĩ đến tân hôn còn chưa có thể giới riêng của hai người, thì đã một Hạng Quân Văn vì hấn lo lắng, Phụng Cửu trong lòng thật không dễ chịu.

“Chàng đã trở lại!”

Ngẩng đầu nhìn Phụng Cửu, Hạng Quân Văn cười ngọt ngào, một mối trên mặt cũng trở thành hư không, hé ra nụ cười sáng lạn với Phụng Cửu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 94: Rời khỏi Cẩm thành

“Ừ! Ta đã trở về!” Hạng Quân Văn tươi cười, giống như ánh nắng mùa xuân vượt lên lòng Phụng Cửu giữa mùa đông giá rét. Nghĩ đến những chuyện xảy ra trong thời gian vừa qua, Phụng Cửu cũng có chút áy náy. “Văn Văn, ta giới thiệu một người cho nàng!”

Nghe Phụng Cửu nói như vậy, Hạng Quân Văn mới phát hiện ngoại trừ Phụng Cửu bước vào, còn có một người nàng không ngờ đến —— Bách Lý Giao. Phụng Cửu vì sao mang Bách Lý Giao đến đây? Dấu chấm hỏi trực tiếp xuất hiện trong mắt Hạng Quân Văn.

“Bách Lý Giao, sư đệ của ta, nàng đã thấy qua.”

“Hạng Quân Văn, tẩu tử của ngươi!”

Hạng Quân Văn từng lấy rất nhiều thân phận gặp qua Bách Lý Giao, lúc này vừa nghe Phụng Cửu nói đại danh鼎鼎鼎鼎 Hi Quận Vương lại là sư đệ của hấn, Hạng Quân Văn hết sức giật mình, nhưng vẫn duy trì biểu hiện ôn hoà, hữu lễ cảm tạ lễ vật tân hôn của Bách Lý Giao.

“Cám ơn lễ vật của ngài! Kim châu rất được, ta rất thích!”

“Tàu tử thích là tốt rồi!”

Biết tiểu nương tử vẫn còn hoang mang, Phụng Cửu mời Bách Lý Giao ngồi xuống, lại ôm Hạng Quân Văn, “Văn Văn, ta muốn trở về!”

“Quay lại Bàn Long thành?”

Đối với Phụng Cửu đột nhiên quyết định, Hạng Quân Văn cảm giác có chút ngoài ý muốn, nhưng mà hắn nói như vậy nhất định Bàn Long thành đã xảy ra chuyện gì. Hắn là, cùng cái chết của lão thái quân có liên quan! (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Chẳng lẽ có người lấy chuyện này gây sóng gió? Chỉ là thời gian quá ngắn ngủi, một lần đi Bàn Long thành cho dù thiên lý mã cũng phải mất mấy ngày lộ trình, người trong Bàn Long thành làm sao nhanh như vậy đã biết lão thái quân đã qua đời? Hoặc là, chuyện này vốn chính là một âm mưu, phụ tử Phụng Trường Minh cùng Phụng Hi ở Bàn Long Thành cũng có phần tham gia?

Trong chốc lát, Hạng Quân Văn trong đầu biến chuyển rất nhiều ý tưởng, thời điểm đối diện với Phụng Cửu, hắn đã đọc được tâm tư của nàng, nữ nhân của hắn quả nhiên thông minh.

“Thánh chỉ của Nguyên Khuê đã đến Bàn Long thành, Phụng Trường Minh là chủ mới của Bàn Long Thành.”

Phụng Cửu nói như vậy, Hạng Quân Văn hoàn toàn hiểu rõ. Thì ra bọn họ đoán không sai, lão thái quân qua đời cùng Nguyên Khê có liên quan, chỉ là không ngờ Phụng Trường Minh cùng Nguyên Khê cũng nhúng tay, thật không biết Phụng Trường Minh đạo làm con thế nào, đây chính là nợ ruột hắn!

“Được, ta với chàng cùng nhau trở về!”

Hạng Quân Văn nắm chặt tay Phụng Cửu, vẻ mặt kiên định. Phụng Cửu đi đâu, nàng tự nhiên muốn phu xướng phụ tùy đi theo hắn. Huống chi để cho Phụng Cửu một mình đi Bàn Long thành, Hạng Quân Văn thế nào cũng không yên tâm. Đi nhiều người một chút giúp đỡ nhau!

Từng động tác của Hạng Quân Văn cùng Phụng Cửu dừng trong mắt Bách Lý Giao, hắn đối với tiểu tử này có nhận thức nhất định. Phúc họa cùng chịu? Ngược lại là một thể tử rất tốt!

Mà Phụng Cửu thấy Hạng Quân Văn không chút do dự đáp ứng sẽ đi cùng hắn, trong lòng đương nhiên cũng cao hứng. Nói thật, tân hôn vốn dĩ là chuyện tình hạnh phúc ngọt ngào bao nhiêu, lại bị lão thái quân chết quấy rầy, hiện tại Bàn Long thành lại xảy ra rắc rối, nếu không phải chuyện xảy ra đột nhiên, hắn không muốn khiến Hạng Quân Văn đi theo mình chịu khổ.

Vốn dĩ hắn muốn Hạng Quân Văn lưu lại Cẩm thành, không rõ Nguyên Khê chuẩn bị cái gì để đối phó với nàng, để nàng ở lại phủ tướng quân mới là an toàn nhất. Nhưng mà nàng đã nói thẳng sẽ cùng hắn, tình phu thể như thế làm sao không khiến cho Phụng Cửu cảm động! Bất quá, cảm động thì cảm động, hắn cũng không muốn mang theo Hạng Quân Văn.

“Văn Văn, kỳ thật không có đại sự gì, Phụng Hi muốn khống chế Bàn Long thành, hắn vẫn còn non một chút. Nàng ở tại chỗ này ta mới yên tâm!”, Thuyền cần thận mới chạy được vạn dặm, Phụng Cửu nay mới uy hiếp Hạng Quân Văn, nếu nàng có chuyện không hay xảy ra, Phụng Cửu không dám cam đoan chính mình sẽ biến thành cái dạng gì.

Dù cho Phụng Cửu xác định bản thân có năng lực bảo hộ Hạng Quân Văn, nhưng phạm sự tình đều có vạn nhất, Phụng Cửu không ngờ nổi “vạn nhất” này.

Thấy mình bị Phụng Cửu “ngăn cách” ở bên ngoài, Hạng Quân Văn có chút mất hứng, lập tức kéo tay Phụng Cửu không buông, “Ta mặc kệ! Chàng phải mang theo ta! Chàng đi đâu ta đi đó! Chàng dám để lại một mình ta, ta không chấp nhận!”

Hạng Quân Văn bộ dạng “vô lại” khiến cho Bách Lý Giao nở nụ cười, “Sur huynh, hay là mang theo tiểu tử đi! Vạn nhất nàng vụng trộm chạy tới, ngài không phải càng lo lắng sao?”

Nghe Bách Lý Giao nói thế, Phụng Cửu đương nhiên đã nghĩ tới, cúi đầu, lại nhìn thấy bộ dáng Hạng Quân Văn hết sức quật cường, Phụng Cửu thờ dài, bàn tay to bao lấy tay Hạng Quân Văn.

“Ta vốn dĩ muốn sư đệ sắm vai ta, cùng nàng ở lại phủ tướng quân, để lừa hết bọn thám tử, nàng đã muốn cùng với ta, thì cứ vậy đi! Chỉ là, không có ai sắm vai nàng, ta lo lắng chuyện này sẽ bị tiết lộ.”

Thì ra Phụng Cửu mang Bách Lý Giao đến đây là vị cố này! Hiện tại Hạng Quân Văn có chút hiểu được, vì sao mỗi lần có chuyện phiền phức, Phụng Cửu đều đem vấn đề quảng cho Bách Lý Giao, còn tưởng rằng Phụng Cửu trêu chọc hắn, ai ngờ bọn họ là sư huynh đệ. Xem ra, trình độ của Bách Lý Giao phải đạt tới mức độ kinh người nào đó!

Phụng Cửu nói, cũng là một chuyện thật phiền toái. Khiến cho ai đến thay thế mình đây chứ? Hạng Quân Văn cắn môi, đôi mi thanh tú nhú lại. Nàng đang suy nghĩ, một thanh âm dịu dàng nhẹ nhàng truyền đến, “Ta nguyện ý giúp các ngài!”

Người nói chuyện là Lạc Tuyết, xác thực mà nói, là Công Tôn Lan Tịch. Nàng vô ý nghe được hai câu cuối cùng của Phụng Cửu cùng Hạng Quân

Văn, tuy rằng không biết rốt cuộc là sự tình gì, trực giác nói cho Công Tôn Lan Tịch biết Hạng Quân Văn đang gặp phiền toái. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Đối với Hạng Quân Văn, Công Tôn Lan Tịch phi thường bội phục. Chưa nói đến Hạng Quân Văn tài hoa, chỉ riêng việc có thể từ trong hoàng cung quang minh chính đại đem người mang ra ngoài, phần khí phách này, phần gan dạ sáng suốt này, Công Tôn Lan Tịch cảm thấy mặc cảm. Ngay ngày hôm qua, Đông Trùng đã bình an đến phủ tướng quân, chủ tớ đoàn tụ, Công Tôn Lan Tịch không biết làm sao cảm tạ Hạng Quân Văn.

Nay, Hạng Quân Văn có chuyện khó xử, Công Tôn Lan Tịch vốn dĩ chính là một nữ tử trượng nghĩa, tự nhiên muốn cảm tạ người ta, cho nên trực tiếp lên tiếng đề nghị, nàng muốn giúp Hạng Quân Văn một phen!

Hạng Quân Văn võ công không tệ, lại càng không cần phải nói Bách Lý Giao cùng Phượng Cửu là cao thủ, Công Tôn Lan Tịch xuất hiện khi nào, bọn họ hết sức rõ ràng, biết nàng chỉ vô ý đi ngang qua, không hề có ý tứ nghe lén.

“Ngươi?” Bách Lý Giao cao thấp nhìn nhìn Công Tôn Lan Tịch, lúc này Lạc Tuyết còn chân chính còn sắm vai Công Tôn Lan Tịch trong cung, vị công chúa trước mặt một thân nô tỳ của Hạng Quân Văn.

“Ngươi không phải là tỳ nữ bên người tẩu tử hay sao? Ngươi sắm vai tẩu tử cũng không phải không được, chỉ là một tỳ nữ quen thuộc bên người tẩu tử, đột nhiên biến mất, sẽ khiến cho người ta hoài nghi?”

Bách Lý Giao nói cũng có lý, Công Tôn Lan Tịch suy nghĩ một lát, ngừng đầu, “Việc này giải quyết không khó, chúng ta thông báo nàng nhiễm bệnh, phải cách ly vài ngày, cũng sẽ không có người hoài nghi. Chờ hai ngày nữa Lạc Tuyết trở về, nói thẳng hết bệnh rồi, không có người để ý đâu.”

Công Tôn Lan Tịch nói ra đem Bách Lý Giao đầu óc choáng váng, chờ Hạng Quân Văn giải thích thân phận Công Tôn Lan Tịch, Bách Lý Giao mới hiểu được, sắc mặt cũng trở nên lãnh liệt.

“Nàng họ Công Tôn, là hoàng thất công chúa, sao có thể tin!”

Lời của Bách Lý Giao, đâm vào lòng Công Tôn Lan Tịch một trận ủy khuất. Bọn họ muốn làm cái gì nàng không rõ, chỉ một lòng muốn giúp Hạng Quân Văn mà thôi, lại bị người ta hiểu lầm, nóng giận lập tức lên, “Ta sẽ không hại Quân Văn! Văn Văn đã cứu ta cùng thị nữ của ta, ta không phải là người lấy oán trả ơn!”

Bởi vì tức giận cộng thêm phần nộ, mắt hạnh của Công Tôn Lan Tịch nhiễm lên một tầng lửa giận. Bách Lý Giao nàng nhận ra, là Hi Quận Vương Chu Liên quốc, hân thù nhưng nói nàng như vậy, nghi ngờ nhân phẩm của nàng, thật sự là đáng giận!

“Nếu nói theo ngươi như vậy, ngươi là Quận Vương Chu Liên quốc, chẳng phải là càng không thể tin!”

Bị tiểu cô nương phản bác, quả hạch đào trong tay Bách Lý Giao nhất nhất dừng chuyển động, nở nụ cười lạnh. “Tình cảm của ta cùng Phượng Cửu, há là ngươi có thể châm ngòi!”

“Ngươi!” Thái độ đối với người, cùng ngữ điệu của hắn, cùng với thần thái ánh mắt, thấy thế nào cũng chán ghét.

Thấy hai người châm chọc lẫn nhau, mắt to mắt nhỏ trừng nhau, Hạng Quân Văn vội vàng đứng ra giải vây. Bách Lý Giao là sư đệ Phượng Cửu, thời gian Công Tôn Lan Tịch cùng nàng ở chung tuy chưa được bao lâu, nhưng nàng biết vị tứ công chúa này một chút kiêu ngạo cũng không có, làm người rất có khí chất, Hạng Quân Văn cũng không hy vọng hai người này quan hệ nào loạn.

“Lan Tịch, hẳn chính là hơi mạnh miệng, người cũng rất tốt, giúp ta cùng Phượng Cửu rất nhiều lần.”

Hạng Quân Văn kéo tay Công Tôn Lan Tịch, thái độ hoà hảo, sau đó lại trừng mắt nhìn Bách Lý Giao một cái, “Lan Tịch là hảo tỷ muội của ta, ngươi nếu khi dễ nàng, chính là khi dễ ta! Ngươi khi dễ ta, Phượng Cửu sẽ giúp ta báo thù!”

Hạng Quân Văn vốn nghiêm trang, nhưng thời điểm nàng nói ra lời này, có pha chút đắc ý khôi hài. Nhìn hai người bọn họ quan hệ rất tốt, Bách Lý Giao bĩu môi, không nói thêm cái gì, “Nếu ngươi cùng sư huynh không phản đối, ta cũng sẽ không phản đối.”

Bách Lý Giao nhượng bộ, Công Tôn Lan Tịch cũng không để bụng, ngược lại hết sức chân thành nhìn về phía Phượng Cửu cùng Hạng Quân Văn, “Là ngươi đem ta ra khỏi địa phương ăn thịt người kia, hiện tại các ngươi có cần, có chuyện khó khăn, ta đều nguyện ý giúp ngươi! Quân Văn, tin tưởng ta!”

Điều này ước chừng cũng là biện pháp thích ứng nhất lúc này. Hạng Quân Văn nghĩ nghĩ, cùng Phượng Cửu trao đổi ánh mắt, cuối cùng gật đầu đáp ứng, đem chuyện tất cả mọi chuyện nói cho Công Tôn Lan Tịch.

“Thì ra là như thế!” Hạng Quân Văn gần đây gặp quá nhiều phiền toái, Công Tôn Lan Tịch đã sớm nghe đồn, cũng vì nàng sốt ruột chỉ không biết làm sao giúp được Hạng Quân Văn. Hiện tại, đây là một biện pháp tốt!

“Quân Văn, đem ta dịch dung thành ngươi, để cho ta thay thế ngươi đi! Ngươi yên tâm, hành động của ta không tệ lắm, có Hi Quận Vương phối hợp, sẽ không bại lộ đâu.”

Công Tôn Lan Tịch tuy rằng không xinh đẹp, nhưng mà rõ ràng là một con người lưu loát, nàng mất mẹ từ sớm, ở trong cung không có ai bảo hộ mà lớn lên, cũng là một con người biết ẩn nhẫn, biết diễn để sống. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Nghĩ vậy, Hạng Quân Văn gật gù đầu, “Lan Tịch, vậy làm phiền người rồi!”

Chuẩn bị cả một ngày trời, Hạng Quân Văn cùng Phụng Cửu dịch dung sau đó rời khỏi Cẩm thành. Vì lấy giả đánh tráo, Phụng Cửu để lại Phi Sương bên người Bách Lý Giao, hiện tại ở lại phủ tướng quân là Bách Lý Giao cùng Công Tôn Lan Tịch đã dịch dung.

Trên đường, Hạng Quân Văn cùng Phụng Cửu giả dạng thành đôi vợ chồng bình thường, không thể không nói nhân khí trên người, cho dù mặc áo tang vải thô, nhìn cũng không giống người thường. Hoàn hảo thuật dịch dung của Hạng Quân Văn không tệ, mạnh tay đem ánh mắt Phụng Cửu dùng thuốc dán che khuất, cộng thêm Phụng Cửu thu liễm một ít, cho nên mới khó có người nhận ra.

“Có mệt hay không?” Đi gấp sáu ngày đêm, hai người đã đến biên cảnh Thương Nguyệt quốc. Cả dọc đường đi không ngừng nghỉ, hai người đều có chút phong trần mệt mỏi. Nhìn tóc của Hạng Quân Văn hơi rối, cùng tro bụi trên mặt, Phụng Cửu rất đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Hoa rơi trong mộng biết bao nhiêu (thượng)

“Hoàn hảo.” Hạng Quân Văn liếm liếm cánh môi hơi khô.

“Còn hai ngày là có thể đến bàn Long thành!” Phụng Cửu đi đến bên Hạng Quân Văn, tay lớn bao trùm lên bàn tay nhỏ bé của nàng đặt trên dây cương, “Nàng vất vả!”

“Ta và chàng là vợ chồng, tự nhiên là muốn phúc họa cùng nhận! Đây mới là bắt đầu thôi! Ta còn muốn cùng chàng cả đời ——”

Đây là lần đầu nàng đi xa ở thế giới này, tuy rằng phải di chuyển liên tục, không có thời gian thưởng thức phong cảnh chung quanh, nhưng biết bao nhiêu cảnh đẹp nàng vẫn thu vào mắt. Bất đồng với Cẩm thành bằng phẳng rộng lớn, càng xuôi nam, đồi núi càng nhiều, cảnh sắc cũng khác nhau rất lớn. Quả nhiên dọc vạt quyền sách không bằng đi vạt dặm đường, tự tại vui sướng trước đây chưa từng trải qua, dù bọn họ một đường phong trần mệt mỏi, tâm tình lại vô thương tự tại.

“Phụng Cửu, ngày đó chàng cùng phụ thân hàn huyên cái gì? Thế nào trở như vậy mới trở về?”

Trong lòng Hạng Quân Văn vẫn còn hoang mang, trước khi đi, Phụng Cửu, Bách Lý Giao cùng Hạng Trị Chung ở trong phòng Hạng Trị Chung ngày ngắn cả ngày, đêm khuya mới trở về, ra về đã thương lượng cái gì, nhưng khi nàng hỏi Phụng Cửu chỉ mỉm cười xoa xoa tóc nàng, cái gì cũng không nói, vì thế liền trở thành một dấu chấm hỏi nho nhỏ, luôn cứ quanh quẩn trong lòng nàng.

“Nàng muốn biết?”

Phụng Cửu đưa nước cho Hạng Quân Văn nhuận môi, nhìn đôi môi khô tái kia gấp nước trở nên mềm mại hồng nhuận, giống đoá hoa dưới cơn mưa, Phụng Cửu nghiêng người hôn Hạng Quân Văn. Đầu lưỡi trên cánh môi của nàng phác họa, cuối cùng một đường thăm dò vào, nhẹ nhàng nhiễu loạn.

Xấu hổ muốn chết —— Hạng Quân Văn đỏ mặt, cách bọn họ không xa chính là người còn có khách điểm, Phụng Cửu “Hết sức lỏng lẻo” như thế, sợ là đã bị người ta nhìn rồi. Hạng Quân Văn vừa định đẩy Phụng Cửu ra, hần đã tự giác rời đi, ánh mắt tập trung trên hai má phi hồng của Hạng Quân Văn.

“Chờ nàng sinh cho ta đứa nhỏ, ta sẽ nói cho nàng biết!”

Nói xong, Phụng Cửu cười lớn, giơ roi giục ngựa, chạy lên phía trước, “Đây bí mật của các nam nhân, nữ nhân mọi nhà cũng không cần biết!”

Phụng Cửu băng quơ tránh khéo như vậy nhưng Hạng Quân Văn biết bọn họ nhất định đã thương lượng cái gì, hần nhẹ nhàng băng quơ như thế, bắt quá là đem mọi chuyện chôn vùi, không muốn cho nàng biết. Thôi, nếu đây là bí mật của bọn hần, nàng sẽ không hỏi nhiều! Tóm lại, Phụng Cửu cùng Hạng Trị Chung chắc chắn sẽ không làm tổn hại nàng, điểm ấy Hạng Quân Văn hết sức rõ ràng.

Hai ngày sau, Hạng Quân Văn rốt cục thấy được Bàn Long thành nơi Phụng Cửu sống từ nhỏ đến lớn. Nói là thành, xác thực nói là trạm kiểm soát giữa Thương Nguyệt quốc cùng Dục Nhân quốc, địa thế hiểm yếu, là vùng binh mã giao tranh. Mà Bàn Long thành ở trong tay Phụng Cửu trở nên bất khả xâm phạm. Dù còn cách khá xa, Hạng Quân Văn vẫn thấy được tường thành rắn chắc sừng sững, toàn bộ là dùng thép đúc thành! (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Rất xa, thiết tường dưới ánh mặt trời tan ra hắc sắc nhàn nhạt, nghe nói sau khi Phụng Cửu trưởng thành chuyện thứ nhất chính là giết chết Phạm Đường Hỷ quốc hoàng đế, tạo uy danh, chuyện thứ hai chính là đúc Bàn Long thành. Khi đó hần bắt quá cũng chỉ mới mười mấy tuổi. ....

Phụng Cửu không cùng Hạng Quân Văn vào Bàn Long thành, mà dẫn nàng đến căn cứ bí mật của hần —— Đào Hoa Ổ.

Đào Hoa Ổ ẩn trong núi non trùng điệp, hoàn toàn ngăn cách với thế giới bên ngoài. Du hành một ngày một đêm, lại xuống ngựa đi nửa ngày, Hạng

Quân Văn rất cục gặp được địa phương Phụng Cửu luôn nói đến.

Bốn phía là núi, dưới chân núi là một mảnh hồ xanh biếc, trong hồ một tiểu đảo bất ngờ nhô lên, đỉnh đài lầu các bao quanh bởi hoa viên vô tận, một khúc cầu gỗ uốn lượn nối giữ tiểu đảo và bờ hồ, dưới ánh mặt trời giống như thế ngoại đảo nguyên.

“Đây là chỗ nào?” Hạng Quân Văn vừa đi, một bên sợ hãi than, Phụng Cửu nắm tay nàng chậm rãi mà đi, ngẫu nhiên có gió nhẹ vung đến, đem nước hồ xanh biếc gợn sóng lẫn lẫn, chậm rãi lay động long người.

“Nơi này căn cứ bí mật của ta, ta trong lúc vô ý phát hiện, liền đem nơi này địa bàn của mình.”

Hạng Quân Văn thích nơi này, Phụng Cửu thật cao hứng. Hắn đã sớm muốn mang Hạng Quân Văn đến nơi mình sinh trưởng, bao gồm cả địa phương mình ẩn nấp. Đọc theo một khúc cầu gỗ, Phụng Cửu kể Hạng Quân Văn nghe về mình thời thơ ấu thiếu niên, một vài chuyện tình khoái hoạt khiến cho tâm tình Hạng Quân Văn mấy ngày liên tiếp buộc chặt thả lỏng rất nhiều.

Thăng đến trên đảo, một nam tử tứ tuần xuất hiện trước mặt Phụng Cửu, “Bái kiến thiếu chủ, bái kiến thiếu chủ phụ nhân!”

“Tiêu thúc!” Phụng Cửu gật đầu, Tiêu thúc ở phía trước dẫn đường, dẫn Phụng Cửu cùng Hạng Quân Văn tiến vào Đào Hoa Ổ.

Vừa rồi chỉ là xem xa xa, lúc này đi vào bên trong, Hạng Quân Văn mới phát hiện Đào Hoa Ổ này, không một chỗ không xa hoa, không một chỗ không đặc ý, mà ngay cả phi điều điêu khắc trên lan can đều trông rất sống động.

Trên đảo, ngoại trừ Tiêu thúc, còn có Tiêu thẩm cùng với A Triệu là nhi tử bọn họ. Ba người đều là gia nô Phụng Cửu, tuy rằng trăm việc ít lời, nhưng đối với Phụng Cửu rất trung thành và tận tâm, Đào Hoa Ổ vẫn luôn do bọn họ xử lý.

Rửa mặt sạch sẽ chải đầu xong, Tiêu thẩm cười híp mắt chuẩn bị một bàn thức ăn tối phong phú rồi lặng lẽ lui ra, chỉ để lại hai người Phụng Cửu cùng Hạng Quân Văn.

Trên bàn đồ ăn thơm nức, mấy ngày nay vẫn ăn lương khô, Hạng Quân Văn nhìn thấy mỹ thực liền có một loại cảm giác bụng đói kêu vang. “Những thứ này đều là Tiêu thẩm làm?” Hạng Quân Văn bất khả tư nghị nhìn phụ nhân thuần phác ngoài cửa viện đang mang quần áo phơi nắng, cảm thấy nhìn người không thể nhìn tương mạo.

“Ném thử khuê cá hấp đi, đây là món sở trường của Tiêu thẩm.” Phụng Cửu đem bong bóng cá đặt vào trong bát Hạng Quân Văn, “Đi theo ta nàng chịu khổ! Ăn nhiều một chút mới tốt, phải tâm bồi!”

Lời Phụng Cửu khiến Hạng Quân Văn trong lòng ngọt ngào không thôi, mở miệng ném thử, quả nhiên hương vị rất ngon, vội vàng động đũa, cùng Phụng Cửu chia sẻ mỹ thực.

Chờ hai người ăn uống no đủ, Tiêu thẩm sáng khoái dọn đi, Phụng Cửu cùng Hạng Quân Văn đi đến một tầng đá lớn xem mặt trời chiều.

“Nơi này thật xinh đẹp!”

“Có thích hay không?” Phụng Cửu đem Hạng Quân Văn đặt vào trong lòng, thủ thi bên tai nàng.

“Thích!”

“Vậy chúng ta ở lại chỗ này, có được không?”

“Được! Chờ giải quyết hết chuyện trong Bàn Long thành, chúng ta sẽ đến ở nơi này.”

Nhìn Hạng Quân Văn nghiêng mặt xinh đẹp, Phụng Cửu cầm lấy tay nàng, “Văn Văn, có chuyện ta muốn cùng nàng thương lượng một chút.”

“Chuyện gì?” Từ lúc Phụng Cửu mang mình đến đây, Hạng Quân Văn trong lòng đã cảm thấy có chút khác thường, cũng chờ đến khi Phụng Cửu tự mình nói ra, hiện tại thấy hắn chủ động mở miệng, nàng cũng an tĩnh lại.

“Ta hy vọng nàng có thể ở nơi này chờ ta, Bàn Long thành chuyện tình còn không có xác định, mang nàng đi qua đó, ta sợ không an toàn. Dù sao Bàn Long thành ta quen thuộc nhất, ta một người đi trước đón gió cũng tốt.” (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Thời điểm hắn nói lời này, trong lòng Phụng Cửu có chút do dự lại có chút không yên, sợ Hạng Quân Văn sẽ cự tuyệt. Hắn hiện tại duy nhất không yên lòng chỉ có Hạng Quân Văn, nay Bàn Long thành tình huống phức tạp, mang theo Hạng Quân Văn, hắn một là sợ bản thân mình không dám ra tay, hai là lo lắng bộ dáng hắn thanh tẩy mấy kẻ kia sẽ khiến nàng sợ hãi, dù sao trên tay hắn nhiệm biết bao nhiêu máu tươi đối với hắn không quan trọng, nhưng mà ở trước mặt Hạng Quân Văn, hắn vẫn muốn là một nam nhân hoàn mỹ, không muốn làm sợ nàng.

“Có phải hay không có vấn đề rất khó giải quyết?”

Nghe Phụng Cửu nói như vậy, Hạng Quân Văn ngồi thẳng người, nhìn chăm chăm Phụng Cửu, “Trong thành làm sao? Xảy ra trạng huống gì? Nguy hiểm sao?”

Nàng hỏi liên tiếp, đều là quan tâm an ủi Phụng Cửu, để lại trong lòng hắn một tư vị dịu dàng. Có gia đình, có nương tử, về sau còn có đứa nhỏ, có

thiên địa thuộc về chính bọn họ, đây là một chuyện hạnh phúc tốt cùng.

“Vấn đề không quá lớn, bất quá là một ít việc không thể lường trước được. Chỉ là để ngừa vạn nhất, ta sợ bọn họ chó cùng rứt gấu. Phải biết rằng nàng hiện tại là điểm yếu duy nhất của ta, là người duy nhất ta quan tâm. Ta không muốn nàng xảy ra chuyện. Nàng ở bên cạnh, ta sẽ phân tâm——”

Phượng Cửu bình thần không lay động nói ra nội tâm lo lắng của hắn, hắn không phải chưa từng nghĩ tới lưu một phong thư cho Hạng Quân Văn, chính mình đến Bàn Long thành, nhưng vừa nghĩ tới tính tình Hạng Quân Văn, hay là thẳng thắn nói ra mới tốt. Dù sao bọn họ là vợ chồng, dù hắn là vì Hạng Quân Văn suy nghĩ, cũng nên nghe một chút ý nghĩ của nàng. Nếu thật sự hắn bỏ đi trước, làm nàng miên man suy nghĩ lung tung, hoặc là chạy đến Bàn Long thành, Phượng Cửu càng lo lắng thêm.

Mà Phượng Cửu nói như vậy, Hạng Quân Văn lập tức hiểu rõ trong lòng hắn lo lắng.

Xác thực theo lời hắn nói, Bàn Long thành bây giờ là tình huống nào cũng không rõ ràng, một mình hắn quen đường quen phố, trở về sẽ dễ dàng hơn, cũng không cần cố kỵ, không chỗ nào vướng bận, làm việc thêm thoải mái. Ngược lại nếu hắn mang nàng theo, phải chiếu cố nàng, hắn sẽ phân tâm. Dù cho nàng cũng là cao thủ, nhưng ở hoàn cảnh lạ lẫm, rốt cuộc không thể quen thuộc như Phượng Cửu, nàng không thể để hắn thêm phiền toái.

Hạng Quân Văn từng nếm trải cảm giác bận tâm này, tựa như lúc trước tiến vào Đường Môn, Đường Thuần chính là điểm yếu của nàng, vì muốn cho nàng vượt qua được điểm yếu này, Đường Môn cường môn chính là tổ phụ từng đem nàng và Đường Thuần đồng thời vứt ở một địa phương nguy hiểm, kết quả đương nhiên là thất bại, bởi vì trong lòng lo lắng Đường Thuần, cho nên nhiệm vụ vốn dĩ không khó thế nhưng thất bại, cho nên nàng đã bị trách phạt rất nặng.

Phượng Cửu lần này đi Bàn Long thành, tình huống bên trong khó nói, nếu tùy tiện mang theo nàng, hệ số nguy hiểm sẽ gia tăng bao nhiêu, nàng không nghĩ trở thành gánh nặng cho Phượng Cửu.

“Được, ta không đi theo! Bất quá chàng phải đáp ứng ta, chỉ là đi hỏi thăm tình huống trong thành, suy nghĩ sẽ xử lý chuyện trong thành thế nào, phải cùng ta thương lượng, chúng ta cùng nhau nghĩ biện pháp. Gặp chuyện cần ta hỗ trợ, thì phải gấp gấp truyền tin trở về. Chàng phải bảo trọng!”

Có được Hạng Quân Văn gật đầu, Phượng Cửu rốt cuộc nhẹ nhàng thở ra, đưa tay ôm nàng, cảm tạ lên trán người yêu, “Được! Ta đáp ứng nàng, sẽ bình an trở về!”

Buổi tối, chờ Hạng Quân Văn ngủ, Phượng Cửu đi đến thư phòng. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Thiếu chủ, đây là tin tức trong thành, chỉ chờ người đến động thủ. Bất quá, phía nam tựa hồ đã phái quân đội lại đây, tình huống cụ thể thế nào chưa nắm rõ, dường như có một nhân vật rất lợi hại, người của chúng ta tới gần không được.” Tiêu thúc đem tình huống mới nhất đưa cho Phượng Cửu, chính mình thối lui đến một bên.

Nhìn nội dung tình báo, biểu tình Phượng Cửu cũng không biến hoá, “Thông tri đến người của Thiên Địa Huyền Hoàng chuẩn bị cho tốt, ngày mai nghe hiệu lệnh của ta, đem toàn bộ bắt đến, giết không tha!”

“Tuân lệnh!” Tiêu thúc gật đầu, “Vậy thiếu chủ phụ nhân?”

“Lưu nàng ở chỗ này, có Bát Quái trận cùng các người ở đây, ta yên tâm. Tiêu thúc, bảo vệ nàng cho tốt! Chờ Bàn Long thành yên bình trở lại, nhiều nhất là mười ngày, ta sẽ trở về. Ngày mai ta đi rồi, người đem trận pháp mở ra, như thế thời gian sẽ chậm một chút……”

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 96: Hoa rơi trong mộng biết bao nhiêu (trung)

Nói đến đây, Phượng Cửu nhìn nhìn vào phòng ngủ bên cạnh, khóe miệng lộ ra một nét cười dịu dàng. Đôi mắt Phượng Cửu đầy ắp tình như thế, Tiêu thúc lần đầu tiên nhìn thấy. “Thiếu chủ, người có vẻ rất yêu thiếu phụ nhân! Cho tới bây giờ ta chưa bao giờ thấy người đối với người khác lo lắng như vậy——”

Tiêu thúc đi theo bên người Phượng Cửu miên kỳ lâu nhất, là lão nhân hắn tin nhiệm nhất, cũng chỉ có lão mới có thể cùng hắn đùa giỡn như vậy.

“Nàng là thê tử của ta, là người sẽ làm bạn với ta cả đời. Ta muốn sở hữu nàng, thương nàng, cưng chiều nàng, yêu nàng, bởi vì nàng đáng giá.”

Nhiều năm như vậy đi theo bên người Phượng Cửu, Tiêu thúc chưa từng thấy qua Phượng Cửu để mắt tới nữ nhân nào, chó nói chỉ là động tâm động tình. Dù nghe được tin tức Phượng Cửu đại hôn, Tiêu thúc vẫn chỉ cho rằng Phượng Cửu đến tuổi, cần nữ nhân nói lời tông đường. Nhưng thật không ngờ, Phượng Cửu sẽ đem Hạng Quân Văn đến Đào Hoa Ổ, có thể thấy nữ tử này là người trong lòng Phượng Cửu.

Lúc này nghe Phượng Cửu nói như vậy, ý tứ bảo vệ trong giọng nói hàm xúc nồng hậu như vậy, nội tâm Tiêu thúc càng thêm xác minh. Xem ra, Phượng Cửu thực yêu Hạng Quân Văn!

Một lời của Phụng Cửu trước mặt Tiêu thúc bày tỏ tình cảm của mình, cũng làm cho Tiêu thúc tình tường nhận thức, Hạng Quân Văn không phải là nữ nhân có thể tùy tiện thay thế, đối với nàng, hẳn là nên giống như đối với Phụng Cửu tận tâm tận lực.

“Thiếu chủ, ta biết làm như thế nào.” Tiêu thúc không thừa một chữ trả lời, nhưng Phụng Cửu biết được, hẳn nhất định bảo vệ Hạng Quân Văn thật tốt.

Phụng Cửu nhẹ nhàng bước trở về phòng, vừa đến bên giường thì Hạng Quân Văn quần tới.

“Nàng tỉnh? Ta đánh thức nàng có phải hay không?” Phụng Cửu ôm Hạng Quân Văn, để nàng gối lên vai mình, hôn môi nàng và trán, lấy cảm cảm cọ cọ trên tóc người trong lòng.

“Thiếu chàng, ta ngủ không được.”

Hạng Quân Văn nhu nhu nói, từ lúc cùng Phụng Cửu thành thân, có hẳn bên người nàng an tâm hơn nhiều, tình huống nửa ngủ nửa tỉnh trước kia được cải thiện, dù có xảy ra sự tình gì cũng có thể ngủ ngon đến bình minh.

Vừa rồi nàng nằm một mình, vừa nghĩ tới Phụng Cửu sẽ rời đi, đây là lần đầu tiên sau khi kết hôn hai người bọn họ phải cách biệt, Hạng Quân Văn có chút trần trọc, thẳng đến khi Phụng Cửu trở về tâm tình mới kiên định xuống.

“Tiêu ngốc!” Được Hạng Quân Văn ý lại, là chuyện tình hạnh phúc nhất, cũng làm cho Phụng Cửu càng thêm kiên định, nhất định phải bình định Bàn Long thành sớm một chút, cho nàng một cuộc sống yên ổn.

“Chờ ta xử lý tốt chuyện trong thành, sau đó chỉ cùng nàng ở nơi này. Xuân xem hoa nở, hạ nghe chim hót, thu xem lá đỏ, đông nghe tuyết rơi. Nàng nói có được không?”

Phụng Cửu miêu tả hình ảnh rất đẹp, khoé miệng Hạng Quân Văn mang theo ý cười, hướng vào trong lòng ngực hắn cọ cọ. “Được!”

Một đêm rất nhanh trôi qua, buổi sang sau khi thường thức bữa sáng do Tiêu thẩm chuẩn bị, Hạng Quân Văn cùng Tiêu thúc gấp rút đưa Phụng Cửu đến sườn núi. Hôm nay, thời tiết sáng sủa, vạn dặm không mây, Phụng Cửu đã cỡi Hồng y đặc trưng của hắn, khoác lên người một kiện thanh sam, trên mặt cũng được dịch dung, che lấp dung mạo tuyệt mỹ, cùng người thường không khác là mấy.

“Tiêu thúc, Văn Văn ta nhờ người!” (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Phụng Cửu vén áo dài, trước mặt Tiêu thúc quỳ xuống một gối, một lần cúi đầu này của hắn khiến cho Tiêu thúc hết hồn, miệng nói “Không được”, nghiêng người vội vàng tránh đi, đến bên cạnh kéo Phụng Cửu đứng lên.

“Tiêu thúc, người nghe ta nói hết. Lúc trước, là người đem ta từ trong cung mang ra ngoài, ta không có phụ thân yêu thương, cũng không có mẫu thân chiều chuộng, người với ta mà nói không khác gì phụ huynh. Hôm nay, ta đem ta người quý giá nhất phó thác cho người, cầu người chiếu cố nàng thật tốt, chờ ta trở về.”

“Thiếu chủ!” Phụng Cửu nói rõ ràng như vậy, Tiêu thúc “phịch” một tiếng quỳ gối trước mặt Phụng Cửu, “Xin thiếu chủ yên tâm, có ta ở đây, chắc chắn sẽ bảo hộ thiếu phu nhân chu toàn! Người yên tâm, ta sẽ bảo hộ nàng như bảo hộ hai hạt châu trên mắt của ta!”

Có Tiêu thúc hứa hẹn, Phụng Cửu đi vô cùng an tâm. Đến khi thân ảnh hắn hoàn toàn biến mất, Hạng Quân Văn vẫn còn si ngốc nhìn về hướng hắn ra đi, dường như, dường như Phụng Cửu sẽ lập tức trở về.

“Thiếu phu nhân, chúng ta trở về đi thôi! Trên núi gió lớn! Thiếu chủ nhất định sẽ nhanh chóng trở về!”

Tiêu thúc đứng bên cạnh Hạng Quân Văn, vừa rồi Phụng Cửu cùng Hạng Quân Văn lưu luyến chia tay hắn nhìn thấy rất rõ ràng, dù mới ở chung với nàng không lâu, nhưng một nữ tử có thể khiến cho thiếu chủ nhà mình động tâm, Tiêu thúc tin chắc nàng không giống như nữ nhân yếu ớt bình thường khác.

“Mấy ngày nay phải phiền toái Tiêu thúc Tiêu thẩm!” Hạng Quân Văn mỉm cười nhìn về phía Tiêu thúc.

“Thiếu phu nhân, người quá khách khí! Đây là ta phải làm!”

“Tiêu thúc, người là trưởng bối, thì cùng Phụng Cửu giống nhau kêu tên của ta đi!”

“Không được! Người là thiếu phu nhân, thì vĩnh viễn là thiếu phu nhân!”

Tiêu thúc ngoan cố thật giống hòn đá trên đảo nhỏ, cứng rắn không thể lay chuyển, Hạng Quân Văn không thuyết phục được hắn, đành phải nhận xưng hô như thế.

Chờ Hạng Quân Văn trở về đảo, Tiêu thúc cùng A Triệu đem Bát Quái trận mở ra, nhất thời trong hồ sương mù mênh mông, sương mù dày đặc chặt chẽ bao vây tiêu đảo, từ ngoài nhìn vào căn bản không thể thấy được gì, chỉ có trên đảo trời vẫn xanh, như trước âm áp sáng sủa.

Làm tốt hết thầy, Tiêu thúc cuối cùng nhẹ nhàng thở ra. Hiện tại chỉ còn chờ tin tức của Phụng Cửu, chờ hết thầy thuận lợi mười ngày sau hắn sẽ trở về.

Ngày trôi qua không có Phụng Cửu, Hạng Quân Văn ngoại trừ ở thư phòng đọc sách chính là bồi Tiêu thăm làm việc nhà. Tuy nhiều lúc Tiêu thăm sẽ không để cho nàng hỗ trợ, nhưng Hạng Quân ở bên cạnh hay nói chuyện Tiêu thăm rất thích. Vài ngày ở chung, Tiêu thăm đã đem Hạng Quân Văn yêu thương như chính khuê nữ của mình.

“Phu nhân, vết bớt trên mặt người mấy ngày nay có vẻ phai nhạt bớt đi rất nhiều.” Tiêu thăm một bên câu cá, một bên ngắm nhìn Hạng Quân Văn hồi lâu liền phát hiện, “Lúc trước nó đỏ tươi gai mắt, hôm nay xem, ngược lại mờ nhạt đi rất nhiều rồi!”

Hạng Quân Văn trước giờ vẫn không để ý, cúi đầu xem hình ảnh chính mình trong nước, quả thật vết bớt đã nhạt đi nhiều, chẳng lẽ có chuyện gì hay sao? Hạng Quân Văn chạm vào mặt mình, xem trái xem phải, thủy chung không phát hiện manh mối gì.

“Phu nhân không có vết bớt thật là xinh đẹp hơn đó!”

Xem bộ dáng Hạng Quân Văn, biết nữ nhân không ai không thương tiếc dung mạo của mình, Tiêu thăm vội vàng ở bên cạnh trấn an nàng, “Nói không chừng vết này về sau sẽ hoàn toàn biến mất, đến lúc đó khẳng định thiếu chủ sẽ rất cao hứng!”

Tiêu thăm nhắc tới Phụng Cửu, hai má Hạng Quân Văn ửng đỏ. Đúng rồi, nếu nàng không có vết bớt sẽ lộ ra dung mạo sẵn có, mấy người luôn cho rằng nàng không xứng với Phụng Cửu, còn mắng nàng là kẻ quái dị, có thể hay không mờ rộng tầm mắt?

Phát hiện nhan sắc mình thanh thiện hơn nhiều, tâm tình của Hạng Quân Văn rất tốt, dù Phụng Cửu không phải là người để ý đến vẻ bên ngoài, nhưng Hạng Quân Văn vẫn luôn hy vọng có thể là một chính mình tốt nhất trước mặt người yêu. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Nhi tử của Tiêu thăm A Triệu bình thường lặng lẽ ít nói, làm việc cũng vô thanh vô tức, chỉ là ngẫu nhiên lộ ra ánh mắt thâm trầm cộng thêm một ít tìm tòi nghiên cứu, khiến cho Hạng Quân Văn cảm thấy có chút kỳ quái. Hôm nay, Tiêu thúc cùng Tiêu thăm đều có việc trên đảo, A Triệu đột nhiên xuất hiện sau lưng Hạng Quân Văn, “Thiếu phu nhân —”

Thanh âm của A Triệu có chút khàn khàn, nghe giống như một lão niên, Hạng Quân Văn đang ở chuyên chú đọc sách bị hấn đột nhiên xuất hiện làm hoảng sợ, “Có chuyện gì, A Triệu?”

“Thiếu phu nhân có biết Vân Tranh quận chúa đi đâu không?”

A Triệu hỏi như vậy khiến cho Hạng Quân Văn nhíu mày. Vân Tranh? Nàng thật lâu đã không có nghĩ đến người này, nếu không phải A Triệu đột nhiên nhắc tới, Hạng Quân Văn đã nhanh quên cái vị quận chúa này.

“Ta không biết.”

Đối với Vân Tranh tình địch của mình, Hạng Quân Văn không thích cũng không chán ghét, dường như trước khi đại hôn, Vân Tranh rời khỏi Cẩm thành đi tìm lão thái quân, sau lão thái quân lại đến Cẩm thành, Hạng Quân Văn cũng không có thấy Vân Tranh. Lúc này A Triệu hỏi đến Hạng Quân Văn đương nhiên lắc đầu, nàng cũng đã thật lâu không thấy cũng không nhớ tới, đối với hướng đi của Vân Tranh hoàn toàn không biết.

Nghe xong lời của Hạng Quân Văn, con người A Triệu tối sầm u ám, cúi đầu lui trở về.

“A Triệu, người hỏi thăm Vân Tranh có việc gì thế?”

Hạng Quân Văn miễn cảm nhận thấy được A Triệu khác thường, truy vấn một câu.

“Không có việc gì.”

A Triệu khôi phục bộ dáng ít lời thường ngày, vui đầu làm việc, giống như vừa rồi cái gì hấn cũng không nói qua, khiến cho Hạng Quân Văn một trận buồn bực.

“Tê ——” Hòa Quý quần quanh cổ tay Hạng Quân Văn ần ần biến hoá, vừa rồi trong mắt A Triệu loé lên hàn ý, Hoà Quý cảm nhận được. Nếu không phải A Triệu là người của Phụng Cửu, Hòa Quý nhất định sẽ một ngụm cắn cổ hấn. Người này, không thể tin!

Biểu hiện của Hoà Quý Hạng Quân Văn làm sao không biết. A Triệu xác thực có phần khả nghi, bất quá nếu Phụng Cửu để A Triệu ở đây, hấn hẳn là đáng giá tín nhiệm. Chưa bao lâu sau, Hạng Quân Văn đã đem chuyện mới vừa rồi đặt ở phía sau đầu.

Từ lúc Bát Quái trận được mở, mặt trời mọc mặt trời lặn không giống thể nhìn rõ ràng như bên ngoài, thời gian trôi qua có vẻ rất chậm, nhưng cho dù như thế mười ngày cũng rất nhanh đã trôi qua rồi.

“Thế nào còn chưa có trở lại?” Tiêu thúc có chút hoảng hốt. Ngày cùng Phụng Cửu ước định đã sớm đến, nhưng Phụng Cửu vẫn chưa xuất hiện. Hạng Quân Văn cũng không phải người dễ gạt gẫm, nàng tựa hồ đã nhận ra một ít chuyện không thích hợp, làm sao Phụng Cửu có thể trở về trấn an nàng trước, đây là một vấn đề.

Năm đó, Phụng Cửu để cho Tiêu thúc đến xử lý Đào Hoa Ổ chính là không muốn cho ai khác biết được chỗ này. Trong Bàn Long thành luôn có cao thủ cùng Tiêu thúc trao đổi tin tức, theo lý thuyết tin tức hấn là đã có, nhưng đã mấy ngày không có tin tức gì truyền đến, khiến cho Tiêu thúc từng trải lần đầu tiên có chút lo lắng.

“Cha A Triệu, làm sao?” Nhận thấy được bạn già kích động, Tiêu thăm trong lòng đại để cũng đoán ra được chuyện gì, trong lòng cũng bối rối. (Các bạn

đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Thiếu chủ không có tin tức, ta muốn vào thành xem tình huống.”

Phượng Cửu trước giờ chỉ nói một không hai, lần này thất ước, khiến cho Tiêu thúc đã nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề, dù trầm ổn cách mấy, e rằng lần này cũng có chút không bình tĩnh.

“Người đi rồi, trong lòng thiếu phu nhân nghi ngờ phải làm sao đây?” Tiêu thăm nhìn về phía phòng ngủ Hạng Quân Văn, lúc này hẳn là thời gian nàng ngủ trưa, có lẽ đến Đào Hoa Ổ Hạng Quân Văn vẫn chưa quen thời tiết, cho nên mấy ngày này ngủ tương đối nhiều, đối với sự tình bên ngoài cũng không nhận thấy được.

“Nói là ta đi ra ngoài mua đồ! Tóm lại, nhất định phải ổn định thiếu phu nhân! Chỉ có thiếu phu nhân bình an, thiếu chủ mới có thể tĩnh tâm làm việc!”

Sau khi Tiêu thúc rời đi Đào Hoa Ổ hai ngày, Hạng Quân Văn phát hiện nàng đã có thai. Thì ra, nàng thêm ngủ như vậy là phản ứng bình thường, cũng không phải cái gì khi hậu không quen. Vừa nghĩ tới mình và Phượng Cửu đã có kết tinh tình yêu, Hạng Quân Văn phi thường cao hứng, hận không thể đem tin tức này trước tiên nói cho Phượng Cửu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Hoa rơi trong mộng biết bao nhiêu (hạ)

“Thiếu phu nhân, không hay rồi!”

Hạng Quân Văn đang đắm chìm trong niềm hạnh phúc tột cùng thì đột nhiên A Triệu đến bên phòng nàng, vẻ mặt nghiêm túc.

“Làm sao?”

Tuy rằng A Triệu là nhi tử của Tiêu thúc cùng Tiêu thăm, nhưng sau chuyện hãm hiếp Vân Tranh, Hạng Quân Văn đối với hắn có thêm một tia đề phòng. Không nên có tâm hại người, nhưng nên có tâm phòng bị. Khi thấy A Triệu đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, Hạng Quân Văn vẫn hết sức cảnh giác, đưa tay vuốt ve Hoả Quý, biểu tình bình tĩnh.

“Thiếu chủ, sợ là đã xảy ra chuyện ——”

Dù Hạng Quân Văn đối với A Triệu có điều hoài nghi, nhưng khi nghe đến lời hắn nói, những thứ đó đều bị quăng hết sang một bên, lúc này trong đầu nàng chỉ có Phượng Cửu. Kỳ thật thời gian từng ngày từng ngày trôi qua, nói không lo lắng đó là không có khả năng. Đặc biệt là mấy ngày nay, Hạng Quân Văn có chút tâm thần không yên, khi A Triệu nói lời này thân mình nàng bất giác lay động một chút, bất quá sau vẫn kim chế lay động, nghiêng mặt quay mắt về phía A Triệu.

“Người nói cái gì?” Bốn chữ này, Hạng Quân Văn nói vô cùng chậm, nếu cẩn thận nghe sẽ phát hiện thanh âm của nàng run nhẹ.

“Thiếu chủ trước khi đi đã nói mười ngày sau nhất định trở về, nhưng đến bây giờ, chúng ta vẫn không có thu được bất cứ tin tức gì. Phụ thân ta đi Bàn Long thành hỏi thăm tin tức đã ba ngày còn chưa có trở lại, nói không chừng lần này.....” A Triệu cắn chặt răng gian nan nói ra bốn chữ, “Dù nhiều lành ít.”

“Phụ thân lúc đi dặn dò ta cùng mẫu thân, chuyện của thiếu chủ không thể để cho người biết, nhưng ta cảm thấy giấu diếm đối với người chung quy là không tốt. Thiếu chủ đi gấp gấp để chúng ta mở Bát Quái trận, khiến cho thời gian trên đảo trôi qua chậm hơn thế giới bên ngoài. Tính đúng ra, thiếu chủ mất đi liên hệ đã mười tám ngày ——”

Cho dù Hạng Quân Văn tâm lý có bình tĩnh bao nhiêu, khi nghe đến những điều này, hiện tại cũng ngồi không yên.

Khó trách khi đến trên đảo, Hóa Quỷ luôn không yên, chẳng lẽ đây là Bát Quái trận mà A Triệu nói đến? Mười tám ngày, nàng cứ nghĩ chỉ là mười một mười hai ngày, không ngờ bên ngoài đã mười tám ngày! Mười tám ngày bất âm vô tín, đây không phải là tác phong của Phượng Cửu! Chẳng lẽ thật sự như A Triệu nói, Phượng Cửu gặp sự tình gì ngoài ý muốn sao?

Hạng Quân Văn cố gắng làm cho mình bình tĩnh trở lại, không thể quá nóng vội, có lẽ mọi chuyện không tệ đến như vậy! Hạng Quân Văn trấn an chính mình. Toàn bộ vẻ mặt của nàng A Triệu thu hết vào mắt, con người hắn tối sầm u ám, sau lại trong suốt không thấy đáy.

“Tiêu thúc khi nào trở về?” (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Còn chưa biết, ta không hề thu được tin tức từ phụ thân.” A Triệu lắc đầu, “Ta rất lo lắng tình huống trong Bàn Long thành, lo lắng thiếu chủ, cũng lo lắng cho phụ thân ta ——”

A Triệu cũng không nói cái gì khác, lén lút lui ra ngoài, chờ hắt ra khỏi cửa, trong phòng an tĩnh lại.

“Hỏa Quỷ, người nghĩ hắt có ý tứ gì? Hay là Phượng Cửu thật sự có chuyện rồi?”

Hạng Quân Vãn tựa lưng vào ghế, từ lúc A Triệu rời, nàng ngực vẫn buồn một hồi. Trong lời nói cừ chỉ của A Triệu, tựa hồ hắt đang ám chỉ cái gì, lại một mực không nói rõ. Thoạt nhìn bên ngoài hắt có vẻ lo lắng cho Phượng Cửu cùng Tiêu thúc, nhưng Hạng Quân Vãn cảm thấy hắt nói suốt cả buổi, là cố ý có mục đích khác, nhưng rốt cuộc vì sao A Triệu lại nói như vậy, Hạng Quân Vãn dù gì thì cũng không phải con giun trong bụng hắt, đương nhiên đoán không được.

“Tê ——” Hỏa Quỷ chuyển động, cả người màu hoàng kim nhẹ nhàng siết trên tay Hạng Quân Vãn.

“Người là nói, để cho ta tương kế tựu kế?”

“Tê ——” Hỏa Quỷ buông lỏng, rời khỏi người Hạng Quân Vãn, từ khe lách mình ra ngoài, thoáng chốc, một nắm lông trắng tuyết theo Hỏa Quỷ vào phòng, không đợi Hỏa Quỷ tới trước, cục lông trắng đã nhào vào lòng Hạng Quân Vãn. “Chít chít ——”

“Tiểu Ngân!”

Tại Đào Hoa Ổ nhìn thấy Ngân Hồ, Hạng Quân Vãn mắt mở to hết mức. Lúc trước rời khỏi Cẩm thành, Phượng Cửu đem Tiểu Ngân quăng cho Bách Lý Giao, hiện tại Tiểu Ngân xuất hiện Đào Hoa Ổ, chẳng lẽ Bách Lý Giao đến đây? Vậy chuyện hắt dịch dung thành Phượng Cửu có phải đã bị lộ hay không?

“Chít chít ——” Tiểu Ngân vốn dĩ trắng tuyết nay đã biến thành xám, nhìn qua có chút chật vật, nhưng tính khí mười phần. Nhìn thấy Hạng Quân Vãn, Tiểu Ngân đặc biệt vui vẻ, mũi hồng hồng cọ lên tay Hạng Quân Vãn.

“Người chừng nào thì đến? Đến thế nào? Người cùng Hỏa Quỷ, có phải thông đồng với nhau hay không?”

Hạng Quân Vãn thật lâu không gặp Ngân Hồ, rất nhớ nó, một bên xoa lông Tiểu Ngân, một bên nhìn Hỏa Quỷ cuộn thành một núi nhỏ. Hai bé này, trước kia cãi nhau âm ỉ, lúc này ở chung thật hoà thuận.

Bất quá, Hỏa Quỷ cùng Ngân Hồ rốt cuộc là động vật, không thể nói chuyện, Hạng Quân Vãn không thể nào đoán được, cũng vô pháp biết sau lưng chuyện này là mưu đồ gì. Duy nhất nàng có thể xác định, thông qua Ngân Hồ chắc chắn có thể tìm được Phượng Cửu, điều này là không thể nghi ngờ.

Ngày hôm sau, Hạng Quân Vãn đơn giản thu thập một chút, rồi tìm A Triệu.

“A Triệu, ta muốn đi Bàn Long thành. Người dẫn ta đi!”

A Triệu dường như đã dự liệu trước Hạng Quân Vãn sẽ đến, sớm đã chuẩn bị tốt, thu thập hành lý. Thấy Hạng Quân Vãn chủ động muốn đi Bàn Long thành, A Triệu còn nói thêm một câu. “Thiếu phu nhân, nếu người không đến ta vẫn sẽ chuẩn bị đi trước. Nếu người muốn đi, chúng ta đi cùng nhau.”

Lúc đi, Hạng Quân Vãn tuyệt nhiên không thấy Tiêu thám, điều này càng khiến nàng thêm xác định, A Triệu. Hiện tại chỉ có thể đi từng bước xem từng bước!

A Triệu giải khai Bát Quái trận, mang Hạng Quân Vãn rời khỏi Đào Hoa Ổ. Trên đường, Hỏa Quỷ giấu mình trong tóc Hạng Quân Vãn, hoá thân thành một nhánh trầm cài, ánh mắt cảnh giác nhìn bốn phía, con lại Tiểu Ngân được Hạng Quân Vãn giấu trong bao đeo sau lưng. Hai người một trước một sau, cước bộ lên núi, A Triệu từ trong rừng dẫn ra hai con ngựa. “Chúng ta không xa, đại khái sáng sớm ngày mai có thể đến Bàn Long thành.”

Dọc theo đường đi, Hạng Quân Vãn đối với A Triệu đề phòng thủy chung không buông, vô luận ăn cơm hay uống nước, nàng đều mang theo cảnh giác, nhưng tuyệt đối không biểu hiện ra ngoài. A Triệu vẫn như trước đây, trầm mặc ít nói, ngẫu nhiên nói một đôi lời, mà càng giống như những lời này cũng không phải là do hắt nói ra.

Chạy một ngày, buổi tối bọn họ dừng chân trong rừng rậm. A Triệu thu thập củi đốt lửa, lại làm thịt và lương khô, mở nước đưa cho Hạng Quân Vãn.

“Thiếu phu nhân, chúng ta nên nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm ngày mai đi sớm!” Nói xong, A Triệu thối lui ngồi xa ra một bên, cắn thịt ăn, toàn bộ hết thấy trái ngược với hoài nghi trong lòng Hạng Quân Vãn, A Triệu này rốt cuộc đang mưu tính cái gì?

Thịt cùng lương khô Hạng Quân Vãn đều kiểm tra rồi, không hề có độc, về phần trong nước càng không có vấn đề, chỉ là hương vị thoáng có chút quái dị, nhưng tương đồng với nước khoáng tự nhiên.

A Triệu ăn uống xong xuôi liền dựa vào một gốc đại thụ ngủ, Hạng Quân Vãn thả Tiểu Ngân, chính mình cũng dựa một gốc cây. Cưỡi ngựa một ngày trời, nàng cảm thấy hơi mệt chút. Nếu bình thường, nàng hẳn là sẽ không khốn đến mức này, chỉ là hiện tại nàng đang có thai, tựa hồ càng thêm mệt rã rời, thoáng chốc, Hạng Quân Vãn đã ngủ.

Lúc Hạng Quân Vãn lại tỉnh lại, đầu tiên hết thì nhìn thấy đỉnh sa trường màu vàng. Dưới thân cũng không có cảm giác cứng rắn, ngược lại hết sức mềm mại.

Nguy rồi! (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Hạng Quân Văn ngồi bật dậy, đầu có chút đau, lại nhìn bốn phía, xanh vàng rực rỡ, vô luận là cái bàn hay là bình hoa trang sức, không chỗ nào không phải là trần bảo, hết như một cái lồng sắt hoa lệ, cửa sổ đóng chặt, căn bản không thể nào nhìn thấy tình cảnh bên ngoài. Mà nàng đang nằm trên một chiếc giường lớn, mềm mại như lông ngỗng, giống như nằm trên một đám vân đài.

Hạng Quân Văn vội vàng tìm manh mối, Hòa Quý không ở đây, Tiểu Ngân cũng không thấy, quần áo vẫn còn tốt, không có dấu vết chống cự, chỉ là, trên chân có chút nặng nề. Hạng Quân Văn xoay người xuống giường, thế này mới nhìn thấy trên chân phải có đeo một vòng xích nặng chịch bằng sắt thô đen, mặt bên còn được cố định bởi một miếng đá vuông.

Đây là cái gì? Sợ nàng chạy trốn, cho nên đem nàng khóa ở chỗ này? Hạng Quân Văn kéo kéo dây xích sắt, rắn chắc vô cùng, trừ phi có binh khí chém sắt như chém bùn, hoặc là chia khóa, nếu không căn bản là không thể rời đi.

Vì sao lại như thế này? Hạng Quân Văn đầu có chút đau, rõ ràng thức ăn nước uống không hề có vấn đề, vì sao nàng ngủ say một giấc, lại bị nhốt nơi đây? Thật là A Triệu làm sao? Vậy sau lưng hắn là ai? Tiêu thúc cùng Tiêu thẩm rõ ràng là người của Phụng Cửu, vì sao A Triệu lại phản bội Phụng Cửu?

Vô số vấn đề xoay quanh trong đầu Hạng Quân Văn, không tìm thấy bất cứ giải thích nào, cũng không có đáp án. Nếu nàng càng sốt ruột, càng chỉ thêm hỏng việc. Hạng Quân Văn chậm rãi ngồi xuống, bình tĩnh đem toàn bộ quá trình xem lại một lần. Rốt cuộc là chỗ nào ra vấn đề? Chẳng lẽ là nước? Chỉ là trong nước cũng không độc, cũng không có mê dược, trong nước rốt cuộc là cái gì? Hương vị kia có chút quen thuộc.....

Hạng Quân Văn suy nghĩ thật kỹ hồi lâu, đột nhiên đứng lên. Nàng đã biết, trong nước bỏ thêm Trần Định Tề! Khó trách hương vị kỳ quái như vậy! Dùng Trần Định Tề sẽ lâm vào mê man, nàng đoán hẳn là đúng rồi! Chỉ là, thế giới này vì sao sẽ có Trần Định Tề của kiếp trước? Điều đó không có khả năng!

Hạng Quân Văn nhất cử nhất động, đều xuyên thấu qua một cái cốc nước đại cửa sổ, truyền lại đến tường sau lưng nam nhân trong mắt.

“Khụ khụ, đi hầu hạ nàng ăn đi. Nhớ kỹ, hết thảy đều phải dựa theo khẩu vị của nàng, không thể chậm trễ.” Thanh âm của nam nhân này, thường ngày luôn mang theo thô bạo, chỉ là thời điểm nhắc tới Hạng Quân Văn, trong thanh âm nhiều hơn một chút dịu dàng.

Ngay lúc Hạng Quân Văn cảm thấy đói bụng, cửa liền bị đẩy ra, ba nữ tử đáng yêu mặc cung trang tiến vào, người mặt áo lam phía trước tựa hồ có phẩm cầm cao hơn, được an bài chăm sóc cho nàng, hai người kia đem từng hộp từng hộp thức ăn để trên bàn.

“Hạng cô nương, mời dùng cơm!”

Ba người chuẩn bị lui ra, Hạng Quân Văn đi lên phía trước, “Đợi chút!”

Người áo lam tựa hồ đoán ra Hạng Quân Văn muốn hỏi cái gì, chỉ mỉm cười, “Cô nương chớ để chúng ta khó xử! Ngươi hỏi, chúng ta dù biết, cũng không thể nói. Chủ tử chúng ta nói, nếu người thật sự lo lắng cho thiếu thành chủ, nên bảo trọng thân mình. Tiếp tục sống, mới có hy vọng!”

“Chủ tử các ngươi là ai?” Hạng Quân Văn muốn bắt lấy người áo lam, nhưng trên chân có xích làm nàng hoạt động hạn chế, chỉ có thể di chuyển trong phạm vi cố định.

“Chủ tử nói, đến thời điểm, đương nhiên sẽ cùng người gặp mặt. Trước lúc đó, vẫn xin Hạng cô nương hảo hảo bảo trọng! Cho dù người không suy nghĩ cho bản thân, cũng phải nghĩ tới đứa nhỏ trong bụng ngươi. ....”

Lúc đi, nữ tử áo lam cẩn thận đóng cửa lại. Đại môn chu sắc, chỉ nha một tiếng, đem Hạng Quân Văn ngăn cách với thế giới bên ngoài. Khi nghe câu sau cùng kia của nữ tử áo lam, Hạng Quân Văn cắn cắn môi.

Đối phương chẳng những biết được thân phận của nàng, có thể thu mua A Triệu đem nàng tới đây, còn biết nàng có có bầu, người này rốt cuộc là ai?

Mặc kệ đối phương là ai, hiện tại chuyện Hạng Quân Văn duy nhất muốn làm chính là ăn được uống được, nghỉ ngơi lấy sức, làm cho chính mình tinh thần lực đều tốt, như thế mới được! Phụng Cửu gặp nguy hiểm hay không tạm thời bất luận, nàng cùng đứa nhỏ nhất định phải bảo dưỡng thật tốt. Chỉ có mẫu tử bình an bọn họ, Phụng Cửu mới không băn khoăn, an tâm làm chuyện của hắn.

Nhìn Hạng Quân Văn ngồi bên bàn, cầm lấy chiếc đĩa ung dung ăn cơm. Nam nhân trong bóng đêm nhẹ nhàng mỉm cười, “Thật sự là cá tính của nàng _____”

“Bệ hạ, Hoàng hậu bên kia phải làm sao?”

“Hoàng hậu?” Nam nhân ho khan hai tiếng, “Để cho Ứng Vệ của trẫm coi chừng đi, cho dù là Hoàng hậu, cũng không thể thương tổn nàng!”

Trong cung Tấn Dương, Bách Lý Thái Vi thổi lá trà trong chén. Một ly trà hoa lại thơm ngát nàng đã cầm hồi lâu, nàng cũng không sốt ruột uống trà, chỉ nhẹ nhàng mà thổi mặt nước, nhìn lá trà lên xuống nhấp nhô, tựa hồ là một thú tiêu khiển.

“Ngươi nói, hoàng thượng dẫn theo một nữ nhân trở về?”

“Đúng vậy!” Anh Đào cúi đầu, cung kính đứng bên trái Bách Lý Thái Vi. “Hoàng thượng đem nàng an bài ở Hồi Ước Lâu, hơn nữa phái Ứng Vệ bảo hộ nữ tử kia an toàn, nô tỳ tới gần không được.”

“Đồ ngu ——” Bách Lý Thái Vi nhẹ giọng mắng một câu, thanh âm của nàng ngọt mà dịu dàng, giống như nước mật không sai. Nhưng chính loại mật đường thanh âm này, lại làm cho Anh Đào bên cạnh rung mình một cái, lập tức quỵ xuống.

“Nương nương, nô tỳ đáng chết! Nô tỳ đáng chết!” Không đợi Bách Lý Thái Vi lên tiếng, Anh Đào đưa bàn tay thô ráp vì làm nhiều việc đánh liên tiếp lên mặt mình, thoáng chốc, khuôn mặt nhỏ nhắn thủy nộn đã sưng đỏ đau đớn.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ rộng mở, chiếu thẳng vào trên người Anh Đào, toàn bộ trong phòng hết sức im lặng, chỉ nghe thấy tiếng bàn tay cùng da mặt tiếp xúc, mà ngay cả âm thanh Anh Đào nức nở, đều rất nhỏ rất nhỏ.

“Tốt lắm!”

Bách Lý Thái Vi đem chén trà buông, nhìn về phía Anh Đào. Tuy rằng Bách Lý Thái Vi đã sinh dục Liễu Nguyên, nay đã qua ba mươi, nhưng khuôn mặt kia nhìn thế nào cũng thấy chỉ như đôi mươi, như trước không tốn hao vị trí mỹ nhân hàng đầu của nàng. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Nếu hoàng thượng không muốn cho bản cung biết thân phận nữ nhân kia, bản cung sẽ không nghe. Hồi Úc Lâu? Hừ! Nữ nhân trong lòng Hoàng thượng đã chết, vô luận hân tẩm bao nhiêu người tương tự tiến vào, đều là thể thân. Nếu nàng nguyện ý thể thân, bản cung không ngại cho nàng lưu lại một vị trí trong cung. Chỉ là, thể thân phải làm cho xuất sắc như bản cung đây, nàng còn chưa đủ tư cách!”

Bách Lý Thái Vi nói ra điều này, Anh Đào im lặng không dám nói một tiếng, những điều này đều là tư mật hoàng gia, nàng là tâm phúc cùng trợ thủ đắc lực của Bách Lý Thái Vi, cho nên mới có thể được biết, nếu không đã sớm bị tha đi dung trượng đập chết. Bất quá nói trở về, dung mạo nữ nhân trong cung luôn có điều tương tự, điều này đã sớm không phải bí mật gì, chỉ là người có thể thân nhiên tiếp nhận chuyện này, hơn nữa nói ra, cũng chỉ có Hoàng hậu nương nương trước mắt.

“Chuyện Bàn Long thành rốt cuộc thế nào? Phụng Cừu đã chết chưa? Hoàng thượng vì sao nhanh như vậy đã trở lại?” Tựa hồ như đã buông xuống chuyện có nữ nhân tiến vào Hồi Úc Lâu, Bách Lý Thái Vi nhắc tới Bàn Long thành.

“Bàn Long thành bị hỏa pháo nổ tung, Phụng Cừu lúc ấy ở trên cổng thành, nghe nói là thi cốt vô tồn. Lần này có thể phá Bàn Long thành, đều là công lao của hỏa pháo, nếu không tường đồng vách sắt như vậy, căn bản không thể phá được.”

“Hỏa pháo? Lại là do nữ nhân đó đề lại? Ha ha……” Bách Lý Thái Vi khoe miệng lộ ra một nụ cười trào phúng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Kết cục

Sau đó, Bách Lý Thái Vi rút cuộc không nói chuyện nữa, nhất thời không gian hoàn toàn yên lặng, Anh Đào đứng bên cạnh chủ tử nhà mình, đầu cúi xuống, vết máu nơi khoe miệng cũng không dám lau đi, như chủ tử trầm mặc không lên tiếng.

Bách Lý Thái Vi chăm chú nhìn chén trà trong tay, hàng lông mi dày đặc nhẹ nhàng run rẩy như một cái bóng. Lại một cái thể thân? Trong cung không biết tiến vào bao nhiêu kẻ thể thân rồi, không biết đã bức tử bao nhiêu oan hồn?!

Mỗi khi đêm đến, nàng chỉ cần nhắm mắt lại, có thể nghe thấy du dương trong gió những nữ nhân thể lương khóc kêu, nguyên nhân chỉ để thỏa mãn nam nhân cao cao tại thượng kia đối với một nữ tử đã chết nhớ mãi không quên, thật sự buồn cười cực kỳ!

Nếu có thể, Bách Lý Thái Vi ước gì tự tay chấm dứt tính mạng của hân! Từ khi biết được chân tướng ngày đó, nàng hận không thể lột da hân, ăn thịt, uống máu của hân……

Chỉ là, cứ như vậy để hân chết đi, thật sự tiện nghi cho hân rồi.

Hân hại nhà nàng người phá người vong, làm hại Công Tôn Bách chết không toàn thây, làm hại nàng cùng nữ nhi người quý xa cách, chỉ đơn giản là chết đi, hoàn toàn không đủ dập tắt cừu hận trong lòng nàng! Huống chi, hân chết rồi, nàng phải làm sao?

Cho tới nay, nàng tiếp tục sống với mục đích đúng là muốn cho hân không cách nào sống thoải mái, hân không vui không thoải mái, nàng sẽ cao hứng. Chỉ là, một ngày nào đó thật sự chấm dứt tính mạng hân, nàng biết thế nào? Nàng có khả năng làm cái gì khác hay sao? Nàng có thể bước theo nam nhân bao lâu nay vẫn chôn chặt trong lòng nàng hay sao, nam tử cao thượng như áng mây đó? Không! Bách Lý Thái Vi lắc đầu, từ lúc nàng đã bị Nguyên Khuê bắt đi, sinh hạ cho nhi tử cho hân, nàng đã không còn xứng với Công Tôn Bách. Nàng đã ô uế rồi!

“Anh Đào, đi, nói phòng bếp làm chút thức ăn Thái tử thích, rồi đem cho Thái tử đi. Gần đây Thái tử rất hiếu học, đừng để hân ham học quên thân. Hân không phải yêu nhất món cá sao? Người tự làm canh cá đi, hầm thật kỹ một chút, nước canh phải thành màu trắng sữa —— Nhớ kỹ, tự mình đưa đi, tận mắt thấy Thái tử uống.”

Nghe thấy hai chữ “Thái tử”, Anh Đào trong lòng khẽ run rẩy, nhưng nằng chỉ là một nô tỳ hèn mọn, cái gì đều thay đổi không được, chỉ có thể nghe theo lệnh Bách Lý Thái Vi “Vâng, nương nương!”

Lửa nhỏ, ấm tử sa, nước canh cá vốn trong suốt, dần dần biến thành màu trắng sữa, Anh Đào rút cây châm trên đầu, mở một hạt trân châu, đem bột phần màu tím bỏ vào trong canh cá, thoáng chốc, màu tím bị màu trắng bao trùm, mùi thơm bốn phía.

Ai..... Anh Đào thở một hơi thật dài. Hồ dữ không ăn thịt con, đây là đạo lý ai cũng biết, nhưng mà trong hoàng gia này, đạo lý coi như không có.

Lúc Anh Đào trở về, đã là chạng vạng.

“Hắn uống rồi?” Cởi ra trang sức hoa lệ ban ngày, Bách Lý Thái Vi một thân trung y màu trắng như tiên tử, dường như thời gian không tồn tại, không để lại bất cứ dấu vết nào trên người nữ nhân tôn quý này.

“Phải” Thời điểm thốt ra lời này, Anh Đào có chút không đành lòng. Rõ ràng là hoàng thượng cùng Hoàng hậu đầu pháp, vì sao cuối cùng liên lụy đến Thái tử? Thái tử không phải là nhi tử ruột của bọn họ sao?

“Ngươi không ngạc nhiên sao, bôn cung có thể hạ độc con trai của chính mình?”

Bách Lý Thái Vi cười, cúi đầu bắt đầu tô vẽ đầu ngón tay thon dài của mình, Anh Đào bị dọa đến mức liên tục lắc đầu. “Nô tỳ không dám!”

“Trong lòng ngươi có thể tò mò, nhưng nếu để lộ một chút tiếng gió, cha mẹ cùng đệ đệ của ngươi, sẽ cho ngươi ngu xuẩn chôn cùng!”

“Nương nương, nô tỳ không dám!” Anh Đào “ba” một tiếng quỳ trên mặt đất, “Nô tỳ cái gì cũng không biết, nô tỳ vĩnh viễn đối với nương nương trung thành! Cầu nương nương hãy tin nô tỳ!”

Dù cho đi theo bên người Bách Lý Thái Vi đã rất lâu, Anh Đào vẫn chưa bao giờ có thể đoán tâm trạng hi nộ thất thường của chủ tử, cho nên chỉ có thể cung kính dập đầu xin thứ lỗi. Bách Lý Thái Vi nói, tuyệt đối sẽ làm ra. Người trong cung ngoài cung chết không thể đếm hết, trong tay Bách Lý Thái Vi oan hồn không ít, nếu không nương làm sao có thể ổn thỏa làm chủ mẫu hậu cung chứ!

“Ngươi trung thành, bôn cung đương nhiên tin tưởng. Đứng lên đi, người ta mà thấy, còn tưởng rằng ta là hung thần ác sát, đem một cô nương xinh đẹp dọa đến hoảng sợ như vậy!”

Bách Lý Thái Vi kéo Anh Đào đã đánh mất khéo léo đứng dậy, run rẩy ách xì một cái, “Cầm, lau đi! Nữ nhân phá tướng sẽ không tốt!”

“Tạ nương nương ——”

Chờ Anh Đào đi rồi, Bách Lý Thái Vi lấy ra trúc tiểu, nhẹ nhàng thổi. Trúc tiểu thanh âm không vang dội, như có như không, người bình thường căn bản nghe không ra. Bất quá trong chốc lát, một hắc y nhân hiện ra trước mặt nàng.

“Có chuyện gì?” Nam nhân thanh âm của có chút khàn khàn, dáng người cũng rất thon dài rắn chắc, hắc y không hề che mặt, lẳng lặng đứng dưới ánh đèn, nam nhân mặt có chút dữ tợn, tất cả đều có dấu vết hoả thiêu lẫn dao kiếm.

“Ta muốn biết nữ nhân bên trong Hồi Úc Lâu là ai ——”

“Muốn động thủ sao?” Hắc y nhân khoa tay múa chân một tư thế, Bách Lý Thái Vi lắc lắc đầu. “Trong cung đã thật lâu không có náo nhiệt như thế! Hiếm khi hoàng thượng để ý một nữ nhân, ta muốn để cho nàng ta tiếp tục sống, sau đó từng chút tra tấn nàng ta đến chết, như thế chơi mới vui.”

Bách Lý Thái Vi nói một lời này, khiến cho hắc y nhân nhú nhú mày, qua hồi lâu, nam nhân mới phát ra tiếng, “Thái Vi, làm như vậy có ý nghĩa sao? Người bị người tôn thương càng ngày càng nhiều, căn bản vẫn thương tổn không đến Nguyên Khuê, ngược lại sẽ làm chính ngươi mắc nợ thiên hạ càng nhiều máu!”

“Ta biết!” Bách Lý Thái Vi xoa người, mắt phượng rung rung, “Ta biết được ta trước mắt không thể gây tổn hại gì đến hắn, nhưng hắn cũng không dám giết ta! Ta chính là muốn để cho hắn thấy những nữ nhân giống người kia từng người từng người chết đi, để hắn đau càng thêm đau, chỉ cần hắn đau, ta sẽ vui vẻ cao hứng!”

Nhìn Bách Lý Thái Vi có chút điên cuồng, hắc y nhân sải bước đến trước mặt nàng, “Thái Vi, hãy buông bỏ hết thù, theo ta đi, được chứ? Chúng ta rời khỏi nơi này, có được không?”

“Rời khỏi? Rời khỏi, ta có thể đi đâu chứ?” Nói đến đây, nước mắt vẫn luôn đọng trong mắt nàng rớt cuộc rơi xuống.

“Đi nơi nào cũng được! Không cần phải giết người, cũng không cần làm cho ai nấy đều hỗn loạn lo lắng! Ngươi vốn dĩ thuần khiết đặc như tuyết trắng, vì sao lại biến thành như thế?”

“Vì sao?” Nghe hắn nói như thế, Bách Lý Thái Vi ngẩng đầu, ánh mắt hàm chứa châm chọc, “Nếu không phải vì Nguyên Khuê, ta bây giờ đã là Hoàng hậu Thương Nguyệt quốc, cùng Công Tôn Bách sống một cuộc sống hạnh phúc, sanh con dưỡng cái, hoà thuận vui vẻ. Đều bởi vì hắn, ta mới biến thành như bây giờ! Thù này không báo, ta chết không nhắm mắt! Còn có Trịnh Khắc, Bách Lý Ảnh cùng Công Tôn Nam, ta cũng sẽ không buông tha!”

Thấy Bách Lý Thái Vi tâm ý đã quyết, hắc y nhân biết mình không cách nào có thể khuyên bảo nàng, điều hắn có thể làm, chỉ là canh giữ bên người

nàng, bảo hộ nàng.

“Thương Nguyệt quốc bên kia, Triệu Mạn cùng Hạng Trĩ Chung đã phát động chính biến, bây giờ Hạng Trĩ Chung đang cầm quyền. Về phần Chu Liên quốc, Bách Lý Giao không biết thế nào mà cùng Hạng Trĩ Chung hợp tác, có Hạng Trĩ Chung hiệp trợ, Chu Liên quốc sớm hay muộn gì cũng ở trong tay Bách Lý Giao. Còn lại Đường Hỷ quốc, Trịnh Khắc ngu ngốc, mất nước chắc là không xa. Lúc trước tam quốc đã bị đảo điên, mối thù của người tât báo!”

Thừa dịp Bách Lý Thái Vi bình ổn con phần nộ, hắc y nhân nhỏ giọng đem thế cục thiên hạ gần đây giải thích cho nàng nghe. Khi nghe nói Hạng Trĩ Chung đang nắm giữ giang sơn Thương Nguyệt quốc, Bách Lý Thái Vi cười lạnh, “Bản thân ta đã quên, còn có Hạng Trĩ Chung!”

Đoán được Bách Lý Thái Vi sẽ nói như vậy, hắc y nhân xuất ra một phong thư, “Đây là thư từ phương bắc vừa đưa đến.”

Bách Lý Thái Vi tiếp nhận thư tín, nhìn giọt sáp trên phong thư, biểu tình sùng sốt, vội vàng mở ra, sau khi đọc hết một lượt, khuôn mặt lãnh mạc chết lặng của nàng biến đổi, trở nên kích động hẳn lên, cầm lá thư trên tay khẽ run, thanh âm lại mang theo vui sướng rầm rút, “Làm sao có thể? Nàng làm sao có thể còn sống? Tại sao có thể như vậy?”

“Thái Vi, người làm sao?”

“Người xem!”

Hắc y nhân nhìn thấy sao khi đọc thư xong, biểu tình Bách Lý Thái Vi tương phản, khẽ cau mày, lại giật mình bởi nội dung lá thư.

“Nàng còn sống, nữ nhi của ta còn sống! Thật tốt quá!” Bách Lý Thái Vi vừa cao hứng, vừa rơi lệ, “Ta chỉ biết, nữ nhi của ta cùng hắc hắc sẽ không dễ dàng chết như vậy! Bọn họ lúc trước tùy tiện đưa cho ta một đứa nhỏ, giả mạo nữ nhi của ta, hừ, thực cho rằng ta dễ lừa gạt! Đứa nhỏ của chính ta, làm sao có thể không biết chứ! Thật tốt quá, nữ nhi của ta còn sống, còn sống. ....”

“Thái Vi, điều này có vẻ không thích hợp! Nếu Hạng Trĩ Chung thật sự nuôi nấng tiểu công chúa, kia vì sao thời điểm người phái người ám sát hắc hắc, hắc hắc cùng không biện bạch chứ? Hơn nữa, Hạng Quân Văn, người này ta có nghe qua, nàng có danh xấu nữ. Nữ nhi của người cùng Thái tử lại làm sao có thể có dung mạo như vậy? Lại nói, Phượng Cửu sinh tử chưa biết, Hạng Quân Văn kia hành tung không rõ, nếu Hạng Quân Văn thật sự là tiểu công chúa, vậy nàng đang ở chỗ nào?”

So với Bách Lý Thái Vi cao hứng phần chấn, hắc y nhân càng thêm cảnh giác, không phải hắc hắc không tin tưởng người phương bắc nọ, chỉ là tin tức này thật sự rất có tính chất xuyên tạc! Tiểu công chúa cư nhiên lại là Hạng Quân Văn, tin tức này bất kể là ai cũng không thể ngờ đến, chuyện này chuyển biến thật sự là quá mức bất chợt. Hay là đây Hạng Trĩ Chung có âm mưu? Chẳng lẽ lại là một lần “Chỉ hươu báo ngựa?”

Hắc y nhân đặt ra thật nhiều vấn đề, khiến cho Bách Lý Thái Vi lâm vào trầm tư, xác thực, khi hay tin nữ nhi mình còn sống, nàng rất cao hứng! Vô số đêm, nàng vừa nghĩ tới nữ nhi của Công Tôn Bách cùng mình thì lệ rơi đầy mặt, thương tâm muốn chết. Nhưng mà đến ban ngày, nàng còn phải lau khô nước mắt, bày ra bộ dáng mẫu nghi thiên hạ, không thể để cho người ta phát hiện bất cứ dị thường nào. Nay, nữ nhi nàng ngàn tư vạn muốn chính là Hạng Quân Văn, nàng cao hứng bao nhiêu cũng hơi bình tĩnh xuống.

Nếu thật sự theo như trong lá thư, Hạng Quân Văn là con gái của nàng, vậy mấy năm nay nàng không phải trách lầm Hạng Trĩ Chung hay sao? Vì sao hắc hắc giấu diếm chuyện này, nguyên nhân sau lưng nhất định là Công Tôn Bách. Lúc trước Hạng Trĩ Chung đối với Công Tôn Bách trung thành tận tâm, khi biết hắc hắc phản bội Công Tôn Bách, Bách Lý Thái Vi ngay từ đầu thế nào cũng không tin. Nay xem ra, Hạng Trĩ Chung mới là lưng đeo nhiều người nhất!

Nhớ tới Anh Đào đã nói, Nguyên Khuê cho dùng hỏa pháo đánh hạ Bàn Long thành, Bách Lý Thái Vi một trận lo lắng. Nếu Hạng Quân Văn và Phượng Cửu ở cùng một chỗ, vậy chỉ sợ dữ nhiều lành ít. .... Không được! Nàng tuyệt đối sẽ không cho phép chuyện như vậy xảy ra, nàng thật vất vả mới biết được Hạng Quân Văn còn sống, làm sao có thể cho phép nữ nhi bảo bối của mình lại một lần nữa bị thân chết mang đi chứ! (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Người phái người đi Thương Nguyệt quốc, gặp Hạng Trĩ Chung, ta muốn biết Hạng Quân Văn rốt cuộc có phải là nữ nhi của ta không! Mặt khác, lệnh cho mọi người đi tìm Hạng Quân Văn! Lúc trước không phải đã nói Phượng Cửu lặng lẽ mang Hạng Quân Văn đến Bàn Long Thành hay sao? Đi! Nhất định phải tìm Hạng Quân Văn! Sống phải thấy người, chết. .... Không, nàng sẽ không chết, nhất định phải tìm được nàng!”

Bách Lý Thái Vi đương nhiên không biết, người nàng muốn tìm, đang cùng nàng sống dưới một bầu trời thiên hạ. Từ lúc tỉnh lại, Hạng Quân Văn đã sinh hoạt trong Hồi ức Lâu mười ngày, trong mười ngày này, nàng thấy qua rất nhiều người. Ngoại trừ nữ cung áo lam cùng hai cung nữ hầu hạ cuộc sống hằng ngày của nàng, còn có ca cơ, vũ cơ trong cung, đều đến đây bởi nàng giải trí. Cùng lúc đó, nữ cung áo lam còn lấy cớ nháy, quân kì đến đây, tùy lúc bởi nàng khuấy khuấy.

Khiến cho Hạng Quân Văn cảm thấy ngoài ý muốn là, vô luận ca cơ hay là vũ cơ, diễn tấu khúc đều là những ca khúc kiếp trước nàng yêu thích, mặc dù dùng nhạc khí cổ đại tấu lên có chút chẳng ra cái gì, nhưng nàng vẫn có thể nhận ra hương vị rất giống kiếp trước. Về phần quân kì các khí, thì lại chỉ có thể ký 21 mới có. Hiện tại các nàng lấy những thứ đó lại đây, chẳng lẽ để thử nàng?

Chỉ là chủ nhân sau lưng rốt cuộc là ai? Hắc hắc (nàng) vì sao có mấy thứ này? Những thứ, không khỏi khiến cho Hạng Quân Văn nghĩ tới lúc trước nàng tình cờ đi qua một cái sơn động, lại gặp được một đồng hương nói đó. Hay là, đồng hương cùng vị chủ nhân sau lưng này có liên quan? Nhưng mà nữ nhân xuyên qua kia đã trở về, hiện tại người bắt nàng, chẳng lẽ là “Vương bát đản” trong miệng nữ nhân xuyên qua kia? Nói như vậy, bắt người bắt cóc nàng hẳn là một nam nhân ——

Cùng lúc đó, Nguyên Khuê đã xác định, Hạng Quân Văn là người hắc hắc muốn tìm. Nhìn bức họa trước mắt, sắc xám trắng trong ánh mắt hắc hắc lộ ra quang

mang nóng bỏng, “Thanh Dao, là người đã trở lại sao? Là người sao? Người chung quy vẫn luyện tiếu ta, đúng không?”

“Bệ hạ, tuy rằng Hạng Quân Văn xác thực biết hết những thứ này, nhưng cũng không tỏ vẻ nàng chính là người bệ hạ muốn tìm——”

“Nhất định là nàng! Ngoại trừ nàng, không ai có thể biết những thứ đó! Từ lúc Thương Nguyệt quốc, lúc nàng tùy ý dùng văn thơ đối ẩm, trăm đã nghĩ là nàng đã trở lại. Mấy ngày này thử càng thêm chứng minh điều này. Lúc này đây, vô luận thế nào trăm cũng sẽ không buông tay! Trăm sẽ cho nàng những thứ tốt nhất!”

Lại chờ đợi năm ngày sau đó, Hạng Quân Văn rốt cục gặp được chủ nhân phía sau bức màn. Khi Nguyên Khuê một thân áo dài hoàng kim xuất hiện trước mặt Hạng Quân Văn, nàng như trước ngồi ghế trên, trong tay thường thức một loại súng. Đây là nữ cung vừa mới lấy đến, là cây súng lúc nàng hôn mê bị bắt đi, bất quá không có đạn, chỉ có một cái xác không.

“Đang nhìn cái gì? Chơi vui không?” Nguyên Khuê tận lực làm cho thanh âm của hắn nghe hòa ái dễ gần một ít, sợ kinh động Hạng Quân Văn.

“Ca!” Hạng Quân Văn giờ súng, nhắm ngay đầu Nguyên Khuê. Nàng đã sớm nghĩ đến, chính mình hẳn là ở một chỗ cực kỳ tôn quý trong hoàng cung, đối với bài trí của Hồi Ưc Lâu, cùng với những phục sức người đó, không thể nghi ngờ đều chứng minh điểm này. Huống chi Dực Nhân quốc ở Phương Nam khí hậu ẩm áp, hiện tại thời tiết làm cho nàng suy đoán ra người buộc mình đến đây chắc chắn là Nguyên Khuê, cho nên nàng nhẫn nại tính tình chờ lâu như vậy, rốt cục đợi được hắn.

“Bệ hạ ——” Hành động của Hạng Quân Văn, khiến cho một đám người kinh hoàng, đều muốn tiến lên cứu giá, lại bị Nguyên Khuê ngăn lại.

Ở khoảng cách gần như vậy, Hạng Quân Văn cẩn thận đánh giá Nguyên Khuê, hắn có chút già, tóc xám trắng, chòm râu xám trắng, ánh mắt cũng xám trắng, trên người tản ra hàn ý có phần nhắm vào nàng, mà hắn vốn dĩ chính là một người không không cho phép người khác thân cận.

Luận về bối phận, Nguyên Khuê là huynh trưởng của Phượng Cửu, tướng mạo hai người cực kỳ tương tự, hoàn toàn có thể tưởng tượng ra Nguyên Khuê thời trẻ cũng là một nam tử phong lưu tiêu sái. Điểm duy nhất không giống chính là hai mắt Nguyên Khuê như ưng, bên nhọn sắc bén, Phượng Cửu lại là một đôi mắt phượng, quý khí bức người.

“Ba ——” Hạng Quân Văn phát ra âm thanh bắn, khẩu súng trong tay lại đưa lên. Mà hành động này của nàng, khiến cho hảo cảm của Nguyên Khuê đối với nàng lại cao thêm một tầng. Đây là một nữ nhân thông minh, tuy biết súng lục không có đạn, nàng còn muốn bày ra tư thái như thế, mục đích chính là tuyên bố mình không chịu thua. Thật không hổ là “Nàng”!

“Người thích súng như vậy!” Nguyên Khuê cười híp mắt ngồi đối diện Hạng Quân Văn, nhìn nàng không chuyển mắt.

Bởi vì mang thai, vết bớt trên mặt Hạng Quân càng lúc càng mờ nhạt dung mạo, vốn dĩ cũng càng ngày càng rõ ràng, Nguyên Khuê lúc trước chỉ nhìn xa xa, nay nhìn gần, càng nhìn càng kinh hãi. Giống! Thật sự giống! Chẳng những tính tình giống nhau mà dung mạo cũng giống. Thanh Dao, thật là người sao!

Nguyên Khuê vừa mở miệng nói như thế, hoàn toàn chứng thực suy đoán trong lòng Hạng Quân Văn. Xem ra, nam nhân mà người đồng hương kia xuyên qua gặp được chính là Nguyên Khuê. Tính toán như vậy, cô gái kia hẳn đã trở về rất nhiều năm, mà Nguyên Khuê bắt nàng đến đây, Hạng Quân Văn lúc này nghĩ rằng mình đã hiểu rõ. Vì, giải mộng! Chỉ là, Nguyên Khuê làm sao biết được nàng là người xuyên không? Chẳng lẽ là một lần kia?

“Phượng Cửu ở đâu?”

Hạng Quân Văn nhìn về phía Nguyên Khuê, từ biểu hiện của các cung nhân nàng có thể hiểu được, bọn họ hết sức sợ hãi Nguyên Khuê, nhưng mà nàng không sợ. Mấy ngày nay nàng bị giam ở chỗ này, giống như bị ngăn cách với thế giới bên ngoài. Thiết liên trên chân nàng đã nghĩ rất nhiều biện pháp để mở ra nhưng đều thất bại, hoàn toàn hạn chế tự do của nàng.

Hiện tại duy nhất nàng chỉ lo lắng cho Phượng Cửu, hắn ra sao rồi? Có gặp nguy hiểm hay không, có phải đã bị thương hay không?

Thật lâu không có tin tức của hắn, trong lòng Hạng Quân Văn rất bất an. Hạng Quân Văn lại rơi vào trong tay Nguyên Khuê, hoàn toàn là bởi vì A Triệu. Nguyên Khuê ngay cả A Triệu cũng có thể mua chuộc, vậy bên người Phượng Cửu còn ai có thể tin nhiệm?

Hạng Quân Văn mở miệng liên quan tâm Phượng Cửu trước nhất, khiến cho Nguyên Khuê trong lòng có chút không thoải mái, luôn cảm thấy một thứ thuộc về mình bị người ta ương ngạnh lấy đi. Cái loại cảm giác đau đớn này, thời điểm Thanh Dao rời đi hắn đã nếm trải một lần, chẳng lẽ, bây giờ còn phải tiếp tục nếm trải loại mất mát thống khổ này hay sao?

“Hắn đã chết!”

Nói lời này, phần lớn là do giận dữ. Nguyên Khuê không biết vì sao khi Hạng Quân Văn quan tâm Phượng Cửu hắn lại cảm tức như vậy, tóm lại, Hạng Quân Văn là bảo bối hắn thất lạc đã lâu, hắn sẽ không cam tâm tình nguyện chấp tay cho người!

Ngay lúc Nguyên Khuê vừa dứt lời, Hạng Quân Văn vọt đến trước mặt hắn, hai tay chộp lấy cổ Nguyên Khuê. “Người nói cái gì? Người nói lại lần nữa xem!”

Dù Hạng Quân Văn đã lường trước Phượng Cửu của nàng sẽ gặp bất trắc, tự mình nghe thấy lại là một chuyện khác. Phượng Cửu làm sao có thể chết chứ? Hắn thân thủ tốt như vậy, còn dùng binh như thần, có nhiều vàng sáng như vậy, hắn còn hứa hẹn nhất định sẽ bình an trở về, hắn làm sao có thể chết dễ dàng như thế chứ!

“Ngươi lặp lại lần nữa!” Cảm xúc chống đối tích tụ mấy ngày nay hoàn toàn bùng nổ, Hạng Quân Văn đem khí lực toàn thân đều dồn vào tay, thoáng chốc Nguyên Khuê trên mặt sung huyết, ánh mắt dữ tợn.

“Ngươi giết chết trăm, ngươi cũng không thể sống, đến lúc đó, huyết mạch duy nhất của Phượng Cửu sẽ chết, Phượng Cửu tuyệt hậu. ....” Nguyên Khuê nghiêm mặt, “Trăm cùng Phượng Cửu đầu mấy năm nay, nhi tử trăm có thể kế thừa đại thống, nhi tử Phượng Cửu lại chết trong bụng mẹ, trăm, cũng coi như trắng. ....”

Nghe thấy lời cuối cùng, Hạng Quân Văn buông lỏng cánh tay. Giam cầm trên cổ biến mất, Nguyên Khuê há miệng hô hấp. Nữ nhân này tâm ngoan độc! Không tệ! Không để cho Nguyên Khuê nghĩ nhiều, bà vai lại cảm thấy đau, một cây trăm cái cảm trên vai hấn, nhất thời, toàn bộ tay tê dại không thể nhúc nhích, hai tay Hạng Quân Văn cũng lại tập kích cổ họng Nguyên Khuê.

“Nếu Phượng Cửu đã chết, ta nhất định sẽ giết ngươi đền mạng! Ngươi tốt nhất cầu nguyện Phượng Cửu lông tóc không tổn hao gì ——”

Ngay lúc vừa rồi, Hạng Quân Văn đã khôi phục lý trí. Vô luận lời Nguyên Khuê là thật hay giả, nàng hiện tại đã có đứa nhỏ, không thể suy nghĩ lung tung, nàng nhất định phải thuận thuận lợi lợi đem đứa nhỏ sinh hạ, còn muốn nuôi dưỡng đến lớn thật tốt, mới không phụ lòng Phượng Cửu. Huống chi, nàng không tin Nguyên Khuê, trong lòng nàng thùy chung có một ý niệm, nam nhân nàng chọn lựa nếu dễ dàng bị đánh bại như thế sẽ phải không là Phượng Cửu!

Đau đớn trên vai khiến cho Nguyên Khuê từng giọt từng giọt toát mồ hôi trên trán, tuy rằng đau đớn, nhưng trên mặt hấn lại mang theo nét cười, hơn nữa còn quát lớn mấy cung nhân muốn tiến lên chế trụ Hạng Quân Văn.

“Ngươi cứ như vậy tin tưởng hấn không có việc gì?” Gừng càng già càng cay, dù vừa rồi xuất hiện một loạt biến cố, giờ phút này bà vai đau đớn vô cùng, nhưng Nguyên Khuê như trước không mất khí độ, còn ngồi ở một bên, cùng Hạng Quân Văn chuyện trò vui vẻ.

“Nam nhân của ta, nếu chuyện như vậy cũng không thể sống sót, chính là ánh mắt ta có vấn đề.”

Thời điểm nói chuyện, Hạng Quân Văn đưa tay vuốt ve đứa trẻ trên bụng, trên mặt hàm chứa nét cười, cùng bộ dạng muốn giết chết Nguyên Khuê vừa rồi hoàn toàn bất đồng.

Chỗ nguy hiểm nhất cũng là chỗ an toàn nhất, thay vì mang theo đứa nhỏ trốn đông trốn tây, không bằng ở chỗ này hảo hảo an thai. Hơn nữa, ở gần Nguyên Khuê cũng có thể sớm sớm biết được tin tức của Phượng Cửu. Chỉ cần Phượng Cửu bình an vô sự, nàng thuận lợi sinh hạ đứa nhỏ, vợ chồng nhất định sẽ đoàn tụ. Nếu nàng là Phượng Cửu, nàng nhất định sẽ tìm cơ hội ngóc đầu trở lại, nàng ở chỗ này khi tất yếu hậu cũng có thể nội ứng ngoại hợp.

Bất quá chỉ là công phu không đầy chén trà, Hạng Quân Văn đã suy nghĩ rất nhiều. Nhìn Nguyên Khuê nhe răng trợn mắt, đầu đồ mồ hôi lạnh, Hạng Quân Văn nở nụ cười, “Ngươi bắt cóc ta, phải trả giá thật lớn! Bà vai của ngươi đã trúng ‘Điệp Luyến Hoa’, mỗi năm ngày đều phải dùng giải dược của ta, nếu không tay phải sẽ tàn phế, đừng nói tới việc phê tấu chương, chính là nhất chén uống nước cũng khó, nếu ngươi không tin, có thể thử xem!”

Hạng Quân Văn nói như vậy, Nguyên Khuê chẳng những không có tức giận, ngược lại lớn tiếng cười. “Thanh Dao à Thanh Dao, ngươi vẫn cá tính như thế! Nhiều năm như vậy, ngươi một chút không thay đổi, một chút không thay đổi nha!”

Thanh Dao? Hạng Quân Văn trong đầu bắt giữ tin tức này, nàng chưa bao giờ nhận thức ai kêu Thanh Dao, Nguyên Khuê bắt mình đến đây là vì người xuyên không lúc trước, hay là vị đồng hương kia tên là Thanh Dao? Nguyên Khuê cho rằng mình chính là nàng?

“Ta không phải Thanh Dao.”

“Ngươi phải! Ngươi chính là Thanh Dao! Ngươi biết súng lục, biết quân kì, đông phong phá ngươi cũng biết, đây là những thứ quê hương ngươi mới có. Thanh Dao, nhất định là ngươi lại đã trở lại, đúng không?”

“Nguyên Khuê, ngươi không cần nổi điên! Ta và Thanh Dao mà ngươi nói đến từ cùng một địa phương, nhưng ta không phải là Thanh Dao! Thanh Dao của ngươi đã trở về nhà rồi. Nàng không có ở đây, đã sớm đi rồi!”

Lời của Hạng Quân Văn khiến cho Nguyên Khuê thanh tỉnh, cũng làm áy náy trong lòng hấn đối với Thanh Dao càng thêm sâu. Đúng vậy a! Nếu Thanh Dao còn sống, nhất định tuổi tác đã bằng hấn, sao lại có thể trẻ tuổi như thế!

“Ngươi nói, Thanh Dao đã trở về? Quay lại quê hương của các ngươi?”

“Hấn là vậy. Ta hữu duyên có được một cái hộp sắt, súng lục này là để trong hộp sắt.”

“Vậy, ngoại trừ hộp sắt, còn có cái gì nữa không? Có hay không thư hoặc là cái gì khác?” Nguyên Khuê nghiêng người, vội vàng nhìn về phía Hạng Quân Văn.

“Có a! Nhưng tại sao ta phải nói cho ngươi biết chứ!”

Biểu tình của Hạng Quân Văn dường như rót một thùng nước lạnh từ đầu đến chân Nguyên Khuê, để hấn vừa mới động tâm, lại lạnh đến mức đáng sợ.

“Ngươi! Thật sự là ghi hận thật kỹ!” Nguyên Khuê trong lời nói để lộ ra một chút không nhẫn nại, “Được rồi, trăm nói cho ngươi biết, Phượng Cửu

không có việc gì, hẳn không chết. Bất quá, trăm cũng không biết hẳn ở đâu. Nếu hẳn phúc lớn mạng lớn, các người chung quy sẽ đoàn viên. Về phần chuyện của Thanh Dao, hôm nay trăm cũng mệt mỏi, không muốn ở lâu, về sau người chậm rãi nói cho trăm. ‘Điệp Luyện Hoa’ giải được phải làm phiền người rồi. Trăm tuy đã già, nhưng còn không muốn chết —“

Nguyên Khuê đứng lên, đỡ cánh tay phải đã chết lặng từng bước rời khỏi tầm mắt Hạng Quân Văn. So với cuộc bộ vui vẻ lúc nãy của hẳn, lúc này Nguyên Khuê bóng dáng có chút lảm lũi, đi đứng có chút khó khăn, giống một lão nhân gần đất xa trời, không thấy phong thái lúc mới đến.

So với Nguyên Khuê uest oải không phần chẵn, Hạng Quân Văn lại cao hứng phi thường. Phụng Cừu không có việc gì, hẳn không có việc gì! Đây là Hạng Quân Văn tin tức vui mừng nhất mà nàng nghe được!

“Bảo Bảo, người nhất định phải ngoan ngoãn, cùng nương chờ ba ba trở về!”

Trong cung Tần Dương, Bách Lý Thái Vi đã lo lắng chờ đợi hơn nửa tháng. Từ ngày biết được tin tức nữ nhi còn sống trên đời, lòng của nàng như được hồi sinh! Nàng chưa từng nghĩ tới con gái của mình còn sống ở nhân gian!

Năm đó, Công Tôn Bách chết thảm, nàng bị Bách Lý Ảnh mang về cung khi đã phát hiện mình mang bầu, sau khi sinh hạ đứa nhỏ, mẹ con các nàng chỉ sống chung có một tháng đã bị người ôm đi, Bách Lý Ảnh lấy tánh mạng đứa nhỏ áp chế ép nàng gả cho Nguyên Khuê, từ đó về sau nàng vẫn sống với thống khổ tột cùng.

Sau đó Bách Lý Ảnh đem Vân Tranh đưa đến Dục Nhân quốc, nói Vân Tranh là con gái của nàng.

Chê cười! Nàng mười tháng mang thai đứa nhỏ, làm sao có thể không biết chứ! Muốn đem đứa nhỏ giả đến lừa gạt nàng, có thể, nàng có thể cho Vân Tranh thân phận thích hợp, cho nàng ta vinh hoa phú quý, nhưng khiến cho Vân Tranh trở nên kiêu căng, thậm chí cuối cùng đem Vân Tranh đưa đến thổ phi, làm cho nàng từ Thiên đường rớt xuống Địa Ngục.....

Hiện tại biết được thân sinh nữ nhi còn sống, chính là Hạng Quân Văn, hơn nữa người mà nàng từng trăm phương ngàn kế muốn muốn trả thù tự nhiên lại là người bảo hộ nữ nhi nàng, Bách Lý Thái Vi trong lòng làm sao không kích động.

Từng có lúc, nàng đem ca ca Bách Lý Ảnh cho là người thân cận nhất, nhưng hẳn vì tư lợi mà bán đứng nàng! Mà nàng đem Hạng Trị Chung trở thành kẻ thù, Hạng Trị Chung lại mới là người trung tâm nhất, thật tình giúp đỡ nàng. Chuyện tình trên thế gian này, luôn trêu chọc người như thế! Cũng may cuối cùng ông trời đối đãi nàng không tệ, nàng cuối cùng rốt cục đã tìm ra chân tướng.

Hiện tại, việc cấp bách chính là tìm được Hạng Quân Văn. Tin tức về Phụng Cừu không mấy lạc quan, cũng không biết Hạng Quân Văn rốt cuộc có gặp chuyện không may hay không! Vừa nghĩ tới con gái của mình nói không chừng phải ở đâu chịu khổ vất vả, Bách Lý Thái Vi trong lòng lo lắng không thôi.

Cuối cùng đợi đến buổi tối, hắc y nhân lại xuất hiện Bách trước mặt Lý Thái Vi.

“Tìm được nàng chưa? Người tìm nữ nhi của ta chưa?”

“Ngay ở trong cung.”

“Ồ trong cung?” Bách Lý Thái Vi vừa nghe rất là cao hứng, “Người mang nàng đến? Mau, mau dẫn ta đi gặp nàng, mau!”

“Thái Vi, nàng ở Hồi Ưc Lâu, nàng chính là nữ nhân bị Nguyên Khuê mang về.”

“Cái gì?!” Nghe tin tức như thế, Bách Lý Thái Vi thân mình nhao lên một cái, “Tại sao có thể như vậy? Cái lão già súc sinh kia mang nàng về đây làm cái gì? Áp chế Phụng Cừu sao? Hay là..... Hẳn muốn để Vân Nhi của ta làm thế thân? Làm thế thân cho nữ nhân đã chết của hẳn?! Không được! Ta không cho phép! Ta một người bị kịch là đủ rồi, không thể hại nữ nhi của ta!” (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Thái Vi, người bình tĩnh một chút! Chuyện không tệ như người tưởng tượng! Ta nghe nói hoàng thượng bị thương, chính là bị thương trong tay Hạng Quân Văn. Cho nên, nàng tạm thời không có nguy hiểm. Chỉ có bình tĩnh, mới có thể bảo hộ tiểu công chúa ra ngoài! Trăm ngàn không cần xúc động!”

Nghe nói Quân Văn đã thương Nguyên Khuê, Bách Lý Thái Vi nở nụ cười, “Được! Được! Đứa nhỏ này thật không tệ! Nàng làm như vậy, chúng ta có lẽ sẽ có cơ hội——”

Không đến ba ngày, tin tức Nguyên Khuê bị thương truyền khắp toàn bộ dân chúng và các vị quân chủ khác. Thương Nguyệt quốc đòi chủ, Chu Liên quốc nội loạn, Đường Hỷ quốc hoàng thượng Trịnh Khắc chết bất đắc kỳ tử, Nguyên Khuê lại trúng thương, khiến cho bách quan vốn dĩ đang run sợ càng thêm kinh hồn tán đản.

Mấy ngày này, lời tiên đoán của nữ chúa ngày càng nghiêm trọng, tuy rằng tam quốc biến cố cùng nữ chúa không có bất cứ quan hệ nào, nhưng mà cục diện thái bình vốn dĩ bị đánh loạn, khó tránh khỏi khiến người ta hoảng loạn, cộng thêm việc Nguyên Khuê bất ngờ bị thương, rất nhiều người đều đã liên tưởng lung tung, đây không phải là dấu hiệu tai nạn bùng nổ Dục Nhân quốc hay sao.

“Phụ hoàng, người không có việc gì đi! Thái y có bắt mạch cho người hay không?” Thái tử Dục Nhân quốc Nguyên Càng đứng trước mặt Nguyên Khuê, mấy ngày nay Nguyên Khuê rõ ràng già đi rất nhiều, tinh thần cũng sa sút, nhìn thấy giống như bệnh nặng một trận.

“Trăm không có việc gì! Trăm chính là hơi lạnh, không trở ngại. Ngược lại người gần đây gầy rất nhiều. Trăm nhớ rõ người từ Thương Nguyệt quốc trở

về không có gầy như vậy, chẳng lẽ gần đây không có ăn cơm sao?”

“Nhi thần ăn rất nhiều, còn thường thường đến tẩm cung mẫu hậu ‘xin cơm’, cũng không biết vì sao, chính là không muốn ăn thịt. Mẫu hậu nói, nhi thần đang muốn cao lên, cho nên nhìn gầy, kỳ thật cơ thể đang phát triển cao lên!”

“Ha ha, chỗ mẫu hậu ngươi đồ ăn xác thực rất ngon miệng! Ngươi thích thì thường đi bồi bồi nàng, thuận tiện ‘xin cơm’!”

Thời điểm phụ tử Nguyên Khuê nói chuyện, nữ cung áo lam sốt ruột bước lớn bước nhỏ chạy tới, “Bệ hạ, không tốt! Hoàng hậu nương nương tiến vào Hối Ốc Lâu!”

“Nàng đi làm cái gì? Trẫm không phải lệnh cho Ứng Vệ coi chừng nàng sao?”

“Nương nương vọt vào muốn giáo huấn Hạng cô nương, không biết từ chỗ nào nàng biết được Hạng cô nương đã thương người, muốn bỏ tù Hạng cô nương!”

“Ồ nháo!” Nguyên Khuê một kích động, lớn tiếng ho khan, “Mau, mau dẫn trẫm đi qua! Không không, ngươi trước hết dẫn người đi qua, trẫm sau đó sẽ tới, nhớ kỹ, không được để nàng làm Hạng Quân Văn bị thương! Hạng Quân Văn nếu rụng một sợi tóc, trẫm sẽ hỏi tội ngươi!”

“Dạ!” Nữ cung áo lam vội vã chạy về, Nguyên Càng nghe đến tên Hạng Quân Văn thì hết sức kinh ngạc, vội vàng đỡ Nguyên Khuê đi theo sau.

Tuy rằng Nguyên Khuê đã đem Ứng Vệ bố trí ở Hối Ốc Lâu bảo vệ Hạng Quân Văn, nhưng ban ngày ban mặt Bách Lý Thái Vi trực tiếp xông vào, Ứng Vệ cũng không có cách nào.

Mang theo kích động tâm tình không yên, Bách Lý Thái Vi lên lầu, đứng trước mặt Hạng Quân Văn. Giống, đây chính là chân tướng! Dù cho Hạng Quân Văn đưa lưng về phía mình, nhưng mà cái loại này thân tình mạnh mẽ xuất hiện trong nội tâm khiến cho Bách Lý Thái Vi xác định Hạng Quân Văn chính là nữ nhi của nàng.

Từ lúc dưới lầu la hét ầm ĩ, Hạng Quân Văn đã biết thân phận người tới. Bách Lý Thái Vi? Lúc trước chính là nàng đã âm thầm phái người ám sát Hạng Trị Chung, tên này nàng rất quen thuộc. Hiện tại Bách Lý Thái Vi tìm tới cửa, nhất định là vì Nguyên Khuê.

“Hoàng hậu nương nương đại giá quang lâm, không biết phải làm sao!” Hạng Quân Văn xoay người, nhìn về phía Bách Lý Thái Vi. Nhìn đến dung mạo Bách Lý Thái Vi, Hạng Quân Văn sững sờ. Nàng không ngờ niên kỷ của Nguyên Khuê, Hoàng hậu lại trẻ tuổi xinh đẹp như vậy, hơn nữa, khuôn mặt Hoàng Hậu nhìn có chút quen mắt.

“Ta, ta ——” Dù trong đầu Bách Lý Thái Vi lúc trước ảo tưởng rất nhiều lần cùng Hạng Quân Văn gặp mặt, nhưng thời điểm nữ nhi thất lạc đứng trước mặt mình rõ ràng như vậy, Bách Lý Thái Vi thế nhưng không biết nói cái gì cho phải.

Tuy rằng Hạng Quân Văn trên mặt có vết bớt hay không, nhưng cũng không đáng sợ như trong lời đồn. Hơn nữa, ngũ quan của nàng rất giống Công Tôn Bách, nhưng một đôi mắt xé kia lại cùng Bách Lý Thái Vi giống nhau như đúc. Là con gái của nàng, chính là nàng! Bách Lý Thái Vi hai mắt ảm nóng, tim đập nhanh hơn. Nàng chưa từng có nghĩ tới, chính mình sinh thời còn có thể cùng nữ nhi gặp lại.

Hạng Quân Văn đã sớm nghe thấy tranh cãi ầm ĩ dưới lầu, chỉ chờ Bách Lý Thái Vi xuất hiện, biết nàng là Hoàng hậu của Nguyên Khuê, Hạng Quân Văn hiểu được ý đồ của nàng đến đây. Có lẽ, trong cung có một nữ nhân lai lịch không rõ, Hoàng hậu lo lắng, hay hoặc là vì nàng đã thương Nguyên Khuê, cho nên mới khởi binh vấn tội.

“Nương nương nếu vì địa vị của mình, mời cứ yên tâm đi. Ta chỉ là ở nhờ chỗ này làm khách nhân, sẽ không uy hiếp địa vị của nương nương. Nếu bởi vì ta làm Nguyên Khuê bị thương mà nương nương tới hỏi tội, ta đây chỉ có thể nói hân xứng đáng!”

Nghe Hạng Quân Văn nói chuyện, Bách Lý Thái Vi đem nước mắt bức ngược trở về, ánh mắt nóng bỏng nhìn nữ tử trước mặt, trong lòng đủ các loại tư vị hoà lẫn với nhau. “Ngươi làm vô cùng tốt! Ta lại đây, chính là muốn nhìn ngươi một chút!”

Biểu hiện của Bách Lý Thái Vi cùng Hạng Quân Văn dự đoán hoàn toàn không giống nhau làm cho nàng có chút buồn bực, hơn nữa ánh mắt đối phương rất hiền lành, thậm chí mang theo đau lòng, thương tiếc cùng với hạnh phúc bị kiềm nén, càng thêm khiến cho người khác nghi hoặc.

“Ngươi là Hạng Quân Văn?”

“Đúng vậy.” Hạng Quân Văn gật gật đầu.

“Phụ thân của ngươi là Công Tôn Bách?”

Nghe đến đó, Hạng Quân Văn liền cảnh giác. Đối với sinh phụ nàng là ai, chuyện này chỉ có vài người biết, Bách Lý Thái Vi làm sao biết được?

Thấy Hạng Quân Văn vẫn không hé răng, Bách Lý Thái Vi Hướng từng bước từng bước tiến về phía trước, “Hạng Trị Chung có hay không nói cho ngươi biết, mẫu thân của ngươi là ai?”

Mẫu thân? Hạng Quân Văn lắc đầu. Nàng đích xác không biết mẹ đẻ mình là ai, mà ngay cả Hạng Trị Chung cũng không biết.

“Bé con, ta chính là nương của ngươi, ta là nương của ngươi a!” Bách Lý Thái Vi xúc động tới cùng, nói ra thân phận của mình.

Vừa nghe lời này, Hạng Quân Văn hết sức kinh ngạc. Hạng Trị Chung từng hoài nghi Bách Lý Thái Vi có hôn ước với Công Tôn Bách là mẹ đẻ của nàng, nhưng không có căn cứ chính xác, không thể chứng minh. Hiện tại Bách Lý Thái Vi đột nhiên nói như vậy, chẳng lẽ Hạng Trị Chung đã viết thư cho nàng?

Đang lúc Bách Lý Thái Vi muốn giải thích, nữ cung áo lam gấp gấp tiến vào, “Hoàng hậu nương nương, bệ hạ có lệnh, người không thể dã thương Hạng cô nương!”

Thật vất vả mới có thời khắc mẹ con đoàn tụ, không nghĩ tới người của Nguyên Khuê sẽ đến nhanh như vậy! Bách Lý Thái Vi trong lòng rất không cam tâm, nàng có một bụng muốn nói với Hạng Quân Văn, nhưng mà thời cơ không đúng, chỉ có thể đem tình mẫu tử mãnh liệt trong tim áp xuống. Chỉ một lát sau, Bách Lý Thái Vi lại khôi phục bộ dáng mẫu nghi thiên hạ.

“Ngươi yên tâm đi! Bồn cung sẽ không để cho ngươi khó xử! Bồn cung, chính là đến xem ——”

Bách Lý Thái Vi vừa dứt lời, Nguyên Khuê vội vã chạy tới, còn có Nguyên Càng theo phía sau. “Hoàng hậu, người tới nơi này làm cái gì?” Nguyên Khuê sắc mặt rất khó xem, bởi vì thời gian gấp gáp, hai má có chút phỉm hồng, hơi thở cũng không bình ổn. Dọc đường đi đến đây, Nguyên Khuê rất lo lắng, sợ Bách Lý Thái Vi khó xử Hạng Quân Văn. Những nữ nhân trước kia hẳn đều mở một con mắt nhắm một con mắt, nhưng mà Hạng Quân Văn không giống như vậy.

“Thần thiếp thỉnh an bệ hạ!” Bách Lý Thái Vi không trả lời Nguyên Khuê, ngược lại cung kính hành lễ, “Thần thiếp nghe nói bệ hạ ra khỏi Hối Ưc Lâu thì thân thể không khỏe, cho nên mới nhìn xem nơi này rốt cuộc có thần thánh phương nào!”

Lúc này, thái độ của Bách Lý Thái Vi cũng vừa rồi hoàn toàn không giống, dường như nhau hết thảy chưa từng xảy ra.

“Vậy ngươi hiện tại thấy rồi, có thể trở về đi!” Nguyên Khuê thanh âm tuy bình thản, nhưng mà ngữ điệu lại thập phần nghiêm khắc. Bách Lý Thái Vi hướng Hạng Quân Văn liếc mắt một cái, cười cười tháo trên cổ tay một cái lắc hoàng kim nhét vào tay Hạng Quân Văn.

“Xem người kia, tựa hồ ta sẽ đem nàng ra làm gì rồi. Vị cô nương này thần thiếp nhìn rất thích, chiếc lắc này đã theo ta nhiều năm, đưa cho ngươi đi!” Bách Lý Thái Vi tự mình đeo vòng tay cho Hạng Quân Văn, lại còn thật sự nhìn nàng một cái, mới xoay người cười híp mắt chống lại Nguyên Khuê, “Bệ hạ, thần thiếp cáo lui! Việt Nhi, mẫu hậu vài ngày không thấy ngươi, đi, đi Tần Dương cung, mẫu hậu muốn kiểm tra học vấn ngươi đây.”

Chờ Bách Lý Thái Vi đi rồi, Nguyên Khuê nhìn về phía nữ cung áo lam, “Về sau không có lệnh của trẫm, nếu ai lại xông vào Hối Ưc Lâu thì giết chết ngay tại chỗ! Cho dù là Hoàng hậu cũng không được tha mạng! Trẫm cho ngươi quyền lợi tiên trảm hậu tấu!” Nói xong, Nguyên Khuê xuất ra một khối kim bài Điều Long tượng trưng thân phận của mình cho nữ cung áo lam, “Nhớ kỹ, ngoại trừ trẫm, những người khác giết không cần hỏi!”

Phân phó xong xuôi hết thảy, Nguyên Khuê mới nhẹ nhàng thở ra. Vừa rồi trên đường, tim của hắn vẫn đập mạnh, đối với thủ đoạn trừng trị nữ nhân của Bách Lý Thái Vi, hắn rất rõ ràng. Chỉ là nàng vẫn cứng biết đúng mực, chưa từng cùng hắn xung đột chính diện, cộng thêm nàng đã vì hắn sinh hạ Nguyên Càng, cùng với Chu Liên quốc sau lưng Bách Lý Thái Vi, Nguyên Khuê mới không có so đo. Nhưng lúc này đây, đối phương là Hạng Quân Văn, hắn không thể không đề phòng Bách Lý Thái Vi.

“Ngươi không sao chứ?”

“Ta rất tốt.”

Nhìn thấy bộ dáng đôi vợ chồng chung với nhau, Hạng Quân Văn cảm thấy có chút buồn cười. Nguyên Khuê cho rằng mình là người trong lòng, vẫn một mực che chở nàng, nhưng Bách Lý Thái Vi lại mẹ đẻ của mình, nhìn bộ dáng của nàng cũng muốn bảo vệ mình. Hai người đều muốn người bảo vệ một người, lại đem đôi phương cho là địch nhân, thật sự là buồn cười! Trong bụng mỗi người tự biết, ai biết đôi vợ chồng này ở đây diễn xướng cái gì chứ? Tóm lại, hết thảy cân nhắc là tốt rồi!

Chờ Nguyên Khuê đi rồi, Hạng Quân Văn vuốt ve chiếc vòng trên tay. Vừa rồi ánh mắt Bách Lý Thái Vi lúc gần đi nàng còn nhớ rõ, tựa hồ nói ra suy nghĩ của mình, chỉ là nàng muốn nói là cái gì chứ?

Buổi tối, trong phòng không có những người khác, Hạng Quân Văn gỡ chiếc vòng trên tay, cẩn thận đánh giá, lại phát hiện hình như bên trong có cơ quan, mở ra thì thấy có phong thơ được cuộn tròn bên trong, còn có một chìa khoá dài nhỏ. Hạng Quân Văn cầm cái chìa khoá khoa tay múa chân hai cái, kỳ lạ chìa khoá này có thể mở thiết liên chên trần.

“Bé con thân ái, ta chưa từng có nghĩ tới ta còn có cơ hội nhìn thấy con. Ta vẫn nghĩ rằng con đã chết, hơn nữa vì thế thương tâm mười bảy năm. Cách đây không lâu ta mới biết con còn sống, con không biết, lúc ấy trong lòng nương cao hứng biết bao nhiêu. Mười bảy năm qua, ta mỗi thời mỗi khắc đều tưởng niệm con cùng phụ thân của con, cũng hận chính ta, không thể báo thù cho các ngươi. Nay, con còn sống, ta còn có thể nhìn thấy con, đây đối với ta mà nói chính là chuyện tình hạnh phúc nhất.”

“Có lẽ, ta nói những thứ này con cũng không tin, bởi vì trước kia ta nhiều lần phái người ám sát Hạng Trị Chung. Nghe nói tình cảm cha và con gái các ngươi vô cùng tốt, con nhất định là hận ta, ta có thể hiểu được. Nhưng, con thật sự là nữ nhi của ta. Nguyên do trong chuyện này, ta không thể giải thích một lượt, ta chỉ muốn nói cho con biết, ta cho tới bây giờ chưa từng quên con, cũng không quên phụ thân con.”

“Hiện tại, con bị giam trong Hối Ưc Lâu, ta không thể để cho bị kịch của ta tái diễn. Cái chìa khoá ta cho con, không tới hai ngày, Phượng Cửu sẽ tới đón con. Nương nghe tin Phượng Cửu rơi xuống từ trên tường thành, nhưng con yên tâm, hắn không có việc gì. Về phần người đã khiến cho mẹ con ta chia lìa, đầu sỏ tạo thành bị kịch này, nương sẽ báo thù. Kiên nhẫn chờ đợi, không thể lỗ mãng, nhớ lấy điều đó!”

Bách Lý Thái Vi có một lối chữ Khải nhỏ xinh, một phong thơ ngắn ngủn lại lấy dính nhiều điểm nước mắt, cho nên có nhiều chỗ đục ngầu khó đọc. Hạng Quân Văn thu lại bức thư, nhíu mày. Chẳng lẽ Bách Lý Thái Vi thật chính mình mẹ đẻ của mình? Hạng Quân Văn không dám xác định đây không phải là một cái bẫy, bắt quá Phượng Cửu không có việc gì, hấn còn bình an, tin tức tốt này đối với Hạng Quân Văn mà nói đã là đủ rồi.

Liên tục vài ngày, gió êm sóng lặng, Hạng Quân Văn cầm lấy chìa khóa cũng không rời đi, mà như trước ở lại Hối Úc Lâu lý. Hiện tại mình đang trong giai đoạn ba tháng đầu quan trọng, nếu thoát khỏi hoàng cung, nhất định sẽ gặp Nguyên Khuê đuổi bắt, nằng không hy vọng chính mình cùng đứa nhỏ trong bụng có gì sơ xuất.

Ngay lúc Hạng Quân Văn toàn tâm toàn ý an thai, một chuyện tình không ai ngờ đã xảy ra, Dục Nhân quốc Thái tử Nguyên Càng đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, Nguyên Khuê đang lên triều nghe thể tin tức bị phần vụn phần, ho ra máu té xỉu, gây ra một trận khủng hoảng. Mọi người đem Nguyên Khuê thật cẩn thận quay về tâm cung, nhóm Thái y đều trình diện ra sức cứu trị, thật vất vả khiến cho Nguyên Khuê chậm chạp tỉnh dậy, chuyện thứ nhất chính là muốn thấy Bách Lý Thái Vi.

Bách Lý Thái Vi cảm thấy thời điểm Nguyên Khuê đã uống thuốc, nhưng sắc mặt vẫn không tốt. Nguyên Khuê bình thân cho mọi người lui, hướng Bách Lý Thái Vi vẫy vẫy tay, “Hoàng hậu, lại đây, bồi trẫm nói chuyện một chút!”

Bách Lý Thái Vi ngồi xuống, lại thấy ánh mắt Nguyên Khuê không có sắc bén thường ngày, mà ngập tràn dịu dàng, “Hoàng hậu, ngươi vẫn trẻ trung như thế, trẫm lại già đi.”

“Bệ hạ, người không có già! Ngươi vẫn oai hùng như vậy!” Bởi vì Nguyên Càng chết, Bách Lý Thái Vi mặc một thân tó y trắng khiết, nhưng mà vẻ mặt của nằng cũng không thống khổ nhiều, ngược lại dị thường bình tĩnh.

Hai người lặng yên ngồi đó, tron lòng tự nghĩ chuyện của mình, qua thật lâu, Nguyên Khuê trước hết mở miệng, “Hoàng hậu, đều nói hổ dữ không ăn thịt con, ngươi vì sao giết chết Việt Nhi?”

“Bệ hạ, người đang nói cái gì? Thần thiếp không rõ!”

“Không rõ? Ha ha ——” Nguyên Khuê cười lạnh, vẫy tay một cái, Anh Đào bị người áp giải lên, “Tiện tì này nói, là ngươi sai khiến nằng kê đơn cho Việt Nhi. Hoàng hậu, dù cho ngươi hận trẫm làm sao, Nguyên Càng cũng thịt trên người ngươi rớt xuống, là cốt nhục của ngươi. Giết chết hấn, chẳng lẽ ngươi không có chút áy náy sao?!”

“Áy náy?” Nghe đến đó, Bách Lý Thái Vi cũng không che dấu, đứng thẳng lên nhìn chăm chăm Nguyên Khuê, trên mặt đầy trào phúng.

“Nếu hỏi ta áy náy, bệ hạ cũng phải tính một phần đi! Bệ hạ không phải đã sớm biết trên người Nguyên Càng có vấn đề sao, nhưng sao bệ hạ còn không quan tâm hấn một chút. Chẳng lẽ, thần thiếp làm như vậy, không phải bệ hạ được lợi hay sao? Bệ hạ cho là mình thờ ơ lạnh nhạt, không cần chịu tội? Hay là, bệ hạ cho tới nay đều không quan tâm như vậy!”

Bách Lý Thái Vi đổ hết toàn bộ lỗi lẽ trong tim, mà Nguyên Khuê vẫn bình tĩnh cũng bị Bách Lý Thái Vi chọc giận, gào lên. “Trẫm áy náy? Trẫm có cái gì phải áy náy?! Ngươi cho là ngươi là ai? Ngươi có tư cách gì sinh hạ nhi tử của trẫm? Các ngươi những nữ nhân này không có tư cách!”

Thời điểm hấn nói chuyện, lồng ngực Nguyên Khuê phập phùng lợi hại, chòm râu xám trắng run run, biểu hiện nội tâm của hấn phần nộ.

“Đúng vậy, trẫm biết ngươi đối với Việt Nhi hạ độc, nhưng kia thì thế nào? Không phải đứa nhỏ do nữ nhân trẫm yêu sinh ra, trẫm tại sao phải để ý, tại sao phải thương tiếc? Ngươi chỉ trích trẫm, ngươi cho là ngươi so với trẫm tốt hơn bao nhiêu? Ngươi hận trẫm, ngươi cũng hận Việt Nhi. Bởi vì hấn là sĩ nhục của ngươi, nhìn hấn, ngươi liền sẽ cảm thấy chính mình dơ bẩn, ngươi cho là mình có lỗi với Công Tôn Bách, ngươi áy náy, cho nên áy náy chuyển hóa thành cừ hận, ngươi mới giết hấn! Đúng dịp, ngươi giúp trẫm một tay, giảm đi chuyện này!”

Bị Nguyên Khuê nói trúng tâm sự, Bách Lý Thái Vi cũng cười lạnh đứng lên, “Ngươi nói đúng! Xem ra, ngươi thật có thể tự mình hiểu lấy. Đúng vậy, ta hận ngươi! Hận không thể ăn thịt ngươi, uống máu của ngươi! Ngươi nói ta chưa tư cách sinh con của ngươi, ngươi cho ngươi là ai? Ta hận ngươi, cũng rất hận Nguyên Càng, mỗi khi ta nhìn thấy hấn, sẽ khiến ta nhớ đến Công Tôn Bách! Nguyên Khuê, ngươi ác ma như thế hấn nên xuống Địa ngục, xuống Địa ngục!”

Nam nữ tôn quý nhất Dục Nhân quốc la hét lẫn nhau, dọa Anh Đào đang quỳ trên mặt đất lạnh run. Ngay lúc nằng buông đầu xuống, không dám hé răng, chỉ nghe hai âm thanh dị thường, ngẩng đầu thì thấy, Anh Đào chân mềm nhũn, trực tiếp té trên mặt đất. Chỉ thấy thủy chủ trong tay Bách Lý Thái Vi đâm thật sâu vào tim Nguyên Khuê, mà cùng lúc đó, kiếm trong tay Nguyên Khuê trực tiếp chui vào bụng Bách Lý Thái Vi.

“A ——” Anh Đào hét lên một tiếng, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Chuyện tình trong cung, Hạng Quân Văn không hề hay biết, bởi vì một người không tưởng đã xuất hiện trước mặt nằng—— Tiêu thúc.

“Thiếu phu nhân, khiến cho người sợ hãi! Ta tới đón người trở về!”

Bởi vì A Triệu, khiến cho trong lòng Hạng Quân Văn đối với Tiêu thúc cũng có đề phòng, nằng vẫn không nhúc nhích, một chút ý tứ đi đều không có. Thấy Hạng Quân Văn như thế, Tiêu thúc biết là bởi vì chuyện của A Triệu, về mặt áy náy xin Hạng Quân Văn thứ lỗi.

“Thiếu phu nhân, là lão nô không tốt, thể nhưng không biết A Triệu đối với Vân Tranh quận chúa có tư tâm, cho nên mới muốn trả thù ngươi, đem ngươi giao cho Nguyên Khuê. Thiếu phu nhân yên tâm, cái nghiệp chương kia lão nô đã xử lý.

Biết thiếu phu nhân sẽ không đi theo lão nô, ta có thư tín do thiếu chủ tự tay viết, mời thiếu phu nhân xem qua!”

Sau khi nhìn thư tín của Tiêu thúc đem tới, Hạng Quân Văn mới tin chắc hết thảy điều này đều là sự thật. Phượng Cửu không có việc gì, điều này thật sự quá tốt! (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Rất nhanh xuất ra chìa khoá Bách Lý Thái Vi giao cho mình, Hạng Quân Văn mở vòng chân ra, đang chuẩn bị rời đi, một cái hắc y nhân xông vào, người hắc y nhân ôm trong lòng chính là Bách Lý Thái Vi.

“Các ngươi muốn làm cái gì?!” Tiêu thúc cảnh giác che trước mặt Hạng Quân Văn, sợ bọn họ làm nàng bị thương.

“Nàng không được rồi! Nàng muốn gặp người!” Hắc y nhân không có tới gần, mà chỉ thật cẩn thận che chở Bách Lý Thái Vi. Lúc này, Hạng Quân Văn mới nhìn thấy Bách Lý Thái Vi trên người tràn đầy máu đỏ tươi, hơi thở mỏng manh, hai mắt nhìn về phía Hạng Quân Văn đã không còn thần thái.

“Văn Nhi, Văn Nhi. ....” Bách Lý Thái Vi nói mỗi câu, miệng sẽ trào ra máu.

“Là người?!” Nhìn thấy Bách Lý Thái Vi, Tiêu thúc hai mắt bốc hỏa. Phải biết rằng những năm gần đây, nữ nhân này cấp Phượng Cửu không ít ngáng chân, lúc này nàng lại đây là có ý gì?

“Tiêu thúc, ta không sao.”

Hạng Quân Văn ngăn cản Tiêu thúc chuẩn bị rút kiếm, chính mình đi tới trước mặt Bách Lý Thái Vi.

Không biết vì sao, nhìn thấy Bách Lý Thái Vi như thế, trong lòng Hạng Quân Văn mặc danh kỳ diệu có loại chua xót cùng khổ sở. Nàng vội vàng trị liệu cho Bách Lý Thái Vi, lại bị Bách Lý Thái Vi ngăn lại.

“Văn Nhi, ta có thể không xong ——” Bách Lý Thái Vi bắt lấy tay Hạng Quân Văn, hé miệng hô hấp, “Ta giết chết Nguyên Khuê. .... Vì, phụ thân của người báo thù. .... Hiện tại, cuối cùng, đúng vậy, có thể sáng mắt. ....”

“Ngươi đừng nói chuyện, ta sẽ dùng y thuật chữa khỏi cho ngươi!”

“Vô dụng.” Bách Lý Thái Vi ho khan, máu trong miệng như suối phun trào, lây đến ống tay áo Hạng Quân Văn, “Cho dù thần tiên đến đây, cũng trị không hết cho ta đâu. .... Văn Nhi, thực xin lỗi. .... Ngươi, ngươi có thể hay không gọi ta một tiếng nương. ....”

Đối với yêu cầu trước khi chết của nàng, Hạng Quân Văn không cách nào cự tuyệt, nhìn ánh mắt chờ đợi kia, Hạng Quân Văn nhẹ giọng mở miệng, “Nương!” Tuy rằng cùng Bách Lý Thái Vi chỉ gặp mặt có một lần, nhưng huyết thống là không thể nào thay đổi, nàng cũng có thể cảm nhận được, Bách Lý Thái Vi chính là mẹ đẻ của nàng, đây là sự thật.

“Thật tốt, thật tốt. .... Nếu nhìn thấy phụ thân ngươi, ta, ta có thể đổi mặt. ....”

Bách Lý Thái Vi tươi cười rất đẹp, mà dường như thời gian lại vĩnh viễn ngừng lại nơi này. “Thái Vi!” Hắc y nhân thanh âm nghẹn ngào, ôm Bách Lý Thái Vi gào khóc, giống một đứa trẻ khổ sở.

Tiêu thúc không ngờ Bách Lý Thái Vi là mẹ đẻ Hạng Quân Văn, tin tức này có chút khiến người ta giật mình. Dù sao, dù sao mẫu phi Phượng Cửu là chết trong tay Nguyên Khuê cùng Bách Lý Thái Vi, nếu Hạng Quân Văn thật sự là nữ nhi Bách Lý Thái Vi, kia thiếu chủ cùng thiếu phu nhân làm sao ở chung? Tiêu thúc không dám lên tiếng.

Đúng lúc này, một đám tiếng ồn ào từ xa vọng đến gần.

“Không tốt, đội cận vệ đến đây! Thiếu phu nhân đi mau!”

Bất chấp chuyện này, Tiêu thúc phải mang Hạng Quân Văn rời khỏi Hồi Úc Lâu, nhưng Hạng Quân Văn nhìn về phía Bách Lý Thái Vi, trong lòng khó chịu loại hại.

“Công chúa, người đi đi, nơi này có ta!” Hắc y nhân đứng lên, dường như ảo thuật xuất ra một túi gấm từ không trung, “Cầm lệnh bài này các ngươi có thể ra khỏi kinh thành. Đi thôi!”

Chờ thân ảnh Hạng Quân Văn cùng Tiêu thúc biến mất, hắc y nhân lại ôm lấy Bách Lý Thái Vi. “Ta biết được, ngươi không muốn cho nàng thêm phiền toái. Ngươi là kẻ thù giết nẫu thân của Phượng Cửu, ngươi sợ công chúa khó xử. Thái Vi, bọn họ đi rồi! Trên đường Hoàng Tuyền, ta sẽ cùng ngươi!”

Hắc y nhân thấp lửa, đem dầu thấp đánh nghiêng trên mặt đất, thoáng chớp, trong phòng tràn lan một mảnh lửa đỏ.

“Đi lấy nước! Đi lấy nước!” Ngoài phòng mọi người kêu là hoảng hốt, trong phòng, hắc y nhân gắt gao ôm Bách Lý Thái Vi, cười thật hạnh phúc.

Kể Thương Nguyệt quốc, Chu Liên quốc, Đường Hỷ quốc liên tiếp phát sinh biến cố, may mắn chỉ thần không làm loạn Dực Nhân quốc, ngược lại khiến cho Hoàng thượng, Hoàng hậu, Thái tử Dực Nhân quốc đều chết oan chết uổng. Bởi vì Nguyên Khuê không để lại di chiếu, ngôi vị hoàng đế trống trơn trở thành mục tiêu tranh đoạt, một hồi nội loạn xưa nay chưa từng có bùng nổ, Dực Nhân quốc cùng ba nước khác giống nhau, lâm vào trong hỗn loạn.

Loạn thế sinh anh hùng, thời thế cũng tạo anh hùng. Không ai nghĩ đến, đại lục phân liệt nhiều năm, sẽ thống nhất trong tay Bách Lý Giao. Trải qua thời gian năm năm, Bách Lý Giao nam chinh bắc chiến, thống nhất tứ quốc, định đô tại Bàn Long thành, sửa quốc hiệu thành Vi Nguyên, sắc phong Công Tôn Lan Tịch làm hậu, cả nước đắm chìm trong niềm vui sướng tột đỉnh.

“Sur huynh, tẩu tử, các người thật sự phải đi sao?” Vốn dĩ nên là ở Bàn Long thành, Bách Lý Giao lúc này lại trốn đến Đào Hoa Ổ. Biết được Phụng Cửu tính mang theo Hạng Quân Văn rời khỏi nơi này, Bách Lý Giao ra roi thúc ngựa chạy lại đây.

“Bách Lý Giao, ta đã sớm đáp ứng cùng Văn Nhi sẽ dẫn nàng chu du tứ phương, hiện tại đến lúc thực hiện hứa hẹn rồi.” Phụng Cửu nắm thất lưng Hạng Quân Văn, dịu dàng nhìn nàng, “Năm đó nếu không phải người cần ta hỗ trợ, ta đã sớm mang nàng rời khỏi rồi! Hiện tại hết thấy đều đã đầu vào đó, ta cũng không còn vương bận gì nữa, hai ta có thể dự do chu du!”

Phụng Cửu nói như vậy, Bách Lý Giao biết mình lưu không được bọn họ.

Lúc trước Phụng Cửu bị thương, Hạng Quân Văn cực nhọc cả ngày cả đêm chiếu cố hẩn nửa năm, vì vậy mà sinh non, tổn hại thân thể, đứa nhỏ sinh ra đã bị Phụng Cửu đưa đến sư phụ chỗ.

Sau Phụng Cửu đương nhiên có năng lực trị vì thiên hạ, chỉ là tim của hẩn đều đặt trên người Hạng Quân Văn cùng đứa nhỏ, chỉ đáp ứng lưu lại giúp sư đệ, sau khi chuyện thành công thì rời đi, đối với giang sơn xã tắc không hề động tâm. Nay, thiên hạ thái bình, dù Bách Lý Giao luyến tiếc Phụng Cửu không muốn bọn họ rời đi, nhưng lại không thể không thực hiện hứa hẹn của mình với nàng.

“Vậy, các người muốn đi đâu? Ta về sau muốn gặp các người thì phải làm sao chứ?” Đối với Phụng Cửu cùng Hạng Quân Văn rời đi, Bách Lý Giao rất luyến tiếc. Hẩn có thể thống nhất thiên hạ, hơn phân nửa đều là Phụng Cửu cùng Hạng Quân Văn giúp đỡ, chỉ là Phụng Cửu đối với ngôi vị hoàng đế không có bất cứ hứng thú gì, nếu không hẩn càng thích hợp ngôi cái kia vị trí hơn.

“Chúng ta trước hết sẽ đi chỗ sư phụ xem Thiếu Quân (Nhi tử của Phụng Cửu cùng Hạng Quân Văn, Phụng Thiếu Quân), có thể sẽ ở chỗ sư phụ một thời gian ngắn, về sau, còn chưa nghĩ ra. Tóm lại, hữu duyên còn có thể gặp lại!”

Phụng Cửu cùng Hạng Quân Văn hai người ngồi trên lưng ngựa, hướng Bách Lý Giao cùng Công Tôn Lan Tịch phát phát tay, giờ rời khỏi Đào Hoa Ổ.

“Chàng không hối hận?” Hạng Quân Văn cười híp mắt nhìn về phía Phụng Cửu.

“Hối hận cái gì?” Phụng Cửu giờ môi hôn đuôi lông mày Hạng Quân Văn.

“Mộng đế vương của chàng!”

“A ——” Thấy Hạng Quân Văn nói như vậy, Phụng Cửu lập tức đem nàng lao đến trong lòng ngực của mình, “Có nàng, có đứa nhỏ, ta đã thỏa mãn. Nàng không phải nói cái gì ‘điều tần, lương cung giấu, thô khôn tử, chó săn phanh’ sao! Chúng ta vẫn nên sớm một chút rời khỏi nơi này mới tốt! Dù sao trong lòng ta, Bách Lý Giao mãi mãi là huynh đệ! Ta không muốn mất đi huynh đệ này!”

“Ừ, chàng nói rất đúng! Khoảng cách có thể làm lòng người yên tâm! Đi thôi, Thiếu Quân khẳng định đã chờ chúng ta đã rất lâu! Hai năm không gặp, không biết hẩn cao lớn chưa, rắn chắc hơn chưa! Ta hận không thể sinh ra một đôi cánh, lập tức bay đến trước mặt con.....”

Hạng Quân Văn nói còn chưa nói xong, Phụng Cửu đã cúi đầu phong trụ môi của nàng, một cái thật dài thật sâu, qua bao lâu hẩn mới buông ra.

“Phải làm sao bây giờ? Trong mắt của nàng chỉ có đứa nhỏ, ta sẽ ghen!”

“Thật là, còn ghen cùng con! Ta không phải mỗi ngày đều cùng chàng sao!” Hạng Quân Văn hai má phi hồng.

“Còn chưa đủ, ta muốn nàng vĩnh viễn cùng ta, hết kiếp này, kiếp sau rồi kiếp sau nữa, tái sinh tái thế, đều là thê tử của ta!”

“Cái này hà ——” Hạng Quân Văn chuyển mắt một vòng, cho ngựa của mình sai bước, một roi mạnh mẽ trên người ngựa, “Chờ chàng đuổi kịp ta hẩn nói!”

Tiếng cười vui, cùng tiếng vó ngựa vang trời hai người đuổi theo nhau. Tựa như kết cục hạnh phúc của một câu chuyện xưa, hẩn và nàng cùng một chỗ, bạch đầu giai lão, vĩnh viễn không chia lìa.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.